

STEPHEN KING

O MÂNĂ DE OASE

(Bag of Bones)

Da, Bartleby, rămâi acolo în spatele ecranului, mi-am spus eu; nu te voi mai hărțui; ești inofensiv și nu scoți o vorbă, precum oricare dintre scaunele astea; pe scurt, nu mă simt niciodată mai singur ca atunci când ești de față.

"Bartleby"

Herman Melville

Am visat azi-noapte că am fost din nou la Manderley... Stând acolo, tăcută și nemișcată, puteam jura că nu e o simplă carapace casa, ci că trăia și respira așa cum mai trăise înainte.

Rebecca

Daphne du Maurier

Marte e raiul.

Ray Bradbury

CAPITOLUL ÎNTÂI

Într-o zi foarte călduroasă din luna august a anului 1994, soția mea mi-a spus că merge până la farmacia Derry Rite Aide să-și cumpere o rezervă pentru inhalatorul ei nazal pe care-l folosea ca să-și trateze sinuzita — în zilele noastre, am impresia că poți cumpăra fără rețetă genul ăsta de lucruri. Terminasem de scris norma pe acea zi și m-am oferit să i le cumpăr eu. Ea a spus mulțumesc, dar voia oricum să cumpere și niște pește de la supermarketul de vizavi; două dintr-o lovitură, cum se zice. Mi-a suflat un sărut din palmă și a ieșit din casă. Următoarea dată când am văzut-o, era la televizor. Așa-i identifici pe morți aici în Derry — nu mergi pe nici un coridor subteran cu faianță verde pe pereți și tuburi lungi cu neon pe tavan și nici un cadavru dezbrăcat nu e scos dintr-un sertar frigorific pe rotile; intri doar într-un birou pe care scrie PRIVAT, te uiți la un ecran de televizor și spui simplu mda sau mnu.

Rite Aid și Shopwell se află la mai puțin de-un kilometru depărtare de casa noastră, într-un mic complex comercial care cuprinde și un magazin video, un anticariat numit Spread It Around¹ (acolo se vând foarte bine romanele mele mai vechi în ediție de masă), un Radio Shack și un Fast Foto. Se află pe Up-Mile Hill, la intersecția lui Witcham cu Jackson.

¹aprox. *Împrăștie vorba, Dă-o mai departe*

A parcat în fața magazinului Blockbuster Video, a intrat în farmacie și a încheiat afacerea cu domnul Joe Wyzer, farmacistul de atunci; între timp, s-a mutat la Rite Aid-ul din Bangor. La ieșire, a luat una dintre ciocolatele alea mici cu beza înăuntru, aceasta în formă de șoricel. Am găsit-o mai târziu în poșeta ei. Am desfăcut-o și am mâncat-o eu însumi, șezând la masa din bucătărie, cu lucrurile din gentuța ei roșie împrăștiate înaintea mea, și-a fost ca la împărțășanie. Când nu-mi mai rămăsese decât gustul de ciocolată pe limbă și în gât, am izbucnit în lacrimi. Am rămas acolo, înconjurat de șervețelele ei Kleenex, de fardurile, de cheile și de pachetul ei neterminat de rondele din pâine prăjită Certs, și am plâns acoperindu-mi ochii cu mâinile, așa cum plâng copiii.

Inhalatorul nazal se afla într-o pungă cu sigla Rite Aid. Costase douăzeci de dolari și optsprezece cenți. În pungă mai era însă ceva — un obiect care costase douăzeci și doi de dolari și jumătate. M-am uitat multă vreme la acest obiect, văzându-l, dar neînțelegând ce era. Eram mirat, poate chiar uimit, dar gândul că Johanna Arlen Noonan ar fi putut duce o viață paralelă, una de care eu să nu știu nimic, nu mi-a trecut nici o clipă prin minte. Nu în acel moment.

Jo a plecat de la casa de marcat, a pășit afară în soarele puternic, dogoritor, și-a schimbat în drum ochelarii de vedere cu cei de soare, făcuți la comandă, și, chiar când ieșea de sub paravanul din fața farmaciei (dau puțin frâu liber imaginației aici, poate trec pe tărâmul romancierului puțin, dar nu foarte mult; doar cu câțiva centimetri, și-asta v-o spun cu mâna pe inimă), s-a auzit țipătul ascuțit al unor cauciucuri derapând pe pavaj, acel sunet care înseamnă fie că va avea loc un accident, fie că se va întâmpla ceva foarte aproape de așa ceva.

De data asta, a avut loc genul acela de accident care are loc la intersecțiile în formă de X o dată pe săptămână, parcă. O Toyota din 1989 ieșea din parcare centrului comercial și vira la stânga pe Jackson Street. La volan se afla doamna Esther Easterling din Barrett's Orchards. Era însoțită de prietena ei, doamna Irene Deorsey, tot din Barrett's Orchards, care fusese la magazinul de casete video și nu găsise nimic bun de închiriat. E prea multă violență, a spus Irene. Amândouă femeile erau văduve fără ocupație.

Cu greu ar fi putut Esther să nu observe camionul portocaliu de ridicare a reziduurilor menajere al Lucrărilor Publice coborând dealul; chiar dacă a negat-o în fața polițiștilor, a presei și a mea, când am vorbit cu ea la vreo două luni după aceea, cred că e foarte posibil să fi uitat pur și simplu să se asigure. După cum spunea mama mea (o altă văduvă fără ocupație): "Cele mai frecvente două afecțiuni ale bătrâneții sunt artrita și uitarea. Bătrânii nu pot fi socotiți răspunzători pentru nici una dintre ele."

La volanul camionului Lucrărilor Publice se afla William Fraker, din Old Cape. Domnul Fraker avea treizeci și opt de ani în ziua morții soției mele, conducea la bustul gol și se gândea la cât de mult își dorea un duș și o bere reci, nu neapărat în această ordine. El și cu alți trei oameni peticiseră cu asfalt extensia de lângă aeroport a bulevardului Harris, o treabă călduroasă pe o vreme călduroasă, iar Bill Fraker a spus mda, poate că mergea puțin cam repede — cu șaiszeci și cinci de kilometri la oră, poate — într-o zonă unde limita maximă de viteză era cincizeci. De-abia aștepta să ajungă înapoi la garaj, să semneze de predare pentru camion și să urce la volanul mașinii sale F-150, care avea aer condiționat. În plus de asta, frânele camionului, deși suficient de bune să treacă

de inspecția tehnică, erau departe de a fi într-o stare perfectă. Fraker le-a acționat de îndată ce-a văzut Toyota tăindu-i calea (a apăsător și claxonul), dar era prea târziu. A auzit scrâșnet de cauciucuri — ale mașinii sale și, apoi, cele ale mașinii lui Esther, când aceasta a observat într-un târziu pericolul — și i-a văzut doar pentru un moment chipul.

— Cumva, aceea a fost partea cea mai rea, mi-a spus el, când sedeam pe veranda casei sale, bând bere — era luna octombrie atunci și, deși soarele ne încălzea fețele, amândoi purtam svetere. Știți cât de sus stai într-un camion d-ăla?

Am aprobat din cap.

— Ei bine, ca să mă vadă, se uita în sus — își *lungea* gâtul, cum se spune — și soarele îi lumina puternic fața. Am observat cât era de bătrână. Îmi amintesc că mi-am spus: "Fir-aș al naibii, dacă nu mă pot opri, o să se spargă ca sticla." Da' bătrânii, cei mai mulți dintre ei, sunt rezistenți. Poți rămâne surprins de cât sunt de rezistenți. Adică, uitați-vă la cum stau lucrurile acum: amândouă hoștele alea-s în viață, iar soția matala e moartă...

Atunci s-a oprit, obrajii umplându-i-se de-o roșeață puternică, făcându-l să arate ca un băiat de care au răs fetele în curtea școlii pentru că are șlițul desfăcut. Era o priveliște comică, dar, dacă aș fi zâmbit, n-aș fi făcut decât să-l stânjenesc și mai tare.

— Îmi pare rău, domnule Noonan. M-a luat gura pe dinainte.

— Nu face nimic, i-am spus eu. Am trecut, oricum, peste partea cea mai grea.

Era o minciună, o minciună care, însă, ne-a readus pe linia de plutire.

— În orice caz, a spus el, ne-am lovit. S-a auzit un bang puternic și-un zgomot de tablă îndoită când s-a curbat ușa șoferului. A fost și-un zornăit de cioburi. Am fost aruncat în volan destul de tare să nu mai pot trage aer în piept pentru o săptămână sau mai mult fără să mă doară și-am avut o vânătaie mare chiar aici. (A desenat cu degetul un arc de cerc pe piept, chiar sub clavicule.) M-am lovit cu capul de parbriz destul de tare să-i crap sticla, da' n-am rămas decât cu un cucui mic și vinețiu... n-am sângerat, n-am avut nici măcar dureri de cap. Nevasta mea zice că am craniul gros din naștere. Am văzut-o pe femeia care conducea Toyota, doamna Easterling, căzută peste consola dintre scaunele din față. Apoi, în sfârșit ne-am oprit în mijlocul străzii, iar eu am coborât să văd în ce stare erau ele. Vă zic, m-așteptam să le găsesc pe amândouă moarte.

Nu murise nici una, nici una nu-și pierduse măcar cunoștința, deși doamna Easterling avea trei coaste rupte și șoldul dislocat. Doamna Deorsey, care s-a aflat în partea opusă zonei de impact, s-a ales cu o rană ușoară când s-a lovit cu capul de geamul portierei. Asta a fost tot; a fost "tratată și externată de la Home Hospital", după cum se exprimă mereu cei de la *Derry News* în asemenea situații. Soția mea, răposata Johanna Arlen din Malden, Massachusetts, a observat totul din fața farmaciei, unde stătea cu poșeta agățată de umăr și cu punga cu medicamente într-o mână. Asemenea lui Bill Fraker, probabil că și-a spus că pasagerii Toyotei fie muriseră, fie erau grav răniți. Accidentul produsese un bubuit cavernos, impunător, care se rostogolise prin aerul încins al după-amiezei, asemenea unei bile de popice pe gresie. Sunetul de sticlă spartă venise ca o dantelărie răsfirată. Cele două autovehicule erau puternic lovite, îmbinate într-unul singur în mijlocul străzii Jackson, camionul portocaliu murdar dominând mașina străină de-un albastru-pal, aidoma unui părinte neiertător stând aplecat asupra copilului fricos.

Johanna a pornit în pas alert să traverseze parcare, către stradă. În

jurul ei, alți oameni făceau același lucru. Unul dintre ei, domnișoara Jill Dunbarry, când avusese loc accidentul, se uita cu interes în vitrina magazinului Radio Shack. A spus că parcă își amintește că a trecut în fugă pe lângă Johanna — că a văzut pe cineva în pantaloni galbeni e aproape convinsă —, dar că nu poate spune sigur. În acel moment, doamna Easterling țipa că e rănită, că amândouă erau rănite, nu vrea să le ajute cineva pe ea și pe prietena ei, Irene?

La jumătatea drumului prin parcare, lângă un grup de distribuitoare de ziare, soția mea a căzut la pământ. Poșeta i-a rămas agățată de umăr, dar punga cu medicamente i-a căzut din mână și inhalatorul nazal a ieșit pe jumătate afară. Celălalt obiect a rămas înăuntru.

N-a observat nimeni că zace acolo lângă distribuitorii de ziare; toți aveau atenția îndreptată spre mașinile accidentate, spre femeile care țipau, spre balta care se forma din apă și lichid antigel scurs din radiatorul spart al camionului Lucrărilor Publice. ("E benzină!" a strigat vânzătorul de la Fast Foto cui voia să-l asculte. "E benzină, aveți grijă să nu explodeze, oameni buni!") Cred că unul sau doi dintre cei care le-au scos pe femei din mașină au sărit chiar peste ea, spunându-și probabil că a leșinat. N-ar fi fost ieșit din comun să presupui un asemenea lucru într-o zi când temperatura depășea treizeci și cinci de grade.

La locul accidentului s-au adunat, în mare, vreo două duzini de oameni de la complexul comercial; vreo alte patru duzini au venit în fugă din Parcul Strawford, unde se desfășura un meci de base-ball. Îmi închipui că s-au spus toate lucrurile pe care te-ai aștepta să le auzi într-o asemenea situație, iar multe dintre ele nu doar o singură dată. Se înghesuie în jurul mașinilor. Cineva întinde mâna prin gaura ce s-a căscat în locul geamului din partea șoferului, să mângâie mâna bătrână și tremurândă a lui Esther. Oamenii îi fac imediat loc lui Joe Wyzer; în astfel de momente, oricine e îmbrăcat în halat alb devine automat personaj principal. În depărtare, bolboroseala unei sirene de ambulanță se ridică în aer ca funinginea la un foc de tabără.

În tot acest timp, în parcare zăcea nebăgată în seamă soția mea, cu poșeta încă agățată de umăr (înăuntru, încă înfășurat în staniol, se afla șoricelul ei de ciocolată umplut cu bezea) și cu punga albă cu medicamente lângă mâna întinsă. Joe Wyzer a fost cel care, grăbindu-se înapoi spre farmacie ca să ia o compresă pentru rana de la cap a lui Irene Deorsey, a observat-o. A recunoscut-o chiar dacă zăcea cu fața în jos. A recunoscut-o după părul ei roșcat, după bluza albă și după pantalonii galbeni. A recunoscut-o pentru că o servise cu nici cinci-sprezece minute în urmă.

— Doamnă Noonan? a întrebat, uitând complet de compresa pentru Irene Deorsey, care era amețită, dar altfel nu părea rănită prea grav. Doamnă Noonan, sunteți bine?

Știa deja (sau așa presupun eu; poate greșesc) că nu era.

A întors-o cu fața în sus. A trebuit să se folosească de ambele mâini pentru a face asta și, chiar și așa, a trebuit să depună mult efort, îngenunchind și împingând și ridicând, toate sub soarele ce trimitea spre pământ valuri de căldură, care ricoșau apoi în asfaltul parcarii. Mortii iau în greutate, așa mi se pare; atât corporal, în ceea ce-i privește pe ei, cât și psihic, în ceea ce ne privește pe noi, aceștia iau în greutate.

Pe fața ei erau urme roșietice. Când am identificat-o la morgă, le-am văzut limpede chiar și pe monitorul video. Am dat să-l întreb pe asistentul medicului legist ce erau, dar imediat mi-am dat seama. Pavajul încins al unei zile de sfârșit de iulie; elementar, dragul meu Watson. Soția mea a murit suferind arsuri solare.

Wyzer s-a ridicat, a observat că sosise ambulanța și a fugit către ea.

Și-a croit forțat drum prin mulțime și l-a înșfăcat pe unul dintre asistenți, chiar atunci când acesta cobora de la volan.

— Acolo e o femeie, a spus Wyzer, arătând cu degetul spre parcare.

— Avem două femei chiar aici, omule, plus un bărbat, a spus asistentul.

A încercat să se elibereze, dar Wyzer nu i-a dat drumul.

— Lasă-i pe ei deocamdată, a spus el. Sunt în general bine. Femeia de acolo nu e.

Femeia de acolo era moartă și sunt destul de sigur că Joe Wyzer știa asta... Însă el știa care-i sunt prioritățile. Trebuie s-o recunoașteți. Și a fost suficient de convingător să-i facă pe amândoi paramedicii să plece de lângă cele două mașini ciocnite, în pofida strigătelor de durere ale lui Esther Easterling și a vociferărilor de protest ale corului grecesc.

Când au ajuns la soția mea, unul dintre paramedici a confirmat imediat ceea ce Joe Wyzer bănuise deja.

— Fir-aș să fiu, a spus celălalt. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Inima, cel mai probabil, a spus primul. S-a emoționat și practic i-a explodat în piept.

Însă n-a fost din cauza inimii. Autopsia a scos la iveală un anevrism cerebral cu care e posibil să fi trăit, fără să știe, chiar și de cinci ani. Grăbind pasul prin parcare către locul accidentului, vasul acela slab de sânge din cortexul cerebral a explodat ca un cauciuc de mașină, înecându-i în sânge centrii vitali și omorându-o. Probabil că n-a murit pe loc, mi-a spus asistentul medicului legist, însă totuși moartea a cuprins-o destul de repede... și n-a apucat să sufere. O supernova mare și neagră, și și-a pierdut toate simțurile și funcțiile intelectuale chiar înainte să lovească pavajul.

— Vă pot ajuta cumva, domnule Noonan? m-a întrebat asistentul, întorcându-mă încet de la chipul nemișcat și de la ochii închiși de pe monitorul video. Aveți întrebări? Dacă pot, vă răspund la ele.

— Numai una, am zis eu.

I-am spus ce cumpărase ea de la farmacie chiar înainte să moară. Apoi i-am pus întrebarea.

Zilele de până la înmormântare și înmormântarea însăși îmi sunt înțepoșate în memorie — cea mai limpede amintire pe care o am este că am mâncat șoricelul din ciocolată al lui Jo și că am plâns... am plâns, cred, în mare parte fiindcă știam cât de repede îi va pieri gustul. Am mai avut o criză de plâns la câteva zile după ce am înmormântat-o și-o să vă povestesc despre ea în scurtă vreme.

M-a bucurat sosirea familiei lui Jo și în special m-a bucurat venirea fratelui ei mai mare, Frank. Frank Arlen — cincizeci de ani, roșu în obraji, cu burtică și cu un cap acoperit de-un păr negru luxuriant — a fost cel care a organizat ceremonia... cel care a trebuit să se *târguiască* cu directorul de ceremonie.

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta, i-am spus mai târziu, pe când ședeam într-un separeu la Jack's Pub, bând bere.

— Încearcă să te fraierească, Mikey, mi-a spus el. Urăsc tipii de felul ăsta.

A dus mâna la buzunarul din spate al pantalonilor, a scos o batistă și și-a șters absent obraji. El n-a cedat durerii — nici unul din familia Arlen n-a cedat, cel puțin nu atunci când am fost cu ei —, dar Frank a lăcrimat încontinuu în acea zi; arăta ca un om suferind de conjunctivită acută.

Au fost șase la părinți, Jo fiind cea mai mică și singura fată. A fost

protejată fratelui ei cel mai mare. Cred că, dacă aş fi fost într-un fel vinovat de moartea ei, cei cinci fraţi m-ar fi sfâşiat în bucăţi cu mâinile goale. Altfel stând lucrurile, însă, au format în jurul meu un scut protector, şi asta a fost reconfortant. Presupun că m-aş fi descurcat cumva şi fără ajutorul lor, dar nu ştiu cum. Amintiţi-vă că avem doar treizeci şi şase de ani. Nu te aştepţi să-ţi îngropi soţia la treizeci şi şase de ani, când ea însăşi e cu doi ani mai tânără ca tine. Moartea a fost ultimul lucru la care să ne stea gândul.

— Dacă e prins cineva furându-ţi casetofonul din maşină, se cheamă că fură şi-l bagă pe tip la puşcărie, a spus Frank.

Familia Arlen era originară din Massachusetts şi încă simţeam accentul de Malden în vocea lui Frank: *prins* era *piins*, *maşină* era *masină*, *se cheamă* era *se chemă*.

— Dacă acelaşi tip încearcă să-i vândă unui soţ îndurerat un sicriu de trei mii de dolari la preţul de patru mii cinci sute, ei o numesc afacere şi-l roagă să țină un discurs la dejunul Clubului Rotary. Nemernic nesătul, i-am servit eu dejunul, nu?

— Da. I l-ai servit.

— Eşti bine, Mikey?

— Sunt bine.

— Sincer?

— De unde dracu' să ştiu? I-am întrebat destul de tare ca oamenii din separeul de vizavi să-şi întoarcă privirile spre noi. După care: Era însărcinată.

I-a împietrit chipul.

— *Cum?*

M-am luptat să nu ridic vocea.

— Însărcinată. În săptămâna şase sau şapte, potrivit... ştii tu, autopsiei. Ştiai asta? Ți-a spus?

— Nu! Christoase, nu!

Însă chipul lui avea o expresie ciudată, de parcă îi spusese totuşi *ce-va*.

— Sigur, ştiam că încercaţi... mi-a spus că ai probleme cu producerea spermei şi că va dura o vreme, dar că doctorul e de părere că... mai devreme sau mai târziu veţi...

S-a pierdut, uitându-se în jos la mâinile sale.

— Îşi pot da seama de asta, hă? Au verificat?

— Îşi pot da seama. Cât despre verificat, nu ştiu dac-o fac de obicei sau nu. I-am rugat eu.

— De ce?

— N-a cumpărat doar soluţie inhalantă pentru sinusuri înainte să moară. A cumpărat şi unul din seturile alea cu test de sarcină.

— Nu bănuiai nimic? N-aveai nici o idee?

Am negat din cap.

Şi-a întins mâinile peste masă şi m-a strâns de umăr.

— Voia să se asigure, atâta tot. Ştii asta, nu-i aşa?

O rezervă pentru inhalatorul meu nazal şi nişte peşte, mi-a spus ea. S-a comportat ca întotdeauna. O femeie plecând la cumpărături. De opt ani încercam să facem un copil, însă atunci ea s-a comportat ca întotdeauna.

— Sigur, am spus, lovindu-i amical mâna. Sigur, uriaşule. Ştiu.

Familia Arlen — în frunte cu Frank — s-a ocupat de ceremonia funebruă. În calitate de scriitor al familiei, mie mi-a revenit sarcina să scriu necrologul: Fratele meu a venit din Virginia cu mama şi cu mătuşa mea şi i

s-a permis să aibă grijă la priveghi de registrul cu mesaje. Mama — cu creierii aproape complet distruși la vârsta de șaiszeci și șase de ani, deși doctorii refuzau să-i spună bolii Alzheimer — locuia în Memphis cu sora ei, mai tânără doar cu doi ani și doar puțin mai răsărită. Ele au fost responsabile la recepția funerară cu tăiatul tortului și al plăcintelor.

Tot restul a fost pus la punct de familia Arlen, de la orele de priveghi și până la etapele ceremoniei funerare. Frank și Victor, al doilea frate mai mic dintre ei, au rostit scurte omagii. Tatăl lui Jo a ținut o rugăciune pentru sufletul fiicei sale. Și la sfârșit, Pete Breedlove, băiatul care ne tundeau peluza vara și ne grebla curtea toamna, ne-a adus pe toți la lacrimi cântând "Blessed Assurance, Jesus Is Mine", cel care Frank a spus că a fost imnul bisericesc preferat al lui Jo când era mică. Cum de l-a găsit Frank pe Pete și cum de l-a convins să cânte la înmormântare e ceva ce n-am aflat niciodată.

Am trecut cumva de tot: de priveghiul din după-amiaza și seara zilei de marți, de serviciul funerar din dimineața zilei de miercuri, apoi de scurta slujbă comemorativă de la Cimitirul Fairlawn. Îmi amintesc cel mai bine cât de cald a fost în acele zile, cât de pierdut mă simțeam că nu-i pot vorbi lui Jo și că-mi doream să-mi fi cumpărat o pereche nouă de pantofi. Dacă ar fi fost de față, Jo m-ar fi cicălit până la Dumnezeu din cauza perechii pe care am purtat-o.

Mai târziu, am discutat cu fratele meu, Sid, i-am spus că *trebuie* să facem ceva cu mama și cu mătușa Francine, înainte să dispară amândouă complet în Zona Crepusculară. Erau prea tinere pentru a fi trimise la căminul de bătrâni; care era propunerea lui Sid?

A propus ceva, dar blestemat să fiu dacă știu ce. Am fost de acord cu el, asta-mi amintesc, dar nu știu despre ce era vorba. Mai târziu în aceeași zi, Sidy, mama și mătușa s-au urcat înapoi în mașina închiriată de Sidy pentru a pleca la Boston, unde urmau să stea peste noapte și de unde, a doua zi, urmau să ia trenul. Nu-l deranjează pe fratele meu să facă pe bona cu mama și cu mătușa, dar nu-i place să zboare cu avionul, chiar dacă-i plătesc eu biletele. Spune că în cer nu sunt rampe de urgență, în caz că moare motorul.

Aproape întreaga familie Arlen a plecat a doua zi. Era iarăși o zi caniculară, soarele strălucea pe un cer albicios și se culca pe toate lucrurile ca alama topită. S-au oprit în fața casei noastre — cea care, de atunci, era numai casa mea —, în spatele lor așteptând la bordura trotuarului, parcate în șir, trei taxiuri; niște zdrahoni neîndemânatici îmbrățișându-se printre poșete și gentuțe și luându-și rămas bun, vorbind cu accentul acela încârligat de Massachusetts.

Frank a mai rămas o zi. Am cules din spatele casei un braț de flori — nu din acelea de seră, cu miros păslos pe care l-am asociat mereu cu moartea și cu muzica de orgă, ci flori adevărate, din acelea care erau preferatele lui Jo — și le-am pus în două cutii de cafea pe care le-am găsit în cămară. Am mers la cimitirul Fairawn și le-am așezat pe mormântul proaspăt. După care am rămas acolo o vreme sub soarele dogoritor.

— A fost mereu cel mai frumos lucru din viața mea, a spus într-un sfârșit Frank, cu o voce ciudată, înfundată. Când eram mici, aveam cu toții grijă de Jo. Noi, băieții. Nimeni nu se lega de Jo, îți zic. Dacă încerca cineva, le arătam noi.

— Mi-a povestit multe întâmplări din copilărie.

— Ți-au plăcut?

— Da, foarte mult.

— Îmi va fi foarte dor de ea.

— Și mie, am spus eu. Frank... ascultă... știu că ai fost fratele ei pre-

ferat. Nu te-a sunat niciodată, poate doar să-ți spună că nu i-a venit ciclul într-o lună sau că are grețuri dimineața? Îmi poți spune. N-o să mă supăr.

— Dar nu m-a sunat. Jur pe Dumnezeu. Avea grețuri dimineața?

— Din câte mi-am dat eu seama, nu.

Tocmai asta era. Nu observasem *nimic*. Sigur, eu scriam tot timpul, iar când scriu, întru parcă într-o transă. Însă ea știa unde mă aflam atunci. M-ar fi putut găsi și m-ar fi putut scutura până ce mă trezeam. De ce n-o făcuse? De ce să ascundă niște vești atât de bune? Nu voia să-mi spună până ce nu era sigură... dar, cumva, asta nu era stilul ei.

— Era băiat sau fată? m-a întrebat el.

— Fată.

Aproape de la începutul căsniciei noastre aleseserăm numele copiilor și-i așteptaserăm să vină. Dacă era băiat, l-ar fi chemat Andrew. Pe fiica noastră ar fi chemat-o Kia. Kia Jane Noonan.

Pe Frank, divorțat de șase ani și locuind singur, îl cazasem la mine. Pe drumul de întoarcere acasă, mi-a spus:

— Îmi fac griji pentru tine, Mikey. Nu prea ai pe cine să te bizui în astfel de situații, iar cei pe care-i ai locuiesc foarte departe.

— Mă descurc eu, am spus.

A dat dezaprobat din cap.

— Așa spunem noi orice-ar fi, nu?

— Noi?

— Băieții. "Mă descurc eu." Și dacă nu ne descurcăm, încercăm să facem tot posibilul ca nimeni să nu afle. — S-a uitat la mine cu ochii încă înlăcrimați, ținând batista într-o mână mare, arsă de soare. — Dacă nu te descurci, Mikey, și dacă nu vrei să-l suni pe fratele tău — am văzut cum te-ai uitat la el — dă-mi voie mie să-ți fiu frate. În amintirea lui Jo, dacă nu spre binele tău.

— Bine, am spus, respectând și apreciind oferta, știind în același timp că nu voi face niciodată așa ceva. Eu nu sun pe nimeni să cer ajutor. Și asta nu datorită felului în care am fost crescut, cel puțin așa cred, ci datorită felului în care am fost făcut. Johanna mi-a spus cândva că, dacă m-aș îneca în lacul Dark Score, unde avem o casă de vară, mai bine aș muri în liniște la cincisprezece metri de plaja publică decât să țin după ajutor. Nu e o chestiune de dragoste sau afecțiune. Pe acestea le pot oferi și le pot primi. Simt durerea ca toată lumea. Simt nevoia să ating și să fiu atins. Dar dacă mă întreabă cineva: "Ești bine?", nu-i pot răspunde nu. Nu pot spune ajutor.

După vreo două ore, Frank a plecat spre sudul statului. Când a deschis portiera, m-am simțit mișcat să observ că asculta la casetofonul din mașină una dintre cărțile mele. M-a îmbrățișat, și apoi m-a surprins cu un sărut pe gură, puternic și apăsător.

— Dacă simți nevoia să discutăm, sună-mă, mi-a spus. Și dacă simți nevoia companiei cuiva, vino pur și simplu.

Am aprobat din cap.

— Și ai grijă.

Asta m-a făcut să tresar. Amestecul de căldură și durere îmi lăsase impresia în ultimele câteva zile că trăiesc într-un vis, însă aceste cuvinte mi-au captat atenția.

— Să am grijă la ce?

— Nu știu, mi-a spus. Nu știu, Mikey.

Apoi s-a urcat în mașină — el era atât de mare, iar mașina atât de mică, încât părea că o trage pe el ca pe-o haină — și s-a îndepărtat. Pe

atunci, soarele începuse deja să asfințească. Știți cum arată soarele la sfârșitul unei zile caniculare de august, complet portocaliu și cumva *stropșit*, de parcă l-ar apăsa o mână invizibilă și de parcă, în orice clipă, ar putea pocni ca un țăntar prea plin, mânjind întregul orizont? Așa arăta. Spre est, unde era deja întuneric, tunetul bubuia. Însă, în noaptea aceea, n-a căzut ploaie, a căzut doar un întuneric la fel de gros și de paralizant ca și o pătură. Chiar și așa, m-am așezat încetisor în fața procesorului de text și am scris cam o jumătate de oră. Din câte-mi amintesc, a mers destul de bine. Și știți ceva? Chiar și atunci când nu merge, te ajută să-ți omori timpul.

Cea de-a doua criză de plâns am avut-o la trei sau patru zile de la înmormântare. Persista sentimentul acela că trăiesc un vis — umblam, vorbeam, răspundeam la telefon, lucram la cartea care, la momentul morții lui Jo, era încheiată în proporție de aproximativ optzeci la sută — însă mereu mă însoțea sentimentul acela bine definit de deconectare, sentimentul că totul se întâmpla undeva la depărtare de adevărata mea ființă, că totul avea loc undeva la celălalt capăt al firului telefonic.

M-a sunat Denise Breedlove, mama lui Pete, și m-a întrebat dacă nu vreau să vină însoțită de vreo două prietene de-ale ei, cândva, săptămâna viitoare, să facă o curățenie temeinică în clădirea construită în stil Edward în care locuiam acum singur și în care mă învăTEAM ca ultimul bob de mazăre într-o conservă gigantică. Ar face totul, mi-a spus ea, pentru o sută de dolari împărțiți în mod egal între ele trei, mai mult pentru că nu-mi făcea bine să continuu în felul acesta. După moartea cuiva, trebuie să se facă o curățenie exemplară, mi-a spus ea, chiar dacă moartea n-a survenit tocmai în acea casă.

I-am spus că e o idee bună, dar că-i voi da ei și celor care vor veni cu ea câte o sută de dolari de căciulă pentru o treabă de șase ore. La capătul celor șase ore, voiam ca totul să fie gata. Iar dacă nu era, i-am spus, așa avea să rămână.

— Domnule Noonan, e mult prea mult, a spus ea.

— Poate că da și poate că nu, dar cu atâta vreau să vă plătesc, am spus. O veți face?

A spus că o va face, sigur că da.

Previzibil poate, în seara dinaintea zilei venirii lor, m-am surprins colindând prin casă, făcând inspecția de dinainte de marea curățenie. Cred că nu voiam ca femeile (dintre care două îmi erau absolut necunoscute) să găsească ceva care să le stânjenească pe ele sau pe mine: o pereche de chiloți din mătase ai lui Johanna îndesați în spatele perniițelor de pe sofa, poate ("Cel mai des ne încingem pe sofa, Michael", mi-a spus ea odată, "ai observat lucrul ăsta?") sau cutii de bere sub leagănul de pe verandă, poate chiar și apa de la toaletă netrasă. De fapt, nu vă pot spune cu siguranță ce căutam; sentimentul acela că mă mișc într-un vis încă deținea ferm controlul minții mele.

Cele mai limpezi gânduri pe care le-am avut în acele zile au fost fie cele legate de finalul romanului la care lucram (ucigașul psihopat o ademenise pe eroină pe acoperișul unei clădiri înalte și voia s-o arunce în gol), fie cele legate de testul de graviditate Narco pe care și-l cumpăraseră Jo în ziua morții. O rezervă pentru inhalatorul nazal, îmi spusese ea. Niște pește pentru cină, îmi spusese ea. Iar privirea nu-i trădase nimic ce-ar fi trebuit să mă pună pe gânduri.

Când aproape terminasem inspecția, m-am uitat sub patul nostru și

am văzut pe partea lui Jo o carte deschisă. Nu murise de mult timp, însă puține sunt locurile dintr-o casă la fel de prăfuite ca și Regatul de Subpat, iar stratul de-un gri-pal pe care l-am văzut așternut pe carte când am scos-o de acolo m-a făcut să mă gândesc la chipul și la mâinile Johannei în sicriu — Jo în Regatul de Subpământ. Se așterne praful într-un sicriu? Cu siguranță nu, dar...

Am alungat gândul. A părut că dispare, dar toată ziua m-a sâcâit, ca ursul alb al lui Tolstoi.

Și eu, și Johanna am terminat filologia la Universitatea Maine și, asemeni multor altora, cred, ne-am îndrăgostit de Shakespeare și de cinismul de Tilbury Town al lui Edwin Arlington Robinson. Totuși, scriitorul care ne-a făcut să ne apropiem mai mult unul de celălalt n-a fost un poet pe gustul universitarilor sau un eseist, ci W. Somerset Maugham, romancierul și dramaturgul acela bătrân, călător prin lume, cu față de reptilă (ascuns parcă mereu de fumul de țigară în fotografii) și cu inimă de romantic. Așa că nu m-a surprins prea tare să descopăr că romanul de sub pat era *The Moon and Sixpence*. Eu însumi l-am citit în ultimii ani ai adolescenței nu o singură dată, ci de două ori, identificându-mă pasional cu personajul lui Charles Strickland. (Desigur, în Mările Sudului eu voiam să scriu, nu să pictez.)

Folosise ca semn de carte o carte de joc dintr-un pachet demult pierdut și, deschizând romanul, mi-am amintit ceva ce-mi spusese ea când tocmai începeam să ne cunoaștem. Asta se petrecuse la cursul de Literatură Britanică a Secolului Douăzeci, probabil în 1980. Johanna Arlen era o studentă înflăcărată din anul al doilea. Eu eram în anul terminal și-mi alesesem cursul acesta pur și simplu pentru că aveam niște timp de pierdut în acel ultim semestru. "Peste o sută de ani", îmi spusese ea, "rușinea criticilor de la mijlocul secolului douăzeci va fi că l-au îmbrățișat pe Lawrence și că l-au ignorat pe Maugham." Această afirmație fusese întâmpinată cu un râset natural de superioritate (cu toții știau că *Femei îndrăgostite* era cea mai bună carte scrisă vreodată), însă eu n-am râs. Eu m-am îndrăgostit.

Cartea de joc separa pagina 102 de 103 — Dirk Stroeve tocmai descoperise că-l părăsise soția pentru Strickland, versiunea lui Maugham a lui Paul Gauguin. Naratorul încearcă să-i ridice moralul lui Stroeve. *Scumpul meu prieten, nu fi nefericit. Se va întoarce la tine...*

— Pentru tine e ușor s-o spui, am murmurat în camera ce-mi aparținea de-acum doar mie.

Am întors pagina și am citit următoarele: *Calmul jignitor al lui Strickland îi răpi lui Stroeve controlul. Îl cuprinse o furie oarbă și, fără să știe ce face, se avântă asupra lui Strickland. Strickland fu luat prin surprindere și își pierdu echilibrul, însă era foarte puternic, chiar și după boala prin care trecuse, și, într-o clipă, fără să știe exact cum, Stroeve se trezi pe podea.*

— *Bufon mic ce ești, spuse Strickland.*

Și atunci mi-a trecut prin gând că Jo nu va mai întoarce niciodată pagina să-l audă pe Strickland spunându-i pateticului de Stroeve că e un bufon mic. Într-o clipă de epifanie scânteietoare pe care n-am uitat-o niciodată — cum aș fi putut s-o uit? a fost una dintre cele mai urâte clipe din viața mea — am înțeles că aceasta nu era o greșeală ușor de rectificat sau un vis din care mă voi putea trezi. Johanna murise.

Puterea mi-a fost furată de durere. Dacă n-ar fi fost acolo patul, aș fi căzut la podea. Lăcrimăm cu ochii, doar atât putem face, dar, în acea seară, m-am simțit ca și când fiecare por al corpului meu lăcrima, fiecare crăpătură și fisură. Am șezut acolo pe partea ei de pat, ținând în mână exemplarul prăfuit al romanului *The Moon and Sixpence*, și-am jelit-o.

Cred că am făcut-o în egală măsură din cauza uimirii și a durerii; în pofida cadavrului pe care-l văzusem și-l identificasem pe un monitor cu rezoluție mare, în pofida ceremoniei de înmormântare și a cântecului "Blessed Assurance" pe care Pete Breedlove l-a cântat pe o voce profundă, dulce, de tenor, în pofida slujbei funerare din cimitir, cenușă din cenușă și țărână din țărână, n-am crezut cu adevărat că murise. Această ediție de masă scoasă de cei de la Penguin a avut asupra mea efectul pe care nu l-a avut vederea sicriului acela mare și cenușiu: a insistat să-mi spună că Jo murise într-adevăr.

Bufon mic ce ești, spuse Strickland.

M-am întins pe spate în patul nostru, mi-am încrucișat brațele peste față și-am plâns până ce am adormit, așa cum fac copiii atunci când sunt nefericiți. Am avut un vis îngrozitor. În el, mă trezeam, vedeam romanul *The Moon and Sixpence* stând încă lângă mine pe cuvertură și mă hotăram să-l pun la loc sub pat, acolo unde-l găsisem. Știți cât sunt de confuze visele — au logica ceasurilor scurse pe crengile copacilor, semănând cu niște cârpe puse la uscat, ale lui Dali.

Am așezat, în vis, cartea de joc între paginile 102 și 103 — aflate pentru totdeauna la distanță de o întoarcere de deget de *Bufon mic ce ești, spuse Strickland* — și m-am răsucit pe partea mea de pat, lăsându-mi capul să atârne dincolo de marginea lui, având intenția să așez cartea exact acolo unde o găsisem.

Printre ghemotoacele de praf zăcea Jo. Un fuior de pânză de păianjen atârna de tăblia patului și-i mângâia, ca o pană, obrazul. Părul ei roșcat nu avea strălucire, însă fața ei albă contrasta cu ochii întunecați și alerți și răuvoitori. Iar când mi-a vorbit, am știut că moartea îi furase mințile.

— Dă-mi aia-napoi, a șuierat ea ca un șarpe. E cartea mea de omorât timpul.

Mi-a smuls-o din mână înainte să i-o pot da eu. Degetele ni s-au atins pentru o clipă, iar ale ei erau la fel de reci ca și niște rămurele după un îngheț. A deschis cartea unde-și pusese semn, lăsând cartea de joc să cadă încet jos, și și-a așezat romanul lui Somerset Maugham peste față: un lințoliu din cuvinte. Când și-a încrucișat mâinile pe piept și-a rămas nemișcată, mi-am dat seama că purta rochia albastră cu care o înmormântasem. Ieșise din mormânt să se ascundă sub patul nostru.

M-am trezit cu un țipăt înfundat și cu o smucitură dureroasă care aproape că m-a făcut să cad din pat. Nu dormisem mult — lacrimile încă-mi udau obraji și-mi simțeam pleoapele alungite ciudat, așa cum ți le simți după un acces de plâns. Visul fusese atât de viu, încât a trebuit să mă rostogolesc pe partea mea a patului, să-mi aplec capul și să mă uit sub el, convins că Jo va fi acolo cu romanul așezat pe față, convins că-și va întinde degetele reci să mă atingă.

Nu era nimic acolo, desigur — visele nu-s decât vise. Chiar și așa, am petrecut restul nopții pe canapeaua din biroul meu. Am făcut alegerea potrivită, cred, fiindcă n-am mai avut vise în noaptea aceea. Doar neantul unui somn odihnitor.

CAPITOLUL DOI

N-am avut niciodată o criză de creație în timpul celor zece ani ai căsniciei mele și n-am avut-o nici imediat după moartea Johannei. Eram, de fapt, atât de străin de această stare, încât criza s-a instalat aproape complet înainte ca eu să-mi dau seama că se petrece ceva ieșit din comun. Cred că a fost posibil așa ceva pentru că, în forul meu interior,

eram convins că astfel de stări nu-i afectează decât pe scriitorii "literari", de genul celor care sunt luați în discuție, demontați și uneori blamați în revista *New York Review of Books*.

Cariera mea de scriitor a ocupat în timp cam aceeași lungime ca și căsnicia. Am terminat prima variantă a primului meu roman, *Ființă duală*, nu la multă vreme după ce eu și cu Jo ne-am logodit oficial (i-am pus pe degetul inelar al mâinii stângi un inel cu opal în valoare de o sută zece dolari, cumpărat de la Day's Jewellers, puțin cam prea scump pentru ce-mi permiteam la vremea aceea... Însă Johanna a părut extrem de mulțumită de el) și am terminat ultimul meu roman, *Cădere liberă*, la aproximativ o lună după ce ea a fost declarată moartă. Acesta era cel despre ucigașul psihopat îndrăgostit de înălțime. A fost publicat în toamna lui 1995. De atunci, am mai publicat câteva romane — un paradox pe care-l pot explica —, dar nu cred că va mai apărea un roman semnat Michael Noonan pe nici o listă în viitorul previzibil. Acum știu ce este criza de creație, sigur că da. Știu mai bine decât mi-am dorit vreodată să știu.

Când i-am arătat cu o oarecare reținere lui Jo prima variantă a *Ființei duale*, a citit-o într-o singură seară, stând ghemuită în scaunul ei preferat, îmbrăcată doar în chiloței și într-un tricou imprimat pe față cu ursul negru de Maine, bând pahar după pahar de ceai cu gheață. Eu am mers în garaj (luaserăm cu chirie o casă în Bangor împreună cu un alt cuplu, chiar dacă nu aveam o situație financiară foarte stabilă... și nu, Jo și cu mine nu eram pe atunci tocmai căsătoriți, chiar dacă, din câte-mi amintesc, nu și-a dat jos niciodată de pe deget inelul acela cu opal) și mi-am făcut de lucru aiurea, simțindu-mă ca un personaj dintr-o caricatură publicată de revista *New Yorker* — unul dintre tipii aceia cu un aer aproape comic, stând în sala de așteptare a maternității.

Din câte-mi amintesc, am construit anapoda, din bucăți gata pregătite, o colivie din-aceea-atât-de-simplu-de-construit-că-și-un-copil-o-poate-face și aproape că mi-am retezat indexul de la mâna stângă. Cam la fiecare douăzeci de minute, intram în casă și mă uitam pe furiș la Jo. Chiar și dacă m-a observat, n-a schițat nici un gest. Am interpretat asta ca un semn de bun-augur.

Ședeam pe scările din spatele casei, uitându-mă la stele și fumând, când a ieșit ea din casă, s-a așezat lângă mine și și-a așezat mâna pe spatele meu.

— Ei bine? am spus.

— E bun, a spus ea. De ce nu vii acum în casă să mă rezolvi?

Înainte să pot spune vreo vorbă, chiloțelei pe care-i purtase mi-au căzut în poală cu o șoaptă suavă de nailon.

După aceea, întinși în pat și mâncând portocale (un viciu pe care mai târziu l-am pierdut), am întrebat-o:

— E destul de bun să fie publicat?

— Păi, a spus ea, nu știu nimic despre minunata lume editorială, dar citesc de plăcere de-o viață întreagă — *George cel curios* a fost prima mea lectură, dacă vrei să știi...

— Nu vreau.

S-a aplecat spre mine și mi-a vârât în gură o bucată de portocală, atingându-mi mâna cu sânul ei cald și provocator.

— ... iar romanul ăsta l-am citit cu mare plăcere. Prezicerea mea este că nu va apuca să treacă de stadiul pregătitor cariera ta de reporter

pentru ziarul *Derry News*. De fapt, cred că voi fi soția unui romancier.

Cuvintele ei m-au bucurat la culme; ba chiar mi-au făcut pielea de găină. Nu, nu știa nimic despre minunata lume editorială, dar dacă ea a-vea încredere, și eu aveam... iar încrederea s-a dovedit a fi ingredientul principal. Prin intermediul fostului meu profesor de scriere creativă (care mi-a citit romanul și l-a blagoslovit cu laude reținute, fiind de părere că trăsăturile lui comerciale erau un fel de erezie, cred) am angajat un agent literar, care a vândut *Ființa duală* editurii Random House, prima editură căreia i l-a trimis.

Jo a avut dreptate și în privința carierei mele de reporter. Am mai petrecut patru luni relatând despre expoziții florale, curse de mașini și dineuri în aer liber pentru o plată săptămânală de o sută de dolari înainte să primesc primul cec de la Random House — 27.000 de dolari, după ce-și dedusese agentul comisionul.

N-am stat în branșa jurnaliștilor nici măcar atât cât să primesc prima mărire de salariu, însă ei tot mi-au organizat o petrecere de adio. La Jack's Pub a fost ținută, acum că mă gândesc mai bine. Deasupra meselor din camera din spate atârnavă o pancartă care spunea MULT NOROC, MIKE — CONTINUĂ SĂ SCRII! Mai târziu, când ne-am întors acasă, Johanna a spus că, de-ar fi invidia acid sulfuric, n-ar mai fi rămas nimic din mine decât catarama de la curea și trei dinți.

Mai târziu, stând în pat cu luminile stinse — după ce mâncaserăm ultima portocală și împărțiserăm ultima țigară — am spus:

— N-o s-o confunde nimeni cu *Look Homeward, Angel*¹, nu-i așa?

Cartea mea, la ea mă refeream. Ea a știut, așa cum a știut și că mă deprimase destul de tare răspunsul pe care-l promisem de la fostul meu profesor de scriere creativă, referitor la *Ființă*.

— Sper că n-ai de gând să mă sufoci cu nazurile tale de artist frustrat, nu? m-a întrebat, ridicându-se într-un cot. Dacă da, aș vrea să-mi spui asta acum, ca să am timp să cumpăr mâine la prima oră una din trusele alea cu divorțul pe înțelesul tuturor.

M-am simțit amuzat, dar și puțin rănit.

— Ai văzut primul material publicitar al celor de la Random House? (Știam că-l văzuse.) Aproape că-mi zic un V. C. Andrews cu prepuț, pentru numele lui Dumnezeu.

— Ei bine, a spus ea, prinzând nepăsătoare în mână obiectul adus în discuție, tu chiar ai un prepuț. Cât despre cum îți zic ei... Mike, când eram în clasa întâi, Patty Banning mă striga mâncă-muci. Dar eu nu eram așa ceva.

— Percepția e totul.

— Prostii.

Încă mă ținea de penis și, spunând asta, m-a strâns puternic, provocându-mi durere și, în același timp, o senzație absolut minunată.

Șoricelului ăla nebun din pantaloni nu prea îi păsa ce primea pe atunci, atâta vreme cât primea mult din fiecare.

— *Fericirea* e totul. Când scrii te simți fericit, Mike?

— Sigur.

Asta știa ea, în orice caz.

— Ai probleme de conștiință când scrii?

— Când scriu, nu mi-aș dori să fac nimic altceva decât asta, am spus și m-am răsturnat peste ea.

— Măi să fie, a spus pe vocea aceea subțire și înțepată care întotdeauna mă dădea de ceasul morții. E un penis între noi.

Și, făcând dragoste, mi-am dat seama de unul sau două lucruri

¹Privește, înger, către casă

minunate: că fusese sinceră când spusese că-i place cartea mea (la naiba, mi-aș fi dat seama că-i place și numai din felul în care citise cartea, șezând în scaunul ei, cu o șuviță de păr căzută peste o sprânceană și cu picioarele încolăcite sub ea) și că nu trebuia să mă simt rușinat de ceea ce scrisesem ... nu în ochii ei, cel puțin. Și încă un lucru minunat: percepția ei, dublată de a mea, ca să dea naștere adevăratei vederi binoculare pe care nimic altceva decât căsnicia ți-o oferă, era singura percepție care conta.

Slavă cerului că era un fan de-al lui Maugham.

Am fost un V. C. Andrews cu prepuț vreme de zece ani... paisprezece, dacă puneți în calcul și anii post-Johanna. Primii cinci ani am fost sub contract cu Random House după care, agentul meu a primit o ofertă irezistibilă de la Putnam, și am schimbat editura.

Mi-ați citit numele pe o mulțime de liste cu *best-seller*-uri... asta, adică, în cazul în care ziarul dumneavoastră de duminică tipărește o listă ce merge până la locul cincisprezece și nu se oprește doar la primele zece. N-am fost niciodată un Clancy, un Ludlum sau un Grisham, dar am vândut un număr bunicel de ediții cartonate (V. C. Andrews n-a făcut niciodată asta, mi-a spus cândva agentul meu, Harold Oblowski; doamna a fost în general un fenomen al edițiilor de masă) și am ajuns o dată chiar și pe locul cinci în lista celor de la *Times*... asta s-a întâmplat cu a doua mea carte, *Bărbatul în cămașă roșie*. Ironie, una dintre cărțile care m-au împiedicat să urc pe listă a fost *Steel Machine*, de Thad Beaumont¹ (scrisă sub pseudonimul George Stark). Familia Beaumont avea pe atunci o casă de vacanță în Castle Rock, la nici măcar optzeci de kilometri sud de lacul Dark Score. Thad e mort acum. S-a sinucis. Nu știu dacă a avut sau nu ceva de-a face cu o criză de creație.

M-am situat chiar la extremitatea cercului magic al *megabestseller*-urilor, dar asta nu m-a deranjat niciodată. Atunci când am împlinit treizeci și unu de ani, dețineam două case: vechiul edificiu adorabil în stil Edward din Derry și, în vestul Maine-ului, un cămin din bușteni pe malul lacului, destul de mare să-i poți spune cabană: Sara Laughs, numită astfel de către localnici de aproape un secol. Și dețineam amândouă casele în totalitate, la o vârstă când cele mai multe cupluri se consideră fericite numai să fi primit aprobarea de ipotecă pentru o casă mică. Eram sănătoși, ne eram credincioși și încă aveam un simț al umorului bine dezvoltat. Nu eram Thomas Wolfe² (nici măcar Tom Wolfe³ sau Tobias Wolff⁴), însă eram plătit să fac ce-mi plăcea și nu există pe pământ o afacere mai bună ca asta; seamănă cu o licență pentru furt.

Eu aveam toate calitățile pe care le avea literatura de ficțiune prin anii patruzeci: era ignorată de critici, era orientată pe genuri (în cazul meu, genul practicat era Frumoasă Femeie Tânără Singură Întâlnește un Străin Fascinant), dar bine remunerată și beneficiind de genul acela de

¹vezi *The Dark Half (Jumătatea întunecată)* de Stephen King, unde Thad Beaumont e personajul principal.

²Thomas Wolfe (n. 1931) — scriitor american, exponent marcant al Noului Jurnalism, a scris pe larg despre cultura populară; dintre operele lui: *The Electric Kool-Aid Acid Test* (1968) și *The Right Stuff* (1979).

³Thomas Clayton Wolfe (1900-1938) — scriitor american cunoscut în special pentru cele două romane autobiografice ale sale: *Look Homeward, Angel* (1929) și *You Can 't Go Home Again* (1940).

⁴Tobias Wolff (n. 1945) — scriitor american contemporan, maestru al genului scurt.

recunoaștere superficială de care beneficiază și bordelurile amendate de către stat, din Nevada, sentimentul comun fiind acela că trebuie să existe o supapă și pentru instinctele primare și că trebuie să facă cineva și Lucrul Țsta. Eu am făcut Lucrul Țsta cu entuziasm (și, uneori, cu înțelegerea entuziastă a lui Jo, dacă ajungeam la niște încurcături de intrigă mai dificil de rezolvat) și, cândva în preajma alegerii lui George Bush în funcția de președinte, contabilul nostru ne-a spus că suntem milionari.

Nu eram suficient de bogați să ne cumpărăm un avion cu reacție (Grisham) sau o echipă de fotbal profesionist (Clancy), dar, după standardele vieții din Derry, Maine, ne tăvăleam de-a dreptul în bani. Am făcut dragoste de mii de ori, am văzut mii de filme, am citit mii de cărți (cel mai adesea, la capătul zilei, Jo le pune pe ale ei sub partea ei de pat). Și poate cea mai mare dintre binecuvântări a fost aceea că n-am știut niciodată cât de repede se scurgea timpul.

M-am întrebat nu o singură dată dacă nu cumva întreruperea ritua-lului a dus la criza de creație. În timpul zilei, alungam acest gând spunându-mi că nu-i decât o bazaconie superstițioasă, noaptea însă îmi era mai greu să fac asta. Noaptea, gândurile au un fel neplăcut de a scăpa din lesă și de a fugi bezmetice. Iar dacă-ți petreci mare parte din viață închipuindu-ți tot soiul de povești, sunt sigur că lesele acelea sunt cu mult mai largi și că dulăii sunt cu mult mai puțin dispuși să le poarte. Shaw sau Oscar Wilde a fost cel care a spus la un moment dat că scriitorul e un om care și-a învățat mintea să nu asculte la comandă?

Și ar fi chiar atât de deplasat să crezi că ruperea ritualului se poate să fi jucat un rol în brusc-apăruta și neașteptata (neașteptată de mine, cel puțin) tăcere? Când îți câștigi pâinea zilnică pe tărâmul închipuirii, linia de demarcație dintre ce e real și ceea ce pare a fi e mult mai subțire. Pictorii refuză uneori să picteze fără să poarte pe cap o anume pălărie, iar jucătorii de base-ball care lovesc bine nu vor să-și mai schimbe șosetele.

Ritualul a pornit o dată cu a doua carte, singura care-mi amintesc să-mi fi dat cu adevărat emoții: cred că îngurgitasem o cantitate bunicică din chestiile alea cu norocul începătorului, ideea că succesul primei cărți poate fi doar o nimereală. Mi-amintesc că profesorul ce ținea cursul de literatură americană la facultate a spus odată că dintre toți scriitori moderni americani, numai Harper Lee găsisese o cale imbatabilă de-a evita eșecul celei de-a doua cărți.

Când am ajuns la sfârșitul cărții *Bărbatul în cămașă roșie*, m-am oprit la câteva cuvinte înainte de final. Clădirea edwardiană de pe strada Benton din Derry se afla încă la doi ani distanță în viitor, însă o cumpăra-serăm pe Sara Laughs, casa de la Dark Score (nu era nici pe departe atât de mobilată cum a devenit mai târziu, iar studioul lui Jo încă nu era construit, dar era frumoasă), și noi doi ne aflam acolo.

M-am ridicat de la mașina de scris — în zilele acelea încă mai lucram la bătrânul meu IBM Selectric — și-am mers în bucătărie. Era jumătatea lunii septembrie, plecaseră aproape toți vilegiaturiștii, iar țipătul cufundarilor de pe lac era inefabil de plăcut. Soarele cobora spre asfințit și lacul însuși devenise un platou de foc nemișcat și rece. Aceasta e una dintre cele mai vii amintiri pe care le păstrez; e atât de limpede, încât uneori am impresia că pot păși de-a dreptul în ea s-o trăiesc din nou. Ce lucruri — dacă sunt astfel de lucruri — aș face altfel? Uneori îmi pun întrebarea asta.

Mai devreme în seara aceea pusesem la rece în frigider o sticlă de

Taittinger și două pahare cu picior lung. Le-am scos acum, le-am așezat pe tava de tinichea pe care o foloseam de obicei la adusul garafelor cu ceai rece sau suc Kool-Aid din bucătărie pe estacadă, și-am dus-o în sufragerie.

Johanna era cufundată în șezlongul ei vechi și șubred, citind o carte (nu era Maugham în seara aceea, ci William Denbrough¹, unul dintre scriitorii contemporani preferați de ea).

— Ooo, a spus ea, ridicând ochii și însemnând locul din carte. Șampanie. Care-i ocazia?

De parcă, înțelegeți, n-ar fi știut.

— Am terminat, am spus. *Mon livre est tout fini*.

— Păi, a spus ea, zâmbind și luând unul dintre pahare când m-am aplecat cu tava spre ea, atunci *asta-i* de bine, nu?

Acum îmi dau seama că esența ritualului — partea lui vie și puternică, asemenea singurului cuvânt cu adevărat magic dintr-o bolboroseală — a fost această frază. Aproape întotdeauna am băut șampanie și aproape întotdeauna a venit după aceea cu mine în birou pentru a face celălalt lucru, dar nu de fiecare dată.

Cândva, cam cu cinci ani înainte să moară ea, când am terminat o carte, Jo era plecată în vacanță în Irlanda cu o prietenă. Am băut atunci singur șampania și-am scris ultima propoziție tot singur (pe atunci foloseam un Macintosh capabil să facă un trilion de lucruri diferite și pe care eu îl foloseam doar la unul), dar n-am avut nici o clipă de nesomn. Am sunat-o însă la hanul unde trăsesse împreună cu prietena ei Bryn; i-am spus că am terminat și-am ascultat-o spunând acele cuvinte pentru care o sunasem de fapt — cuvinte care au pătruns într-un fir telefonic din Irlanda, au parcurs drumul către un transmițător cu microunde, s-au ridicat ca o rugăciune spre cine știe ce satelit și-apoi au ajuns în sfârșit în urechea mea: "Păi, atunci *asta-i* de bine, nu?"

Obiceiul acesta a început, cum vă spuneam, după a doua carte. După ce ne-am băut fiecare paharul de șampanie, după ce ne-am mai turnat unul și l-am băut și pe acesta, am condus-o în birou, unde ultima coală de hârtie mai ieșea din mașina mea de scris Selectric de-un verde-pădure. Pe lac, un ultim cufundar a țipat în întuneric, sunetul acela care mie întotdeauna mi s-a părut că seamănă cu ceva ruginit mișcându-se în bătaia vântului.

— Parcă spuneai că ai terminat, a zis ea.

— Am terminat totul, mai puțin ultima propoziție, i-am spus. Cartea, așa cum e acum, îți este dedicată și vreau să scrii tu ultima bucată din ea.

N-a râs și nu s-a opus și nu m-a potopit cu vorbe, s-a uitat doar la mine să vadă dacă într-adevăr vorbeam serios. Am încuviințat din cap, iar ea s-a așezat în scaunul meu. Înotase mai devreme și avea părul prins la spate cu o chestie albă din elastic. Era ud și cu o idee mai roșcat ca de obicei. L-am atins. Era ca și când aș fi atins mătase udă.

— Alineat? m-a întrebat la fel de serioasă ca o dactilografă pregătită să scrie după dictarea șefului cel mare.

— Nu, am spus, se continuă.

Apoi am rostit fraza pe care o țineam în gând încă de când mă ridicasem să torn șampanie:

— "Îi petrecu lanțul pe după gât, după care merseă amândoi pe alee către locul unde era parcată mașina."

A scris cuvintele acestea, apoi s-a uitat în sus peste umăr la mine,

¹Vezi *It (Orașul bântuit)* de Stephen King, în care William Benbrough este unul dintre personajele principale.

așteptând.

— Asta-i tot, am spus. Poți scrie *Sfârșit*, cred.

Jo a lovit tasta ÎNTOARCERE de două ori, a centrat carul și-a scris *Sfârșit* sub ultimul rând de proză, literele cu corp Courier (preferatele mele) ale IBM-ului înșirându-se în pașii lor ascultători de dans.

— Ce-i lanțul pe care i l-a pus la gât? m-a întrebat.

— Va trebui să citești cartea ca să afli.

Șezând în scaunul de la biroul meu, iar eu stând în picioare lângă ea, avea poziția perfectă să-și îngroape fața acolo unde și-a îngropat-o. Când a vorbit, buzele ei s-au mișcat, lipite de cea mai sensibilă parte a corpului meu. Nu ne despărțea decât un șort de bumbac.

— Șșștim noi cum sssă te fașem să vo'beșșști, a spus ea.

— Sunt sigur că știți, am spus.

Am încercat o ultimă dată să practic ritualul în ziua în care am terminat *Cădere liberă*. Mi s-a părut sec, o formă din care substanța magică dispăruse, dar la asta mă așteptasem. N-am făcut-o din superstiție, ci din respect și dragoste. Un fel de comemorare, dacă vreți. Sau, dacă vreți, ca un fel de adevărat serviciu funerar pentru Johanna, un serviciu având în sfârșit loc la o lună după ce ea se afla în pământ.

Era în ultima decadă a lunii septembrie și încă era cald — cea mai călduroasă vară târzie pe care mi-o amintesc. Cât am lucrat forțat și trist la acea ultimă parte din carte, m-am tot gândit la cât de mult mi-e dor de ea... Însă asta nu m-a încetinit deloc din muncă. Și vă mai spun un lucru: chiar dacă era atât de cald în Derry, atât de cald că uneori am lucrat îmbrăcat în nimic altceva decât într-o pereche de boxeri, nici o clipă nu mi-a trecut prin gând să plec la casa noastră de pe malul lacului. Parcă-mi fusese complet ștersă din minte Sara Laughs. Poate că era așa fiindcă, pe când am terminat *Cădere*, adevărul acela începea în cele din urmă să mi se arate. De data aceasta, ea nu mai era plecată doar până în Irlanda.

Biroul meu din casa de la lac e mic, dar are priveliște. Biroul din Derry e lung, plin cu cărți și fără nici o fereastră. În seara de care vă povestesc, ventilatoarele din tavan — sunt trei de toate — erau pornite și amestecau aerul păstos. Am intrat înăuntru îmbrăcat într-un șort și un tricou și încălțat cu o pereche de sandale din gumă, aducând cu mine o tavă de tinichea cu emblema Coca-Cola, pe care se aflau sticla de șampanie și cele două pahare răcite. În capătul opus al acelei încăperi-vagon, sub o streășină atât de coborâtă că trebuia aproape să mă aplec complet de spate când mă ridicam, astfel încât să nu mă lovesc la cap (de-a lungul anilor a trebuit să mă apăr și de acuzele lui Jo că am ales absolut cel mai prost loc din cameră unde să-mi instalez masa de lucru), ecranul Macintosh-ului strălucea plin de cuvinte.

Mi-am spus că probabil nu fac decât să provoc o altă furtună de durere — poate cea mai cruntă furtună — dar, totuși, am continuat ritualul... iar emoțiile ne surprind întotdeauna cu reacțiile lor, nu-i așa? În noaptea aceea n-am avut parte de plânsete și de jelanii; cred că scăpase organismul meu de ele. În locul lor a apărut un sentiment profund și nesuferit de pierdere — scaunul gol unde-i plăcea ei să șadă și să citească, masa goală pe care-și așeza ea mereu paharul prea aproape de margine.

Am turnat într-un pahar șampanie, am așteptat să scadă spuma, apoi l-am ridicat.

— Am terminat, Jo, am spus, stând acolo sub ventilatoarele care lopătau. *Asta-i* de bine, deci, nu?

N-am primit nici un răspuns. În lumina celor care s-au petrecut mai târziu, cred că merită să repet asta: n-am primit nici un răspuns. N-am

simțit, așa cum am simțit mai târziu, că nu sunt singur în camera ce părea goală.

Am băut șampania, am așezat paharul la loc pe tava cu Coca-Cola, apoi l-am umplut pe celălalt. L-am luat cu mine la birou, m-am așezat acolo unde s-ar fi așezat Johanna dacă n-ar fi luat-o Dumnezeu preferat și iubit de toți. Nu plângeam și nici nu jeleam, dar ochii-mi erau tiviți cu lacrimi. Cuvintele de pe monitor erau următoarele:

astăzi nu fusese atât de rău, credea ea. Traversă iarba spre mașină și răsă când văzu pătratul alb de hârtie sub ștergătorul de parbriz. Cum Delancey, care refuza să se lase descurajat sau să accepte un refuz, o invitase la o altă petrecere din acelea ce se țineau joia seara și la care se degustau vinuri. Luă hârtia, dădu s-o rupă în bucăți, apoi se răzgândi și o îndesă în schimb în buzunarul de la sold al jeansilor.

— Fără alineat, am spus, se continuă.

După care am introdus de la tastatură fraza pe care-o țineam în gând încă de când mă ridicasem să iau șampania.

Avea înaintea o întreagă lume; petrecerea cu degustare de vinuri a lui Cam Delancey era un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul.

M-am oprit, uitându-mă la micuțul cursor pâlpâitor. Lacrimile încă-mi mai aveau colțurile ochilor, dar repet că n-am simțit nici un fir de aer rece pe la glezne, nici o atingere de degete spectrale la baza gâtului. Am apăsas de două ori ÎNTOARCERE. Am apăsas CENTRARE. Am tastat Sfârșit sub ultimul rând de proză și-apoi am tostat cu monitorul cu ceea ce-ar fi trebuit să fie paharul de șampanie al lui Jo.

— Pentru tine, iubire, am spus. Îmi doresc să fi fost aici cu mine. Mi-e al naibii de dor de tine.

Mi-a tremurat ușor vocea la ultimul cuvânt, dar nu mi s-a frânt. Am băut Taittinger-ul, am salvat ultima variantă a documentului, am transferat totul pe dischete, apoi am făcut o copie de rezervă. Și, exceptând bilețelele, listele pentru cumpărături și cecurile, atunci a fost ultima dată când am scris ceva în ultimii patru ani.

CAPITOLUL TREI

Directorul editurii n-a știut, editorul meu, Debra Weinstock, n-a știut, agentul meu, Harold Oblowski, n-a știut, Frank Arlen n-a știut nici el, deși am fost tentat mai mult decât o dată să-i spun. *Dă-mi voie mie să-ți fiu frate, în amintirea lui Jo, dacă nu spre binele tău*, mi-a spus el în ziua în care s-a întors la afacerea lui tipografică și la viața lui aproape solitară din orașelul Sanford, din sudul statului Maine. Nu m-am așteptat să dau vreodată curs invitației și nici n-am făcut-o — nu în felul acela primitiv de strigăt-după-ajutor la care probabil că s-a gândit el —, dar i-am telefonat cam o dată la două săptămâni. Discuții de bărbăți, știți voi: *Cum te descurci, Nu prea rău, e frig ca la Polul Nord aici, Mda, și aici, Vrei să mergem la Boston dacă pot face rost de bilete la meciul celor de la Bruins, Poate anul viitor, sunt cam ocupat acum, Mda, știu cum e, ne vedem, Mikey, Bine, Frank, pune-ți căciuliță pe căpiță*. Discuții de bărbăți.

Sunt destul de sigur că o dată sau de două ori m-a întrebat dacă lucrez la o carte nouă și cred că i-am răspuns...

Oh, futu-i — e o minciună, știu! O minciună atât de gogonată, că acum mi-o servesc chiar și mie. M-a întrebat, sigur că da, și eu i-am răspuns mereu mda, lucrez la o carte nouă, merge bine, foarte bine. Am fost tentat nu o singură dată să-i spun: *Nu reușesc să scriu nici măcar două paragrafe fără să-mi ies din minți și să mă crispez complet — inima își dublează ritmul, apoi și-l triplează, îmi pierd răsuflarea și încep să gâfâi, am impresia c-o să-mi iasă ochii din orbite și-o să-mi atârne pe obraji. Mă simt ca un claustrofob într-un submarin în submersie. Așa merg lucrurile, mulțumesc de întrebare, dar nu i-am spus asta niciodată. Eu nu cer niciodată ajutor. Nu pot cere ajutor. Cred că v-am mai spus asta.*

Din punctul meu subiectiv de vedere, romancierii de succes — chiar și romancierii care au un succes modest — practică cea mai bună dintre artele creative. E adevărat că oamenii cumpără mai multe CD-uri decât cărți, că merg la mai multe filme și că se uită *mult mai mult* la televizor. Dar bătaia e ceva mai lungă pentru un romancier, poate din cauză că cititorii sunt puțin mai deștepți decât iubitorii artelor non-scriptice și astfel au o memorie întrucâtva mai lungă. David Soul din *Starsky și Hutch*, Dumnezeu știe pe unde e, la fel și bizarul rapper alb Vanilia Ice, dar de James, în anul 1994, încă se mai vorbea, de Herman Wouk¹, de James Michener² și de Norman Mailer³; ca să nu mai pomenim și de cei din vremurile când dinozaurii încă trăiau.

Arthur Hailey scria o carte nouă (așa se zvonea, în orice caz, și s-a dovedit a fi adevărat), Thomas Harris își putea lua o pauză de șapte ani între romanele din seria Lecter și să continue să producă *best-seller*-uri și, chiar dacă nu se mai auzise nimic despre el vreme de patruzeci de ani, J. D. Salinger era în continuare un subiect încins la orele de engleză și în grupările literare necrispate de la cafenele. Cititorii manifestă o loialitate ce nu poate fi egalată de nici un iubitor al celorlalte arte creatoare, lucru care explică de ce pot atât de mulți scriitori care și-au epuizat imaginația să stea în continuare pe creasta valului, propulsați în lista celor mai bine vândute cărți doar datorită cuvintelor magice AU-TORUL ROMANULUI, tipărite pe copertele cărților lor ulterioare.

Ce-și dorește ca răsplată editura, în special de la un autor care se crede că poate vinde aproximativ 500.000 de exemplare din fiecare roman în ediție cartonată și încă un milion în ediția de masă, e cât se poate de simplu: câte o carte pe an. Acesta, au hotărât barosanii din New York, este standardul optim. Trei sute optzeci de pagini legate cu ață sau lipite cu clei, o dată la douăsprezece luni, un început, un conținut și un sfârșit, opțional, dar foarte bine primit, un personaj principal călător

¹Herman Wouk (n. 1915) — scriitor american, autor al romanului *The Caine Mutiny — Revolta de pe Caine*(1951), pentru care a primit și premiul Pulitzer.

²James Albert Michener (n. 1907) — scriitor american de romane istorice, cum ar fi *Tales of the South Pacific* (1947), pentru care a primit și premiul Pulitzer.

³Norman Mailer (n. 1923) — scriitor american, apreciat pentru romanul său *The Naked and the Dead* (1948), care se petrece în cel de-al doilea război mondial; a pus bazele Noului Jurnalism cu relatările pe care le-a făcut despre evenimentele politice din anii '60.

dintr-o carte în cealaltă, cum sunt Kinsey Millhone sau, Kay Scarpetta⁴. Cititorii adoră personajele călătore; le dau sentimentul întoarcerii acasă.

Scrive mai puțin de-o carte pe an și dai peste cap investiția pe care a făcut-o editura în tine, îi creezi probleme contabilului tău personal când vine vorba de a-ți menține solvabilitatea cărților de credit și-l pui pe agentul tău literar în situația de a nu-și putea plăti psihoterapeutul la timp. De asemenea, când îți ia prea mult timp scrisul unei noi cărți ai de îndurat mereu sâcâiala unui fan *anume*. Nu poți evita acest lucru. Așa cum, dacă publici prea mult, unii cititori vor spune: "Ptiu, am consumat prea mult din tipul ăsta, totul începe să aibă gust de fasole."

Vă spun toate acestea ca să înțelegeți cum de-am putut să-mi folosesc calculatorul vreme de patru ani pe post de cea mai scumpă tablă de scrabble din lume și să nu observe nimeni. Criză de creație? Ce criză de creație? N-avem nici o împruțită de criză de creație. Cum să creadă cineva așa ceva când apărea în fiecare toamnă, cu precizie de ceasornic, câte un nou roman de suspans semnat Michael Noonan, ideal pentru lectura voastră de plăcere de la sfârșitul verii, oameni buni, și apropo: nu uitați că se apropie sărbătorile și că toate rudele voastre s-ar bucura probabil de noul roman Noonan, care poate fi cumpărat de la librăria Borders cu o reducere de treizeci la sută, ura, ce mai afacere.

Secretul e simplu și nu sunt eu singurul romancier popular din America ce-l cunoaște — dacă zvonurile sunt adevărate, Danielle Steel (ca să dau un singur nume) se folosește de Formula Noonan de zeci de ani. Ve-deți voi, chiar dacă am publicat câte o carte pe an începând cu *Ființă duală* în 1984, am scris câte *două* cărți în patru dintre acei zece ani, publicând una și punând-o la naftalină pe cealaltă.

Nu-mi amintesc să fi discutat cu Jo despre asta și, având în vedere că nu m-a întrebat niciodată, am presupus mereu că înțelege ce făceam: puneam nuci la păstrare. Totuși, nu la criza de creație mă gândeam atunci. La dracu', pur și simplu mă distrăm puțin.

În luna februarie a lui 1995, după ce dădusem de pământ și sfârâmasem cel puțin două idei bune (această funcție creatoare — treaba cu *Evrika!* — nu s-a blocat niciodată, ceea ce dă naștere unei noi versiuni originale a iadului), nu mai puteam nega ceea ce era deja evident: intrasem în cea mai cumplită belea în care poate intra un scriitor, eliminând din calcul Alzheimer-ul și atacul cerebral fulger. Totuși, aveam patru cutii din carton pentru manuscrise în seiful mare pe care-l țineam cu chirie la Fidelity Union. Erau marcate *Promisiune, Amenințare, Darcy* și *Cădere*.

În jurul Zilei Sf. Valentin, m-a sunat agentul literar, simțindu-se ușor cam neliniștit: îi înmânam ultima mea capodoperă de obicei în ianuarie și uite că era deja trecut de mijlocul lui februarie. Vor trebui să accelereze procesul de producție ca să scoată pe piață noul Mike Noonan la timp pentru orgasmul anual de cumpărături pentru Crăciun. Era totul în regulă?

Aceasta a fost ocazia pe care am avut-o să spun că lucrurile erau la mări și țări depărtare de a fi în regulă, dar domnul Harold Oblowski de pe Park Avenue nr. 225 nu era genul de om căruia să-i spui astfel de lucruri. Era un agent literar bun, plăcut și disprețuit în egală măsură în cercurile editoriale (uneori de către aceiași oameni în același timp), însă nu reacționa bine la veștile proaste venite din tărâmul întunecat și unsuros unde se producea de fapt marfa. Ar fi intrat în panică și-ar fi urcat în pri-

⁴Personajele principale din două serii diferite de romane scrise de Patricia Cornwell.

mul avion spre Derry, pregătit să-mi facă respirație creatoare gură la gură, hotărât să nu plece până ce nu mă va fi scos din rătăcirile mele. Nu, îmi plăcea de Harold acolo unde era el, în biroul de la etajul treizeci și opt cu o priveliște copleșitoare a New York-ului de est.

I-am spus ce coincidență, Harold, ai sunat chiar în ziua în care l-am terminat pe ăsta nou, năzdrăvănie, ce zici de asta, ți-l trimit cu FedEx-ul, îl vei avea mâine. Harold m-a asigurat cu solemnitate că nu era vorba de o coincidență, că atunci când venea vorba de scriitorii pe care-i reprezenta, dădea dovadă de calități telepatice. Apoi m-a felicitat și a închis. Două ore mai târziu, am primit buchetul de flori pe care mi-l trimisese — la fel de bogat și de mătăsos ca și eșarfele acelea à la Jimmy Hollywood pe care le purta.

După ce am pus florile în sufragerie, unde rareori am intrat după moartea lui Jo, m-am dus la Fidelity Union. Eu am răsucit cheia mea, directorul băncii a răsucit-o pe a lui și în scurtă vreme mă aflam în drum spre FedEx cu manuscrisul *Căderii libere* la subsioară. Am luat cartea cel mai recent scrisă, fiindcă era mai aproape de ușa seifului, nu din alt motiv. A fost publicat în noiembrie, exact la timp pentru goana de Crăciun. L-am dedicat amintirii răposatei, iubitei mele soții, Johanna. A urcat pe locul unsprezece în topul celor mai bine vândute cărți al revistei *Times* și toți au fost fericiți. Chiar și eu. Fiindcă lucrurile aveau să revină la normal, nu-i așa? Nimeni nu suferea de-o criză *terminală* de creație, nu (ei bine, probabil cu excepția lui Harper Lee)? Nu trebuia decât să mă relaxez, așa cum i-a spus fata din corul bisericii arhidiaconului. Și slavă cerului că fusesem o veveriță cuminte și pusesem la păstrare niște nuci.

Încă eram optimist anul următor când m-am dus cu mașina la biroul celor de la Federal Express cu manuscrisul *Comportamentul amenințător* sub braț. Pe acesta l-am scris în toamna lui 1991 și-a fost unul dintre preferatele lui Jo. Optimismul mi s-a cam oprit până în martie 1997, când am mers să expediez *Admiratorul lui Darcy* printr-o furtună de zăpadă apoasă, chiar dacă, atunci când mă întrebau oamenii cum merge treaba ("Ai mai scris vreo carte bună în ultima vreme?" este felul existențialist în care cei mai mulți par să formuleze întrebarea), eu le răspundeam bine, perfect, mda, am scris o grămadă de cărți bune în ultima vreme, ies din mine ca balega din curul vacii.

După ce Harold a citit *Darcy* și l-a proclamat cel mai bun dintre romanele mele, un *best-seller*, pe deasupra și *serios*, am avansat cu reținere ideea de a-mi lua un an liber. Mi-a răspuns imediat cu întrebarea pe care o detest mai mult ca pe oricare alta: eram sănătos la cap? Sigur, i-am spus, sănătos tun, mă gândesc doar să o las puțin mai moale.

A urmat una dintre acele tăceri specifice lui Harold Oblowski, menite să-ți comunice că te porți ca un nemernic fără seamăn, dar că, fiindcă Harold te place atât de tare, este dispus să găsească cea mai blândă cale de a-ți spune asta. E un truc minunat, dar eu l-am ginit ca atare cu vreo șase ani în urmă. De fapt, Jo l-a ginit. "Pretinde doar că te înțelege", mi-a spus ea. "De fapt, seamănă cu unul dintre polițiștii ăia din vechile filme *noir*, își ține clanța ca să te lase pe tine să pălăvrăgești și să ajungi să recunoști totul singur."

De data aceasta n-am spus nimic — am trecut doar receptorul de la urechea dreaptă la cea stângă și m-am lăsat ușor pe spate în scaunul de la birou. Făcând asta, ochii mi-au căzut pe fotografia înrămată de deasupra calculatorului: Sara Laughs, casa noastră de la lacul Dark Score. Nu mai fusesem acolo de ani întregi și, preț de o clipă, m-am întrebat de ce.

Apoi, vocea lui Harold — atentă, consolatoare, vocea unui om sănătos mintal încercând să scoată un lunatic din ceea ce el speră a fi

doar o iluzie trecătoare — mi-a vorbit iarăși în ureche.

— S-ar putea să nu fie o idee bună, Mike, nu în momentul acesta al carierei tale.

— Acesta nu e un moment aparte, am spus. Am culminat în 1991; de atunci, vânzările cărților mele n-au crescut, nici n-au scăzut simțitor. *Stagnez*, Harold.

— Da, a spus el, iar scriitorii care ating stadiul acesta static nu au de fapt decât două posibilități când vine vorba de vânzări: pot continua în ritmul pe care-l au sau pot coborî.

Așa că eu cobor, am vrut să-i spun... dar n-am făcut-o. Nu voiam ca Harold să știe cât de serioasă era de fapt treaba sau cât de instabil era terenul pe care călcam. Nu voiam să știe că am acum palpitații — da, în sensul propriu al cuvântului — aproape de fiecare dată când deschid programul Word Șase pe calculator și mă uit la ecranul alb și la cursorul care pâlpâie.

— Mda, am spus. Bine. Am primit mesajul.

— Ești sigur că te simți bine?

— Ți-a lăsat cumva cartea impresia că greșesc, Harold?

— La dracu', nu; e-o poveste dată naibii. E ce-ai scris tu mai bun, ți-am zis. O lectură minunată, da' are și chestii a dracu' de *serioase*. Dacă ar scrie Saul Bellow romane romantice și de suspans, așa ceva ar scrie. Dar... sper că nu ai probleme cu următoarea, nu? Știu că încă ți-e dor de Jo, la dracu', tuturor ne e...

— Nu, am spus. Absolut nici o problemă.

A urmat o altă pauză din aceea lungă. Într-un sfârșit, Harold a spus:

— Grisham și-ar permite să-și ia un an liber. Clancy și-ar permite.

Thomas Harris, pauzele lungi sunt o parte din misterul lui. Dar unde te afli tu, viața e chiar mai grea ca în vârful piramidei, Mike. Pentru fiecare loc din lista aceea există câte cinci scriitori, iar tu știi care sunt aceștia — la dracu', sunt vecinii tăi câte trei luni pe an. Unii urcă, așa cum a urcat Patricia Cornwell cu ultimele ei două cărți, alții coboară, iar alții stau pe loc, așa cum faci tu. Dacă și-ar lua Clancy o pauză de cinci ani și apoi l-ar readuce la viață pe Jack Ryan, ar fi o revenire în forță, fără îndoială. Însă dacă *tu* ai lua o pauză de cinci ani, e posibil chiar să nici nu mai revii. Sfatul meu este să...

— Bat fierul cât e cald.

— Mi-ai luat cuvintele din gură.

Am mai discutat puțin, după care ne-am luat rămas bun. M-am lăsat mai mult pe spate cu scaunul de la birou — nu până la punctul de echilibru, dar pe acolo — și m-am uitat la fotografia refugiului nostru din vestul Maine-ului. Sara Laughs, într-un fel ca titlul baladei aleia a bătrânului și cărunțului grup Hall and Oates.

Jo a iubit locul ăla mai mult ca mine, e adevărat, dar numai cu puțin mai mult, așa încât de ce nu m-am dus să locuiesc acolo? Bill Dean, îngrijitorul, demonta obloanele împotriva furtunilor în fiecare primăvară și le monta la loc în fiecare toamnă, când aerisea și țevile, iar primăvara se asigura că funcționează pompa, verifica generatorul și avea grijă ca toate camerele să fie curățate exemplar, ancora pluta pentru înot la vreo patruzeci și cinci de metri de micuța noastră fâșie de plajă după fiecare Zi a Eroilor.

Bill a pus să se curețe hornul la începutul verii lui '96, deși nu se mai făcuse foc în șemineu de vreo doi ani sau chiar mai mult. Îl plăteam trimestrial, după cum era obiceiul printre îngrijitori în partea aceea de lume; Bill Dean, un yankeu bătrân dintr-o stirpe lungă, își încasa cecurile și nu întreba niciodată de ce nu mai foloseam cabana. Nu fusesem acolo decât de două sau de trei ori de la moartea lui Jo, și niciodată nu

stătusem peste noapte. Bine că nu mă întrebase Bill de ce, fiindcă nu știu ce răspuns i-aș fi dat. Nici măcar nu mă gândisem la Sara Laughs până la conversația cu Harold.

Gândindu-mă la Harold, mi-am luat ochii de la fotografie și m-am uitat înapoi la telefon. Mi-am închipuit că-i spun: *Merg în jos, deci, și ce dacă? Se sfârșește lumea? Te rog. Doar nu am de susținut o soție și o familie: soția mi-a murit în parcare a unei farmacii, dacă vrei să știi (și chiar dacă nu vrei), iar copilul pe care ni l-am dorit atât de tare și pe care am încercat de atâtea ori să-l facem a murit o dată cu ea. Nu tânjesc nici după faimă — asta dacă se poate spune despre scriitorii care umplu ultimele locuri ale listei de best-seller-uri că sunt faimoși — și nu adorm cu gândul la vânzări demne de clubul cărții. Așa că de ce? De ce mă deranjează măcar gândul?*

La această ultimă întrebare aveam însă un răspuns. Fiindcă părea că renunț. Fiindcă, fără soția și munca mea, eram o persoană inutilă, care trăiește singură într-o casă mare achitată în întregime, nefăcând altceva decât să rezolve rebusul din ziar în timpul mesei de prânz.

Am continuat cu ceea ce-mi ținea loc de viață. Am uitat de Sara Laughs (sau o parte din mine care nu voia să se întoarcă acolo a îngropat gândul) și-am mai petrecut o vară înăbușitoare, mizerabilă, în Derry. Am instalat un program pentru cuvinte încrucișate pe PowerBook-ul meu și am început să-mi construiesc singur rebusurile. Am ocupat un post interimar în consiliul director al postului local de radio, YMCA, și am prezidat juriul Concursului de Artă din Vară de la Waterville. Am jucat într-o serie de reclame televizate pentru adăpostul celor fără locuință din oraș, care făcea pași împleticiți spre faliment, apoi am ocupat un post în consiliul director al *acestei* organizații. (La una dintre întâlnirile publice ale acestuia din urmă, o femeie m-a numit prieten al degeneraților, la care i-am răspuns: "Mulțumesc! Aveam nevoie să aud asta. S-a iscat apoi un ropot puternic de aplauze pe care încă nu-l pot pricepe.)

Am încercat să iau niște ore de consiliere în privința cultivării relațiilor interumane și am renunțat după cinci ședințe, ajungând la concluzia că problemele consilierului erau cu mult mai mari ca ale mele. Am sponsorizat un copil asiatic și am jucat popice într-o echipă.

Am încercat din când în când să scriu și de fiecare dată m-am blocat. Cândva, încercând să rup o propoziție sau două (orice propoziție sau două, cu condiția să iasă din mintea mea proaspăt coapte), a trebuit să apuc coșul pentru hârtii și să vomit în el. Am vomitat până ce am crezut că mă va omorî... și a trebuit să mă îndepărtez târâș, la propriu, de lângă birou și calculator, târându-mă în mâini și în genunchi de-a lungul covorului pufos. Atunci când am ajuns în cealaltă parte a încăperii, îmi era mai bine. M-am putut uita până și în spate peste umăr la monitorul calculatorului. Să mă apropiu de el nu puteam. Mai târziu în aceeași zi, am mers până lângă el cu ochii strânși și l-am închis.

M-am gândit din ce în ce mai des în acele zile de sfârșit de vară la Dennison Carville, profesorul de scriere creativă care mă ajutase să-l contactez pe Harold și care blagoslovise *Ființa secundă* cu niște laude atât de reținute. Carville a spus cândva ceva ce n-am putut uita niciodată, atribuindu-i cuvintele lui Thomas Hardy, romancierul și poetul victorian. Poate că *într-adevăr* a spus-o Hardy, dar eu n-am găsit-o niciunde consemnată ca aparținându-i, nici în *Citatele celebre* ale lui Barlett, nici în biografia dedicată lui Hardy pe care am citit-o între publicarea *Căderii libere* și a *Comportamentului amenințător*. Am o bănuială că e posibil s-o fi inventat Carville însuși și c-o atribuiseră apoi lui

Hardy ca să-i ofere greutate. E-o șmecherie pe care eu însumi am folosit-o uneori, deși mi-e rușine s-o spun acum.

În orice caz, m-am gândit la citatul acesta din ce în ce mai des atunci când mă luptam cu panica ce-mi stăpânea corpul și cu paralizia minții, cu sentimentul acela de *încuiere*. Părea că rezumă disperarea și impresia din ce în ce mai puternică pe care o aveam, că nu voi mai putea scrie niciodată (ce tragedie, V. C. Andrews cu prepuț, răpus de o criză de creație). Acest citat mi-a indus ideea că orice efort aș face să-mi îmbunătățesc situația s-ar putea dovedi lipsit de sens chiar dacă ar avea sorți de izbândă.

Potrivit bătrânului și pesimistului Dennison Carville, romancierul aspirant trebuie să înțeleagă încă din start că țelurile ficțiunii vor depăși totdeauna puterile lui de înțelegere, că totul nu e decât un exercițiu de futilitate. "În comparație cu cea mai inanimată ființă umană ce umblă pe fața pământului și-și aruncă umbra asupra lui", se presupune că a spus Hardy, "cel mai meșteșugit trasat personaj dintr-un roman nu e altceva decât o mână de oase." Am înțeles aceste cuvinte fiindcă așa m-am simțit și eu în acele interminabile zile de-o realitate disimulată: ca o mână de oase.

Am visat azi-noapte că am fost iar la Manderley.

Dacă există în literatura engleză de ficțiune o primă frază mai frumoasă și care să-ți bântuie mai mult mintea ca aceasta, eu n-am citit-o niciodată. Era o frază la care aveam motiv să mă gândesc mult în toamna lui 1997 și în iarna lui 1998. N-am visat Manderleyul, desigur, ci Sara Laughs, cea pe care Jo o numea uneori "ascunzătoarea". O denumire destul de potrivită, bănuiesc, pentru un loc atât de adânc plasat în pădurile din nordul Maine-ului, încât nici măcar nu face parte dintr-un oraș, ci dintr-o zonă neîncorporată, marcată pe hărțile statului cu numele de TR-90.

Ultimul dintre aceste vise a fost un coșmar, dar până la acesta au fost toate de-o simplitate parcă suprealistă. Erau vise din care mă trezeam dorindu-mi să aprind veioza de lângă pat, ca să mă conving de realitatea din jur înainte să adorm la loc. Știți ce consistență are aerul înaintea unei furtuni cu tunete, cum totul rămâne nemișcat și cum pare că ies culorile în evidență cu strălucirea lucrurilor văzute într-o intensă stare febrilă? Visele pe care le-am avut în acea vară cu Sara Laughs așa erau; fiecare îmi lăsase o senzație foarte asemănătoare cu cea de grață. *Am visat din nou Manderleyul*, îmi spuneam uneori, iar alteori rămâneam întins în pat cu lumina aprinsă, ascultând vântul de afară, uitându-mă în colțurile umbrite ale dormitorului și spunându-mi că Rebecca de Winter nu se înecase într-un golf, ci în lacul Dark Score. Că se scufundase, gâlgâind și dând din brațe, cu ochii ei negri și ciudați plini de apă, în vreme ce cufundarii țipau nepăsători în amurg. Uneori mă ridicam și beam un pahar cu apă. Uneori stingeam simplu lumina după ce mă convingeam iarăși de locul unde mă aflam, mă întorceam pe partea mea de pat și adormeam la loc.

Rareori m-am gândit la Sara Laughs în timpul zilei și doar cu mult mai târziu mi-am dat seama că este ceva complet deplasat să existe o dihotomie atât de mare între viața conștientă și cea onirică a unei persoane.

Cred că telefonul lui Harold Oblowski din octombrie 1997 a declanșat visele. Motivul născocit de Harold pentru a mă suna a fost acela de-a mă felicita pentru viitoarea lansare a *Admiratorului lui Darcy*, care era o carte a dracu' de interesantă și care conține și câteva

porcării extrem de inteligente. Am bănuir că mai are cel puțin încă un lucru trecut pe agenda de lucru — de obicei, Harold are — și am avut dreptate. Luase prânzul cu Debra Weinstock, editorul meu, cu o zi în urmă, și ajunseseră să discute despre toamna lui 1998.

— Par aglomerate, a spus el, vorbind despre listele din toamnă, vorbind în special despre jumătatea rezervată *ficțiunii* în listele din toamnă. Și sunt câteva reveniri surpriză. Dean Koontz...

— Am crezut că el publică de obicei în ianuarie, am spus.

— Așa face, dar Debra a auzit că romanul ăsta s-ar putea să fie decalat. Vrea să-i mai adauge o secțiune sau ceva. Mai e și Harold Robbins cu *The Predators*...

— Mare scofală.

— Robbins și-a păstrat fanii, Mike, și i-a păstrat. După cum ai spus-o chiar tu mai mult decât o singură dată, scriitorii de ficțiune sunt cu bătaie lungă.

— Îhî.

Am mutat receptorul la cealaltă ureche și m-am lăsat pe spate în scaun. Făcând asta, am văzut cu coada ochiului fotografia înrămată, cu Sara Laughs, de deasupra biroului. În noaptea aceea aveam s-o vizitez pe-ndelete și îndeaproape în vise, chiar dacă nu știam asta pe atunci; tot ce știam atunci era că-mi doream din toată inima ca Harold Oblowski să se grăbească și să treacă la subiect.

— Simt că ești nerăbdător, Michael băiete, a spus Harold. Te-am luat cumva de la birou? Scriai?

— Tocmai am terminat pentru astăzi, am spus. Mă cam roade stomacul, dacă tot veni vorba.

— Termin repede, mi-a promis, dar ascultă-mă atent, e important ce-ți spun. S-ar putea să apară chiar și cinci alți scriitori la care nu ne-am așteptat să publice în toamna viitoare: Ken Follett... se spune că e cel mai bun roman al său de la *Eye of the Needle* înapoi... Belvy Plain... John Jakes...

— Nici unul dintre tipii ăștia nu joacă tenis pe terenul meu, am spus, deși știam că nu la asta se referea de fapt Harold; Harold se referea la faptul că nu sunt decât șaisprezece locuri pe lista revistei *Times*.

— Ce spui de Jean Auel, care publică în sfârșit următoarea carte din saga ei despre sexul-printre oamenii-cavernelor?

M-am ridicat în picioare.

— Jean Auel? Ești sigur?

— Păi... nu sută la sută, dar sunt șanse bune. Ultimul, dar nu și cel mai neînsemnat e un nou roman de Mary Higgins Clark. Eu știu pe ce teren de tenis joacă ea și la fel de bine știi și tu.

Să fi primit genul acesta de vești în urmă cu șase sau șapte ani, când simțeam că am de protejat o reputație, aș fi făcut spume la gură; Mary Higgins Clark *într-adevăr* juca pe același teren cu mine, împărțeam același public și, până acum, programul nostru editorial fusese în așa fel aranjat încât să nu ne călcăm pe bătăturile unul pe celălalt... ceea ce era în folosul meu mai mult decât în al ei, de asta să fiți siguri. Într-o confruntare corp la corp, m-ar fi făcut praf și pulbere. După cum a observat răposatul Jim Croce atât de inteligent, nu te tragi de șireturi cu Superman, nu scuipi în bătaia vântului, nu-i scoți masca bătrânului Călăreț Singuratic și nu te pui cu Mary Higgins Clark. Nu dacă ești Michael Noonan, adică.

— Cum de e posibil așa ceva? am întrebat.

Nu cred că am vorbit pe-un ton prea îngrijorat, însă Harold mi-a răspuns în maniera fricoasă și bâlbâită a unuia care bănuiește că va fi concediat sau chiar decapitat pentru că aduce vești rele.

— Nu știu. Cred că s-a întâmplat să aibă încă o idee pentru un roman anul ăsta. Mi s-a spus că așa ceva se poate întâmpla.

În calitate mea de individ care-a avut și el parte de câte două duște o dată știam că e posibil, așa că l-am întrebat pur și simplu pe Harold ce voia să fac. Mi s-a părut cea mai rapidă și mai ușoară cale de a-l face să încheie convorbirea. Răspunsul nu m-a surprins; ce voiau *amândoi*, el și Debra — ca să nu mai pomenească de toți ceilalți de la Putnam —, era o carte pe care s-o publice la sfârșitul verii anului 1998, devansând-o astfel pe doamna Clark și pe toți ceilalți din competiție cu vreo două luni. Apoi, în luna noiembrie, directorii de vânzări de la Putnam îi mai puteau oferi cărții o a doua lansare sănătoasă, având în vedere sărbătorile de Crăciun care urmau.

— Așa *spun* ei, am replicat eu.

Asemeni celor mai mulți romancieri (și, în această privință, nu prea există diferențe între cei de succes și cei fără succes, demonstrând astfel că s-ar putea să aibă un oarecare temei această idee, la fel ca și paranoia în derivă ce o însoțește de obicei), n-am avut niciodată încredere în promisiunile editorilor.

— Cred că poți avea încredere în ei de data asta, Mike; *Admiratorul lui Darcy* a fost ultima ta carte prevăzută în contractul cu cealaltă editură, dacă îți amintești.

Harold părea aproape extaziat la gândul viitoarelor negocieri cu Debra Weinstock și Phyllis Grann de la Putnam.

— Chestia bună e că ei încă te plac. Te vor plăcea chiar mai mult, cred, dacă vor vedea înainte de Ziua Recunoștinței niște pagini pe care să apară scris numele tău.

— Vor să le dau următoarea carte în noiembrie? Luna *viitoare*?

Am dat vocii mele ceea ce credeam că e tonul perfect de incredulitate, de parcă n-aș fi ținut *Promisiunea lui Helen* într-un seif de bancă de aproape unsprezece ani. Aceasta fusese prima nucă pe care o pusesem la păstrare; acum era singura nucă ce-mi mai rămăsese.

— Nu, nu, ai timp până prin cincisprezece ianuarie, cel puțin, mi-a răspuns el, încercând să pară mărinimos.

M-am surprins întrebându-mă unde prânziseră el și cu Debra. Într-un loc select, mi-aș fi pus viața cheazășie că așa fusese. La Four Seasons, poate. Johanna i-a spus mereu localului ăla Frankie Valli and the Four Seasons¹.

— Asta înseamnă că și ei vor trebui să accelereze procesul de producție, să-l accelereze *drastic*, dar sunt dispuși să facă asta. Adevărata întrebare e dacă *tu* ești sau nu dispus să accelerezi procesul de producție.

— Cred că aș putea, dar îi va costa, am spus. Spune-le să se gândească la asta ca la situația când mergi la curățătorie cu hainele și ceri să ți le termine în aceeași zi.

— Oh, ce mare pacoste pe capul lor!

Harold a vorbit de parcă că tocmai își făcea alergarea prin Parcul Național Yellowstone și a ajuns în dreptul gheizerului Old Faithful când acesta țâșnea și toată lumea și-a declanșat aparatele de fotografiat Instamatic.

— Cât crezi că sunt dispuși să...

— O suprataxă plătită o dată cu avansul e probabil cea mai bună metodă, a spus el. Vor face nazuri, desigur, vor pretinde că mișcarea e și în interesul tău. Chiar că e *în primul rând* în interesul tău. Dar bazându-ne pe argumentul muncii suplimentare... pe munca susținută pe care o

¹Celebră formație de muzică rock din anii '60

ai de depus...

— Agonia mentală a creației... crampele nașterii premature...

— Corect... corect... Cred că o suprataxă de zece la sută e bine.

A vorbit cumpătat, ca un om ce încearcă să fie cât de corect posibil.

În ceea ce mă privea, mă întrebam câte femei ar putea să nască la comandă cu o lună și ceva înainte de termen dacă li s-ar spune că vor primi două sau trei sute de dolari în plus pentru asta. Probabil că e mai bine ca unele întrebări să rămână fără răspuns.

Dar în cazul meu ce mai conta? Blestemăția aia era deja scrisă, nu?

— Ei bine, vezi dacă poți încheia afacerea, am spus.

— Da, dar nu cred că vrem să punem în discuție numai o singură carte, nu? Cred că...

— Harold, ce vreau acum e să mănânc ceva de prânz.

— Pari puțin încordat, Michael. E totul...

— Totul e bine. Discută cu ei doar despre o carte, la care să adaugi îndulcitorul că, în ceea ce mă privește, voi accelera producția. Bine?

— Bine, a spus după una dintre pauzele sale cele mai grăitoare. Dar sper că asta nu înseamnă că nu vei onora un contract pentru trei sau patru cărți mai târziu. Bate fierul cât e cald, ți-amintești? Ăsta-i motoul campionilor.

— Motoul campionilor e "traversează podurile doar când ajungi la ele", am spus, și-n noaptea aceea am visat că am fost din nou la Sara Laughs.

În acest vis — în toate visele pe care le-am avut în toamna și iarna aceea — pășeam în susul străzii către cabană. Stradela e o deviație lungă de trei kilometri prin pădure, care iese și dă înapoi în Route 68. La fiecare dintre capete are un număr de identificare (Stradela Patruzeci și doi, dacă are vreo importanță), însă în caz că trebuie să chemi pompierii, nu are un nume. Nici noi, eu și cu Jo, nu i-am atribuit unul, nici măcar între noi. Este îngustă, mai degrabă un făgaș dublu pe marginile căruia crește timoftică și iarba-vrăjitoare. Când mergi la volan o auzi frecându-se de dedesubtul mașinii sau camionetei tale, șoptind ca niște voci șterse.

În vis, nu merg cu mașina, totuși. Niciodată nu merg cu mașina. În vise merg pe jos.

Copacii se înghesuie aproape de-o parte și de alta a străzii. Cerul din ce în ce mai întunecat de deasupra capului meu nu e altceva decât o fâșie. Curând voi putea vedea strălucirea discretă a primelor stele. Apusul s-a încheiat. Greierii cântă. Cufundarii țipă pe lac. Vietăți mici — veverițe cu fălci, probabil, sau poate pur și simplu veverițe — foșnesc prin pădure.

Ajung apoi la un drum de acces prăfuit, ce merge în jos pe povârnișul dealului din partea mea dreaptă. E drumul nostru de acces, e marcat cu o pancartă din lemn pe care scrie SARA LAUGHS. Rămân în capul drumului, nu merg mai departe. Jos e cabana. E făcută numai din bușteni și are câteva aripi nou adăugate; în spatele ei se află estacada. Are paisprezece camere în total, ridicol de multe. Ar trebui să aibă un aspect urât și penibil, dar cumva nu are. Sara are aerul unei văduve dârze, aspectul unei doamne ce se îndreaptă implacabilă către al o sutălea an de viață, mișcându-se încă destul de vioi, în pofida șoldurilor cuprinse de artrită și a genunchilor săi firavi.

Partea din mijloc e cea mai veche, datând de prin anul 1900. Au mai fost adăugate niște părți în anii treizeci, patruzeci și șaiszeci. Cândva a

funcționat drept cabană de vânătoare; pentru o scurtă vreme, pe la începutul anilor șaptezeci, a servit drept cămin unui grup de hippy transcendențiști. A fost de-a lungul vremii dată în concesie sau închiriată; proprietarii ei de la sfârșitul anilor patruzeci și până în 1984 au fost soții Hingerman, Darren și Marie... apoi Marie singură, după moartea lui Darren în 1971. Singura modificare vizibilă adusă de când eram noi proprietari este micuța antenă parabolică montată pe creasta din mijloc a acoperișului. A fost ideea Johannei și nici măcar n-a avut ocazia să se bucure de ea.

În spatele casei, lacul scânteiază în lumina de după apus. Drumul de acces, observ eu, e acoperit cu ace de brad și cu crengi de copac rupte. Tufișurile ce cresc pe marginile lui s-au dezvoltat sălbatic, întinzându-și crenguțele unul spre celălalt aidoma unor amorezi. Dacă ai trece pe acolo cu mașina, rămurelele i-ar zgâria, țipând neplăcut, caroseria. Jos, observ eu, pe buștenii pereților casei principale cresc mușchi și, prin scândurile podețului de pe marginea drumului au pătruns trei fire de floarea-soarelui cu niște fețe asemănătoare cu trei reflectoare. Sentimentul general pe care ți-l inculcă nu e tocmai acela de neglijență, ci *de părăsire*.

Se simte suflul unei brize și răceala pe care-o dă pielii mele mă face să realizez că am transpirat. Simt miros de pin — un iz acru și, în același timp, impecabil — și mirosul difuz, dar cumva extraordinar de puternic, al lacului. Dark Score e unul dintre cele mai curate și mai adânci lacuri din Maine. Până spre sfârșitul anilor treizeci a fost mai mare, ne-a spus Marie Hingerman; asta până ce Western Maine Electric, lucrând mână-n mână cu morile și fabricile de hârtie din jurul Rumford-ului, au primit aprobare din partea statului să îndiguiască râul Gessa. Marie ne-a mai arătat și câteva fotografii încântătoare cu niște doamne îmbrăcate în rochii albe și domni cu jileci stând în niște canoe — instantaneele astea erau din timpul primului război mondial, ne-a spus ea, și a arătat spre una dintre femeile acelea tinere, înghețată pentru totdeauna într-un cadru din Epoca Jazului, ținând o vâslă de canoe ridicată în aer. "Aia-i maică-mea", a spus ea, "iar bărbatul pe care-l amenință cu vâsla e tata."

Cufundari ținând, vocile lor sunând a pierdere. Acum o pot vedea pe Venus pe cerul întunecat. Stea frumoasă, stea luminoasă, aș vrea să pot, aș vrea să am... În visele acestea întotdeauna vreau să o am pe Johanna.

După ce-mi pun dorința, încerc să pornesc pe drumul de acces. Sigur că pornesc. Doar e casa mea, nu? Unde altundeva să merg dacă nu acasă, acum că se întunecă și acum că foșnetul tainic din pădure pare atât mai apropiat, cât și, cumva, mai plin de sens? Unde altundeva să *pot* merge? E întuneric și-mi va fi frică să intru singur în casa întunecată (să presupunem că Sara nu e împăcată cu gândul c-a fost lăsată singură atâta timp? Să presupunem că e furioasă?), dar nu am încotro. Dacă e întrerupt curentul, voi aprinde una dintre lămpile alea pentru vremuri grele pe care le ținem în dulăpiorul din bucătărie.

Numai că nu pot merge. Picioarele nu vor să se miște. Ca și când ar ști corpul ceva ce creierul meu nu știe despre casa de acolo. Briza se întetește din nou, făcându-mi pielea de găină, și mă întreb ce-am putut face să transpir în halul ăsta. Am fugit? Și dacă da, spre ce am fugit? Sau de ce?

Și părul mi-e ud de transpirație; îmi stă lipit de frunte într-un ghemotoc neplăcut și greu. Ridic mâna să-l îndepărtez și observ că pe dosul palmei, chiar sub încheieturile degetelor, se află o tăietură superficială, destul de nouă. Uneori, tăietura asta e pe mâna dreaptă, alteori e pe stânga. Îmi spun: *Dacă-i vorba de-un vis, detaliile sunt excelente*. Întotdeauna îmi spun asta: *Dacă-i vorba de-un vis, detaliile*

sunt excelente. Țasta-i adevăruu curat. Sunt detalii specifice unui romancier... dar, în vise, poate că fiecare e romancier. De unde să știu eu?

Acum, Sara Laughs e doar o îngrămădire de umbre întunecate acolo jos, iar eu îmi dau seama că tot vreau să ajung acolo. Sunt o persoană care și-a antrenat mintea să nu răspundă la comandă și-mi imaginez prea multe lucruri care mă pot aștepta înăuntru. Un raton turbat stând ghem într-un colț al bucătăriei. Lileci în baie — dacă-i deranjez, vor înțesa aerul din jurul feței mele plecate la pământ, chițâind și lovindu-mi obrazii cu aripile lor prăfuite. Până și una dintre faimoasele Creaturi de Dincolo de Univers ale lui William Denbrough stă ascunsă acum sub verandă, așteptând cu ochii ei strălucitori și tiviți cu puroi ca eu să mă apropiu.

— Ei bine, aici nu pot rămâne, spun cu voce tare, dar picioarele nu vor să se miște și se pare că *voi* rămâne aici, unde drumul de acces se întâlnește cu stradela, se pare că voi rămâne aici, fie că-mi place, fie că nu.

Acum, foșnetul din pădurea din spatele meu nu mai sună a animale mici (cele mai multe dintre ele trebuie să fi intrat deja în cuiburi sau în vizuini), ci a pași venind spre mine. Încerc să mă întorc să văd, dar nici măcar atât nu pot face...

... și aici mă trezeam de obicei. Primul lucru pe care-l făceam întotdeauna era să mă întorc pe spate, convingându-mă că am revenit la realitate prin demonstrarea faptului că încă îmi mai răspundea corpul la comenzi. Uneori — de cele mai multe ori, de fapt — mă trezeam spunându-mi: *Manderley, am visat din nou Manderleyul.* Era ceva înfricoșător în acest gând (e ceva înfricoșător și în privința visului meu repetitiv, cred, a faptului că subconștientul încearcă obsesiv să scoată la lumină cine știe ce obiect care nu se lasă dezgropat), dar aș minți dacă aș spune și că o parte din mine se bucura de calmul nemișcat și văratic în care era întotdeauna învăluit visul, iar acea parte se bucura întotdeauna de durerea și de sentimentul rău-prevestitor pe care le încercam după trezire. Era ceva exotic de ciudat în acest vis, ceva ce lipsea din viața mea conștientă, acum că drumul care ducea afară din tărâmul imaginației mele era atât de temeinic blocat.

Singura dată când îmi amintesc că am fost cu adevărat înspăimântat (și trebuie să vă spun că nu am sută la sută încredere în nici una dintre aceste amintiri, fiindcă de foarte multă vreme ele au părut că nici nu există) a fost când m-am trezit într-o noapte vorbind destul de limpede în întunericul dormitorului: "E ceva în spatele meu, nu-i da voie să mă prindă, e ceva în pădure, te rog nu-i da voie să mă prindă." Nu m-au înspăimântat cuvintele în sine, cât tonul pe care au fost ele rostite. Era vocea unei persoane aflate chiar la granița panicii și nici măcar nu părea a fi propria mea voce.

Cu două zile înainte Crăciunului lui 1997, am mai făcut un drum la Fidelity Union, unde directorul băncii m-a mai însoțit o dată spre seiful meu, prin catacombele îmbăiate în lumină fluorescentă. Pe când coboram scările împreună, el m-a asigurat (pentru a douăsprezecea oară, cel puțin) că soția lui era un *mare* fan al operei mele, că-mi citise toate cărțile, că nu se mai sătura. Pentru a douăsprezecea oară (cel puțin) i-am răspuns că nu-mi mai rămâne altceva de făcut acum decât să-l prind pe *el* în mrejele mele. A răspuns cu obisnuitul său chicot. Mi-am spus că acest des repetat schimb de replici este un fel de "împărtașanie a bancherului".

Domnul Quinlan și-a introdus cheia în Slotul A și a răsucit-o. Apoi, la fel de discret ca un codoș ce și-a condus clientul la patul prostituatei, a plecat. Am introdus și eu cheia mea în Slotul B, am răsucit-o și-am deschis sertarul. Părea foarte mare acum. Singura cutie pentru manuscrise rămasă părea că se ghemuise speriată în colțul cel mai îndepărtat, precum un cățeluș abandonat ai cărui părinți au fost ridicați de hingheri și apoi gazați. *Promisiune* stătea scris pe capac, cu litere mari și negre. De-abia dacă-mi aminteam despre ce era vorba în blestemata asta de poveste.

L-am apucat pe călătorul ăsta prin timp din anii optzeci și-am trântit ușa seifului. Nu mai rămăsese acum nimic acolo decât praful. *Dă-mi a-ia-napoi*, șuierase Jo ca un șarpe în visul meu — era prima dată când mă gândeam la asta în câțiva ani buni. *Dă-mi aia-napoi, e cartea mea de omorât timpul*.

— Am terminat, domnule Quinlan, am strigat.

Vocea mi-a răsunat în urechi dură și tremurată, însă domnul Quinlan a părut că nu sesizează nimic... sau poate că era discret. Nu puteam fi eu singurul client, la urma urmei, care găsea că vizitele la această versiune financiară a cimitirului memorial de la Forest Lawn îl sau o consumă emoțional.

— Chiar o să citesc una dintre cărțile dumneavoastră, a spus el, aruncând scurt și involuntar o privire la cutia din mâna mea (probabil că aş fi putut aduce o servietă în care s-o pun, dar niciodată nu-mi luam cu mine una în acele expediții). De fapt, cred că voi trece asta pe lista lucrurilor de făcut pentru anul viitor.

— Așa să faceți, am spus: Chiar așa să faceți, domnule Quinlan.

— Mark, a spus el. Vă rog.

Și asta a mai spus-o înainte.

Am compus două scrisori, pe care le-am introdus apoi în cutia cu manuscrisul înainte să-l trimit cu Federal Express-ul. Pe amândouă le-am scris la calculatorul pe care corpul meu mă lăsa să-l folosesc, atâta vreme cât alegeam funcția Note Pad. Doar deschizând Word Șase se declanșau furtunile. N-am încercat niciodată să scriu un roman folosind funcția Note Pad, conștient fiind că, dacă aş face asta, aş pierde probabil și această funcție... ca să nu mai mai vorbesc de posibilitatea de a juca scrabble și de a face rebusuri pe aparatul ăla. Am încercat de vreo două ori să scriu de mână, dar am avut parte de-un insucces spectaculos. Problema nu era ceea ce am numit eu cândva "timiditatea față de ecran", mi-am dovedit singur asta.

Unul dintre mesaje era pentru Harold, celălalt pentru Debra Weinstock, iar amândouă spuneau cam același lucru: aici e romanul cel nou, *Promisiunea lui Helen*, sper să-ți placă la fel de mult ca și mie, dacă pare puțin necizelat e pentru că a trebuit să lucrez mult peste program ca să-l pot termina atât de repede, Crăciun fericit, Hanukkah fericit, Erin Go Bragh, ne dați ori nu ne dați, sper să-ți dea cineva un nenorocit de punei.

Am stat aproape o oră la poștă, la o coadă formată din niște oameni fără stare, cu priviri mânioase (Crăciunul e o perioadă atât de lipsită de griji și de orice presiune — asta-mi place la el), ținând sub brațul stâng *Promisiunea lui Helen* și în mâna dreaptă un exemplar din *The Charm School* al lui Nelson DeMille. Am citit aproape cincizeci de pagini înainte să-mi încredințez ultimul roman nepublicat unei funcționare ce părea că se grăbește. Când i-am urat Crăciun fericit, a tresărit și n-a spus nimic.

Când am intrat pe ușă, telefonul suna. Era Frank Arlen, dorind să știe dacă mi-ar plăcea să-mi petrec la el Crăciunul. Să-l petrec cu *ei*, de fapt; veneau toți frații lui și familiile lor.

Am fost gata să-i spun nu — ultimul lucru de care aveam nevoie era un Crăciun nebunesc în stil irlandez, unde toată lumea bea whisky și deplânge moartea lui Jo, în vreme ce poate două duzini de copii cu muci la nas se târăsc pe podea — și m-am auzit spunând că vin.

Frank a părut la fel de surprins ca și mine, dar sincer încântat.

— Fantastic! a strigat el. Când poți ajunge?

Eram în holul de la intrare, apa îmi picura de pe galoși pe gresie și de unde mă aflam mă puteam uita prin arcadă în sufragerie. Nu aveam brad de Crăciun; nu mă mai deranjasem să împodobesc vreunul după moartea lui Jo. Încăperea părea atât moartă, cât și prea mare pentru mine... o adevărată pistă pentru patinatori cu rotile.

— Am fost plecat să fac niște cumpărături, am spus. Ce zici dacă arunc niște chiloți într-o geantă, mă urc la loc în mașină și vin spre sud cât încă mai e cald motorul?

— Nemaipomenit, a spus Frank fără să ezite o clipă. Putem ține o seară a burlacilor înainte să înceapă să sosească Fiii și Fiicele Maldenului de est. Îți torn în pahar imediat ce pun jos receptorul.

— Atunci, cred c-ar fi bine s-o pornesc la drum, am spus.

Acea a fost de departe cea mai bună sărbătoare de când murise Johanna. Singura sărbătoare bună, cred. Vreme de patru zile am fost membru de onoare al familiei Arlen. Am băut prea mult, am toastat în amintirea Johannei de prea multe ori... și am știut, cumva, că ea ar fi bucuroasă să știe că fac toate astea. Doi bebeluși au salivat pe mine, un câine s-a urcat în patul meu în toiul nopții și cumnata lui Nicky Arlen s-a dat ușor la mine în seara de după Crăciun, când m-a surprins singur în bucătărie, pregătindu-mi un sandviș cu carne de curcan. Am sărutat-o pentru că era limpede că asta voia, și o mână aventuroasă (sau poate că "neascultătoare" e cuvântul potrivit) m-a apucat pentru o clipă de undeva de unde numai eu m-am mai apucat în ultimii trei ani și jumătate. A fost un șoc pentru mine, dar nu unul absolut neplăcut.

N-am mers mai departe — într-o casă plină de Arleni și cu Susy Donahue încă nedivorțată oficial (asemenea mie, și ea a fost membru de onoare al familiei Arlen de Crăciunul acela), cu greu aș fi putut merge —, dar mi-am spus că sosise timpul să plec... asta doar dacă nu voiam să gonesc cu mare viteză pe-o stradă îngustă care cel mai probabil se sfârșea într-un perete din cărămidă. Am plecat pe douăzeci și șapte, foarte fericit că venisem, și l-am îmbrățișat puternic pe Frank când stăteam lângă mașina mea. Pentru patru zile nu m-am gândit deloc că nu mai rămăsese nimic altceva în seiful de la Fidelity Union decât praful și pentru patru zile am dormit neîntors până la ora opt dimineața, trezindu-mă uneori cu dureri de stomac și cu migrene de mahmureală, dar niciodată în toiul nopții, repetându-mi în gând: *Am visat din nou Manderleyul*. M-am întors la Derry simțindu-mă îmborsărit și înnoit.

Zorii primei zile a lui 1998 au fost limpezi, și răcoroși, și nemișcați și frumoși. M-am ridicat din pat, am făcut un duș, apoi am rămas la fereastră dormitorului bând cafea. Mi-am dat brusc seama — cu toată puterea și simplitatea faptului că sus înseamnă deasupra capului și jos înseamnă sub picioare — că acum aș putea scrie. Era un an nou, ceva se schimbase și, dacă voiam, acum puteam scrie. Piatra se rostogolise.

Am intrat în camera de lucru, m-am așezat la calculator și l-am des-

chis. Inima îmi bătea normal, nu aveam transpirație pe frunte sau pe ceafă și palmele-mi erau calde. Am deschis meniul principal, cel pe care-l primești dacă apeși pe mărul Macintosh, și acolo era vechiul meu amic Word Șase. Am dat clic pe el. A apărut logo-ul cu stiloul și pergamentul și atunci, dintr-o dată, n-am mai putut respira. Mi se părea că-mi cuprinseră pieptul niște chingi de fier.

M-am împins de la birou, trăgând cu degetele disperat de gulerul puloverului pe care-l purtam. Roțile scaunului s-au agățat într-un covoraș — una dintre cumpărăturile de ocazie ale lui Jo în ultimul ei an de viață — și m-am răsturnat pe spate. Am lovit podeaua cu capul și singurul lucru pe care l-am văzut a fost o trombă de scânteii aprinse împrăștiindu-se în fața ochilor mei.

Cred că am fost norocos că nu am leșinat, dar cred că adevăratul meu noroc din dimineața noului an 1998 e că am căzut așa cum am căzut. Dacă m-aș fi împins doar de la birou și aș fi continuat să văd logo-ul acela — și hiduosul ecran alb care urma după el —, cred că aș fi murit sugrumat.

Când m-am ridicat în picioare anevoie, eram măcar în stare să respir. Mi se părea că respir printr-un pai și la fiecare inhalare auzeam un sunet ciudat, ascuțit, însă respiram. M-am împleticit până în baie și am vomitat în chiuvetă atât de puternic, încât am stropit oglinda cu vomă. Mi s-a încheșat vederea și mi s-au muiat genunchii. De data asta m-am lovit la frunte, izbind-o de marginea chiuvetei, și, deși nu sângeram de la ceafă (spre prânz aveam acolo un cucui foarte serios, totuși), fruntea, îmi sângera puțin. Această din urmă lovitură mi-a lăsat mai târziu o urmă purpurie, despre care, desigur, am mințit apoi, spunându-le celor care m-au întrebat că m-am izbit de ușa de la baie în crucea nopții, prostul de mine, asta ar trebui să te-nvețe minte să nu te mai trezești la ora două noaptea fără să aprinzi o veioză.

Când mi-am recăpătat complet cunoștința (dacă există așa ceva), eram încovrigat pe pardoseală. M-am ridicat, am dezinfectat tăietura de la frunte și am șezut pe marginea căzii cu capul în pământ până ce-am fost sigur că mă pot ridica. Am șezut acolo cincisprezece minute, cred, și, în acest interval, am ajuns la concluzia că, în lipsa unui miracol, cariera mea s-a încheiat. Harold va țipa în agonie și Debra va geme a neîncredere, dar ce puteau ei face? Să trimită la mine Poliția Editorială? Să mă amenințe cu Gestapoul Clubului Cartea Lunii? Chiar de-ar fi putut, la ce-ar fi ajutat? Nu poți scoate sevă din cărămidă sau sânge din piatră seacă. În lipsa unei recuperări miraculoase, viața mea de scriitor se încheiase.

Și dacă-i așa? m-am întrebat. Ce-ți rămâne de făcut în viitorii patruzeci de ani, Mike? În patruzeci de ani poți juca o grămadă de scrabble, poți merge într-o grămadă de Croaziere Rebusistice, poți bea o grămadă de whisky. Dar îți ajunge asta? Cu ce altceva mai vrei să-ți umpli anii care ți-au rămas de trăit?

Nu voiam să mă gândesc la asta, nu atunci. Următorii patruzeci de ani își puteau avea singuri de grijă; eu eram fericit și numai să trec de ziua Anului Nou din 1998.

Când am simțit că mă pot controla, am intrat înapoi în birou, mi-am târșăit picioarele spre calculator cu ochii ferm ținuți în podea, am dibuit după butonul potrivit și am închis mașinăria. Poți strica programul închi-zând astfel calculatorul, dar, dată fiind situația, nu mi s-a părut că asta are vreo importanță.

În noaptea aceea am visat din nou că merg la vremea crepusculului pe Stradela Patruzeci și unu, cea care duce la Sara Laughs; mi-am pus din nou o dorință uitându-mă la steaua de seară, în vreme ce cufundarii

țipau pe lac, și am simțit din nou o prezență în pădurea din spate, ceva apropiindu-se chiar mai mult. Se părea că vacanța mea de Crăciun se încheiase.

Iarna aceea a fost o iarnă grea, friguroasă, cu multă zăpadă, iar în februarie, o epidemie de gripă i-a răpus pe mulți dintre bătrânii din Derry. I-a doborât așa cum doboară un vânt puternic copacii bătrâni după o furtună cu gheață. Pe mine m-a ocolit. În iarna aceea n-am suferit nici măcar de-o răceală ușoară.

În martie, am luat avionul spre Providence și am participat la Campionatul de Rebus Will Weng din Noua Anglie. M-am clasat pe locul patru și am câștigat cincizeci de dolari. Am înrămat cecul și l-am atârnat pe perete în sufragerie. Cândva, aproape toate Certificatele mele de Triumf înrămate (asta e exprimarea lui Jo; toate expresiile bune îi aparțin lui Jo, așa mi se pare) erau agățate pe pereții biroului, dar, în luna martie a anului 1998, nu prea mai intram acolo. Când voiam să joc scrabble împotriva calculatorului sau să rezolv un rebus gigant, foloseam PowerBook-ul și ședeam la masa din bucătărie.

Mi-amintesc că am stat acolo într-o zi, am deschis meniul principal al PowerBook-ului, am mers în jos către programul de rebusuri... apoi am coborât cursorul mai jos, până ce l-a evidențiat pe vechiul meu amic, Word Șase.

Nu m-a năpădit atunci frustrarea sau o furie impotentă, fără scop (încercasem de multe ori amândouă aceste sentimente de când terminasem *Cădere liberă*), ci tristețe și o tânjire simplă. Să mă uit la icoana programului Word Șase a fost dintr-o dată ca și când m-aș uita la fotografiile cu Jo pe care le țineam în permanență în portmoneu. Când le studiam pe acestea, îmi spuneam uneori că mi-aș vinde sufletul nemuritor ca s-o am iarăși lângă mine... și, în acea zi de martie, mi-am spus că aș fi în stare să-mi vând sufletul numai să mai pot scrie iarăși o poveste.

Ce mai aștepți, atunci: încearcă, mi-a șoptit o voce. *Poate că s-au schimbat lucrurile.*

Doar că nimic nu se schimbase și știam asta. Așa că, în loc să deschid Word Șase, am dus icoana spre coșul de gunoi din colțul drept de jos al ecranului și l-am aruncat. Salutare, vechi amic.

Debra Weinstock m-a sunat de multe ori în iarna aceea, cel mai adesea cu vești bune. La începutul lui martie m-a anunțat că *Promisiunea lui Helen* a fost aleasă de clubul de carte Literary Guild ca a doua recomandare pentru luna august, cealaltă carte fiind un *thriller* juridic scris de Steve Martini, un alt veteran al segmentului opt-cincisprezece al listei de *best-seller-uri* a revistei *Times*. Iar editorul meu pentru Marea Britanie, a spus Debra, o adora pe *Helen*, era sigur că va fi "cartea mea de răsunet". (Vânzările mele în Marea Britanie au fost întotdeauna slabe.)

— *Promisiunea* e într-un fel o nouă direcție pentru tine, a spus Debra. Nu crezi?

— Am avut și eu impresia asta, m-am confesat și m-am întrebat cum ar reacționa Debbie dacă i-aș spune că romanul noii mele direcții a fost scris cu aproape doisprezece ani în urmă.

— Are... nu știu... un fel de *maturitate*.

— Mulțumesc.

— Mike? Cred că se întrerupe legătura. Nu te-aud prea bine.

Sigur că nu mă auzea. Mă mușcam de mână ca să nu izbucnesc în râs. Acum, cu grijă, am scos-o din gură și am examinat urmele lăsate de dinți.

— E mai bine?

— Da, cu mult. Așadar, despre ce-i cea nouă? Dă-mi un indiciu.

— Știi răspunsul la asta, puștoaico.

Debra a râs.

— "Va trebui să citești cartea ca să afli, Josephine", a spus ea.

Corect?

— Da, doamnă.

— Păi, ține-o tot așa. Amicii tăi de la Putnam sunt înnebuniți de felul cum te autodepășești.

Am spus rămas bun, am închis telefonul și apoi am râs bezmetic pentru aproape zece minute. Am râs până ce mi-au dat lacrimile. Așa-s eu, însă. Întotdeauna mă autodepășesc.

În acest răstimp am fost de acord să fac și un interviu telefonic cu un redactor de la *Newsweek*, care voia să scrie un articol despre Noul Val Gotic American (orice ar însemna asta, dincolo de o exprimare care ajută la vinderea altor câteva exemplare de revistă) și să primesc vizita unui intervievator de la *Publishers Weekly* care voia să publice textul chiar înainte de apariția *Promisiunii lui Helen*. Am fost de acord cu acestea fiindcă amândouă păreau inofensive, genul de interviuri pe care le poți oferi prin telefon în vreme ce îți citești corespondența. Iar Debra a fost încântată de gestul meu, fiindcă de obicei refuz genul acesta de publicitate. Urăsc partea asta a meseriei, întotdeauna am urât-o, mai cu seamă iadul discuțiilor televizate în direct, unde nimeni nu ți-a citit blestemata de carte și prima întrebare este întotdeauna: "De unde Dumnezeu găsești ideile astea trăsnete?" Să-ți faci reclamă e ca și când ai merge să cinezi la un local chinezesc în care se servește sushi și unde tu ești de fapt sushi-ul. A fost, deci, minunat să trec de etapa asta și să am și sentimentul că i-am dat Debrei niște vești bune pe care să le poată ea da mai departe șefilor ei. "Da", va putea ea spune, "încă-i dă mâncărimi publicitatea, dar l-am convins să facă vreo două chestii."

De-a lungul acestor evenimente, au continuat și visele mele cu Sara Laughs — nu în fiecare noapte, dar în fiecare a doua sau a treia, fără ca eu să mă gândesc la ele vreodată în timpul zilei. Mi-am rezolvat rebusurile, mi-am cumpărat o chitară acustică și am început să învăț să cânt la ea (n-aveam, totuși, niciodată să fiu invitat să cânt în turneu cu Patty Loveless sau cu Alan Jackson), am scanat în fiecare zi din priviri pagina mare cu necrologuri din *Derry News* în căutarea unor nume cunoscute. Cu alte cuvinte, am moțăit aproape tot timpul în picioare.

Ce a pus capăt la toate a fost un telefon de la Harold Oblowski la nu mai mult de trei zile după ce-mi spusese Debra despre clubul de carte. Afară era furtună — un fenomen de ninsoare-transformându-se-în-zloată, care s-a dovedit a fi ultima și cea mai mare răbufnire a iernii. Pe la jumătatea serii, curentul electric avea să se întrerupă în tot Derry-ul, dar, când m-a sunat Harold la cinci după-amiaza, situația doar începuse să se înrăutățească.

— Tocmai am purtat o discuție foarte interesantă cu editorul tău, mi-a spus el. O discuție foarte revelatoare, foarte *energizantă*. Tocmai am închis telefonul, de fapt.

— Oh?

— Chiar așa, oh. La Putnam circulă zvonul, Michael, că ultima ta carte e posibil să aibă o influență pozitivă asupra puterii tale de vânzare. E

un sentiment foarte puternic.

— Da, am spus, mă autodepășesc.

— Hă?

— Vorbesc aiurea, Harold. Continuă.

— Păi... Helen Nearing e un personaj principal grandios, iar Skate e cel mai bun personaj negativ pe care l-ai creat vreodată.

N-am spus nimic.

— Debra a avansat posibilitatea de a face din *Promisiunea lui Helen* un punct de pornire pentru un contract de trei cărți. Un contract de trei cărți foarte *avantajos*. Și asta fără ca eu să mișc un deget. Trei înseamnă cu o carte în plus față de cât s-a arătat dispusă orice editură să riște până acum. Am adus în discuție nouă milioane de dolari, trei pe fiecare carte, cu alte cuvinte, așteptând ca ea să-și rădă de mine... un agent însă trebuie să pornească de *unde* și eu aleg întotdeauna cel mai înalt loc pe care-l găsesc. Cred că trebuie să am în arborele genealogic niște ofițeri de armată romană.

Vânzători etiopieni de covoare, mai degrabă, mi-am spus în gând, dar n-am rostit-o cu voce tare. M-am simțit așa cum te simți când a cam exagerat dentistul cu novocaina și ți-a afectat buzele și limba, nu doar dintele cu probleme și gingia din jurul lui. Dacă încercam să vorbesc, probabil că n-aș fi făcut decât să pleoscăi și să împrăștii salivă. Harold vorbea aproape fără oprire. Un contract de trei cărți pentru noul și maturul Harold Noonan. Biletele norocoase, iubire.

De data asta nu mi-a mai venit să râd. De data asta mi-a venit să țip. Harold a continuat să vorbească, fericit și neștiutor. Harold nu știa că murise copacul făcător de cărți. Harold nu știa că noul Mike Noonan suferea de o insuficiență respiratorie cataclismică și de accese violente de vomă de fiecare dată când încerca să scrie.

— Vrei să auzi ce mi-a răspuns, Michael?

— Lovește-mă.

— A spus: "Păi, nouă e clar că-i mult, da-i un punct de pornire la fel de bun ca oricare altul. Avem impresia că această nouă carte e un mare pas înainte pentru el." Asta-i extraordinar. *Extraordinar*. Ei, n-am cedat cu nimic, am vrut să discut cu tine mai întâi, desigur, dar cred că avem de-a face cel puțin cu șapte virgulă cinci. De fapt...

— Nu.

A tăcut pentru o clipă. Destul ca eu să-mi dau seama că strâng atât de tare telefonul, încât mă doare mâna. A trebuit să mă concentrez puternic ca să-mi relaxez priza.

— Mike, dacă vrei să mă ascuți...

— Nu am nevoie să te ascult. Nu vreau să discut despre un nou contract.

— Scuză-mă că nu sunt de acord, dar niciodată nu va exista un moment mai propice ca acum. Gândește-te puțin, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbim despre bani buni aici. Dacă aștepti până după publicarea *Promisiunii lui Helen*, nu-ți pot garanta că aceeași ofertă...

— Știu că nu poți, am spus, nu vreau garanții, nu vreau oferte, *nu vreau să discut despre contract*.

— Nu trebuie să strigi, Mike, te aud.

Strigasem? Da, cred că strigasem.

— Nu ești mulțumit de Putnam? Cred că s-ar simți foarte supărată Debra să audă asta. Mai cred și că Phillis Grann ar face aproape orice să-ți lămurească orice problemă ai avea.

Te culci cu Debra, Harold? mi-am spus și, pe dată, mi s-a părut cea mai logică idee din lume: Harold Oblowski ăla mic și îndesat, de vreo cincizeci de ani, chelind, își făcea de cap cu editoarea aia blondă,

aristocrată, educată la colegiul Smith. *Te culci cu ea, discuți cu ea despre viitorul meu atunci când stați întinși în patul dintr-o cameră de la Hotelul Plaza? Încercați voi doi cumva să vă dați seama câte ouă de aur puteți scoate de la găscă asta bătrână și obosită înainte să-i suciți gâtul și s-o faceți pateu? Asta puneți voi la cale?*

— Harold, nu pot discuta despre asta acum și *nu* voi discuta despre asta acum.

— Care-i problema? De ce ești atât de supărat? Am crezut că vei fi mulțumit. La dracu', am crezut că nu-ți vei vedea capul de fericire.

— Nu-i nici o problemă. Pur și simplu-i un moment nepotrivit pentru mine să discut despre un contract pe termen lung. Va trebui să mă scuzi, Harold. Trebuie să scot ceva din cuptor.

— Am putea cel puțin să stau de vorbă despre următoarea...

— *Nu*, am spus și am închis.

Cred că a fost pentru prima dată în viața mea de adult când am închis receptorul în nasul altcuiva decât al unui vânzător prin telefon.

Nu trebuia să scot nimic din cuptor, desigur, și eram prea nervos să mă gândesc măcar să pun ceva la cuptor. M-am dus în schimb în sufragerie, mi-am turnat o dușcă de whisky și am stat în fața televizorului. Am stat acolo aproape pentru o oră, uitându-mă la tot ce se poate și nevăzând nimic. Afară, furtuna continua să se întetească. În ziua următoare aveau să fie pomi căzuți prin tot Derry-ul și împrejurimile urmau să semene cu o sculptură gigantică în gheață.

La nouă și un sfert, curentul s-a întrerupt, a revenit cam pentru treizeci de secunde, după care s-a întrerupt și așa a rămas. Am interpretat asta ca pe o sugestie de-a nu mă mai gândi la contractul inutil al lui Harold și la cât ar fi jubilat Jo gândindu-se la cele nouă milioane de dolari. M-am ridicat, am scos din priză televizorul ca să nu înceapă să trâmbezeze la ora două noaptea (nu trebuia să-mi fac griji; curentul a rămas întrerupt în Derry pentru aproape două zile) și am urcat la etaj. Mi-am aruncat hainele la picioarele patului, m-am târât înăuntru fără să mă mai deranjez să mă spăl pe dinți și am adormit în mai puțin de cinci minute. Nu știu la cât timp după aceea a venit coșmarul.

Acesta a fost ultimul vis din ceea ce numesc acum "seria Manderley", visul culminant. A fost agravat, cred, chiar mai tare, de întunericul neplăcut cu care am dat ochii când m-am trezit.

A început ca toate celelalte. Umblam în susul străzii, ascultând greierii și cufundarii, uitându-mă aproape mereu la fâșia de cer întunecat de deasupra mea. Ajung la drumul de acces și observ că aici *s-a schimbat* ceva; cineva a lipit un abțibild mic pe pancarta cu SARA LAUGHS. Mă aplec mai aproape și observ că e abțibildul unui post de radio, WBLM, scrie pe el. 109.2, TRÂMBIȚA ROCK AND ROLL-ULUI DIN PORTLAND.

Îmi mut ochii de la abțibild la cer, și o văd pe Venus. Îmi pun o dorință, cum fac de fiecare dată, îmi doresc s-o am iarăși pe Johanna alături, simțind în același timp mirosul sumbru și vag înfricoșător al lacului în nări.

Ceva se târâie prin pădure, făcând frunzele moarte să foșnească și rupând o crenguță. Pare a fi ceva mare.

Ar fi mai bine să mergi la cabană, îmi spune vocea din mintea mea. *A pus cineva un contract pe tine, Michael. Un contract pentru trei cărți, și acesta-i cel mai rău contract posibil.*

Nu mă pot mișca, niciodată nu mă pot mișca, nu pot decât să stau aici. Sufăr de o criză de umblet.

Dar astea nu-s decât vorbe. *Pot* umbla. De data asta *pot* umbla. Sunt încântat. Am făcut un progres uluitor. Atunci, în vis, îmi spun: *Asta schimbă totul! Asta schimbă totul!*

Pornesc pe drumul de acces în jos, pătrund din ce în ce mai adânc în mirosul impecabil, dar acru de pin, pășesc peste câteva dintre crengile căzute la pământ, pe altele le lovesc cu piciorul, înlăturându-le din drumul meu. Îmi ridic mâna să-mi iau părul ud de pe frunte și observ zgârietura aceea mică, ce-mi străbate dosul palmei. Mă opresc în loc să mă uit curios la ea.

N-ai timp de asta, îmi spune vocea din vis. *Du-te la cabană. Ai de scris o carte.*

Nu pot scrie, răspund eu. *Am încheiat cu treaba asta. Am intrat acum într-o altă etapă a vieții mele.*

Nu, spune vocea. Simt ceva implacabil în ea care mă sperie. *Ai suferit o criză de umblet, nu una de creație, și, după cum poți vedea, te-ai vindecat. Grăbește-te acum să ajungi la cabană.*

Mă tem, îi spun eu vocii.

Te temi de ce?

Păi... dacă-i acolo doamna Danvers?

Vocea nu-mi răspunde. Știe că nu mă tem de menajera Rebeccăi de Winter, aceasta nu-i decât un personaj dintr-o carte, nimic altceva decât o mână de oase. Așa că încep iarăși să pășesc. Nu am de ales, se pare, dar cu fiecare pas, teroarea mea se intensifică și, când mă aflu pe jumătatea drumului către îngrămădirea de umbre întunecate a casei de bușteni, teama îmi pătrunde în oase aidoma unei febre. Ceva nu e bine aici, ceva e complet deplasat.

O s-o iau la sănătoasa, îmi spun. *O să fug înapoi pe unde am venit, o să fug ca și omulețul din turtă dulce, o să fug tot drumul înapoi până-n Derry, dacă va trebui, și n-o să mai vin niciodată aici.*

Numai că, în spatele meu, aud sunetele unei respirații luctuoase și ale unor pași grei. Arătarea din pădure e acum arătarea de pe drumul de acces. E chiar în spatele meu. Dacă mă întorc, la vederea ei îmi voi pierde mințile cât ai clipi. E ceva cu ochi roșii, ceva gheboșat și înfometat.

Casa e singura mea speranță de refugiu.

Continuu să merg. Tufișurile dese se agață de mine ca niște mâini. În lumina lunii la răsărit (niciodată n-a mai răsărit luna în acest vis, însă nici eu n-am stat atât de mult înăuntrul lui înainte), frunzele foșnitoare seamănă cu niște fețe sardonice. Intuiesc ochi mijiți și guri rânjite. Jos, în fața mea, se văd geamurile negre ale casei, iar eu știu atunci că nu se vor aprinde becurile când voi apăsa comutatorul, că furtuna a întrerupt curentul, că voi tot apăsa comutatorul, sus-jos, sus-jos, până ce mă va prinde ceva de încheietura mâinii și mă va trage ca o iubită în întunericul dens.

Am parcurs acum trei sferturi din drumul de acces. Văd deja scările făcute din traverse de cale ferată ce duc spre lac și văd pluta de pe apă, un pătrat întunecat pe-o dâră luminată de lună. Bill Dean a pus-o acolo. Mai văd și o formă alungită stând acolo unde drumul de acces se sfârșește în fața verandei. N-a mai fost un asemenea obiect înainte în vis. Ce poate fi?

Încă doi sau trei pași și știu. E un sicriu, sicriul pentru care s-a târguit Frank Arlen... fiindcă, a spus el, agentul de pompe funebre voia să mă tragă pe sfoară. E sicriul lui Jo și stă într-o rână, cu partea superioară a capacului dată în lături, destul ca eu să-mi dau seama că e gol.

Îmi vine să țip. Îmi vine să mă-ntorc pe călcâie și s-o iau la fugă înapoi pe drumul de acces — văd eu cum mă descurc cu vietatea din

spatele meu. Dar înainte să pot face asta, ușa din spate a Sarei Laughs se deschide și dinăuntru țâșnește în întunericul mereu mai des o siluetă îngrozitoare. E umană, această siluetă, și totuși nu e. E o arătare alb-mototolită, cu brațele lălâi ridicate în aer. Acolo unde-ar trebui să fie fața nu e nimic și, totuși, arătarea țipă pe-o voce glotală, asemănătoare cu a cufundarilor. Trebuie să fie Johanna. A reușit să iasă din sicriu, nu însă și din lințoliul ei plin de falduri. E înfășurată din cap până-n picioare în el.

Cât de hidos de *rapidă* e creatura asta! Nu plutește, așa cum toată lumea se așteaptă să facă fantomele, ci *gonește* de-a lungul verandei către drumul de acces. A așteptat aici la cabană în toate visele pe care le-am avut și în care am stat locului împietrit, iar acum, că am reușit într-un sfârșit să vin spre cabană, e hotărâtă să mă înhațe. Voi țipa când mă va învălui în brațele ei mătăsoase și voi țipa când voi simți mirosul cărnii ei putrede, roasă de insecte, și când voi vedea prin țesătura rară a materialului ochii ei negri și holbați. Voi țipa și atunci mințile mă vor părăsi pentru totdeauna. Voi țipa... dar nu e nimeni aici care să mă audă. Am venit din nou la Manderley, dar de data asta nu voi mai pleca înapoi.

Arătarea aia albă, urlătoare și-a întins brațele spre mine, iar eu m-am trezit pe podeaua dormitorului, strigând cu o voce tremurată și îngrozită și lovindu-mă fără încetare cu capul de ceva. Cât mi-a luat oare până să-mi dau seama într-un sfârșit că nu mai visez, că nu mai sunt la Sara Laughs? Cât mi-a luat oare până să-mi dau seama că am căzut din pat și că m-am târât pe jos prin cameră în somn, că stau în patru labe într-un colț, izbindu-mă cu capul de îmbinarea celor doi pereți, făcând asta fără oprire, ca un lunatic dintr-un azil de nebuni?

Nu știu, n-aveam cum, având în vedere că nu era curent, iar ceasul de lângă pat nu funcționa. Știu că la început, nu m-am putut mișca din colț, fiindcă mă simțeam mai în siguranță decât m-aș fi simțit în mijlocul încăperii vaste, și mai știu că am fost pentru multă vreme în puterea visului chiar și după ce m-am trezit (asta, îmi închipui, mai mult pentru că n-am putut aprinde o lumină și să-i spulber astfel forțele). M-am temut că, dacă m-aș fi târât afară din colțul meu, arătarea aceea albă va țâșni din baie, urlând urletul ei mort, dornică să termine ceea ce-a început. Știu că tremuram din tot corpul și că eram ud și-mi era frig de la brâu în jos, fiindcă-mi cedase vezica.

Am rămas acolo în colț, gâfâind, ud, uitându-mă țintă în întuneric, întrebându-mă dacă era posibil să ai un coșmar atât de puternic vizual încât să-ți pierzi mințile. Mi-am spus atunci (și îmi spun și acum) că era cât pe ce să aflu răspunsul în noaptea aceea de martie.

Într-un sfârșit, am găsit puterea să părăsesc colțul. Ajuns în mijlocul încăperii, mi-am dat jos pantalonii uzi de la pijama și, făcând asta, mi-am pierdut imediat simțul de orientare. Au urmat apoi cinci minute mizerabile și incredibile în care m-am târât fără țintă, când într-o parte, când într-alta, prin dormitorul meu familiar, lovindu-mă de tot soiul de lucruri și suspinând de frică de fiecare dată când atingeam ceva cu mâna cu care dibuiam prin întuneric. Orice atingeam, mi se părea la început că e arătarea aceea albă, îngrozitoare. Nimic nu mi se părea cunoscut. Având în vedere că cifrele luminescente verzi ale ceasului de pe noptieră erau stinse și că-mi pierdusem temporar simțul de orientare la fel de bine mă puteam târî și printr-o moschee din Addis Abeba.

Într-un târziu, m-am aruncat cu umărul înainte, pe pat. M-am ridicat în picioare, am smuls fața de pernă și m-am șters la pelvis și pe pulpele picioarelor cu ea. M-am târât apoi la loc în pat, am tras la o parte păturile și-am zăcut acolo tremurând, ascultând ciocănitul constant al

măzărichi în geamuri.

N-am mai avut parte de somn în noaptea aceea, iar visul n-a dispărut așa cum fac visele după ce te trezești. Am stat întins pe partea mea de pat, tremurând din ce în ce mai puțin, gândindu-mă la sicriul ei zăcând acolo pe drumul de acces, spunându-mi că imaginea avea un soi de logică nebunească: Jo a iubit-o pe Sara și, dacă ar vrea să bântuie vreo casă, aceasta ar fi. Dar de ce să-și dorească să-mi facă mie vreun rău? De ce să vrea Jo a mea să mă rănească? Nu mi-a venit în minte nici un motiv.

Cumva, timpul a trecut și a sosit și clipa când mi-am dat seama că întunericul a căpătat o tentă de gri-închis; am întrevăzut atunci siluetele mobilelor, care semănau cu niște santinele stând în ceață. Mi-a fost un pic mai bine. Așa mai mergea. Voi aprinde focul în soba din bucătărie, am hotărât eu, și-mi voi face o cafea puternică. Voi începe să las întâmplarea asta în urmă.

Mi-am coborât picioarele din pat și am ridicat mâna să-mi șterg părul îmbibat cu sudoare de pe frunte. Am înghețat cu mâna ridicată în fața ochilor. Trebuie să mă fi zgâriat atunci când mă târam, dezorientat, prin întuneric, încercând să ajung înapoi la pat. Pe dosul palmei, chiar sub încheieturile degetelor, se vedea o tăietură superficială acoperită de-o crustă subțire de sânge închegat.

CAPITOLUL CINCI

Odată, când aveam șaisprezece ani, un avion a trecut cu viteză supersonică pe deasupra capului meu. Când s-a întâmplat asta, eu tocmai mă plimbam prin pădure, gândindu-mă, poate, la o poveste pe care voiam s-o scriu sau la cât ar fi de minunat dacă aș prinde-o în toane bune pe Doreen Fournier într-o vineri și m-ar lăsa să-i dau jos chiloții în mașina oprită la capătul lui Cushman Road.

În orice caz, băteam cu gândul coclauri imense, iar când s-a auzit bubuitura aia, am fost luat complet prin surprindere. M-am culcat pe covorul de frunze acoperindu-mi capul cu mâinile și cu inima bătându-mi înnebunită, convins că-mi vedeam moartea cu ochii (virgin fiind încă). În patruzeci de ani de viață, acesta a fost singurul eveniment care să egaleze în teroare ultimul dintre visele "seriei Manderley".

Am stat întins pe pământ, așteptând căderea ciocanului, și, când au trecut cam treizeci de secunde și *n-a* căzut nici un ciocan, am început să realizez că nu fusese decât un pilot maniac de la Stația Naval-Aviatică din Brunswick, prea zelos să mai aștepte până deasupra Atlanticului ca să comute pe motorul cu reacție. Dar, blestemăția dracului, cine ar fi crezut că se aude atât de *puternic*?

M-am ridicat încet în picioare și, rămânând pe loc, inima bătându-mi în sfârșit mai încet, mi-am dat seama că nu sunt eu singura ființă speriată până-n măduva oaselor de bubuitul acela iscat din senin. Pentru prima dată de când mă știam, păduricea din spatele casei noastre din Prout's Neck era cufundată într-o tăcere perfectă. Am rămas acolo, într-o jerbă prăfoasă de lumină, cu frunze sfărâmate agățate pe tricou și pe jeanși, ținându-mi răsuflarea, cu urechile ciulite. Nu mai auzisem niciodată o astfel de tăcere. Până și într-o zi răcoroasă de ianuarie, pădurea ar fi fost plină de zarvă.

Într-un târziu, a cântat un cintezo. Au urmat două sau trei secunde de tăcere, după care i-a răspuns o gaiță. Au mai trecut două sau trei secunde, apoi și-a spus și o cioară părerea neînsemnată. O ciocănitore a început să ciocănească în căutare de larve. O veveriță s-a foit prin

frunzișul din stânga mea. La un minut după ce mă ridicasem în picioare, pădurea era din nou însuflețită de zgomote mici; își revenise din nou la cursul vieții, iar eu mi-am continuat propriul meu curs al vieții. N-am uitat, totuși, niciodată, acel bubuit neașteptat, și nici tăcerea mormântală care i-a urmat.

M-am gândit des la acea zi de iunie, atunci când mă trezeam din coșmar, și asta nu era ceva chiar atât de ieșit din comun. Lucrurile se schimbaseră, cumva, sau se *puteau* schimba... dar înainte de asta vine tăcerea, atunci când ne convingem că suntem încă teferi și că pericolul — dacă *într-adevăr* a fost vreun pericol — a trecut.

Derry a stat, oricum, izolat de restul lumii, mare parte din săptămâna care a urmat. Înghețul și vânturile puternice au produs o mulțime de daune în timpul furtunii și scăderea cu zece grade a temperaturii de după aceea a îngreunat operațiunile de dezăpezire. Pe lângă asta, a mai fost și atmosfera generală, care, după o furtună de martie, e întotdeauna posomorâtă și pesimistă; pățim așa în fiecare an pe-aici (și mai avem parte de vreo două sau trei prin aprilie ca să ne săturăm, dacă nu suntem norocoși), însă întotdeauna suntem parcă luați prin surprindere. De fiecare dată când suntem loviți în felul ăsta, o percepem ca pe-un atac la persoană.

Într-una din zilele de la sfârșitul săptămânii, vremea a început în sfârșit să se îmbuneze. Am profitat de situație într-o dimineață și am ieșit în oraș la o ceașcă de cafea și la o prăjitură. Am ales micuțul restaurant cu trei clădiri mai jos de farmacia Rite Aid, unde și-a făcut Johanna ultimele cumpărături. Sorbeam și mestecam și rezolvam rebusul din ziar, când m-a întrebat cineva:

— Pot sta la masă cu dumneavoastră, domnule Noonan? E cam plin localul astăzi.

Am ridicat privirea și am văzut un bătrân pe care-l cunoșteam, dar nu știam de unde.

— Ralph Roberts¹, a spus el. Sunt voluntar la Crucea Roșie. Eu și soția mea, Lois.

— O, bine, sigur, am spus.

Donez sânge la Crucea Roșie cam o dată la șase săptămâni. Ralph Roberts era unul dintre bătrâneii aceia care te servesc după aceea cu suc și cu prăjiturile, spunându-ți să nu te ridici în picioare și să nu faci mișcări bruște dacă te simți amețit.

— Vă rog, stați jos.

Așezându-se în separeu, s-a uitat la ziarul meu care era împăturit la pagina cu rebusul și stătea într-un loc unde bătea lumina soarelui.

— Nu vi se pare că rebusul din *Derry News* seamănă într-un fel cu un meci de base-ball din care a fost eliminat aruncătorul? m-a întrebat.

Am râs și am încuviințat din cap.

— Îl rezolv din același motiv pentru care unii urcă pe muntele Everest, domnule Roberts... fiindcă există. Doar că atunci când vine vorba de rebusul din *News*, nimeni nu cade.

— Spuneți-mi Ralph. Vă rog.

— Bine. Iar eu sunt Mike.

— Bun.

A surâs larg, scoțând la iveală niște dinți cariați și puțin cam galbeni, dar toți naturali.

— Îmi place să trec la o adresare directă, fără complezențe. E ca atunci când îți poți da jos cravata. Am avut parte de-un vânticel cam zbu-

¹vezi *Insomnia* de Stephen King, unde Ralph Roberts e personajul principal.

ciumat, nu-i așa?

— Da, am spus, dar acum s-a mai încălzit puțin.

Mercurul termometrului făcuse unul dintre salturile sale sprintene de martie, urcând de la minus zece grade în noaptea precedentă, la trei grade în acea dimineață. Un lucru mai bun decât saltul în temperatură era soarele care ne încălzea iarăși fețele. Căldura aceasta mă determinase să ies din casă în acea zi.

— Cred că vine primăvara. Își rătăcește calea în unii ani, dar întotdeauna pare să-și găsească drumul de întoarcere acasă. — A sorbit din cafea, apoi a așezat ceașca jos. — Nu te-am mai văzut pe la Crucea Roșie în ultima vreme.

— Aștept să mi se refacă sângele, am spus, însă era o minciună: aș fi avut de unde dona o halbă cu două săptămâni în urmă. Bilețelul de aducere aminte era lipit pe ușa frigiderului. Pur și simplu îmi ieșise din gând. — Săptămâna viitoare sigur vin.

— Am pomenit de asta doar fiindcă ai grupa A și asta ne prinde bine oricând.

— Ține-mi loc pe-o canapea.

— Fii sigur de asta. E totul în regulă? Întreb doar pentru că pari obosit. Dacă-i vorba de insomnie, știu cum e, crede-mă.

Chiar are aspectul unui insomniac, mi-am spus: are ochii prea larg deschiși, parcă. Însă era, de asemenea, un bărbat ce bătea spre optzeci de ani și nu cred că poate cineva ajunge atât de departe fără să dea câtuși de puțin semne de oboseală. După câțiva ani, viața îți ofilește doar puțin obraji și-ți încețoșează privirea. După mai mulți ani de viață începi să semeni cu Jake La Motta după o rundă de box foarte dură.

Am dat să spun ce spun mereu când mă întreabă cineva dacă sunt bine, apoi m-am întrebat de ce simt întotdeauna nevoia să apelez la prostia asta obositoare de Bărbat din Marlboro, pe cine încerc să păcălesc? Ce credeam că se va întâmpla dacă-i voi spune tipului care-mi dă prăjiturile cu ciocolată la Crucea Roșie după ce mi-a scos asistenta acul din brațul pe care nu-l mai simt sută la sută ca înainte? Va avea loc un cutremur? Va veni potopul cu foc și cu apă? Prostii.

— Nu, am spus, de-o vreme încoace nu mă simt foarte bine, Ralph.

— Gripă? Face ravagii prin oraș.

— Mnu. De fapt, de data asta, m-a ocolit gripa. Și dorm fără probleme.

Era adevărat — visul cu Sara Laughs nu mă revizitase nici în varianta lui normală, nici în cea cu cifră octanică ridicată.

— Cred că mă simt doar trist.

— Ei bine, ar trebui să-ți iei o vacanță, a spus el, apoi a sorbit din cafea. Când și-a ridicat iarăși ochii spre mine, a încruntat din sprâncene și și-a așezat ceașca înapoi în farfurioară. — Ce-i? E vreo problemă?

Nu, am vrut să-i spun. *Doar că ești prima pasăre care sparge tăcerea, Ralph, atâta tot.*

— Nu, nu-i nici o problemă, am spus și apoi, fiindcă voiam parcă să văd ce gust au cuvintele pe propria mea limbă, le-am repetat: O vacanță.

— Îhîm, a spus el, zâmbind. E ceva obișnuit pentru multă lume.

E ceva obișnuit pentru multă lume. Avea dreptate în privința asta; mergeau în vacanțe chiar și cei care nu-și permiteau neapărat acest huzur. Făceau asta când se simțeau obosiți. Când se simțeau copleșiți de mizeriile vieții lor cotidiene. Când vârtejul lumii îi învârtea prea tare, cu sau fără voia lor. Eu, unul, clar îmi permiteam o vacanță și-mi permiteam

cu siguranță să-mi întrerup munca — *care* muncă, ha-ha? — și totuși a trebuit să-l aud pe bărbatul cu prăjiturilele de la Crucea Roșie spunând ceea ce, pentru un tip cu educație universitară ca mine, ar fi trebuit să fie evident: că n-am mai fost într-o vacanță de când Jo și cu mine am fost în Bermuda, în iarna dinaintea morții ei. Moara mea nu mai producea nimic, însă eu am păstrat în continuare impresia contrară.

Nu mi-am dat seama cât de mult îi datorez lui Ralph Roberts până ce nu i-am văzut necrologul în *News* (a fost lovit de-o mașină). Sfatul pe care mi l-a dat a fost mai bun ca orice pahar cu suc de portocale pe care l-am primit vreodată după ce-am donat sânge, vă spun sincer.

Când am plecat din restaurant, nu m-am dus acasă, ci am vagabondat prin jumătate de oraș, ținând în acest timp, la subsuoară, ziarul în care se găsea rebusul rezolvat doar parțial. M-am plimbat până ce mi s-a făcut frig, în pofida temperaturii în creștere. Nu m-am gândit la nimic și, totuși, m-am gândit la toate lucrurile. A fost un soi special de gândire, soiul acela de care aveam mereu parte când mă apropiam de scrierea unei cărți și, deși nu mai gândisem în felul ăsta de ani de zile, i-am căzut pradă cu ușurință și fără efortări, de parcă niciodată n-aș fi avut nimic.

E ca și când și-ar fi parcat niște tipi camionul în fața casei tale și s-au apucat să descarce tot soiul de lucruri în beci. Mai bine de așa nu pot explica sentimentul. Nu vezi ce fel de lucruri sunt, fiindcă sunt toate înfășurate în cearșafuri, dar nu e nevoie să le vezi. E vorba de mobilă, de tot ce ai nevoie ca să-ți transformi casa în cămin, s-o faci să te simți bine în ea, exact așa cum ți-o dorești.

Când au urcat tipii înapoi în camion și au plecat, cobori în beci și te plimbi fără busolă (așa cum m-am plimbat eu prin Derry în acea dimineață târzie, urcând la deal și coborând la vale cu galoșii mei cei vechi), atingând când o curbă acoperită, când un colț. Asta de-aici e-o sofa? Țăla de acolo-i un șifonier? Nu contează. Toate sunt aici, transportatorii n-au uitat nimic să aducă și, chiar dacă trebuie să le duci tu însuși sus (luxându-ți, cel mai probabil, sărmanul și bătrânul spate făcând asta), nu te deranjează. Important e că livrarea s-a făcut în bună regulă.

De data aceasta am crezut — am sperat — că a adus camionul cu cele de trebuință pentru următorii patruzeci de ani: pentru anii pe care-i voi avea poate de petrecut în Zona Fără Scris. Veniseră la ușa pivniței și ciocăniseră politicos și, când nu primiseră nici un răspuns nici după câteva luni, puseseră în sfârșit mâna pe-o rangă mare. *HEI, AMICE, SPERĂM CĂ NU TE-A DERANJAT PREA TARE GĂLĂGIA, SCUZE PENTRU UȘĂ!*

Nu-mi păsa de ușă; pe mine mă interesa mobila. Se spărsese sau lipsea vreo piesă? Nu credeam. Credeam că nu mai trebuie decât s-o duc sus, să dau jos prelatele și să o așez unde îi era locul.

La drumul de întoarcere acasă, am trecut pe lângă The Shade, micuțul și fermecătorul cinematograful din Derry unde rulau filme vechi, cinematograful care a prosperat în pofida (sau poate datorită) revoluției video. În luna aceasta, rulau filme clasice SF din anii cincizeci, însă luna aprilie îi era dedicată lui Humphrey Bogart, actorul preferat al lui Jo. Am rămas sub marchiză preț de mai multe clipe, studiind unul dintre posterele de la capitolul Programul Viitor. Apoi m-am dus acasă, am ales la întâmplare din cartea de telefon o agenție de voiaj și i-am spus celui care mi-a răspuns că vreau să merg la Key Largo. La Key West vreți să spuneți, a zis individul. Nu, i-am zis eu, vreau să spun Key Largo, ca în filmul ăla cu Bogie și Bacall. Pentru trei săptămâni. Apoi am reformulat ultima afirmație. Eram bogat, eram singur și ieșisem la pensie. Ce era

porcăria asta cu "trei săptămâni"? Să fie mai bine șase, i-am spus. Găsiți-mi o căsuță sau ceva. Va fi cam scump, mi-a spus el. Eu i-am spus că nu mi pasă. La întoarcere în Derry, va fi deja primăvară. Între timp, aveam de despachetat niște mobilă.

Key Largo m-a fermecat în prima lună și m-a plictisit de moarte în ultimele două săptămâni. N-am plecat, totuși, fiindcă plictiseala face bine. Oamenii care rezistă bine la plictiseală pot rezolva o mulțime de gânduri. Am mâncat vreun milion de crevete, am băut cam vreo mie de cocteiluri margarita și am citit nici mai mult, nici mai puțin de douăzeci și trei de romane scrise de John D. MacDonald. M-am prăjit pe piele, m-am decojit și într-un sfârșit m-am bronzat. Am cumpărat o șapcă cu un cozoroc mare pe care fuseseră brodate în fir verde-sclipitor cuvintele CAP DE PAPAGAL. Am bătut cu pasul aceeași fâșie de plajă până ce-i cunoșteam pe toți oamenii după numele mic. Și am despachetat mobilă. Multe dintre piesele din care era compusă nu însemnau nimic pentru mine, însă nu mă îndoiam deloc că toate aveau locul lor în casă.

M-am gândit la Jo și la viața noastră împreună. Mi-am amintit cum am întrebat-o dacă nu vor confunda oamenii *Ființa duală* cu *Look Homeward, Angel*. "*Sper că n-ai de gând să mă sufoci cu tot soiul de nazuri de artist frustrat, nu, Noonan?*" mi-a răspuns ea... și, cât am stat la Key Largo, cuvintele astea mi-au tot venit în minte, așa cum le rostise Jo: nazuri, nazuri de artist frustrat, tot soiul de nazuri blestemate de artist frustrat cu minte de școlar.

Mi-am amintit de Jo, îmbrăcată în șorțul ei lung, roșu-pădure, venind la mine cu o pălărie plină de ciuperci negre, râzând triumfătoare: "*Nimeni din TR nu va mânca mai bine ca Noonanii astă-seară!*" strigase ea. Mi-am amintit de ea vopsindu-și cu oă unghiile degetelor de la picioare, stând aplecată între picioarele depărtate așa cum pot sta numai femeile îndeplinind ritualul acesta. Mi-am amintit cum a aruncat cu o carte în mine când am râs de noua ei frizură. Mi-am amintit cum încercase ea să învețe să cânte ceva la banjo și de cum arăta fără sutien într-un sveter subțire. Mi-am amintit cum plângea și cum râdea și cum arăta ea când era furioasă. Mi-am amintit cum mi-a spus că-s nazuri, tot soiul de nazuri de artist frustrat.

Și mi-am amintit de vise, în special de visul culminant. Putem face asta cu ușurință, fiindcă n-a dispărut din amintire așa cum dispar visele obișnuite. Ultimul vis cu Sara Laughs și primul meu vis erotic (în care penetram o fată ce zăcea dezbrăcată într-un hamac și mânca o prună) sunt cele două vise pe care nu le-am uitat niciodată, păstrându-le vie amintirea, an după an; celelalte sunt fie niște fragmente încetoșate, fie niște amintiri definitiv pierdute.

Multe detalii îmi erau clare din visele cu Sara — cufundarii, greierii, steaua de seară și dorința pe care mi-o pun, ca să amintesc doar câteva —, dar eram convins că cele mai multe dintre ele nu erau decât aparent reale. Doar niște recuzite de decor, dacă vreți. Așadar, pe acestea le puteam trece cu vederea. Mai rămâneau, atunci, trei elemente majore, trei piese mari de mobilier care trebuiau despachetate.

Stând pe plajă, privind cum apune soarele între degetele mele nisipoase de la picioare, nu credeam că trebuie să fii psiholog să-ți dai seama cum se relaționau aceste trei lucruri.

În visele cu Sara, elementele importante erau pădurea din spatele meu, casa din fața mea și însuși Michael Noonan, stând împietrit între ele. Se întunecă și pădurea adăpostește un pericol. Mă înspăimântă gândul de a intra în casa din față, poate pentru că a stat goală atât de

mult timp, însă niciodată nu mă îndoiesc că asta trebuie să fac; înspăimântător sau nu, e singurul adăpost pe care-l am. Doar că nu pot face nimic. Nu mă pot mișca. Sufăr de o criză de umblet.

În coșmar reușesc în sfârșit să merg către adăpost, numai că adăpostul se dovedește a fi înșelător. Se dovedește a fi mult mai periculos decât mi-am închipuit eu în cele mai... ei bine, da, în cele mai sălbătice vise ale mele. Soția mea moartă ieșind valvârtej dinăuntru, strigând, încă înfășurată în lințoliul ei, voind să mă atace. Chiar și cu cinci săptămâni mai târziu și la aproape cinci mii de kilometri depărtare de Derry, amintirea arătării aleia albe, grăbite, cu brațe lălâi, mă făcea să tremur și să mă uit în spate peste umăr.

Era ea însă Johanna? N-aveam de unde ști cu siguranță, nu-i așa? Arătarea era înfășurată din cap până-n picioare în pânză. Sicriul semăna cu cel în care fusese ea înmormântată, adevărat, dar asta e posibil să fie numai o capcană.

Criză de *umblet*, criză de *creație*.

Nu pot scrie, i-am spus vocii din vis. Vocea spune că pot. Vocea spune că m-am vindecat de criza de creație, iar eu îi dau crezare pentru că m-am vindecat și de criza de *umblet*, în sfârșit merg în josul drumului de acces, merg spre adăpost. Mă tem, totuși. Chiar și înainte ca arătarea albă și amorfă să-și facă apariția, eu mă tem. Eu spun că mă tem de doamna Davers, dar asta e doar pentru că mintea mea care visează confundă Sara Laughs cu Manderley. Mă tem de...

— Mă tem de scris, m-am auzit spunând cu voce tare. Mă tem și numai să încerc.

Acestea s-au întâmplat în noaptea dinainte să iau avionul înapoi spre Maine, și părăsisem deja starea de limpezime a minții, îndreptându-mă spre beție. Spre finele vacanței mele, beam des seara.

— Nu criza mă sperie, ci încercarea de-a o *vindeca*. Am încurcat-o de-a binelea, copiii mei. Am încurcat-o de zile mari.

Încurcat sau nu, aveam impresia că atinsesem sâmburele problemei. Mă temeam să tratez criza, mă temeam poate să reiau frâiele vieții mele și să continui fără Jo. Totuși, o parte adânc îngropată în mintea mea credea că trebuie să fac acest lucru; asta însemnau sunetele amenințătoare din spatele meu. Iar credința cântărește greu. Prea greu, poate, mai ales dacă ai o imaginație bogată. Când o persoană imaginativă are probleme mentale, linia dintre a părea și a fi tinde să dispară.

Ființe fojgăind prin pădure, da, domnule. Țineam una chiar în mână, chiar în timp ce mă gândeam la lucrurile astea. Am ridicat paharul, ținându-l profilat pe cerul vestic, astfel încât soarele la apus părea că arde în el. Beam mult și poate că asta nu era o problemă în Key Largo — la naiba, era chiar recomandat ca oamenii să bea mult în vacanțe, aproape că era o lege asta —, însă eu beam prea mult chiar și înainte să plec în vacanță. Beam exact atât cât trebuie să-ți pierzi cât ai clipi controlul. Exact atât cât să devină o problemă.

Ființe fojgăind în pădure și posibilul loc sigur, păzit de-un baubau ce nu era soția mea, ci poate doar amintirea soției mele. Avea logică, fiindcă Sara Laughs a fost dintotdeauna locul pe care Jo l-a preferat mai mult ca pe oricare alt loc din lume. Gândul acesta m-a dus la altul, un gând care m-a făcut să-mi arunc picioarele jos din sezlongul în care stăteam tolănit și să mă îndrept înviorat de spate. Sara Laughs era în același timp și locul unde începuse ritualul... șampania, ultimul rând și, mai important ca orice, binecuvântarea: *Păi, atunci asta-i de bine, nu?*

Chiar voiam ca lucrurile să intre iarăși în normal? Voiam asta cu adevărat? Cu o lună sau cu un an în urmă, poate că n-aș fi fost sigur,

acum însă eram. Răspunsul era da. Voiam să merg mai departe — să uit de soția mea moartă, să-mi recondiționez inima, să merg mai departe. Dar, pentru a face asta, trebuie să mă întorc înapoi.

Înapoi la casa din bușteni. Înapoi la Sara Laughs.

— Mda, am spus, și mi s-a făcut pielea de găină pe tot corpul. Mda, asta e.

De ce nu mă întorc, atunci?

Întrebarea m-a făcut să mă simt la fel de prost cum mă făcuse să mă simt observația lui Ralph Roberts că am nevoie de-o vacanță. Dacă simțeam nevoia să mă întorc la Sara Laughs, acum că mi se încheiase vacanța, chiar așa: de ce să nu mă-ntorc? Poate că va fi puțin înfricoșător în prima sau în primele două nopți, va fi mahmureala din urma ultimului meu vis, însă faptul că mă voi afla acolo poate că va face visul să dispară mai repede.

Și (acestui ultim gând i-am permis să ocupe doar un colț dosnic al minții mele conștiente) *poate* că se va întâmpla ceva și cu scrisul meu. Nu-mi puneam multe speranțe... dar nici nu era ceva imposibil. *În lipsa unui miracol*, nu așa-mi spuseseam în prima zi de după Revelion, șezând pe marginea căzii, ținând o cârpă udă pe tăietura de la frunte? *În lipsa unui miracol*. Uneori, orbii cad la pământ, se lovesc la cap și-și recapătă vederea. Uneori, poate că ologii *chiar* pot să-și arunce cârjele când ajung în capul scărilor de la biserică.

Mai aveam opt sau nouă luni la dispoziție înainte ca Harold și Debra să înceapă să mă sâcâie cu adevărat în privința următorului roman. M-am hotărât să-mi petrec acest timp la Sara Laughs. Avea să-mi ia puțin să pun totul în ordine în Derry, iar lui Bill Dean avea să-i ia ceva mai mult să pregătească locuința de la lac pentru venirea unui locatar constant, însă mă puteam muta acolo până de Patru Iulie, fără probleme. M-am hotărât că acesta e un bun reper temporal: nu doar ziua de naștere a țării noastre, ci mai mult sau mai puțin și sfârșitul sezonului de insecte în Maine-ul de vest.

Până în ziua în care mi-am împachetat echipamentul de vacanță (romanele lui John D. MacDonald le-am lăsat viitorului ocupant al căsuței), am ras țepii lungi de-o săptămână de pe-o față atât de bronzată, că nu-mi mai părea a fi fața mea, și-am luat avionul înapoi spre Maine, ajunsesem la o rezoluție: mă voi întoarce în locul pe care subconștientul meu l-a recunoscut drept adăpost împotriva întunericului mereu mai profund; mă voi întoarce chiar dacă mintea mi-a mai sugerat și că nu e complet lipsit de riscuri să fac asta. Nu mă voi întoarce cu gândul că Sara este Lourdes¹, ... dar îmi voi permite să sper asta și, când voi vedea steaua de seară arătându-și sclipirea deasupra lacului pentru prima dată, îmi voi permite să-mi pun o dorință.

Un lucru nu se potrivea, însă, în deconstrucția mea atentă a viselor cu Sara și, fiindcă nu-l puteam explica, am încercat să-l ignor. N-am avut parte de prea mult noroc, totuși; în parte cred că încă eram scriitor, iar scriitorul e acea persoană care și-a învățat mintea să nu răspundă la comandă.

Era vorba de tăietura de pe dosul palmei mele. Tăietura apăruse în toate visele, puteam jura că așa era... și-apoi apăruse de-adevăratelea. Porcării de genul ăsta nu găsești în cărțile doctorului Freud; chestiile astea sunt rezervate exclusiv liniei fierbinți a Prietenilor cu Puteri

¹Oraș din sud-vestul Franței, la poalele Munților Pirinei. E celebru pentru altarul romano-catolic ridicat pentru a celebra locul unde se presupune că Fecioara Maria i-a apărut Sfintei Bernadette (Marie Bernarde Soubirous, 1844-1879) în 1858.

Extrasenzoriale.

A fost o coincidență, atâta tot, mi-am spus, atunci când avionul în care mă aflam începea coborârea. Ședeam în locul A-2 (partea nostimă când stai chiar în față e că, dacă se prăbușește avionul, tu ești primul la locul evenimentului) și, apropiindu-ne de pista de aterizare de la Aeroportul Internațional Bangor, mă uitam la pădurile de pini. Zăpada din acel an dispăruse; stătusem în vacanță până după moartea ei. Doar o coincidență. De câte ori te-ai tăiat la mână în viață? Adică, mâinile sunt cele mai expuse părți ale corpului, nu, se vântură peste tot? Parcă cer să fie zgâriate.

Explicația asta ar fi trebuit să mă convingă și, totuși, parcă nu m-a convins. Ar fi trebuit, dar... ei bine...

Tipii din beci erau de vină. Ei nu voiau să înghită gogoșa. Tipii din beci nu voiau să înghită nici un pic din gogoșă.

Atunci când Boeingul 737 a atins solul, s-a simțit o zdruncinătură puternică și eu am lăsat tot acest fir de gândire în urmă.

Într-o după-amiază, la scurtă vreme după ce-am revenit acasă, am scotocit prin dulapuri până ce am găsit cutia de pantofi în care erau vechile fotografii ale lui Jo. Le-am sortat, apoi le-am cules doar pe cele făcute la lacul Dark Score. Erau uimitor de multe, însă, fiindcă Johanna se dădea în vânt să le facă, ea nu apărea decât în foarte puține. Am găsit una, totuși, pe care-mi aminteam că am făcut-o în 1990 sau '91.

Uneori, chiar și un fotograf netaientat poate face o poză reușită — chestia aia cu șapte sute de maimuțe care bat la șapte sute de mașini de scris vreme de șapte sute de ani —, iar asta era într-adevăr reușită. În ea, Jo stătea pe plută, soarele apunând roșu-auriu în spatele ei. Tocmai ieșise din apă, care încă mai picura de pe ea, și purta un costum de baie din două piese, cenușiu cu șnururi roșii. O surprinsesem râzând și dându-și la o parte părul ud de pe frunte și tâmpile. Prin cupele sutienului se vedeau proeminențele sfârcurilor ei. Arăta ca o actriță de pe-un poster la una dintre peliculele alea dulci-amăruie, de rangul doi, cu monștri care apar la Petrecerea de pe Plajă sau cu ucigașul în serie care terorizează campusul școlar.

Am fost izbit pe neașteptate de-o puternică și neașteptată dorință carnală pentru ea. Voiam s-o duc în dormitor chiar așa cum era în fotografia aceea, cu șuvițe de păr lipite de obraji și cu acel costum de baie ud, mulat pe corp. Voiam să-i sug sfârcurile prin sutien, să simt gustul materialului și să le simt fermitatea prin el. Voiam să sug apa din bumbacul acela ca pe lapte, voiam să-i scot nerăbdător partea de jos a costumului și s-o reglez până ce vom exploda amândoi de plăcere.

Cu mâinile care-mi tremurau puțin am pus deoparte fotografia, alături de alte câteva care-mi plăceau (deși nu-mi plăcea nici o alta la fel de mult). Avem o erecție enormă, una dintre acelea care la atingere dă impresia de pietre acoperite cu piele. Dacă ai parte de-una din asta, nu mai ești bun de nimic până-ți trece.

Cea mai rapidă cale de a rezolva o astfel de problemă atunci când nu e nici o femeie prin preajmă, dornică să ți-o rezolve ea, este de a te masturba, dar atunci nici nu mi-a trecut gândul ăsta prin minte. În schimb, m-am plimbat fără stare prin camerele de la etaj, încleștând și descleștându-mi pumnii, cu o umflătură în pantaloni care te făcea să-ți spui că-mi îndesasem acolo un ornament de acoperiș.

Poate că e o etapă normală furia în procesul dureros prin care treci după moartea cuiva — am citit undeva că așa e —, însă eu n-am fost niciodată furios pe Johanna până în ziua în care am găsit fotografia aia.

Atunci: oau! Atunci, plimbându-mă prin casă cu o erecție ce nu voia nici-cum să treacă, am *fost furios* pe ea. Proasta naibii, de ce-a trebuit să fugă într-una dintre cele mai calde zile ale anului? Proasta și necugetata de ea, să mă lase singur așa, incapabil nici măcar să scriu.

M-am așezat pe scări și m-am întrebat ce trebuie să fac. Trebuia să beau o dușcă, m-am hotărât, și dup-aia poate încă una, ca s-o scarpine pe spate pe ailaltă. M-am ridicat chiar în picioare înainte să-mi spun că asta nu era deloc o idee foarte bună.

Am mers în birou în schimb, am deschis calculatorul și am rezolvat un rebus. În noaptea aia, când m-am dus la culcare, am vrut să mă uit iarăși la fotografia cu Jo în costum de baie. Mi-am spus că asta-i o idee aproape la fel de proastă ca aceea cu niște gâturi de tărie când te simți furios și deprimat. *Dar o să am visul ăla iarăși*, mi-am spus, stingând lumina. *Cu siguranță o să am visul ăla*.

Nu l-am avut, totuși. Visele mele cu Sara Laughs păreau să se fi terminat.

După o săptămână de meditație, ideea de a petrece în sfârșit vara la lac mi s-a părut mai bună ca niciodată. Așa că, într-o sâmbătă după-amiaza, la începutul lunii mai, când mi-am făcut socoteala că orice îngrijitor din Maine care se respectă stă acasă să vadă meciul celor de la Red Sox, l-am sunat pe Bill Dean și i-am spus că voi locui la casa de lângă lac de prin Patru Iulie... și că, dacă vor merge lucrurile după cum speram eu, voi sta acolo și în acea toamnă și iarnă.

— Păi, asta-i bine, a spus el. Astea-s vești cu adevărat bune. Foarte mulți de pe-acilea îți duc doru', Mike. Îs destui ăi de vreau să-ți spună condoleanțe pentru moartea soției, să știi asta.

Mi s-a părut mie sau chiar am auzit în vocea lui o undă vagă de reproș? Sigur că Jo și cu mine ne-am lăsat amprenta printre oamenii din zona aceea; am făcut donații substanțiale micuței biblioteci care deservea zona cuprinsă între Motton, Kashwakamak și Castle View, iar Jo prezidase cu succes campania de strângere a fondurilor pentru achiziționarea și punerea în funcțiune a unei mașini bibliotecă-ambulantă. Pe lângă asta, ea a făcut parte și din cercul femeilor care țes (cuverturile din lână erau specialitatea ei) și a fost o membră bine văzută în Cooperativa Manufacturieră din Districtul Castle. A făcut vizite celor bolnavi... a ajutat la colectarea anuală a sângelui donat de pompierii voluntari... a ținut un stand în timpul Sărbătorii Verii din Castle Rock... iar cu chestiile astea n-a făcut decât să se încălzească. Și n-a făcut-o nici în stilul ostentativ de Doamnă Generoasă, ci discret și simplu, cu capul plecat (deseori pentru a ascunde un zâmbet destul de tăios, trebuie să adaug — Jo a mea avea un simț al umorului demn de Bierce¹). Christoase, mi-am spus, poate că Bill avea dreptul să vorbească cu reproș.

— Îi duc oamenii dorul, am spus.

— Îhâm, chiar așa.

— Și eu îi duc încă dorul. Cred că de-asta n-am venit la lac. Acolo am petrecut cele mai frumoase vremuri împreună.

— Așa cre' și io. Da' o să fie a dracu' de bine să te vedem pe-acilea. Mă pun pe treabă. Casa-i bine, te-ai putea muta chiar și dup-amiaza asta, dac-ai avea de gând asta —, da' cât rămâne-o casă goală cât o

¹Ambrose Gwinett Bierce (1842-1914?) — scriitor american al cărui sarcasm și simț realist al groazei i-au caracterizat opera, printre care și *In the Midst of Life* (1891-1892) și *The Devil's Dictionary* (1906).

rămas Sara, capătă un aer închis.

— Știu.

— O s-o rog pe Brenda Meserve s-o curețe prin toate ungherele. E-a-ceeai femeiușcă la care-am apelat mereu, să știi.

— Nu-i Brenda puțin cam bătrână pentru a face curățenia generală de primăvară?

Doamna din discuție avea în jur de șaizeci și cinci de ani, era grăsuță, amabilă și vulgară într-un fel comic. Îi plăceau în mod deosebit glumele cu vânzătorul ambulant care-și petrece nopțile ca și un iepure, sărind dintr-o gaură-ntr-alta. Nu era pic de doamna Danvers în ea.

— Femeile de seama Brendei Meserve nu-s niciodată prea bătrâne să se-ocupe de pregătitu' sărbătorii, a spus Bill. O să ia cu ea v'o două sau trei fete s-o ajute la aspirat și să ridice mobilele alea mai grele. O să te taxeze probabil cu trei sute de dolari. Ți se pare bine?

— Un chilipir.

— Tre' să verific puțu', la fel și generatoru', deși-s sigur că amândouă-s în bună regulă. Am văzut un cuib de bărzăuni lângă studiou' lu' Jo și vreau să-l afum înainte să se uște lemnu'-n pădure. Oh, și acoperișu' casei celei vechi — știi tu, aia din mijloc —, o să trebuiască să-i schimb țigla. Ar fi trebui să-ți zic de-asta anu' trecut, da' fiin'că n-ai folosit casa, am lăsat-o-n pace. Ești de-acord și cu treaba asta?

— Da, până la zece mii. Dacă-ți trebuie mai mult, spune-mi.

— Dacă-o să trebuiască să depășim zece, o să râd și-o să pup un porc.

— Încearcă să termini totul înainte să ajung acolo, bine?

— Sigur. Îți trăbă tihnă, știu... da' să știi că n-o s-o ai de la-nceput. Am fo' șocați toți cân' am auzit c-o murit așa tânără; cu toții am fost. Șocați și triști. O fo'-o scumpă.

Rostit de-o limbă de yankeu, cuvântul acesta a sunat *Șcupă*.

— Mulțumesc, Bill.

Am simțit cum îmi înțeapă lacrimile ochii. Mâhnirea e ca un oaspete beat care se întoarce mereu pentru un păhărel de rămas bun.

— Mulțumesc pentru că ai spus asta.

— O să ai și tu parte de-o droaie de plăcinte cu morcovi, prietenu' meu.

A râs, dar puțin reținut, de parcă-i era teamă că face o impietate.

— Nu mă deranjează să mănânc o droaie de plăcinte cu morcovi, am spus, iar dacă exagerează cineva cu asta, ei bine, nu mai are Kenny Auster ogarul ăla irlandez?

— Ba da, vietatea aia ar mânca plăcintă pân'-ar plesni! a strigat Bill cu o bucurie sinceră. A chicotit până ce l-a apucat tusea. Am așteptat, zâmbind puțin în sinea mea. "Afină îi spune câinelui ăla, blestemat să fiu de știu de ce. Nu-i așa că-i o adevărată bâzdâganie?

Am presupus că se referea la câine, nu la stăpânul acestuia. Kenny Auster, nu mai înalt de un metru cincizeci și doi și subțirel, era exact opusul unei bâzdâganii, adjectivul acesta specific Maine-ului, care definește o persoană stângace, stingheră și împiedicată.

Mi-am dat brusc seama că mi-e dor de oamenii aceștia — de Bill și de Brenda și de Buddy Jellison și de Kenny Auster și de toți ceilalți care locuiau tot timpul la lac. Îmi era dor și de Afină, ogarul irlandez care se plimba peste tot cu capul ridicat, doar cât să lase impresia că nu are decât jumătate de creier înăuntrul lui, și cu balele curgându-i în fuioare printre fălci.

— O să tre' să merg acolo și ca să curăț ce-o lăsat iarna-n urmă, a spus Bill. Părea rușinat. — Nu-i rău anu' ăsta — ultima mare furtună n-o aruncat decât zăpadă pe-aici, slavă Domnului —, da' mai îs câteva

chestioare de care n-am apucat să m-ocup încă. Ar fi trebuit să le fi făcut demult deja. Faptu' că nu folosești casa nu-i o scuză. Io am încasat cecurile pe care mi le-ai trimis.

Era amuzant într-un fel să-l ascult pe boșorogul ăsta grizonat cum se biciuiește singur; Jo s-ar fi tăvălit pe jos de râs, sunt sigur de asta.

— Dacă totul e bine până pe Patru Iulie, Bill, voi fi mulțumit.

— O să fii mulțumit cum îi scoica de râu într-un banc de nămol, atunci. Asta-i o promisiune.

Bill vorbea ca și când el însuși era o scoică într-un banc de nămol, iar asta m-a făcut bucuros.

— Vii să scrii o carte lângă apă? Ca-n vremurile vechi? Nu că n-or fi bune ultimele două, nevastă-mea n-o putut-o lăsa jos p-ultima, da'...

— Nu știu, am spus, ceea ce era adevărat. Apoi, m-a fulgerat o idee: Bill, vrei să-mi faci o favoare înainte să cureți drumul de acces și s-o dezlanțui pe Brenda Meserve?

— Mă bucur s-o pot face, a zis el, așa că i-am spus ce voiam.

Patru zile mai târziu, am primit un colet cu următoarea adresă de expediere laconică: DEAN/ POST NORM/TR-90 (DARK SCORE). L-am desfăcut și-am scuturat dinăuntru douăzeci de fotografii făcute cu unul dintre aparatele alea mici pe care le folosești o dată și-apoi le arunci.

Bill umpluse filmul cu diverse imagini ale casei, cele mai multe respirând aerul acela de neatenție pe care-l capătă o casă dacă nu e locuită destul de mult timp... chiar și o casă îngrijită (ca să folosesc exprimarea lui Bill) capătă aerul acela neglijent după o vreme.

De-abia dacă m-am uitat la ele. Primele patru erau cele care-mi trebuiau mie, și le-am aliniat pe masa din bucătărie, acolo unde lumina puternică a soarelui cădea direct asupra lor. Bill le făcuse pe acestea din capul drumului de acces, îndreptând aparatul de unică folosință în jos, către Sara Laughs cea lăbărțată. Se observau mușchii ce crescuseră nu numai pe buștenii casei principale, ci și pe buștenii aripilor nordică și sudică. Se vedeau covorul de crengi căzute și valurile de ace de brad de pe drumul de acces.

Trebuie să fi fost tentat Bill să curețe toate astea înainte să facă pozele, dar nu le curățase. Îi spusese exact ce-mi trebuia — "cu negi cu tot" a fost expresia pe care am folosit-o — și Bill îmi respectase dorința.

Tușișurile de pe marginile drumului se îndesiseră mult de când Jo și cu mine petrecuserăm ultima perioadă semnificativă de timp la lac; nu se sălbăticeseră tocmai, dar da, unele dintre crengile mai lungi chiar păreau să se întindă una către cealaltă deasupra asfaltului, aidoma unor amanți dornici să se reîntâlnească.

Totuși, lucrul la care ochii mei continuau să se tot întoarcă era veranda de la poalele drumului de acces. Celelalte asemănări dintre fotografii și visele mele cu Sara Laughs puteau fi doar niște coincidențe (sau opera imaginației surprinzător de des probată de realitate a unui scriitor), însă nu puteam explica existența firelor de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei, mai mult decât putusem explica tăietura de pe dosul palmei.

Am întors una dintre fotografii pe cealaltă parte. Pe spatele ei, Bill scrisese subțire ca firul de păianjen: *Doamnele aste-au venit mult prea devreme... și-au intrat ilegal!*

Am întors-o înapoi la partea cu imaginea. Erau, într-adevăr, trei fire de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei. Nu două, nu patru, ci trei fire de floarea-soarelui, cu fețe mari, semănând cu niște

reflectoare.

Exact ca acelea din visul meu.

CAPITOLUL ȘASE

Pe 3 iulie 1998, am aruncat două valize și Power-Book-ul în portbagajul Chevrolet-ului, am dat să ies cu spatele din parcare, apoi m-am oprit și-am intrat înapoi în casă. Mi se părea goală și cumva dată uitării, asemenea unei iubite credincioase părăsită fără nici o explicație. Mobila nu era acoperită și curentul încă era cuplat (luasem în calcul eventualitatea ca Marele Experiment de la Lac să se dovedească repede a fi un eșec total), însă, totuși, locuința de pe strada Benton, nr. 14, părea părăsită. Camerele, prea încărcate cu mobilă să producă vreun ecou, îmi lăsau în continuare acest sentiment și peste tot mi se părea că lumina e mult prea prăfoasă.

În camera mea de lucru, monitorul calculatorului era acoperit cu o husă. Am îngenunchat în fața lui și am deschis unul dintre sertarele biroului. Înăuntru se aflau patru topuri de hârtie. Am luat unul, am pornit spre ieșirea din cameră cu el la subsuoară, apoi m-am răzgândit și m-am întors. Pusesem fotografia aceea provocatoare cu Jo în costum de baie în sertarul mare din mijloc al biroului. Am luat-o acum, am rupt un capăt al ambalajului de la topul de hârtie și am vârât pe jumătate fotografia între pagini, asemenea unui semn de carte. Dacă, prin absurd, mă apucam *într-adevăr* să scriu din nou și dacă mergea bine treaba, aveam s-o întâlnesc pe Johanna pe undeva pe la pagina două sute cincizeci.

Am ieșit din casă, am încuiat ușa din spate, am urcat în mașină și am plecat. De atunci, nu m-am mai întors niciodată înapoi.

Am fost tentat de câteva ori să merg la lac și să văd cum merge treaba — care se dovedise a fi un pic mai amplă decât se așteptase la început Bill Dean. M-a reținut sentimentul nu foarte bine articulat de conștientul meu, dar totuși foarte puternic, că nu așa trebuie să decurgă lucrurile, că următoarea mea vizită la Sara trebuie să fie cea în care să-mi despachetez bagajele și să rămân pentru o perioadă mai lungă de timp.

Bill l-a angajat pe Kenny Auster să pună țiglă pe acoperiș și l-a angajat pe vărul lui Kenny, Timmy Larribee, s-o "curețe pe bătrâna doamnă de mușchi", o operațiune de curățire vecină cu frecatul oalelor murdare, necesară uneori caselor din bușteni. Bill a mai chemat și un instalator să verifice instalația de apă și a primit consimțământul meu să înlocuiască vreo câteva țevi vechi și pompa pentru fântână.

Bill a făcut la telefon gargară cu privire la toate aceste cheltuieli; nu l-am oprit. Când a cincea sau a șasea generație de yankei începe să vorbească despre cheltuirea banilor, mai înțelept e să păstrezi distanța și să aștepți ca ei să epuizeze subiectul. Unui yankeu i se pare pur și simplu de neconceput să scoți imediat verzișorii, e cumva ca și când te-ai deda unui gest de tandrețe în public. În ceea ce mă privește, nu mă deranja deloc să dau banii. Duc o viață simplă în general, nu datorită cine știe cărui cod moral, ci fiindcă mintea mea, foarte vioaie în majoritatea celorlalte cazuri, nu funcționează foarte bine când vine vorba de bani. Ce consider eu huzur sunt trei zile la Boston, un meci al echipei Red Sox, o excursie la magazinul Tower Records and Video, plus o vizită la librăria Wordsworth din Cambridge. O astfel de viață nu știrbește nu știu cât din dobândă, ce să mai vorbesc de suma depusă; aveam un contabil bun

care locuia în Waterville și, în ziua în care am încuiat ușa casei din Derry și am plecat spre vest către TR-90, dețineam cu puțin peste suma de cinci milioane de dolari. Nu e cine știe ce în comparație cu Bill Gates, dar pentru zona asta e o cifră destul de mare și-mi permiteam să zâmbesc când venea vorba de costul ridicat al renovării unei case.

A fost un sfârșit de primăvară și un început de vară ciudate pentru mine. N-am făcut, în mare, decât să-mi închei îndatoririle mele orășenești, să-i răspund la telefon lui Bill Dean când m-a sunat să-mi spună ce probleme s-au mai ivit și să încerc să nu mă gândesc. Am făcut interviul acela pentru *Publishers Weekly*, iar când m-a întrebat intervievatorul dacă am întâmpinat dificultăți să-mi reiau munca "după pierderea persoanei mele iubite", am răspuns nu, fără să tresar absolut deloc. De ce nu? Era adevărat. Problemele n-au început decât după ce am terminat *Cădere liberă*; până atunci, am mers înainte ca tătarii.

La mijlocul lui iunie, am luat prânzul împreună cu Frank Arlen la Starlite Cafe. Cafeneaua aceasta se află în Lewiston, care se află la jumătatea drumului dintre orașul lui și al meu. În timpul desertului (faimoasa tartă cu căpșune de la Starlite), Frank m-a întrebat dacă mă văd cu cineva. M-am uitat mirat la el.

— La ce te holbezi? m-a întrebat, cu chipul luminându-i-se de una dintre cele nouă mii de emoții fără nume — aceasta era ceva între amuzament și iritare. Cu siguranță nu mi s-ar părea că o înșeli pe Jo. În august se împlinesc patru ani de când a murit.

— Nu, am spus. Nu mă văd cu nimeni.

S-a uitat la mine tăcut. Eu i-am întors privirea preț de câteva secunde, apoi am început să amestec aiurea cu lingura frișca de pe tarta din fața mea. Aluatul încă era cald, cum fusese scos de la cuptor, și frișca se topea pe el. M-a făcut să mă gândesc la cântecelul ăla prostesc despre cel care și-a uitat prăjitura în ploaie.

— *Te-ai* văzut cu cineva, Mike?

— Nu cred că asta te privește pe tine.

— O, pentru numele lui Dumnezeu. În vacanță? Ai făcut...

M-am convins să ridic ochii de la frișca topită.

— Nu, am spus. Nu am făcut nimic.

A rămas tăcut preț de o clipă sau două. Am crezut că se pregătește să treacă la alt subiect. Nu m-ar fi deranjat asta. În schimb, m-a întrebat fără ocolișuri dacă am pus-o cu cineva de la moartea Johannei înapoi. S-ar fi mulțumit să-i spun o minciună, chiar dacă n-ar fi putut-o crede în întregime — bărbații mereu mint când vine vorba despre sex. Eu i-am spus însă adevărul... și-am simțit un fel de plăcere perversă.

— Nu.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată.

— N-ai încercat nici la un salon de masaj? Știi, să ți se facă măcar un...

— Nu.

A tăcut, continuând să lovească cu lingurița în buza bolului cu desertul. Nu luase nici măcar o mușcătură. Se uita la mine de parcă eram un specimen nou și scârbos de insectă. Nu-mi prea convenea, dar credeam că-i înțeleg reacția.

A fost cât pe ce de vreo două ori să intru în ceea ce astăzi se numește "o relație", nici una dintre ele în Key Largo, unde văzusem, cu aproximație, două mii de femei frumoase umblând pe plajă îmbrăcate doar într-un șnur și o promisiune. O dată a fost vorba de o chelneriță roșcată, Kelli, de la un restaurant situat la ieșirea din oraș, unde-mi luam deseori prânzul. După o vreme, am ajuns să ne vorbim, să glumim și

apoi am început să ne privim ochi în ochi, precis știți despre ce vorbesc, genul acela de priviri care se susțin un pic mai mult ca de obicei. Am început să mă uit la picioarele ei și la felul în care-i stătea uniforma pe solduri când se întorcea, iar ea a observat că mă uit la ea.

Și a mai fost o femeie la Nu You, sala de antrenament unde mergeam să fac exerciții fizice. O femeie înaltă căreia-i plăceau bustierele roz și pantalonii negri de biciclist. Destul de apetisantă. Iarăși, mi-a plăcut ce-și aducea să citească pentru călătoriile alea aerobice nesfârșite și fără destinație pe care le făcea pedalând la una din acele biciclete fixe — nu era vorba de reviste *Mademoiselle* sau *Cosmo*, ci de romane de autori ca John Irving și Ellen Gilchrist. Îmi plac oamenii care citesc cărți adevărate, și nu doar pentru că eu însumi scriam așa ceva. Cititorii de cărți sunt la fel de înclinați ca oricine altcineva să înceapă o discuție întrebându-te de vremea de afară, în general, însă, ei chiar pot merge mai departe la alt subiect.

Numele blondei în bluză roz și pantaloni scurți negri era Adria Bundy. Pe când pedalam umăr la umăr din ce în ce mai departe spre nicăieri, am început să discutăm despre cărți și am ajuns la un moment dat s-o asist câte o dată sau de două ori pe săptămână în sala de forță. E ceva ciudat de intim să asisti pe cineva când ridică greutate. În parte, datorită poziției aplecate a persoanei asistate, cred (mai ales când cel asistat e o femeie), însă nu în totalitate sau măcar în cea mai mare parte. În general, factorul de dependență face diferența. Deși rareori se ajunge acolo, cel care ridică greutate își încredințează viața în mâinile asistentului. Și, cândva în iarna lui 1996, privirile acelea au început pe când ea stătea întinsă pe bancă, iar eu stăteam aplecat deasupra ei, uitându-mă în jos la chipul ei răsucit. Privirile acelea care se susțin un pic mai mult ca de obicei.

Kelli avea în jur de treizeci de ani, Adria era poate puțin mai tânără. Kelli era divorțată, Adria nici nu se căsătorise. În ambele cazuri aveam undă verde și cred că amândouă ar fi fost fericite să se culce cu mine fără nici o obligație. Un fel de test auto al compatibilității sexuale. Totuși, în cazul lui Kelli eu am ales să-mi iau prânzul la un alt restaurant, iar când cei de la YMCA mi-au făcut o ofertă de abonament promoțional gratuit, am acceptat și nu m-am mai dus niciodată la Nu You. Mi-amințesc că am trecut pe lângă Adria Bundy într-o zi, pe stradă, cam la șase luni după ce am făcut schimbul și, chiar dacă i-am spus bună, am făcut în așa fel încât să nu-i văd privirea încurcată, ușor rănită.

Într-un sens pur fizic, le-am dorit pe amândouă (de fapt, parcă-mi amintesc de un vis în care le-am *avut* pe amândouă, în același pat și în același timp), și totuși nu mi-o doream pe nici una. În parte, de vină a fost incapacitatea mea de a scrie — viața mea era destul de bulversată și așa, mulțumesc, fără să mai adaug și eu complicații inutile. În parte, de vină a fost efortul pe care-l cere încercarea de a te convinge că femeia care-ți răspunde la ocheade e interesată de tine și nu de contul tău bancar suficient de extravagant.

În mare parte, cred, de vină a fost faptul că încă o simțeam puternic pe Jo în minte și în suflet. Nu era loc pentru altcineva, chiar și după patru ani. Sufeream de-o durere densă precum colesterolul, iar dacă asta vi se pare comic sau ciudat, fiți recunoscători că nu suferiți de așa ceva.

— Cu prietenii cum stai? m-a întrebat Frank, începând în sfârșit să-și mănânce tartina cu căpșune. Ai prieteni cu care să te întâlnești, nu-i așa?

— Da, am spus. O mulțime de prieteni.

Ceea ce era o minciună, însă *aveam* o mulțime de rebusuri de rezolvat, o mulțime de cărți de citit și o mulțime de filme de văzut la aparatul

video, noaptea; puteam efectiv să recit din gând avertismentul FBI-ului cu privire la copiile ilegale ale casetelor video. Când venea vorba de oameni în carne și oase, singurii pe care-i sunam când mă simțeam pregătit să plec din Derry erau doctorul și dentistul meu, iar mare parte din corespondența pe care am trimis-o în acel iunie a constat în cereri de redirectionare la o nouă adresă a revistelor *Harper's* și *National Geographic*.

— Frank, am spus, parcă ai fi o mamă evreică.

— Uneori când sunt cu tine *mă simt* ca o mamă evreică, a spus el. O mamă care crede în puterile vindecătoare ale cartofilor copti în detrimentul mielului pascal. Arăți mai bine decât ai arătat de multă vreme, te-ai îngrășat în sfârșit puțin, cred...

— Prea mult.

— Prostii, când ai venit de Crăciun semănai cu Ichabod Crane. Te-ai mai și bronzat puțin pe față și pe brațe.

— Am mers mult pe jos.

— Așa că arăți mai bine... cu excepția ochilor. Ai uneori o privire în ochi... și-mi fac griji pentru tine de fiecare dată când o văd. Cred că Jo s-ar bucura să știe că-și face *cineva* griji pentru tine.

— Despre ce privire vorbești? am întrebat.

— De obișnuita ta privire la lungă distanță. Vrei să-ți spun adevărul? Arăți ca o persoană dependentă de ceva de care nu mai poate scăpa.

Am plecat din Derry la trei și jumătate, m-am oprit în Rumford să iau cina, apoi am condus încet printre dealurile din vestul Maine-ului, în vreme ce soarele cobora spre apus. Îmi plănuisem orarul de plecare și cel de sosire cu grijă, chiar dacă nu în mod conștient, și, pe când ieșeam din Motton și intram în ținutul neîncorporat numit TR-90, am devenit conștient de greutatea cu care-mi bătea inima. Pe față și pe brațe îmi apăruse transpirație, în pofida sistemului de aer condiționat din mașină. Nimic din ce auzeam la radio nu mi se părea normal, muzica mi se părea că-i doar un țipăt, și l-am închis.

Eram speriat și aveam motive întemeiate să fiu. Chiar și lăsând deoparte ciudata polenizare încrucișată dintre vise și lucrurile aparținând lumii reale (ceea ce-am reușit să fac destul de ușor, considerând tăietura de pe dosul palmei și firele de floarea-soarelui crescute prin scândurile verandei fie doar niște coincidențe, fie numai niște scânteieri de clarviziune), aveam motive să fiu speriat. Fiindcă acelea nu fuseseră niște vise obișnuite, iar hotărârea mea de a mă întoarce la lac după atâta vreme nu fusese o hotărâre ca oricare alta. Nu mă simțeam ca un om *fin-de-millénaire* modern, pornit într-o călătorie spirituală să-și înfrunte temerile (eu sunt bine, voi sunteți bine, hai să trăim cu toții un vertij emoțional, în vreme ce William Ackerman cântă în fundal), mă simțeam mai degrabă ca un profet nebun din Vechiul Testament pornind în deșert să trăiască mâncând lăcuste și bând apă alcalină, fiindcă i s-a arătat Dumnezeu într-un vis.

Dădusem de belea, viața mea era un dezastru moderat-mergând-spre-sever, iar faptul că nu puteam scrie era doar o parte a problemei. Nu violam copii și nici nu fugeam prin Times Square predicând teorii conspiraționiste printr-o portavoce, dar dădusem totuși de belea. Îmi pierdusem rostul în lume și nu-l mai puteam regăsi. Asta nu mă surprindea; la urma urmei, viața nu e-o carte. Ce făceam în acea seară călduroasă de iulie era să pornesc cu bună știință o terapie de șoc, și măcar atâta credit să-mi acordați: eram conștient de asta.

Ajunși la Dark Score astfel: 1-95 de la Derry la Newport; Route 2 de

la Newport la Bethel (cu o oprire în Rumford, care putea ca antreul iadului înainte ca afacerile cu hârtie să sucombe în timpul celui de-al doilea mandat al lui Reagan); Route 5 de la Bethel la Waterford. De acolo o iei pe Route 68, vechiul Drum de Țară, de-a lungul Castle View, prin Motton (în care centru înseamnă un hambar unde se vând aparate video, bere și arme la mâna a doua), apoi treci de semnul care spune TR-90 și de cel care spune GAME WARDEN E CEL MAI TARE LA NEVOIE, SUNAȚI LA 1-800-555-GAME SAU LA *72 PE TELEFONUL CELULAR. Acestor cuvinte, cineva a adăugat cu vopsea la tub SĂ-I FUT PE EAGLES.

La opt kilometri de la acest semn, ajungi pe dreapta la o stradelă îngustă, marcată doar cu o tablă pătrată din tinichea pe care stă scris un număr 42 șters. Deasupra acestuia, asemenea unui umlaut, sunt două găuri de dimensiunea unor cartușe de calibru 22. Am intrat pe această stradelă cam atunci când mă așteptam s-o fac: era 7.16 P.M., EDT, potrivit ceasului de la bordul Chevrolet-ului.

Iar sentimentul era acela al întoarcerii acasă.

Am mai făcut încă vreo trei sute de metri după spusele indicatorului de kilometraj, ascultând iarna care împodobește stradela cum se freca de dedesubtul mașinii, ascultând câte o creangă cum zgâria capota sau cum se lovea de partea din dreapta a mașinii, asemenea unui pumn.

Într-un sfârșit, am parcat și am oprit motorul. Am coborât, am mers spre spatele mașinii, m-am așezat pe burtă și am început să smulg iarba care atingește țeava încinsă de eșapament a Chevy-ului. Fusese o vară uscată și era de preferat să-mi iau măsuri de precauție. Ajunsesem exact la ora aceasta pentru a-mi putea reconstitui visele, sperând să le pot înțelege mai bine sau să-mi formeze o idee despre ce am de făcut în continuare. Lucrul pentru care nu venisem era să dau foc pădurii.

O dată treaba asta îndeplinită, m-am ridicat în picioare și m-am uitat în jur. Greierii cântau, așa cum făceau și-n visele mele, iar copacii stăteau înghesuiți unul într-altul de ambele părți ale stradelei, așa cum erau mereu în visele mele. Deasupra, cerul era o fâșie albastră, estompată.

Am luat-o la pas, mergând pe făgașul din dreapta. Jo și cu mine avuseserăm un singur vecin în capătul acesta al drumului, pe bătrânul Lars Washburn, însă acum, drumul de acces al lui Lars era năpădit de tufe de ienupăr și blocat cu un lanț lung și ruginit. Bătut în cuie de un copac din stânga lanțului era un însemn: ACCESUL INTERZIS. Bătut în cuie de un copac din dreapta era: AGENȚIA IMOBILIARĂ SECOLUL VIITOR și un număr de telefon local. Cuvintele erau șterse și greu de citit în întunericul din ce în ce mai adânc.

Am continuat să merg, conștient încă o dată de bătaile grele ale inimii și de felul în care-mi bâzâiau țânțarii pe la urechi și pe lângă brațe. Sezonul lor de vârf trecuse, însă transpiram mult și ăsta-i un miros care le place. Probabil că le amintește de sânge.

Cât eram de speriat când m-am apropiat de Sara Laughs? Nu-mi amintesc. Presupun că frica, asemeni durerii, e unul dintre acele lucruri care-ți scapă din memorie o dată ce-ai scăpat de el. Ce-mi *amintesc* totuși e sentimentul pe care l-am avut înainte, când am mai fost aici, mai cu seamă când umblam pe drumul acesta singur. Era sentimentul că realitatea e subțire. Cred că ea chiar *este* subțire, știți, subțire ca gheața de pe lac după dezgheț, iar noi ne umplem viețile cu zgomote și cu lumină și cu mișcări, ca să ne ascundem de această subțirime. În locuri precum Stradela Patruzeci și Unu, însă, descoperi că tot fumul și toate

oglinzile au fost luate. N-a rămas decât zgomotul greierilor și priveliștea frunzelor verzi întunecându-se către negru; crengi ce alcătuiesc forme ca niște fețe; bubuitul inimii tale în piept, zvâcnetul sângelui în spatele ochilor și aspectul cerului, pe măsură ce sângele albastru al zilei i se scurge din obraji.

După plecarea luminii zilei, îi ia locul un fel de certitudine: că în spațele pielii se ascunde un secret, un mister în același timp întunecat și sclipitor. Simți misterul ăsta o dată cu fiecare respirație, îl vezi în fiecare umbră, te aștepti să dai nasul cu el la fiecare întoarcere de pas. E prezent; îi tai calea într-un fel de curbă vlăguită, asemeni unui patinator întorcându-se să plece spre casă.

M-am oprit pentru o clipă la vreo jumătate de kilometru de locul unde-mi lăsasem mașina și la încă jumătate de kilometru de drumul de acces. Aici drumul cotește brusc și în dreapta se află un câmp deschis care merge abrupt în pantă, către lac. Pajiștea Tidwell îi spun localnicii, sau uneori, Vechea Tabără. Aici și-au construit Sara Tidwell și tribul ei bizar cabanele, asta cel puțin după spusele Mariei Hingerman (și, odată, când l-am întrebat pe Bill Dean, a confirmat că acesta e locul... deși n-a părut interesat să continue discuția, ceea ce mi s-a părut atunci puțin cam ciudat).

Am rămas acolo pentru o clipă, uitându-mă în jos la capătul nordic al Dark Score-ului. Apa era sticloasă și liniștită, încă de culoarea acadelei în ultimele străluciri ale apusului, fără să se vadă pe ea cel mai mic val sau cea mai mică ambarcațiune. Iubitorii de bărci se aflau probabil deja la debarcader sau la barul Warrington's Sunset, mâncând crochete de homar și bând halbe mari cu tot felul de țării amestecate.

Mai târziu, câțiva dintre ei, amețiți de *speed* și de martini, o vor lua la fugă în susul și în josul lacului la lumina lunii. M-am întrebat dacă voi fi pe-acolo să-i ud. Mi-am spus că existau șanse bune ca pe atunci să fiu deja pe drumul de întoarcere spre Derry, fie înspăimântat de ceea ce am găsit, fie deziluzionat fiindcă n-am găsit absolut nimic.

— Bufon mic ce ești, spuse Strickland.

N-am știut că voi vorbi până ce nu mi-au ieșit cuvintele din gură și habar n-am avut de ce au fost tocmai acele cuvinte. Mi-am amintit atunci de visul în care Jo stătea sub pat și am tremurat. Mi-a țiuuit un tânțar în ureche. L-am plesnit și am mers mai departe.

Într-un sfârșit, sosirea mea la începutul drumului de acces a fost aproape prea perfect cronometrată, senzația că reintru în vis a fost aproape prea completă. Chiar și baloanele legate de pancarta cu SARA LAUGHS (unul alb și altul albastru, amândouă inscripționate cu grijă în cerneală neagră cu BUN VENIT ÎNAPOI, MIKE!), plutind pe fundalul de-un negru atotcuprinzător al copacilor, păreau să intensifice sentimentul de *déjà vu* pe care mi-l insuflasem aproape conștient, fiindcă două vise nu pot fi niciodată perfect identice, nu? Lucrurile fabricate de mâini și de minți umane nu pot fi niciodată perfect identice, chiar și atunci când se încearcă asta cu toată puterea, fiindcă noi nu suntem aceiași de la o zi la alta sau chiar de la un moment la altul.

Am pășit spre pancartă, simțind cum mă învăluie misterul acestui loc aflat la crepuscul. Mi-am închis mâna pe scândură, simțind prezența ei dură, și apoi mi-am trecut buricul degetului mare peste litere, nepăsându-mi de așchii și citind prin piele, așa cum citește un orb alfabetul Braille: *S* și *A* și *R* și *A*; *L* și *A* și *U* și *G* și *H* și *S*.

Drumul de acces fusese curățat de acele și de crengile căzute la suflarea vântului, însă Dark Score-ul licărea în nuanțe trandafirii, exact așa cum licărea și-n visele mele, iar silueta masivă și lăbărțată a casei era neschimbată. Bill, prevăzător, lăsase aprinsă lumina de deasupra

verandei și firele de floarea-soarelui care crescuseră printre scânduri fuseseră demult tăiate, restul însă era identic cu ceea ce visasem.

M-am uitat în sus la fâșia de cer de deasupra stradelei. Nimic... am așteptat... și nimic... am mai așteptat... și-apoi a apărut, a apărut chiar acolo unde-mi antrenasem privirea să stea ațintită. Într-o clipă nu era decât cerul șters (cu nuanțe indigo începând să se ivească pe la margini, asemeni unei infuzii de cerneală) și în cealaltă, Venus strălucea pe el, vie și neclintită. Am auzit oameni spunând că urmăresc ivirea stelelor și presupun că unii chiar o fac, însă cred că atunci a fost singura dată în viața mea când am văzut una apărând din senin. Mi-am pus și o dorință, însă de data asta totul se petrecea în realitate și nu mi-am dorit-o pe Jo.

— Ajută-mă, am spus, uitându-mă la stea.

Aș fi spus mai multe, dar nu știam ce să spun. Nu știam de ce fel de ajutor am nevoie.

*Ajunge, a spus neliniștită o voce în mintea mea. Ajunge, acum. În-
toarce-te și urcă în mașină.*

Numai că nu acesta era planul meu. Planul era să o apuc pe drumul de acces, exact așa cum am făcut în ultimul vis, în coșmar. Planul era să-mi demonstrez că nu există nici un monstru înfășurat în lințoliu care să mă pândească din umbrele cabanei din fața mea. Planul era întemeiat în cea mai mare parte pe vorba aceea înțeleaptă a Noii Generații care spune că "frica" este un acronim pentru Firea Rece Învinge în Confruntarea cu Ascunsul. Dar, stând acolo și uitându-mă la sclipirea (foarte slabă în întunericul din ce în ce mai dens) becului de pe verandă, mi-a trecut prin minte că mai e o vorbă înțeleaptă, una nu chiar atât de senină, care sugera că "frica" e de fapt un acronim pentru Fii Realist În Confruntarea cu Ascunsul. Stând singur acolo în pădure, în timp ce lumina părăsea cerul, aceasta mi s-a părut de departe cea mai înțeleaptă interpretare a termenului.

M-am uitat în jos și am fost puțin amuzat să văd că luasem unul dintre baloane — l-am dezlegat fără să-mi dau seama cât întorsesem gândurile pe toate fețele. Plutea nepăsător la capătul sforii pe care o țineam eu în mână, cuvintele imprimate pe el fiind acum imposibil de citit în întunericul profund.

*Poate că nu-i, totuși, decât o chestie de perspectivă; poate că nu
mă voi putea mișca din loc. Poate că m-a cuprins din nou vrăjitoarea
aia bătrână de criză de umblet și nu voi face decât să rămân locului
asemenea unei statui, până ce va trece cineva pe aici și mă va lua pe
sus.*

Trăiam acum însă o realitate și realitatea nu concepea existența unei crize de umblet. Mi-am deschis palma. Când s-a desprins sfoara pe care o țineam, am pășit sub balonul ce se înălța spre cer și-am pornit de-a lungul drumului de acces. Pas după pas, cam așa cum am făcut încă din 1959, când am învățat șmecheria asta. Am pătruns din ce în ce mai adânc în mirosul impecabil, dar acru de pin, și la un moment dat, m-am surprins făcând un pas mai mare, trecând peste o creangă căzută la pământ ce existase în vis, dar în realitate nu exista.

Inima încă-mi bubuia puternic, iar transpirația încă-mi curgea în valuri pe corp, ungându-mi pielea și atrăgând țânțarii. Am ridicat o mână să-mi dau la o parte părul de pe frunte, apoi m-am oprit, ținând-o cu degetele rășchirate în fața ochilor. Am adus-o și pe cealaltă lângă ea. Nici una nu era însemnată; nu se vedea nici măcar urma cicatricei de la tăietura pe care-o căpătasem târându-mă prin dormitor în timpul furtunii aceleia cu gheață.

— Sunt bine, am spus. Sunt bine.

Bufon mic ce ești, spuse Strickland, mi-a răspuns o voce. Nu era vocea mea, nici a lui Jo; era vocea extraterestră care mă însoțise în coșmar, cea care mă făcuse să mă mișc chiar și atunci când voiam să mă opresc. Era vocea unui străin.

Am pornit iarăși la drum. Ajunsesem acum dincolo de jumătatea drumului de acces. Ajunsesem la punctul unde, în vis, i-am spus vocii că mă temeam de doamna Danvers.

— Mă tem de doamna D, am spus, voind să aud cum sună cuvintele rostite în întunericul dens. Ce mă fac dacă-i acolo menajera aceea bătrână și rea?

Un cufundar a țipat pe lac, însă vocea nu mi-a răspuns. Presupun că nu avea de ce s-o facă. Doamna Danvers nu *exista*, nu era decât o mână de oase dintr-o carte veche, iar vocea știa asta.

Am început iarăși să umblu. Am trecut pe lângă pinul cel mare în care-a intrat cândva Jo cu jeep-ul nostru, încercând să meargă cu spatele pe drumul de acces. Ce-a mai înjurat! Ca un marinar! Eu am reușit să-mi păstrez seriozitatea doar până ce-a ajuns la "Fute-o buhă", după care mi-am pierdut controlul, sprijinindu-mă de jeep, apăsându-mi tâmpilele cu podul palmelor, râzând în hohote până ce mi-au curs lacrimile pe obraji, Jo trimitându-mi din priviri scânteii de un albastru-încins în tot acest timp.

Am văzut pe trunchiul copacului urma rămasă după accident la vreun metru de la pământ, albul porțiunii decojite părând că plutește în mijlocul scoarței negre, în obscuritate. Exact în momentul acesta degenerase neliniștea din celelalte vise în ceva cu mult mai rău. Chiar înainte ca arătarea înfășurată în giulgiu să iasă în goană din casă, simțisem că era ceva complet nelalocul lui acolo, că era ceva complet denaturat; simțisem că, într-un fel, casa însăși înnebunise. În acest moment, trecând pe lângă bătrânul pin rănit, voisem eu s-o iau la fugă, precum omul din turtă dulce.

Acum, n-am simțit asta. Eram speriat, da, dar nu terorizat. Pentru început, în spatele meu nu era nimic, nu auzeam nici o respirație luctuoasă. Cel mai periculos lucru ce putea apărea din pădurea asta era un elan nervos. Sau, credeam eu, dacă eram cu adevărat nenorocos, un urs supărat la culme.

În vis, se vedea luna plină aproape pe trei sferturi, însă, în acea noapte, nu era nici urmă de lună pe cerul de deasupra mea.

Și nici nu avea să fie; uitându-mă în treacăt peste pagina cu buletinul meteo din *Derry News*, observasem că era lună nouă.

Până și cel mai puternic *déjà vu* e fragil și, gândindu-mă la acel cer fără lună, *déjà vu*-ul meu s-a spulberat. Sentimentul că-mi re trăiesc coșmarul m-a părăsit atât de brusc, că m-am întrebat până și de ce făcusem toate astea, ce sperasem să-mi demonstrez sau să înfăptuiesc. Acum trebuia să merg pe jos, prin întuneric, tot drumul înapoi, să-mi recuperez mașina.

Nici o problemă, dar aveam s-o fac cu una dintre lanternele din casă. Cu siguranță mai trebuia să fie una în...

O serie de explozii disperate s-au declanșat de partea cealaltă a lacului, ultima fiind suficient de puternică să producă ecou. M-am oprit, inspirând o dată rapid. Cu câteva clipe înainte, acele bubuituri neașteptate m-ar fi făcut probabil s-o iau înapoi la fugă, cuprins de panică, însă acum n-am avut parte decât de clipa aceea scurtă de tresărire. Erau focuri de artificii, desigur, ultimul dintre ele — cel mai puternic — fiind probabil un M-80. Măine era Patru Iulie și, de cealaltă parte a lacului, copiii începuseră să sărbătorească mai devreme.

Am mers mai departe. Tufişurile se tot întindeau spre mine ca nişte mâini, însă fuseseră tunse şi nu mai arătau atât de ameninţătoare. Nu mai trebuia să-mi fac probleme nici că va fi tăiat curentul; eram acum destul de aproape de veranda din spate să văd fluturii de noapte zburând în jurul becului lăsat aprins pentru mine de către Bill Dean. Chiar dacă *ar fi fost* tăiat curentul (în partea vestică a statului, multe dintre liniile de înaltă tensiune sunt încă deasupra solului şi curentul se întrerupe des), s-ar fi pornit automat generatorul.

Totuşi, am fost uimit de cât de multe lucruri din vis se aflau şi aici, chiar dacă mă părăsise sentimentul puternic de repetiţie — sau de *retrăire*. Jardinierele lui Jo erau acolo unde fuseseră dintotdeauna, flancând poteca ce duce la micuţa plajă din faţa Sarei; cred că le găsise Brenda Meserve dosite în pivniţă şi o pusese pe una dintre ajutoarele ei să le scoată iarăşi la lumină. Nu creştea încă nimic în ele, dar mă aşteptam să se întâmple asta curând. Şi, chiar în absenţa lunii din visul meu, am putut vedea pătratul negru de pe apă, plutind la vreo patruzeci şi cinci de metri de mal. Pluta pentru înot.

Nici urmă însă de forma aceea dreptunghiulară zâcând într-o rână în faţa verandei; nici urmă de sicriu. Totuşi, inima îmi bătea puternic iarăşi şi cred că dacă ar mai fi explodat atunci nişte artificii pe partea de lac aparţinând comunităţii Kashwakamak, aş fi ţipat.

Bufon mic ce eşti, spuse Strickland.

Dă-mi cartea înapoi, e cartea mea de omorât timpul.

Şi dacă moartea ne fură minţile? Ce se-ntâmplă dacă-i supravieţuieşti, dar ne fură minţile? Ce se-ntâmplă atunci?

Ajunsesem la punctul în care, în coşmar, uşa se dădea de perete şi silueta aceea albă se năpustea afară cu braţele ei albe şi înfăşurate în pânză, ridicate în aer. Am mai făcut un pas şi m-am oprit, auzind sunetul aspru al respiraţiei mele atunci când trăgeam aer în plămâni şi apoi îl împingeam afară peste suprafaţa uscată a limbii. Sentimentul de *déjà vu* nu s-a întors, dar, preţ de o clipă, am crezut că silueta tot va apărea — aici, în lumea adevărată, în timpul adevărat. Am rămas locului, aşteptând-o, cu mâinile transpirate, încleştate. Am mai inspirat o gură de aer uscat şi, de data aceasta, nu i-am mai dat drumul afară.

Clipocitul tăcut al apei lovindu-se de mal.

O adiere de vânt care mi-a mângâiat faţa şi a zornăit tufişurile.

Un cufundar a strigat pe lac; fluturii s-au lovit de becul de pe verandă.

N-a ieşit valvârtej de pe uşă nici un monstru înfăşurat în giulgiu şi, prin geamurile mari din stânga şi dreapta uşii, n-am văzut nimic mişcându-se, nimic alb sau de altă culoare. Deasupra clantei se afla un bileţel, probabil de la Bill, şi asta era tot. Am lăsat în grabă aerul să iasă din plămâni şi-am parcurs cât îmi mai rămăsese din distanţa până la Sara Laughs.

Biletul era într-adevăr de la Bill Dean. Îmi transmisea că Brenda făcuse nişte cumpărături pentru mine; chitanţa de la supermarket era pe masa din bucătărie şi voi găsi cămara bine aprovizionată cu tot soiul de conserve. Nu cumpăraseră multe alimente perisabile, însă aveam lapte, unt, bere brună englezească şi hamburgeri, ingredientul de bază al bucătăriei unui bărbat care locuieşte singur.

Ne vedem luna viitoare, îmi scrisese Bill. De-ar fi după mine, ţi-aş spune personal bun-venit, dar buna mea nevastă zice că-i rândul nostru să mergem în vizită, aşa că plecăm în Virginia (cald!!) să petrecem ziua de 4 cu sora ei. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă dai

de belele...

Notase numărul de telefon al cumnatei sale din Virginia și numărul lui Butch Wiggins din oraș, oraș pe care toți îl numesc "TR", cum ar fi: "Eu și cu mama ne-am săturat de Bether și ne-am mutat cu rulota în TR." Mai erau câteva numere trecute acolo — al instalatorului, al electricianului, al Brendei Meserve, chiar și al tipului de la depanări televizoare din Harrison, cel care repoziționase antena parabolică pentru o recepție maximă. Bill nu lăsase nimic pe dinafară. Am întors biletul pe cealaltă parte, așteptându-mă la un P.S.: *Ascultă, Mike, de pornește războiul nuclear înainte ca eu și Yvette să ne-ntoarcem din Virginia...*

Ceva s-a mișcat în spatele meu.

M-am răsucit pe călcâie, scăpând biletul din mână. A aterizat pe scândurile cu care era podită veranda, asemenea unei versiuni mai mari și mai albe a unuia dintre fluturii de noapte care se loveau în becul de deasupra. În clipa aceea am fost sigur că voi da ochii cu arătarea aia înfășurată în lințoliu, un moroi nebun ascuns în trupul aflat în descompunere al soției mele: *Dă-mi cartea de omorât timpul, dă-mi-o, cum de-ndrăznești să vii aici și să-mi deranjezi odihna, cum de-ndrăznești să vii din nou la Manderley, iar, acum că ești aici, cum crezi că vei mai putea pleca înapoi? În ceața misterului, cu tine, bufon mic ce ești. În ceața misterului, cu tine.*

Nu era nimic acolo. Nu fusese decât adierea vântului, făcând iarăși tufișurile să-și scuture ușor frunzele... doar că nu atingerea vântului o simțisem eu pe pielea mea transpirată, nu și de data asta.

— Păi, numai asta trebuie să fie, nu-i nimic altceva acolo, am spus.

Sunetul propriei tale voci poate să fie înfricoșător și liniștitor când ești singur. De data asta a fost cea din urmă variantă. M-am aplecat, am luat biletul de la Bill și l-am îndesat în buzunarul de la spate al pantalonilor. Apoi am scos inelul cu chei. Am rămas acolo, sub becul din verandă, în umbrele mari și unduitoare ale fluturilor orbiți de lumină, căutând printre chei, până când am găsit-o pe cea de care aveam nevoie. Avea un aspect ciudat, de obiect nefolosit multă vreme, și, frecând cu degetul mare marginea ei zimțată, m-am întrebat din nou de ce n-am venit la cabană — cu excepția a două vizite grăbite în timpul zilei — în lunile și anii scurși de la moartea lui Jo încoace. Cu siguranță că dacă ea ar fi trăit, ar fi insistat...

Însă atunci mi-am dat seama de un lucru bizar nu era numai o chestiune de *de la moartea lui Jo încoace*. Era ușor să-mi spun că așa era; nici măcar o dată în timpul celor șase săptămâni pe care le-am petrecut la Key Largo nu m-am gândit la asta altfel decât așa... acum însă, tocmai stând aici, în umbrele fluturilor dănțuitori (era ca și când aș fi stat sub un ciudat glob de discotecă organic), și ascultând cufundării de pe lac, mi-am amintit că, deși Johanna murise în luna august a anului 1994, murise în Derry. Fusese îngrozitor de cald în oraș... așadar, de ce stătuserăm acolo? De ce nu ne aflam pe estacada umbrită de lângă lac, bând ceai cu gheață îmbrăcați în costumele de baie, urmărind bărcile tăind în sus și-n jos lacul și făcând comentarii cu privire la performanțele schiorilor de apă. Ce căutase ea, totuși, în blestemata aia de parcare de la Rite Aid, când, în luna august a oricărui alt an, eram la kilometri buni de Derry?

Și asta nu era tot. Locuiam de obicei la Sara până la sfârșitul lui septembrie — era o perioadă liniștită și frumoasă, la fel de călduroasă ca și vara. În '93, însă, am plecat când nu se scursese decât o săptămână din luna august. Știam asta, fiindcă-mi aminteam că Johanna venise cu mine la New York mai târziu în luna aceea, pentru o chestiune editorială și pentru obișnuitele porcării publicitare. Fusese cald ca-n cuptor în Manhattan, apa țâșnea din hidranții din East Village și asfaltul din centru

facea bulbuci. În prima seară a acelei excursii am văzut *Fantoma de la operă*. Spre sfârșit, Jo s-a aplecat spre mine și mi-a șoptit: "O, futu-i! Iar îi curg muci Fantomei!" Tot restul filmului m-am luptat să nu izbucnesc în hohote dezlănțuite de râs. Jo știa să fie de-o astfel de răutate.

De ce venise cu mine în acel august? Lui Jo nu-i plăcea New York-ul nici în aprilie, nici în octombrie, atunci când e cât de cât frumos. Nu știam. Nu-mi puteam aminti. Nu eram sigur decât de faptul că nu se mai întorsese la Sara Laughs niciodată după acel scurt august din 1993... și, în scurtă vreme, nici de asta n-am mai fost sigur.

Am introdus cheia în broască și am răsucit-o. Aveam de gând să intru, să aprind becurile din bucătărie, să înșfac o lanternă și să mă întorc după mașină. Dacă nu făceam asta, putea veni cu viteză prea mare cine știe ce bețiv care locuia într-un bordei la capătul dinspre sud al stradelei, îmi putea lovi Chevy-ul și mă putea da în judecată cerând un miliard de dolari despăgubire.

Casa fusese aerisită și nu se simțea nici cel mai slab miros de închis; în locul aerului stătut, învechit, se simțea o aromă vagă și plăcută de pin. Am pipăit după comutatorul dinăuntru și atunci, undeva în întunecimea casei, a început să plângă un copil. N-am intrat tocmai în panică, dar întreaga logică mi-a părăsit mintea. Era un plânset, un plânset de copil, dar nu aveam nici cea mai vagă idee de unde se putea auzi.

Apoi a început să se estompeze. Nu să se liniștească, ci să se *estompeze*, de parcă ar fi ridicat cineva acel copil și-l ducea acum departe pe-un coridor lung... nu c-ar fi existat un asemenea coridor în Sara Laughs. Până și cel care străbătea mijlocul casei, făcând legătura între secțiunea centrală și cele două aripi, nu e cu adevărat lung.

Estompându-se... estompat... aproape dispărut.

Am rămas în întuneric străbătut de fiori, ținând mâna pe comutator. O parte din mine voia să se sperie, voia s-o ia pur și simplu la sănătoasa de acolo atât de repede cât o țineau picioarele mele mici, voia să fugă precum omulețul din turtă dulce. O altă parte, totuși — partea rațională —, începuse deja să-și reafirme înțâietatea.

Am apăsat comutatorul, partea care voia să fugă spunând las-o baltă, n-o să funcționeze, e visul, prostule, e visul tău care se trezește la realitate. Însă *a funcționat*. Becul din foaier s-a aprins repede, împrăștiind umbre, scoțând la iveală în stânga micuța colecție de vase din lut a lui Jo și în dreapta biblioteca, lucruri pe care nu le mai văzusem de patru sau chiar mai mulți ani, lucruri însă rămase tot acolo și tot aceleași. Pe unul dintre rafturile din mijloc ale bibliotecii am văzut trei romane timpurii de-ale lui Elmore Leonard — *Swang*, *The Big Bounce* și *Mr. Majestick* — pe care eu le pusesem deoparte pentru vremuri ploioase; trebuie să te pregătești în caz de ploaie când ești plecat în natură. Fără o carte bună, până și două zile de ploaie în mijlocul pădurii pot fi îndeajuns să te facă să te urci pe pereți.

S-a auzit o ultimă șoptă de plânset, apoi tăcere. În spațiul ei, am auzit un ticăit venind dinspre bucătărie. Ceasul de deasupra sobei, una dintre rarele căderi ale lui Jo în brațele prostului gust, e Pisica Felix cu ochi mari care se mișcă de la stânga la dreapta în vreme ce coada-pendul se leagănă neîncetat. Cred că a apărut în toate filmele ieftine de groază produse vreodată.

— Cine-i acolo? am strigat.

Am făcut un pas către bucătărie, doar un teritoriu difuz în spatele foaierului, apoi m-am oprit. Cufundată în întuneric, casa era o peșteră.

Plânsetul ar fi putut veni de oriunde. Inclusiv din propria mea imaginație.

— E cineva aici?

Nici un răspuns... Însă nu credeam că sunetul venise din mintea mea. Să fi fost așa, criza de creație era ultima mea grijă.

Pe un raft al bibliotecii, la stânga romanelor lui Elmore Leonard, se afla o lanternă cu burduf lung, de genul celor care înghit opt baterii D și care te orbesc pentru scurtă vreme dacă-ți introduce cineva fasciculul direct în ochi. Am apucat-o, și doar atunci când era s-o scap din mână mi-am dat seama cât de tare transpiram și cât de speriat eram. Am prins-o din zbor înainte să cadă pe jos, inima bubuindu-mi în piept, așteptându-mă ca plânsetul acela să înceapă iarăși, așteptându-mă ca arătarea aia înfășurată în lințoliu să plutească spre mine din sufrageria întunecată, cu brațele ei amorfe ridicate în aer; o mârtoagă bătrână de politician întoarsă din mormânt și pregătită să mai facă o încercare de viață. Votați pentru biletul sigur de Înviere din Morți, frați și surori, și veți fi salvați.

Am prins bine de lanternă și am aprins-o. A trimis un fascicul puternic și drept în sufragerie, țintuind capul de elan de deasupra șemineului zidit din pietre de câmpie; lumina făcea ochii de sticlă ai animalului împăiat să pară două becuri sclipind sub apă. Am văzut scaunele bătrâne din bambus bătrâna canapea, masa de cinat zgâriată, pe care trebuia s-o stabilizezi introducând sub unul dintre picioare o carte de joc împăturită sau două covorașe pentru paharele de bere; nu am văzut nici o fantomă; am ajuns, totuși, la concluzia că am de-a face cu o reprezentație de carnaval dată de-a dreptul peste cap. Folosind cuvintele nemuritorului Cole Porter¹, hai să anulăm întreaga tărășenie. Dacă o luăm spre est de-ndată ce ajungeam la mașină, puteam fi în Derry pe la miezul nopții. Puteam dormi în patul meu.

Am stins lumina din foaier și am rămas doar la lumina lanternei. Am ascultat ticăitul ceasului ăluia prostesc în formă de pisică, pe care trebuie să-l fi pornit Bill, și zumzetul constant al frigiderului. În timp ce le ascultam, am realizat că nu mă așteptasem să mai aud vreunul din sunete. Cât despre plânset...

Chiar *fusesse* un plânset? Fusesse cu adevărat?

Da. Un plânset sau *ceva*. Ce anume, asta părea acum incert. Ce părea a fi sigur era că venirea aici fusesse o idee periculoasă, o hotărâre prostească pentru o persoană care și-a învățat mintea să nu răspundă la comandă. Stând în foaier, înfășurat doar de lumina de la lanternă și de cea de la becul din verandă, care intra prin geamuri, mi-am dat seama că linia dintre ceea ce știam eu că e real și ceea ce știam că aparține doar imaginației mele a dispărut în foarte mare măsură.

Am ieșit din casă, am verificat dacă e încuiată ușa și am pornit înapoi pe drumul de acces, trecând lumina lanternei din stânga în dreapta drumului, asemenea unui pendul — asemenea cozii bătrânului Felix, Pisoii Nebun din bucătărie. Mi-a trecut prin gând, luând-o în sus pe stradă, că va trebui să inventez o poveste pentru Bill Dean. N-ar ajunge să spun: "Ei bine, Bill, am ajuns acolo și am auzit un copil scuipându-și plămânii de plâns în casa mea încuiată și m-a speriat atât de tare, că m-am transformat în omulețul de turtă dulce și-am fugit înapoi la Derry. O să-ți trimit lanterna pe care-am luat-o; pune-o înapoi pe raft, lângă romanele alea în ediție de buzunar, bine?" Nu era de-

¹Cole Porter — compozitor american din secolul XX; cântecele lui Porter, dintre care *Anything Goes*, *I Get a Kick out of You*, și *I've Got You under My Skin*, sunt bine cunoscute pentru versurile lor inteligente și sofisticate.

ajuns, fiindcă povestea va prinde picioare și oamenii vor spune: "Nu ne surprinde. A scris probabil prea multe cărți. O ocupație de-asta tre' că-ți înmoaie creierii. Se sperie acum și de propria lui umbră. Riscurile meseriei."

Chiar dacă n-aș mai fi venit niciodată aici, nu voiam să le las oamenilor din TR impresia asta despre mine, să le cultiv atitudinea aia aproape disprețuitoare, care spune "vezi ce pățești dacă gândești prea mult?". E-o părere pe care multă lume o are despre cei care trăiesc de pe urma imaginației lor.

Îi voi spune lui Bill că m-am îmbolnăvit. Într-un fel, asta era adevărat. Sau nu... mai bine să-i spun că *altcineva* s-a îmbolnăvit... un prieten... cineva din Derry cu care mă vedeam... o iubită, poate. "Bill, vezi tu, s-a îmbolnăvit un prieten de-al meu, *iubita mea*, așa că..."

Brusc, m-am oprit, lumina sclipind pe partea din față a mașinii mele. Parcursesem drumul prin întuneric fără să bag de seamă multe dintre sunetele din pădure și spunându-mi că și cel mai puternic dintre ele e doar o căprioară care-și face culcuș să doarmă. Nu mă întorsesem să văd dacă mă urmărea arătarea aceea înfășurată în lințoliu (sau poate un copil fantomatic plângând). Mă cufundasem în încercarea de a inventa o poveste și de a-i da credibilitate, făcând lucrul ăsta în gând și nu pe hârtie de data aceasta, bătând însă chiar și așa cărări bine știute. Mă cufundasem atât de adânc, încât uitasem să mai fiu speriat. Bătăile inimii se întorseseră la un ritm normal, transpirația mi se usca pe piele, iar țânțarii încetaseră să-mi mai țiue în urechi. Și, stând acolo, mi-a venit o idee. Era de parcă mintea mea ar fi așteptat răbdătoare să mă calmez suficient de mult să-mi poată aminti de un lucru esențial. Țevile. Bill primise undă verde de la mine să înlocuiască o mare parte din vechea instalație, iar instalatorul făcuse întocmai. Probabil că făcuse asta foarte recent.

— Aer în țevi, am spus, plimbând raza lanternei cu opt baterii peste grilajul Chevrolet-ului. Asta am auzit.

Am așteptat să văd dacă partea mai adâncă a minții mele va spune că-i o minciună prostescă, o explicație forțată. N-a făcut-o... fiindcă, bănuiesc, și-a dat seama că acesta poate fi adevărul. Țevile în care a rămas aer pot scoate sunete asemănătoare cu niște conversații, cu lătratul unor câini sau cu plânsetul unui copil. Poate că le golise instalatorul și sunetul însemnase altceva... dar poate că nu le golise. Întrebarea era dacă voi urca sau nu în mașina dacă voi merge sau nu cu spatele trei sute de metri până la autostradă și dacă mă voi întoarce apoi la Derry, totul datorită unui sunet pe care l-am auzit pentru zece secunde (poate numai pentru cinci) și cât eram într-o stare psihică de surescitare și stres.

Am hotărât că răspunsul e nu. Poate că nu era nevoie decât de un alt lucru bizar să fac cale întoarsă — bolborosind în neștire probabil, asemenea unui personaj din *Povești din criptă* —, însă sunetul pe care l-am auzit în foaier nu ajungea. Nu atunci când putea însemna atât de mult încercarea de-a locui în Sara Laughs.

Aud voci în minte și le-am auzit de când îmi pot aminti. Nu știu dacă asta-i o parte din echipamentul necesar să fii scriitor sau nu; n-am întrebat niciodată un alt scriitor. N-am simțit niciodată nevoia s-o fac, fiindcă știu că toate vocile pe care le aud sunt lat-uri ale ființei mele. Totuși, deseori îmi par a fi lat-uri cât se poate de reale ale altor persoane, și nici una nu-mi pare mai reală — sau mai familiară — ca vocea lui Jo. Vocea aceasta a vorbit acum, părând interesată, amuzată într-un fel ironic, dar blând... și aprobatoare.

Ai de gând să lupți, Mike?

— Mda, am spus, stând acolo în întuneric și luminând cu lanterna bucăți din ornamentul cromat al mașinii. Așa cred, iubire.

Păi, atunci — asta-i de bine, nu?

Da. Era. Am urcat în mașină, am pornit-o și am condus încet în josul stradelei. Și când am ajuns la drumul de acces, am apucat-o pe el.

N-am mai auzit nici un plânset când am intrat pentru a doua oară în casă. M-am plimbat încet pe la parter, ținând lanterna în mână până ce am aprins toate becurile pe care le-am găsit; dacă mai erau oameni care să vâslească pe lac, probabil că bătrâna Sara li se părea a fi o ciudată farfurie zburătoare spielbergiană, plutind deasupra lor.

Cred că locuințele își duc viața de-a lungul unei curgeri temporale diferite de cea pe care plutesc proprietarii lor, o curgere mult mai lentă. Într-o casă, în special într-una veche, trecutul e mai aproape. În viața mea, Johanna era moartă de aproape patru ani, pentru Sara însă, ea era mult mai aproape. Nu mi-am dat seama decât după ce am intrat înăuntru, după ce am aprins toate luminile și după ce am pus la loc lanterna de unde o luasem, cât de tare mă temusem să mă întorc aici. Mă temusem că urmele vieții întrerupte a Johannei îmi vor reînvia durerea. O carte cu colțul îndoit așezată cu fața în jos pe masa de la capătul sofalei, acolo unde îi plăcea lui Jo să se așeze în cămașă de noapte să citească și să mănânce prune; cutia din carton de cereale Quaker Oats, singurul fel de mâncare pe care-l voia la micul dejun, așezată pe-un raft în cămară; vechiul ei capot verde agățat pe spatele ușii de la baia din aripa stângă, cea căreia Bill Dean încă-i mai spunea "aripa cea nouă", deși a fost construită cu mult înainte ca noi s-o vedem măcar pe Sara Laughs.

Brenda Meserve făcuse o treabă de calitate — o treabă umanitară — luând toate aceste semne și semnale, însă nu le putuse lua chiar pe toate. Colecția completă a romanelor cu Peter Wimsey a lui Sayers¹ în ediție de lux, cartonată, încă mai trona cu mândrie în mijlocul bibliotecii din sufragerie. Jo i-a spus întotdeauna Bunter capului de elan de deasupra șemineului și, odată, dintr-un motiv pe care nu mi-l amintesc (era categoric un accesoriu complet necaracteristic lui Bunter), agățase un clopoțel în jurul gâtului lui păros. Acesta încă mai atârna acolo, pe-o panglică din catifea roșie. Poate că doamna Meserve a stat puțin pe gânduri uitându-se la clopoțel, întrebându-se dacă să-l ia sau nu jos, neștiind că atunci când eu și cu Jo făceam dragoste pe canapeaua din sufragerie (și da, eram deseori luați de val acolo), ne refeream la acel act cu fraza "să facem clopoțelul lui Bunter să sune". Brenda Meserve făcuse tot ce putuse, însă orice mariaj reușit reprezintă un teritoriu secret, un necesar spațiu alb pe harta societății. Îți aparține prin ceea ce alții nu știu despre el.

M-am plimbat prin casă, atingând diverse lucruri, uitându-mă la diverse lucruri, văzându-le cu alți ochi. O vedeam pe Jo peste tot și, la scurtă vreme, m-am cufundat într-unul dintre scaunele de bambus din fața televizorului. Pernițele au țiuuit sub greutatea mea și am auzit-o în gând pe Jo spunându-mi: "Cere-ți frumos *scuze*, Michael!"

Mi-am ascuns fața în palme și am plâns. Cred că a fost ultima mea criză de durere, însă asta n-a făcut-o mai ușor de îndurat. Am plâns până ce-am crezut că se va rupe ceva în mine dacă nu mă opresc. Când m-a lăsat într-un sfârșit, fața-mi era udă leoarcă, am început să sughiț și mi se părea că n-am mai fost atât de obosit niciodată în viață. Îmi simțeam

¹Dorothy Leigh Sayers (1893-1957) — scriitoare britanică, celebră pentru povestirile sale polițiste, avându-l în general ca personaj principal pe investigatorul Lord Peter Wimsey.

tot corpul încordat — în parte de la mersul pe jos, cred, însă, în special de la tensiunea întoarcerii aici... și a hotărârii de a rămâne aici. Să lupt. Plânsetul acela ciudat, fantomatic, pe care-l auzisem când pășisem pentru prima dată în casă, deși mi se părea acum foarte îndepărtat în timp, nu mă ajutase deloc.

M-am spălat pe față la chiuveta din bucătărie, ștergându-mi lacrimile cu podul palmelor și curățându-mi nasul înfundat. Apoi mi-am dus valizele în dormitorul pentru oaspeți din aripa nordică. Nu aveam intenția să dorm în aripa sudică, în dormitorul principal în care dormisem ultima dată cu Jo.

Aceasta a fost o alegere pe care Brenda Meserve o prevăzuse. Pe birou se aflau un buchet de flori proaspete de câmp și o ilustrată: BUN VENIT ÎNAPOI, DOMNULE NOONAN. Dacă nu aș fi fost epuizat emoțional, cred că vederea acelui mesaj, scris în stilul ascuțit și ordonat al doamnei Meserve, m-ar fi aruncat în brațele altei crize de plâns. Mi-am afundat fața între flori și am inspirat adânc. Miroseau bine, a lumină solară. M-am dezbrăcat apoi de haine, lăsându-le aruncate pe jos, și-am dat la o parte cuvertura de pe pat. Cearșafuri proaspete, fețe de pernă proaspete; același Noonan bătrân strecurându-se între primele și lăsându-și capul să cadă pe cele din urmă.

Am stat acolo întins cu veioza aprinsă, uitându-mă în sus la umbrele de pe tavan, aproape nevenindu-mi să cred că mă aflu în locul acela și că stau în patul acela. Nu fusese nici o arătare înfășurată în lințoliu dorind să mă înhațe, desigur... aveam însă o bănuială că mă putea foarte bine găsi în vise.

Uneori — pentru mine, cel puțin — există un tampon între starea de veghe și somn. Nu și în seara aceea. Am adormit imediat fără să-mi dau seama măcar și m-am trezit în dimineața zilei următoare cu soarele strălucind prin fereastră și cu veioza de pe noptieră încă aprinsă. Nu am avut parte de vreun vis de care să-mi amintesc, doar de o senzație vagă că m-am trezit cândva pentru scurtă vreme în timpul nopții și că am auzit un clopoțel sunând, foarte slab și îndepărtat.

CAPITOLUL ȘAPTE

Fetița — de fapt, nu era altceva decât un copilăș — umbla pe mijlocul lui Route 68, îmbrăcată într-un costum de baie roșu, șlapi galbeni din plastic, și cu cozorocul întors la spate, o bască de base-ball purtând sigla echipei Red Sox. Eu tocmai trecusem cu mașina de Magazinul Universal Lakeview și de Garajul Bun la Toate al lui Dickie Brooks, iar acolo viteza maximă legală scade de la nouăzeci de kilometri pe oră la șaiszeci. Slavă cerului că mă supuneam acestei indicații în acea zi, altfel aș fi putut-o omorî.

Era prima zi pe care o petreceam acolo. Mă trezisem târziu și-mi petrecusem mare parte din dimineață plimbându-mă prin pădurea de pe malul lacului, observând ce se schimbă și ce rămăsese la fel. Nivelul apei părea mai scăzut și erau mai puține bărci pe lac decât mă așteptasem, mai ales că era vorba de cea mai mare sărbătoare a verii, dar altfel aș fi putut la fel de bine să nu fi fost plecat. Mi se părea că alung până și aceleași insecte.

Pe la unsprezece, stomacul îmi dăduse de veste că sărisem peste micul dejun. Mi-am spus că pot face un drum până la Village Cafe. Restaurantul lui Warrington era de departe mai select, însă acolo s-ar fi holbat oamenii la mine. Village Cafe era o alegere mai bună — asta dacă nu dăduse cumva faliment. Buddy Jellison era un nemernic iute la mânie,

Însă fusese dintotdeauna cel mai bun bucătar de fast-food din vestul Maine-ului și stomacul meu tocmai un Villageburger mare și unsuros cerea.

Iar acum, uite-o pe fetița asta care mergea chiar pe linia albă, părând o majoretă ce conduce o paradă invizibilă.

La șaiszeci de kilometri pe oră, am văzut-o din timp, însă șoseaua era intens circulată vara și puțini se deranjau să reducă viteza pe porțiunea asta de drum. Poliția Districtului Castle nu avea, la urma urmei, decât vreo șase mașini de patrulă și nu mulți dintre polițiști se oboseau să treacă prin TR dacă nu erau chemați în mod special.

Am parcat pe marginea șoselei, am tras frâna de mână și-am coborât înainte ca praful să înceapă măcar să se așeze la loc. Era o zi călduroasă și extrem de umedă, cu un aer închis și nemișcat, norii părând suficient de joși să-i atingi cu mâna. Copilul — o blondină micuță cu nasul cârn și cu genunchi juliți — stătea pe linia albă de demarcație, de parcă ar fi fost o sârmă pentru acrobații, și se uita cum mă apropii, la fel de speriată ca și un cățel care se gudură.

— Bună, a spus ea. Melg la pajă. Mami nu vrea să mă ducă și-s nelvoasă foc.

A dat din picior să-mi arate că știe la fel de bine ca oricine censeamnă să fii nervos foc. Trei sau patru ani bănuiam eu că are. Vorbea bine atât cât vorbea și era frumușică foc, însă tot nu avea mai mult de trei sau patru ani.

— Ei bine, da, sigur, să mergi la plajă în ziua de Patru e-o alegere bună, am spus eu, dar...

— Patlu lulie și focuri de-altificii, s-a arătat ea de acord, făcând "și"-ul să pară ceva exotic și dulce asemenea unui cuvânt rostit în vietnameză.

— ... dar dacă umbli pe mijlocul șoselei riști să ajungi mai degrabă în spitalul din Castle Rock.

Am decis că nu e bine să stau în mijlocul străzii și să fac pe Misterogers¹ cu ea, când era o curbă la nici patru sute de metri în față și putea veni oricând o mașină cu o sută la oră de după ea. Auzeam, de fapt, zgomotul unui motor, și mai și accelera.

Am luat copila în brațe și am dus-o acolo unde mașina mea mergea la ralanti și, deși părea mulțumită s-o duc în brațe și nu era deloc speriată, m-am simțit ca Chester Molestatorul chiar din clipa în care mi-am petrecut brațul pe sub fundul ei. Eram conștient că oricine ar fi stat în combinația de birou și cameră de așteptare a garajului lui Brooksie se putea uita pe fereastră și să mă vadă. Aceasta e una dintre faptele ciudate ale generației mele, a celor ajunși la jumătatea vieții: nu putem pune mâna pe un copil care nu ne aparține fără să ne temem că alții vor vedea ceva indecent în asta... sau fără să fie convinși, adânc înlăuntrul sistemului de drenaj al psihicului lor, că probabil *este* ceva indecent în acea atingere. Am luat-o din drum, însă. Asta am făcut. N-aveau decât să vină Mamele Furioase ale Maine-ului de Vest și să-mi facă ce e mai rău.

— Mă duci la p'ajă? m-a întrebat copila.

Speranța îi sclipea în ochi, zâmbea. Mi-am spus că probabil va fi gravidă până la vârsta de doisprezece ani, văzând mai ales felul dezinvolt în care-și purta șapca de base-ball cu cozorocul la spate.

— Ai costumașu' la tine?

— Cred că mi-am lăsat costumașu' acasă.

¹Trimitere la serialul TV cu tentă moralizatoare "MisteRogers' Neighborhood" (1967).

— Nu-i așa că-i păcat? Unde-i mama ta, scumpete?

Ca un răspuns direct la întrebarea mea, mașina pe care o auzisem a ieșit atunci în goană de pe-un drum din apropierea curbei. Era un Jeep Scout împrăștiat cu noroi pe ambele laturi. Motorul huruia ca un animal de pradă, nervos că i-a scăpat hrana urcându-se într-un copac. Prin geamul lateral era ieșit un cap de femeie. Mămica drăgălășeniei ăsteia mici trebuie să fi fost prea speriată să șadă; conducea într-o poziție ghemuită, și dacă *ar fi venit* o mașină de dincolo de curbă când a intrat ea pe Route 68, prietena mea în costum de baie roșu ar fi devenit precis orfană cât ai clipi.

Scout-ul a derapat, capul intrând pe dată înăuntrul cabinei, și s-a auzit un scrâșnet când șoferița a schimbat vitezele, încercând să ajungă de la zero la o sută de kilometri pe oră în poate nouă secunde. Dacă ar fi putut teama învârti motorul, sunt sigur că manevra ar fi avut succes.

— Ea-i Mattie, a spus fetița în costum de baie. Pe ea-s supălată. Am fugit să fac Patlule la p'ajă. Dacă-i supălată pe mine, mă duce la buni a'bă.

Habar nu aveam despre ce vorbea, însă *într-adevăr* îmi trecuse prin gând că Miss Bosox¹ din 1998 voia să-și petreacă Patrulă la plajă; ca urmare, însă, avea să-și petreacă cincile sau chiar mai mult închisă în casă. În acest timp, fluturam din mâna pe care n-o țineam sub fundul copilei și-o fluturam destul de tare să-i fac părul perfect blond al fetei să salte în aer.

— Hei! am strigat. Hei, doamnă! Am luat-o eu!

Scout-ul a trecut în viteză pe lângă noi, continuând să accelereze și încă părând un animal furios. Teava de eșapament lăsa în urmă nori de fum. S-a mai auzit un ultim scrâșnet urât al sistemului de transmisie. Parcă era o versiune nesărată a concursului *Batem palma*: "Mattie, ai reușit să schimbi în viteză a doua — vrei să renunți și să câștigi mașina de spălat vase Maytag sau vrei să încerci să schimbi într-a treia?"

Am făcut singurul lucru la care m-am putut gândi, adică să pășesc afară de pe șosea, să mă feresc de jeepul care se-ndepărta acum de mine (mirosul de ulei era gros și înțepător) și să țin copilul deasupra capului, sperând că ne va vedea Mattie în oglinda retrovizoare. Nu mă mai simțeam ca Chester Molestatorul; acum mă simțeam ca un licitator nemilos dintr-un desen animat de Disney, oferind al mai drăgălaș purceluș din turmă celui care oferă mai mult. A funcționat, însă. Stopurile mânjite cu noroi ale Scout-ului s-au aprins și s-a auzit un huriu demonic când au fost apăsat greșit frânele. Asta s-a întâmplat chiar în fața garajului lui Brooksie. Dacă erau înăuntru câțiva bătrâni veniți pentru un pahar sănătos de bârfa de Patru Iulie, acum vor avea destule lucruri despre care să bârfească. Mi-am spus că le va face deosebită plăcere partea în care mama îmi va striga să-i dau copilul. Când te întorci la casa de vacanță după o absență lungă, întotdeauna dă bine să pornești cu dreptul.

Stopurile din spate au licărit și jeepul a început să accelereze în josul drumului cu o viteză sănătoasă de treizeci de kilometri la oră. Acum, sistemul de transmisie părea nu doar enervat, ci panicat — te rog, spunea, te rog, oprește-te, mă omori. Spatele Scout-ului se legăna dintr-o parte în alta precum coada unui câine fericit. L-am privit hipnotizat venind spre mine — acum pe partea dreaptă a șoselei, acum trecând de linia de demarcare și intrând pe partea stângă, acum corectându-și direcția, așa încât cauciucurile din partea stângă a mașinii ridicară praful

¹Trimitere la concursurile de frumusețe în care se pot înscrie în fiecare an doar majoretele echipei de base-ball BoSox (Boston Red Sox).

de pe marginea șoselei.

— Mattie melge lepede, a spus noua mea prietenă pe o voce colocvială, gen nu-i-așa-că-i-interesant. Avea un braț petrecut pe după gâtul meu; eram tovarăși buni, pentru Dumnezeu.

Dar ceea ce-a spus copilul m-a trezit la realitate. Mattie melge lepede, sigur că da, prea lepede. Mattie, cel mai probabil, va spulbera spatele Chevrolet-ului meu. Iar dacă eu nu făceam decât să stau locului, Baby Snooks și cu mine aveam șanse mari să ajungem pastă de dinți între cele două mașini.

M-am dat în spate până-n fața mașinii mele, ținându-mi ochii fixați asupra jeepului și strigând:

— Încetinește, Mattie! Încetinește!

Scumpetei de fetiță îi plăcea asta.

— Întetinește! strigă ea, începând să râdă. Intetinește, Mattie lea te ești, întetinește!

Frâna a țipat de-o agonie proaspătă. Jeepul a mai făcut o ultimă mișcare smucită, nefericită, în spate, când Mattie a oprit fără să apese ambreiajul. Ultima legănare aduse bara de protecție din spate a Scout-ului atât de aproape de bara de protecție din spate a Chevy-ului meu, că ai fi putut astupa spațiul dintre ele cu o țigară. Mirosul de ulei din aer era puternic și dens. Copila își flutura o mână înaintea fetei și tușea teatral.

Portiera șoferului s-a deschis cu viteză; Mattie Devore a țâșnit afară asemenea unui acrobat de circ împușcat dintr-un tun, asta dacă vă puteți imagina un acrobat de circ îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți vechi și cadrilați și o bluză lălâie din bumbac. Primul meu gând a fost că sora mai mare a fetei fusese lăsată să aibă grijă de ea, că Mattie și mami erau două persoane diferite. Știam că, deseori, copiii mici le spun părinților pe numele de botez, însă fata aceasta palidă în obraji și blondă părea că nu are decât doisprezece, cel mult paisprezece ani. Am fost convins atunci că felul periculos de-a conduce Scout-ul se datorase nu spaimei pentru copilul ei (sau nu *doar* spaimei), ci unei totale lipse de experiență.

Mai era ceva, totuși. O altă presupunere pe care am făcut-o. Mașina murdară de noroi, pantalonii scurți cadrilați și lălâi, bluza care mai că nu striga Kmart¹, părul lung și blond prins la spate cu unul dintre elasticele acelea roșii și, mai mult ca orice, neatenția care permisesese unui copil de trei ani să plece de capul lui... toate lucrurile astea-mi spuneau că e vorba de-o familie ce trăiește prin rulote. Știu cum sună, însă aveam motive întemeiate să cred asta. Pe deasupra, sunt irlandez, pentru Dumnezeu. Strămoșii mei au stat în rulote încă de pe atunci când rulota însemna o căruță cu coviltir trasă de cai.

— *Pute-ulât!* a spus fetița, încă fluturându-și mâna grăsulie prin fața nasului. *Putoale* de Scoutie!

Unde-i costumul de baie al lui Scoutie? mi-am spus și atunci noua mea prietenă mi-a fost smulsă din brațe. Acum că era mai aproape, bănuiala mea că Mattie e sora frumoasei de pe plaja însorită a suferit o lovitură. Mattie nu avea să ajungă la vârsta de mijloc decât în secolul viitor, însă nici nu avea doisprezece sau paisprezece ani. Bănuiala mea era acum douăzeci, poate mai puțin cu un an. Când mi-a smuls copilul, am observat verigheta de pe mâna stângă. Am observat și cercurile întunecate din jurul ochilor, o piele cenușie bătând spre vinețiu. Era tânără, însă ce aveam eu în fața ochilor era imaginea unei mame obosite și terificate.

¹Magazin cu articole ieftine, destinat în special celor cu venituri foarte mici

M-am așteptat s-o plesnească pe copilă, fiindcă așa reacționează mamele care locuiesc în rulote când sunt obosite și speriate. Când avea s-o facă, voiam s-o opresc, într-un fel sau altul — să atrag asupra mea mânia ei, dacă se ajungea la asta. Nu era nimic nobil în ideea asta, trebuie să adaug; tot ce-mi doream cu adevărat să fac era să amân bătaia la fund, scuturatul de umeri și strigatul în față pentru cândva și undeva unde nu voi fi eu de față. Era prima mea zi de ședere în oraș; nu voiam să-mi petrec nici măcar o clipă din ea uitându-mă la cum își abuzează copilul o mamă neatentă și bună de nimic.

În loc s-o scuture și să strige la ea: "Unde credeaai că mergi, nemernică mică ce ești?", Mattie a îmbrățișat mai întâi copila (care a îmbrățișat-o entuziastă la rândul ei, fără să dea absolut nici un semn de teamă) și apoi i-a acoperit toată fața cu sărutări.

— De ce-ai făcut asta? a plâns ea. Ce-a fost în capul tău? Știi că era să mor atunci când nu te-am mai găsit?

Mattie a izbucnit în lacrimi. Copilul în costum de baie s-a uitat la ea cu o expresie de surprindere atât de mare și de completă, încât ar fi fost comică într-o altă situație. Apoi, propriul său chip s-a crâmpoșit. Eu stăteam în spate, uitându-mă cum plâng și se îmbrățișează, și m-am simțit rușinat de preconcepțiile pe care le-am avut.

A trecut pe lângă noi o mașină și a încetinit. Un cuplu în vârstă — bunica și bunicul Ibric, mergând la magazin să-și cumpere pachetul ăla de sărbători cu fructe asortate — se uită prelung în urmă. Le-am făcut un semn agitat cu ambele mâini, genul de semn care spune "ce aveți de văzut, mergeți mai departe, băgați-vă un ardei iute-n cur și valea". Au mărit viteza, însă n-am văzut ca plăcuța lor de înmatriculare să fie din afara statului, așa cum sperasem să fie. Versiunea asta de bunică și bunic era din partea locului, iar povestea avea să circule sprintară prin jur destul de curând: Mattie, mireasa adolescentă, și micuțul ei vlăstar al bucuriei (vlăstar conceput, fără îndoială, pe bancheta din spate sau în remorca unei camionete, la câteva luni înainte de oficierea ceremoniei), secându-și ochii pe marginea drumului. Alături de un străin. Nu, nu chiar un străin. Ci Mike Noonan, scriitorul ăla din nordul statului.

— Vloiam să melg la p'ajă și să *în-în-înnot!* s-a smiorcăit fetița și, de data aceasta, "înnot" a sunat exotic — cuvântul vietnamez pentru "extaz", poate.

— Am zis că te duc eu în după-amiaza asta. (Mattie încă-și mai trăgea nasul, însă își revenea încet sub control.) Să nu mai faci asta altă dată, micuțo, te rog să n-o mai faci altă dată, mami s-a speriat foarte tare.

— Nu mai fac, a spus copilul. Sigur nu mai fac.

Încă plângând, a îmbrățișat-o tare pe fata cea mare, sprijinindu-și capul pe-o parte a gâtului lui Mattie. Șapca de base-ball i-a căzut atunci de pe cap. Am ridicat-o, începând să mă simt din ce în ce mai puternic ca un străin. Am atins șapca albastră-cu-roșu de mâna lui Mattie până ce a prins-o între degete.

Am ajuns la concluzia că eram destul de mulțumit de cum ieșiseră lucrurile și poate că aveam dreptul să fiu. Am prezentat întâmplarea ca și când ar fi fost ceva amuzant și n-a fost așa, a fost însă amuzantă într-un fel pe care nu-l înțelegi decât mai târziu. Când s-a întâmplat, a fost îngrozitor. Dacă ar fi venit un camion din cealaltă direcție? Dacă ar fi venit de dincolo de curbă și ar fi avut o viteză prea mare?

Un vehicul *chiar* a venit, o camionetă de genul celor pe care turiștii nu le folosesc niciodată. Și alți doi localnici și-au lungit gâturile, trecând pe lângă noi.

— Doamnă? am spus. Mattie? Cred c-ar fi mai bine să plec. Mă

bucur că-i bine fetița.

Imediat ce-am rostit vorbele acestea, m-a încercat o pornire aproape irezistibilă de a râde. Mă puteam vedea servindu-i discursul ăsta lui Mattie (un nume care-și afla locul mai mult decât oricare alt nume într-un film precum *Unforgiven* sau *True Gift*), cu degetele mari agățate în cureaua de la perechea mea de pantaloni de cow-boy și cu pălăria mea de fetru dată pe spate, să lase vederii sprânceana ridicată într-un gest nobil. Am simțit o pornire nebunească să adaug: "Ești frumușică foc, doamnă, nu ești cumva profesoara a' nouă?"

S-a întors către mine și am observat că era *într-adevăr* frumușică foc. Chiar și cu cercurile de sub ochi și cu părul blond care-i atârna în lațe pe umeri.

Și mi-am spus că se descurcă bine pentru o fată care probabil că nu e încă destul de mare să poată cumpăra o băutură alcoolică într-un bar. N-o luase, cel puțin, pe copilă la scatoalce.

— Mulțumesc mult, a spus. Era chiar *în* drum? Spune că nu era, mă implora privirea ei. Spune-mi cel puțin că mergea pe margine.

— Păi...

— Am mels pe linie, a spus fetița, arătând cu degetul.

Vocea ei adoptă un ton ușor justificativ:

— Am avut glijă să nu calc pe lângă.

Obrajii lui Mattie, deja albi, se albiră și mai tare. Nu-mi plăcea s-o văd în starea aceasta și nu-mi plăcea nici gândul că va conduce astfel spre casă, mai ales având un copil alături.

— Unde locuiți, doamnă...?

— Devore, a spus. Sunt Mattie Devore.

A schimbat poziția copilului și a întins o mână. Am strâns-o. Era o dimineață călduță și, spre mijlocul după-amiezii, avea să fie foarte cald — o vreme numai bună de mers la plajă —, însă degetele pe care le-am atins erau reci ca gheața.

— Locuim chiar acolo.

A arătat cu degetul către intersecția din care ieșise Scout-ul și am observat — surpriză, surpriză — o rulotă dublă parcată într-un crâng de pini la vreo șaiszeci de metri în susul drumului de legătură. Wasp Hill Road se chema, mi-am amintit. Era lung cam de opt sute de metri și lega Route 68 de apă —de ceea ce era cunoscut sub numele de Middle Bay. Ah, da, doctore, acum încep să-mi amintesc totul. Fac încă o dată pe protectorul din Dark Score. Specialitatea mea e să salvez copii.

Totuși, m-am simțit ușurat să văd că locuia în apropiere — la mai puțin de patru sute de metri de locul unde mașinile noastre ascultătoare stăteau parcate spate la spate, aproape atingându-se — iar când m-am gândit mai bine, avea și logică: un copil atât de mic cum era frumoasa de pe plaja însorită n-avea cum să fi mers mult pe jos... deși se arătase cât se poate de hotărâtă s-o facă. Mi-am spus că paloarea mamei e o dovadă chiar și mai peremptorie a hotărârii fiicei. Eram bucuros că sunt prea bătrân să fiu unul dintre viitorii ei iubiți; avea să-i facă în timpul liceului și al facultății să se dea peste cap pentru ea. Să facă triplu salturi morale, cel mai probabil.

Ei bine, în timpul liceului, cel puțin. Fetele care locuiesc în lotul pentru rulote al orașului nu merg la facultate, de regulă, decât dacă primesc o bursă în atletism sau în domeniul tehnologiei agricole. Și nu o va face să se dea peste cap decât până când va veni în mare viteză băiatul potrivit (sau, mai probabil, cel nepotrivit) de după Marea Curbă a Vieții și-o va doborî la pământ pe autostradă, în tot acest timp ea neștiind că ești la fel de expus pericolului și dacă nu calci pe lângă linia albă demarcatoare. Apoi, întregul ciclu se va repeta.

Christoase mare, Noonan, încetează, mi-am spus. Nu are decât trei ani și tu i-ai pus deja trei copii în cârcă, doi având impetigo și unul fiind retardat.

— Mulțumesc *mult* de tot, a repetat Mattie.

— Nu face nimic, am spus și am ciupit-o de nas pe fetița cea mică. Deși încă mai avea obraji uzi de lacrimi, mi-a răspuns cu un surâs destul de voios. — E o fetiță foarte vorbăreață.

— Foarte vorbăreață și foarte încăpățânată.

Acum, Mattie chiar o abțigui ușor pe fiica ei, însă copila nu se feri, nu dădu nici un semn că scuturatul sau lovitul ar fi fost la ordinea zilei. Din contră, zâmbetul ei se lărgi. Mama ei îi zâmbi înapoi. Și, da, — o dată ce treceai de aspectul ei îngălat, era o femeie extrem de frumoasă. Pune-o să poarte o rochie de tenis la Clubul Country din Castle Rock (unde era posibil să nu ajungă niciodată, poate doar în calitate de menajeră sau de chelneriță) și va fi poate mai mult decât frumoasă. O Grace Kelly¹ în tinerețe, poate. Apoi și-a întors din nou privirea spre mine, ochii ei fiind foarte mari și serioși.

— Nu sunt o mamă rea, domnule Noonan, a spus ea.

Am tresărit, auzindu-mi numele rostit de ea, însă a fost doar ceva de moment. Avea vârsta potrivită, la urma urmei, iar cărțile mele i-ar fi făcut probabil mai mult bine decât să-și petreacă după-amiezile uitându-se la *General Hospital* și la *One Life to Live*. Puțin mai mult, în orice caz.

— Ne-am certat cu privire la când să mergem la plajă. Eu voiam să agăț hainele, să prânzim și să mergem după-amiaza. Kyra voia...

S-a întrerupt.

— Ce? Ce-am spus?

— O cheamă Kia? Am...

Înainte să mai pot spune ceva, s-a întâmplat cel mai extraordinar lucru: gura îmi era plină de apă. Atât de plină că m-am panicat pentru o clipă, așa cum se întâmplă când înoți în ocean și un val îți umple gura cu apă și te forțează s-o înghiți. Doar că n-am simțit acum un gust sărat; era ceva rece și proaspăt, cu un gust vag metalic, ca de sânge.

Mi-am întors capul într-o parte și am scuipat. M-am așteptat să-mi curgă din gură un șuvoi de apă — un șuvoi așa cum iese câteodată din gura unei persoane căreia i-ai făcut respirație gură la gură când era pe punctul să se înece. A ieșit însă doar ceea ce iese de obicei când scuipi într-o zi caniculară: un gogoloi mic și albicios. Iar senzația aceea a dispărut chiar înainte ca gogoloiul mic și albicios să ajungă în praful de pe marginea drumului. Într-o clipă a dispărut, ca și când n-ar fi existat niciodată.

— Omu' ăla a scuipat, a spus fetița pe șleau.

— Scuze, am spus eu.

Mai eram și năucit. Pentru Dumnezeu, ce fusese *asta*?

— Cred că am avut o reacție întârziată.

Mattie părea îngrijorată, ca și când aș fi avut optzeci și nu patruzeci de ani. Mi-am spus că, pentru o fată de vârsta ei, patruzeci *înseamnă*, de fapt optzeci.

— Vreți să veniți acasă la noi? Vă pot da un pahar cu apă.

— Nu, mă simt bine acum.

— Bine. Domnule Noonan... nu vreau să spun decât că nu mi s-a

¹Grace Patricia Kelly (1929-1982), Prințesa Grace — actriță americană care a jucat printre altele în *High Noon* (1952) și *Country Girl* (1945), pentru care a primit și premiul Oscar; în 1956, s-a căsătorit cu prințul Rainier al III-lea de Monaco.

mai întâmplat așa ceva înainte. Agățam cearșafuri la uscat... ea era înăuntru, se uita la un episod din *Mighty Mouse* la video... apoi, când am intrat să mai iau niște cleme... — S-a uitat la fetiță, care nu mai zâmbea. Era greu s-o faci acum să te înțeleagă. Ochii ei erau mari și gata să se umple de lacrimi. — Dispăruse. Am crezut pentru o clipă că mor de frică.

Gura copilului a început atunci să tremure și ochii i s-au umplut la țanc. A început să lăcrimeze. Mattie a mângâiat-o pe păr, până ce căpșorul fetiței s-a lipit de bluza ei lălâie cumpărată de la Kmart.

— E-n regulă, Ki, a spus ea. S-a rezolvat cu bine totul de data asta, dar nu ai voie să ieși pe șosea. E periculos. Tot soiul de animăluțe mici sunt lovite de mașini pe șosea, iar tu ești un animăluț mic. Cel mai scump animăluț din lume.

A plâns și mai tare. Era sunetul obosit al unui copil care avea nevoie de-un somn bun înainte să treacă la alte aventuri, înainte să meargă pe plajă sau oriunde altundeva.

— Kia lea, Kia lea, suspina ea cu buzele lipite de gâtul mamei sale.

— Nu, iubițel, Kia are doar trei ani, a spus Mattie și dacă mai întrețineam vreun gând că ar fi o mamă rea, atunci s-au topit toate: Sau poate că se topiseră deja — la urma urmei, copilul era rotofei, îmbujorat, bine întreținut și fără nici o vânătaie.

La un anumit nivel, lucrurile acestea au fost înregistrate. La un altul, încercam să mă împac cu lucrul ciudat ce tocmai avusese loc și cu lucrul la fel de ciudat pe care mi se păruse că-l aud — fetița pe care o dusesem în brațe din mijlocul șoselei purta numele pe care plănuiam noi să-l dăm copilului nostru, dacă se dovedea că acesta e o fată.

— Kia, am spus; m-am minunat, de fapt.

Ca și când atingerea mea ar fi putut-o sparge, am mângâiat-o cu fe-reală pe cap. Părul ei era cald de la soare și catifelat.

— Nu, a spus Mattie. Mai bine de-așa nu și-l poate spune deocamdată. *Kyra*, nu Kia. E din grecește. Înseamnă "ca o doamnă". (Și-a schimbat poziția, puțin conștientă de ceea ce face.) L-am ales dintr-o carte cu nume pentru copii. Cât am fost gravidă, m-am cam transformat în Oprah. E mai bine decât să-ți pierzi mințile, zic eu.

— E-un nume frumos, am spus. Și nu cred că ești o mamă rea.

Atunci mi-a trecut prin minte o poveste pe care o spusese Frank Arlen în timpul uneia dintre mesele de Crăciun — era despre Petie, cel mai mic dintre frați, iar Frank îi făcuse pe toți cei de la masă să se prăpădească de râs. Chiar și Petie, care susținuse că nu-și amintește nimic despre acel incident, râsese până ce-i curseseră lacrimile pe obraji.

De un Paște, a spus Frank, când Petie avea în jur de cinci ani, părinții i-au dus la o vânătoare de ouă. Aceștia ascunseseră mai bine de o sută de ouă fierte și vopsite în culori prin jurul casei în seara de dinainte, după ce-i duseseră pe copii la bunici. Cu toții au avut parte de o dimineață de Paște tradițională, asta până ce și-a ridicat Johanna privirea în sus de la pământ, unde-și număra ouăle găsite, și a țipat. Acolo era Petie, care se plimba nepăsător pe bordura peretelui de la etajul al doilea din spatele casei, la o distanță de cel puțin doi metri de curtea pavată cu ciment.

Domnul Arlen îl salvase pe Petie în vreme ce restul familiei stătea jos, ținându-se unul pe altul de mână, paralizați de oroare și fascinație. Doamna Arlen tot repetase Ave Maria ("atât de des, că semăna cu una dintre veverițele de pe discul ăla vechi cu «Doctorul vrăjitoare»", spusese Frank, râzând mai tare ca niciodată) până ce dispăruse soțul ei înapoi prin geamul de la dormitor cu Petie în brațe. Atunci căzuse leșinată la pământ, spărgându-și nasul. Când i se ceruse o explicație, Petie le spusese că voia să vadă dacă nu sunt ouă în burlan.

Presupun că fiecare familie are câte o astfel de poveste; felul în care au supraviețuit toți Petie și toate Kyra din lume e un argument convingător — în gândirea părinților, cel puțin — al existenței lui Dumnezeu.

— Am fost atât de speriată, a spus Mattie, părând iarăși că are paisprezece ani. Cincisprezece, cel mult.

— Dar s-a terminat, am spus. Iar Kyra nu va mai ieși pe șosea altă dată. Nu-i așa, Kyra?

Fetita și-a scuturat capul pe umărul mamei ei fără să-l ridice. Aveam o bănuială că probabil va adormi înainte ca Mattie s-o ducă înapoi la rulotă.

— Nici nu știți cât de ciudate sunt toate astea pentru mine, a spus Mattie. Unul dintre scriitorii mei preferați vine de nicăieri și-mi salvează copilul. Știam că aveți o casă în TR, casa aia mare din bușteni pe care toată lumea o numește Sara Laughs, dar lumea vorbește că n-ați mai venit pe-aici de când v-a murit soția.

— N-am venit pentru multă vreme, am spus. Dacă Sara ar fi soția și nu casa mea, s-ar putea spune că acum acordăm mariajului nostru o a doua șansă.

A zâmbit discret, apoi și-a recăpătat seriozitatea.

— Vreau să vă cer ceva. O favoare.

— Spune.

— Să nu vorbiți despre ce s-a întâmplat. Nu-i un moment bun pentru Ki și pentru mine.

— De ce nu?

Și-a mușcat buza și-a părut că vrea să răspundă la întrebare — una pe care n-aș fi pus-o, de-aș mai fi avut o clipă de gândire —, după care a scuturat din cap.

— Pur și simplu nu e. Și v-aș fi foarte recunoscătoare dacă n-ați spune în oraș ce s-a întâmplat aici. Mai recunoscătoare decât v-ați putea închipui.

— Nici o problemă.

— Vorbiți serios?

— Sigur. Eu nu sunt de fapt altceva decât un locuitor de vară care n-a mai dat pe-aici de multă vreme... ceea ce înseamnă că nu prea am cu cine să vorbesc.

Era Bill Dean, desigur, dar îmi puteam ține gura în preajma lui. Nu că el n-ar ști despre ce e vorba. Dacă doamna asta mică era de părere că nu vor afla localnicii de încercarea fiicei ei de a ajunge la plajă pe jos, se mințea singură.

— Cred că am fost, însă, văzuți deja. Uită-te la garajul lui Brooksie. Uită-te cu coada ochiului, nu te holba.

A făcut asta și a suspinat. Doi bătrâni stăteau pe macadamul unde odată ca niciodată fuseseră pompele pentru benzină. Unul dintre ei era foarte posibil să fie Brooksie însuși; mi se părea că văd rămășițele părului său roșcat, răzleț, care-l făcuse întotdeauna să semene cu o versiune locală a clovnului Bozo. Celălalt, destul de bătrân să-l facă pe Brooksie să pară un flăcău tras prin inel, se sprijinea pe capătul aurit al unui baston într-o manieră deviclenie stranie.

— N-am ce să le fac, a spus ea, părând deprimată. *Nimeni* nu are ce să le facă. Cred că ar trebui să mă socotesc norocoasă că-i sărbătoare și numai ei de sunt de față.

— Pe deasupra, am spus, probabil că nici n-au văzut prea mult.

Afirmatie care ignora două lucruri: primul, că trecuseră pe lângă noi vreo șase mașini și camionete cât stătuserăm aici, și al doilea, că, indiferent de ce n-au văzut, Brooksie și cu prietenul lui mai în vârstă, vor fi mai

mult decât fericiți să umple golul cu înflorituri.

Pe umărul lui Mattie, Kyra a scos un sforăit ca o doamnă. Mattie s-a uitat la ea și i-a oferit un zâmbet plin de regret și dragoste.

— Îmi pare rău că a trebuit să ne întâlnim în niște circumstanțe care mă fac să par o nechibzuită, fiindcă într-adevăr sunt un mare fan. Mi-au spus la librăria din Castle Rock că vă pregătiți să scoateți o carte nouă vara asta.

Am aprobat din cap.

— Se cheamă *Promisiunea lui Helen*.

Ea a zâmbit.

— Bun titlu.

— Mulțumesc. Ai face bine să-ți duci prietena acasă înainte să-ți rupă brațul.

— Mda.

Unii oameni au un adevărat fler pentru a pune întrebări stânjenitoare, nelalocul lor, fără să vrea — seamănă într-un fel cu talentul de a te tot lovi de uși. Și eu fac parte din tribul ăsta și, însoțind-o spre ușa pasagerului de la Scout, am găsit o întrebare bună. Și, totuși, era greu să mă învinuiesc prea vehement. Văzusem, la urma urmei, verigheta de pe degetul ei.

— Îi vei spune soțului tău?

Zâmbetul i-a rămas pe buze, însă a pălit cumva. Și s-a micșorat. Dacă s-ar putea șterge o întrebare gata rostită așa cum poți șterge o propoziție atunci când scrii o poveste, aș fi făcut-o.

— A murit în august anul trecut.

— Îmi pare rău, Mattie. Eu deschid gura, tu introduci pumnul.

— N-aveați de unde ști. O fată de vârsta mea nici măcar n-ar trebui să fie căsătorită, nu-i așa? Iar dacă e, soțul ei se presupune că-i în armată sau ceva.

Pe locul de lângă șofer se afla un scăunel roz pentru copii — cumpărat probabil tot de la Kmart. Mattie a încercat s-o așeze pe Kyra în el, însă se vedea clar că-i vine greu. Am făcut un pas spre ea s-o ajut și, pentru o clipă doar, întinzându-mă pe lângă ea să prind de un picioruș grasuț, dosul palmei mele s-a atins de sânul ei. Nu putea face un pas în spate, ar fi riscat s-o scape pe Kyra pe covorașul de la picioare, însă mi-am dat seama că a simțit atingerea. E mort soțul meu, nu-i o amenințare, așa că scriitorul cel mare și tare crede că-i în regulă să pipăie și el ceva într-o dimineață călduroasă de vară. Iar eu ce-i puteam spune? Domnul Mare și Tare mi-a luat copilul din șosea, salvându-i probabil viața.

Nu, Mattie, poate că am patruzeci de ani și merg spre o sută, însă nu încercam să pipăi și eu ceva. Numai că nu-i puteam spune asta; n-ar fi făcut decât să înrăutățească lucrurile. Am simțit că îmi ard puțin obraji.

— Câți ani ai, de fapt? am întrebat, după ce reușiserăm să punem copilul în scăunel și eram la o distanță comodă unul de celălalt.

S-a uitat circumspectă la mine. Obosită sau nu, își recăpătase acum controlul.

— Destul de mulți să-mi dau seama în ce situație mă aflu.

Și-a întins mâna spre mine.

— Mulțumesc din nou, domnule Noonan. Dumnezeu v-a trimis chiar la momentul potrivit.

— Nah, Dumnezeu mi-a spus doar că-mi trebuie un hamburger de la Village Cafe, am spus. Sau poate că s-a referit la celălalt local. Spune-mi, te rog, că Buddy încă mai ține maghernița aia veche.

A zâmbit. I-a adus iarăși căldura pe chip și pot să spun că m-am bu-

curat să văd asta.

— O va ține și când copiii lui Ki vor fi suficient de mari să încerce să-și cumpere bere pe buletine false. Asta dacă nu intră cineva și-i cere o porție de crevete *tetrazzini*. Dacă se-ntâmplă asta, probabil că-l va răpune un atac de cord.

— Mda. Când primesc niște exemplare din cartea cea nouă, o să-ți trimit unul.

Zâmbetul îi rămăsese pe buze, însă acum l-a umbrit puțin precauția.

— Nu trebuie să faceți asta, domnule Noonan.

— Nu, dar o s-o fac. Îmi trimite agentul cincizeci de bucăți. Pe măsură ce îmbătrânesc, îmi dau seama că-mi trimite din ce în ce mai multe.

Poate că a auzit în vocea mea mai mult decât voisem eu să exprim — asta se întâmplă uneori, cred.

— Bine. O să aștept coletul.

M-am mai uitat o dată la copil, care dormea în felul acela ciudat de nepăsător, cum dorm toți copiii — cu capul aplecat peste umăr, cu buzele ei mici și frumoase țuguiate și umflând un balon de salivă. Pielea lor îmi place la nebunie — atât de fină și de perfectă, că pare a nu avea absolut nici un por. Șapca ei imprimată cu sigla echipei Sox îi stătea strâmb pe-o parte. Mattie s-a uitat la mine cum mă întind și i-o așez în așa fel încât umbra cozorocului să-i acopere ochii închiși.

— Kyra, am spus.

Mattie a dat aprobator din cap:

— Ca o doamnă.

— Kia e un nume african, am spus. Înseamnă "început de anotimp".

Am lăsat-o atunci în urmă, salutând-o ușor cu o fluturare de mână, îndreptându-mă spre ușa de la șofer a Chevy-ului. Simțeam ochii ei precauți urmărindu-mă și am fost încercat de ciudata senzație că voi începe să plâng.

Senzația aceasta m-a stăpânit mult după ce amândouă au dispărut din câmpul meu vizual; mă stăpânea și când am ajuns la Village Cafe. Am intrat în parcare prăfuită din stânga pompelor de benzină nou-nouțe și-am rămas acolo pentru o vreme, gândindu-mă la Jo și la testul de graviditate care o costase douăzeci și doi de dolari. Un secret mic pe care voise să-l păstreze până ce avea să fie absolut sigură că-i adevărat. Asta trebuie să fi fost; ce altceva putea fi?

— Kia, am spus. Început de anotimp.

Însă gândul acesta m-a făcut din nou să-mi vină să plâng, așa că am coborât din mașină și am trântit puternic portiera în urma mea, de parcă astfel puteam închide înăuntru tristețea.

CAPITOLUL OPT

Buddy Jellison era, desigur, neschimbat — același halat murdar de bucătar și același șorț alb stropit, același păr gri, zburlit, sub boneta de hârtie pătată fie cu sânge de vită, fie cu suc de frăguțe. Chiar și, după aspect, aceleași firimituri de plăcintă din faină de ovăz în mustața lui zimțată. Avea cincizeci și cinci de ani sau poate chiar șaptezeci, ceea ce, la unii bărbați bine construiți genetic, pare a fi tot granița îndepărtată a vârstei de mijloc. Era un tip imens și împiedicat — avea probabil un metru nouăzeci și trei și cântărea poate o sută treizeci și cinci de kilograme — și avea exact grația, agerimea în gândire și *joie de vivre* pe care le avusese cu patru ani în urmă.

— Vrei un meniu sau ți-amintești ce servim? a grohăit el, de parcă

fusesem ultima dată acolo numai ieri.

— Mai faceți Villageburger Deluxe?

— Se mai cacă calu-n grajd?

M-a scrutat cu ochii lui spălăciți. Nu-mi spusese condoleanțe, ceea ce-mi convenea.

— Foarte probabil. Iau unul cu de toate — un Viltageburger, nu un cal —, plus un frapé de ciocolată. Mă bucur să te văd din nou.

I-am oferit mâna. A părut surprins, însă mi-a atins-o cu a lui. Spre deosebire de halat, de șorț și de bonetă, mâna lui era curată. Până și unghiile îi erau curate.

— Mda, a spus, apoi s-a întors spre femeia ștearsă care mărunțea ceapa lângă grătar. Un Villageburger, Audrey, a spus. Aruncă pe el tot ce-avem în grădină.

De obicei sunt un tip care șade la tejghea, în ziua aceea însă am ales să stau în separeul din vecinătatea frigiderului pentru băuturi răcoritoare și am așteptat să-mi strige Buddy că-i gata mâncarea: Audrey gătește, dar nu servește și la mese. Voiam să meditez puțin, iar localul lui Buddy e-un loc unde poți face asta. Mai erau vreo doi localnici care mâncau sandvișuri și beau sucuri carbogazoase direct din doză, și cam atât; cei care aveau case de vacanțe prin zonă trebuiau să moară de foame ca să mănânce la Village Cafe, și, chiar și atunci, ar fi trebuit să-i tragi cu forța înăuntru, în vreme ce ei ar fi strigat și-ar fi dat din picioare. Pe jos era întins un linoleum verde, ros, imprimat cu un peisaj unduitor de văi și dealuri. Asemenea uniformeii lui Buddy, nici acesta nu era mai curat (probabil că localnicilor estivali care-i călcau pragul nu li se opreau privirile asupra mâinilor lui). Lambriurile din lemn erau unsuroase și întunecate la culoare. Deasupra lor, unde începea tencuiala, se vedeau câteva abțibilduri pentru mașini — pe astea le considera Buddy decorațiuni.

CLAXON STRICAT — ATENȚIE LA DEGET

MI-AU DISPĂRUT SOȚIA ȘI CÂINELE. OFER RECOMPENSĂ PENTRU CÂINE
NU AVEM UN BEȚIV NOTORIU ÎN ORAȘ, FACEM TOȚI CU RÂNDUL

Umorul e aproape întotdeauna o formă de furie machiată, cred, în orașele mici însă machiajul tinde să fie străveziu. Trei ventilatoare montate în tavan amestecau apatice aerul încins, iar la stânga frigiderului pentru băuturi răcoritoare se vedeau atârând două fâșii de hârtie lipicioasă pentru prins muște, amândouă fiind generos decorate cu insecte, unele încă luptându-se cu deznădejde să se desprindă. Dacă te puteai uita la ele și să mai ai încă poftă de mâncare, probabil că sufereai cu digestia.

M-am gândit la o asemănare de nume, ce era cu siguranță, *trebuia* să fie, o coincidență. M-am gândit la o fată frumoasă și tânără care a devenit mamă la șaisprezece sau șaptesprezece ani și văduvă la nouăsprezece sau douăzeci. M-am gândit la cum îi atinsesem sânul și la cum îi judecă lumea pe bărbații la patruzeci de ani care descoperă când nici nu se așteaptă fascinantă lume a femeilor tinere și a accesoriilor lor. Mai mult decât orice, m-am gândit la lucrul acela ciudat care mi se întâmplase când îmi spusese Mattie numele copilei ei — senzația aceea că mi se umpluseră pe dată gura și gâtul cu apă rece, cu apă sălcie, prăfoasă. *Graba* cu care se întâmplase.

Când a fost gata burgerul meu, a trebuit să mă strige Buddy de două ori. Când m-am dus să-l iau, mi-a spus:

— Te-ai întors să rămâi sau să lichidezi cu cabana?

— De ce? I-am întrebat. Ți-a fost dor de mine?

— Mnu, a spus, da' cel puțin tu ești de la noi din stat. Știai că "Massachusetts" înseamnă "găoaza curului" în limba tribului Piscataqua?

— Ești la fel de glumeț ca-ntotdeauna, am spus.

— Mda. O s-ajung la emisiunea aia cretină a lu' Letterman. O să-i explic de ce le-a dat Dumnezeu aripi pescărușilor.

— De ce le-a dat, Buddy?

— Ca să le poată da-n cap cu ele nenorociților de francezi până-i duc la groapa de gunoi.

Am luat un ziar din stativ și un pai pentru frapé-ul pe care-l comandasem. Am făcut apoi un ocol pe la telefonul public și, așezându-mi ziarul la subsuoară, am deschis cartea de telefon. Puteai foarte bine să pleci cu ea dacă voiai; nu era legată de aparat. Cine, totuși, ar vrea să fure un registru cu numerele de telefon din Districtul Castle?

Erau peste douăzeci de familii Devore, ceea ce nu m-a surprins prea tare — e unul dintre numele alea, ca Pelkey sau Bowie sau Toothaker, peste care dai tot timpul dacă locuiești prin zonă. Presupun că peste tot e la fel — unele familii se-nmulțesc mai cu spor și călătoresc mai puțin, asta-i tot.

Era un Devore înregistrat la adresa "RD Wsp Hill Rd", însă nu era pe numele Mattie, Mathilda, Martha sau M. Era pe Lance. M-am uitat pe coperta cărții de telefon și am văzut că era ediția din 1997, tipărită și distribuită pe când soțul lui Mattie încă mai era pe tărâmul celor vii. Bine... dar mai era ceva cu numele ăsta. Devore, Devore, haideți să-i ridicăm acum în slăvi pe celebrii Devore; unde te afli tu, Devore? Însă nu mi-a venit nimic în minte, orice-ar fi fost.

Mi-am mâncat burger-ul, mi-am băut înghețata lichefiată și am încercat să nu mă uit la ce se prinsese pe fâșiile lipicioase de hârtie.

Cât timp așteptam să-mi dea restul Audrey cea palidă și tăcută (încă mai puteai mânca o săptămână întreagă la Village Cafe pentru cincizeci de dolari... asta, adică, dacă te țineau arterele sangvine), am citit abțibildul lipit pe casa de marcaj. Era tot una dintre vorbele preferate ale lui Buddy Jellison:

CIBERSPAȚIUL M-A SPERIAT ATÂT DE TARE, CĂ M-AM DESCĂRCAT ÎN PANTALONI. Aceasta nu m-a făcut tocmai să mă tăvălesc pe jos de răs, însă m-a *făcut* să găsesc cheia unuia dintre misterele acelei zile: de ce mi se păruse nu doar familiar, ci evocator, numele de Devore.

Stăteam bine din punct de vedere financiar, eram bogat judecând după standardele multora. Exista, totuși, cel puțin o singură persoană având legături cu TR-ul, bogată judecând după standardele tuturor și putred de bogată după standardele celor mai mulți dintre locuitorii permanenți ai regiunii lacurilor. Asta, dacă mai mânca, respira și dacă mai făcea încă umbră pământului.

— Audrey, mai trăiește Max Devore?

Mi-a oferit un zâmbet timid.

— Oh, mda. Da' nu-l vedem pe-aicea prea des.

Asta m-a făcut să râd, așa cum toate glumele de pe abțibildurile lui Buddy nu reușiseră să mă facă. Audrey, care a fost întotdeauna gălbuie la ten și care părea acum candidată la un transplant de ficat, a izbucnit și ea într-un râset reținut. Buddy ne-a oferit o privire încruntată de bibliotecar de la celălalt capăt al tejghelei, unde citea un fluturaș despre cursa organizată de cei de la NASCAR¹ de Patru Iulie la Oxford Plains.

¹Acronim pentru *National Association of Stock Car Auto Racing* (Asociația Națională a Curselor pentru Mașini de Mare Viteză).

Am mers înapoi tot pe unde venisem. Nu face bine să mănânci un hamburger mare în toiul unei zile toride; îți dă somnolență și senzația de minte câltoasă. Nu-mi doream decât să ajung acasă (nu eram acolo nici de douăzeci și patru de ore și deja mă gândeam la Sara ca fiindu-mi casă), să mă arunc în patul din dormitorul din aripa de nord, sub ventilatorul pornit și să dorm pentru cel puțin două ore.

Când am trecut pe lângă Wasp Hill Road, am încetinit. Rufele atârnavu nemișcate pe fire și se vedeau câteva jucării aruncate pe jos în curtea din față, însă Scout-ul dispăruse. Mattie și Kyra își înhățaseră costumașele, am bănuț, și plecaseră spre plaja publică. Îmi plăcuseră amândouă, și asta destul tare. Scurtul mariaj al lui Mattie probabil că o legase într-un fel de Max Devore... dar, uitându-mă la rulota dublă, ruginită, la parcareă prăfuită și la curtea din față cu iarba rărită, amintindu-mi pantalonii scurți și lălâi ai lui Mattie și bluza ei largă de la Kmart, m-am văzut nevoit să-mi spun că, probabil, legătura nu era atât de strânsă.

Înainte să se retragă în Palm Springs la sfârșitul anilor optzeci, Maxwell William Devore fusese o forță deschizătoare de drumuri în revoluția computeristică. Revoluția aceasta e, în principal, revoluția oamenilor tineri, însă Devore se descurca bine pentru un cal bătrân — cunoștea terenul de joacă și înțelegea regulile. A început atunci când memoria era stocată pe bandă magnetică, nu pe cipuri, și când o râșniță de dimensiunea unui depozit, numită UNIVAC¹, era considerată operă de artă. Vorbea fluent COBOL² și o rupea în FORTRAN³ ca un nativ. Atunci când domeniul s-a dezvoltat dincolo de puterea lui de a-i ține pasul, s-a dezvoltat până acolo unde a început să remodeleze lumea, și a cumpărat talentul de care avea nevoie ca afacerea lui să continue să crească. Compania lui, Visions, crease programe de scanare care puteau transfera informații de pe hard-disk pe dischete aproape instantaneu; crease programe de generare grafică ce deveniseră unealta de bază a industriei respective; crease sistemul Pixel Easel, care le permitea utilizatorilor de laptop-uri să deseneze folosindu-se de mouse... să deseneze de fapt cu degetul, dacă aparatul lor era echipat cu ceea ce Jo numise "cursorul clitoidian". Nu Devore inventase aceste lucruri, însă el înțelesese că *pot* fi inventate și angajase oamenii care s-o facă. Deținea zeci de patente și era codeținător al altor câteva sute. Se presupunea că are o avere de aproximativ șase sute de milioane de dolari, în funcție de cum se vindeau într-o zi anume acțiunile în domeniul tehnologic.

În TR, avea reputația unui om arțăgos și neplăcut. Asta nu era de mirare; se poate întâmpla oare ca un nazaritean să admită că sunt lucruri bune și-n alt oraș decât în Nazaret? Și, desigur, localnicii spuneau că e excentric. Ascultați-i pe bătrânii care-și amintesc de tinerețile celor bogați și de succes (și toți bătrânii pretind că-și amintesc) și veți auzi că aceștia au ros tapetul de pe pereți, că și-au regulat câinele și că au mers la cinele organizate de biserică îmbrăcați doar într-o pereche de izmene pătată cu urină. Chiar dacă toate astea ar fi fost adevărate în cazul lui Devore și chiar dacă, exagerând, ar fi fost un Scrooge McDuck, mă

¹Acronim pentru *Universal Automatic Computer* (Computer universal automat).

²Acronim pentru *Common Business-Oriented Language* (Limba standardizat pentru afaceri)

³Acronim pentru *Formula Translation* (Limba de programare în domeniul calculatoarelor)

îndoiam că ar fi permis ca două dintre rudele lui apropiate să trăiască într-o rulotă dublă.

Am intrat pe stradela de deasupra lacului, apoi m-am oprit în capul drumului meu de acces, uitându-mă la pancarta de acolo: cuvintele SARA LAUGHS erau pirogravate într-o scândură lăcuită, bătută în cuie pe tulpina celui mai apropiat copac. Vederea ei m-a făcut să-mi amintesc de ultimul vis din seria Manderley. În acel vis, cineva lipise pe pancartă abțibildul unui post de radio, așa cum vezi mereu abțibilduri lipite pe taxatoarele automate de pe autostrăzile cu plată.

Am coborât din mașină, m-am dus la pancartă și am studiat-o. Nici urmă de abțibild. Firele de floarea-soarelui fuseseră la locul lor, crescute printre scândurile verandei — aveam în valiză o fotografie care dovedea lucrul ăsta — însă nu se vedea nici urmă de abțibild pe pancarta cu numele casei. Lucru care ce dovedea, de fapt? Haide, Noonan, revino-ți în fire.

Am pornit înapoi spre casă — portiera era deschisă cei de la Beach Boys se auzeau cântând în difuzoare —, apoi m-am răzgândit și m-am întors la pancartă. În vis, abțibildul fusese lipit chiar deasupra RA-ului de la SARA și deasupra LAU-lui de la LAUGHS. Am atins cu degetele locul și mi s-a părut, când le-am luat înapoi, că sunt lipicioase. Sigur că asta se poate să fi fost și din cauza lacului și a vremii călduroase. Sau poate din cauza imaginației mele.

Am mers cu mașina până în fața casei, am parcat, am tras frâna de mână (pe pantele din jurul Dark Score-ului și din jurul celorlalte aproximativ douăsprezece lacuri din vestul Maine-ului, întotdeauna trăgeai frâna de mână) și am ascultat restul melodiei "Don't Worry, Baby", care mi s-a părut dintotdeauna că e cea mai bună melodie a celor de la Beach Boys, bună nu în ciuda versurilor sale lacrimogene, ci tocmai datorită lor. Dacă ai ști cât de tare te iubesc, draga mea, cântă Brian Wilson, nici un rău nu te-ar ajunge. Oh, oameni buni, câte ar însemna să fie asta adevărat.

Am rămas acolo să ascult și m-am uitat la dulăpiorul montat în partea din dreapta a verandei. Acolo ne țineam noi gunoiul, ca să nu atragem ratonii din împrejurimi. Deseori, nici tomberoanele cu capac nu i descurajează; dacă-s destul de flămânzi, ratonii reușesc cumva să ridice capacele cu mânuțele lor deștepte.

Doar n-ai de gând să faci lucrul la care te gândești acum, mi-am spus. Adică... vorbești serios?

Se părea că da — sau că, cel puțin, aveam de gând să încerc. Când le-au făcut Beach Boys loc celor de la Rare Earth, am coborât din mașină, am deschis dulăpiorul și am scos două tomberoane pentru gunoi. De două ori pe săptămână venea un tip pe nume Stan Proulx să ridice gunoiul (sau așa se întâmpla în urmă cu patru ani, mi-am atras atenția) unul din rețeaua lui Bill Dean de muncitori cu jumătate de normă, gata oricând să mai scoată un ban cinstit neimpozabil, însă, datorită sărbătorii, nu credeam că trecuse Stan să ia lăturile acumulate în ultima vreme, și nu greșeam. În fiecare tomberon se aflau câte două pungi din plastic pentru gunoi. Le-am scos de acolo (spunându-mi că-s un nebun chiar în timp ce făceam asta) și le-am desfăcut șnururile galbene.

Chiar nu cred că eram atât de obsedat încât să-mi vărs pe verandă o grămadă de gunoi ud dacă s-ar fi ajuns acolo (sigur că nu voi ști niciodată cu siguranță asta și poate că așa e mai bine), însă nu s-a ajuns. Nimeni nu locuise în casă vreme de patru ani, v-amintiți, și numai traiul oamenilor produce gunoi — tot soiul de lucruri de la zaț de cafea la șervețele sanitare folosite. În pungile acelea nu se afla decât murdărie

uscată, măturată și adusă afară pe fărâș de echipa de curățătoare a Brendei Meserve.

Erau acum nouă săculeți de unică folosință pentru aspiratoare, conținând praf, mizerie și muște moarte cât pentru patruzeci și opt de luni. Erau ghemotoace de prosoape din hârtie, unele mirosind aromat a lustru pentru mobilă și altele purtând aroma mai înțepătoare, dar plăcută de detergent pentru geamuri Windex. Era un covoraș mucegăit și o jachetă cu aspectul acela mâncat de molii. În mod sigur nu regretam jacheta; o greșeală pe care o făcusem în primii ani ai maturității mele, care arăta a ceva din perioada când Beatles-ii cântau "I Am The Walrus". Bi-bi-bine lucrat!

Mai era o cutie plină cu cioburi de sticlă... o alta plină cu armături de nerecunoscut (și probabil de nedatat) pentru instalația de țevi... o bucată ruptă și murdară de covor... prosoape de bucătărie obosite, spălăcite și franjurate... vechile mănuși de bucătărie pe care le foloseam când prăjeam burgeri și pui pe grătar...

Abțibildul se afla, boțit, la fundul celei de-a doua pungi. Știam că-l voi găsi — am simțit-o din clipa în care am atins porțiunea aceea ușor lipicioasă de pe pancartă —, însă simțisem nevoia să-l văd cu ochii mei. Așa cum simțise nevoia și bătrânul Toma Necredinciosul să-și vadă mâinile pline de sânge, presupun.

Am așezat obiectul găsit pe o scândură a verandei încălzită de soare și l-am îndreptat cu mâna. Avea marginile rupte. Probabil că Bill se folosisese de-o daltă ca să-l poată dezlipi. Nu voise ca domnul Noonan să vină înapoi la lac după patru ani și să descopere că cine știe ce puști amețit de bere i-a lipit un abțibild al unui post de radio pe pancarta de la intrarea pe drumul de acces. Doamne ferești, nu, aiasta nu s-ar cuveni, dragă. Jos cu el, așadar, și la coș, iar acum uite-l iarăși, încă o bucată din coșmarul meu, dezgropată și nici măcar foarte tare distrusă. Mi-am plimbat degetele peste el. WBLM, 109.2, TRÂMBIȚA ROCK AND ROLL-ULUI DIN PORTLAND.

Mi-am spus că nu trebuie să-mi fie teamă. Că nu înseamnă nimic, așa cum nici celelalte lucruri nu însemnau nimic. Apoi am luat mătura din dulăpior, am adunat gunoiul la un loc și l-am aruncat din nou în pungile de plastic. O dată cu acesta, am aruncat și abțibildul.

Am intrat în casă, vrând să fac un duș și să spăl praful și mizeria de pe mine, când am văzut cu coada ochiului slipul meu de baie, zăcând încă într-una din valizele mele desfăcute și m-am hotărât să merg mai bine să înot. Slipul era un articol vesel, imprimat cu balene care înoată, pe care-l cumpărasem în Key Largo. Mi-am spus că i-ar plăcea prietenei mele cu șapcă Bosox. Mi-am verificat ceasul de la mână și am observat că-mi terminasem Villageburger-ul cu patruzeci și cinci de minute în urmă. Un timp bunicel, *Kemo Sabe*¹, mai ales după ce mă dedasem unui joc energetic de Caută Comoara din Punga cu Gunoi.

Mi-am îmbrăcat slipul și am coborât scările din traverse de cale ferată, care duceau de la Sara la apă. Șlapii din picioarele mele plesăiau și fâșâiau. Câțiva țânțari întârziați zumzăiau. Lacul scânteia în fața mea, nemișcat și ademenitor sub cerul acela jos și umed. De-a lungul marginilor sale dinspre sud și nord, mărginind întreaga parte de est a lacului, se afla o cărare deschisă trecerii tuturor (în documente, aceasta

¹În dialectul Yavapai, vorbit în Arizona de către vechii indieni, înseamnă "cel cu pielea albă"; a apărut des ca expresie în serialul de televiziune western din anii '30 "Love Ranger".

e numită "proprietate publică"), căreia localnicii din TR îi spuneau pur și simplu Strada.

Dacă o luai de la poalele scărilor mele la stânga pe stradă, puteai merge direct până la Debarcaderul Dark Score, trecând în drum pe lângă bodegile infecte ale lui Warrington și Buddy Jellison... ca să nu mai po-menesc de alte patru duzini de căsuțe pentru vacanță, vârate discret în crânguri povârnite de molizi și pini. Dacă o luai la dreapta, puteai ajunge la Halo Bay, deși ai fi avut nevoie de o zi întreagă s-o faci, atunci când Strada era năpădită de plante așa cum era acum.

Am rămas o clipă acolo pe cărare, apoi am luat-o la fugă înainte și am plonjat în apă. Chiar pe când străbăteam aerul cu cea mai mare ușurință, mi-am dat seama că, ultima dată când sărisem în felul ăsta în apă, o țineam de mână pe soția mea.

Atingerea cu apa a însemnat aproape o catastrofă. Apa era destul de rece să-mi aducă aminte că am patruzeci de ani, nu paisprezece, și, preț de o clipă, inima mi-a stat în loc. Atunci când lacul Dark Score se închidea deasupra capului meu, am fost aproape complet convins că nu voi mai reveni viu la suprafață. Că voi fi găsit plutind cu fața în jos între pluta pentru înot și fâșia mea micuță din Stradă, victimă a combinației dintre apa rece și un Villageburger unsuros. Pe lespede mea funerară vor sculpta: "Întotdeauna Ți-a Spus Mama să Aștepți Măcar o Oră."

Atunci când am atins cu picioarele pietrele și buruienile grețose de pe fundul lacului, inima a pornit din nou cu un zvâcnet și m-am împins spre suprafață, asemeni unui tip care vrea să marcheze un ultim coș înainte ca meciul de baschet să se încheie. Când am dat din nou de aer, am respirat convulsiv. Mi-a intrat apă în gură și am scuipat-o afară o dată cu tusea, cu o mână mângâindu-mi pieptul în încercarea de a-mi încuraja inima — haide, iubire continuă să bați, știu c-o poți face.

M-am apropiat de mal până ce apa îmi ajungea numai până la brâu. Gura îmi era plină de gustul acela răcoros: apă de lac, ușor înțepătoare, cu gust mineral, cea pe care vrei s-o îndepărtezi atunci când îți speli hainele. Era exact gustul pe care-l simțisem pe marginea lui Route 68. Era gustul pe care-l simțisem când Mattie Devore mi-a spus numele fiicei sale.

Am făcut o legătură mentală, asta-i tot. Între asemănarea de nume, soția mea moartă și lacul ăsta. Căruia...

— Căruia i-am mai simțit gustul o dată sau de două ori înainte, am spus cu voce tare. Ca pentru a sublinia acest lucru, am luat în căușul pal-meii puțină apă — una dintre cele mai curate și mai străvezii din stat, potrivit raportului analiștilor pe care eu și cu toți ceilalți membrii ai așa-numitei Asociații a Lacurilor Vestice îl primim în fiecare an — și am dat-o pe gât în jos. N-am avut parte de nici o revelație, nu m-a lovit nici o străfulgerare bruscă și ciudată. Nu era decât Dark Score, la început în gură și apoi în stomacul meu.

Am înotat până la plută, am urcat treptele scărilor laterale și m-am întins pe scândurile încinse, simțindu-mă brusc foarte fericit că venisem aici. În pofida tuturor lucrurilor. Măine urma să pun bazele unui anume tipic de viață aici... voiam să încerc, în orice caz. Pentru moment îmi ajungea să stau cu capul sprijinit pe-un braț îndoit, pe punctul de a ațipi, convins că aventurile zilei se terminaseră.

După cum s-a dovedit, această ultimă afirmație n-a fost tocmai adevărată.

În timpul primei veri pe care am petrecut-o în TR, Jo și cu mine am descoperit că se pot vedea focurile de artificii din Castle Rock de pe

estacada ce dă în lac. Mi-am amintit acest lucru tocmai când crepusculul lăsa loc întunericului și mi-am spus că anul acesta, în timpul focurilor de artificii, voi sta în sufragerie, uitându-mă la un film de pe casetă. Să-mi reamintesc de toate crepusculele de Patru Iulie pe care le petrecusem acolo, bând bere și râzând când explodau artificiile cele mari, ar fi fost o idee rea. Mă simțeam și fără asta destul de singur, singur într-un fel de care nu fusesem conștient în Derry. Apoi m-am întrebat de ce venisem aici, dacă nu să dau piept în sfârșit cu amintirile legate de Johanna — cu toate amintirile — și să le ofer odihna cuvenită. În mod sigur, posibilitatea de a scrie din nou nu mi se păruse niciodată mai îndepărtată ca în acea noapte.

Nu aveam nici o bere — uitasem să cumpăr un pachet de șase sticle, fie de la magazinul universal, fie de la Village Cafe — însă aveam sucuri răcoritoare, grație Brendei Meserve. Mi-am luat o doză de Pepsi și m-am așezat să urmăresc focurile de artificii, sperând că nu mă va durea prea tare. Sperând, probabil, că nu voi plânge. Nu încercam să mă mint; mă mai așteptau niște lacrimi și aici, desigur. Trebuia numai să trec prin ele.

Prima explozie de lumină a serii tocmai se detonase — o răbufnire împrăștiată de albastru, urmată la mare distanță de o bubuitură —, când a sunat telefonul. M-a făcut să tresar așa cum explozia vlăguită din Castle Rock nu mă făcuse. Mi-am spus că probabil e Bill Dean, sunând interurban să vadă dacă m-am instalat fără probleme.

În vara dinainte să moară Jo, ne cumpăraserăm un telefon fără fir ca să ne putem plimba pe la parter în timp ce vorbeam în receptor, o chestie pe care amândurora ne plăcea s-o facem. Am intrat în sufragerie prin ușa glisantă din sticlă, am apăsat butonul de răspuns și am spus: "Alo, Mike la telefon", mergând în acest timp înapoi la scaunul meu de pe estacadă și așezându-mă. De cealaltă parte a lacului, departe, explodând sub norii joși ce atârnau deasupra Castle View-ului, se vedeau steluțe verzi și galbene, urmate de fulgerări tăcute care, în cele din urmă, aveau să-mi ajungă la urechi sub formă de pocnete.

Preț de o clipă, n-am auzit nimic în receptor, apoi vocea aspră — o voce bătrână, dar nu a lui Bill Dean — a unui bărbat a spus:

— Noonan? Domnul Noonan?

— Da?

O ploaie imensă de scântei aurii a umplut cerul dinspre vest, făcând norii joși să sclipască pentru scurtă vreme filigranați. M-a dus cu gândul la spectacolele de decernare a premiilor pe care le vezi la televizor, unde apar o mulțime de femei frumoase îmbrăcate în rochii strălucitoare.

— Devore.

— Da? am spus din nou, precaut.

— Max Devore.

Nu-l vedem pe-aicea prea des, îmi spusese Audrey. Crezusem că asta nu-i decât o vorbă în doi peri, de yankeu, se părea însă că vorbise serios. Minunile nu mai încetau să apară.

Bun, ce urmează? Nu aveam absolut nici o idee despre cum să încep conversația. Mi-am spus să-l întreb de unde avea numărul meu de telefon, care era nelistat, dar la ce mi-ar fi ajutat? Când aveai o avere de jumătate de miliard de dolari — dacă acesta cu care vorbeam era cu adevărat *ace*/ Max Devore —, puteai face rost de orice număr nelistat aveai nevoie.

M-am mulțumit să-i spun din nou da; de data asta, fără ridicarea a- ceea de ton de la sfârșit.

A urmat o altă tăcere. Când aveam s-o sparg și să încep să-i pun întrebări, el va avea frâiele conversației... asta dacă se va putea spune că

În acel moment mai purtam o conversație. Un gambit bun, însă eu aveam avantajul lungii mele colaborări cu Harold Oblowski pe care să mă sprijin — Harold, maestrul pauzelor lehuze. Am rămas țeapăn, ținând la ureche receptorul acela mic și isteț fără fir, și-am privit spectacolul de lumini dinspre vest. Roșu izbucnind în albastru, verde în auriu; femei nevăzute se plimbau prin nori îmbrăcate în rochii de seară sclipitoare, croite special pentru o ceremonie de decernare a unor premii.

— Am înțeles că v-ați întâlnit astăzi cu nora mea, a spus el într-un sfârșit.

Părea deranjat.

— Poate că așa este, am spus, încercând să nu par mirat. Vă pot întreba de ce m-ați sunat, domnule Devore?

— Am înțeles că a avut loc un incident.

Lumini albe dansau pe cer — puteau la fel de bine să fie nave spațiale care explodează. Apoi, venind din urmă, se auzeau bubuiturile. *Am descoperit secretul călătoriei în timp*, mi-am spus. *E-un fenomen auditiv.*

Țineam receptorul în mână mult prea tare strâns și m-am convins să relaxez priza. Maxwell Devore. O jumătate de miliard de dolari. Nu în Palm Springs, cum bănuisem eu, ci aproape — chiar aici în TR, dacă mă puteam încrede în zumzetul caracteristic de fundal de pe fir.

— Sunt îngrijorat pentru nepoata mea.

Vocea lui era mai aspră ca înainte. Era furios și asta se simțea — bărbatul cu care vorbeam nu trebuise să-și ascundă emoțiile de foarte mulți ani.

— Am înțeles că atenția nurorii mele a luat-o iarăși razna. Deseori o ia razna.

Acum, o jumătate de duzină de explozii sub formă de stea au aprins noaptea, înflorind aidoma unor flori într-un vechi film Disney despre natură. Îmi imaginam mulțimile de oameni adunate pe Castle View, șezând cu picioarele încrucișate pe pături, mâncând înghețată la cornet și bând bere și făcând toți deodată *Ooooo*. Asta-i efectul oricărei opere de artă de succes, cred — toată lumea face deodată *Ooooo*.

Te temi de tipul ăsta, nu-i așa? m-a întrebat Jo. *Bine, poate că ai motive. Un om care crede că are dreptul să se mânie când are chef și pe cine are chef... ăsta-i un om care poate fi periculos.*

Apoi, vocea lui Mattie: *Nu sunt o mamă rea, domnule Noonan. Nu mi s-a mai întâmplat așa ceva înainte.*

Sigur că asta spun toate mamele rele în astfel de ituatii, mi-am închipuit eu... însă o crezusem.

De asemenea, blestemăție, numărul meu de telefon era nelistat. Ședeam aici cu un suc în mână, uitându-mă la focurile de artificii, nederanjând pe nimeni, iar tipul ăsta mă...

— Domnule Devore, n-am nici o idee despre...

— Nu-mi spuneți asta, cu tot respectul cuvenit, nu-mi spuneți asta, domnule Noonan, ați fost văzut discutând cu ele.

Mi s-a părut că-mi vorbește așa cum cred că trebuie să li se fi părut sărmanilor ăia fără noroc că le vorbește Jo McCarthy atunci când, aduși în fața comitetului pe care-l prezida, i-a catalogat drept niște comuniști infecti.

Ai grijă, Mike, mi-a spus Jo. *Ai grijă la ciocanul de-argint al lui Maxwell.*

— Într-adevăr m-am întâlnit și am vorbit cu o femeie și cu o fetiță mică în dimineața aceasta, am spus. Presupun că despre ele vorbiți.

— Nu, ați văzut un *prunc* ce de-abia a-nvățat să umble, plimbându-se pe șosea *singur*, a spus el. Și apoi ați văzut o femeie venind în goană

pe urmele lui. Nora mea, conducând chestia aia a ei. Copilul ar fi putut fi călcat de-o mașină. De ce-o protejați pe tânăra aceea, domnule Noonan? V-a promis ceva? În mod sigur nu-i faceți o favoare copilului, asta v-o pot spune sigur.

Mi-a promis că o să mă ducă la rulota ei și apoi o să-mi ofere o plimbare prin jurul lumii, am vrut să-i spun. A promis că-și va ține gura deschisă mereu dacă eu mi-o voi ține închisă — asta vreți să auziți?

Da, a spus Jo. Foarte probabil, asta vrea să audă. Foarte probabil, asta vrea să creadă. Nu-i da voie să te provoace să izbucnești în sarcasmul tău bătaios, Mike — s-ar putea s-o regreți.

De ce mă deranjam măcar s-o apăr pe Mattie Devore, totuși? Nu știu. Nu aveam nici cea mai mică idee cu privire la lucrurile în care mă implicam acum, dacă tot veni vorba. Știam doar că Mattie păruse obosită și că fetița nu avusese nici o vâ-nătaie și nu păruse speriată sau ursuză.

— *A fost o mașină. Un jeep vechi.*

— Așa mai merge. — Satisfacție. Și interes acut. Lăcomie, aproape.

— Ce s-a...

— Cred că am presupus că au venit împreună cu mașina, am spus.

Am simțit o anume plăcere frivolă descoperind că nu mă părăsise talentul de a inventa povești — m-am simțit ca un aruncător de base-ball care se blochează în prezența mulțimii de oameni, dar care poate arunca mingea fără nici o problemă în curtea din spatele casei sale.

— Mi se pare că fetița avea în mână câteva margarete.

Aveam toate datele necesare, de parcă nu stăteam pe estacadă, ci depuneam mărturie în sala de judecată. Harold ar fi fost mândru de mine. Ei bine, nu. Harold ar fi fost în primul rând oripilat pentru că port o asemenea conversație.

— Cred că am presupus că au ieșit la cules flori de câmp. Nu-mi amintesc chiar atât de bine incidentul. Sunt scriitor, domnule Devore, și, când conduc, adesea alunec în propriul meu...

— Minți.

Furia ieșise acum direct la suprafață, roșiatică și pulsând ca un furuncul. După cum suspectasem, nu era nevoie de prea mult efort pentru a-l escorta pe tipul ăsta dincolo de granița amabilității sociale.

— Domnul Devore. Devore cu calculatoarele, presupun?

— Presupui corect.

Lui Jo întotdeauna i se răcea tonul și expresia feței, pe măsură ce temperamentul ei deloc de netrecut cu vederea i se încingea. Acum, m-am auzit copiind-o într-un fel de-a dreptul straniu.

— Domnule Devore, nu sunt obișnuit să mă sune seara bărbați pe care nu-i cunosc și nici nu intenționez să lungesc vorba atunci când bărbatul care a făcut asta mă numește mincinos. O seară plăcută, domnule.

— Dacă totul era în regulă, de ce te-ai oprit?

— Am fost plecat din TR o vreme și voiam să știu dacă mai e deschisă Village Cafe. Oh, apropo — nu știu de unde mi-ați luat numărul de telefon, dar știu unde puteți să vi-l băgați. Noapte bună.

Am întrerupt legătura cu degetul mare și apoi n-am făcut decât să mă uit la telefon, de parcă nu văzusem în viața mea un asemenea aparat. Mâna în care-l țineam tremura. Inima îmi bătea cu viteză; o simțeam în gât și la încheieturi, nu doar în piept. M-am întrebat dacă i-aș fi putut spune lui Devore să-și bage numărul meu de telefon în fund dacă n-aș fi avut și eu câteva milioane puse la loc sigur într-o bancă.

Lupta Titanilor, dragă, a spus Jo pe vocea ei rece. Și numai din pricina unei adolescente care locuiește într-o rulotă. Nici măcar n-

avea niște sâni despre care să poți vorbi.

Am râs zgomotos. Lupta Titanilor? Nici pe departe. Un anume magnat industrial de la cumpăna dintre veacuri spusese odată: "În zilele noastre unul care are un milion de dolari zice că-i bogat." Era foarte probabil că Devore avea aceeași părere și despre mine și, judecând la o scară mai largă, avea și dreptate.

Acum, cerul dinspre vest era luminat de niște culori nenaturale, pulsatile. Era runda finală.

— Despre ce-a fost, totuși, vorba? am întrebat.

Nici un răspuns; numai un cufundar, care a strigat de cealaltă parte a lacului. Protestând împotriva zgomotului neobișnuit din cer, mai probabil ca orice.

M-am ridicat, am intrat în casă și am așezat receptorul la loc în furcă, dându-mi seama în același timp că mă așteptam să sune din nou, că mă așteptam ca Devore să înceapă să-mi scuie poncifuri din filme: *Dacă-mi stai în cale o să și Te previn, amice, să nu și Dă-mi voie să-ți ofer un sfat bun înainte să.*

Telefonul n-a sunat. Am turnat restul de suc pe gâtleej în jos, gâtleej ce de bună seamă se uscase și m-am hotărât să merg să mă culc. Cel puțin, nu avusesem parte de plânsete și jelanii acolo pe estacadă; Devore mă scosese dintr-ale mele. Într-un fel ciudat, îi eram recunoscător.

M-am dus în dormitorul din aripa de nord, m-am dezbrăcat și apoi m-am întins pe pat. M-am gândit la fetița aceea mică, la Kyra, și la mama ce ar fi putut fi sora ei mai mare. Devore era nervos pe Mattie, măcar atât pricepusem, iar dacă, în ochii tipului ăsta, eu eram o nonentitate financiară, ea ce era oare? Și cum se putea ea apăra dacă Devore se hotăra s-o atace în vreun fel? Acesta a fost un gând cam neplăcut, știu, și a fost și gândul cu care am adormit.

M-am trezit trei ore mai târziu să elimin doza de suc pe care, nechibzuitul de mine, o băusem înainte să mă retrag în dormitor și, stând în fața vasului de closet, pișându-mă cu un ochi deschis, am auzit din nou plânsetul. Un copil undeva în întuneric, ră tăcit și înspăimântat... sau poate doar *prefăcându-se* că e ră tăcit și înspăimântat.

— Nu, am spus. Stăteam în pielea goală în fața vasului de la bideu, cu spatele acoperit de piele de găină. Te rog să nu începi cu porcăriile astea, mă sperie.

Plânsetul s-a ofilit cum făcuse și înainte, părând să se împuțineze ca purtat de cineva departe într-un tunel. M-am întors în pat, m-am întors pe partea mea și am închis ochii.

— A fost un vis, am spus. Numai un alt vis din seria Manderley.

Știam că nu e adevărat, însă știam și că voi adormi la loc, iar atunci acesta mi se părea cel mai important lucru. Alunecând în somn, mi-am spus pe o voce care-mi aparținea în totalitate: *E vie. Sara e vie.*

Și am înțeles, de asemenea, un lucru: îmi aparținea. O revendicasem. La bine și la rău, mă întorsesem acasă.

CAPITOLUL NOUĂ

La nouă în dimineața zilei următoare, am umplut o sticlă de plastic cu suc de grepfrut și am pornit la o plimbare lungă pe Stradă. Era o zi luminoasă și deja călduroasă. Era, de asemenea, tăcută — genul acela de tăcere de care ai parte doar după o sărbătoare de sâmbătă, cred, compusă din părți egale de puritate sufletească și mahmureală. Am văzut doi sau trei pescari opriți cu bărcile departe pe lac, însă nu

funcționa nici măcar o barcă cu motor, nici măcar un cârd de copii nu striga și nu se stropea cu apă. Am trecut pe lângă vreo șase case pe panta de deasupra mea și, chiar dacă toate erau cel mai probabil locuite în această perioadă a anului, singurele semne de viață erau niște costume de baie întinse pe sârma estacadei de la casa familiei Passendales și un colac gonflabil, din plastic verde fosforescent, pe jumătate dezumflat, în formă de cal de mare, zăcând pe ciotul de estacadă al familiei Rimers.

Mai aparținea însă micuța căbănuță cenușie a familiei Passendales tot familiei Passendales? Mai aparținea căsuța de vară circulară și comică a familiei Batchelders, cu geamul ei panoramic dând spre lac și spre munții de dincolo de el tot familiei Batchelders? Nu aveam de unde ști, desigur. În patru ani se pot schimba multe lucruri.

M-am plimbat și n-am făcut nici un efort să mă gândesc — un truc vechi din vremea când încă scriam. Obosește-ți corpul, odihnește-ți mintea, dă-le timp băieților din subsol să-și facă meseria. Mi-am croit drum pe lângă campingurile unde, cândva, Jo și cu mine ne băuserăm sucurile și fripseserăm carne la grătar și participasem la ocazionalele petreceri cu invitați, am absorbit tăcerea ca un burete, mi-am băut suc, mi-am luat transpirația de pe frunte cu mâna și am așteptat să văd ce gânduri îmi vin în minte.

Primul a fost o constatare ciudată: aceea că pruncul plângând în noapte mi se părea cumva mai real ca telefonului Max Devore. Chiar fusese sunat de-un bogătan, de-un magnat din domeniul tehnologic evident deranjat temperamental în prima seară pe care o petrecusem în întregime în TR? Chiar mă numise magnatul sus-pomenit mincinos la un anumit moment? (Fusesem mincinos, având în vedere povestea pe care i-o spusese, însă nu asta conta.) Știam că se întâmplase, dar îmi era de fapt mai ușor să cred în Fantoma de la Lacul Dark Score, cunoscută în jurul focurilor de tabără sub numele de Misteriosul Copilaș care Plânge.

Următorul gând — acesta a venit chiar înainte să-mi termin suc — a fost acela că trebuie s-o sun pe Mattie Devore și să-i spun ce mi se întâmplase. Am ajuns la concluzia că era un impuls natural, dar că probabil era o idee proastă. Eram prea bătrân să cred în asemenea schematisme cum ar fi Domnița în Pericol și Tatăl Vitreg cel Rău... sau, în cazul de față, Socrul. Aveam ciorba mea în care să suflu vara asta și nu voiam să-mi complic viața amestecându-mă într-o dispută urâtă dintre Domnul Computer și Doamna Rulotă. Devore îmi șifonase blana — și o făcuse destul de urât —, dar asta probabil că nu fusese ceva personal, doar o chestie pe care o face de obicei. Hei, unii rup găscile de la sutiene cu dinții. Chiar voiam să-i stau în cale în problema asta? Nu. Nu voiam. O salvasem pe micuța Miss Red Sox, mă alesesem cu o scurtă pipăire a sânului mic, dar plăcut de ferm al mamei ei, aflasem că numele Kyra însemna "ca o doamnă" în grecește. Mai mult de-atât ar însemna lăcomie, pentru Dumnezeu.

M-am oprit în acel moment, atât mintea, cât și picioarele mele s-au oprit, dându-mi seama că ajunsesem până lângă localul lui Warrington, o clădire mare, semănând cu un hambar, căreia localnicii îi spuneau uneori clubul country. Într-un fel, asta și era — exista un teren de golf cu șase găuri, un grajd și un traseu pentru curse, un restaurant, un bar și camere în clădirea principală, unde puteau fi cazați până la trei duzini de oameni, plus alte opt sau nouă în căbănuțele-satelit. Exista până și o pistă cu două benzi pentru popice, chiar dacă tu și competitorul tău trebuia să faceți cu rândul la așezatul popicelor. Localul lui Warrington fusese construit pe la începutul primului război mondial. Asta însemna că era mai tânăr decât Sara Laughs, dar nu cu mult.

O estacadă lungă ducea la clădirea mai mică, numită Barul Apusului de Soare. Acolo se adunau vara musafirii lui Warrington să bea ceva la sfârșitul zilei (și unii, pentru un cocteil Bloody Mary, la începutul zilei). Iar când m-am uitat într-acolo, mi-am dat seama că nu mai sunt singur. Pe verandă se afla o femeie, stând la stânga ușii batante de la bar, uitându-se la mine.

M-a făcut să tresar destul de tare. Nu stăteam prea bine cu nervii în acel moment și probabil că asta e o explicație... însă cred că m-ar fi făcut să tresar oricum. În parte, de vină era nemișcarea ei. În parte, subțirimea ei extraordinară. În mare parte, de vină a fost chipul ei. Ați văzut vreodată desenul ăla al lui Edvard Munch, *Strigătul*? Ei bine, dacă vă puteți închipui odihnită fața aceea care țipă, cu gura închisă și cu niște ochi vigilenți, o să aveți o imagine destul de precisă a femeii care stătea la capătul estacadei, cu o mână cu degete lungi odih-nindu-se pe balustradă. Deși, trebuie să vă spun, că prima dată nu mi-a zburat gândul la *Edvard Munch*, ci la *Doamna Danvers*.

Părea în vârstă de șaptezeci de ani și purta pantaloni scurți, îmbrăcați peste un costum de baie negru, întreg. Combinația aceasta părea ciudat de formală, o variație a foarte popularei rochii pentru petrecerile cu cocteiluri. Pielea ei era albă ca laptele, cu excepția porțiunii de deasupra pieptului ei perfect plat și de-a lungul umerilor osoși. Acolo, era năpădită de pete mari și maronii de bătrânețe.

Avea pomeți ascuțiți, proeminenți, ca de tîgvă și sprâncenele îi erau unite într-una singură. Sub aceste streșini, ochii ei se pierdeau în două găvane umbroase. Părul alb și rarit îi atârna flasc peste urechi, până la polița proeminentă a maxilarului.

Doamne, cât e de slabă, mi-am spus. *Nu-i altceva decât o mână de...*

M-a străbătut un fior la acest gând. A fost un fior puternic, de parcă ar fi răsucit cineva un cablu prin carnea mea. Nu voiam ca ea să observe acest lucru; ce început bun de zi de vară, să-i creezi unui tip o repulsie atât de puternică, încât să rămână în loc tremurând și făcând grimase în fața ta —, așa că am ridicat mâna și am salutat-o cu o fluturare. Am încercat și să zâmbesc. Salutare, doamnă care stai lângă ușile batante ale barului. Salutare, bătrână mână de oase ce ești, m-ai speriat de era să fac pe mine, dar, în ultima vreme, nu-mi trebuie mult să mă sperii, așa că te iert. Ce dracu' mai faci? M-am întrebat dacă i se pare și ei la fel de mult ca mie că zâmbetul meu seamănă cu o grimasă.

Nu mi-a răspuns la salut.

Simțindu-mă destul de mult ca un prost — NU AVEM UN IDIOT NOTORIU ÎN ORAȘ, FACEM TOȚI CU RÂNDUL —, mi-am încheiat fluturarea cu un soi de salut cazon frânt și am pornit înapoi pe unde venisem. Cinci pași și a trebuit să mă uit peste umăr; senzația că mă urmărește din priviri era atât de puternică, încât parcă simțeam cum mă apasă între umeri.

Estacada pe care stătuse ea era acum complet goală. Mi-am forțat ochii, convins la început că trebuie să se fi retras doar mai adânc în umbrele aruncate de micuța *spelunchaus*, însă dispăruse. De parcă fusese chiar o fantomă.

A intrat în bar, iubire, a spus Jo. *Știi asta, nu? Adică... știi sigur asta, corect?*

— Corect, corect, am murmurat, pornind spre nord de-a lungul Străzii, către casă. Sigur că știu. Unde altundeva să fi mers?

Doar că nu mi se părea că avusese timp s-o facă; nu mi se părea că putuse intra în bar, chiar și desculță fiind, fără ca eu s-o aud. Nu într-o dimineață atât de tăcută.

Din nou Jo: *Poate că știe să fie discretă.*

— Da, am murmurat. Am vorbit mult cu voce tare înainte să se termine vara aceea. Da, poate că știe. Poate că știe să fie discretă.

Sigur. Așa cum știa și doamna Danvers.

M-am oprit din nou și m-am uitat în urmă, însă poteca publică urma-se malul lacului după o curbă mică și n-am mai putut vedea nici proprietatea Warrington și nici Barul Apusului de Soare. De fapt, mi-am spus, asta îmi convenea la fel de mult.

La drumul de întoarcere, am încercat să trec în revistă ciudățeniile care precedaseră și apoi învăluiseră întoarcerea mea la Sara Laughs: visele repetitive; plantele de floarea-soarelui; abțibildul cu postul de radio; plânsetul din toiul nopții. Presupun că întâlnirea cu Mattie și Kyra, plus telefonul care a urmat de la Domnul Pixel Easel, se puteau și ele califica drept ciudățenii... dar nu în același fel în care se califica plânsetul unui copil pe care-l auzi noaptea.

Și cum rămâne cu faptul că ne aflam în Derry, nu în Dark Score, când murise Johanna? Puteam include și asta pe listă? Nu știam. Nici măcar nu-mi aminteam de ce se întâmplase așa. În toamna și iarna lui 1993 mă dădeam de ceasul morții cu scenariul pentru *Bărbatul în cămașă roșie*. În februarie a lui '94 începusem să lucrez la *Cădere liberă*, iar asta mi-a captat mare parte din atenție. Pe deasupra, hotărârea de-a pleca la TR, la Sara...

— Asta era treaba lui Jo, am spus nimănui și imediat ce am auzit cuvintele rostite, am înțeles cât adevăr purtau. Amândurora ne plăcea de bătrâna asta, dar fusese treaba lui Jo să spună: "Hei, irlandezule, hai să ne cărăm cururile până la TR pentru câteva zile". O spune mereu... doar că, în anul de dinainte să moară, n-o spusese niciodată. Iar mie nu mi-a trecut niciodată prin gând s-o spun în locul ei. Uitasem cumva complet de Sara Laughs, se pare, chiar și atunci când venise vara. Era posibil să mă fi lăsat atât de tare absorbit de scris? Nu mi se părea plauzibil... dar ce altă explicație puteam găsi?

Ceva nu era deloc în regulă cu portretul ăsta, însă nu știam ce. Nici să mă pici cu ceară.

Asta m-a făcut să mă gândesc la Sara Tidwell și la versurile unuia dintre cântecele ei. Nu înregistrase niciodată un disc, eu însă dețineam versiunea cântată de Blind Lemon Jefferson, a acestui cântec. O strofă spunea:

*Nu-i decât o întâlnire sătească iubire
Nu-i decât o învărtită fără pace
Dă-mi voie să-ți sărut buzele dulci iubire
Dintre toți de tine-mi place.*

Îmi plăcea cântecul ăsta și mă întrebasesem mereu cum trebuie să fi sunat ieșind din gura unei femei, și nu din a trubadurului ăla bătrân cu voce îngroșată de băutură. Din gura Sarei Tidwell. Pun pariu că avea o voce dulce. Și, al naibii să fiu, pun pariu că știa să cânte.

Ajunsesem din nou la bătrâna mea casă. M-am uitat prin jur, n-am văzut pe nimeni prin apropiere (cu toate că azeam acum prima barcă pentru schi nautic gonind în josul lacului), m-am dezbrăcat la chiloți și am înotat până la plută. Nu m-am urcat pe ea am rămas doar lângă, ținându-mă de scară cu o mână și bățând leneș apa cu picioarele. Era destul de frumos, dar ce aveam să fac tot restul zilei?

M-am hotărât s-o folosesc curățându-mi biroul de lucru de la al

doilea etaj. Când aveam să termin, poate că aveam să ies și să inspectez studioul lui Jo. Asta, desigur, dacă nu-mi pierdeam până atunci curajul.

Am înotat înapoi spre mal, lopătând încet cu picioarele, cufundându-mi și ridicându-mi capul deasupra apei care curgea pe lângă corpul meu asemenea mătăsii reci. Mă simțeam ca o vidră. Aproape ajunsesem la mal, când mi-am ridicat fața udă și am văzut o femeie stând pe Stradă, uitându-se la mine. Era la fel de slabă ca aceea pe care o văzusem la domeniul Warrington... numai că aceasta era verde. Verde și arătând cu mâna spre nord, de-a lungul cărării, asemenea unei driade dintr-o legendă veche.

Am tresărit, am înghițit apă, am tușit și am scuipat-o afară. M-am ridicat în picioare în apa ce-mi ajungea până la piept și m-am șters la ochi. Apoi am râs (chiar dacă puțin cam strâmb). Femeia era verde fiindcă era un mesteacăn ce creștea puțin mai la nord de unde se sfârșeau scările mele din traverse de cale ferată în Stradă. Și, chiar și cu ochii curățați de apă, mi se părea că e ceva înfricoșător în felul în care frunzele din jurul trunchiului ivoriu-vârstat-cu-negru aproape că alcătuiau o față tensionată. Vântul nu sufla deloc și, astfel, fața era perfect nemișcată (la fel de nemișcată cum fusese și fața femeii în pantaloni scurți negri și costum de baie), dar, într-o zi în care sufla briza, părea probabil că zâmbește sau se încruntă... sau poate că râde. În spatele lui creștea un pin decrepit. O creangă goală stătea întinsă spre nord. Pe aceasta o confundasem eu cu un braț costeliv, cu o mână osoasă arătând spre ceva.

Nu era pentru prima dată când mă speriam singur în felul acesta. Văd tot soiul de lucruri, ăsta-i adevărul. Scrie destule povești și fiecare umbră de pe podea ți se pare a fi o amprentă de picior, fiecare linie din praf, un mesaj secret. Ceea ce, desigur, nu mi-a ușurat deloc încercarea de a-mi da seama ce era cu adevărat ciudat la Sara Laughs și ce era ciudat doar fiindcă *mintea* mea era ciudată.

M-am uitat furtiv în jur, am observat că încă aveam partea aceasta din lac numai pentru mine (deși nu pentru multă vreme; bâzâitului de albină al primei bărci cu motor i se alăturase un al doilea și un al treilea) și mi-am dat jos chiloții uzi. I-am stors, i-am așezat peste pantalonii scurți și cămașă și am mers gol pe scări în sus cu hainele ținute strâns la piept. M-am prefăcut că sunt Bunter, aducând micul dejun și ziarul de dimineață Lordului Peter Wimsey. Pe când am ajuns înapoi în casă, rânjeam ca un prost.

Aerul de la al doilea etaj era sufocant, în pofida geamurilor deschise și am văzut de ce imediat ce am ajuns în capul scărilor. Eu și cu Jo împărțiserăm spațiul de la etaj, ea ocupând partea stângă (doar o cameră mică, de fapt numai o cămăruță, adică tot ce avea ea nevoie pe lângă studioul din aripa de nord a casei), eu, partea dreaptă. La celălalt capăt al coridorului se afla botul zăbrelit al monstruosului aparat de aer condiționat pe care-l cumpăraserăm în anul în care achiziționaserăm casa. Uitându-mă la el, mi-am dat seama că-mi lipsise murmurul lui caracteristic. Lipit de el se afla un mesaj care spunea: *Domnule Noonan: Stricat. Suflă aer cald când îl deschizi & face de parc-ar fi plin de cioburi. Dean spune că piesa de care are nevoie trebuie să vină la magazinul Western Auto din Castle Rock. O să cred asta numai când o s-o văd cu ochii mei. B. Meserve.*

Am surâs la această ultimă remarcă — până și punctul o caracteriza pe doamna M. — și apoi am încercat comutatorul. Aparatele mecanice răspund de obicei favorabil când simt prin apropiere o ființă umană

echipată cu penis, obișnuia Jo să susțină, însă nu și de data asta. Am ascultat vreme de aproape cinci secunde aparatul de aer condiționat cum macină, apoi l-am închis. "Blestemăția dracului s-a căcat în pat", cum le place să spună celor din TR. Și până avea să fie reparat, nici măcar rebusuri nu aveam să rezolv aici sus.

M-am uitat totuși în camera de lucru, curios de ce voi simți, la fel de mult ca și de ce voi găsi. Răspunsul n-a însemnat nimic. Era biroul la care terminasem *Bărbatul în cămașă roșie*, demonstrându-mi astfel că prima dată nu fusese vorba doar de noroc chior; era fotografia lui Richard Nixon stând cu brațele ridicate, arătând cu ambele mâini V-ul de la victorie, legenda de dedesubt spunând: AȚI CUMPĂRA O MAȘINĂ LA MÂNA A DOUA DE LA OMUL ĂSTA?; era covorul de iută pe care-l țesuse Jo pentru mine cu o iarnă sau două înainte să descopere minunata lume a covoarelor persane și renunțase complet la țesut.

Nu era tocmai camera de lucru a unei persoane străine, însă fiecare obiect (mai ales suprafața întinsă și goală a biroului) spune că *este* spațiul de lucru al unui Mike Noonan dintr-o generație mai tânără. Viețile oamenilor, am citit undeva, sunt definite de două forțe primare: munca și mariajul. În viața mea, mariajul se încheiase și cariera ajunsese la ceea ce părea a fi o pauză permanentă. Având asta în gând, nu mi s-a părut ciudat că, acum, spațiul unde petrecusem atâtea zile, cufundat de obicei într-o stare de fericire totală, în vreme ce închipuiam tot soiul de vieți inexistente, nu mai însemna nimic. Era ca și când m-aș fi uitat la camera de lucru a unui angajat ce fusese concediat... sau care murise subit.

Am dat să plec, apoi mi-a venit o idee. Dulapul cu sertare din colț era plin de hârtii — declarații bancare (expirate cele mai multe de opt sau zece ani), corespondență (în mare parte rămasă fără răspuns), câteva bucăți de povești —, dar nu am găsit ce căutam. M-am dus la dulap, în care temperatura trebuie să fi fost de cel puțin șaiszeci de grade, și, dintr-o cutie de carton pe care doamna M. o marcaseră MAȘINĂRII, l-am scos la lumină: un reportofon Sanyo Memo-Scriber pe care mi-l dăduse Debra Weinstock la încheierea colaborării noastre la prima carte tipărită de Putnam. Putea fi setat să se pornească singur când începeai să vorbești; recădea în PAUZĂ când te opreai să gândești.

N-o întrebasem niciodată pe Debra dacă era o chestie care-i atrăsese pur și simplu atenția și-și spusese: "Măi, să fie, pariez că orice romancier popular care se respectă s-ar bucura să aibă o jucărioară d-asta" sau dacă era ceva puțin mai intenționat, un fel de sugestie, poate? Verbalizează faxurile alea scurte pe care le primești din subconștient cât sunt încă proaspete, Noonan? N-am știut atunci și nu știu nici acum. Însă o găsisem: o adevărată mașinărie profesionistă pentru dictare, și avem cel puțin douăsprezece casete în mașină, cu înregistrări pe care le făcusem acasă să am ce asculta pe drum. Voiam să introduc una în Memo-Scriber în seara aceea, să dau volumul cât de tare mergea și să trec aparatul pe funcția de DICTARE. Apoi, dacă se repeta zgomotul pe care-l auzisem cel puțin de două ori, urma să-l am și înregistrat pe bandă. L-l puteam pune lui Bill Dean să-l asculte și să-l întreb ce credea el că este.

Dacă aud plânsetul copilului în noaptea asta și aparatul nici nu pornește?

— Păi, atunci, o să știu altceva, am vorbit în camera de lucru goală, inundată de lumină. Stăteam în cadrul ușii, cu Memo-Scriber-ul sub braț, uitându-mă la biroul gol și transpirând ca un porc. Sau, cel puțin, o să am o bănuială.

Ungherul lui Jo de pe partea cealaltă a holului făcea camera mea de

lucru să pară înghesuită și confortabilă prin comparație. Niciodată prea plin, acum nu era altceva decât un spațiu păstrat ce luase forma unei încăperi. Covorul dispăruse, fotografiile ei dispăruseră, până și biroul dispăruse. Părea că încăperea fusese supusă unei operațiuni din acelea de curățare generală, abandonată însă după ce fusese dusă la îndeplinire în proporție de nouăzeci la sută. Jo fusese măturată din cameră — fusese *răzuită* — și am trăit o clipă de mânie fără temei în dreptată împotriva Brendei Meserve. Mi-am amintit ce-mi spunea mereu mama când făceam ceva din proprie inițiativă cu care ea nu era de acord: "Te-ai avântat prea tare de unu' singur, nu crezi?" Același lucru simțeam și eu în legătură cu strâmta cameră de lucru a lui Jo: anume că, golind-o complet în felul acesta, doamna Meserve se avântase prea tare de una singură.

Poate că nu doamna M. a făcut curățenie, a spus vocea de extraterestru. Poate că a făcut-o însăși Jo. Te-ai gândit măcar la asta, durule?

— Asta-i o prostie, am spus. De ce s-o facă? Nu prea cred că și-a prevăzut moartea. Având în vedere că tocmai își cumpăruse...

Numai că n-am vrut s-o spun. Nu cu voce tare. Cumva, mi s-a părut a fi o idee proastă.

M-am întors să ies din cameră, și o neașteptată briză de aer rece, incredibilă în căldura de acolo, a trecut rapid peste fața mea. Nu peste întregul corp; doar peste față. A fost o senzație descumpănitoare, ca niște mâini mângâindu-mă scurt, dar tandru, pe obraji și frunte. În același timp, mi-a ajuns la urechi un suspin... doar că nu-i asta cea mai buna descriere. A fost un susur care mi-a trecut *pe lângă* urechi, asemenea unui mesaj șoptit în treacăt.

M-am întors, așteptându-mă să văd perdelele de la geam mișcându-se... însă acestea atârnav perfect drepte.

— Jo? am spus și, auzindu-i numele pronunțat, am început să tremur atât de violent, încât aproape că am scăpat Memo-Scriber-ul. Jo, tu ai fost?

Nimic. Nu mi-a mângâiat pielea nici o mână fantomatică, perdelele nu s-au mișcat deloc... ceea ce ar fi trebuit neapărat să facă dacă ar fi suflat cu adevărat un curent de aer. Totul era tăcut. Nu era decât un bărbat înalt cu fața transpirată și cu un reportofon sub braț, stând la intrarea unei încăperi pustii... Însă atunci am început eu să cred cu adevărat că nu sunt singur în Sara Laughs.

Și ce dacă? m-am întrebat. *Chiar dacă ar fi adevărat, ce dacă? Fantomele nu pot răni pe nimeni.*

Asta credeam atunci.

Când am vizitat studioul lui Jo (studioul ei cu *aer condiționat*), după masa de prânz, sentimentele mele pentru Brenda Meserve se îmbunaseră simțitor — nu se avântase prea tare de una singură, la urma urmei. Cele câteva obiecte pe care mi le aminteam în mod special din micuțul birou al lui Jo — bucățica înrămată a primului covor persan pe care-l țesuse, covorul de iută verde, posterul înrămat întruchipând sigla Maine-ului cu florile de câmp — fuseseră depozitate aici, împreună cu aproape toate celelalte lucruri de care-mi aduceam aminte. Era de parcă doamna M. trimisese un mesaj: *Nu-ți pot ușura durerea și nici scurta tristețea, și nu pot preîntâmpina rănila pe care reîntoarcerea la cabană e posibil să le redeschidă, însă pot pune într-un singur loc toate lucrurile care ți-ar face rău, ca să nu dai peste ele fără să te aștepți sau nepregătit. Măcar atât pot face.*

Aici nu erau pereți goi; aici, pereții fremătau de spiritul și creativitatea soției mele. Erau niște articole tricotate (unele serioase, multe doar o joacă) baticuri pătrate, păpuși din cârpe scoțând capul din ceea ce ea numise "facultatea mea pentru bebeluși", o pictură abstractă a unui deșert, făcută din fâșii de mătase galbenă, neagră și portocalie, fotografiile ei cu flori, și chiar și pe ultimul raft al bibliotecii ei, ceea ce părea a fi o sculptură în lucru a Sarei Laughs însăși. Era făcută din scobitori și bețe de la acadele.

Într-un colț se afla micuțul ei război de țesut și un dulăpior din lemn de al cărui mâner atârna un bilețel ce spunea: CHESTIILE PENTRU TRICOTAT ALE LUI JO! PROPRIETATE PRIVATĂ! Într-un altul se afla banjoul la care învățase ea să cânte și apoi renunțase, spunând că o dureau prea tare degetele. Într-un al treilea se aflau o vâslă de caiac și o pereche de patine cu rotile cu vârful scâlcit și cu pompoane mici și purpurii la capătul șireturilor.

Lucrul care mi-a atras și mi-a susținut privirea se afla pe pupitrul vechi din mijlocul camerei. În multe și plăcute sfârșituri de săptămână din verile, toamnele și iernile petrecute aici, pupitrul acela era plin de suveici, sculuri de fire toarse, pernițe cu ace, schițe, poate și o carte despre Revoluția Spaniolă sau fotografii înrămate, cu câini de rasă americani. Johanna te putea aduce la exasperare, cel puțin pe mine, fiindcă nu-și stabilea nici un sistem sau ordine precisă când lucra la ceva. Putea fi și dezarmantă, chiar copleșitoare uneori. Era o împrăștiată inegalabilă și biroul ei reflecta mereu acest lucru.

Nu însă și acum. Puteam bănui că doamna M. luase de pe el tot ce era în plus și că se căznise să pună în loc ceea ce era acum acolo, însă îmi era imposibil să și cred. De ce ar fi făcut-o? Nu avea nici o logică.

Obiectul era acoperit cu o husă din plastic gri. M-am întins s-o ating și am ezitat chiar când eram cu mâna la un centimetru sau doi de ea, fiindcă amintirea unui vis vechi

(dă-mi aia-na poi e cartea mea de omorât timpul)

mi-a alunecat prin minte cam așa cum îmi alunecase acea ciudată undă de aer peste față. Apoi a dispărut și am tras husa jos. Sub ea se afla vechea mea mașină de scris IBM Selectric, cea pe care nu o mai văzusem și la care nu mă mai gândisem de ani de zile. M-am aplecat mai aproape, știind că tipul fontului va fi Courier — preferatul meu — chiar înainte să-l văd.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce căuta aici vechea mea mașină de scris?

Johanna picta (deși nu foarte bine), făcea fotografii (unele într-adevăr destul de reușite) și uneori le vindea, tricota, croșeta, țesea și vopsea haine, știa să cânte opt sau zece acorduri simple la chitara. Știa să scrie, desigur; majoritatea absolvenților de filologie știu, motiv pentru care și ajung absolvenți de filologie. Făcuse dovada eclatantă a vreunei aptitudini pentru creativitate literară? Nu. După câteva experimente poetice în facultate, renunțase la această ramură a artelor. *Scriti tu pentru amândoi, Mike*, mi-a spus odată. *Asta-ți aparține numai ție; eu o să mă-nfrupt doar câte puțin din toate celelalte*. Dată fiind calitatea poeziilor ei în comparație cu calitatea mătasurilor, fotografiilor și a tricotajelor sale, mi s-a părut că a fost probabil o hotărâre înțeleaptă.

Uite însă aici vechiul meu IBM. De ce?

— Scrisori, am spus. A găsit-o în pivniță sau undeva și a adus-o aici să-și scrie scrisorile.

Numai că asta nu-i stătea în fire. Îmi arăta majoritatea scrisorilor ei, împingându-mă deseori de la spate să scriu eu însumi mici post-scriptum-uri șantajându-mă cu zicala aia veche despre copiii pantofarului

care merg tot timpul desculți ("iar prietenii scriitorului n-ar fi auzit niciodată vreo vorbă de la el de n-ar fi fost Alexander Graham Bell", îi plăcea întotdeauna să adauge). N-am văzut o scrisoare personal scrisă la mașină de soția mea în tot timpul când am fost căsătoriți — dacă nu pentru altceva, pentru că i s-ar fi părut un gest prostesc de etichetă. Știa să scrie la mașină, producând scrisori de afaceri fără nici o greșeală, încet, dar metodic, însă întotdeauna folosisse calculatorul meu de birou sau propriul ei PowerBook în acest scop.

— Ce puneai la cale, iubito? am întrebat, apoi am început să cercetez sertarele biroului.

Brenda Meserve își încercase forțele și cu ele, dar natura specifică a lui Jo o înfrânsese. Ordinea de la suprafață (suveici împărțite pe culori, de exemplu) a lăsat imediat loc vechiului și dragului talmeș-balmeș al lui Jo. Am găsit în sertarele alea destul din ea cât să-mi rănească inima cu o sută de amintiri neașteptate, dar nu am găsit în schimb nici o lucrare care să fi fost scrisă la bătrânul meu IBM, cu sau fără fontul Courier. Nici măcar o singură pagină.

Când mi-am încheiat vânătoarea, m-am lăsat pe spate în scaunul meu (în scaunul ei) și m-am uitat la fotografia mică, înrămată, de pe birou, o fotografie pe care nu-mi aminteam s-o mai fi văzut vreodată. Era foarte probabil ca însăși Jo s-o fi imprimat (originalul poate că fusese găsit în podul unui localnic) și apoi s-o fi retușat manual. Produsul final semăna cu un poster pentru căutarea răufăcătorilor în vestul sălbatic, dintr-o producție Ted Turner¹ color. Am luat-o în mâini și mi-am plimbat, năucit, buricul degetului mare peste sticla ce-o acoperea. Sara Tidwell, cântăreața de blues de la începutul secolului trecut a cărei ultimă escală fusese, din câte se știa, chiar aici, în TR-90. Când ea și cu oamenii ei — unii dintre ei prieteni, cei mai mulți, rude — pleaseră din TR, merseseră pentru scurtă vreme în Castle Rock... după care pur și simplu dispăruseră, asemeni unui nor trecând de linia orizontului sau asemeni ceții într-o dimineață de vară.

Zâmbea ușor în fotografie, dar era un zâmbet greu de citit. Ținea ochii pe jumătate închiși. Sfoara chitarei ei — nu cureaua, ci sfoara — se vedea pe un umăr. În fundal, se întrevedea un bărbat negru purtând un melon înclinat într-un unghi imposibil (au și muzicienii un lucru al lor: chiar știu cum să poarte o pălărie) și stând lângă ceea ce părea a fi un contrabas mare cât toate zilele.

Jo îi desenase Sarei pielea într-o nuanță de *café au lait*, bazându-se probabil pe alte fotografii pe care le văzuse (circulă destule, cele mai multe arătând-o pe Sara cu capul dat pe spate și cu părul atârându-i aproape până la mijloc, în vreme ce scoate faimosul ei râset natural, ca un țipăt), deși nici una nu putea fi color. Nu la începutul secolului. De asemenea, Sara Tidwell nu rămăsese posterității numai prin intermediul fotografiilor. Îmi aminteam că Dickie Brooks, proprietarul "Garajului Bun la Toate", îmi spusese cândva că tatăl lui susținea că, după ce câștigase un ursuleț de pluș la tras cu pușca la Bâlcii Districtului Castle, i-l dăduse Sarei Tidwell. Aceasta îl recompensase, spunea Dickie, cu un sărut. După spusele lui Dickie, bătrânul nu uitase niciodată acest lucru, zicea că fusese cel mai plăcut sărut din viața lui... deși mă îndoiesc c-a spus-o vreodată cu soția prin preajmă.

În fotografia aceasta, ea numai zâmbea. Sara Tidwell, cunoscută ca Sara Laughs². Nu înregistrase niciodată nimic, însă cântecele ei supravie-

¹Robert Edward "Ted" Turner al III-lea — magnat media și filantrop, cunoscut pentru intransigența lui în afaceri.

²De la verbul "to laugh" = a râde

țuiseră la fel de bine. Unul dintre ele, "Walk Me Baby", seamănă remarcabil de mult cu "Walk This Way" de la Aerosmith. Astăzi, femeia aceasta ar fi considerată afro-americană. În 1984, când Johanna și cu mine am cumpărat cabana și, prin urmare, am devenit interesați de ea, i se spunea neagră. În vremea ei, trebuie să i se fi spus negresă sau tuciurie sau poate nativă. Și, desigur, cioară. Trebuie să fi fost destui care să aleagă fără mustrare de conștiință acest ultim apelativ. Iar eu trebuia să cred că-l sărutase pe tatăl lui Dickie Brooks — un alb — în fața a jumătate din Districtul Castle? Nu, nu credeam. Totuși, cine putea fi sigur? Nimeni. Asta-i interesant despre trecut.

— Nu-i decât un dans sătesc, iubire, am cântat, așezând fotografia înapoi pe birou. Nu-i decât un dans în cerc.

Am luat husa mașinii de scris, apoi m-am hotărât s-o las acolo unde era. Ridicându-mă în picioare, privirea mi-a fugit înapoi la Sara, cum stătea ea acolo cu ochii închiși și cu frânghia ce-i servea drept curea pentru chitară, petrecută peste un umăr. Ceva la fața și la zâmbetul ei mi se păruse întotdeauna familiar și, dintr-o dată, mi-am dat seama ce. Semăna într-un fel ciudat cu Robert Johnson, ale cărui improvizații primitive se ascundeau aproape în spatele fiecărei melodii înregistrate vreodată de Led Zeppelin și Yardbirds. Cel care, potrivit legendei, se întâlnește la răscrucea drumurilor cu Satan și-și vânduse sufletul pentru șapte ani de viață intensă, de băuturi tari și de femeiuști ușoare de pe stradă. Și, desigur, pentru genul acela de nemurire păstrată în tavernele dotate cu tonomate. Ceea ce și primise. Robert Johnson, cel care se presupune că fusese otrăvit din cauza unei femei.

Spre sfârșitul după-amiezii m-am dus la magazin și am văzut o bucată apetisantă de plătică în vitrina frigorifică. Mi s-a părut potrivită pentru cină. Am cumpărat o sticlă de vin alb la ea și, așteptând să-mi vină rândul la casă, o voce tremurată de bătrân a vorbit în spatele meu:

— Văzut-am că ți-ai făcut un preț nou ieri.

Accentul de yankeu era atât de pronunțat, încât părea a fi o glumă... numai că accentul e doar în parte responsabil de această părere; în general, am ajuns să cred, de vină e tonul acela tăragănat — adevărații locuitori din Maine seamănă toți cu niște vânzători la licitații.

M-am întors și l-am văzut pe boșorogul ăla care stătuse cu o zi în urmă pe macadamul garajului, urmărind împreună cu Dickie Brooks cum făceam eu cunoștință cu Kyra, Mattie și cu Scoutie. Avea și acum bastonul cu cap aurit și l-am recunoscut imediat. Cândva prin anii 1950, revista *Boston Post* donase câte un astfel de baston fiecărui district din statele ce alcătuiesc Noua Anglie. Fuseseră date celor mai bătrâni localnici și treceau de la un hârbuit la altul.

Iar partea haioasă e că *Post*-ul s-a întors de câțiva ani cu picioarele-n sus.

— De fapt, doi noi prieteni, am răspuns, încercând să-mi amintesc numele lui. N-am reușit, însă îmi aminteam de el de când trăia Jo, când ocupa mereu un scaun în camera de așteptare a lui Dickie, discutând despre vreme și politică, despre politică și vreme, în vreme ce ciocanele bubuiau și compresorul de aer fâsâia. Era un obșnuit al locului. Și dacă se întâmpla ceva pe șoseaua 68, pe ochiul lui Dumnezeu, el era întotdeauna acolo să ia la cunoștință.

— Am auzit că Mattie Devore poa' să fie o adevărată scumpete, a spus — *auzât, Devoah, șcumpete* — și una dintre pleoapele lui solzoase s-a închis. Am văzut destule senine obscene din ochi la viața mea, însă nici una nu întrecea semnul făcut de bătrânul cu baston aurit la capăt.

Am simțit o pornire să-l pocnesc încât să-i sară de la loc nasul ăla gălbejit, ca un cioc. Sunetul pe care l-ar face despărțindu-se de fața lui s-ar asemana cu pocnetul unei crengi uscate rupte pe genunchi.

— Auzi multe, moșule? am întrebat.

— Oh, îhî! a spus. Buzele lui — întunecate la culoare ca două fâșii de ficat — s-au despărțit într-un rânjet. Gingiile lui erau năpădite de pete albe. Avea vreo doi dinți galbeni încă înfiți în cea de sus și alți vreo doi în cea de jos. — Și-o are și p-ia mică, șireată-i, nu glumă! Îhî!

— Șireată ca pisica beată, am fost eu de acord.

A clipit la mine, ușor mirat să audă o vorbă așa de veche din presupusa mea gură cu caș la colțuri, iar apoi rânjetul acela dezgustător s-a lărgit.

— Nu prea-i pasă dacă ia, totuș, a spus. Copila o-ncercat să fugă din acasă, să știi.

Am devenit conștient — mai bine mai târziu decât niciodată — că ne ascultau vreo șase oameni.

— N-am avut impresia asta, am spus, ridicându-mi puțin vocea. Nu, n-am avut deloc impresia asta.

N-a făcut decât să rânjească... rânjetul ăla de om bătrân, care spune: *Oh, îhî, sigur; știu și io ce-nseamnă asta.*

Am plecat din magazin îngrijorat pentru Mattie Devore. Prea multă lume își băga nasul în treburile ei, mi se părea.

Când am ajuns acasă, am dus sticla cu vin în bucătărie — să se răcească până instalam grătarul pe estacadă. Am întins mâna spre ușa frigiderului, apoi m-am oprit. Pe ușa fuseseră împrăștiate la întâmplare poate mai bine de patru duzini de magneti mici — legume, fructe, litere din plastic și numere, până și o selecție generoasă de stafide californiene — însă acum nu mai erau așezate la întâmplare. Acum formau un cerc. Cineva fusese în casă. Intrase cineva și...

Rearanjase magnetii de pe frigider? Dacă așa era, atunci hoțul avea neapărată nevoie de puțină consiliere psihologică. Am atins unul dintre ei — ușurel, doar cu vârful degetului. Apoi, brusc furios pe mine, m-am întins și i-am amestecat din nou, făcând-o cu destulă forță să dobor vreo doi pe podea. Nu i-am ridicat.

În noaptea aceea, înainte să merg la culcare, am așezat Memo-Scriber-ul pe masa de sub Bunter, Marele Elan Împăiat, deschizându-l și comutându-l pe funcția de DICTARE. Apoi am introdus în el una din vechile mele casete cu selecții personale, am adus cronometrul la zero și m-am dus în pat, unde am dormit fără să visez și fără alte întreruperi preț de opt ore.

Dimineața următoare, luni, a fost genul acela de zi pentru care vin turiștii în Maine — aerul era atât de pur și de luminos, că dealurile de dincolo de lac păreau să fie așezate sub o lupă nu foarte puternică. Muntele Washington, cel mai înalt din Noua Anglie, plutea în depărtare.

Am pus cafeaua pe foc, apoi m-am dus în sufragerie, fluierând. Toate închipuirile mele din ultimele câteva zile mi se păreau prostesți în dimineața aceasta. Apoi fluieratul mi-a murit pe buze. Cronometrul Memo-Scriber-ului, setat pe 000 când m-am dus în pat, ajunsese acum la 012.

Am derulat caseta înapoi, am ezitat cu degetul butonul PLAY, mi-am spus (pe vocea lui Jo) să nu fiu prost și l-am apăsător.

— *Oh, Mike*, a șoptit o voce — a bocit, aproape — pe casetă și m-am surprins că trebuie să-mi acopăr gura cu podul unei palme ca să-mi rețin țipătul. Era același lucru pe care-l auzisem în biroul lui Jo atunci

când simțisem curentul acela de aer trecându-mi peste față... doar că acum cuvintele erau rostite suficient de rar ca să le înțeleg. — *Oh, Mike*, a spus din nou. S-a auzit un clic șters. Aparatul se închisese pentru câțva timp. Și apoi, încă o dată, vorbite în sufragerie în vreme ce eu dormeam în aripa de nord: *Oh, Mike*.

Apoi a dispărut.

CAPITOLUL ZECE

Pe la ora nouă, a venit o camionetă pe drumul de acces și a parcat în spatele Chevrolet-ului meu. Camioneta era nouă — un Dodge Ram atât de curat și cu ornamentele cromate atât de lucioase, încât părea că tocmai în acea dimineață îi fuseseră luate plăcuțele de înmatriculare provizorii, de zece zile — însă avea aceeași nuanță de alb-gălbui ca și ultima, iar semnul de pe ușa șoferului era cel pe care mi-l aminteam: WILLIAM "BILL" DEAN VERIFICATOR ÎNGRIJITOR DULGHERIE PRIMARĂ, plus numărul lui de telefon. Am ieșit pe veranda din spate în întâmpinarea lui, cu ceașca de cafea în mână.

— Mike! a strigat Bill, coborând de la volan.

Bărbații yankei nu se îmbrățișează — ăsta-i un truism pe care-l puteți pune la loc de cinste alături de "tipii duri nu dansează" și de "bărbații adevărați nu mănâncă omletă cu mirodenii" —, însă Bill mi-a strâns mâna aproape destul de tare încât să verse cafeaua dintr-o ceașcă pe trei sferturi goală și mi-a dat o palmă sănătoasă peste spate. Rânjetul lui a scos la iveală un set splendid de dinți falși — din aceia cărora li se spunea Roebuckers, fiindcă-i comandai direct din catalog. Mi-a trecut fugar prin minte că i-ar fi prins bine o pereche și interlocutorului meu ancestral de la Magazinul Universal Lakeview. Cu siguranță l-ar fi ajutat la mestecat pe boșorogul ăla gălăgios.

— Mike, ești o încântare pentru doi ochi obosiți.

— Și mie-mi pare bine să te văd, am spus, zâmbind. N-a fost un zâmbet fals; mă simțeam bine. Chestiile ce au puterea să te sperie de moarte într-o noapte cu tunete, în cele mai multe cazuri, par doar interesante în lumina puternică a unei dimineți de vară. — Arăți bine, prietene.

Era adevărat. Bill era cu patru ani mai bătrân și puțin mai cărunt pe la tâmpile, dar altfel rămăsese neschimbat. Șaizeci și cinci? Șaptezeci? Nu conta. Nu avea aspectul palid al unui om bolnav și pielea nu părea că i se scurge de pe față, mai ales din jurul ochilor și de pe obraji, lucru pe care-l asociez cu avansarea decrepitudinii.

— Și tu la fel, a spus, eliberându-mi mâna. Ne-a părut la toți rău de Jo, Mike. Cei din oraș o iubeau mult. A fost un șoc, fiind atât de tânără. Soția m-a rugat în mod special să-ți transmit condoleanțe. Jo i-a făcut un covor persan în anul când ea a avut pneumonie și Yvette n-a uitat niciodată asta.

— Mulțumesc, am spus și nu mi-am mai putut stăpâni vocea pentru o clipă sau două. Mi se părea că în TR soția mea aproape că încă mai trăia. — Și mulțumește-i și lui Yvette.

— Mda. Totu-i în regulă cu casa? Pe lângă aeru' condiționat, adică. Blestemăția dracului! Ai de la Western Auto mi-au promis săptămâna trecută piesa aia și-acu' zic că poate n-o vor avea decât pe la-ntâi august.

— E bine. Am adus PowerBook-ul cu mine. Dacă vreau să-l folosesc, masa din bucătărie-mi va servi bine de birou.

Și *voiam* să-l folosesc — atât de multe rebusuri atât de puțin timp.

— Apa caldă curge bine?

— Totu-i în regulă, e însă o singură problemă.

M-am oprit. Cum îi poți spune îngrijitorului că ai ajuns să crezi că-ți e casa bântuită? Probabil că nu există o cale potrivită; probabil că cel mai înțelept lucru pe care-l poți face e să te-arunci cu capul înainte. Aveam întrebări de pus, dar nu voiam să gâdil doar pe la margini subiectul și să fac pe timidul. Pentru început, Bill va simți și el. Poate că-și cumpăraseră proteza dentară dintr-un catalog, însă nu era prost.

— Ce te frământă, Mike? Spune.

— Nu știu cum vei reacționa la asta, dar...

A zâmbit în felul unui om care înțelege pe dată despre ce e vorba și a ridicat mâna.

— Poate că deja știu.

— Știi?

Am simțit o ușurare incredibilă și de-abia așteptam să aflu ce experiențe suferise el în Sara, poate atunci când verifica becurile sau când se asigura că rezista acoperișul sub greutatea zăpezii.

— *Tu* ce ai auzit?

— În mare, ceea ce mi-au spus Royce Merrill și Dickie Brooks, a spus. Pe lângă asta, nu știu prea mult. Eu și cu Mami am fost plecați în Virginia, îți amintești. Ne-am întors doar aseară pe la opt. Totuși, la magazin ăsta-i subiectul zilei.

Pentru o clipă am rămas atât de fixat pe Sara Laughs, încât habar n-am avut despre ce vorbea. Nu mă gândeam decât la faptul că oamenii bârfeau despre zgomotele ciudate din casa mea. Apoi, numele lui Royce Merrill m-a făcut să-mi revin și toate celelalte lucruri au revenit o dată cu mine la adevărata lor dimensiune. Merrill era oposumul ăla bătrân cu bastonul cu cap aurit și cu trasul obscen din ochi. Bătrânul Patru Dinți. Îngrijitorul meu nu vorbea despre zgomote fantomatice; vorbea despre Mattie Devore.

— Hai să-ți dau o ceașcă de cafea, am spus. Vreau să-mi spui în ce-am intrat.

Pe când ședeam pe estacadă, eu ținând în mână o ceașcă proaspătă de cafea și Bill o cană de ceai ("Cafeaua mă arde la ambele capete în zilele astea", a spus el), l-am rugat pentru început să-mi spună versiunea Royce Merrill-Dickie Brooks a întâlnirii mele cu Mattie și Kyra.

S-a dovedit a fi mai bine decât mă așteptam eu. Amândoi bătrânii mă văzuseră stând pe marginea drumului cu fetița în brațe și-mi observaseră Chevy-ul parcat pe jumătate în șanț cu portiera șoferului lăsată deschisă, aparent însă nici unul dintre ei n-o văzuseră pe Kyra folosind linia albă de pe Route 68 pe rol de sârmă de acrobații. Ca pentru a compensa această lipsă, totuși, Royce susținea că Mattie îmi dăduse o îmbrățișare prelungă, gen *eroul meu*, și un sărut pe gură.

— A prins partea în care am prins-o de cur și i-am dat câteva limbi? am întrebat.

Bill a surâs.

— Imaginația lui Royce nu mai e atât de bogată de când avea cincizeci de ani sau cam așa ceva, iar asta se întâmpla în urmă cu patruzeci sau mai mult de ani.

— N-am atins-o deloc.

Ei bine... fusese momentul acela în care dosul palmei mele se atinsese de curbura sânelui ei, însă acela nu fusese un gest intenționat, indiferent de ce-ar fi crezut tânăra doamnă.

— Căcat, mie nu tre' să-mi zici asta, a spus. *Dar...*

A pronunțat acel *dar* așa cum îl pronunța mereu mama, lungindu-l și lăsându-l să dispară de la sine, asemenea cozii unui zmeu de hârtie prost mânuit.

— Dar ce?

— Ai face bine să păstrezi distanța față de ea, a spus. E destul de simpatică — aproape că-i de-a noastră, să știi —, dar e aducătoare de probleme. (A făcut o pauză.) Nu, nu-i corect față de ea ce-ți zic. Fata *are* probleme.

— Bătrânul vrea custodia copilului, nu?

Bill și-a așezat cana cu ceai pe balustrada estacadei și s-a uitat la mine cu sprâncenele ridicate. Reflecții ale apei din lac îi luminau obraji în valuri, dându-i un aspect exotic.

— De unde știi?

— Din deducție, dar din genul acela educat. M-a sunat socrul ei sâmbătă seara în timpul focurilor de artificii. Și, chiar dacă nu și-a expus răspicat scopul vizitei sale, mă-ndoiesc că Max Devore a bătut atâta drum înapoi spre TR-90, în vestul Maine-ului, să-i pună sechestru pe jeep și pe rulotă nurorii sale. Care-i, deci, povestea, Bill?

Preț de mai multe clipe n-a făcut decât să se uite la mine. Aproape că semăna cu privirea unui om care știe că ai contractat o boală periculoasă și nu e sigur cât de mult trebuie să-ți spună despre ea. M-a făcut să mă simt puternic neliniștit să fiu privit în felul acela. M-a făcut, de asemenea, să simt că-l pun pe Bill Dean în dificultate. Devore avea rădăcini aici, la urma urmei. Iar eu, indiferent de cât de mult mă plăcea Bill, nu aveam. Jo și cu mine eram din altă parte. Putea fi mai rău — putea fi Massachusetts sau New York —, însă Derry, deși în Maine, era totuși în altă parte.

— Bill? Mi-ar prinde bine să știu câteva coordonate de zbor, dacă ai vrea...

— Ai face bine să păstrezi distanța față de ea, a spus. Zâmbetul lui ușor dispăruse. — Bărbatu' ăla-i nebun.

Pentru o clipă, am crezut că Bill vrea să spună doar că Devore e nervos pe mine, dar apoi m-am mai uitat o dată la fața lui. Nu, am hotărât, nu voia să spună nervos; folosise cuvântul "nebun" în sensul lui cel mai propriu.

— Cât de nebun? am întrebat. Nebun ca Charles Manson? Nebun ca Hannibal Lecter? Ca cine?

— Să zicem ca Howard Hughes, a spus. Ai citit oarece despre el? Despre cât de departe era în stare să meargă să aibă ce-și dorea? Nu conta că era vorba doar de-un hot dog special ce se vindea doar în L.A. sau de un proiectant de avioane pe care voia să-l fure celor de la Lockheel sau celor de la Mc-Donnell-Douglas, trebuia să aibă ce-și dorea și nu avea pace până ce nu le obținea. La fel e și Devore. Întotdeauna a fost așa — chiar și în copilărie a fost încăpățânat, după cum spun poveștile pe care le poți auzi în oraș.

Tăică-meu avea și el una pe care o spunea de obicei. Spunea că micuțul Max Devore a spart șopronul cu unelte al lui Scant Larribee într-o iarnă fiindcă voia sania Flexible Flyer pe care i-o dăduse Scant fiului său Scooter, drept cadou de Crăciun. În 1923 se-ntâmpla asta.

Devore și-a tăiat ambele mâini în sticla spartă, spunea tata, dar a avut sania. L-au găsit aproape de miezul nopții, dându-se în jos pe Sugar Maple Hill ținându-și mâinile ferite la piept când cădea. Își pătase cu sânge amândouă mânușile și salopeta de zăpadă. Mai îs câteva povești pe care le poți auzi despre Maxie Devore de când era copil — dacă-ntrebi prin jur, o s-auzi cincizeci de altele —, iar unele s-ar putea să fie chiar adevărate. Asta despre sanie *este* adevărată, însă. Pariez pe orice că e.

Fiindcă taică-meu nu mințea. Era împotriva religiei lui.

— Baptist?

— Nu, domnule. Yankeu.

— 1923 a trecut demult, Bill. Oamenii se schimbă uneori.

— Îhî, dar cel mai des nu. Nu l-am văzut pe Devore de când s-a-ntors și s-a cazat la Warrington, așa că nu pot spune sigur, da' am auzit lucruri care mă fac să cred că de *s-a schimbat*, a făcut-o-n rău. N-a străbătut toată țara că voia o vacanță. Vrea *copilul*. Pentru el, fetița nu-i decât o altă versiune a saniei Flexible Flyer a lui Scooter Larribee. Iar sfa-tul pe care ți-l dau cu toată seriozitatea e să nu fii geamul dintre el și ea.

Am sorbit din cafea și m-am uitat către lac. Până să termin, Bill mi-a dat timp de gândire, împrăștiind cu bocancii săi de lucru o pată de rahat de pasăre pe scândurile estacadei. Rahat de cioară, m-am corectat; numai ciorile lasă urme atât de lungi și de exuberante.

Un lucru părea absolut sigur; Mattie Devore plutea cam la cincispre-zece kilometri în sus pe Pârâul Caca fără a avea vreo vâslă. Nu mai sunt persoana cinică de la douăzeci de ani — mai e cineva? —, însă nu eram destul de naiv sau destul de idealist să cred că legea o favoriza pe doamna Rulotă în detrimentul domnului Computer... nu dacă domnul Computer se hotăra să joace murdar. Copil fiind, furase sania pe care-o voise și mersese singur la săniuș, la miezul nopții, mâinile care-i sângerau nefiind o problemă. Și ca om mare? Ca bătrân ce primise în ultimii aproximativ patruzeci de ani toate săniile pe care și le dorise?

— Care-i povestea lui Mattie, Bill? Spune-mi.

Nu i-a luat mult. Poveștile de la țară sunt, cel mai des, niște povești simple. Ceea ce nu înseamnă că nu sunt și deseori interesante.

Mattie Devore își începuse viața sub numele de Mattie Stanchfield, nu tocmai în TR, ci chiar dincolo de graniță, în Motton. Tatăl ei fusese tăietor de lemne, mama, cosmeticiană la domiciliu (ceea ce făcea din ei, într-un fel forțat, un mariaj perfect de țară). Avuseseră trei copii. Când David Stanchfield a uitat să ia curba în Lovell și a căzut cu un camion de transportat bușteni, plin ochi, în Lacul Kewadin, văduva lui "și-a cam pierdut vâna", după cum se spune. A murit la scurtă vreme după aceea. Nu fusese nici o poliță de asigurare, în afară de cea pe care Stanchfield fusese obligat s-o încheie pentru a putea lucra ca tăietor de lemne.

Apropo de Frații Grimm, hă? Eliminați jucăriile Fisher-Price din spa-tele casei, cele două căști pentru uscat părul din salonul de cosmetică din beci bătrâna și rablagita Toyota din parcare și acolo ajungeți: *A fost odată ca niciodată o văduvă care avea trei copii*.

Mattie e în povestea asta prințesa — săracă, dar frumoasă (că *era* frumoasă puteam depune chiar eu mărturie). Acum intră prințul în scenă. În cazul de față, e un lungan roșcat și bâlbâit pe nume Lance Devore. Copilul anilor de apus ai lui Max Devore. Când a întâlnit-o Lance pe Mattie, avea douăzeci și unu de ani. Ea tocmai împlinise șaptesprezece. Întâlnirea a avut loc la domeniul Warrington, unde Mattie primise o slujbă de sezon ca ospătăriță.

Lance Devore locuia de partea cealaltă a lacului, pe Upper Bay, dar în fiecare seară de marți, pe domeniul Warrington se desfășurau meciuri de softball cu echipe formate din voluntari, localnicii împotriva turiștilor, iar el de obicei se dădea peste cap să joace. Softball-ul e-un lucru minunat pentru toți Lance Devorii lumii; când stai pe poziție, ținând o bătă în mână, nu mai contează că ești lungan. Și-n mod sigur nu mai contează că te bâlbâi.

— Le dădea dureri de cap cam mari celor de la domeniul

Warrington, a spus Bill. Nu știau în ce echipă-și avea locul: a Localnicilor sau a Veneticilor. Lui Lance nu-i păsa; îi convenea oricum. În unele săptămâni juca pentru unii, într-altele cu alții. Amândouă erau la fel de fericite să-l primească, fiindcă știa să lovească mingea, de-o trimeea pân' la îngeri. Îl puneau deseori la prima bază fiindcă era înalt, acolo însă îi iroseau doar talentul. La a doua sau la penultima... oau! Sărea și se învârtea în aer ca tipu' ăla, Noriega.

— Poate vrei să spui Nureyev¹, am zis.

A ridicat din umeri.

— Ideea e că era un spectacol. Iar oamenii-l plăceau. Se integra. De obicei joacă tinerii, știi, iar pentru ei contează ce poți face, nu cine ești. Pe lângă asta, mulți dintre ei nici n-ar face diferența dintre Max Devore și-o groapă în pământ.

— Doar dacă nu citesc *The Wall Street Journal* și revistele de calculatoare, am spus. În astea, dai peste numele Devore cam la fel de des cum dai peste numele Dumnezeu în Biblie.

— Serios?

— Păi, cred că în revistele de calculatoare Dumnezeu e mai des scris Gates, dar cred că știi ce vreau să zic.

— Cre' că da. Da' chiar ș-așa, au trecut aproape șaiszeci și cinci de ani de când și-a petrecut Max Devore ceva timp în TR. Știi ce s-a ntâmplat atunci când a plecat, nu?

— Nu, de ce să știu?

Pentru o clipă m-a privit mirat. Apoi a părut că-i cade peste ochi un fel de văl. A clipit și acesta a dispărut.

— Îți zic altă dată — nu-i cine știe ce secret —, da' tre' să ajung până la unșpe la casa Harrisman-ilor să le verific pompa de drenare. Nu vreau să deviez de la subiect. Ideea e că voiam să zic asta: Lance Devore a fost văzut ca un tip tânăr și simpatic care știa să arunce mingea de softball la o sută șapte metri în copaci, dac-o lovea cum trebuia. Nu era nimeni destul de bătrân să-l judece după taică-său — cel puțin la Warrington, marțea seara, nu era nimeni — și nimeni nu-l socotea vinovat nici că familia lui are mălai. La dracu', îs o mulțime de oameni bogați pe-aici vara. Știi asta. Nici unu' așa bogat ca Max Devore, da' bogăția nu-i decât o chestie de mai mult ca altul.

Nu era adevărat și aveam destul de mulți bani s-o știu. Bogăția e ca scara Richter — o dată ce treci de-un anumit punct, salturile de la un nivel la următorul nu sunt duble sau triple, ci sunt niște salturi uimitor și dezastruos de multiple, la care nici măcar nu vrei să te gândești. Fitzgerald a pus degetul pe rană, deși cred că n-a crezut în propria sa vorbă de duh: cei foarte bogați *sunt* altfel decât tu și eu. M-am gândit să-i spun asta lui Bill și am hotărât să-mi țin gura închisă. Avea o pompă de drenare de reparat.

Părinții lui Kyra s-au întâlnit datorită unui butoiăș de bere căzut într-o groapă cu noroi. Mattie aducea de la clădirea principală, ca de obicei, butoiășul de marți seara într-un cărucior manual, spre terenul de softball. Reușise să-l aducă mare parte din drumul de la aripa cu restaurantul, fără vreo problemă, însă plouase abundant la începutul săptămânii și căruciorul s-a înțepenit într-un sfârșit într-o bucată de pământ moale. La minge era echipa lui Lance, iar Lance ședea la capătul

¹Rudolf Nureyev (n. 1938) — balerin și coreograf de origine rusească, recunoscut pentru grația sa athletică, pentru prezență scenică și pentru echipa pe care a făcut-o cu Margot Fonteyn.

băncii, așteptându-și rândul să lovească. A văzut-o pe fata în pantaloni scurți albi și în tricou albastru cu emblema domeniului Warrington luptându-se cu căruciorul împotmolit și s-a ridicat s-o ajute. Trei săptămâni mai târziu erau de nedespărțit și Mattie era însărcinată; zece săptămâni mai târziu erau căsătoriți; treizeci și șapte de luni mai târziu, Lance Devore era într-un sicriu, o terminase cu softball-ul și cu berea rece în serile de vară, o terminase cu ceea ce el numea "păduritul", terminase a mai fi tată, terminase cu dragostea pentru frumoasa prințesă. Doar un alt sfârșit grăbit, fără "și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți".

Bill Dean nu a descris întâlnirea lor în detaliu; a spus doar: "S-au întâlnit la teren: ea aducea berea și el a ajutat-o să-și scoată căruțu' de mână din groapa unde-l băgase."

Mattie nu mi-a spus niciodată multe lucruri despre partea aceasta, așa că nu știu multe. Numai că știu... și, chiar dacă unele detalii s-ar putea să fie greșite, aş paria un dolar la o sută că cele mai multe sunt corecte. Acea a fost vara în care am știut lucruri pe care n-aveam de unde le ști.

E cald, pentru început — vara lui '94 e cea mai călduroasă vară a decadei și iulie e luna cea mai călduroasă a verii. Președintele Clinton e pus într-o lumină proastă de Newt și de către republicani. Oamenii spun că bătrânul Willie cel Viclean s-ar putea să nu mai candideze pentru un al doilea mandat. Despre Boris Elțân se zvonește fie că moare de inimă, fie că se află într-o clinică de dezalcoolizare. Rezultatele echipei Red Sox arată mai bine decât ar avea dreptul să arate. În timpul acesta, în Derry, Johanna Arlen Noonan începe poate să simtă ușoare grețuri dimineața. Dacă e așa, nu vor bește nimic despre asta cu soțul ei.

O văd pe Mattie în cămașa albastră pe care, deasupra sânelui stâng, îi este cusut cu ață albă numele. Pantalonii scurți creează un contrast plăcut cu picioarele bronzate. O mai văd purtând și o șapcă oribilă cu un *W* roșu de la Warrington deasupra cozorocului lung. Părul ei frumos, blond și lung, e scos prin gaura de la spate a șepcii și-i cade pe gulerul cămășii. O văd încercând să smucească afară din groapă căruciorul fără să agite butoiușul cu bere. Își ține capul aplecat; umbra aruncată de cozorocul șepcii îi ascunde întreaga față, cu excepția gurii și a bărbiei mici și serioase.

— D-dă-mi v-vo-voie să te-a-ajut, spune Lance, iar ea își ridică privirea. Umbra aruncată de cozorocul șepcii e alungată, el îi vede ochii mari și albaștri — cei pe care-i va da fiicei lor. O singură privire în acei ochi și războiul s-a încheiat fără să se tragă vreun foc; el îi aparține ei la fel de complet cum i-a aparținut oricând orice bărbat tânăr oricărei femei tinere.

Restul, după cum se spune prin locurile astea, a fost doar vrăjeală.

Bătrânul avea trei copii, însă Lance era singurul de care părea să-i pese. ("Fiică-sa-i mai nebună decât un șoarece de căcăstoare", a spus Bill în treacăt. "E-ntr-o academie d-aia pentru veseli în statul Washington. Cre' c-am auzit c-are și cancer.") Faptul că Lance nu manifesta nici un interes în calculatoare și în programe părea să-l mulțumească de fapt pe tatăl lui. Avea un alt fiu capabil să conducă afacerea. Într-un alt sens, totuși, fratele vitreg mai mare al lui Lance nu era capabil deloc: din partea lui nu avea să vină nici un nepot.

— Poponar, a spus Bill. Am auzit că-s mulți d-ăștia prin California.

Sunt câțiva și prin TR, am gândit, dar mi-am spus că nu-i treaba mea să-i dau lecții despre sex îngrijitorului meu.

Lance Devore frecventa cursurile Colegiului Reed din Oregon, specialitatea silvicultură — era genul de individ care se îndrăgostește de

o pereche de pantaloni verzi din flanel, de suspensori roșii și de priveliștea condorilor la apus de soare. Un tăietor de lemne din basmele Fraților Grimm, de fapt, o dată ce treceai de jargonul academic. În vara dintre primul și ultimul său an de studiu, îl chemase taică-său la reședința familiei din Palm Springs și-i oferise o valiză diplomat burdușită cu hărți, fotografii aeriene și cu documente. Erau așezate într-o ordine precară, din câte și-a dat seama Lance, dar mă îndoiam că-i păsase de asta. Închipuți-vă un colecționar de benzi desenate căruia i se dă un coș plin cu ediții vechi și rare din seria *Donald Duck*. Închipuți-vă un colecționar de filme căruia i se dă ediția neprelucrată a unui film niciodată lansat, cu Humphrey Bogart și Marilyn Monroe. Apoi închipuți-vă acest pădurar tânăr și avid dându-și seama că tatăl lui deține nu doar acei acri sau kilometri pătrați de vaste păduri neîncorporate în vestul Maine-ului, ci *regate* întregi.

Cu toate că Max Devore plecase din TR în 1933, își menținuse interesul viu pentru zona în care crescuse, abonându-se la ziarele de acolo și cumpărându-și reviste ca *Down East* și *The Maine Times*. La sfârșitul anilor optzeci, începuse să cumpere fâșii lungi de pădure la est de granița Maine-New Hampshire. Dumnezeu știe că fuseseră multe scoase la vânzare; companiile de celuloză care dețineau mare parte din păduri căzuseră în groapa recesiunii și multe se convinseseră că proprietățile și operațiunile pe care le aveau în Noua Anglie sunt cel mai bun loc de unde să înceapă reducerea de activitate. Așadar, pământul acesta, furat de la indieni și defrișat cu sălbăticie în anii douăzeci și cincizeci, a încăput pe mâinile lui Max Devore. E posibil să-l fi cumpărat doar pentru că era de vânzare, o afacere bună de care-și permitea să profite. E posibil să-l fi cumpărat pentru a-și demonstra că supraviețuise într-adevăr copilăriei, că, mai exact spus, triumfase asupra ei.

Sau e posibil să-l fi cumpărat ca jucărie pentru iubitul său fiu. În anii în care Devore făcea cele mai mari achiziții ale sale din domeniul funciar în vestul Maine-ului, Lance nu era decât un copil... destul de mare însă pentru ca un tată cu vederi destul de largi să își dea seama încotro se îndreaptă interesele sale.

Devore i-a cerut lui Lance să-și petreacă vara lui 1994 cutreierând proprietăți ce erau, în mare parte, vechi deja de zece ani. Voia ca băiatul să-i pună documentele în ordine, însă voia și altceva de la el — voia ca Lance să le facă să însemne ceva. Nu-l interesa tocmai o recomandare cu privire la modul de-a folosi pământurile, deși cred că l-ar fi ascultat dacă ar fi vrut Lance să-i facă o asemenea recomandare; voia pur și simplu să aibă idee ce cumpărase. Voia Lance să-și petreacă o vară în vestul Maine-ului, încercând să descopere care e ideea *lui* despre afacere? Pentru un salariu de două sau trei mii de dolari pe lună?

Îmi închipui că răspunsul lui Lance a fost o versiune mai politicoasă decât întrebarea lui Buddy Jellison: "Se mai cacă calu-n grajd?"

Puștiul a sosit în iunie 1994 și și-a instalat ghereta într-un cort pe partea îndepărtată a lacului Dark Score. Trebuia să se întoarcă la Reed la sfârșitul lui august. În loc de asta, însă, s-a hotărât să-și înghețe un an. Tatăl lui n-a fost fericit. Tatăl lui a mirosit ceea ce el numea "probleme cu o fată".

— Mda, da-i destul de greu să adulmeci așa ceva taman din California, a zis Bill Dean, aplecându-se cu mâinile sale arse de soare încrucișate peste geamul ușii de la șofer. Avea pe cineva care adulmeca și care era mult mai aproape de TR decât era el din Palm Springs.

— Despre ce vorbești? am întrebat.

— Despre *bârfă*. Oamenii o fac pe gratis și cei mai mulți îs dispuși s-o facă și mai abitir dacă-s plătiți.

— Oameni ca Royce Merrill?

— Royce poate fi unu' din ei, a fost el de acord, da' nu-i și singuru'. Viața pe-aci nu-i rea sau bună; dacă ești localnic, e rea și mai rea. Așa că, atunci când un tip ca Max Devore trimite pe cineva pe-aci cu cincizeci sau o sută de dolari de dat...

— A fost cineva dintre localnici? Un avocat?

Nu un avocat; un agent imobiliar numit Richard Osgood ("un tip unsuros", a fost descrierea pe care i-a făcut-o Bill Dean) care-și avea bîrlogul și biroul în Motton. În cele din urmă, Osgood *într-adevăr* angajase un avocat din Castle Rock. Îndatorire inițială a tipului unsuros, când se încheiase vara lu' '94 și Lance Devore rămăsese în TR, fusese aceea de a afla ce dracu' se întâmpla și de a-i pune capăt.

— Și apoi? am întrebat.

Bill s-a uitat în treacăt la ceasul de la mână, s-a uitat în treacăt la cer, apoi și-a fixat privirea asupra mea. A ridicat ușor și comic din umeri, ca pentru a spune: "Suntem amândoi oameni de lume, într-un anumit fel liniștit și așezat — nu-i nevoie să-mi pui o-ntrebare atât de prostescă."

— Apoi Lance Devore și Mattie Stanchfield s-au căsătorit la Biserica Binecuvântării Baptiste, chiar acolo pe Șoseaua 68. Circulau povești printre oameni despre ce-a fost Osgood în stare să facă să împiedice oficierea căsătoriei — am auzit că a-ncercat chiar să-l mituiască pe reverendul Gooch să refuze a-i uni, da' cred că asta-i o prostie, s-ar fi dus pur și simplu într-un alt loc. Pe lângă asta, nu văd ce sens are să-ți spun ce nu știu sigur.

Bill și-a întins un braț și a-nceput să țină numărătoarea pe degetele mâinii sale drepte.

— S-au căsătorit la mijlocul lui septembrie, 1995, știu sigur. (A ridicat degetul mare.) Oamenii se uitau destul de curioși primprejur să vadă de nu-și face apariția și tata mirelui, da' n-a venit niciodată. (A ridicat degetul arătător. Adăugat celui mare, alcătuia un pistol.) Mattie a născut un copil în aprilie '95, puțin cam prematur... dar nu destul să se vadă. Puțin cam prematur... dar nu destul să conteze. L-am văzut eu însumi la magazin cu ochii mei cînd n-avea nici măcar o săptămână și era atîta cât trebuia să fie de mare. (A ridicat degetul din mijloc.) Nu știu dacă bătrînul lui Lance Devore a refuzat să-l ajute financiar, dar *știu* că locuiau într-o rulotă mai jos de Garajul lui Dickie, iar asta mă face să-mi spun c-o duceau destul de greu.

— Devore le-a pus lațul la gât, am spus. Asta face un tip obișnuit ca toate dorințele să i se îndeplinească... dar dacă-și iubea băiatul atât de tare cum crezi tu, trebuie să fi venit.

— Poate da, poate nu. (S-a uitat iarăși la ceas.) Dă-mi voie să termin repede și să nu-ți mai stau în soare... dar tre' să mai auzi încă o poveste scurtă, fiindcă arată cum stau de fapt lucrurile.

În iulie a anului trecut, cu mai puțin de-o lună înainte să moară, Lance Devore se prezintă la ghișeu la oficiul poștal din Magazinul General Lakeview. Vrea să trimită un plic mare, da' mai întâi tre' să-i arate Carlei DeCinces ce-i înăuntru. Ea spune că era tot umflat la față, așa cum sunt uneori tații de copii mici.

Am aprobat din cap, amuzat la gândul lui Lance Devore cel costeliv și bâlbâit, fiind tot umflat. Dar îl puteam vedea cu ochiul minții și imaginea era într-un fel tandră.

— În plic era o poză de studio pe care-o făcuseră în Rock. O arăta pe fetița lor... cum o cheamă? Kayla?

— Kyra.

— Aha, le pun tot felu' de nume-n zilele astea, nu crezi? O arăta pe Kyra șezând într-un scaun mare din piele, cu o pereche de ochelari falși

pe năsul ăla cârn al ei, uitându-se la una dintre fotografiile aeriene ale pădurii de dincoace de lac în TR-100 sau TR-110 — o parte din ce cumpărase bătrânul, oricum. Carla spune că fetița avea o privire mirată ca și când n-ar fi bănuț că există păduri atât de mari pe pământ. A spus că-i *groaznic* de șireată, așa a zis.

— Șireată ca pisica beată, am murmurat.

— Iar plicul — recomandat, trimis prin prioripost — era adresat lui Maxwell Devore, în Palm Springs California.

— Ceea ce te-a făcut să deduci fie că bătrânul s-a-nmuiat destul să ceară o fotografie cu singura lui nepoată, fie că Lance Devore și-a spus c-o fotografie *l-ar putea* înmuia.

Bill a aprobat din cap, părând la fel de mulțumit ca un părinte al cărui copil a reușit să facă o adunare dificilă.

— Nu știu dac-a ajutat la ceva, a spus el. N-a avut destul timp să afle, oricare-ar fi fost răspunsul. Lance cumpărase una dintre antenele alea parabolice mici, cum ai și tu aici. În ziua în care-a montat-o a fost o furtună urâtă — grindină, vânt puternic, copaci căzuți pe malul lacului, o groază de fulgere. Asta se-ntâmpla spre seară. Lance și-a montat antena după-amiaza, fără nici o problemă, doar că atunci când a-nceput furtuna și-a amintit c-a lăsat cheia fixă pe acoperișul rulotei. S-a dus s-o ia, ca să nu se ude și să ruginească...

— A fost lovit de fulger? Iisuse, Bill!

— Fulgeru-a lovit, sigur, da' dincolo de drum. De mergi dincolo de locu' unde drumul Wasp Hill se-ntâlnește cu 68, o să vezi urma pe care-a lăsat-o copacul doborât de fulger. Lance cobora pe scară cu cheia lui fixă când s-a-ntâmplat. Dacă n-ai auzit un fulger spărgându-se chiar deasupra capului tău, știi cât de tare te sperie sunetul — e ca și când ar intra un șofer beat pe banda ta de mers și s-ar îndrepta direct spre tine, și-apoi ar reentra pe banda lui chiar la timp. Un fulger care cade aproape de tine-ți face părul măciucă — îți face și blestemata de *puță* măciucă. Îți poate face plombele să prindă posturi de radio, îți face urechile să țiuie și face aerul s-aibă miros de prăjit. Lance a căzut de pe scară. Dacă avut timp să-și spună ceva înainte s-ajungă la pământ, pariez c-a crezut că *este* electrocutat. Sărmanul băiat. Iubea TR-ul, da' nu i-a purtat deloc noroc.

— Și-a frânt gâtul?

— Ahă. Cu atâtea tunete, Mattie nici nu l-a auzit căzând sau țipând sau ceva. S-a uitat pe fereastră la un minut sau două după ce-a-nceput grindina și el tot nu se-ntorsese. Și-acolo era el, zăcând pe pământ și uitându-se-n sus la nenorocita aia de grindină, cu ochii larg deschiși.

Bill s-a uitat o ultimă dată la ceas, apoi și-a deschis portiera camionetei.

— Bătrânul n-a vrut să vină la nunta lor, da' a venit în schimb la-nmormântarea lu' fiu-său și de-atunci n-a mai plecat de aci. N-are absolut nimic cu femeia asta...

— Dar vrea copilul, am spus.

Nu era mai mult decât știam deja, dar am simțit totuși un gol în coșul stomacului. *Nu vorbești despre ce s-a întâmplat*, mă rugase Mattie în dimineața zilei de Patru. *Nu-i un moment bun pentru Ki și pentru mine.*

— Cât de departe a ajuns cu procesul?

— La al treilea tur și se-ndreaptă către prima bază, aș zice. O să fie-o audiere la Curtea Supremă a Districtului Castle, poate la sfârșitul lunii ăsteia, poate luna viitoare. Judecătorul ar putea hotărî să-i predea fata acum sau ar putea amâna cazul până la toamnă. Cred că nu contează care, fiindcă singurul lucru care nu se va-ntâmpla niciodată pe fața pă-

mântului verde-al lui Dumnezeu e-o hotărâre în favoarea mamei. Într-un fel sau altul, fetița o să crească în California.

Spusă-n felul ăsta, am simțit cum mă străbate un fior foarte neplăcut.

Bill s-a urcat la volanul camionetei.

— Nu te băga, Mike, a spus. Păstrează distanța față de Mattie Devore și fiica ei. Și dacă ești chemat la tribunal sub pretextu' că le-ai văzut pe amândouă sâmbătă, zâmbește mult și spune cât mai puține lucruri posibil.

— Devore o acuză că nu poate crește copilul.

— Ahă.

— Bill, am *văzut* copilul și arată bine.

A rânjit din nou, dar de data aceasta nu era nimic comic în el.

— Așa-mi închipui și io. Da' nu asta-i ideea. Nu te băga-n treburile lor, bătrâne. E de datoria mea să-ți zic asta; acu' că Jo nu mai e, cre' că-s singurul îngrijitor pe care-l mai ai.

A trântit în fugă ușa Ram-ului, a pornit motorul, a apucat schimbătorul de viteze, iar apoi și-a lăsat mâna să cadă din nou, ca și când i-ar mai fi venit ceva în minte.

— Dacă ai ocazia, ar trebui să cauți bufnițele.

— Ce bufnițe?

— Îs pe-aci pe undeva două bufnițe din plastic. S-ar putea să fie-n beci sau în studioul lui Jo. Au venit cu poșta în toamna dinainte să se stingă ea.

— În toamna lui 1993?

— Ahă.

— Poate greșești.

Nu folosiserăm Sara în toamna lui 1993.

— Numa' că nu greșesc. Eram aci, punând ușile de furtună, când a apărut Jo. Ne-am apucat să trăncănim și-apoi a venit camionul de la UPS. Am târât cutia până-n hol și-am băut o cafea — pe-atunci încă o mai beam — cât ea a scos bufnițele și mi le-a arătat. Oribile, da' păreau adevărate! A plecat la nici zece minute dup-aia. A fost de parc-ar fi venit tocmai pentru a face treaba asta, deși nu știu de ce-ar veni cineva tocmai din Derry să preia livrarea a două bufnițe din plastic.

— Când era asta în toamnă, Bill? Ți-amintești?

— A doua săptămână din noiembrie, a spus prompt. Mai târziu în dup-amiaza aia, eu și cu nevastă-mea am mers la Lewiston, la sora lui 'Vette. Era ziua ei de naștere. La drumul de-ntoarcere am oprit la Castle Rock Agway, să-și cumpere 'Vette curcanu' de Ziua Recunoștinței. (S-a uitat la mine mirat.) Chiar nu știi de bufnițele alea?

— Nu.

— Asta-i o țără cam ciudat, nu crezi?

— Poate că mi-a spus și am uitat, am zis eu. Bănuiesc că acum oricum nu mai contează.

Și, totuși, mi se părea că mai contează. Era un lucru minor, dar părea să conteze.

— La ce-i trebuiau lui Jo două bufnițe din plastic?

— Să le facă pe ciori să nu se mai cace pe podele, așa cum fac pe estacada ta. Dacă văd ciorile bufnițele alea din plastic, fac cale-ntoarsă.

Am izbucnit în râs în pofida uluirii mele... sau poate datorită ei.

— Mda? Chiar funcționează asta?

— Ahă, atâta vreme cât le schimbi din când în când locul, să nu intre la idei ciorile. Ciorile-s printre cele mai deștepte păsări, să știi. Caută bufnițele alea, și scapi de-o grămadă de mizerii.

— O să le caut, am spus.

Bufnițe din plastic să sperii ciorile — era exact genul de informații peste care dădea Jo (într-un fel, ea însăși era ca o cioară, adunând bucăți scânteietoare de informații care îi atrăgeau atenția) și în spiritul cărora acționa fără să se mai deranjeze să-mi spună și mie. Dintr-o dată, m-am simțit iarăși singur fără ea — îmi era un dor de moarte de ea.

— Bine. Într-o zi, când am mai mult timp liber, o să ne plimbăm peste tot. Și prin pădure, de vrei. Cre' că o să fii mulțumit.

— Sunt sigur că așa voi fi. Unde stă Devore?

Sprâncenele stufoase s-au ridicat.

— La Warrington. El și cu tine sunteți de-a dreptul vecini. Credeam că știi asta.

Mi-am amintit femeia pe care o văzusem — costum de baie negru și pantaloni scurți negri combinându-se cumva să-i ofere alura unei participante la o petrecere cu cocteiluri — și am aprobat din cap.

— Am întâlnit-o pe soție-sa.

Bill a râs atât de sănătos la aceste cuvinte, că a avut nevoie de batistă. A scos-o din bord (o chestie cadrilată, albastră, de mărimea unui fanion fotbalistic) și s-a șters la ochi.

— Ce-i așa de distractiv? am întrebat.

— O femeie slabă? Cu păr alb? Cu fața asemănătoare cu masca de Halloween a unui copil?

A fost rândul meu să râd.

— Ea e.

— Nu-i nevastă-sa, îi cum-îi-spune, asistentul lui personal. O cheamă Rogette Whitmore. (A pronunțat ro-GET, cu un G dur.) Nevestele lui Devore îs toate moarte. Ultima, de douăzeci de ani.

— Ce fel de nume-i Rogette? Franțuzesc?

— California, a spus și-a ridicat din umeri ca și când acest cuvânt singur explică totul. Oamenii-s speriați de ea în oraș.

— Chiar așa?

— Ahă.

A ezitat și-apoi a adăugat unul dintre zâmbetele acelea pe care le scoatem la paradă atunci când vrem să știe lumea că *știm* că spunem ceva prostesc:

— Brenda Meserve spune că-i vrăjitoare.

— Și zici că stau amândoi la Warrington de aproape un an?

— Ahă. Whitmore vine și pleacă, da' cel mai mult a stat pe-aci. În oraș se crede c-o să stea pân' ce se-ncheie cazul pentru câștigarea custodiei, apoi o să se-ntoarcă toți în California cu avionul privat al lui Devore. O să-l lase pe Osgood să vândă Warrington-ul și...

— Să-l vândă? Cum adică, să-l *vândă*?

— Credeam că știi, a spus Bill, băgând în viteza întâi. Când i-a spus bătrânul Hugh Emerson lui Devore că-nchid cabana după Ziua Recunoștinței, Devore i-a spus că n-o să se mute de acolo. A spus că se simte bine unde e și că voia să rămână pe loc.

— A cumpărat localul.

Fusesem pe rând mirat, amuzat și mâniat în ultimele douăzeci de minute, dar niciodată chiar amuțit. Acum eram.

— A cumpărat Cabana Warrington ca să nu se mute la hotelul Look-out Rock din Castle View sau să închirieze o casă.

— Ahă, așa a făcut. Nouă clădiri, inclusiv cabana principală și Barul Apusului de Soare; douăzeci de acri de pădure, un teren de golf cu cinci găuri și o sută cincizeci și doi de metri de Stradă, porțiunea care trece pe lângă malul lacului. Plus o alee dublă pentru popice și un teren pentru softball. La prețul de un sfert de milion. Prietenul lui Osgood a încheiat afacerea și Devore a plătit cu cecuri la purtător. Mă-ntreb unde-a avut

loc să scrie atâtea zerouri. Ne vedem, Mike.

Spunând asta, a ieșit cu spatele de pe drumul de acces, lăsându-mă pe mine pe verandă să mă uit după el cu gura deschisă.

Bufnițe din plastic.

Bill îmi spusese mai bine de două duzini de lucruri interesante între momentele când se uitase la ceas, însă lucrul care le întrecea pe toate era faptul (și-l acceptasem ca fapt; Bill fusese prea sigur pe sine ca să nu-l accept) că Jo venise aici special ca să preia livrarea a două blestемate de bufnițe din plastic.

Îmi spusese ea despre asta?

E posibil să-mi fi spus. Nu-mi aminteam s-o fi făcut și mi se părea că trebuia să-mi amintesc, însă Jo obișnuia să susțină că, atunci când intram în transă, nu ajuta la nimic să-mi spună ceva; îmi intra pe-o ureche și-mi ieșea pe cealaltă. Uneori îmi lăsa mesaje scrise — cumpărături pe care trebuia să le fac, telefoane pe care trebuia să le dau — prinse cu ace de cămașă, de parcă eram un elev de clasa întâi. Însă nu mi-aș fi amintit dacă mi-ar fi spus: Mă duc la Sara, iubire, UPS-ul livrează ceva ce vreau să preiau personal, vrei să-i ții companie unei doamne?" La naiba, cum să nu mă fi *dus*? Întotdeauna mi-a convenit o scuză să merg în TR. Poate că scriam și mă forțam puțin cam tare... mesaje prinse cu acul de mâneca de la cămașă... *Dacă ieși după ce termini, avem nevoie de lapte și suc de portocale...*

Am scrutat cât mai rămăsese din grădina cu verdețuri a lui Jo, cu soarele de iulie lovindu-mă peste gât și m-am gândit la bufnițe, la blestемatele alea de bufnițe din plastic. Să presupunem că Jo îmi *spusese* că vine la Sara Laughs? Să presupunem că o refuzasem fără să aud măcar oferta, fiindcă mă aflam în zona scriiturii? Chiar și acceptând lucrurile astea, mai rămânea o întrebare: de ce simțise nevoia să vină aici în persoană, când ar fi putut la fel de bine să sune pe cineva și să-i roage să preia marfa? Kenny Auster s-ar fi bucurat s-o facă, la fel și doamna M. Iar Bill Dean, îngrijitorul nostru, chiar fusese aici. Aceasta a generat alte întrebări — una era de ce nu-i pusese pe cei de la UPS să livreze blestемatele alea de lucruri în Derry — și, într-un sfârșit, m-am hotărât că nu mai pot trăi fără să văd cu ochii mei o bufniță din plastic. Poate, mi-am spus, îndreptându-mă înapoi spre casă, îmi voi așeza una pe capota Chevy-ului cât va sta în parcare. Să previn viitoarele canonade.

M-am oprit la intrare, fulgerat de-o idee neașteptată, și l-am sunat pe Ward Hankins, tipul din Waterville care se ocupă de plata taxelor mele și de puținele mele afaceri nelegate de scris.

— Mike! a spus cu voioșie. Cum e lacul?

— Lacu-i rece și aeru-i cald, exact cum ne place am spus. Ward, tu păstrezi toate chitanțele pe care ți le trimitem vreme de cinci ani, nu? În caz că fiscul se hotărăște să ne scarmene puțin?

— Cinci ani e perioada legală, a spus, dar eu le țin pentru șapte — în ochii băieților de la taxe, ești un porumbel al naibii de gras.

Mai bine-un porumbel gras decât o bufniță din plastic, am gândit, dar n-am rostit-o cu voce tare. Am spus doar:

— Asta include și calendarul de lucru, corect? Al meu și al lui Jo, până să moară?

— Sigur. Având în vedere că nici unul dintre voi nu ținea jurnale, era cel mai bun fel de-a avea o acoperire pentru chitanțe și pentru cheltuielile neprevăzute care...

— Ai putea găsi calendarul de lucru al lui Jo din 1993 și să vezi ce-a făcut în a doua săptămână din noiembrie?

— Aș fi fericit s-o fac. Ce cauți în mod deosebit?

Pentru o clipă, m-am văzut stând la masa din bucătărie din Derry în prima mea noapte de văduv, ridicând la lumină o cutie pe care scria Test de Graviditate Norco. Mai precis, ce căutam tocmai acum, atât de târziu? Având în vedere c-o iubisem și că se afla aproape de patru ani în mormânt, ce căutam? Pe lângă probleme, bineînțeles?

— Caut două bufnițe din plastic, am spus. Probabil că Ward a crezut că-i vorbesc lui, însă nu sunt sigur că asta făceam. Știu că pare ciudat, dar asta caut. Mă poți suna înapoi?

— Cam într-o oră.

— Perfect, am spus și am închis.

Acum, hai să căutăm bufnițele la propriu. Unde era locul cel mai probabil în care să depozitezi niște artefacte atât de interesante?

Ochii mi s-au dus la ușa pivniței. Elementar, dragul meu Watson.

Scările de la pivniță erau întunecate și ușor jilave. Pe când stăteam pe prima treaptă, pipăind după comutator, ușa s-a trântit în spatele meu cu atâta putere, că am țipat, speriat. Nu era nici o briză, nici un curent de aer, era o zi de-un calm perfect, însă ușa totuși se trântise.

Am rămas în întuneric în capul scărilor, pipăind după comutator, simțind mirosul acela umed pe care și cele mai bune fundații din beton îl capătă după o vreme, dacă nu au un sistem bun de aerisire. Era răcoare, mult mai răcoare decât fusese de partea cealaltă a ușii. Nu eram singur și știam lucrul ăsta. Îmi era teamă, aș minți să spun că nu-mi era... însă mai eram și fascinat. Era ceva alături de mine. *Ceva era aici înăuntru cu mine.*

Mi-am lăsat mâna să cadă de la peretele unde se afla întrerupătorul și am rămas cu brațele atârând simplu de-o parte și alta a corpului. A trecut o vreme. Nu știu cât de mult. Inima îmi bubuia furioasă în piept; o simțeam în tâmpile. Era răcoare.

— Alo? am vociferat.

Nici un răspuns. Auzeam picuratul șters, neregulat al apei condensate, pe una dintre țevile de jos, îmi auzeam propria respirație și slab — îndepărtat, într-o altă lume în care răsărise soarele — auzeam croncănitul triumfal al unei ciori. Poate că tocmai se ușurase pe capota mașinii mele. *Chiar îmi trebuie o bufniță*, mi-am spus. *De fapt, nici nu știu cum de m-am descurcat până acum fără o bufniță.*

— Alo? am spus din nou. Poți vorbi?

Nimic.

Mi-am udat buzele. Ar fi trebuit să mă simt ca un prost, poate, stând acolo în întuneric și strigând fantomele. Însă nu m-am simțit. Chiar deloc. Umezeala fusese înlocuită de o răceală pe care o puteam simți și aveam o companie. Oh, da.

— Poți bate, atunci? Dacă poți închide ușa, trebuie să poți și să bați.

Am rămas acolo și am ascultat picuratul sporadic al țevilor. Nimic altceva nu s-a auzit. Tocmai mă întindeam iarăși spre comutator, când s-a auzit un bubuit moale nu cu mult mai jos de mine. Pivnița Sarei Laughs e înaltă și ultimul metru de sub tavan — cel care face legătura cu centura de gheață a pământului — fusese izolat cu panouri mari galvanizate, de Insu-Gard. Sunetul pe care l-am auzit a fost, sunt cât se poate de sigur, sunetul unui pumn izbit de unul dintre aceste panouri.

Nu fusese decât un pumn ce se lovise de-un segment pătrat de izolație, însă toate viscerele și toți mușchii corpului meu parcă se desfăcuseră din locul lor. Părul mi s-a ridicat în cap. Orbitale mi se părea că se extind și pupilele că se contractă, de parcă mi s-ar fi transformat

capul într-un craniu. Fiecare centimetru de piele mi s-a încrețit pe oase. Ceva era aici cu mine. Foarte probabil, ceva mort. Nu mai puteam aprinde lumina nici dacă voiam. Nu mai aveam forța să ridic mâna. Am încercat să vorbesc și, într-un sfârșit, într-o șoaptă hârșăită pe care de-abia am recunoscut-o, am spus:

— Chiar ești acolo?

Bum.

— Cine ești?

Tot nu puteam vorbi altfel decât în șoapta aceea hârșăită, vocea unui bărbat ce dă de pe patul de moarte ultimele instrucțiuni familiei sale. De data aceasta nu s-a auzit nimic de jos.

Am încercat să gândesc și nu mi-a venit în mintea tensionată decât Tony Curtis întruchipându-l pe Harry Houdini într-un film vechi. Potrivit filmului, Houdini fusese un Diogene al plăcii Ouija, un tip care-și petrecea tot timpul liber căutând un mediu cinstit. Luase parte la o ședință de spiritism unde morții comunicau prin...

— Bate o dată pentru da și de două ori pentru nu, am spus. Poți face asta?

Bum.

A fost o lovitură în scările din fața mea... dar nu *foarte* departe de mine. Cu cinci trepte mai jos, șase sau șapte cel mult. Nu destul de aproape să-l ating dacă mă-ntindeam și-mi fluturam mâna prin aerul negru al pivniței... un lucru pe care mi-l puteam imagina, dar pe care nu mi-l puteam tocmai imagina făcându-l.

— Ești...

Vocea mi s-a stins. Pur și simplu nu mai aveam forță în diafragmă. Aerul răcoros mă apăsa pe piept ca un fier de călcat. Mi-am adunat toată voința și am încercat din nou.

— Ești Jo?

Bum. Pumnul acela lovindu-se ușor de izolație. O pauză, și-apoi: *Bum-bum.*

Da și nu.

Apoi, fără a avea vreo idee de ce puneam o întrebare atât de neunească:

— Bufnițele sunt aici jos?

Bum-bum.

— Știi unde sunt?

Bum.

— Să le caut?

Bum! Foarte apăsător.

De ce le voia? puteam întreba, însă prezența de pe scări nu avea de unde să șt...

Niște degete calde mi-au atins ochii și aproape că am strigat înainte să-mi dau seama că era vorba de transpirație. Mi-am ridicat mâinile în întuneric și m-am șters cu podul palmelor până la baza părului. Am alunecat ca pe ulei. Răcoare sau nu, aproape că înotam în propria mea sudoare.

— Ești Lance Devore?

Bum-bum, fără întârziere.

— Sara e un loc sigur pentru mine? Sunt în siguranță?

Bum. O pauză. Și *știam* că e o pauză, știam că prezența de pe scări nu terminase. Apoi, se auzi: *Bum-bum.* Da, sunt în siguranță. Nu, nu sunt în siguranță.

Îmi recăpătasem parțial controlul asupra brațului. L-am întins, am pipăit de-a lungul peretelui și am găsit comutatorul. Mi-am așezat degetele pe el. Acum mi se părea că transpirația de pe față se pre-

schimbă în gheață.

— Tu ești persoana care plânge noaptea? am întrebat.

Bum-bum de jos și, între băți, am apăsat comutatorul. Aplicele din pivniță s-au aprins. La fel a făcut și un bec mare — cel puțin o sută douăzeci și cinci de wați — în capul scărilor. N-a fost destul timp să se poată ascunde cineva și nici nu era nimeni care să încerce s-o facă. De asemenea, doamna Meserve — admirabilă din atâtea puncte de vedere — uitase să măture scăările de la pivniță. Când m-am dus acolo de unde estimam eu că se auziseră bățile, am lăsat urme în praful subțire. Ale mele erau însă singurele urme.

Am suflat aerul în față și l-am putut vedea. Așadar, *fusesse* rece, încă mai *era* rece... se încălzea însă cu rapiditate. Am mai suflat o dată și-am văzut doar o urmă de aburi. O a treia expirație și nu s-a mai văzut nimic.

Mi-am plimbat mâna peste una dintre plăcile pătrate de izolație. Neted. L-am împins cu un deget și, deși n-am împins cu forță, degetul a lăsat o gropiță în suprafață argintie. Floare la ureche. Dacă ar fi lovit cineva cu pumnul aici, placa asta ar fi trebuit să fie deformată, suprafața argintie subțire ar fi trebuit să fie chiar ruptă și să scoată la vedere umplutura roz de dedesubt. Toate plăcile erau însă netede.

— Mai ești aici? am întrebat.

Nici un răspuns și, totuși, aveam impresia că vizitatorul meu *era* încă aici. Undeva.

— Sper că nu te-am supărat aprinzând lumina, am spus și în clipa aceea chiar m-am simțit puțin ciudat, stând pe scăările de la pivniță și vorbind cu voce tare, ținându-le o predică păianjenilor. Voiam să te văd.

Habar nu aveam dacă asta era sau nu adevărat. Brusc — atât de brusc că aproape mi-am pierdut echilibrul și era să cad pe scări — m-am întors pe călcâie, convins că arătarea înfășurată în lințoliu e-n spatele meu, că arătarea bătuse, *ea*, nici vorbă de-o fantomă politicoasă de-a lui M. R. James, ci o oroare de dincolo de granița universului.

Nu era nimic.

M-am întors iarăși, am tras de două sau trei ori adânc aer în piept, recăpătându-mi controlul, și apoi am coborât și celelalte scări până-n pivniță. Sub ele se afla o canoe în perfectă stare; avea chiar și vâsle. În colț se afla soba cu gaz pe care-o înlocuiserăm imediat după ce cumpăraserăm casa; mai era și cada cu picioare sub formă de labe îngherate pe care Jo dorise cu orice preț (în pofida obiectiilor mele) s-o transforme într-o seră pentru răsaduri. Am găsit apoi un cufăr plin cu fețe de masă demult uitate, o cutie cu casete mucegăite (formații ca Delfonics, Funkadelic și .38 Special), mai multe seturi de vase vechi. Era o întreagă viață aici jos, nu însă, la o privire mai atentă, o viață foarte interesantă. Spre deosebire de viața pe care o simțisem în studioul lui Jo, aceasta nu fusese scurtată, ci fusese depășită, fusese aruncată în urmă, asemeni unei piei vechi, iar asta era bine. Era, de fapt, natura firească a lucrurilor.

Pe-un raft cu mărunțișuri se afla un album foto. L-am luat, atât curios, cât și temător. Nici o surpriză neașteptată, totuși; aproape toate pozele erau peisaje cu Sara Laughs așa cum fusese când o cumpăraserăm noi. Am găsit totuși o fotografie cu Jo îmbrăcată într-o pereche de pantaloni trapezi (avea cărarea făcută pe mijlocul capului și se dăduse cu ruj pe buze) și una cu Michael Noonan purtând o cămașă înflorată și perciuni lungi care mă mâncau (burlacul Mike din fotografie era un tip care semăna cu Barry White și pe care nu voiam să-l recunosc și, totuși, l-am recunoscut).

Am găsit vechiul fuior rupt al lui Jo, o greblă de care urma să am ne-

voie dacă mai eram prin zonă la venirea toamnei, o lopată pentru zăpadă care urma să-mi prindă și mai bine dacă mă găsea iarna pe acolo și mai multe cutii cu vopsea. Nu am găsit, însă, nici o bufniță din plastic. Amicul meu care bătea în izolații avusese dreptate.

La parter, telefonul a început să sune.

M-am grăbit să răspund, ieșind mai întâi pe ușa pivniței și *apoi* întinzându-mă să sting lumina. M-a amuzat acest lucru și, în același timp, mi s-a părut un comportament absolut normal... așa cum mi se părea că e un comportament absolut normal și să nu calci pe crăpăturile din trotuar când eram mic. Și chiar dacă nu era normal, ce conta? Nu mă întorsesem la Sara decât de trei zile și deja postulasem Prima Lege a Excentricității a lui Noonan: când ești singur, un comportament ciudat nu pare a fi, de fapt, deloc ciudat.

Am înșfăcat telefonul fără fir.

— Alo?

— Bună, Mike. Sunt Ward.

— Ce rapid ai fost.

— Depozitul pentru dosare nu-i decât puțin mai încolo pe coridor, a spus. Floare la ureche. E trecut doar un singur lucru în calendarul lui Jo pentru a doua săptămână din noiembrie 1993. Spune "S-Ks of Maine, Freep, 11 A.M." Asta e pe marți, șaisprezece. Te ajută?

— Da, am spus. Mulțumesc, Ward. Mă ajută mult.

Am întrerupt legătura și am așezat receptorul înapoi în furcă. Da, mă ajuta. S-Ks of Maine însemna Soup Kitchens of Maine. Jo făcuse parte din consiliul lor director din anul 1992 până ce murise. Freep însemna Freeport. Trebuie să fi fost o întâlnire a consiliului. Puseseră la punct probabil planurile pentru hrănirea oamenilor fără casă, de Ziua Recunoștinței... după care Jo făcuse cu mașina cei aproximativ o sută cincisprezece kilometri până la TR, ca să primească livrarea celor două bufnițe din plastic. Nu-mi răspundea la toate întrebările, însă nu-i adevărat oare că întotdeauna se ivesc întrebări după moartea unei persoane iubite? Și nu există nici o limită temporală pentru apariția lor.

Atunci a vorbit vocea extraterestră. *Dacă tot ești aici lângă telefon, a spus, de ce n-o suni pe Bonnie Amudson? Spune-i salut și vezi ce face?*

În anii nouăzeci, Jo făcuse parte din patru consilii directoare diferite, toate având de-a face cu opere de caritate. Prietena ei Bonnie o convinsese să intre în consiliul de la Soup Kitchens când se eliberase un loc. Merseseră împreună la o mulțime de întâlniri. Nu și la cea din noiembrie 1993, probabil, și nu-i puteam cere lui Bonnie să-și amintească tocmai acea întâlnire după cinci ani... dacă-și păstrase însă foile de observații...

La ce dracu' mă gândeam, mai precis? S-o sun Bonnie, să schimb amabilități și-apoi s-o rog să-și verifice foile de observații din decembrie? Voiam s-o întreb dacă nu e trecută absentă soția mea pe foaia de prezență la una din întâlnirile lunii noiembrie? Voiam s-o întreb poate dacă i se păruse Jo cumva diferită în acel ultim an de viață? Iar când avea să mă-ntrebe Bonnie de ce voiam să știu, ce-i puteam spune?

Dă-mi aia-napoi, sâsâise Jo ca un șarpe în visul meu. În visul acela nu semănase deloc cu Jo, semănase cu o altă femeie, poate cu cea din Cartea Proverbelor, femeia aceea ciudată ale cărei buze erau dulci ca mierea, dar al cărei suflet era plin de ură și de venin. O femeie ciudată cu degete la fel de reci ca niște crenguțe după un îngheț. *Dă-mi aia-napoi, e cartea mea de omorât timpul.*

M-am dus la ușa pivniței și am atins clanța. Am rotit-o... apoi i-am dat drumul. Nu voiam să mă uit acolo jos în întuneric, nu voiam să risc

să înceapă cine știe ce să bată din nou. Era mai bine să las ușa închisă. Îmi doream numai ceva rece de băut. M-am dus în bucătărie, am întins mâna spre ușa frigiderului, apoi m-am oprit. Magneții formau iarăși un cerc, de data aceasta însă patru litere și o cifră fuseseră trase în mijloc și aliniate. Alcătuiau un singur cuvânt scris cu minuscule:

salut

Se întâmpla ceva aici. Chiar și înapoi în lumina clară a zilei, nu mă îndoiam deloc de asta. Întrebasem dacă mă aflu în siguranță aici și promisem un răspuns ambiguu... dar nu asta conta. Dacă plecam acum de la Sara, nu aveam unde merge. Aveam cheia casei din Derry, dar aici trebuiau rezolvate lucrurile. Și asta o știam.

— Salut, am spus și am deschis frigiderul să-mi iau un suc. Oricine sau orice ai fi, te salut.

CAPITOLUL UNSPREZECE

M-am trezit la primele ore ale dimineții următoare convins că mai era cineva cu mine în dormitorul din aripa de nord. M-am ridicat în capul oaselor, sprijinit în perne, frecându-mă la ochi, și am văzut o siluetă întunecată, cu umeri largi stând între mine și fereastră.

— Cine ești? am întrebat, spunându-mi că nu-mi va răspunde în cuvinte; va bate, în schimb, în perete. O dată pentru da, de două ori pentru nu — ce te preocupă, Houdini? Silueta de lângă fereastră, însă, n-a răspuns deloc. Am bâjbâit cu mâna în sus, am găsit firul care atârna de la becul de deasupra patului și l-am tras. Gura îmi era crispată într-o grimasă, stomacul mi se încordase atât de tare, că mi se părea c-ar fi ricoșat și gloanțele în el.

— O, rahat, am spus. Trage-mi-o pân-o mierlesc.

Atârând pe un umeraș pe care-l agățasem de galeria de la perdea se afla jacheta mea veche din piele de căprioară. O pusesem acolo în timp ce despachetam și uitasem s-o pun în dulap. Am încercat să râd, însă n-am putut. La ora trei dimineața, pur și simplu nu mi s-a părut un lucru atât de amuzant.

Am stins lumina și m-am întins pe spate cu ochii deschiși, așteptând să sune clopoțelul lui Bunter sau să înceapă plânsetul acela de copil. Încă mai ascultam când am adormit.

Cam cu șapte ore mai târziu, când mă pregăteam să merg la studioul lui Jo și să văd dacă nu sunt cumva bufnițele din plastic în zona de depozitare, unde nu verificasem cu o zi în urmă, un Ford ultimul model a venit pe drumul de acces și a oprit bot în bot cu Chevy-ul meu. Ajunsesem până lângă scurta potecă dintre casă și studio, dar acum mă întorceam. Era o zi caldă și vântul nu sufla deloc, iar eu nu purtam decât o pereche de jeansi tăiați și niște șlapi din plastic în picioare.

Jo a susținut întotdeauna că stilul de a te îmbrăca din Cleveland se împarte de la sine în două sub-genuri: Cleveland Compact și Cleveland de Zi cu Zi. Vizitatorul meu din acea zi purta Cleveland de Zi cu Zi — avea o cămașă înflorită, avea tenul întunecat al celor din Republica Bananieră, avea șlapi albi. Șosetele sunt opționale la această ținută, însă papucii albi sunt o piesă importantă, așa cum sunt și bijuteriile din aur. Tipul ăsta stătea bine la acest ultim capitol: avea la încheietura unei

mâini un Rolex și la gât îi atârna un lanț din aur. Poalele cămășii îi erau scoase din pantaloni și avea o umflătură ciudată la spate. Era fie o armă, fie un pager, și arăta prea mare pentru a fi un pager. M-am uitat iarăși la mașina lui. Pneuri Blackwall. Iar pe bord, oh, ca să vezi, un girofar albastru acoperit. Ca să se-apropie de tine mai pe ferite, Bunicuță.

— Michael Noonan?

Era frumos într-un fel pe care l-ar considera atractiv anumite femei — cele care se crispează atunci când ridică cineva vocea în apropierea lor, cele care rareori sună la poliție când au probleme acasă, fiindcă, la un anumit nivel mizerabil, cred că merită să aibă probleme acasă. Probleme care rezultă în ochi învinețiți, coate dislocate, ocazionale arsuri de țigară pe sânișor. Acestea sunt femeile care cel mai adesea li se adresează soților sau amanților cu apelativul Tati, de exemplu: "Pot să-ți aduc o bere, tati?" sau "Ai avut o zi grea la serviciu, tati?"

— Da, eu sunt Michael Noonan. Cu ce vă pot fi de folos?

Acest exemplar de tati s-a întors, s-a aplecat și-a apucat ceva din mormanul de hârtii care zăcea pe scaunul de lângă șofer. Sub bord, o stație radio bidirecțională a bâzâit o dată, scurt, și apoi a căzut în tăcere. S-a întors înapoi spre mine, ținând într-o mână un dosar lung, de culoarea pielii de bivol. Mi l-a întins.

— Acesta e pentru dumneavoastră.

Când nu l-am luat, a făcut un pas înainte și a încercat să mi-l vâre într-o palmă, ceea ce probabil ar fi trebuit să mă facă pe mine să-mi închid degetele pe el din reflex. În schimb, am ridicat amândouă mâinile la nivelul umerilor, ca și când mi-ar fi spus mâinile sus, derbedeule.

S-a uitat răbdător la mine, chipul având trăsături la fel de irlandeze ca și ale fraților Arlen, lipsindu-i însă bunătatea, deschiderea și curiozitatea lor. Ce ocupa locul acestora era un specimen de amuzament posac, de parcă văzuse toate comportamentele de rahat ale lumii, pe cele mai multe chiar de două ori. Una dintre sprâncenele lui fusese tăiată în două cu mult timp în urmă și obrajii lui aveau aspectul acela roșiatic, ca de mușcătură a vântului care e semnul fie al unei sănătăți extrem de bune fie al unui interes constant pentru produsele alcoolice pe bază de cereale. Arăta ca și când te-ar fi putut arunca în șanț și-apoi s-ar fi putut așeza pe tine ca să nu te ridici. Nu mai fac, tati, dă-te jos de pe mine, nu fi rău.

— Nu-mi îngreunați misiunea. O să luați dosarul și-amândoi știm lucrul ăsta, așa că nu-mi îngreunați misiunea.

— Arătați-mi un act de identitate mai întâi.

A suspinat, și-a dat ochii peste cap, apoi a căutat într-unui din buzunarele de la piept. A scos un portdocument din piele și l-a deschis. Acolo era un act de identitate cu o insignă și o fotografie. Noul meu prieten se chema George Footman, ajutor de șerif, Districtul Castle. Fotografia era insipidă și umbroasă, asemănătoare cu cele pe care le văd victimele jafurilor într-un album cu infractori.

— E bine? a întrebat.

Am luat documentul când mi l-a întins. El a rămas pe loc, emițând, cât l-am scanat eu din priviri, acel sentiment de amuzament dens. Fusesem citat să mă prezint la biroul din Castle Rock al lui Elmer Durgin, avocat, la ora zece în dimineața zilei de 10 iulie 1998 — vineri, cu alte cuvinte. Zisul Elmer Durgin fusese numit protector *ad litem* pentru Kyra Elizabeth Devore, un copil minor. Urma să-mi ia o depoziție despre tot ce știu cu privire la starea lui Kyra Elizabeth Devore. Această depoziție va fi luată din partea Curții Supreme a Districtului Castle și a judecătorului Noble Rancourt. Va fi prezent și un stenograf. Eram asigurat că aceasta era o depoziție a curții și că nu avea nimic de-a face nici cu

Reclamantul, nici cu *Inculpatul*.

Footman a spus:

— E de datoria mea să vă amintesc ce repercusiuni veți suferi dacă nu vă veți...

— Mulțumesc, dar hai să presupunem că mi-ai spus deja totul, bine? Voi veni.

Am făcut niște gesturi de alungare către mașina lui. Mă simțeam profund dezgustat... și mă simțeam *agresat*. Niciodată nu mi se mai servise un proces și nici nu voiam să gust mâncarea asta.

S-a dus înapoi la mașină, a dat să urce, apoi s-a oprit cu un braț păros atârnat deasupra ușii deschise. Rolex-ul îi strălucea în lumina cețoasă a soarelui.

— Dă-mi voie să-ți dau un sfat, a spus și-asta mi-a ajuns să știu tot ce voiam să mai știu despre tipul ăsta. Nu te pune cu domnul Devore.

— Sau mă va strivi ca pe-o găză, am spus.

— Hă?

— Replica ta întreagă e: "Dă-mi voie să-ți dau un sfat — nu te pune cu domnul Devore sau te va strivi ca pe-o găză."

I-am văzut expresia facială — pe jumătate trecută de perplexitate, mergând către furie — că ar fi vrut să spună ceva foarte asemănător. Evident, văzuserăm aceleași filme, inclusiv cele în care Robert De Niro joacă rolul unui psihopat. Apoi, chipul i se luminează.

— O, sigur, ești scriitor, a spus.

— Așa-mi spun toți.

— Poți spune lucruri de-astea, că ești scriitor.

— Păi, e-o țară liberă, nu?

— Ei, acu' faci pe deșteptul.

— De când lucrezi pentru Max Devore, domnule ajutor de șerif? Cei de la biroul șerifului districtual știu că lucrezi în două părți?

— Știu. Nu-i o problemă. *Tu* s-ar putea să ai o problemă, domnule Scriitor Deștept.

Am ajuns la concluzia că sosise timpul să pun capăt acestei confruntări înainte să ajungem la scena de tot rahatul în care ne jignim unul pe altul.

— Pleacă, te rog, din parcare mea, domnule ajutor de șerif.

S-a mai uitat pentru o clipă la mine, căutând fără-ndoială replica perfectă de final și negăsind-o. Avea nevoie de ajutorul unui domn Scriitor Deștept, ăsta era adevărul.

— Vineri o să am eu grijă de tine, a spus.

— Asta înseamnă c-o să-mi cumperi prânzul? Nu-ți face griji, sunt un tip care se mulțumește cu puțin.

Obrajii lui profirii s-au întunecat cu puțin și am văzut cum vor arăta când el va avea șaiszeci de ani, asta dacă nu mai bea apă de foc până atunci. A urcat înapoi în Ford și-a dat cu spatele pe drumul de acces destul de tare încât să facă roțile să scârțâie. Eu am rămas pe loc, urmărindu-l cum pleacă. O dată ce-a pornit pe Stradela Patruzeci și doi către șosea, am intrat în casă. Mi-am spus că cel de-al doilea serviciu al ajutorului de șerif Footman trebuie să-i aducă bani frumoși, dacă-și permitea un Rolex. Pe de altă parte, poate că era un fals.

Calmează-te, Michael, m-a sfătuit vocea lui Jo. *A dispărut cârpa roșie, nu-ți mai flutură nimeni nimic în fața ochilor acum, așadar calmează-te...*

I-am redus vocea la tăcere. Nu voiam să mă calmez; voiam să mă *agit*. Fusesem *agresat*.

Am mers până la biroul din hol, acolo unde Jo și cu mine ne țineam

mereu documentele ce trebuiau rezolvate (și calendarele noastre de lucru, acum că mă gândesc mai bine) și am prins citația pe afișier de unul dintre colțurile dosarului în care se afla. Imediat după aceasta, mi-am ridicat pumnul în fața ochilor, m-am uitat pentru o clipă la verigheta de pe deget, apoi l-am izbit în perete, lângă bibliotecă. Am dat destul de tare să fac un întreg rând de cărți să sară. M-am gândit la pantalonii scurți și largi ai lui Mattie Devore și la bluza ei de la Kmart, apoi m-am gândit la socrul ei dând un sfert de milion de dolari pe domeniul Warrington. Scriind un blestemat de cec la purtător. M-am gândit la Bill Dean spunând că, într-un fel sau altul, fetița aceea va crește în California.

M-am plimbat o vreme de-a lungul și de-a latul casei, încă fierbând înăbușit, și într-un sfârșit m-am trezit în fața frigiderului. Cercul din magneti era același, dar literele din interiorul lui se schimbaseră. În loc de

salut

acestea alcătuiau acum

ajută m ie

— Ajută mie? am spus și, imediat ce-am auzit cu vintele rostite cu voce tare, am înțeles. Literele de pe frigider proveneau dintr-un singur alfabet (nu nici măcar atât, am observat; *g* și *x* se pierduseră pe undeva) și trebuia să mai cumpăr câteva. Dacă ușa Kenmore-ului meu avea să devină o placă Ouija aveam nevoie de-o rezervă bună de litere. Mai ales vocale. Între timp, am mutat *a*-ul și *t*-ul între *m* și *ie*. Mesajul spunea acum

ju ă matie

Am amestecat cu palma cercul de magneti în formă de fructe și legume, am împrăștiat literele și mi-am reluat plimbarea. Luasem hotărârea de a nu interveni între Devore și nora lui, dar chiar între ei ajunsesem. Un ajutor de șerif în haine de Cleveland își făcuse apariția în parcare, complicând o viață care deja avea problemele ei... și, pe deasupra, sperându-mă puțin. Dar, cel puțin, era o spaimă generată de ceva ce puteam vedea și înțelege. Dintr-o dată, am ajuns la concluzia că vreau să fac mai multe în vara asta decât să-mi fac griji cu privire la fantome, copii care plâng și la ce pune soția mea la cale în urmă cu patru sau cinci ani... dacă, desigur, pusese într-adevăr ceva la cale. Nu puteam scrie cărți, dar asta nu însemna că trebuie să tai iarbă la câini.

Ajută Mattie.

Am hotărât ca măcar să încerc.

— Agenția literară a lui Harold Oblowski.

— Hai la Belize cu mine, Nola, am spus. Am nevoie de tine. O să facem frumos dragoste la miez noapte, când luna plină face plaja să semene c-un os.

— Salut, domnule Noonan, a spus ea.

Nola nu avea pic de simț al umorului. Și nu avea nici pic de simț romantic. Într-un fel, asta o făcea să fie perfectă pentru Agenția Oblowski.

— Ați vrea să vorbiți cu Harold?

— Dacă e pe-acolo.

— Este. Așteptați, vă rog.

Un lucru bun atunci când ești un autor bine vândut — chiar și unul ale cărui cărți apar doar ca regulă generală, în liste care ajung până la locul cincisprezece — este acela că agentul se-ntâmplă întotdeauna să fie la birou. Un altul e că, dacă e plecat în vacanță în Nantucket, și acolo va fi la birou pentru tine. Un al treilea este că timpul pe care-l petreci în așteptare este destul de scurt.

— Mike! a strigat. Cum e lacul? M-am gândit la tine tot week-end-ul!

Mda, mi-am spus, și porcii o să fluiera.

— Lucrurile-s bune în general și de tot rahatul într-un singur caz, Harold. Trebuie să vorbesc cu un avocat. La-nceput m-am gândit să-l sun pe Ward Hankins pentru o recomandare, dar apoi am ajuns la concluzia că am nevoie de cineva cu puțin mai multă putere decât cei pe care probabil că-i cunoaște Ward. Ar fi bine să fie cineva cu dinți piliți și care să adore carnea umană.

De data aceasta, Harold nu s-a mai încurcat cu rutina pauzei lungi.

— Ce se-ntâmplă, Mike? Ai probleme?

Bate o dată pentru da, de două pentru nu, mi-am spus și, preț de-o clipă greu de stăpânit, chiar am vrut să fac asta. Mi-am amintit că, terminând memoriile lui Christy Brown, *Down All the Days*, m-am întrebat cum ar fi să scrii o carte întreagă ținând stiloul între degetele de la piciorul stâng. Acum m-am întrebat cum ar fi să străbați eternitatea fără vreo altă cale de comunicare decât să bați în pereții unei pivnițe. Și chiar așa, numai anumiți oameni te-ar putea auzi și înțelege... și numai anumiți oameni în anumite momente.

Jo, tu ai fost? Și dacă da, de ce ai răspuns și da, și nu?

— Mike? Ești acolo?

— Da. Nu-i de fapt problema mea, Harold, așa că răcește-ți motoarele. *Am o problemă, totuși.* Goldacre e omul tău, corect?

— Corect. Îl sun chiar a...

— Dar el se ocupă în principal de legile privitoare la contracte.

Gândeam acum cu voce tare și, când am făcut o pauză, Harold n-a zis nimic. Uneori e-un tip de treabă. De cele mai multe ori, de fapt.

— Sună-l din partea mea, totuși, bine? Spune-i că vreau să vorbesc cu un avocat cu vechime în domeniul legilor pentru dobândire a custodiei unui copil. Spune-i să-mi facă legătura cu cel mai bun care e dispus să preia un caz imediat. Unul care se poate prezenta la tribunal cu mine vineri, dacă-i nevoie.

— E vorba de paternitate? m-a întrebat, părând atât respectuos, cât și temător.

— Nu, *custodie.*

M-am gândit să-i spun să afle întreaga poveste de la Avocatul Ce Va Fi Numit Mai Târziu, însă Harold merita mai mult... și, oricum, avea să ceară să-mi audă versiunea mai devreme sau mai târziu, indiferent de ce i-ar spune avocatul. I-am povestit dimineața zilei mele de Patru Iulie și cele ce-au urmat. M-am fixat asupra Devore-ilor, fără să menționez ceva despre voci, copii care plâng sau bubuituri în întuneric. Harold m-a întrerupt o singură dată, iar asta a fost când și-a dat seama cine e personajul negativ din poveste.

— Ceri belele, a spus. Știi asta, nu?

— Sunt deja cumva implicat, oricum, am spus. M-am hotărât că vreau să mă-nfrupt puțin și din meniul principal.

— N-o să ai liniștea și pacea de care are nevoie un scriitor să scrie cât mai bine, a spus Harold pe-o voce amuzant de prețioasă.

M-am întrebat ce reacție ar avea dacă i-aș spune că nu face nimic, că nu mai scrisesem nimic altceva mai lung decât o listă de cumpărături de la moartea lui Jo și că poate asta mă va trezi puțin din amorțeală. Dar

nu i-am spus. Nu-i lăsa niciodată să vadă că transpiri, ăsta-i motoul clanului Noonan. Cineva ar trebui să graveze NU-ȚI FACE PROBLEME SUNT BINE pe ușa criptei de familie.

Apoi mi-am spus: *ajută m ie*

— Femeia aia are nevoie de-un prieten, am spus, și Jo ar fi vrut să fiu asta pentru ea. Lui Jo nu-i plăcea să vadă că cei mici sunt călcați în picioare.

— Crezi?

— Mda.

— Bine, să văd pe cine pot găsi. Și Mike... vrei să vin vineri la depoziția asta?

— Nu.

A ieșit inutil de brusc și a fost urmat de o tăcere ce a părut nu calculată, ci rănită.

— Ascultă, Harold, îngrijitorul meu a spus că audierea pentru procesul de custodie e programată curând. Dacă are loc și dacă vei mai vrea să vii, o să te sun. Întotdeauna îmi e de folos sprijinul tău moral — știi asta.

— În cazul meu e sprijin imoral, a răspuns, dar părea iarăși vesel.

Ne-am luat rămas bun. M-am dus înapoi la frigider și m-am uitat la magneti. Încă erau împrăștiați peste tot, iar asta a fost într-un fel o ușurare. Până și spiritele trebuie să se odihnească uneori.

Am luat telefonul fără fir, m-am dus afară pe estacadă și m-am trântit în scaunul în care stăteam în seara de Patru, când m-a sunat Devore. Chiar și după vizita lui "tati", tot îmi venea greu să cred acea discuție. Devore mă făcuse mincinos; eu îi spuseseam să-și vâre numărul meu de telefon în cur. Puseseam cu succes bazele unei relații de vecinătate minunată.

Am tras scaunul puțin mai aproape de marginea estacadei, care se afla la o înălțime amețitoare de aproape doisprezece metri de panta dintre partea din spate a Sarei și lac. Am căutat din priviri femeia verde pe care o văzusem când înotam, spunându-mi să nu fiu prost — astfel de lucruri nu le poți vedea decât dintr-un anumit unghi; stai chiar și numai cu trei metri mai într-o parte și nu mai ai ce vedea. Aceasta era însă una dintre excepțiile alea care confirmă regula. Am fost atât amuzat, cât și puțin neliniștit să-mi dau seama că mestecănul de lângă Stradă semăna cu o femeie, de pe mal, la fel de bine ca și de pe lac. În parte, de vină era pinul din spatele lui — creanga aceea golașă care arăta spre nord asemenea unui braț osos —, dar nu asta era totul. De unde stăteam eu, crengile albe și frunzele înguste ale mestecănului încă alcătuiau silueta unei femei și, când vântul scutura frunzele de jos ale copacului, verdele și argintiul se mișcau aidoma faldurilor unor fuste lungi.

Spuseseam nu, aproape înainte ca Harold să articuleze complet oferta sa bine intenționată de a veni aici și, uitându-mă la femeia-copac, destul de fantomatică în felul ei, am știut și de ce o făcusem: Harold era zgomotos, Harold era insensibil la nuanțe, Harold putea speria orice se afla aici. Nu voiam asta. Eram speriat, da — stând pe scările acelea întunecate de la pivniță și ascultând bătăile la câțiva pași de mine, fusem terifiat de moarte —, dar mă simțeam, de asemenea, și complet viu pentru prima dată în ani de zile. Atingeam ceva în Sara care depășea complet experiența mea, iar asta mă fascina.

Telefonul mi-a sunat în poală, făcându-mă să tresar. L-am ridicat, așteptându-mă să fie Max Devore sau poate Footman, linge-blidele lui preaiubit. S-a dovedit a fi un avocat, John Storrow, care părea după voce că absolvise facultatea destul de recent — săptămâna trecută, de exemplu. Totuși, lucra pentru firma Avery, McLain și Bernstein din Park

Avenue, iar Park Avenue e-o adresă bunicică pentru un avocat, chiar și pentru unul care mai are încă puțini dinți de lapte. Dacă Henry Goldacre spunea că Storrows e bun, probabil că era. Iar specializarea lui era legislația legată de custodia minorilor.

— Spuneți-mi acum ce se petrece acolo, a spus el după ce se încheiaseră introducerile și după ce trecuserăm de amabilități inutile.

Am făcut ce-am putut mai bine, simțindu-mă puțin mai liniștit pe măsură ce povestea se desfășura. E ceva ciudat de reconfortant să discuți cu un om al legii o dată ce-a început să se scurgă timpul pe care i-l plătești din greu; treci atunci de punctul magic în care *avocatul* devine avocatul *tău*. Avocatul tău e blând, avocatul tău e înțelegător, avocatul tău ia notițe într-un carnețel cu file galbene și aprobă din cap tot timpul când e nevoie. Majoritatea întrebărilor pe care ți le pune avocatul tău sunt întrebări la care poți răspunde. Iar dacă nu poți, avocatul tău te va ajuta să găsești o cale de-a o face, sigur că da. Avocatul tău e întotdeauna de partea ta. Dușmanii tăi sunt și dușmanii lui. Pentru el, nu ești niciodată un rahat cu ochi, ci întotdeauna o bezea nici prea dulce, nici prea seacă.

Când am terminat, John Storrows a spus:

— Oau. Mă surprinde că n-a apărut încă nimic în presă.

— La asta nu m-am gândit.

Însă înțelegeam unde bătea el. Saga familiei Devore nu interesa ziare ca *New York Times* sau *Boston Globe*, probabil nici măcar *Derry News*, însă în paginile săptămânalelor de supermarket precum *The National Enquirer* sau *Inside View* s-ar fi potrivit ca o mânășă — în locul fetei, King Kong se hotărăște să fure copilul inocent al fetei și să-l ducă cu el pe acoperișul Empire State Building. Oh, hei, dă-ne copilul, bestie. Nu era o știre de primă pagină, nu implica o vărsare de sânge și nu era nici o fotografie de morgă cu o celebritate, dar se potrivea perfect ca articol trăsnet de pagina nouă. Am și văzut în minte titlul ieșind în evidență pe fundalul unor fotografii cu Cabana Warrington și cu rulota ruginită a lui Mattie: COMPU-KING TRĂIEȘTE ÎN PUF ÎN VREME CE VREA SĂ-I IA SINGURUL COPIL FRUMOASEI TINERE. Poate că e prea lung, mi-am spus. Nici nu mai scriam și tot aveam nevoie de-un editor. Destul de trist, dacă stai să te gândești.

— Poate că, la un anumit moment, o să avem grijă să se publice povestea, a spus Storrows pe-un ton meditativ. Mi-am dat seama că acesta e un om de care mă puteam apropia, cel puțin în starea mea actuală de furie. S-a înviorat: Pe cine reprezintă eu, domnule Noonan? Pe dumneavoastră sau pe tânăra doamnă? Eu votez pentru tânăra doamnă.

— Tânăra doamnă nici măcar nu știe că v-am sunat. Poate că va crede că am mers prea departe de unul singur. S-ar putea, de fapt, să mă altoiască bine cu partea dură a limbii sale.

— De ce să facă asta?

— Fiindcă-i o femeie yankeu — o femeie yankeu din *Maine*, cea mai rea rasă. Într-o bună zi, o să-i facă pe irlandezi să pară că au logică.

— Poate, însă ea e cea cu ținta prinsă-n ace de cămașă. Vă sugerez s-o sunați și să-i spuneți.

I-am promis că o voi face. Și nici măcar n-a fost o promisiune greu de dat. Știam că trebuie să iau legătura cu ea chiar din clipa în care luasem citația de la ajutorul de șerif Footman.

— Și cine-l reprezintă pe Michael Noonan vinerea viitoare dimineața?

Storrows a râs sec.

— O să găsesc pe cineva din apropiere s-o facă. Va merge în biroul tipului ăsta Durgin cu dumneavoastră, va șede cuminte cu servieta în

poală și va asculta. Atunci s-ar putea să fiu și eu în oraș — nu voi ști asta decât după ce voi fi vorbit cu doamna Devore —, însă nu voi fi în biroul lui Durgin. La audierea pentru procesul de custodie, însă, o să mă vedeți la față chiar acolo.

— Perfect. Sunați-mă să-mi comunicați numele noului meu avocat. Celălalt avocat nou al meu.

— Îhî. Între timp, vorbiți cu tânăra doamnă. Obțineți-mi o slujbă.

— O să-ncerc.

— Încercați să stați cât mai la vedere când sunteți cu ea, a spus.

Dacă le oferim tipilor celor răi ocazia să fie indecenți, o să fie indecenți. Nu e nimic între dumneavoastră și ea de genul ăsta, nu? Nimic indecent? Îmi cer scuze că trebuie să întreb, dar chiar *trebuie* să întreb.

— Nu, am spus. A trecut cam multă vreme de când nu am mai făcut ceva indecent cu cineva.

— Mă simt tentat să vă compătimesc, domnule Noonan, date fiind circumstanțele însă...

— Mike. Spune-mi Mike.

— Bine. Îmi place asta. Eu sunt John. Oamenii o să vorbească despre relația voastră oricum. Știi asta, nu?

— Sigur. Oamenii știu că am cu ce te plăti. Vor face speculații privitoare la cum mă va plăti *ea* pe *mine*. O văduvă frumoasă și tânără, un văduv de vârstă mijlocie. Sexul va părea atunci cel mai logic răspuns.

— Ești un realist.

— Nu prea cred că sunt, dar știu să fac diferența dintre-un vultur și un bomfaier.

— Sper să fie așa, fiindcă s-ar putea ca drumul să fie destul de accidentat. Te ridici împotriva unui om extrem de bogat.

Și totuși, nu părea speriat. Părea aproape... *lacom*. Vorbea așa cum o parte din mine se simțise când văzusem că magneții de pe frigider erau iarăși aranjați în cerc.

— Știu că e.

— În sala de judecată asta n-o să conteze cine știe cât, fiindcă e o sumă considerabilă de bani și de cealaltă parte. De asemenea, judecătorul o să fie foarte conștient că ăsta-i un caz exploziv. Asta ne poate fi de folos.

— Care-i cel mai favorabil lucru nouă?

Am întrebat asta gândindu-mă la chipul îmbujorat și fără pată al lui Kyra și la completa ei lipsă de frică în prezența mamei. Am pus întrebarea, gândindu-mă că John îmi va răspunde că acuzațiile sunt în mod evident nefondate. De data asta am gândit greșit.

— Cel mai favorabil lucru? Vârsta lui Devore. Trebuie că-i mai bătrân ca Dumnezeu.

— Judecând după ce-am auzit în acest week-end, cred că trebuie să aibă optzeci și cinci. Asta-l face pe Dumnezeu mai în vârstă.

— Mda, însă ca potențial tată îl face pe Tony Randall să pară un adolescent, a spus John, iar acum părea a jubila de fericire. Gândește-te, Michael, copilul absolvă liceul în anul în care Bunu' împlinește o sută de ani. De asemenea, există șansa ca bătrânul să fi întrecut măsura. Știi ce e acela un protector *ad litem*?

— Nu.

— Pe scurt, e un avocat desemnat de tribunal să protejeze interesele copilului. O parte din taxă e plătită din cheltuielile de judecată, însă e-o suma derizorie. Cei mai mulți care acceptă să servească drept protectori *ad litem* au motive strict altruiste... Însă nu toți. În orice caz, *ad litem*-ul are un cuvânt greu de spus în rezolvarea cazului. Judecătorii nu sunt obligați să asculte sfaturile lui, însă aproape

întotdeauna o fac. Îl face pe-un judecător să apară într-o lumină proastă dacă refuză sfatul propriului său delegat, iar ce urăște un judecător cel mai mult e să apară într-o lumină proastă.

— Devore va avea propriul lui avocat?

John a râs.

— Ce spui de nici mai mult, nici mai puțin de șase doar la audierile preliminare?

— Vorbești serios?

— Tipul are optzeci și cinci de ani. Asta-i o vârstă prea avansată să mai conducă Ferrari-uri, prea avansată să sară cu coarda elastică în Tibet și prea avansată să mai frecventeze curve, doar dacă nu-i un bărbat foarte vânjos. Pe ce să-și mai cheltuiască, așadar, banii?

— Pe avocați, am spus eu sumbru.

— Mda.

— Iar Mattie Devore? Ea cu ce se alege?

— Grație ție, se alege cu mine, a spus John Storrow. Parcă ar fi un roman de John Grisham, nu? Aur curat. Între timp, mă interesează Durgin, *ad litem*-ul. Dacă Devore nu se aștepta să apară nici o problemă deosebită, e posibil să fi fost destul de neinspirat să-i pună lui Durgin ispita-n cale. Iar Durgin e posibil să fi fost destul de prost să-i cadă pradă. Hei, cine știe ce putem afla?

Eu însă rămăsesem în urmă.

— Se alege cu tine, am spus. Grație mie. Iar dacă eu n-aș fi fost pe-aici să-mi vâr coada? Cu ce s-ar fi ales atunci?

— Cu *bubkes*. E-n idiș. Înseamnă...

— Știu ce-nseamnă, am spus. Asta-i incredibil.

— Mnu, nu-i decât justiția americană. O știi pe doamna cu balanța? Cea care stă în fața celor mai multe tribunale municipale?

— Îhî.

— Pune-i niște cătușe la încheieturile solide ale mâinilor ei și lipește-i niște leucoplast peste gură să se asorteze cu panglica de la ochi, violeaz-o și arunc-o în noroi. Ți place imaginea asta? Mie nu, da-i o reprezentare fidelă a felului în care funcționează legea în cazurile de custodie, atunci când reclamantul e bogat și inculpatul sărac. Iar egalitatea dintre sexe a înrăutățit, de fapt, totul, fiindcă, în vreme ce mamele sunt încă în general sărace, nu mai sunt văzute nici ca alegerea firească pentru custodia copiilor.

— Mattie Devore are nevoie de tine, nu-i așa?

— Da, a spus simplu John. Sună-mă mâine și spune-mi că acceptă.

— Sper să pot face asta.

— Și eu. Și ascultă; mai e un ultim lucru.

— Ce?

— L-ai mințit pe Devore la telefon.

— Prostii!

— Mnu, mnu, urăsc să-l contrazic pe autorul preferat al surorii mele, dar l-ai mințit și știi asta. I-ai spus lui Max Devore că Mattie și copilul erau împreună, că fetița culegea flori, că totul era bine și frumos. Ai desenat totul, mai puțin pe Bambi și pe Thumper.

Ședeam acum țeapăn în scaunul de la birou. Mă simțeam acuzat pe nedrept. Simțeam, de asemenea, că propria mea istețime fusese trecută cu vederea.

— Hei, nu, mai gândește-te o dată. Eu nu am *spus* niciodată nimic ritos. I-am spus că am presupus. Am folosit cuvântul mai mult decât o singură dată. Mi-amintesc asta foarte limpede.

— Îhî, iar dacă el a-nregistrat conversația, o să ai ocazia chiar și să numeri de câte ori ai spus-o.

N-am răspuns imediat. Mă gândeam la discuția pe care o avusesem cu el, amintindu-mi murmurul imperceptibil de pe fir, murmurul caracteristic pe care mi-l aminteam din toate celelalte veri pe care le petrecusem la Sara Laughs. Fusese acel *mmmm* jos și constant mai puternic sâmbătă seara?

— Cred că e posibil să existe o casetă, am spus cu reținere.

— Îhî. Și, dacă avocatul lui Devore o să i-o duca *ad litem*-ului, cum crezi că o să-ți sune vocea pe bandă?

— Grijulie, am spus. Poate ca a unui om ce ascunde ceva.

— Sau a unuia care spune baliverne. Și tu te pricepi la asta, nu? La urma urmei, cu asta te ocupi pentru a trăi. La audierea preliminară, e posibil ca avocatul lui Devore să pomenească de asta. Dacă aduce el apoi una dintre persoanele care au trecut pe lângă voi la scurtă vreme după ce a sosit Mattie lângă tine... o persoana care poate depune marturie că tânăra doamnă părea deranjată și tulburată... cum crezi că vei părea atunci?

— Ca un mincinos, am spus, după care: Ah, futu-i.

— Nu te teme, Mike. Păstrează-ți buna-dispoziție.

— Ce să fac?

— Scoate tu pistolul înainte să-l scoată ei. Spune-i lui Durgin exact ce s-a întâmplat. Pune totul în depoziție. Subliniază faptul că fetița credea că umblă în siguranță. Asigură-te că pomenești și de chestia aia cu "călcatul pe lângă". Îmi place aia.

— Apoi, dacă au o casetă, o pun s-o ascultăm și-o să par doar un șmecher care-și schimbă povestea.

— Nu cred. Nu erai sub jurământ când ai vorbit cu Devore, nu? Stă-teai doar acolo, pe estacadă, îți vedeai de treburile tale, te uitai la focurile de artificii. Din senin, te sună bătrânul ăsta morocănos. Începe să dea din gură. Nici măcar nu i-ai dat tu numărul de telefon, nu?

— Nu.

— Numărul tău de telefon *nelistat*.

— Nu.

— Și, chiar dacă a *spus* el că e Maxwell Devore, putea fi oricine, corect?

— Corect.

— Putea fi șahul Iranului.

— Nu, șahul e mort.

— Cade șahul, atunci. Dar putea fi un vecin băgăcios... sau unul pus pe glume.

— Da.

— Și-ai spus ce-ai spus, conștient fiind de toate posibilitățile astea. Dar acum că ești implicat în procedurile oficiale de judecată, spui întregul adevăr și nimic altceva decât adevărul.

— Poți fi sigur.

Sentimentul acela plăcut de *avocatul-meu* mă părăsise pentru scurtă vreme, dar acum se întorsese din plin.

— Nu poți spune altceva decât adevărul, Mike, a spus el solemn. Poate cu excepția a câtorva cazuri, iar acesta nu e unul dintre ele. Ne-am înțeles?

— Da.

— Prea bine, am terminat. Vreau să primesc un telefon fie de la tine, fie de la Mattie Devore în jurul orei unșpe mâine. Ar fi bine să fie de la ea.

— O să-ncerc.

— Dacă chiar se-mpotrivește, știi ce trebuie să faci, nu?

— Așa cred. Mulțumesc, John.

— Într-un fel sau altul, o să discutăm foarte curând, a spus și a închis.

Am rămas unde mă aflam, pentru o vreme. O dată am apăsat butonul care deschidea linia telefonului fără fir, apoi l-am apăsat din nou, închizând-o. Trebuia să vorbesc cu Mattie, însă nu eram încă pregătit s-o fac. Am hotărât să fac în schimb o plimbare.

Dacă chiar se-mpotrivește, știi ce trebuie să faci, nu?

Desigur. Să-i reamintesc că nu-și permite să fie mândră. Că nu-și permite să facă pe yankeul, refuzând mila lui Michael Noonan, autor al *Ființei duale*, al *Bărbatului în cămașă roșie* și al curând-publicatului *Promisiunea lui Helen*. Să-i reamintesc că poate rămâne fie cu mândria, fie cu fiica ei, însă foarte probabil nu cu amândouă.

Hai, Mattie, alege una.

Am mers aproape până la capătul stradelei, oprindu-mă la Pajiștea Tidwell cu priveliștea ei frumoasă asupra căușului de lac și asupra Munților Albi de după el. Apa visa sub un cer cețos, părând cenușie când îți înclinai capul într-o parte, albastră când ti-l înclinai în cealaltă. Senzația aceea de mister era foarte prezentă în jurul meu. Senzația aceea de Manderley.

Peste patruzeci de oameni negri se stabiliseră aici pe la începutul secolului — stătuseră aici pentru o vreme, în orice caz —, potrivit Mariei Hingerman (potrivit și *Unei istorii a Districtului Castle și a orașului Castle Rock*, un tom masiv publicat în 1977, anul bicentenar al districtului). Fuseseră niște oameni negri destul de aparte: cei mai mulți dintre ei erau rude, cei mai mulți dintre ei, foarte talentați, cei mai mulți dintre ei, parte a unui grup muzical numit la început The Red-Top Boys¹ și mai apoi Sara Tidwell and the Red-Top Boys. Cumpăraseră pajiștea și o porțiune măricică de pământ de pe malul lacului de la un bărbat pe nume Douglas Day. Banii fuseseră strânși într-o perioadă de zece ani, potrivit lui Sonny Tidwell, care încheiase afacerea (ca membru al formației, Don Tidwell cântase la ceea ce era cunoscut pe atunci sub numele de "chitară scărmanată").

Se vorbise mult și pătimaș despre acest lucru în oraș și avusese loc chiar și o întâlnire de protest împotriva "venirii ăstor negrotei, care circula-n hoarde". Lucrurile se așezaseră, însă, și totul revenise la normal, așa cum se întâmplă de obicei. Orașul de cocioabe la care se așteptaseră cei mai mulți localnici să apară pe Dealul lui Day (fiindcă așa era numită Pajiștea Tidwell în 1900, când cumpărase Son Tidwell pământul în numele numerosului său clan) nu fusese construit niciodată. În loc de asta, fuseseră construite câteva cabane curate și albe, care împrejmuiu o clădire mare ce trebuie să fi avut destinația de loc de întâlnire, de sală pentru repetiții sau, poate, într-un anumit moment, de sală de concert.

Sara and the Red-Top Boys (uneori apărea și câte o Red-Top Girl în formație; componența era volatilă, se schimba la fiecare reprezentație) cântase prin vestul Maine-ului vreme de un an, poate chiar și doi. În orașele din susul și josul Liniei Vestice — Farmington, Skowhegan, Bridgton, Gates Falls, Castle Rock, Motton, Fryeburg — mai dai încă la bazarurile organizate în hambare și la talciocuri peste vechile afișe ale spectacolele lor. Sara and the Red-Tops aveau mare trecere pe unde mergeau și se înțelegeau bine și cu cei de-acasă, din TR, ceea ce nu m-a mirat niciodată. În ciuda tuturor lucrurilor, Robert Frost — poetul acela utilitarist și deseori neplăcut — avea dreptate: în cele trei state nord-

¹Aprox — Băieții cu păr roșcat

estice, noi chiar suntem de părere că niște garduri bune îi fac și pe vecini să fie buni. Ne agităm și-apoi păstrăm o tăcere mizerabilă, genul acela de tăcere cu ochi sfredelitori și având colțurile gurii trase-n jos. "Își plătesc taxele", spunem noi. "N-o trebuit niciodată să le-mpușc v'un câne", spunem noi. "Îs numa' ei cu-ale lor", spunem noi, de parcă izolarea ar fi o virtute. Și, desigur, virtutea definitorie: "Nu acceptă pomană."

Și, la un anumit moment, Sara Tidwell devenise Sara Laughs.

Într-un sfârșit, însă, TR-90 trebuie că nu fusese ce-și doriseră ei, fiindcă, după ce cântaseră la un bâlci sau două spre sfârșitul verii lui 1901, clanul se mutase. Cabanele lor curate și micuțe le aduseseră familiei Day bani frumoși, din chiriile pe timpul verii, până în 1933, când arseseră toate în incendiile din vară, incendii care reduseseră la cenușă părțile de est și de nord ale lacului. Sfârșitul poveștii.

Cu excepția muzicii ei, desigur. Muzica ei supraviețuise.

M-am ridicat de pe piatra pe care șezusem, mi-am întins brațele și spatele și-am pornit înapoi în josul stradelei, cântând unul dintre cântecele ei în tot acest timp.

CAPITOLUL DOISPREZECE

În timpul plimbării mele înapoi spre casă pe stradelă, am încercat să nu mă gândesc la absolut nimic. Primul meu editor obișnuia să spună că optzeci și cinci la sută din ceea ce se petrece în capul unui romancier nu-l privește câtuși de puțin, un sentiment despre care am crezut mereu că nu trebuie redus doar la scriitori. Așa-numitul nivel superior al gândirii este, în general, cu mult supraestimat. Când apar probleme și trebuie luate măsuri, eu găsesc că e în general mai bine să te dai pur și simplu la o parte și să-i lași pe băieții din beci să-și facă treaba. Acolo jos, niște nesindicaliști cu mulți mușchi și tatuaje duc munca cea grea. Specialitatea lor e instinctul și trimit problemele sus spre a fi judecate logic doar în ultimă instanță.

Când am încercat s-o sun pe Mattie Devore s-a întâmplat un lucru extrem de ciudat — ceva ce nu avea absolut nimic de-a face cu fantomele, din câte-mi puteam eu da seama. În loc să primesc zumzetul de ton liber, când am apăsat butonul ON al aparatului fără fir, am primit tăcere. Apoi, chiar când îmi spuneam că trebuie să fi lăsat ridicat receptorul telefonului din dormitor, mi-am dat seama că nu era o tăcere *totală*. Depărtat, asemenea unei transmisiuni radio din spațiul cosmic, voios și măcăind ca o rață de desen animat, un tip cu un accent de Brooklyn destul de pronunțat cânta: "A urmat-o pâ'n' la școală-ntr-o zi, școală-ntr-o zi, școală-ntr-o zi. A urmat-o pâ'n' la școală-ntr-o zi, și asta încălca regulamentul."

Am deschis gura să întreb cine era acolo, dar, înainte s-o pot face, vocea unei femei a spus:

— Alo?

Părea descumpănită și nesigură.

— Mattie?

În confuzia mea, nu mi-a trecut deloc prin minte să-i spun cumva mai formal, cum ar fi domnișoară sau doamnă Devore. Și nici nu mi s-a părut ciudat că știam cine e, bazându-mă pe-un singur cuvânt, chiar dacă singura noastră discuție de dinainte fusese relativ scurtă. Poate că tipii din beci au recunoscut muzica de fundal și-au făcut legătura cu

Kyra.

— Domnule Noonan? (Părea mai uluită ca niciodată.) Nici măcar n-a sunat telefonul!

— Trebuie să fi ridicat receptorul tocmai când ți se făcea ție legătura, am spus. Se-ntâmplă uneori.

Dar de câte ori, m-am întrebat dacă se-ntâmplă ca persoana care te sună să fie chiar cea pe care tu însuși aveai de gând s-o suni? Poate destul de des, de fapt. Telepatie sau coincidență? În direct sau în-registrate pe CD-uri Memorex? În orice caz, părea aproape o magie. M-am uitat de cealaltă parte a sufrageriei lungi și joase în ochii sticloși ai elanului Bunter și mi-am spus: *Da, dar poate că acum, asta-i un loc magic.*

— Probabil, a spus ea neîncrezătoare. Îmi cer scuze în primul rând că v-am sunat — e-o îndrăzneală. Numărul dumneavoastră e neînregistrat, știu asta.

Oh, nu-ți face griji din pricina asta, mi-am spus. *Deja au toți numărul ăsta. De fapt, mă gândeam să-l introduc în Pagini Aurii.*

— L-am copiat de pe fișa dumneavoastră de la bibliotecă, a continuat ea, părând stânjenită. Acolo lucrez eu.

În fundal, "The Hokey Cokey" îi făcuse loc lui "The Farmer in the Dell".

— Nu face nimic, am spus. Mai cu seamă că tocmai ca să te sun pe tine am ridicat receptorul.

— Pe mine? De ce?

— Doamnele mai întâi.

A râs scurt și crispat.

— Voiam să vă invit la cină. Adică, Ki și cu mine voiam să vă invităm la cină. Ar fi trebuit s-o fac mai devreme. Ați fost nemaipomenit cu noi a-laltăieri. Veți veni?

— Da, am spus fără absolut nici un preget. Cu mulțumiri. Avem, oricum, de discutat despre unele lucruri.

A urmat o pauză. În fundal, șoarecele lua brânza. În copilărie, credeam că toate lucrurile acelea se petrec într-o fabrică imensă numită The Hi-Ho-Dairy-O.

— Mattie? Mai ești acolo?

— V-a târât și pe dumneavoastră, nu-i așa? Bătrânul ăla îngrozitor.

Acum, vocea ei părea nu crispată, ci cumva moartă.

— Păi, da și nu. Ai putea spune că soarta m-a târât. Sau Dumnezeu. Nu mă aflu acolo în dimineața aceea din cauza lui Max Devore; pornisem pe urmele Villageburger-ului proscris.

N-a râs, însă i s-a luminat puțin vocea și asta m-a bucurat. Oamenii care vorbesc în felul acela mort, rănit, sunt în general niște oameni speriați. Sunt, uneori, niște oameni de-a dreptul terorizați.

— Îmi cer scuze că v-am târât în problema mea.

Aveam o bănuială că va începe să se-ndoiască cine pe cine târa după ce aveam să-i spun de John Storrow și mă bucuram că aceea era o discuție pe care nu trebuia s-o port cu ea la telefon.

— În orice caz, mi-ar plăcea să vin la cină. Când?

— Ar fi prea curând în seara asta?

— Categorie nu.

— Minunat. Trebuie să mâncăm devreme, însă, ca să nu adoarmă cu capu-n farfurie micuța mea. La șase e bine?

— Da.

— Ki va fi în extaz. Nu avem parte de prea multe vizite.

— N-a mai mers de una singură pe străzi, nu?

Am crezut că poate se va simți ofensată. În schimb, de data aceasta

chiar a răs.

— Dumnezeule, nu. A speriat-o toată agitația de sâmbătă. Acum vine înăuntru să-mi spună și dacă pleacă de la leagănul din curtea de lângă casă la groapa cu nisip din spate. A vorbit, însă, mult despre dumneavoastră. Vă spune "tipul ăla înalt care m-a călat". Cred că-și face griji să nu fiți cumva supărat pe ea.

— Spune-i că nu sunt, am zis. Nu, îmi retrag cuvintele. O să i-o spun chiar eu. Ce pot aduce?

— O sticlă de vin? m-a întrebat, puțin neîncrezătoare. Sau poate că-i prea pretențios — nu voiam decât să prăjesc niște hamburgeri pe grătar și să fac niște salată de cartofi.

— O să aduc o sticlă nepretențioasă.

— Mulțumesc, a spus. E puțin emoționant totul. Noi nu avem niciodată musafiri.

Am fost îngrozit să descopăr că sunt pe punctul de-a spune că și mie mi se părea puțin emoționant prima întâlnire în patru ani și tot tacâmul.

— Mulțumesc mult că te-ai gândit la mine.

Închizând telefonul, mi-am amintit de sfatul lui John Storrow de a sta când sunt cu ea cât mai la vedere, să nu mai dau apă la moara de bârfe a orașului. Dacă voia să gătească pe grătar, probabil că aveam să stăm afară, acolo unde toată lumea putea vedea că am stat îmbrăcați... cea mai mare parte a serii, cel puțin. Ea, în orice caz, va face la un anumit moment politicosul gest de a mă invita să intru. Eu voi face atunci politicosul gest de a accepta. Îi voi admira tabloul ei preferat cu Elvis de pe perete sau farfuriile comemorative de la Franklin Mint sau ce-o mai avea ea în chip de decorațiuni pentru rulotă; o voi lăsa pe Kyra să-mi arate dormitorul ei și voi exclama a uimire la vederea excelentei colecții de animale din pluș și a păpușii ei preferate, dacă era nevoie. Sunt tot soiul de priorități în viață. Unele pe care avocatul tău le poate înțelege, însă bănuiesc că sunt destule și din acelea pe care nu le poate.

— Procedez cum se cuvine, Bunter? am întrebat elanul împăiat. Mugește o dată pentru da, de două pentru nu.

Ajunsesem la jumătatea holului ce duce spre aripa nordică, gândindu-mă la nimic altceva decât la un duș rece, când, din spatele meu, foarte încet, s-a auzit un clinchet scurt de la clopoțelul din jurul gâtului lui Bunter. M-am oprit în loc, cu capul înclinat, ținând în mână cămașa, așteptând să mai sune o dată clopoțelul. După aproape un minut, am parcurs și restul drumului către baie și am pornit dușul.

Magazinul Universal Lakeview avea o gamă destul de bună de vinuri, ascunse vederii, într-un colț — nu era la mare căutare printre localnici, poate, însă turiștii îl cumpărau probabil în cantități satisfăcătoare — și am ales o sticlă de Mondavi roșu. Era probabil puțin mai scumpă decât voise Mattie să fie, dar puteam să-i răzuiesc eticheta cu prețul și să sper că nu-și va da seama de diferență. La ghișeu era coadă; în general, oameni cu tricourile ude trase peste costumele de baie și cu nisipul de pe plaja publică lipit pe picioare. Cât mi-am așteptat rândul, ochii mi-au căzut pe nimicurile acelea pe care le găsești întotdeauna în apropierea ghișeului. Printre ele se aflau și mai multe pungi din plastic etichetate MAGNABET, pe fiecare pungă apărând câte un desen în care pe ușa unui frigider stătea scris MĂ ÎNTORC CURÂND. Conform informațiilor de pe etichetă, în fiecare Magnabet se aflau câte două seturi de consoane, PLUS VOCALE DE REZERVĂ. Am înșfăcat două seturi... apoi am mai luat un al treilea, spunându-mi că fetița lui Mattie

Devore avea probabil vârsta potrivită pentru astfel de jocuri.

Kyra m-a observat când am intrat pe poarta curții năpădite de iarbă, a sărit din leagănul scund de lângă rulotă, s-a năpustit spre mama ei și i s-a ascuns în spate. Când m-am apropiat de grătarul instalat lângă scările din zgură presată în fața locuinței, copilul care-mi vorbise fără teamă sâmbătă nu mai era decât un singur ochi albastru iscoditor și o mână grăsulie strângând în pumn un pliu al fustei de vară a mamei sale, chiar sub șold.

Două ore au adus schimbări considerabile, totuși. Pe când se adâncea crepusculul, Kyra ședeam poala mea, ascultând atentă — chiar dacă din ce în ce mai adormită — cum îi citeam povestea mereu captivantă a Cenușăresei. Canapeaua pe care ședeam avea o nuanță de maro care nu poate fi vândută legal decât în magazinele cu reduceri și, pe deasupra, era și extrem de denivelată, însă, totuși, mă simțeam rușinat de preconcepțiile mele pripite cu privire la ce aveam să văd în interiorul rulotei ăsteia. Pe peretele de deasupra și din spatele nostru se afla o stampă de Edward Hopper — aceea cu tejgheaua goală a unui fast food noaptea târziu — și, de cealaltă parte a încăperii, deasupra micuței mese laminate din ungherul pentru bucătărie se afla una dintre "*Florile-soarelui*" ale lui Vincent van Gogh. Chiar mai mult ca Hopper-ul, aceasta părea că se integrează în rulota dublă a lui Mattie Devore. Habar nu am de ce am avut impresia asta, dar așa am simțit.

— Papuciu de sticlă o s-o taie la picioruș, a spus Ki într-un fel uimit, gânditor.

— Nici pomeneală, am spus. Pantoful de sticlă a fost special făcut în Regatul lui Grimoire. Neteș și de nespert, atâta vreme cât nu cânti un do înalt când îl porți.

— Plimesc și eu o peleche?

— Scuze, Ki, am spus, nimeni nu mai știe cum se fac pantofii de sticlă. E-o artă pierdută, ca și fierul de Toledo.

Era cald în rulotă și-mi era și mai cald cum stătea ea pe cămașa mea, dar nu aș fi schimbat nimic. Să țin un copil în poală era un sentiment plăcut. Afară, mama ei cânta și aduna vesela de pe masa pliantă pe care o folosiserăm la picnic. S-o aud cântând era iarăși un sentiment plăcut.

— Continuă, continuă, a spus Kyra, arătând cu degetul spre fotografia în care Cenușăreasa freca podeaua. Privirea aceea furișă de după piciorul mamei dispăruse; fetița furioasă de "mă-duc-la-blestemata-aia-de-plajă" de sâmbătă dimineața dispăruse; acum nu mai era decât un copil somnoros, frumos și luminos și sincer.— Până când mai pot rezista.

— Trebuie să mergi să faci pipi?

— Nu, a spus, uitându-se la mine cu un oarecare dispreț. Pe deasupra, se zice a uuu-lina. Pipi face ceasul de noptielă, așa spune Mattie. Și am fost deja. Da' dacă nu melgi cu povestea mai lepede, o s-adorm.

— Nu poți grăbi poveștile care conțin ceva magic, Ki.

— Atunci, melgi cât poți de lepede.

— Bine.

Am întors pagina. Acolo, Cenușăreasa încerca să fie bună, făcându-le cu mâna de la revedere nemernicilor ei de surori care se duceau la bal îmbrăcate ca niște starlete dintr-o discotecă.

— "De-ndată ce le ură Cenușăreasa drum bun lui Tammy Faye și Vann..."

— Astea-s numele sulolilor?

— Sunt cele pe care li le-am dat eu, da. E bine așa?

— Sigur.

S-a așezat mai comod în poala mea și și-a lăsat capul iarăși pe pieptul meu.

— "De-ndată ce le ură Cenușăreasa drum bun lui Tammy Faye și lui Vann, apăru din senin o lumină strălucitoare în colțul bucătăriei. Din ea ieși o femeie frumoasă îmbrăcată într-o rochie argintie. Bijuteriile din părul ei străluceau asemeni unor stele."

— Zâna nașă, a spus-o Kyra p-aia dreaptă.

— Da.

Mattie a intrat, aducând cu ea jumătatea de sticlă care mai rămăsese din vinul de Mondavi și piesele înnegrite ale grătarului. Rochia ei de vară era de un roșu-aprins. În picioare, purta o pereche de papuci sport cu talpa joasă atât de albi, că păreau să strălucească în obscuritate. Avea părul prins la spate și, deși încă nu era tipa aceea superbă de la clubul country pe care mi-o închipuisem, era foarte frumoasă. S-a uitat întâi la Kyra, s-a uitat la mine, a înălțat din sprâncene, a făcut un gest din mâini care sugera ridicarea. Eu am scuturat din cap, răspunzându-i cu mesajul că nici unul dintre noi nu terminase încă.

Am reluat lectura în vreme ce Mattie s-a apucat să curețe cele câteva unelte de gătit ale ei. Încă mai fredona. Până când a terminat cu spatula, corpul lui Ki se relaxase și mai mult, lucru pe care l-am sesizat imediat — o trăsese pe dreapta, și încă serios de tot. Am închis *Micuța comoară a poveștilor pentru copii* și am așezat-o pe măsută, alături de alte câteva cărți — cele pe care le citea Mattie, am presupus. Am ridicat privirea și am făcut către ea semnul în V de la victorie.

— Noonan, câștigător prin knock-out tehnic în runda a opta, am spus.

Mattie și-a șters mâinile pe un prosop de vase și a venit lângă mine.

— Dă-mi-o mie.

M-am ridicat, însă, cu Kyra în brațe.

— O duc eu. Unde?

Mi-a arătat cu degetul.

— La stânga.

Am dus copilul pe coridorul suficient de îngust să trebuiască să fiu atent să nu-i lovesc picioarele de un perete sau vârful capului de celălalt. La capătul coridorului se afla baia, curată lună. La dreapta se afla o ușă închisă care dădea, am presupus eu, în dormitorul pe care Mattie îl împărțise cândva cu Lance Devore și în care acum dormea singură. Dacă exista un iubit care să rămână peste noapte chiar și rareori, Mattie făcuse o treabă excelentă în a șterge urmele prezenței lui din rulotă.

M-am strecurat cu grijă prin ușa din stânga și m-am uitat la pătuțul acoperit cu o pătură pufoasă imprimată cu trandafiri, la masa pe care stătea căsuța pentru păpuși, la poza cu Orașul de Smarald de pe perete, la însemnul (alcătuit din litere sclipire autocolante) de pe un altul, care spunea CASA KYRA. Devore voia s-o ia de aici, dintr-un loc unde nimic nu era nelalocul lui — unde, din contră, totul era într-o ordine perfectă. Casa Kyra era camera unei fete care creștea în condiții bune.

— Așez-o pe pat și după aia du-te să-ți mai torni un pahar de vin, a spus Mattie. O s-o îmbrac eu în pijama și vin după tine. Știu că avem de discutat despre niște lucruri.

— Bine.

Am așezat-o, apoi m-am mai aplecat puțin, voind să o sărut pe nas. Aproape că m-am răzgândit, apoi, totuși, am făcut-o. Când am plecat, Mattie zâmbea, așa că presupun că n-a deranjat-o.

Mi-am mai turnat niște vin, am intrat în sufrageria minusculă cu el și m-am uitat la cele două cărți de lângă volumul cu povești al lui Ki. Întotdeauna sunt curios ce citesc oamenii; singura dovadă mai bună a vieții lor este conținutul dulăpioarelor cu medicamente, iar să scotocești printre pilulele și picăturile gazdei tale nu e un lucru bine văzut de clasa sus-pusă.

Cărțile erau destul de diferite încât să pară nelalocul lor împreună. Una, cu un semn de carte încropit dintr-o carte de joc, aflat pe la trei sferturi din grosimea cărții, era ediția de masă a *Martorului tăcut* al lui Richard North Patterson. I-am aplaudat gustul; Patterson și DeMille sunt poate cei mai buni dintre romancierii populari de astăzi. Cealaltă, un tom cu coperte cartonate destul de greu, era *Antologia prozei scurte a lui Herman Melville*. Cam atât de departe de Richard North Patterson cât se poate merge. Potrivit ștampilei vineții, șterse, de pe grosimea paginilor, volumul acesta aparținea Bibliotecii Comunității Cele Patru Lacuri. Biblioteca aceasta era o clădire micuță și frumoasă la vreo opt kilometri sud de lacul Dark Score, acolo unde Route 68 părăsea TR-ul și intra în Motton. Era locul unde lucra Mattie, probabil. Am deschis acolo unde își pusese ea semnul de carte, o altă carte de joc, și am observat că citea "Bartleby".

— N-o înțeleg, a spus ea din spatele meu, sperându-mă atât de tare că aproape am scăpat cartea din mâini. Îmi place — e-o poveste destul de bună —, dar nu am nici cea mai vagă idee despre ce vrea să spună. Cealaltă, ei bine, deja mi-am dat seama cine e criminalul.

— E ciudat să citești cărțile astea două în tandem, am spus, așezându-le pe amândouă la loc.

— Pe cea a lui Parterson o citesc de plăcere, a spus Mattie.

S-a dus în bucătărie, s-a uitat scurt (și cu puțină tânjire, mi-am spus eu) la sticla de vin, apoi a deschis frigiderul și a scos o carafă de Kool-Aid. Pe ușa frigiderului se aflau niște cuvinte pe care fiica ei le alcătuisese deja din literele din punga ei Magnabet: KI și MATTIE și HOHO (Moș Crăciun, am presupus eu).

— Păi, le citesc pe amândouă de plăcere, cred, însă urmează să discutăm despre "Bartleby" într-un grup mic de lectură din care fac și eu parte. Ne întâlnim joia seara la bibliotecă. Mai am încă vreo zece pagini de citit.

— Un cerc de lectură.

— Îhî. Conduce doamna Briggs. I-a pus bazele cu mult înainte să mă fi născut eu. Ea-i bibliotecar-șef la Cele Patru Lacuri, știi?

— Știu. Lindy Briggs e cumnata îngrijitorului meu.

Mattie a zâmbit.

— Ce mică-i lumea, nu ți se pare?

— Nu, lumea-i mare, mic e doar orașul ăsta.

A dat să se sprijine de tejghea cu mâna în care ținea paharul de Kool-Aid, apoi s-a răzgândit.

— De ce nu ieșim afară să ședem? În felul ăsta oricine trece pe aici poate vedea că suntem încă îmbrăcați și că nu avem nimic luat pe dos pe noi.

M-am uitat uluit la ea. Mi-a întors privirea cu un soi de bună-dispoziție cinică. Nu era o expresie care să par în mod deosebit acasă pe chipul ei.

— Poate că nu am decât douăzeci și unu de ani, dar nu-s proastă, a spus. E cu ochii pe mine. Știu asta și poate c-o știi și tu. Într-o altă seară poate că m-aș simți tentată să spun dracu să-l ia dacă nu știe de glumă, dar afară-i mai răcoare și fumul de la grătar va ține insectele la depărtare. Te-am șocat cumva? Dacă da, îmi cer scuze.

— Nu m-ai șocat.

Mă șocase — puțin.

— Nu-i nevoie să-ți ceri scuze.

Am coborât scările puțin nesigure din zgură presată, cu paharele în mână, și ne-am așezat umăr la umăr în două scăunele pentru peluză. La stânga noastră, cărbunii din grătar străluceau de-un roșu-palid în întunericul mereu mai dens. Mattie s-a lăsat pe spate, și-a așezat pentru scurtă vreme curbura rece a paharului pe frunte, apoi a băut aproape tot ce mai era în el, cuburile de gheață lovindu-se de dinții ei cu un pocnet tremurat. Greierii bâzâiau în pădurea din spatele rulotei și dincolo de drum. Mai departe, pe autostrada 68, vedeam lumina albă și puternică a tuburilor cu neon de deasupra pompelor pentru benzină de la Magazinul Universal Lakeview. Șezutul scaunului meu era puțin lăsat, panglicile întreșute în material erau puțin franjurate, iar fata cea mare stătea puțin cam prea aplecată spre stânga, însă totuși nu-mi doream să mă aflu altundeva. Seara aceasta se dovedise a fi un miracol mic și tăcut... cel puțin până acum. Încă mai trebuia să discutăm despre John Storrow.

— Mă bucur că ai venit într-o marți seara, a spus ea. Serile de marți sunt grele pentru mine. Întotdeauna mă gândesc la meciurile de softball de la domeniul Warrington. Acum, probabil că băieții își adună echipamentul — bătele și bazele și masca celui care prinde mingea — și îl pun la loc în dulapul de depozitare din spatele panoului de afișaj al gazdelor. Își beau ultimele sticle de bere și își fumează ultimele țigări. Acolo l-am întâlnit pe soțul meu, să știi. Sunt sigură că ai aflat toată povestea deja.

Nu-i puteam vedea bine fața, însă puteam auzi nuanța ștearsă de amărăciune care i se insinuase în glas, și am bănuț că încă mai poartă expresia aceea cinică pe față. Era o expresie prea bătrână pentru ea, dar mi-am spus că era destul de îndreptățită s-o poarte. Deși, dacă nu avea grijă, putea să prindă rădăcini și să crească.

— Am auzit, da, o variantă de la Bill — cumnatul lui Lindy.

— Oh, ăhă — povestea noastră se vinde cu amănuntul. Poți s-o cumperi de la magazin sau de la Village Cafe, sau de la garajul lui gură-spartă ăla... cel pe care socrul meu l-a scăpat de cei de la Western Savings, apropo. A intervenit chiar înainte ca banca să-i pună sechestru pe clădire. Acum, Dickie Brooks și bunii lui amici cred că Max Devore e lisus în carne și oase. Sper că ai primit o variantă cât de cât mai corectă de la domnul Dean decât ai fi primit de la Garaj. Așa trebuie să fie, altfel n-ai fi riscat să mănânci hamburgeri cu Jezebel.

Voiam să trecem de faza asta, dacă se putea — furia ei era de înțeles, însă nu folosea la nimic. Sigur că pentru mine era ușor să observ asta; nu copilul meu fusese transformat într-o batistă legată la mijlocul unei frânghii de la jocul de-a trasul funiei.

— Încă se mai joacă softball la Warrington? Chiar dacă a cumpărat Devore domeniul?

— Chiar așa. În fiecare marți seara merge în scaunul lui cu roțile motorizat, și asistă la meci. Mai sunt și alte chestii pe care le face de când s-a întors aici și care nu sunt decât încercări de a cumpăra de la oameni o reputație bună, însă cred că-i plac cu adevărat meciurile de softball. Merge cu el și femeia aia, Whitmore. Ea aduce un tub cu oxigen de rezervă într-un cărucior mic și roșu, care are roțile din față albe pe margini. Are cu ea și o mânășă de jucător, pentru cazul în care se nimerește să treacă vreo minge peste gard spre locul unde stă el. Devore a prins una pe la începutul sezonului, am auzit, și a primit ovațiile admirative ale jucătorilor și ale celor veniți să asiste.

— Crezi că meciurile îl fac să-și amintească de fiul lui?

Mattie a zâmbit sardonice.

— Nici nu cred că-i trece prin minte vreun gând legat de Lance, nu atunci când e la terenul de joc. La Warrington se joacă dur — se aruncă în fund către baza principală, sar în boschete să prindă mingile se înjură unul pe altul când se greșește — și bătrânul Max Devore de astea se bucură, din cauza asta nu ratează nici un joc de marți seara. Îi place să-i vadă aruncându-se la pământ și ridicându-se însângerați.

— Așa juca și Lance?

A rămas puțin pe gânduri, meditativ.

— Juca dur, dar nu cu patimă. Venea acolo doar pentru distracție. Cu toții veneam pentru asta. Noi, femeile — rahat, de fapt doar noi, fetele, soția lui Barney Therriault, Cindy, avea doar șaisprezece ani —, stăteam în spatele gardului protector din partea de teren unde se află baza principală, fumând țigări și apărându-ne de țăntări cu frunze de iască, făcându-le galerie băieților noștri când marcau, râzând când greșeau cu ceva. Beam sucuri sau împărțeam o doză de bere între noi. Eu îi admiram pe gemenii lui Helen Geary, iar ea o săruta pe Ki sub bărbie până ce Ki începea să chicotească. Uneori, mergeam la Village Cafe după meci și Buddy ne pregătea niște pizza, pe care le plăteau cei care pierduseră. Eram din nou prieteni, știi, după meci. Stăteam acolo, râzând și țipând și aruncând peste tot cu foliile în care veneau ambalate paiele, unii dintre băieți fiind pe jumătate beți, însă nici unul nu devenea violent. În zilele acelea, scoteau toată violența din ei pe terenul de joc. Și știi ceva? Nici unul dintre ei n-a venit să mă viziteze. Nici Helen Geary, care era prietena mea cea mai bună. Nici Richie Lattimore, care era prietenul cel mai bun al lui Lance — puteau discuta ore întregi despre roci și păsări și despre felurile de copaci care creșteau împrejurul lacului. Au venit la înmormântare și m-au mai vizitat pentru scurtă vreme după aceea, iar apoi... știi cum s-a întâmplat? Când eram mică ne-a secăt puțul de alimentare cu apă. Pentru o vreme, când deschideai robinetul mai curgea un firisor, dar apoi n-a mai curs decât aer. Doar aer.

Cinismul dispăruse din vocea ei și nu mai rămăsese decât un ton rănit.

— Pe Helen am văzut-o de Crăciun și ne-am promis să ne întâlnim când își vor sărbătorii gemenii ziua de naștere, dar nu ne-am mai întâlnit. Cred că e speriată să se apropie de mine.

— Din cauza bătrânului?

— Din ce altă cauză? Dar nu-i nimic, viața merge mai departe.

S-a ridicat în capul oaselor, a băut cât îi mai rămăsese din Kool-Aid și a pus paharul de-o parte.

— Cu tine cum e, Mike? Te-ai întors să scrii o carte? Ai de gând să pomenești TR-ul în ea?

Acesta era un *bon mot* local de care-mi aminteam cu o nostalgie aproape dureros de înțepătoare. Se spunea că localnicii cu perspective mai largi sunt înclinați să pomenească de TR.

— Nu, am spus, după care m-am uimit singur spunând: Nu mai fac asta de-o vreme.

Probabil că m-am așteptat s-o văd sărind în picioare, răsturnând scaunul și scoțând un țipăt ascuțit de negare oripilată. Lucru care spune multe despre mine, bănuiesc, însă nimic de care să mă simt flatat.

— Te-ai retras? m-a întrebat, părând calmă și remarcabil de neoripilată. Sau e vorba de-o criză de creație?

— Păi, în mod sigur nu-i vorba de-o retragere *voită*.

Mi-am dat seama că discuția noastră căpătase o turnură destul de amuzantă. Venisem în principal pentru a o pune în temă cu privire la John Storrow — să i-l vâr pe John Storrow pe gât, dacă era nevoie de așa

ceva — și, în schimb, ajunsesem să discut pentru prima dată despre incapacitatea mea de a lucra. Pentru prima dată, cu oricine.

— Așadar, e-o criză.

— Așa mă gândeam și eu, dar acum nu mai sunt atât de sigur. Cred că romancierii vin pe lume dotați cu un anumit număr de povești pe care le au de spus — așa e conceput programul. Iar când acestea se epuizează, se epuizează.

— Mă-ndoiesc de asta, a spus ea. Poate că vei începe din nou să scrii, acum că ești aici. Poate că în parte ăsta e motivul pentru care te-ai întors.

— Poate că ai dreptate.

— Ți-e teamă?

— Uneori. În mare parte cu privire la ce-o să fac tot restul vieții. Nu mă pricep să construiesc vapoare miniaturale în sticlă, iar grădinarul casei a fost soția mea.

— Și mie mi-e teamă, a spus. Mă tem tare. Mă tem tot timpul, așa mi se pare acum.

— Că va câștiga procesul de custodie? Mattie, despre asta...

— Procesul de custodie nu-i decât o parte a problemei, a spus. Mă tem și numai să rămân aici, în TR. Totul a pornit la începutul verii ăsteia, cu mult după ce am aflat că Devore vrea să mi-o ia pe Ki. Și se înrăutățește. Într-un fel e ca și când ai privi cum se adună norii de furtună deasupra New Hampshire-ului și cum se îngrămădesc după aia la capătul lacului. Mai bine de atât nu mă pot exprima, doar că...

Și-a schimbat poziția, punându-și un picior peste celălalt și apoi aplecându-se să tragă tivul rochiei în jos peste fluierul piciorului, de parcă i-ar fi fost frig.

— Doar că m-am trezit de mai multe ori în ultima vreme, convinsă că nu sunt singură în dormitor. O dată, am fost sigură că nu sunt singură în *pat*. Uneori e doar un sentiment — precum o migrenă, doar că e vorba de-o migrenă a nervilor — și uneori mi se pare că aud șoapte sau un plânset. Într-o noapte am făcut o prăjitură — în urmă cu vreo două săptămâni era asta — și am uitat să pun faina la loc. În dimineața următoare, cutia era răsturnată și faina era împrăștiată pe tejghea. Cineva scrisese "salut" în ea. La început mi-am spus că o făcuse Ki, dar a spus că n-o făcuse ea. Pe lângă asta, nu era scrisul ei; al ei e foarte împrăștiat și tremurat. Nici măcar nu știu dacă poate să scrie salut. Pa, poate, dar... Mike, doar nu crezi că trimite pe cineva să încerce să mă bage în sperieți, nu? Adică, e-un gând prostesc, corect?

— Nu știu, am spus.

M-am gândit la o mână invizibilă bătând în izolație, în întuneric, în vreme ce eu stăteam în capul scărilor. M-am gândit la "salut" scris din magneți prinși pe ușa frigiderului și la un copil plângând cu suspine în toiul nopții. Mi s-a părut că pielea îmi e mai mult decât rece; mi s-a părut amorțită. O migrenă a nervilor, bine zis, exact așa te simțeai când întindea cineva mâna de după peretele lumii reale și te atinge la baza gâtului.

— Poate-i vorba de fantome, a spus ea și a zâmbit într-un fel nesigur, mai mult înfricoșat decât amuzat.

Am deschis gura să-i povestesc ce se întâmpla la Sara Laughs, apoi am închis-o la loc. Trebuia să iau o hotărâre clară: fie ne lăsam atrași într-o discuție despre paranormal, fie ne întorceam la lumea palpabilă. Cea în care Max Devore încerca să fure un copil.

— Mda, am spus. Spiritele sunt pe cale să vorbească.

— Mi-aș dori să-ți pot vedea mai bine fața. Ți s-a schimbat pentru scurtă vreme când am pomenit de fantome. Ce era?

— Nu știu, am spus. Dar acum cred că ar fi mai bine să discutăm despre Kyra. Bine?

— Bine.

În strălucirea pală a cărbunilor din grătar am văzut-o cum se face comodă în scaun, pregătindu-se parcă să încaseze o lovitură.

— Am fost citat să depun mărturie vineri în Castle Rock. În fața lui Elmer Durgin, care e protectori *ad litem* al lui Kyra...

— Scârbosul ăla mic și înfumurat nu-i nimic pentru Kyra! a izbucnit ea. E la degetul mic al socrului meu, așa cum e și Dickie Osgood, tipul de curte cu tranzacțiile imobiliare al bătrânului Max! Dickie și cu Elmer Durgin beau împreună la The Mellow Tiger, sau cel puțin beau până să se pună cu adevărat pe roate afacerea asta. Apoi, le-a spus probabil cineva că n-ar da bine și au încetat să se mai întâlnească.

— Hârțiile mi-au fost aduse de-un ajutor de șerif pe nume George Footman.

— Nu-i decât un altul dintre suspiecții fără număr, a apus Mattie pe-o voce subțire. Dickie Osgood e un șarpe, însă George Footman e-un câine de la groapa cu gunoi. A fost suspendat din funcție de două ori. Încă o dată și-o să poată lucra pentru Max Devore cu normă întreagă.

— Ei bine, m-a speriat. Am încercat să n-o arăt, dar m-a speriat. Iar oamenii care mă sperie, mă înfurie. Mi-am sunat agentul din New York și apoi am angajat un avocat. Unul care s-a specializat în cazurile de custodie a copiilor.

Am încercat să-mi dau seama cum reacționează la vestea aceasta și n-am putut, deși ședeam destul de aproape unul de celălalt. Însă ea tot avea expresia aceea rece, ca o femeie care se așteaptă să încaseze câteva lovituri puternice. Sau, poate, pentru Mattie loviturile începuseră deja să vină.

Încet, nepermițându-mi să roșesc, am reprodus discuția pe care o avusesem cu John Storrow. Am pus accent pe ceea ce spusese Storrow cu privire la egalitatea sexuală — anume că se putea dovedi a fi ceva nefavorabil în cazul ei, ceva care-l va ajuta pe judecătorul Rancourt să hotărască să i-o ia pe Kyra. Am punctat puternic și faptul că Devore își putea plăti câți avocați dorea — fără să mai vorbesc și de martori înțelegători, având în vedere că Richard Osgood se perinda prin TR și împrăștia mălaiul lui Devore —, dar că nu era obligat completul de judecată să-i dea nici măcar un cornet cu înghețată. Am încheiat spunându-i că John voia să vorbească mâine la unsprezece cu unul dintre noi și ca acela trebui să fie ea. Apoi am așteptat. Tăcerea a început să curgă, spartă doar de greieri și de zgomotul distant al motorului de la camioneta neantifonată a cine știe cărui puști. În susul lui Route 68, tuburile cu neon se stinseră când magazinul Lakeview încheie o altă zi de comerț vărat. Nu-mi plăcea tăcerea lui Mattie; semăna cu preludiul unei explozii. O explozie de *yankeu*. Mi-am păstrat calmul și am așteptat să mă întrebe cu ce drept mă amestecasem în treburile ei.

Când a vorbit într-un sfârșit, vocea ei a fost joasă și înfrântă. Mă ducea s-o aud vorbind astfel, dar, asemenea expresiei cinice de pe chipul ei, de mai devreme, nu era ceva surprinzător. Și m-am blindat împotriva ei cât de bine am putut. Hei, Mattie, e-o lume crudă. Alege una.

— De ce ai făcut asta? m-a întrebat. De ce să angajezi un avocat scump din New York care să-mi preia cazul? Asta îmi oferi, nu-i așa? Asta trebuie să fie, fiindcă *eu* sigur n-am cum să-l angajez. Am primit treizeci de mii de dolari de pe asigurare când a murit Lance și am fost norocoasă să-i primesc și pe aia. A fost vorba de-o poliță pe care și-o cumpărase, aproape în glumă, de la unul dintre prietenii cu care juca softball la Warrington, dar fără banii de pe ea aș fi pierdut rulota iarna trecută. Trebuie

că-l adoră pe Dickie Brooks cei de la Western Savings, dar nu dau nici cât negru sub unghie pe Mattie Stanchfield Devore. Reducând taxele, câștig vreo sută de dolari pe săptămână la bibliotecă. Așa că te oferi să plătești tu. Corect?

— Corect.

— De ce? Nici măcar nu ne cunoști.

— Fiindcă...

M-am pierdut. Parcă îmi amintesc că-mi doream să intervină Jo în acel moment, că îi ceream mintii mele să-i dea voie vocii ei să iasă la iveală, voce pe care să i-o pot apoi oferi lui Mattie pe propria mea tonalitate. Dar Jo n-a venit. Eram singur în aventura asta.

— Fiindcă acum nu fac nimic care să conteze, am spus în cele din urmă și, iarăși, cuvintele m-au uluit. Și *chiar* vă cunosc. Am mâncat ce-ai gătit tu, i-am citit lui Ki o poveste și mi-a adormit în poală... și poate că i-am salvat viața alaltăieri, când am luat-o din mijlocul drumului. N-o să știu niciodată sigur asta, dar poate că asta a fost. Știi ce spun chinezii despre un lucru ca ăsta?

Nu mă așteptam să-mi răspundă, întrebarea fusese mai degrabă retorică, dar m-a lăsat cu gura căscată. Și n-a făcut-o nici măcar pentru ultima dată.

— Că, dacă salvezi viața cuiva, devii răspunzător de ea.

— Da. Ține și de ceea ce-i bine și de ceea ce-i corect, dar cred că în mare parte ține de dorința mea de a lua parte la ceva ce contează. Mă uit înapoi la cei patru ani scurși de la moartea soției mele și nu văd nimic. Nici măcar o carte în care Marjorie, dactilografa timidă, întâlnește un străin chipeș.

A meditat la acest lucru, urmărind cum trecea pufăind, pe șoseaua din fața noastră, un camion plin ochi cu lemne, luminile lui de poziție sclipind în întuneric și încărcătura lui legănându-se dintr-o parte în alta, asemeni șoldurilor unei femei supraponderale.

— Nu vreau să ne *susții*, a spus ea într-un sfârșit. A vorbit pe-o voce joasă, neașteptat de îndârjită. — Să nu ne susții așa cum își susține el echipa săptămânii la terenul de softball. Am nevoie de ajutor și știu asta, dar n-o să accept. Nu *pot* să accept. Nu suntem un joc, Ki și cu mine. Mă-nțelegi?

— Perfect.

— Știi ce vor spune oamenii din oraș, nu?

— Da.

— Sunt o fată norocoasă, nu crezi? Mai întâi mă mărit cu fiul unui om extrem de bogat și apoi, după ce moare el, intru sub aripa protectoare a unui alt tip bogat. Următorul pas e probabil să mă mut acasă la Donald Trump¹.

— Termină cu prostiile.

— Poate că așa crede-o și eu dacă m-aș afla de partea cealaltă. Dar mă-ndoiesc că observă cineva că Mattie cea norocoasă încă mai locuiește într-o rulotă Modair și că nu-și permite o asigurare de sănătate. Sau că fiica ei și-a făcut aproape toate vaccinările la Asistentă Districtuală. Părinții mei au murit când aveam cincisprezece ani. Am un frate și o soră, dar amândoi sunt mai în vârstă ca mine și amândoi locuiesc în alt stat. Părinții mei au fost niște bețivi — nu mă abuzau fizic, dar mă abuzau din belșug în alte feluri. A fost ca și când aș fi crescut într-un... motel ieftin. Tata a fost tăietor de lemne, mama a fost o cosmeticiană la domiciliu al cărei singur țel a fost să dețină un Cadillac

¹Donald J. Trump — om de afaceri prosper, întruchipează visul american de îmbogățire.

roz model Mary Kay. El s-a înecat în heleșteul Kewadin. Ea s-a înecat în propria vomă cu aproximativ șase luni mai târziu. Ți place până acum?

— Nu foarte mult. Îmi pare rău.

— După înmormântarea mamei, fratele meu, Hugh s-a oferit să mă ducă cu el înapoi în Rhode Island, dar mi-am dat seama că soția lui nu prea deborda de fericire la gândul că o fată de cincisprezece ani se va alătura familiei lor și nu pot spune că am blamat-o pentru asta. Pe lângă asta, tocmai intrasem în echipa de majorete. Acum, asta mi se pare o bazaconie extraordinară, dar atunci era ceva foarte important.

Sigur că fusese ceva foarte important, mai ales pentru copilul unor alcoolici. Singurul care încă mai locuia cu părinții. Să fii acest ultim copil, să privești cum boala băuturii își înfige ghearele în propriii părinți, asta poate fi una dintre cele mai solitare slujbe de pe fața pământului. Ultimul care părăsește bodega cea sacră să stingă, vă rog, luminile.

— Am ajuns să locuiesc cu mătușa Florence, la doar trei kilometri mai departe. Ne-au trebuit trei săptămâni să ne dăm seama că nu ne plăcem reciproc prea mult, dar am rezistat împreună doi ani. Apoi, între primul și ultimul an de studii, m-am angajat pe perioada verii la Warrington și l-am întâlnit pe Lance. Când m-a cerut în căsătorie, mătușa Flo a refuzat să-și dea acceptul. Când i-am spus că sunt gravidă, m-a făcut să-mi dau seama că nici n-am nevoie de acceptul ei.

— Ai renunțat la școală?

A făcut o grimasă, a aprobat din cap.

— Nu voiam să petrec șase luni în care oamenii să se uite la mine cum mă umflu ca un balon. M-a întreținut Lance. A spus că pot da un test de echivalare. Am și făcut-o, anul trecut. A fost ușor. Iar acum, eu și cu Ki suntem pe cont propriu. Chiar dacă ar fi mătușa de acord să mă ajute, ce poate face? Lucrează în fabrica Gore-Tex din Castle Rock și câștigă în jur de șaisprezece mii de dolari pe an.

Am aprobat din nou cu o aplecare a capului, spunându-mi că ultimul cec pe care-l promisem pe drepturile de autor cam atât valorase. Ultimul meu cec *trimestrial*. Apoi mi-am amintit ceva ce-mi spusese Ki în ziua în care o întâlnisem.

— Când o duceam pe Kyra în afara șoselei, a spus că, dacă ești supărată, o s-o trimiți la buni ei albă. Dacă părinții tăi sunt morți, la cine se re...

Doar că nu trebuia, de fapt, să pun întrebarea; trebuia să fac doar una sau două legături.

— Rogette Whitmore e buni albă? Asistentă la Devore? Dar asta înseamnă...

— Că a fost la ei Ki. Da, cum să nu. Până pe la sfârșitul lunii trecute, i-am dat voie să-și viziteze bunicul — și, desigur, prin asociere și pe Rogette — destul de des. O dată sau de două ori pe săptămână și uneori chiar și peste noapte. Îi place de "bunu a'b" — cel puțin, i-a plăcut la început — și o adoră de-a dreptul pe femeia aia oribilă.

Mi s-a părut că Mattie a tremurat în întuneric, chiar dacă încă era calduță seara.

— Devore m-a sunat să-mi spună că vine la înmormântarea lui Lance și să întrebe dacă își poate vedea nepoata cât stă aici. Bun ca mierea a fost, ca și când n-ar fi încercat niciodată să mă cumpere când i-a spus Lance că urmează să ne căsătorim.

— Chiar așa?

— Îhî. Prima ofertă a fost de o sută de mii. Asta se întâmpla în august 1994, după ce l-a anunțat Lance că urmează să ne căsătorim la mijlocul lui septembrie. Am păstrat tăcerea cu privire la asta. O săptămână mai târziu, oferta s-a ridicat până la două sute de mii.

— Pentru ce, mai precis?

— Să-mi retrag tentaculele mele de stricată și să mă mut undeva unde Lance să nu știe de mine. De data asta i-am spus lui Lance și s-a enervat rău de tot. L-a sunat pe babacul lui și i-a spus că ne vom căsători fie că-i plăcea, fie că nu. I-a spus că, dacă vrea să-și vadă vreodată nepotul, ar face bine să termine cu prostiile și să fie cuminte.

Cu un alt fel de părinte, mi-am spus, acela ar fi fost probabil cel mai rezonabil răspuns pe care-l putea da Lance Devore. Îl respectam pentru asta. Singura problemă era că nu avea de-a face cu o persoană rezonabilă; avea de-a face cu individul care, în copilărie, furase sania cea nouă a lui Scooter Larribee.

— Ofertele acestea au fost făcute de Devore însuși, la telefon.

Amândouă, atunci când Lance nu era prin preajmă. Apoi, cu vreo zece zile înainte de nuntă, am primit o vizită din partea lui Dickie Osgood. Mi s-a spus să sun la un număr din Delaware și, când am facut-o... — Mattie a scuturat din cap. — N-o să-ți vină să crezi. Parcă ar fi ceva dintr-una din cărțile tale.

— Îmi dai voie să ghicesc?

— Dacă vrei.

— A încercat să cumpere copilul. A încercat s-o cumpere pe Kyra.

Ochii i s-au lărgit. O lună minusculă răsărise și am putut vedea atunci privirea aceea mirată destul de bine.

— Cât dădea? Am întrebat. Sunt curios. Cât îți dădea să naști, să-l lași pe nepotul lui Devore cu Lance, după care să-ți iei tălpășița?

— Două milioane de dolari, a șoptit ea. Depuși la ce bancă voiam, atâta vreme cât se afla la vest de Mississippi și semnam un acord prin care spuneam că păstrez distanța față de ea — și față de Lance — până cel mai devreme în douăzeci aprilie 2016.

— Atunci când Ki împlinește douăzeci și unu de ani.

— Da.

— Iar Osgood nu știe nimic despre detalii, așa încât rufele lui Devore rămân curate aici în oraș.

— Îhî. Iar două milioane a fost doar începutul. Aveam să mai primesc câte un milion atunci când împlinea Ki cinci, zece, cincisprezece și douăzeci de ani. — A scuturat din cap, încă nevenindu-i să creadă. — Linoleumul se tot umflă în bucătărie, capul de la duș tot cade și întreaga magherniță se înclină spre est mai nou, însă aș fi putut fi femeia de șase milioane de dolari.

Te-ai gândit vreo clipă să accepți oferta, Mattie? m-am întrebat... dar aceasta era o întrebare pe care nu aveam s-o pun niciodată, o curiozitate atât de revoltătoare, că nu merita a fi satisfăcută.

— I-ai spus lui Lance?

— Am încercat să nu-i spun. Deja era furios pe taică-său și nu voiam să înrăutățesc situația. Nu voiam atât de multă ură la începutul căsniciei noastre, indiferent de cât era de bun motivul... și nu voiam ca Lance să... mai târziu cu mine, știi tu...

Și-a ridicat brațele, apoi și le-a lăsat să cadă înapoi pe coapse. A fost un gest atât de oboseală, cât și de-o afecțiune ciudată.

— Nu voiai să se întoarcă Lance împotriva ta zece ani mai târziu și să spună: "Ai intervenit între mine și tata, cățea."

— Ceva de genul ăsta. Dar, într-un sfârșit, n-am mai putut ține totul doar pentru mine. Nu eram decât un copil de mahala, n-am avut propria mea pereche de ciorapi trei sferturi până la vârsta de unsprezece ani, până la treisprezece ani mi-am purtat părul doar în codițe sau în coadă de cal, credeam că New York City reprezintă întregul stat New York... iar tipul ăsta... acest *tată fantomă*... îmi oferise *șase milioane de gologani*.

M-a înspăimântat. L-am visat cum vine noaptea aidoma unui spi-riduș rău și-mi fură copilul din leagăn. Se strecura pe fereastră asemenea unui șarpe...

— Trăgând în urma lui tubul cu oxigen, fără îndoială.

A zâmbit.

— Nu știam pe-atunci de masca cu oxigen. Și nici de Rogette Whitmore. Tot ce vreau să spun e ca aveam șaptesprezece ani și nu mă pricepeam să țin secrete.

A trebuit să-mi rețin zâmbetul la felul cum a spus asta — ca și când zeci de ani de experiență despărțeau acel copil naiv și speriat de această femeie matură cu diplomă de absolvire venită cu poșta.

— Lance a fost furios.

— Atât de furios că i-a răspuns lui taică-său prin e-mail, în loc să-l sune. Se bâlbâia, știi tu, și, cu cât era mai nervos, cu atât se bâlbâia mai tare. O discuție la telefon ar fi fost imposibilă.

Acum, cel puțin, am crezut că am o imagine limpede a situației. Lance Devore îi scrisese tatălui său o scrisoare de neconceput — de neconceput, adică, dacă se întâmpla să fii Max Devore.

Scrisoarea spunea că Lance nu mai voia să audă nici un cuvânt de la taică-său vreodată și Mattie la fel. Nu va fi binevenit în casa lor (rulota Modair nu era tocmai umilul bordei al tăietorului de lemne din povestea Fraților Grimm, dar era destul de aproape de așa ceva, încât să le poți confunda). Nu va fi binevenit să-i viziteze după nașterea copilului și, dacă avea tupeul să-i trimită atunci sau mai târziu un cadou copilului, acesta îi va fi returnat. Nu te băga în viața mea, tată. De data asta ai întrecut prea mult măsura să te mai pot ierta.

Sunt fără îndoială și căi diplomatice de a te comporta cu un copil ofensat, unele înțelepte și unele dibace... dar întrebați-vă acest lucru: un tată diplomatic ar fi intrat măcar într-o asemenea situație? Ar fi oferit un om chiar și cu cea mai mică putere de înțelegere a naturii umane o plată (una atât de mare că probabil ea o înțelegea foarte puțin la adevărata ei valoare) logodnicei fiului său pentru a renunța la primul ei născut? Și-i făcuse propunerea acestui târg diavolesc unei femei-copil de șaptesprezece ani, o vârstă la care perspectiva romantică asupra vieții se află pe culmile cele mai înalte. Dacă nu altceva, Devore ar fi trebuit să mai aștepte o vreme înainte să facă ultima ofertă. Ați putea argumenta cu faptul că el nu știa dacă mai *avea* o vreme, însă n-ar fi un argument convingător. Mi-am spus că Mattie are dreptate — adânc înăuntrul acelei prune vechi și uscate ce-i servea de inimă Max Devore credea că va trăi pentru totdeauna.

În cele din urmă, nu reușise să se stăpânească. De partea cealaltă a geamului se afla sania pe care și-o dorise, sania pe care pur și simplu trebuia s-o aibă. Tot ce trebuise să facă fusese să spargă geamul și să și-o ia. Toată viața făcuse lucrul ăsta, așa că răspunsese e-mail-ului de la Lance nu dibaci, așa cum ar fi trebuit să facă un bărbat de vârsta și de experiența lui, ci furios, așa cum ar fi făcut copilul dacă sticla geamului de la șopron s-ar fi dovedit imună la loviturile pumnului său. Lance nu voia ca el să se amestece? Bine! Lance putea trăi cu sălbatica lui Daisy Mae¹ într-un cort sau într-o rulotă sau într-un blestemat de grajd. Putea să renunțe și la confortabila slujbă de supraveghere și să-și găsească o slujbă adevărată. Să vadă cum e să trăiești ca toți oamenii!

Cu alte cuvinte, nu te poți lepăda de mine, fiule. Mă lepăd eu de

¹Daisy Mae (Scragg) — cățel, personaj care dă numele unei serii de benzi desenate, întruchipând înaltele virtuți "feminine", în pofida greutăților la care este supusă de rudele apropiate.

tine întâi.

— Nu ne-am aruncat unul în brațele celuilalt la înmormântare, a spus Mattie, să nu rămâi cu ideea asta. Dar s-a comportat decent cu mine — lucru la care nu mă așteptam — și eu am încercat să mă comport decent cu el. Mi-a oferit un stipendiu, pe care l-am refuzat. Mă temeam că pot exista tot soiul de implicații legale.

— Mă-ndoiesc, dar îmi place precauția ta. Ce s-a întâmplat când a văzut-o pe Kyra pentru prima dată, Mattie? Ți-amintești?

— N-o să uit niciodată momentul.

A căutat în buzunarul rochiei, a găsit un pachet mototolit de țigări și a scuturat una afară. M-am uitat la ea cu o combinație de lăcomie și dezgust.

— M-am lăsat de ele fiindcă a spus Lance că nu ni le prea permitem și știam că are dreptate. Dar obiceiul te urmărește pe ferite. Nu fumez decât un pachet pe săptămână și știu al naibii de bine că și atât e prea mult, dar uneori am nevoie de confortul pe care mi-l oferă. Vrei una?

Am negat din cap. Și-a aprins-o și, în scăpărarea scurtă a chibritului, chipul ei a fost mult mai mult decât frumușel. Ce și-o fi spus bătrânul despre ea? m-am întrebat.

— Și-a întâlnit nepoata pentru prima dată lângă un dric, a spus Mattie. Ne aflam la Oficiul de Pompe Funebre Dakin's din Motton. Era în timpul "priveghiului". Ai auzit de așa ceva?

— Oh, da, am spus, gândindu-mă la Jo.

— Sicriul era închis, însă ei tot priveghi¹ îi spun. Ciudat. Leșisem să fumez o țigară. I-am spus lui Ki să șadă pe scările oficiului, ca să n-o ajungă fumul, iar eu am mers puțin mai departe pe trotuar. Lângă

— --

— — -

bordură a tras atunci o limuzină mare și cenușie.

Nu mai văzusem nimic asemănător înainte doar la televizor. Am știut imediat cine este. Mi-am băgat pachetul de țigări înapoi în geantă și i-am spus lui Ki să vină. S-a legănat pe trotuar spre mine și m-a prins de mână. Ușa limuzinei s-a deschis și a coborât Rogette Whitmore. Într-o mână ținea o mască pentru oxigen, dar Devore nu avea nevoie de ea, cel puțin nu atunci. A coborât după ea. Un bărbat înalt — nu la fel de înalt ca tine, Mike, dar înalt — îmbrăcat într-un costum cenușiu și purtând o pereche de pantofi negri, sclipind ca niște oglinzi.

A făcut o pauză, căzută pe gânduri. Țigara a urcat scurt la buze, apoi s-a dus înapoi la brațul scaunului, o libelulă roșie în lumina slabă a lunii.

— La început, n-a spus nimic. Femeia a încercat să-l ia de braț și să-l ajute să urce cele trei sau patru scări de la drum la trotuar, dar s-a eliberat cu o scuturătură. A ajuns singur la locul unde ne aflam noi, chiar dacă l-am auzit şuierând puternic din adâncul pieptului. A fost sunetul pe care-l scoate o mașină când are nevoie să fie unsă. Nu știu cât poate umbla singur acum, dar probabil că nu mult. Acei câțiva pași l-au cam epuizat atunci, iar asta se petrecea cu doar un an în urmă. S-a uitat la mine preț de o secundă sau două, apoi s-a aplecat în față, sprijinindu-se cu mâinile lui mari, osoase și bătrâne, pe genunchi. S-a uitat la Kyra și ea s-a uitat înapoi în sus la el.

Da. Vedeam scena... doar că nu în culori, nu ca imaginea dintr-o fotografie. O vedeam ca dăltuită în lemn, doar o altă ilustrație stângace

¹*viewing* (în original) — priveghiul la americani este mai degrabă o ^{ct}ritare ce ține puternic de simțul vizual.

din *Poveștile Fraților Grimm*. Fetița se uită în sus cu ochii larg deschiși la bătrânul cel bogat — cândva, un băiat care s-a dat triumfal cu o sanie furată, acum aflat la capătul vieții și transformat într-o altă mână de oase. În închipuirea mea, Ki purta o jachetă cu glugă și masca bunicului Devore stătea ușor strâmb, permițându-mi să văd pielea netăbăcită și păroasă de lup de dedesubt. Ce ochi mari ai, Bunicule, ce nas mare ai, Bunicule, și ce dinți mari ai.

— A ridicat-o. Nu știu cât efort l-a costat asta, dar a ridicat-o. Și — cel mai ciudat lucru — Ki l-a lăsat s-o ridice. Pentru ea era o persoană cât se poate de străină și bătrânii par să-i sperie întotdeauna pe copiii mici, însă ea l-a lăsat s-o ridice. "Știi cine sunt eu?" a întrebat-o. Ea a scuturat din cap, dar felul în care se uita la el... era ca și când *aproape* că știa. Crezi că-i posibil așa ceva?

— Da.

— A spus: "Sunt bunicul tău." Iar eu aproape că i-am smuls-o din brațe, Mike, fiindcă mi-a venit o idee nebunească... nu știu...

— Că o va mânca?

Țigara s-a oprit în fața buzelor. Ochii îi erau rotunzi.

— De unde știi? *Cum* de știi?

— Fiindcă în mintea mea totul seamănă cu o poveste. Scufița Roșie și Bătrânul Lup Cenușiu. Ce-a făcut el atunci?

— A mâncat-o din priviri. De atunci a învățat-o să joace dame și Candyland și go. Nu are decât trei ani, dar el a învățat-o să adune și să împartă. La Warrington are propria ei cameră și în ea are calculatorul ei personal și Dumnezeu știe ce-a învățat-o să facă cu ăla... dar la acea primă întâlnire n-a făcut decât să se uite la ea. A fost cea mai înfometată privire pe care am văzut-o în viața mea.

Iar ea s-a uitat înapoi. N-are cum să fi fost mai mult de zece sau douăzeci de secunde, dar mi s-a părut o eternitate. Apoi a încercat să mi-o dea înapoi. Își folosisese toată forța, însă, și, dacă n-aș fi fost chiar acolo s-o iau, cred că ar fi scăpat-o pe cimentul trotuarului.

S-a legănat ușor pe picioare și Rogette Whitmore și-a petrecut un braț în jurul lui. Doar atunci a luat masca de oxigen de la ea — de ea era legată cu o bandă elastică o sticlă mică din plastic — și și-a așezat-o peste gură și peste nas. Două respirații profunde și a părut mai mult sau mai puțin întremat din nou. I-a dat-o înapoi lui Rogette și a părut că atunci mă vede de fapt pentru prima dată. A spus: "Am fost un prost, nu-i așa?" Am spus: "Da, domnule, cred că ați fost." Mi-a aruncat o privire foarte întunecată când am spus asta. Cred că dacă ar fi avut și numai cu cinci ani mai puțin, mi-ar fi răspuns cu o lovitură.

— Dar nu avea și n-a făcut-o.

— Nu. A spus: "Vreau să intru. Vrei să mă ajuți s-o fac?" Am spus că-l ajut. Am urcat scările mortuarului: Rogette flankându-l pe o parte, eu pe cealaltă, iar Kyra venind în spatele nostru. M-am simțit într-un fel ca o fată din harem. N-a fost un sentiment foarte plăcut. Când am pătruns în vestibul, s-a așezat să-și tragă sufletul și să mai inspire puțin oxigen. Rogette s-a întors spre Kyra. Cred că femeia aia are o față înfricoșătoare, îmi amintește de-un tablou sau ceva...

— *Strigățul*? Cel al lui Munch?

— Cred că ăla e.

Și-a aruncat țigara — o fumase până la filtru — și a călcat-o, stingând-o pe pământul dur, grunjos, sub talpa unui pantof sport alb.

— Însă Ki nu s-a speriat deloc de ea. Nici atunci, nici mai târziu. A-ceasta s-a aplecat spre Kyra și a spus: "Ce rimează cu doamnă?", iar Kyra a spus Toamnă!" imediat. Chiar și la doi ani iubea rimele. Rogette a căutat în poșetă și a scos un baton de Hershey's Kiss. Ki s-a uitat la mine

să vadă dacă primește permisiunea și eu am spus: "Bine, dar numai unul, și nu vreau să văd pete de ciocolată pe rochie." Ki l-a vârât în gură și i-a zâmbit lui Rogette de parcă erau prietene dintotdeauna.

Devore își recăpătase răsuflarea, dar părea obosit — cel mai obosit om pe care-l văzusem eu vreodată. Mi-a amintit de ceva din Biblie, despre cum spunem că zilele bătrâneților noastre nu mai oferă nici o plăcere. Parcă mi s-a frânt inima pentru el. Poate că a văzut asta, fiindcă s-a întins să mă prindă de mână. A spus: "Nu mă lăsa deoparte."

Și în acel moment, în chipul lui l-am văzut pe Lance. Am început să plâng. Am spus: "Dacă nu mă forțați, n-o voi face."

Îi vedeam acolo în foaierul oficiului de pompe funebre, el șezând, ea stând în picioare, fetița cea mică uitându-se la ei încurcată, cu ochii larg deschiși, în vreme ce sugea batonul dulce de Hershey's Kiss. Muzică de orgă în fundal. Sărmanul și bătrânul Max Devore a fost destul de dibaci în ziua priveghiului fiului său, mi-am spus. Chiar așa, nu mă lăsa deoparte.

Am încercat să-ți cumpăr plecarea și, când asta n-a funcționat, am ridicat miza și am încercat cumpăr copilul. Când am eșuat și cu asta, i-am spus fiului meu că tu și cu el și cu nepoata mea vă puteți îneca în mizeria hotărârii pe care ați luat-o. Într-un fel, eu sunt motivul pentru care el se afla acolo unde se afla când a căzut și și-a frânt gâtul, dar nu mă lăsa deoparte, Mattie, nu-s decât un excentric bătrân și sărman, așa că nu mă lăsa deoparte.

— Am fost o proastă, nu-i așa?

— Te-ai așteptat să fie mai bun decât era. Dacă asta te face o proastă, Mattie, lumii nu i-ar strica mai mulți proști ca tine.

— Am *avut* îndoielile mele, a spus. Din cauza asta n-am vrut să-i iau banii și, până în octombrie trecut, a renunțat să-mi mai ceară să-i iau. Dar i-am dat voie s-o vadă. Presupun, mda, în parte a fost gândul că s-ar putea s-o ajute cu ceva pe Ki mai târziu, dar sincer nu m-am gândit la asta prea mult. În mare parte a fost faptul că el e singura legătură de sânge cu tatăl ei. Am vrut ca ea să se bucure de asta așa cum se bucură orice copil că are un bunic. Și ceea ce nu-mi doream era ca ea să fie infectată cu toate porcăriile care se petrecuseră înainte să moară Lance.

La început a părut că funcționează. Apoi, puțin câte puțin, lucrurile s-au schimbat. Pentru început, mi-am dat seama că lui Ki nu-i place de "bunu a'b" atât de mult. Sentimentele ei față de Rogette sunt neschimbate, dar Max Devore a început s-o neliniștească într-un fel pe care nu-l înțeleg și nu-l pot explica. Am întrebat-o o dată dacă a atins-o vreodată undeva unde a făcut-o să se simtă ciudat. l-am arătat locurile la care mă refeream, iar ea a spus nu. O cred, dar... bătrânul a spus ceva sau a făcut ceva. Sunt aproape sigură de asta.

— Ar putea fi vorba și numai de respirația lui din în ce mai grea, am spus. Și numai asta ar fi de-ajuns să sperie un copil. Sau poate că l-a auzit Ki bălăjind ceva ce aducea cu o vrajă. Cu tine cum e, Mattie?

— Păi... într-o zi din februarie, Lindy Briggs mi-a spus că George Footman a fost să verifice extinctoarele și detectoarele de fum de la bibliotecă. O întrebare și dacă nu găsise aruncate la gunoi doze de bere sau sticle de tărie goale. Sau mucuri de țigări ce păreau făcute de mână.

— Marijuana, cu alte cuvinte.

— Îhî. Și am auzit și că Dickie Osgood le-a făcut niște vizite vechilor mei prieteni. A schimbat cu ei câteva cuvinte. A scormonit după aur. A săpat după gunoi.

— Are după ce săpa?

— Nu cine știe ce, slavă Domnului.

Am sperat să aibă dreptate și am sperat ca, dacă era ceva de care

nu-mi spunea, John Storrow să reușească s-o facă să-i spună lui.

— Și în tot acest timp ai lăsat-o pe Ki să meargă să-l viziteze.

— Ce aș fi rezolvat dacă aș fi oprit vizitele? Și mi-am spus că, permițându-le să se întâlnească, îl voi întârzia cel puțin să grăbească aplicarea oricărui plan pe care-l are.

Aceasta, mi-am spus, avea un soi anume de logica singuratică.

— Apoi, în primăvară, am început să încerc niște sentimente extrem de înfiorătoare, înfricoșătoare.

— Cum înfiorătoare? Cum înfricoșătoare?

— Nu știu.

Și-a scos țigările, s-a uitat la ele, apoi și-a vârât pachetul la loc în buzunar.

— Și nici măcar nu erau legate doar de faptul că socrul meu îmi căuta prin dulap hainele murdare. Aveau de-a face cu Ki. Am început să-mi fac griji pentru Ki totdeauna când era cu el... cu *ei*. Rogette venea cu BMW-ul pe care și-l cumpăraseră sau îl luaseră în leasing, iar Ki ședea pe scări, așteptând-o. O aștepta cu geanta ei cu jucării dacă era vorba de-o vizită scurtă, o aștepta cu valijoara ei roz cu Minnie Mouse dacă urma să rămână peste noapte. Și întotdeauna se întorcea cu ceva în plus față de ce ducea cu ea. Socrul meu e-o persoană care crede cu tărie în cadouri. Înainte s-o urce în mașină, Rogette îmi oferea zâmbetul ăla subțire și rece al ei și-mi spunea: "La ora șapte, atunci, o să-i servim cina" sau "La ora opt, atunci, și-un mic dejun cald, frumușel înainte să plece". Eu spuneam bine, apoi Rogette își vâră mâna în geantă și-i dădea lui Ki un Hershey's Kiss așa cum i-ai da un biscuite unui câine ca să te-mprietenști cu el. Rostea un cuvânt și Kyra îi dădea altul care să rimeze. Rogette îi dădea atunci recompensa — ham-ham, cuțu cuminte, îmi spuneam de fiecare dată — și plecau la drum. La ora șapte seara sau la opt dimineața, BMW-ul oprea acolo unde-i parcată mașina ta acum. Îți puteai regla ceasul după cât era femeia aia de punctuală. Însă am început să-mi fac griji.

— Că se vor sătura de chestiunile legale și c-o vor răpi pur și simplu?

Aceasta mi se părea o îngrijorare întemeiată — atât de întemeiată, că de-abia îmi venea să cred și numai că Mattie o lăsase pe fetiță să meargă la bătrân. În cazurile de custodie, precum și în toate celelalte aspecte ale vieții, legea tinde să pună în proporție de nouăzeci la sută accent pe puterea financiară a unei persoane, iar dacă Mattie spunea adevărul despre trecutul și prezentul ei, audierile în acest proces aveau șanse mari să se transforme într-o operetă obositoare până și pentru bogatul domn Devore. Răpirea i s-ar putea părea, în cele din urmă, o soluție mult mai eficientă.

— Nu tocmai, a spus. Cred că ăsta-i lucrul cel mai logic, dar nu acesta era de fapt motivul. Pur și simplu m-am speriat. Nu puteam spune cu precizie de ce. Se făcea șase și un sfert seara, iar eu îmi spuneam: "De data asta, curva aia cu păr alb n-o va mai aduce înapoi. De data asta o s-o..."

Am așteptat. Când n-a spus nimic:

— O s-o ce?

— Ți-am spus, nu știu, a zis ea. Dar mă tem pentru Ki încă din primăvară. Când a venit luna iunie, nu am mai putut rezista și am oprit vizitele. Kyra a fost de atunci, din când în când, supărată pe mine. Sunt desigur de sigură că din pricina asta a încercat de Patru Iulie să fugă. Nu vorbește foarte mult despre bunicul ei, dar întotdeauna mai sare cu câte un "Ce crezi că face acum buni a'bă, Mattie?" sau cu "Crezi că lu' buni a'bă i-ar plăcea rochița mea cea nouă?" Sau vine în fugă la mine și-mi spune

"Tale, male, cale, bale" și-mi cere o recompensă.

— Care a fost reacția lui Devore?

— Furie oarbă. A sunat și a tot sunat, întrebând mai întâi care e problema, apoi făcând amenințări.

— Amenințări fizice?'

— Amenințări de custodie. Mi-o va lua, când va fi terminat cu mine, în ochii lumii voi fi o mamă denaturată, nu aveam nici o șansă, singura mea speranță era să revin la gânduri mai bune și *să mă lași să-mi văd nepoata, blestemăție.*

Am dat din cap.

— "Te rog să nu mă lași deoparte" nu mi se par niște cuvinte rostite de tipul care m-a sunat când mă uitam la focul de artificii, dar astea da.

— Am primit telefoane și de la Dickie Osgood și de la câțiva alți localnici, a spus. Inclusiv de la vechiul prieten al lui Lance, Richie Lattimore. Richie a spus că nu-i fac cinste memoriei lui Lance.

— Cu George Footman cum stă treaba?

— Trece pe-aici cu mașina din când în când. Îmi dă de veste că e cu ochii-n patru. Nu m-a sunat și nici nu s-a oprit. M-ai întrebat de amenințări fizice, și numai să văd mașina de patrulă a lui Footman trecând prin fața casei mele mă face să mă simt amenințată fizic. Mă sperie. Dar în zilele de-acum mi se pare că orice mă sperie.

— Chiar dacă vizitele lui Kyra au încetat.

— Chiar și așa. Mi se pare că... se pregătește de-o furtună. Ca și când e pe cale să se întâmple ceva. Și cu fiecare zi am impresia că sentimentul ăsta devine mai puternic.

— Numărul de telefon al lui John Storrow, am spus. Îl vrei?

A rămas în tăcere, uitându-se în poala ei. Apoi și-a ridicat privirea și a aprobat din cap.

— Dă-mi-l. Și mulțumesc. Din străfundul inimii.

Aveam numărul notat pe-o bucată de hârtie roz dintr-o agendă, în buzunarul din față al pantalonilor. L-a apucat, dar nu l-a luat imediat. Degetele ni se atingeau și se uita la mine cu o nemișcare deconcertantă. Ca și când ar fi știut mai multe decât mine despre motivele pe care le aveam să fac toate astea.

— Ce pot face să te răsplătesc? m-a întrebat; momentul sosise.

— Spune-i lui Storrow tot ce mi-ai spus mie. — Am dat drumul bucății de hârtie roz și m-am ridicat în picioare. — Îmi va ajunge atât. Iar acum trebuie să mă pun în mișcare. O să mă suni să mă anunți cum te-ai înțeles cu el?

— Desigur.

Am mers împreună spre mașina mea. M-am întors către ea când am ajuns. Preț de o clipă, am crezut că-și va petrece brațele în jurul meu și mă va îmbrățișa, un gest de mulțumire care ar fi putut duce la orice, dată fiind starea noastră de atunci — o stare atât de tensionată, încât era aproape melodramatică. Însă era o situație melodramatică, era o poveste pentru copii în care coexistă binele și răul și, dedesubtul lor, o mulțime de porniri sexuale reprimite.

Apoi, luminile unor faruri au apărut de dincolo de creasta dealului, acolo unde se afla magazinul, și au trecut de "Garajul Bun la Toate". S-au îndreptat către noi, mai puternice. Mattie a făcut un pas în spate și și-a pus chiar mâinile la spate, precum un copil certat. Mașina a trecut de noi, lăsându-ne iarăși în întuneric... dar trecuse și momentul. Dacă existase un asemenea moment.

— Mulțumesc pentru cină, am spus. A fost minunată.

— Mulțumesc pentru avocat, sunt sigur că va fi și el minunat, a spus și am râs amândoi. Tensiunea pieri din aer. A vorbit o dată despre tine,

să știi. Devore.

M-am uitat mirată la ea.

— Sunt uimit că știe măcar cine sunt. Înainte de astea, adică.

— Știe, sigur că da. A vorbit despre tine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o admirație sinceră.

— Glumești. Trebuie că glumești.

— Nu glumesc. A spus că străbunicul tău și cu străbunicul lui au muncit pe același lot și, în afara pădurii, erau vecini — cred că a spus că nu departe de unde-i acum Debarcaderul lui Boyd. "S-au căcat în aceeași hazna", s-a exprimat el. Încântător, hă? A spus că, dacă doi tăietori de lemne din TR puteau da naștere unor milionari, credea că sistemul funcționa așa cum trebuia s-o facă. "Chiar dacă e nevoie de trei generații pentru asta", a spus. La vremea aceea am interpretat acestea ca pe-o critică mascată la adresa lui Lance.

— E ridicol, orice ar fi vrut să spună cu asta, am zis. Familia mea vine de pe coasta Americii. Din Prout's Neck. De partea cealaltă a statului. Tata a fost pescar și pescar a fost și tatăl lui. La fel și străbunicul. Aruncau năvodul și prindeau homari, nu tăiau copaci.

Toate acestea erau adevărate și, totuși, mintea mi se părea că se blocase la ceva anume. La o amintire legată de ce spunea ea. Poate că, meditănd mai îndelung, aveam să-mi aduc aminte.

— E posibil să fi vorbit despre cineva din familia soției tale?

— Mnu. Sunt câțiva Arlen-i în Maine — sunt o familie mare —, însă cei mai mulți sunt încă în Massachusetts. Se ocupă acum cu tot soiul de lucruri, dar, dacă mergi înapoi până prin anii o mie opt sute optzeci, cei mai mulți dintre ei erau mineri și spărgători de pietre în regiunea Malden- -Lynn. Devore te lua peste picior, Mattie.

Însă chiar și atunci știam că nu era așa. Poate că reținuse greșit o parte a poveștii — până și tipii cei mai ascuțiți la minte încep să-și piardă acuratețea amintirilor pe când împlinesc optzeci și cinci de ani —, însă Max Devore nu prea era o persoană căreia să-i placă să ia peste picior pe cineva. Am vizualizat o rețea de cabluri nevăzute întinzându-se pe sub pământul de aici, din TR — întinzându-se în toate direcțiile, nevăzute, dar foarte puternice.

Stăteam cu mâna sprijinită de portiera mașinii și acum ea mi-o atinse blând.

— Pot să-ți mai pun o întrebare înainte să pleci? E-o prostie, te avertizez.

— Dă-i drumul. Întrebările prostești sunt o specialitate de-a mea.

— Ai cât de *cât* vreo idee despre ce-i povestea aia, "Bartleby"?

Mi-a venit să râd, dar luna era destul de puternică să-mi dau seama că ea vorbea serios și că, dacă aș râde, i-aș răni sentimentele. Era un membru al clubului de lectură ținut de Lindy Briggs (la care vorbisem și eu o dată pe la sfârșitul anilor optzeci), probabil mai tânără cu cel puțin douăzeci de ani decât restul, și se temea să nu cadă de proastă.

— Eu trebuie să vorbesc prima dată viitoare spus, și mi-ar plăcea să pot spune mai mult decât rezumatul poveștii, ca să-și dea seama că am citit-o. M-am tot gândit la ea până ce a-nceput să mă doară capul și, pur și simplu, nu reușesc s-o înțeleg. Și mă-ndoiesc că-i una dintre poveștile alea în care totul se limpezește ca prin minune în ultimele câteva pagini. Și am senzația că *ar trebui* s-o înțeleg — că sensul e chiar în fața ochilor mei.

Asta m-a făcut să mă gândesc din nou la cabluri — cabluri împrăștiindu-se în toate direcțiile, o dantelărie subcutanată, legând oamenii și locurile între ei. Nu le puteai vedea, dar le puteai simți. Mai cu seamă dacă încercai să scapi de ele. Între timp, Mattie aștepta, uitându-se la mine cu

speranță și nerăbdare.

— Bine, ascultă, a-nceput școala, am spus.

— Ascult. Fii sigur de asta.

— Majoritatea criticilor sunt de părere că *Huckleberry Finn* e primul roman american modern, iar asta-i o interpretare destul de corectă, dar, dacă "Bartleby" ar avea cu o sută de pagini mai mult, cred că aș paria tot ce am pe ea. Știi ce era acela un scrib?

— Un secretar?

— Asta-i prea mult. Un copist. Un fel de Bob Cratchit din *Poveste de Crăciun*. Numai că Dickens îi dă lui Bob un trecut și o viață de familie. Melville nu-i dă lui Bartleby nimic. E primul personaj existențialist din proza americană, un tip fără nici o legătură... nici o legătură cu, știi tu...

Doi tăietori de lemne pot da naștere unor milionari. S-au căcat în aceeași hazna.

— Mike?

— Ce e?

— Te simți bine?

— Sigur. — Mi-am focalizat atenția cât de bine am putut. — Pe Bartleby îl leagă de viață numai munca. În acest sens, e genul de american al secolului douăzeci, nu foarte diferit de Bărbatul în Costum de Flanelă Cenușie a lui Sloan Wilson sau — într-o versiune sumbră — de Michael Corleone din *Nașul*. Bartleby începe apoi să pună sub semnul întrebării chiar și munca, acest Dumnezeu al bărbaților americani din clasa de mijloc.

Părea puternic impresionată acum și mi-am spus că era păcat că renunțase la ultimul an de liceu. Era un păcat pentru ea, dar și pentru profesorii ei.

— Ăsta-i motivul pentru care începe să spună: "Prefer să nu"?

— Da. Gândește-te la Bartleby ca la... un balon cu heliu. Doar că o singură funie încă-l mai ține legat de pământ, iar funia aia e munca lui de copist. Ne putem da seama de cât e această ultimă funie de putredă după numărul din ce în ce mai mare de lucruri pe care Bartleby preferă să nu le mai facă. Într-un sfârșit, funia se rupe și Bartleby începe să plutească. E-o poveste a naibii de tulburătoare, nu-i așa?

— Într-o noapte l-am visat, a spus. Deschideam ușa rulotei și el era acolo, șezând pe scări îmbrăcat în costumul lui negru și vechi. Era slab. Nu prea mai avea păr. Am spus: "Vrei să te dai la o parte, te rog? Trebuie să cobor și să atârn rufe." —

Iar el a spus: "Prefer să nu." Da, cred că poți spune că-i o poveste tulburătoare.

— Asta înseamnă că încă mai are efect, am spus și am urcat în mașină. Sună-mă. Spune-mi cu merge treaba cu John Storrow.

— Așa o să fac. Și, dacă pot face ceva să te râs plătesc, cere-mi doar.

Cere-mi doar. Cât trebuia să fii de tânără, cât de splendid de ignorantă, să lansezi un asemenea cec în alb?

Geamul portierei era deschis. Am întins brațul prin el și am strâns-o de mână. Ea m-a strâns înapoi — și tare.

— Îți e foarte dor de soția ta, nu-i așa? m-a întrebat ea.

— Se vede?

— Uneori.

Nu mă mai strângea, dar mă ținea în continuare de mână.

— Când îi citeai lui Ki, arătai în același timp fericit și trist. N-am văzut-o decât o singură dată pe soția ta, dar mi s-a părut foarte frumoasă.

Mă gândeam la atingerea mâinilor ei, mă concentram la asta. Acum am uitat complet de ea.

— Când ai văzut-o? Și unde? Ți-amintești?

A zâmbit, de parcă acestea erau niște întrebări foarte prostești.

— Mi-amintesc. La terenul de softball, în seara în care l-am întâlnit pe soțul meu.

Foarte încet mi-am retras mâna dintr-a ei. Din câte știam eu, nici Jo și nici eu nu fuseserăm deloc în apropierea lui TR-90 în vara lui '94... dar se părea că știam greșit. Jo fusese aici într-o marți la începutul lui iulie. Mersese chiar și la meciul de softball.

— Ești sigură că era Jo? am întrebat.

Mattie se uita în depărtare, pe direcția drumului. Nu la soția mea se gândea; mi-aș fi pus casa și pământul de sub ea la bătaie pentru asta — amândouă casele, amândouă pământurile. Se gândea la Lance. Poate că asta era bine. Dacă se gândea la ea, probabil ca nu se va uita prea atentă la mine, iar mie nu mi se părea că am în acel moment un control prea mare asupra expresiei pe care o arboram. Ar fi putut vedea pe chipul meu mai mult decât voiam eu să arăt.

— Da, a spus. Stăteam împreună cu Jenna McCoy și cu Helen Geary — asta se întâmpla după ce mă ajutase Lance să scot butoiușul cu bere din noroiul în care se înțepenise — și apoi m-a întrebat dacă vreau să merg la o pizza cu ceilalți după meci — iar Jenna a spus: "Uite-o pe doamna Noonan" și Helen a spus: "E soția scriitorului acela, Mattie, nu-i așa că poartă o bluză faină?" Bluza era imprimată peste tot cu trandafiri albaștri.

Mi-o aminteam foarte bine. Lui Jo îi plăcea pentru că era o glumă — nu *există* trandafiri albaștri, nici sălbatici și nici de seră. Odată, când era îmbrăcată cu ea, își aruncase cu extravaganță brațele în jurul gâtului meu, și legănase șoldurile de ale mele și strigase că ea e trandafirul meu albastru și că trebuie s-o dezmiard până ce se face roz. M-a durut să-mi amintesc asta, m-a durut tare.

— Stătea pe partea cu baza a treia, în spatele gardului cu ochiuri mari de sârmă, a spus Mattie, alături de-un tip care purta o jachetă maro veche, cu petice la coate. Râdeau împreună de ceva, și apoi și-a întors privirea puțin și s-a uitat direct la mine.

A tăcut pentru o clipă, stând acolo lângă mașina mea, îmbrăcată cum era în rochia ei roșie. Și-a ridicat părul de pe ceafa, iar apoi l-a lăsat să cadă la loc.

— Direct /a mine. Chiar m-a văzut. Și avea o privire... tocmai răsese, însă privirea ei era cumva tristă. De parcă m-ar fi cunoscut. Apoi, tipul și-a pus brațul pe după mijlocul ei și au plecat.

Tăcere, cu excepția greierilor și a huruitului îndepărtat al unui camion. Mattie a rămas doar așa pentru o clipă, ca și când ar fi visat cu ochii deschiși, apoi a simțit ceva și s-a uitat înapoi la mine.

— E ceva în neregulă?

— Nu. Doar că cine era tipul ăsta cu brațul petrecut pe după mijlocul soției mele?

A râs, ușor nesigură.

— Păi, mă-ndoiesc că era prietenul ei, să știi. Era cu mult mai în vârstă ca ea. Avea cincizeci de ani, poate.

Și ce dacă? mi-am spus. Eu însumi aveam patruzeci, dar asta nu însemna că nu-mi dădusem seama de cum se mișca trupul lui Mattie sub materialul rochiei sau cum își ridicase părul de pe ceafa.

— Adică... glumești, nu?

— Nu știu sigur. Sunt o mulțime de lucruri pe care nu le știu în zilele astea, se pare. Dar, în orice caz, femeia a murit, așa că ce importanță ar mai putea avea?

Mattie părea profund întristată.

— Îmi cer scuze, Mike, dacă am călcat în ce nu trebuia.

— Cine *era* bărbatul? Știi?

A scuturat din cap.

— Am crezut că e un turist — avea aerul acela, poate doar pentru că purta jachetă într-o seară călduroasă de vară —, dar, dacă asta era, nu locuia la Warrington. Pe aceștia îi știam pe toți.

— Și au plecat de acolo împreună?

— Da.

A vorbit cu reținere.

— Către parcare?

— Da.

Chiar și mai reținută. Și, de data aceasta, mințea, știam lucrul ăsta cu o siguranță ciudată care întrecea cu mult intuiția; a fost aproape ca și când i-aș fi citit gândurile.

Am întins brațul prin geam și am apucat-o iarăși de mână.

— Ai spus că, dacă-mi vine în minte ceva cu care să mă răsplătești, trebuie doar să cer. Îți cer. Spune-mi adevărul, Mattie.

Și-a mușcat buza, s-a uitat în jos la mâna mea care i-o ținea pe-a ei. Apoi și-a ridicat privirea în sus la mine.

— Era un tip corpolent. Jacheta aia veche îl făcea să semene puțin cu un profesor de facultate, dar, din câte știam eu, putea la fel de bine să fie și un tâmplar. Avea păr negru. Era bronzat. Au râs o dată împreună, au râs bine, apoi ea s-a uitat la mine și râsetul i-a dispărut de pe chip. După asta, el și-a petrecut brațul în jurul ei și au plecat. — A făcut o pauză. — Nu s-au dus, însă, către parcare. S-au dus către Stradă.

Strada. De acolo, ar fi putut merge înspre nord, de-a lungul malului, până la Sara Laughs. Și apoi? Cine știe?

— Nu mi-a spus niciodată că a venit aici în vara aia, am zis.

Mattie a părut că încearcă mai multe răspunsuri și că nici unul nu-i era pe plac. I-am eliberat mâna. Sosise vremea să plec. De fapt, începusem să-mi doresc să fi plecat cu cinci minute mai devreme.

— Mike, sunt sigură...

— Nu, am spus. Nu ești. Nu sunt nici eu. Dar am iubit-o mult și o să încerc să uit de asta. Probabil că nici nu înseamnă nimic și pe deasupra — ce altceva pot face? Mulțumesc pentru cină.

— Cu plăcere.

Arăta atât de tare că-i vine să plângă, încât i-am luat iarăși mâna și i-am sărutat-o.

— Mă simt ca o neroadă.

— Nu ești o neroadă, am spus.

I-am mai sărutat o dată mâna, apoi am plecat. Și aceea a fost întâlnirea mea, prima pe care o avusesem în ultimii patru ani.

Conducând spre casă, m-am gândit la o vorbă veche care spune că nu poți cunoaște niciodată cu adevărat o persoană. E ușor să rostești vorba asta, dar e-un adevărat șoc — la fel de oribil și de neașteptat ca și niște turbulențe zdravene într-o cursă aeriană până atunci calmă — să descoperi că-i un fapt cât se poate de adevărat în viața cuiva. Îmi tot aminteam de vizita pe care i-o făcusem unui doctor pe probleme de fertilitate, după ce încercaserăm să facem un copil vreme de doi ani fără nici un succes. Doctorul ne spusese atunci că am un depozit de spermă scăzut — nu dezastruos de scăzut, dar suficient de scăzut să fie responsabil de incapacitatea de-a procrea a lui Jo.

— Dacă vreți un copil, sunt șanse mari să-l aveți fără vreun ajutor special, spusese doctorul. Atât raportul de forțe, cât și timpul sunt încă

de partea dumneavoastră. S-ar putea întâmpla mâine sau s-ar putea întâmpla peste cinci ani. O să umpleți vreodată casa cu copii? Probabil că nu. Dar s-ar putea să aveți doi și aproape sigur o să aveți unul dacă o să continuați să faceți treaba aia din care ies ei. — Jo zâmbise. — Amintiți-vă, plăcerea ți-o oferă călătoria.

Avuseserăm parte de multă plăcere, sigur că da, clopoțelul lui Bunter sunase de multe ori, dar nu se născuse nici un copil. Apoi Johanna murise, traversând într-o zi toridă parcare a unui centru comercial, iar unul dintre lucrurile din poșeta ei fusese un test de graviditate Norco, pe care nu-mi spusese că vrea să-l cumpere. Așa cum nu-mi spusese nici că achiziționase două bufnițe din plastic, care să sperie ciorile, și să nu se mai ușureze pe estacada dinspre lac.

Ce nu-mi mai spusese?

— Oprește-te, am murmurat. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai gândești la asta.

Dar n-am putut.

Când am ajuns înapoi la Sara, magnetii în formă de fructe și legume de pe ușa frigiderului erau iarăși aranjați în cerc. În mijloc fuseseră îngrămădite trei litere:

b n
u

Am mutat *u*-ul în sus, unde credeam că-i e locul, alcătuiind "bun" sau poate o versiune prescurtată de la "bunu". Care ce-nsemna de fapt?

— Aș putea specula cu privire la semnificațiile lui, dar prefer să nu, am vorbit în casa goală.

M-am uitat la Bunter, elanul, îndemnând clopoțelul din jurul gâtului său ros de molii să sune. Când n-a făcut-o, am desfăcut cele două pachete noi de Magnabet și am lipit literele pe ușa frigiderului, împrăștiindu-le. Apoi am coborât spre aripa de nord, m-am dezbrăcat și m-am spălat pe dinți.

Dezgolindu-mi colții în fața oglinzii într-o atitudine amenințătoare de desen animat spumos, m-am gândit să-l sun iarăși pe Ward Hankins mâine dimineață. I-aș fi putut spune că se mutase de la noiembrie 1993 la iulie 1994 căutarea mea după misterioasele bufnițe din plastic. Ce întâlniri își trecuse Jo în agendă pentru acea lună? Ce scuze pentru a pleca din Derry? Și, o dată ce aș fi terminat cu Ward, aș fi putut-o descoase pe Bonnie Amudson, prietena lui Jo, aș fi putut-o întreba dacă se întâmplase ceva cu Jo în ultima vară a vieții sale.

De ce n-o lași să se odihnească în pace? Era vocea aceea extraterestră. La ce ți-ar folosi să n-o faci? Să presupunem că a venit în TR după una dintre întâlnirile consiliului director, poate dintr-o toană, s-a întâlnit cu un vechi prieten și că l-a adus la Sara pentru o cină frugală. Doar o cină.

Și nu mi-a spus niciodată de asta? am întrebat vocea extraterestră, scuipând pasta de dinți din gură și apoi clădindu-mă. *N-a spus nici măcar o vorbă?*

De unde știi că n-a făcut-o? mi-a întors-o vocea, iar asta m-a făcut să îngheț pe când puneam periuta de dinți înapoi în cutia pentru medicamente. Vocea extraterestră avea dreptate. Prin iulie '94 eram cufundat adânc în *Cădere liberă*. Jo ar fi putut veni să-mi spună și că-l văzuse Lon Chaney Junior dansând cu regina, că văzuse dansând

Vârcolacii Londonezi, iar eu aş fi spus: "Îhî, iubire, ce interesant" în vreme ce continuam să fac corecturi pe manuscris.

— Prostii, i-am spus reflecţiei din oglindă. Astea-s numai prostii.

Doar că nu erau. Când mă cufundam într-o carte, ieşeam mai mult sau mai puţin din lume; în afară de-o privire fugară peste paginile sportive, nici măcar nu citeam ziarul. Aşa că, da — *era* posibil ca Jo să-mi fi spus că dăduse o fugă până la TR după o întâlnire a consiliului director din Lewiston sau din Freeport, *era* posibil să-mi fi spus că dăduse peste un vechi prieten — poate un alt student de la seminarul de fotografie la care participase în Bates în 1991 — şi *era* posibil să-mi fi spus că luaseră cina împreună pe estacadă, mâncând bureţi negri culeşi chiar de ea la apusul soarelui. Era posibil să-mi fi spus toate acestea şi eu să nu fi auzit nici măcar un cuvânt.

Şi chiar credeam că voi putea scoate ceva sincer de la Bonnie Amudson? Fusesse prietena lui Jo, nu a mea, şi s-ar putea să aibă impresia că nu devenise nul jurământul de credinţă cu privire la secretele pe care i le spusese soţia mea.

Lucrul cel mai important era atât de simplu cât era şi de crud: Jo era de patru ani moartă. Era mai bine s-o iubesc şi să las deoparte toate întrebările astea sâcâitoare. Am mai luat o gură de apă direct de la robinet, am agitat-o cu limba şi am scuipat-o.

Când m-am întors în bucătărie să programez aparatul pentru cafea la ora şapte dimineaţa, am văzut un nou mesaj într-un nou cerc de magneţi. Spunea:

trandafir albastru mincinos ha ha

M-am uitat la el preţ de o secundă sau două, întrebându-mă ce-l scrisese şi de ce.

Întrebându-mă dacă era adevărat.

Am întins o mână şi am împrăştiat toate literele departe una de alta. Apoi am mers la culcare.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Am făcut pojar la vârsta de opt ani şi am fost foarte bolnav. "Am crezut că o să mori", mi-a spus tata cândva, iar el nu era un om înclinat spre exagerări. Mi-a povestit despre cum el şi cu mama m-au scufundat într-o noapte în cada plină cu apă rece, amândoi convinşi cel puţin pe jumătate că şocul îmi va opri inima, dar amândoi convinşi în întregime că voi arde în faţa ochilor lor dacă nu vor face *ceva*. Începusem să vorbesc pe-o voce puternică, monstruos distorsionată despre siluetele luminoase pe care le vedeam în cameră — îngeri veniţi să mă ia cu ei, era sigură mama mea terifiată — şi, ultima dată când îmi luase tata temperatura înainte de scufundarea în apă rece, a spus că mercurul vechiului termometru rectal Johnson & Johnson se ridicase până la treizeci şi nouă de grade. După aceea, mi-a spus el, nici nu îndrăznise să o mai verifice.

Nu-mi amintesc de nici o siluetă luminoasă, dar îmi amintesc de o ciudată perioadă de timp în care m-am simţit ca într-un coridor din casa de distracţii a unui bălci unde rulau în acelaşi timp mai multe filme. Lu-me-a devenise elastică, umflându-se în locuri în care niciodată nu se mai umflase înainte, vălurindu-se în locuri în care întotdeauna fusese dură. Oamenii — majoritatea părând imposibil de înalţi — ţâşneau înăuntru şi afară din camera mea pe nişte picioare ca nişte foarfece, ca într-un desen animat. Cuvintele pe care le rosteau bubuiau toate creând imediat

ecouri. Cineva a scuturat o pereche de papuci pentru copii în fața ochilor mei. Mi se pare că mi-l amintesc pe fratele meu, Sidy, vârându-și mâna sub cămașă și scoțând de mai multe ori sunete ca de beșini. Continuitatea se frânsese. Percepeam totul în fragmente, niște cârnăciori bizari întinși pe-o ață otrăvită.

În anii scurși de atunci și până în vara în care m-am întors la Sara Laughs, am suferit obișnuitele boli, infecții și lovituri corporale, dar niciodată ceva asemănător cu interludiul acela febril de la opt ani. Niciodată nu m-am așteptat să se întâmple asta — crezând, presupun, că asemenea experiențe sunt rezervate doar copiilor, oamenilor suferind de malarie și poate celor suferind o prăbușire mentală catastrofică. Dar, în noaptea zilei de șapte iulie și în dimineața celei de opt, am trăit o perioadă de timp uimitor de asemănătoare cu acel delir din copilărie. Vis, trezie, mișcare — toate erau una singură. Vă voi povesti totul cât de bine voi putea, însă nimic din ce voi spune nu va putea exprima ciudățenia acelei experiențe. A fost ca și când descoperisem un pasaj secret chiar sub zidul lumii reale și mă târâsem de-a lungul lui.

Mai întâi a fost muzica. Nu Dixieland, fiindcă nu se auzea nici un corn, dar ceva *ca* Dixieland. Un fel de bebop primitiv, țârâit. Trei sau patru chitare acustice, o muzicuță, un contrabas (sau poate două). Pe fundalul acestora se auzea un ropot dur și vesel de tobă, care nu părea să vină de la o tobă adevărată; părea că bate cineva cu mult talent la percuție într-o grămadă de cutii. Apoi s-a alăturat o voce de femeie — o voce de contralto, nu chiar bărbătească, înăsprindu-se la notele mai înalte. Era o voce șugubeață și ultimativă și amenințătoare, toate deodată, și am știut imediat că o auzeam pe Sara Tidwell, cea care nu scosese niciodată un disc. O auzeam pe Sara Laughs și, măi să fie, era *bestială*.

*"Știi că mergem la MANderley,
O să dansăm pe NISIderley,
O să cânt cu FORMAderley,
O să ne-nvârtim cât om PUTEAderley..
Învârte-mă, iubire, mda!"*

Contrabasurile — da, erau două — au izbucnit într-un ritm nebunesc, precum ritmul din versiunea lui Elvis de la "Baby Let's Play House", și-apoi s-a auzit o chitară: Son Tidwell cântând la chestia aia scărmanată.

Luminile străluceau în întuneric și eu m-am gândit la un cântec din anii cincizeci — Claudine Clark cântând "Party Lights". Și uite-le acolo: felinare japoneze atârinate de copacii de deasupra poeticii cu scările din traverse de cale ferată ce duceau de la casă la apa lacului. Felinare de petrecere ce aruncau cercuri magice de lumină radiantă în întuneric: roșu, albastru și verde.

În spatele meu, Sara își croia drum prin cântecul ei despre Manderley — lui mami îi place să fie îndrăzneț, lui mami îi place să fie puternic, lui mami îi place să petreacă până dimineață —, însă se stinge. Sara and the Red-Top Boys își instalaseră scena în fața casei, după cum suna, cam pe unde parcase George Footman când venise să-mi livreze citația lui Max Devore. Eu coboram spre lac prin cercuri de lumină radiantă, treceam pe lângă felinarele de petrecere încercuite de fluturi cu aripi moi. Unul își găsisese drum în interiorul unui felinar și arunca o umbră monstruoasă, ca de liliac, pe hârtia creponată. Ghivecele pentru

flori pe care le pusese Jo lângă scări erau pline cu trandafiri ce înfloresc noaptea. În lumina felinarelor japoneze păreau albaștri.

Acum, formația nu mai era decât un murmur șters; o auzeam pe Sara țipând versurile, croindu-și drum prin cântec râzând, de parcă era cel mai haios lucru pe care-l auzise, toată chestia aia cu Manderley-nisiderley-puteaderley, dar nu mai reușeam să înțeleg fiecare cuvânt. Mai limpede se auzea clipocitul apei lovindu-se de stâncile de la baza scărilor, bubuitul gol al bidoanelor de sub plută și țipătul unui cufundar ieșind din întuneric. Cineva stătea pe Stradă, în dreapta mea, pe marginea lacului. Nu-i puteam vedea fața, dar îi vedeam jacheta maro și tricoul pe care-l purta pe dedesubt. Reverele tăiau câteva litere din mesajul imprimat pe el, așa că acesta arăta astfel:

EPOZ
SP
RMA

Știam chiar și așa ce spunea — în vise, aproape întotdeauna știi, nu-i așa? DEPOZIT DE SPERMĂ NORMAL, o poantă specială à la Village Cafe, dacă ar fi să existe așa ceva vreodată.

Visam toate acestea în dormitorul din aripa de nord și acolo m-am trezit îndeajuns ca să *știu* că visez.... doar că mi s-a părut că mă trezesc într-un alt vis, fiindcă suna nebunește clopoțelul lui Bunter și cineva stătea pe coridor. Domnul Depozit de Spermă Normal? Nu, nu el. Silueta pe care o alcătuia umbra pe ușă nu era tocmai umană. Era scofâlcită, brațele erau indistincte. M-am ridicat în capul oaselor în clinchetul argintiu al clopoțelului, strângând în jurul brâului gol un colț de cearșaf ieșit de sub saltea, convins că pe coridor se afla arătarea aceea înfășurată în lînțoliu — arătarea ieșise din mormânt să mă prindă.

— Te rog, nu, am spus pe-o voce uscată și tremurată. Te rog, nu, te rog.

Umbra de pe ușă și-a ridicat brațele.

— *Nu-i decât o întâlnire sătească, iubire!* a cântat vocea veselă și furioasă a Sarei Tidwell. *Nu-i decât horă fără sfârșit!*

M-am lăsat la loc pe spate și mi-am tras cearșaful peste față într-un gest copilăresc de negare... și uite că stăteam pe fâșia noastră mică de plajă, îmbrăcat doar în chiloți. Picioarele îmi erau până la glezne scufundate în apă. Era călduță, așa cum e mereu lacul pe la mijlocul verii. Umbra mea difuză era proiectată în două direcții, într-una din ele de luna subțire care plutea jos deasupra apei, în cealaltă de felinarul japonez în care se prinsese fluturile de noapte. Bărbatul de pe potecă dispăruse, dar lăsase o bufniță din plastic în locul unde stătuse. Se uita țintă la mine cu niște ochi înghețați, cu cearcăne aurii.

— Hei, irlandezule!

M-am uitat în depărtare la plută. Acolo era Jo. Trebuie să se fi urcat pe ea tocmai atunci, fiindcă apa încă mai picura de pe ea și părul îi era lipit de obraji. Purta costumul de baie în două bucăți cenușiu cu bretele roșii, din fotografia pe care o găsisem eu.

— A trecut mult timp, irlandezule — ce spui?

— Să spun despre ce? am strigat înapoi, deși știam la ce se referă.

— Despre asta!

Și-a așezat mâinile pe sâni și a strâns. Apa a început să-i iasă printre degete și să i se prelingă peste încheieturi.

— Haide, irlandezule, a spus de lângă și de deasupra mea, haide, nenorocitul, să mergem.

Am simțit cum încearcă să-mi ia cearșaful, trăgându-l încet dintre

degetele mele amorțite de somn. Am închis ochii, dar mi-a luat mâna și a așezat-o între picioarele ei. Când am dat de pânza aceea mătăsoasă și am început s-o rup, ea a început să-mi maseze ceafa cu degetele.

— Nu ești Jo, am spus. Cine ești?

Dar nu era nimeni acolo care să-mi răspundă. Mă aflam în pădure. Era întuneric și, pe lac, cufundării țipau. Mergeam pe potecă spre studioul lui Jo. Nu era un vis; simțeam aerul răcoros pe piele și, din când în când, înțepătura unei pietre în talpa sau în călcâiul meu goale. Un țânțar mi-a bâzâit pe la ureche și l-am îndepărtat cu mâna. Purtam boxeri și, la fiecare pas, se frecau de-o erecție imensă și pulsândă.

— Ce dracu-i asta? am întrebat, în vreme ce micuțul studio construit din scânduri al lui Jo începea să se vadă în întuneric. M-am uitat în spate și am văzut-o pe Sara pe deal, nu femeia, ci casa, o cabană lungă îndreptată spre lacul dominat de noapte. — Ce mi se-ntâmplă?

— Totu-i în regulă, Mike, a spus Jo.

Stătea pe plută, uitându-se la mine cum înot către ea. Și-a așezat mâinile la ceafa precum un fotomodel într-un calendar, făcându-și sânii să se ridice, mai plini, în cupele sutienului de la costumul de baie. Ca și în fotografie, îi vedeam sfârcurile înțepând materialul. Înotam în chiloți, având aceeași erecție imensă.

— Totu-i în regulă, Mike, a spus Mattie în dormitorul din aripa de nord și am deschis ochii.

Ședea lângă mine în pat, netedă și goală în strălucirea slabă a luminii de veghe. Avea părul desfăcut, îi curgea pe umeri. Sânii ei erau mici, de mărimea ceștilor pentru ceai, sfârcurile însă erau mari și întinse. Între picioarele ei, unde încă se mai odihnea mâna mea, se afla un smoc de păr blond, la fel de mătăsos ca puful. Trupul ei era învăluit în umbre, asemănătoare cu aripile de fluture, asemănătoare cu petalele de trandafir. Emană ceva disperant de atractiv cum stătea acolo — semăna cu premiul pe care știi că nu-l vei câștiga niciodată la galeria de tir sau la aruncarea cu cerul la un bălci. Cel pe care-l țin pe raftul de sus. Și-a vârât mâna sub așternut și și-a închis degetele pe materialul întins al chiloților mei.

Totu-i în regulă, asta nu-i decât o horă fără sfârșit, a spus vocea extraterestră pe când urcam scările către studioul soției mele. Am rămas loculu, am dibuit cheia de sub covoraș și am scos-o la iveală.

Am urcat scara până pe plută, ud și picurând apă, precedat de-un organ sexual congestionat — este ceva, mă întreb, mai comic involuntar ca un bărbat excitat sexual? Jo stătea întinsă pe scânduri în costumul ei de baie ud. Am tras-o pe Mattie în pat cu mine. Am deschis ușa studioului lui Jo. Toate aceste lucruri s-au întâmplat în același timp, împletite laolaltă, asemeni firelor unei frânghii sau unor curele exotice. Cel cu Jo părea cel mai mult a fi un vis, cel cu studioul, în care traversam încăperea și mă uitam la vechiul meu IBM verde, cel mai puțin. Mattie în dormitorul din aripa de nord se afla undeva la mijloc.

Pe plută, Jo a spus:

— Fă ce vrei.

În dormitorul din aripa de nord, Mattie a spus:

— Fă ce vrei.

În studio, nimeni nu trebuia să-mi spună nimic. Acolo înăuntru știam *exact* ce voiam să fac.

Pe plută, mi-am aplecat capul și mi-am așezat gura pe unul dintre sânii lui Jo și am supt sfârcul acoperit de pânză. Am simțit gust de material ud și de lac rece. S-a întins să mă atingă acolo unde mă ridicasem și am lovit-o peste mână. Dacă mă atinge, ejaculam imediat. Am supt, bând apa îmbibată în bumbac, băjbâind cu mâinile, mai întâi

mângâind-o pe fund, apoi trăgându-i jos slipul costumului de baie. I l-am scos și ea s-a lăsat în genunchi. M-am lăsat și eu, reușind într-un sfârșit să scap de chiloții uzi și grei și aruncându-i peste bikinii ei. Ne-am întâlnit astfel față în față, eu gol, ea aproape goală.

— Cine era tipul de la meci? am găfâit. Spune-mi cine era, Jo?

— Nimeni important, irlandezule. Doar o altă mână de oase.

A răs, apoi s-a așezat pe picioare și s-a uitat țintă la mine. Buricul ei era o adâncitură mică și neagră. Era ceva ciudat și atractiv de șerpesc în poziția pe care o luase.

— Totu-i moarte acolo jos, a spus și și-a așezat palmele reci și degetele albe și zbârcite de apă pe obrajii mei. Mi-a întors capul și apoi mi l-a aplecat în așa fel, încât să mă uit în lac. Sub apă am văzut plutind cadavre în descompunere, purtate de cine știe ce curent de adâncime. Ochii lor uzi se holbau. Nasurile lor mâncate de pești se căscau. Limbile le ieșeau printre buzele albe asemenea cârceilor plantelor de apă. Câțiva dintre morți trăgeau după ei baloane palide de mațe ca niște meduze; alții nu erau mai mult decât niște oase. Totuși, nici vederea acestui osuar plutitor ieșit la paradă nu mă putea distra de la ce-mi doream. Mi-am smucit capul din mâinile ei, am împins-o pe spate pe scânduri și am potolit în sfârșit ceea ce era atât de tare și de hrăpăreț, îndesând-o adânc. Ochii ei argințați de lumina lunii s-au uitat mari în sus la mine, prin mine, și am observat că o pupilă era mai mare decât cealaltă. Așa îi arătaseră ochii pe monitorul tv când o identificasem la Morga Districtului Derry. Era moartă. Soția mea era moartă și eu îi regulam cadavrul. Nici măcar conștientizarea acestui lucru nu m-a putut face să mă opresc.

— Cine era? am strigat la ea, acoperindu-i carnea rece cum zăcea acolo pe scândurile ude. Cine era Jo, pentru numele lui Christos, spune-mi odată cine era?

În dormitorul din aripa de nord am tras-o pe Mattie deasupra mea, îmbătându-mă cu senzația pe care mi-o dădea atingerea acelor sâni mici pe piept și lungimea picioarelor ei încolăcitoare. Apoi am rostogolit-o pe partea cealaltă a patului. I-am simțit mâna încercând să mă atingă și am lovit-o — dacă mă atingeaa acolo unde voise să mă atingă, ejaculam imediat.

— Desfă-ți picioarele, grăbește-te, am spus, iar ea și le-a desfăcut.

Am închis ochii, eliminând toate celelalte impulsuri senzoriale în fața acestuia. M-am apăsât înainte, apoi m-am oprit. Am făcut o mică modificare, împingându-mi penisul congestionat cu latura palmei, apoi am mișcat din șolduri și am pătruns în ea asemenea unui deget într-o mânășă drapată cu mătase. S-a uitat în sus la mine cu ochii larg deschiși, apoi și-a așezat o palmă pe obrazul meu și mi-a răsucit capul.

— Totu-i moarte acolo afară, a spus, explicând parcă doar ceea ce era evident.

Pe fereastră am văzut Fifth Avenue între anii cincizeci și șaiszeci — se vedeau toate magazinele alea dichisite, Bijam and Bally, Tiffany and Bergdorf's și Steuben Glass. Acolo era Harold Oblowski, mergând spre nord și legănându-și servieta din piele de porc (cea pe care i-o dăduserăm Jo și cu mine de Crăciun cu un an înainte să moară ea). Lângă el, ducând o geantă de mână Barnes and Noble, se afla frumoasa și magnifica Nola, secretara lui. Numai că aerul ei bonom dispăruse. Acesta era un schelet rânjit, cu mandibula îngălbenită, îmbrăcat într-un taier Donna Karan și încălțat cu cizme din piele de aligator; în locul degetelor, niște oase deșirate și descărnate țineau de mânerul genții. Dinții lui Harold ieșeau prin rânjetul lui obișnuit de agent, extins acum până la granița obscenității. Costumul lui preferat, cel cu doi piepți, gri-cenușiu, de la Paul Stuart, flutura pe el ca o velă într-o briză

proaspătă. Peste tot împrejurul lor, pe ambele laturi ale străzii, umblau morți vii — mame-mumii ducând de mână copii-cadavre sau plimbându-i în cărucioare scumpe, ușieri zombi, skateboarderi reîntorși la viață. Colo, un bărbat negru, înalt, cu câteva ultime fâșii de carne atârându-i de oasele feței asemeni unor bucăți de piele de căprioară tăbăcită, își plimba alsacianul scheletic. Șoferii de taxi putrezeau în bătaia muzicii raga¹. Chipurile care se uitau în jos din autobuzele aflate în trecere erau niște cranii, fiecare purtând propria versiune a râșnetului lui Harold — *Hei, ce mai faci, ce-ți mai face nevasta, cum îs copiii, ai mai scris v-o carte bună-n ultima vreme?* Vânzătorul de alune intrase în putrefacție. Totuși, nici una din aceste imagini nu mă putea potoli. Eram în flăcări. Mi-am strecurat mâinile sub fesele ei, am ridicat-o, mușcând cearșaful (desenul, am observat fără mirare, consta în niște trandafiri albaștri) până ce l-am scos de sub saltea, ca să n-o mușc pe ea de gât, de umăr, de sâni, de oriunde puteau ajunge dinții mei.

— Spune-mi cine era! am strigat la ea. Știi, știu că știi!

Vocea îmi era atât de înfundată din cauza așternuturilor pe care le mușcam, că mă-ndoiesc c-ar fi înțeles altcineva în afară de mine ce spuneam.

— Spune-mi, curvo!

Pe poteca dintre studioul lui Jo și casă, stăteam în întuneric cu mașina de scris în brațe și cu erecția aceea călătoare dintr-un vis într-altul, fremătând sub greutatea metalică a IBM-ului — eu fiind pregătit și nimeni nevrând să mă satisfacă. Cu excepția, poate, a brizei de noapte. Apoi am devenit conștient că nu mai eram singur. Arătarea înfășurată în lînțoliu era în spatele meu, ademenită ca fluturii de felinarele pentru petreceri. A râș — un râș dogit, spart, de fumător, care-ar fi putut aparține numai unei femei. N-am observat mâna care s-a întins în jurul șoldurilor mele să mă apuce — îmi stătea mașina de scris în cale —, dar nu aveam nevoie s-o vadă ca să știu că era maro la culoare. M-a strâns încet, din ce în ce mai puternic, degetele mișcându-se ca niște viermi.

— Ce vrei să știu, dulceată? m-a întrebat din spate. Încă râșând. Încă tachinându-mă. — Chiar vrei să știi totul? Vrei să știi sau vrei să simți?

— Oh, mă omori! am strigat.

Mașina de scris — în jur de treisprezece kilograme de IBM Selectric — mi se legăna în brațe. Îmi simțeam mușchii întinzându-se asemenea unor corzi de chitară.

— Vrei să știi cine era, dulceată? Bărbatul ăla scârbos?

— *Rezolvă-mă doar, curvo!* am țipat.

A râș din nou — râșetul acela găjăit care aproape că semăna cu o tuse — și m-a strâns acolo unde-mi făcea bine să mă strângă.

— Abține-te, a spus. Abține-te, frumușelule, de nu vrei să mă sperii și să-ți smulgi chestia asta a ta chiar din...

Am pierdut restul când întreaga lume a explodat într-un orgasm atât de profund și de puternic, că mi s-a părut că m-a spulberat de-a dreptul. Mi-am dat capul pe spate asemenea unuia care e spânzurat și am ejaculat, uitându-mă în sus la stele. Am strigat — trebuia s-o fac — și, pe lac, doi cufundari au strigat înapoi.

În același timp, mă aflam pe plută. Jo dispăruse, dar auzeam slab muzica formației — Sara și Sonny și the Red-Top Boys rupând-o pe "Black Mountain Rag". M-am ridicat în picioare, uluit și epuizat, regulat până la golire. Nu puteam vedea poteca ce ducea în sus spre casă, dar îi puteam

¹raga — o formă tradițională de muzică hindusă, bazându-se foarte mult pe ritm, păstrând însă mesajul religios.

discerne traseul șerpuit după felinarele japoneze. Chiloții mei zăceau lângă mine într-un morman mic și ud. I-am ridicat și am început să îi îmbrac, doar fiindcă nu voiam să înot înapoi spre mal cu ei în mână. M-am oprit cu ei întinși între genunchi, uitându-mă la degetele mele. Erau murdare de-o carne putredă. De sub unghiile tăiate scurt ieșeau şuvițe de păr smuls din rădăcini. Păr de cadavru.

— Oh, lisuse, am gemut.

M-a părăsit puterea. Am sărit în apă. Mă aflu în dormitorul din aripa de nord. Aterizasem în ceva cald și, la început, am crezut că e spermă. Strălucirea slabă a luminii de veghe scotea la iveală, totuși, o materie mai închisă la culoare. Mattie dispăruse și patul era plin de sânge. Zăcând în mijlocul acelei bălți se afla ceva pe care, la o primă privire, l-am confundat cu o halcă de carne sau cu o bucată de organ. M-am uitat mai de-a-proape și am observat că era un animal din pluș, un obiect cu blană neagră înroșită de sânge. Am rămas într-o rână uitându-mă la el, vrând să sar din pat și să plec în goană din cameră, dar nereușind s-o fac. Mușchii îmi căzuseră într-un leșin de moarte. Cu cine făcusem eu sex de fapt în pat? Și ce-i făcusem? Pentru numele lui Dumnezeu, ce?

— Nu cred minciunile astea, m-am auzit spunând și, ca și când ar fi fost o incantație, m-am simțit lovit înapoi la un loc. Nu s-a întâmplat chiar asta, dar e singurul fel de-a o spune și de-a mă apropia de ceea ce s-a întâmplat. Erau trei de mine — unul pe plută, unul în dormitorul din aripa de nord, unul pe potecă — și fiecare dintre ei a simțit acea lovitură puternică, de parcă i-ar fi crescut vântului un pumn. Am văzut o întunecime grăbită și, în ea, am auzit clinchetul argintiu al clopoțelului lui Bunter. Apoi s-a stins, iar eu m-am stins cu el. Pentru scurtă vreme, n-am existat absolut niciunde.

M-am întors la ciripitul obișnuit al păsărilor din vacanțele de vară și la acel întuneric roșiatic specific care înseamnă că soarele strălucește dincolo de pleoapele tale închise. Aveam gâtul înțepenit, capul îmi stătea înclinat într-un unghi ciudat, picioarele îmi erau într-un mod ciudat îndoite sub mine și-mi era cald.

Am ridicat capul cu o crispă de durere, știind chiar atunci când am deschis ochii că nu mă mai aflu în pat, că nu mai eram pe plută, că nu mai eram pe poteca dintre casă și studio. Sub mine erau podelele dure și neîngăduitoare.

Lumina era orbitoare. Am închis la loc ochii strâns și am mormăit ca un mahmur. I-am deschis înapoi ușor în spatele mâinilor așezate căuș în fața lor, am așteptat să se obișnuiască, apoi i-am descoperit cu grijă, m-am ridicat complet în capul oaselor și m-am uitat în jur. Mă aflu pe coridorul de la etaj, stând pe jos sub aparatul de aer condiționat stricat. Mesajul doamnei Meserve încă mai atârna lipit de el. În fața biroului meu se afla IBM-ul verde cu o bucată de hârtie introdusă în jurul tamburului. M-am uitat în jos spre picioare și am observat că erau murdare. De tălpi erau prinse ace de brad și unul dintre degetele mari era zgâriat. M-am ridicat în picioare, m-am legănat puțin (piciorul stâng amortise), apoi m-am sprijinit cu o mână de perete și am stat în loc. M-am uitat în jos la mine. Purtam boxerii cu care mersesem la culcare și nu mi se părea că-mi dădusem drumul în ei. Am tras de elasticul lor și m-am uitat înăuntru. Mădularul meu arăta cum arată de obicei; mic și moale, zbârcit și adormit în tufa lui de păr. Dacă Jucăria lui Noonan pornise într-o aventură în acea noapte, acum nu mai păstra nici un semn.

— În mod clar mi s-a părut o aventură, am croncănit. Mi-am șters transpirația de pe frunte cu brațul. Era nădușeală aici sus. — Și nu de genul celor despre care citești în *The Haray Boys*.

Apoi mi-am amintit de cearșaful îmbibat în sânge din dormitor și de animalul de pluș zăcând într-o rână în mijlocul lui. Nu simțeam nici urmă de ușurare în această amintire, sentimentul acela de slavă-cerului-c-a-fost -doar-un-vis pe care-l încerci după un coșmar deosebit de urât. Mi se părea la fel de real ca orice alt lucru pe care-l experimentasem în acel delir febril când avusesem pojar... iar toate acele lucruri *fuseseră* reale, distorsionate doar de creierul meu supraîncins.

M-am împleticit până la scări și le-am coborât șchiopătat, ținându-mă tare de balustradă în caz că piciorul meu amorțit va ceda. La baza lor, m-am uitat uimit prin sufragerie, ca și când aș fi văzut-o pentru prima dată, și apoi am șchiopătat pe coridorul aripii de nord.

Ușa de la dormitor era întredeschisă și, preț de o clipă, nu m-am putut convinge s-o împing până-n perete și să intru. Eram foarte speriat, iar mintea continua să încerce să revadă un vechi episod din *Alfred Hitchcock vă prezintă*, cel despre bărbatul care-și strangulează soția în timpul unei furii de beție. Își petrece jumătate de oră căutând-o și o găsește într-un sfârșit în cămară, umflată și cu ochii larg deschiși. Kyra Devore era singurul copil de vârsta animalelor din pluș pe care-l întâlnisem recent, însă ea dormea în liniște sub pătura ei cu trandafiri când am lăsat-o pe mama ei și am plecat spre casă. Era o prostie să cred că am condus tot drumul înapoi până la Wasp Hill Road, îmbrăcat probabil în nimic altceva decât în boxeri, că am...

Ce? Că am violat-o pe femeie? Că am adus copilul aici? În somn?

Mașina de scris am adus-o în somn, nu-i așa? E chiar la etaj, în blestematul ăla de coridor.

Mare diferență mai e și între a merge douăzeci și șapte de metri prin pădure și a face opt kilometri cu mașina pe șosea...

Nu aveam de gând să stau acolo și să ascult cum se ceartă vocile astea în mintea mea. Dacă nu eram nebun — și nu credeam că sunt —, ascultând vocile nemernicilor ăia certăreți aș fi ajuns probabil în acest stadiu, cu expresul chiar. Am întins mâna și am împins ușa dormitorului.

Pentru o clipă chiar am *văzut* un desen împrăștiat, de caracatiță sângerie, îmbibat în cearșaf, atât îmi era groaza de reală și de concentrată. Apoi am strâns ochii puternic, i-am deschis și m-am uitat iarăși. Așternuturile erau boțite, cearșaful era aproape complet scos de sub saltea. Puteam vedea învelitoarea din satinul matlasat al saltelei. Una dintre perne zăcea aruncată la capătul dinspre picioare al patului. Cealaltă era mototolită pe jos. Covorașul — țesut de Jo — stătea strâmb, iar paharul meu cu apă era așezat cu buza în jos pe noptieră. Dormitorul arăta ca și când ar fi fost scena unei lupte sau a unei orgii, însă nu a unei crime. Nu era nici urmă de sânge și nici un animal de pluș cu blană neagră nu zăcea pe pat.

Am căzut în genunchi și m-am uitat sub pat. Nimic — nici măcar goloaie de praf, grație Brendei Meserve. M-am uitat iarăși la cearșaf, mai întâi trecându-mi o mână peste geografia lui încrețită, apoi trăgându-l înapoi în jos și prinzând la loc colțurile lui elastice. Mare invenție cearșafurile astea; dacă femeile ar fi acordat Medalia Libertății și nu o adunătură de politicieni albi care n-au făcut niciodată un pat și n-au spălat niciodată în viața lor un coș de haine, tipul care a inventat cearșafurile cu elastic fără îndoială ar fi primit deja o bucată din aceea de tinichea. În cadrul unei ceremonii ținute la Rose Garden.

O dată cearșaful îndreptat ca-n palmă, l-am inspectat din nou. Nici

urmă de sânge, nici măcar o picătură. Nici vreo pată întărită de spermă nu se vedea. La prima nici măcar nu mă așteptasem cu adevărat sau așa începusem deja să-mi spun), dar cum rămâne cu cea din urmă? În cel mai rău caz, avusesem cel mai creativ vis erotic din lume — un triptic în care regulasem două femei și o a treia mă masturbase, și totul în același timp. Mi se părea că încerc și senzația aceea de dimineața-de-după, cea pe care o încerci când partida de sex din noaptea trecută a fost de genul celor care-ți iau mințile. Dar, dacă avuseseră loc focuri de artificii, unde era praful de pușcă ars?

— În studioul lui Jo, foarte probabil, am vorbit în camera goală, însoțită. Sau pe poteca dintre aici și acolo. Bucură-te numai că n-ai lăsat-o în Mattie Devore, bătrâne. N-ai nevoie de-o aventură cu o văduvă post-adolescentină.

O parte din mine n-a fost de acord cu asta; o parte din mine credea că Mattie Devore era exact ceea ce *aveam* nevoie. Însă nu făcusem sex cu ea noaptea trecută, așa cum nu făcusem nici cu soția mea moartă pe plută și cum nu fusesem masturbat de Sara Tidwell. Acum că văzusem că nu omorâsem nici o copilă frumoasă, gândurile mi s-au întors înapoi la mașina de scris. De ce o luasem? De ce făcusem efortul ăsta?

O, măi, să fie. Ce întrebare prostească. Poate că soția mea ținea secrete față de mine, poate că avea chiar o aventură; poate că în casă erau fantome; poate că, la un kilometru sud de unde mă aflu, era un bătrân bogat care voia să mă străpungă cu un băț ascuțit și apoi să-l rupă; poate că erau și câteva jucării în podul meu sărăcăcios, dacă tot veni vorba. Dar, stând acolo în trâmba strălucitoare de lumină, uitându-mă la umbra mea de pe peretele opus, numai un singur gând părea să conteze: mersesem la studioul soției mele și luasem mașina de scris, și nu exista decât un singur motiv pentru un asemenea gest.

Am intrat în baie, voind să scap de transpirație și de mizeria de pe picioare înainte să fac altceva. Am întins mâna spre clanța de la cabina dușului, apoi m-am oprit. Cada era plină cu apă. Fie o umplusem eu în timpul somnului din cine știe ce motiv... fie o umpluse altcineva. Am întins mâna spre dop, apoi m-am oprit iarăși, amintindu-mi de clipa aceea de pe marginea lui Route 68, când mi se umpluse gura de gustul apei reci. Mi-am dat seama că așteptam să mi se întâmple asta din nou. Când nu s-a întâmplat, am scos dopul să las apa să se scurgă și am dat drumul la duș.

Aș fi putut aduce Selectric-ul la parter, l-aș fi putut chiar târî până pe estacadă, unde se simțea o briză ușoară venind dinspre lac, dar n-am făcut-o. Îl adusesem până la ușa biroului, iar biroul era locul în care lucram... locul în care *puteam* lucra. Lucram acolo chiar și dacă temperatura de sub streșină se ridica la patruzeci și nouă de grade... ceea ce, pe la trei după-amiaza, chiar se putea întâmpla.

Hârtia introdusă în mașină era o veche copie la indigo a unei facturi roz de la Click!, atelierul foto din Castle Rock de unde-și cumpăra Jo cele de trebuință când locuiam aici. O așezasem în așa fel încât partea albă să stea cu fața la piciorușele cu caracterul Courier. Scrisesem pe ea numele celor din micuțul meu harem, ca și când aș fi încercat din răspuț să fac un raport asupra visului meu cu trei fațete chiar în timp ce se desfășura:

Jo Sara Mattie Jo Sara Mattie Mattie Mattie
Sara Sara Jo Johanna Sara.Jo MattieSaraJo.

Sub acestea, cu minuscule:

depozit de spermă normal spermă depozi
totu-i trandafiriu

Am deschis ușa de la birou, am dus mașina de scris înăuntru și am așezat-o în vechiul ei loc sub posterul cu Richard Nixon. Am tras hârtia roz din tambur, am mototolit-o și am aruncat-o la coșul de gunoi. Apoi am luat ștecherul Selectric-ului și l-am introdus în priza de lângă podea. Inima îmi bătea tare și repede, așa cum bătea când aveam treisprezece ani, și urcam scara către trambulina cea mai înaltă de la bazinul olimpic. Urcasem scara aceea de trei ori la vârsta de doisprezece ani și apoi o coborâsem din nou; când împlinisem treisprezece, însă, nu mai puteam face pe fricosul — trebuia să sar de-adevăratelea.

Mi s-a părut că văd un ventilator într-un colț al dulapului, în spatele cutiei însemnată cu INSTRUMENTE. Am pornit în acea direcție, apoi m-am întors înapoi cu un râs strâmb și fals. Mai avusesem înainte momente de voinicie, nu-i așa? Da. Și apoi chingile de fier mi se prinseseră în jurul pieptului. Ar fi o prostie să scot ventilatorul și să descopăr după aceea că, în definitiv, nu am ce căuta în camera asta.

— Ia-o ușurel, am spus, ia-o ușurel.

Numai că nu puteam, nu puteam mai mult decât putuse băiatul acela pirpiriu în slip de baie purpuriu și ridicol s-o ia ușurel când ajungea la capătul trambulinei, piscina fiind atât de verde sub el, fețele ridicate spre el ale băieților și ale fetelor din ea părând atât de mici, atât de *mici*.

M-am aplecat spre unul dintre sertarele din partea dreaptă a mesei de lucru și am tras atât de tare de el, că a ieșit complet din locaș. Mi-am ferit piciorul gol din zona lui de aterizare chiar la timp și am izbucnit într-un râs lătrat, puternic și lipsit de bună-dispoziție. În sertar se afla o jumătate de bax de hârtie. Marginile aveau aspectul acela pergamentos pe care-l capătă hârtia după o perioadă prea lungă de vreme. De-abia am apucat să cu dau ochii de ea, că mi-am adus aminte că adusesem provizii proaspete cu mine — hârtie cu mult mai proaspătă ca asta. Am lăsat-o unde se afla în acel moment și ani pus sertarul la loc în fanta lui. A trebuit să încerc de mai multe ori până să-l fixeze pe șine; îmi tremurau mâinile.

Într-un sfârșit, m-am așezat în scaunul meu de la birou, auzind aceleași vechi pârâituri când mi-a simțit greutatea și același hureit al roților când l-am tras mai în față, pitindu-mi picioarele sub tăblia mesei. Apoi, am rămas în loc în fața tastaturii transpirând abundent, amintindu-mi în continuare de trambulina de la piscină, cât de elastică fusese sub picioarele mele goale în vreme ce mergeam de-a lungul ei, amintindu-mi de ecourile pe care le iscau vocile de sub mine, amintindu-mi de mirosul de clor și de vâjâitul egal și jos al aparatului de aerisire:

flop-flop-flop-flop, ca și când apa ar fi avut propria ei bătaie de inimă secretă. Stătusem la capătul trambulinei, întrebându-mă (și nu pentru prima dată!) dacă puteai paraliza dacă aterizai greșit în apă.

Probabil că nu, dar puteai muri de frică. Existau cazuri documentate în privința asta în emisiunea *Ripley vă prezintă: Incredibil, dar adevărat*, care-mi folosisese ca știință între vârsta de opt și paisprezece ani.

Dă-i drumul! a strigat vocea lui Jo. Varianta mea a vocii ei era de obicei calmă și răbdătoare; de data aceasta a fost o voce stridentă. *Nu mai trage mâța de coadă și dă-i drumul!*

M-am întins după butonul de pornire al IBM-ului, amintindu-mi acum de ziua în care aruncasem programul Word Șase în lada cu gunoi a

Power-Book-ului. *Rămâi cu bine, prieten vechi*, îmi spusese.

— Te rog, fă ca de data asta să mergă, am spus. Te rog.

Mi-am coborât mâna și am apăsat butonul. Mașina s-a pornit. Pano-
plia cu litere a făcut o mișcare preliminară, asemeni unui dansator de ba-
let stând pe marginea scenei, așteptând să-și înceapă numărul. Am luat
o foaie de hârtie, am observat că degetele mele transpirate o pătasera și
nu mi-a păsat. Am introdus-o în mașină, am concentrat-o, apoi am scris

Capitolul întâi

și am așteptat să se dezlănțuie furtuna.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Țârâitul telefonului — sau, mai precis, felul în care *am perceput* eu
țârâitul telefonului — a fost la fel de familiar ca și pârâitul scaunului sau
zumzetul bătrânului IBM Selectric. Mi s-a părut că vine de departe la
început, apoi că se apropie asemeni unui tren ce coboară printr-un pas
fluierând.

Nici în biroul meu și nici în al lui Jo nu era trasă nici o extensie; tele-
fonul de la etaj, un aparat cu disc de modă veche, se afla pe o masă în
hol, între ele — în ceea ce Jo numea "țara nimănui". Temperatura acolo
trebuia să fie de cel puțin treizeci și două de grade, însă aerul mi se
părea răcoros pe piele după cel din birou. Eram atât de uns de trans-
pirație, că arătam ca o versiune cu burtică a băieților musculoși pe care-i
vedeam uneori când făceam exerciții de forță.

— Alo?

— Mike? Te-am trezit? Dormeai?

Era Mattie, însă era o altă Mattie față de cea din seara trecută.
Aceasta nu era temătoare și nici măcar reținută; aceasta părea atât de
fericită, că aproape dădea pe afară. Era aproape cu siguranță acea
Mattie care-l atrăsese pe Lance Devore.

— Nu dormeam, am spus. Scriam puțin.

— Fugi de-aici! Am crezut că te-ai retras.

— Și eu am crezut asta, am spus, dar poate că m-am pripit puțin cu
judecata. Ce se întâmplă? Pari în al nouălea cer.

— Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu John Storrow...

Chiar așa? De cât timp stăteam, totuși, la etaj? M-am uitat la
încheietura mâinii și n-am văzut decât un cerc alburui. Era pielea cinci și
un sfert de pistrui, după cum spuneam când eram mici; ceasul meu era
jos, în dormitorul din aripa de nord, zăcând probabil într-o baltă de apă
din paharul meu de noapte răsturnat.

— ... vârsta lui și că îl poate cita pe celălalt fiu!

— Oau, am spus. M-ai pierdut. Ia-o de la capăt și mergi mai încet.

Așa a făcut. Știrile importante nu iau mult să fie spuse (rareori iau):
Storrow venea mâine. Va ateriza pe Aeroportul Districtual și va sta la ho-
telul Lookout Rock de pe Castle View. Ei doi vor petrece mare parte din
ziua de vineri discutând despre caz.

— Oh, și ți-a găsit și ție un avocat, a spus. Să te însoțească la
depoziție. Cred că e din Lewiston.

Totul părea bine, dar ce însemna mai mult decât faptele în sine era
faptul că Mattie își recăpătase voința de-a lupta. Până în dimineața
aceasta (dacă mai *era* încă dimineață; lumina ce intra prin fereastra de
deasupra aparatului de aer condiționat stricat sugera că, dacă e, nu va
mai fi pentru multă vreme) mi-mi dădusem seama cât de posomorâtă

fusese tânăra femeie în rochie roșie de vară și teniși albi, curați. Cât de departe ajunsese cu convingerea că-și va pierde copilul.

— E minunat. Sunt foarte bucuroși, Mattie.

— Și tu ai făcut-o. Dacă ai fi aici, ți-aș da cel mai mare sărut pe care l-ai primit vreodată.

— Ți-a spus că ai șanse să câștigi, nu-i așa?

— Da.

— Iar tu l-ai crezut.

— Da! — Vocea ei s-a retras puțin. — N-a fost, însă tocmai extaziat când i-am spus că te-am chemat la cină aseară.

— Nu, am spus. Nici nu mă așteptam să fie.

— I-am spus că am mâncat în curte și a spus că n-a trebuit să stăm înăuntru decât șaiszeci de secunde ca să pornim bârfa.

— Aș zice că are o părere insultător de proastă despre felul în care se iubesc yankeii, am spus, dar, desigur, el e din New York.

A râs mai tare decât ar fi cerut micuța mea glumă, mi-am spus. Din cauza ușurării semiisterice că acum avea doi protectori? Fiindcă întregul subiect legat de sex era acum pentru ea un subiect sensibil? Mai bine să nu speculez.

— Nu m-a certat prea tare pentru asta, dar a lăsat să se înțeleagă c-o va face dacă vom repeta greșeala. Când toată tărășenia se va fi sfârșit, însă, o să-ți gătesc o masă *adevărată*. O să facem tot ce-ți place, așa cum îți place.

Tot ce-ți place, așa cum îți place. Și era, pentru numele lui Dumnezeu și-al lui Iisus cel milostiv, complet inconștientă că ceea ce spunea ar putea avea un alt înțeles — aș fi pariat pe lucrul ăsta. Am închis ochii pentru o clipă, zâmbind. De ce să nu zâmbesc? Tot ce spunea ea părea absolut nemaipomenit, mai ales o dată ce treceai dincolo de granița minții abjecte a lui Michael Noonan. Părea că e posibil să avem mult-așteptatul final de poveste, dacă ne puteam păstra curajul și dacă ne mențineam direcția. Și dacă mă puteam abține să mă dau la o fată destul de tânără să-mi fie fiică... dincolo de vise, adică. Dacă nu puteam, probabil că meritam orice pedeapsă aș fi primit. Kyra, însă, n-ar fi meritat. Ea era în povestea asta ornamentul de pe capotă, sortită să meargă oriunde o purta mașina. Dacă aveam să-mi fac vreo idee falsă, era spre folosul meu să țin minte asta.

— Dacă judecătoru-l trimite pe Devore cu mâinile goale, o să te duc la Renoir Nights în Portland și-o să-ți cumpăr nouă porții de haleală franțuzească, am spus. La fel și lui Storrow. O să lipsesc și de la întâlnirea cu copoiul pe care-o am vineri. Cine-i mai bun ca mine, deci, hă?

— Nimeni, din câte știu eu, a spus, părând serioasă. O să te răsplătesc pentru asta, Mike. Sunt la pământ acum, dar nu voi fi mereu la pământ. Și dacă-mi va lua tot restul vieții, tot o să te răsplătesc.

— Mattie, nu trebuie să...

— Ba *trebuie*, a spus cu o vehemență reținută. *Trebuie*. Și trebuie să mai fac un lucru astăzi.

— La ce te referi?

Îmi plăcea s-o aud vorbind cum vorbea în dimineața aceasta — atât de fericită și fără constrângeri, asemeni unui prizonier care tocmai a fost iertat și căruia i s-a dat drumul în libertate — însă deja mă uitam cu jind la ușa biroului. Nu mai puteam face mare lucru astăzi, aveam să mă coc precum un măr dacă încercam, dar mai voiam încă o pagină sau două, cel puțin. Fă ce vrei, spuseseră amândouă femeile în vis. Fă ce vrei.

— Trebuie să-i cumpăr Kyrei ursulețul de pluș cel mare pe care l-a văzut la Wal-Mart-ul din Castle Rock, a spus. O să-i spun că e pentru că a

fost o fetiță cuminte, fiindcă nu-i pot spune că-i pentru că a mers pe mijlocul drumului când veneai din cealaltă direcție.

— Numai negru să nu fie, am spus.

Cuvintele îmi ieșiseră de pe buze înainte să știu măcar că le gândeam.

— Hă?

Părea uimită și încurcată.

— Am spus numai să mai fie, am spus, cuvintele ieșind iarăși și intrând în receptor înainte să-mi dau seama că există.

— Sper să fie, a spus, tonul ei devenind iarăși serios. Și dacă am spus ceva aseară care te-a făcut să te simți nefericit, chiar și numai pentru un minut, îmi cer scuze. Niciodată n-aș vrea...

— Nu-ți face griji, am spus. Nu sunt nefericit. Doar puțin confuz, atâtă tot. De fapt, aproape că am uitat complet de întâlnirea misterioasă a lui Jo.

O minciună, dar pentru ceea ce părea a fi o cauză nobilă.

— Poate că e mai bine așa. Nu te mai rețin — întoarce-te la muncă. Asta vrei să faci, nu-i așa?

Am fost uimit.

— Ce te face să spui asta?

— Nu știu, pur și simplu...

S-a oprit. Iar eu am știut brusc două lucruri: ceea ce voise să spună și că n-o va spune. *Te-am visat azi-noapte. Am visat pe amândoi. Urma să facem dragoste și unul dintre noi a spus: "Fă ce vrei". Sau poate, nu știu, poate am spus-o amândoi.*

Poate că uneori fantomele sunt vii — gânduri și dorințe despărțite de corpuri, impulsuri descătușate plutind nevăzute. Fantome venite din subconștient arătări ieșite din subteranele minții.

— Mattie? Mai ești acolo?

— Sigur, cum să nu. Vrei să te sun eu? Sau vrei să afli tot ce te interesează de la John Storrow?

— Dacă nu mă suni, o să mă supăr pe tine. Cum scrie la carte.

A râs.

— Te sun, atunci. Dar nu atunci când lucrezi. La revedere, Mike. Și mulțumesc din nou. Mult de tot.

I-am spus la revedere, apoi, după ce a închis, am rămas locului pentru o clipă, uitându-mă la aparatul de telefon demodat, Bakelite. Mă va suna și mă va ține la curent, dar nu atunci când lucrez. De unde să știe când nu lucrez? Pur și simplu va ști. Așa cum am știut și eu ieri seară când a spus că Jo și cu bărbatul cu jachetă sport peticită la coate merse-seră spre parcare. Mattie purta o pereche de pantaloni scurți albi și o bustieră când m-a sunat, nu era nevoie să poarte rochie sau fustă astăzi, fiindcă era miercuri și miercurea era închisă biblioteca.

N-ai de unde ști așa ceva. Nu faci decât să inventezi.

Numai că nu făceam asta. Dacă aș fi inventat, probabil că mi-aș fi închipuit-o îmbrăcată în ceva mai sugestiv — un compleu Văduva Veselă de la Victoria's Secret, poate.

Gândul acesta l-a chemat pe altul. *Fă ce vrei*, îmi spusese ele. Amândouă. *Fă ce vrei*. Iar aceasta era o frază pe care o cunoșteam. Pe când mă aflam la Key Largo, citisem un eseu despre pornografie în *Atlantic Monthly*, scris de-o feministă. Nu eram sigur care dintre ele, doar că nu era Naomi Wolf și nici Camille Paglia. Femeia aceasta era de factură conservatoare și folosisese fraza aceea. Sally Tisdale poate? Sau auzea mintea mea reverberări distorsionate de la Sara Tidwell? Oricine ar fi fost, pretindea că "fă ce vreau eu" era formula de bază a eroticii care se aplica femeilor și "fă ce vrei tu" era formula de bază a

pornografiei care se aplica bărbaților. Femeile își imaginau rostind fraza dintâi în situații care implicau sexul; bărbații își imaginau fraza din urmă fiindu-le rostită. Și, continuase autoarea, când sexul în lumea reală merge prost — devenind uneori violent, uneori dezonorant, uneori pur și simplu nesatisfăcător din punctul de vedere al partenerului de sex feminin — pornografia este adesea co-conspiratorul neincriminat. Bărbatul are tendința să i-o întoarcă femeii cu furie, țipând: "Tu ai vrut să ți-o fac! Termină cu minciuna și recunoaște! Tu ai *vrut* să ți-o fac!"

Autoarea pretindea că lucrul pe care orice bărbat speră să-l audă în dormitor e: fa ce vrei. Mușcă-mă, sodomizează-mă, linge-mă între degetele de la picioare, bea vin din buricul meu, dă-mi o perie și ridică-ți fundul să te bat cu ea, nu contează ce. Fa ce vrei. Ușa e închisă și noi suntem aici înăuntru, dar, de fapt, numai *tu* ești aici, eu nu sunt decât o extensie a fanteziilor tale și numai *tu* ești aici. Eu nu am dorințe proprii, nu am necesități proprii, nu am tabuuri. Fă ce vrei cu umbra asta, cu fantezia asta, cu fantoma asta.

Mi s-a părut că eseista spune cel puțin pe jumătate numai prostii; presupunând că bărbatul găsește adevărata plăcere sexuală doar transformând femeia într-un soi de accesoriu masturbator spune mai multe despre observator decât despre participanți. Doamna asta folosea o mulțime de cuvinte de jargon și o cantitate apreciabilă de inteligență, dar, în subsidiar, nu spunea decât că Somerset Maugham, preferatul dintotdeauna al lui Jo, o pusese pe Sadie Thompson să spună în "Rain", o poveste scrisă cu optzeci de ani în urmă: bărbații sunt niște porci, niște porci scârboși și mizerabili, toți sunt așa. Însă noi, prin definiție, *nu* suntem porci, cel puțin până nu suntem împinși dincolo de limita răbdării. Iar dacă suntem împinși, problema rareori este sexul; de obicei e teritoriul. Am auzit niște feministe susținând că, pentru bărbați, sexul și teritoriul sunt interșanjabile, iar asta-i un lucru foarte departe de adevăr.

Am mers înapoi la birou, am deschis ușa și, în spatele meu, telefonul a sunat din nou. Și am încercat o altă senzație familiară, venită înapoi după o vacanță de patru ani: furia aceea împotriva telefonului, pornirea de a-l smulge de-a dreptul din perete și de a-l arunca în celălalt colț al camerei. De ce trebuia să sune toată lumea atunci când scriam? De ce nu puteau pur și simplu... ei bine... să mă lase să fac ce vreau?

Am izbucnit într-un râs fals și m-am întors la telefon, observând pe el urma udă a mâinii mele de la cum îl ținusem înainte.

— Alo?

— Ți-am spus să stai la vedere când ești cu ea.

— Bună dimineața și dumneavoastră, domnule avocat Storrow.

— Tre' că ești într-o altă zonă temporală acolo, colega. La mine-n New York e unu și cinșpe.

— Am luat cina cu ea, am spus. Afară. E-adevărat că i-am citit fetei o poveste și că am ajutat-o s-o pună în pat, dar...

— Îmi închipui că jumătate din oraș crede că deja v-o trageți de vă zboară creierii, iar cealaltă jumătate va crede același lucru dacă trebuie să apar în instanță alături de ea.

Numai că nu părea cu adevărat furios; mi s-a părut că vorbește ca și când aceasta era una dintre zilele lui bune.

— Te pot obliga să le spui cine plătește pentru serviciile tale? am întrebat. La audierile preliminare, adică?

— Mnu.

— La depoziția mea de vineri?

— Christoase, nu. Durgin și-ar pierde întreaga credibilitate de protector *ad litem* dacă ar marșa pe direcția asta. De asemenea, au

motive să nu abordeze aspectul sexual al problemei. Interesul lor e să dovedească faptul că Mattie e-o mamă neglijentă și poate violentă. Să demonstrezi că mama nu-i o călugăriță a încetat să mai dea roade cam pe vremea când *Kramer vs. Kramer* a început să ruleze la cinematografe. Și aceasta nici măcar nu e singura problemă pe care o au în a aborda astfel cazul.

Părea acum plin de-o voioșie constructivă.

— Spune-mi.

— Max Devore are optzeci și cinci de ani și e divorțat. Divorțat de două ori, de fapt și de drept. Înainte să ofere custodia unui bărbat singur de vârsta lui, trebuie avută în vedere o custodie secundară. Acesta e, de fapt, singurul lucru mai important ca acuzele aduse mamei de abuz și neglijență.

— Care-s acuzațiile astea? Știi?

— Nu. Și nici Mattie nu știe, fiindcă sunt niște scorneli. Apropo, Mattie e-o dulceță...

— Mda, este.

— ... și cred că va fi un martor minunat. De-abia aștept s-o întâlnesc în carne și oase. Între timp, nu mă sabota. Discutam despre custodia secundară, corect?

— Corect.

— Devore are un fiu și o fiică din prima căsnicie. Fiica a fost declarată incompetentă mintal și trăiește într-un spital undeva prin California — în Modesto, cred. Nu-i un pariu bun pentru atribuirea custodiei.

— Așa se pare.

— Fiul, Roger, are... — Am auzit foșnetul slab al unor pagini de agendă. — cincizeci și patru de ani. Așa că nici el nu-i un pui tocmai vioi. Totuși, sunt o mulțime de indivizi în zilele noastre care devin tătici la vârsta asta; e-o minunată lume nouă. Roger însă e homosexual.

Mi-am amintit de Bill Dean spunând: *Poponar. Am auzit că-s mulți d-ăștia prin California.*

— Am crezut că ai spus că sexul nu contează.

— Poate ar fi trebuit să spun că sexul *hetero* nu contează. În unele state — California e unul dintre ele — nici sexul *homo* nu contează... sau nu atât de mult. Cazul acesta însă nu va fi judecat în California. Va fi judecat în Maine, unde oamenii sunt mai puțin deschiși ca să înțeleagă cum pot doi bărbați căsătoriți — căsătoriți unul cu celălalt, vreau să spun — să crească o fetiță.

— Roger Devore e *căsătorit*!

Bine. Recunosc. Am simțit atunci și eu o anume veselie oripilantă. Îmi era rușine de ea — Roger Devore nu era decât un tip care-și trăia viața și e posibil să fi avut puțin sau chiar deloc de-a face cu întreprinderea curentă a bătrânului său tată — însă am simțit-o chiar și-așa.

— El și cu un programator pe nume Morris Ridding și-au pus pirostriile în 1996, a spus John. Am găsit informația asta la o simplă căutare pe calculator. Iar dacă se pomenește despre asta la proces, am de gând să o exploatez cât de mult pot. Nu știu ce va însemna asta — în această fază e imposibil de precis —, dar, dacă mi se oferă ocazia să descriu o imagine a fetei aceleia vesele, cu ochi sinceri, crescând împreună cu doi bărbați în vârstă care-și petrec probabil mare parte din viață conversând prin intermediul calculatoarelor, speculând cu privire la ce-au putut face căpitanul Kirk și domnul Spock după ce s-au stins luminile în țara ofițerilor... ei bine, dacă mi se oferă ocazia asta, am de gând s-o folosesc.

— Pare un gest puțin cam meschin, am spus.

M-am auzit vorbind pe tonul unui om care vrea să fie contrazis, poate chiar să i se râdă în nas, însă asta nu s-a întâmplat.

— Sigur că e meschin. Lasă impresia că tragi de volan și urci pe trotuar să dobori și vreo doi trecători inocenți.

Roger Devore și Morris Ridding nu se ocupa de droguri, nu fac trafic cu minori și nu jefuiesc bătrâne. Însă aici e vorba de custodie, iar custodia transformă ființele în umane în insecte mai bine decât o face divorțul. Cazul acesta nu-i chiar așa de rău cum ar putea fi, dar e suficient de rău, fiindcă e atât de *descoperit*. Max Devore s-a întors în orașelul lui natal cu un singur scop și nimic altceva: să cumpere un copil. Asta mă înfurie pe mine.

Am surâs, închipuindu-mi un avocat care semăna cu Elmer Fudd stând cu pușca în mână lângă o vizuină de iepure inscripționată cu DEVORE.

— Mesajul meu către Devore va fi foarte simplu: prețul copilului tocmai s-a ridicat. Probabil la o cifră mai mare decât își va putea el permite vreodată să plătească.

— *Dacă* ajunge în sala de judecată — ai spus asta deja de mai multe ori. Crezi că există posibilitatea ca Devore să renunțe pur și simplu și să plece?

— O posibilitate destul de mare, mda. Aș spune că-i o posibilitate excelentă, dacă Devore n-ar fi bătrân și obișnuit să se facă totul după vrerea lui. Mai e și întrebarea dacă e în continuare sau nu destul de ascuțit la minte să-și dea seama care-i sunt interesele. Voi încerca să aranjez o întâlnire cu el și cu avocatul lui cât voi fi prin zonă, dar până acum n-am reușit să trec de secretară.

— De Rogette Whitmore?

— Nu, cred că ea-i cu un pas mai sus pe scară. N-am vorbit încă nici cu ea. Dar o voi face.

— Încearcă fie cu Richard Osgood, fie cu George Footman, am spus. Oricare dintre ei te poate pune în legătură cu Devore sau cu consilierul lui șef.

— Vreau să vorbesc cu femeia aia, Whitmore, oricum. Bărbații ca Devore au tendința să devină din ce în ce mai dependenți de sfătuitorii lor apropiați pe măsură ce îmbătrânesc, iar ea ar putea fi o persoană-cheie în încercarea de a-l convinge să renunțe la caz. Femeia poate fi și o piedică pentru noi. L-ar putea instiga să lupte, probabil pentru că ea crede că bătrânul poate câștiga și probabil pentru că vrea să vadă cum sar penele în aer. De asemenea, e posibil să se căsătorească cu el.

— Să se *căsătorească* cu el?

— De ce nu? Bătrânul ar putea-o convinge să semneze un contract prenupțial — n-aș putea aduce asta spre atenția completului de judecată mai mult decât pot avocații lui să pescuiască după persoana care l-a angajat pe avocatul lui Mattie — și asta i-ar putea îmbunătăți șansele de câștig.

— John, am văzut-o pe femeia aia. Trebuie că are ea însăși șaptezeci de ani.

— Însă e-un posibil jucător feminin într-un caz de custodie în care trofeul e-o fetiță, iar ea e calea de mijloc între bătrânul Devore și cuplul de homosexuali căsătoriți. Trebuie să ținem cont și de asta.

— Bine.

M-am uitat iarăși la ușa biroului, dar nu chiar cu atâta jind. Vine o vreme când ți-ai terminat treaba pe ziua respectivă, fie că vrei asta, fie că nu, iar mie mi s-a părut că vremea aceea sosise. Poate că spre

seară...

— Avocatul pe care ți l-am găsit se numește Romeo Bissonette. — A făcut o pauză. — Crezi că poate fi un nume adevărat?

— E din Lewiston?

— Da, de unde știi?

— Fiindcă în Maine, mai ales prin preajma Lewiston-ului, numele ăsta poate fi adevărat. Trebuie să merg să mă-ntâlnesc cu el?

Nu voiam să merg să-l întâlnesc. Până la Lewiston erau optzeci de kilometri de șosea cu două benzi, care acum trebuie că forfoteau de campere și de rulote Winnebago. Ce voiam era să merg să înot și apoi să trag un pui de somn. Un pui de somn *fără vise*.

— Nu e nevoie. Sună-l și vorbește puțin cu el. El nu-i de fapt decât o plasă de siguranță — va obiecta în caz că întrebările merg mai departe de incidentul petrecut în dimineața zilei de Patru Iulie. Vei spune adevărul în legătură cu acel incident, întregul adevăr și nimic altceva decât adevărul. Ai priceput?

— Da.

— Vorbește cu el înainte, apoi întâlniți-vă vineri la... stai puțin... e chiar aici... — Paginile agendei au foșnit din nou. — Întâlniți-vă la restaurantul de pe Route 120 la nouă treizeci. La o cafea. Discutați puțin, cunoașteți-vă reciproc, fă-i poate cinste. Eu voi fi cu Mattie, încercând să aflu cât de multe pot. S-ar putea să fie nevoie să angajăm un detectiv particular.

— Îmi place când vorbești murdar¹.

— Îhî. O să am grijă ca facturile să ajungă la tipul tău, Goldacre. El le va trimite agentului tău, iar agentul poate să le...

— Nu, am spus. Spune-i lui Goldacre să mi le trimită direct aici. Harold e născut dintr-o mamă evreică. Cât mă va costa?

— Șaptezeci și cinci de mii de dolari, minimum a spus absolut fără nici o ezitare. Și fără nici un fel de regret în voce.

— Să nu-i spui lui Mattie.

— Bine. Ai avut parte de ceva distracție până acum, Mike?

— Știi ce, într-un fel chiar mă distrez, am spus căzut pe gânduri.

— Pentru șaptezeci și cinci de miare, ar fi indicat să fie așa.

Ne-am luat rămas bun și John a închis.

Așezând receptorul în furcă, mi-a trecut prin minte că trăisem în ultimele cinci zile mai multe decât în ultimii patru ani.

De data asta, telefonul n-a sunat și am reușit să parcurg tot drumul înapoi spre birou, însă știam că terminasem definitiv cu munca pe ziua aceea. M-am așezat în fața IBM-ului, am apăsât tasta REVENIRE de două ori și tocmai începeam să-mi scriu o notă în josul paginii la care lucram, despre ce urma să se întâmple în carte, când m-a întrerupt telefonul. Ce moftangiu mic și posac mai e și telefonul, și cât de puține vești bune primim prin el! Astăzi fusese, însă, o excepție, și mi-am spus că pot pune punct cu un zâmbet. Lucram, în definitiv — *lucram*. O parte din mine însă se minuna că ședeam aici singur, respirând cu ușurință, inima bătându-mi egal în piept și nu se întrevedea nici măcar o sclipire de atac de anxietate la orizontul așteptărilor mele. Scrisesem:

[URMEAZĂ: Drake către Raiford. Se oprește în drum la o tarabă cu legume să discute cu tipul care-o ține, un informator

¹În engleză, la "detectiv particular" se spune și "private dick", — *dick* are și, colocvial, sensul de penis.

vechi, are nevoie de-un nume bun . & colorat. Pălărie de pai.
Tricou cu DisneyWorld. Discută despre Shackelford.]

Am rotit tamburul până ce IBM-ul a scuipat foaia de hârtie, am așezat-o în vârful manuscrisului și mi-am notat un ultim mesaj: "Sună-l pe Ted Rosencrief despre Raiford". Rosencrief era un ofițer de marină ieșit la pensie, care locuia în Derry. Îl angajasem ca asistent cercetător la mai multe cărți, folosindu-l la un proiect ca să afle cum se produce hârtia, care erau obiceiurile migratoare ale unor păsări anume la alt proiect, câteva informații despre arhitectura camerelor de înmormântare din interiorul pira-midelor la un al treilea. Și întotdeauna vreau "câteva informații", niciodată "întreaga tărașenie". Ca scriitor, motoul meu a fost întotdeauna nu mă băga în ceață cu detaliile. Genul de proză pe care o scrie Arthur Hailey mă depășește — nici n-o pot citi, ce s-o mai și scriu. Vreau să știu doar atât cât să pot minți în culori vii. Rosie știa asta și întotdeauna am lucrat bine împreună.

De data aceasta voiam să aflu puține informații despre închisoarea Raiford din Florida și despre cum e de fapt aripa condamnaților la moarte de acolo. Mai vroiam câteva informații și despre psihologia ucigașilor în serie. Mi-am spus că Rosie va fi probabil fericit să mă audă... aproape la fel de fericit pe cât eram eu să am un motiv pentru care să-l sun.

Am luat cele opt pagini scrise la rând dublu și le-am frunzărit, încă uimit de existența lor. Să fi fost o mașină de scris IBM veche și un corp de literă Courier secretul în tot acest timp? În mod sigur, așa părea.

Ceea ce ieșise era, de asemenea, uimitor. Avusesem idei și în ultimii mei patru ani sabatici; în privința aceasta nu existase nici o criză de creație. Una dintre ele fusese chiar minunată, genul de lucru care cu siguranță ar fi devenit un roman dacă aș mai fi putut fi în stare să scriu romane. De la șase la douăsprezece erau din cele catalogate drept "bunicele", înțelegând că puteau da roade pe spații restrânse... sau că puteau crește pe neașteptate înalte și pline de mister peste noapte, precum vrejul de fasole al lui Jack. Uneori se-ntâmplă asta. Cele mai multe erau sclipiri, micuțe "și-dacă" ce veneau și plecau precum stelele căzătoare atunci când conduceam sau mergeam pe jos sau zăceam pur și simplu în pat noaptea și așteptam să adorm. *Bărbatul în cămașă roșie* a fost un și-dacă. Am văzut într-o zi un bărbat îmbrăcat într-o cămașă de un roșu-aprins, spălând vitrina magazinului JC Penney din Derry — asta se-ntâmpla înainte ca magazinul să se mute în centrul comercial. Un tânăr și o tânără au trecut pe sub scara lui... mare ghinion, potrivit vechii superstiții. Aceștia doi nu știau pe *unde* mergeau, însă se țineau de mână, sorbindu-se adânc din priviri, la fel de îndrăgostiți ca toți ținem de douăzeci de ani din istoria omenirii. Bărbatul era înalt și, privindu-l, vârful capului lui a trecut cu doar câțiva centimetri pe sub picioarele spălătorului de geamuri. Dacă n-ar fi fost atent, întreaga schelărie s-ar fi prăbușit.

Incidentul s-a transformat în ceva de domeniul trecutului în cinci secunde. Lucrul la *Bărbatul în cămașă roșie* mi-a luat cinci luni. Doar că, de fapt, întreaga carte a fost gata într-o secundă de și-dacă. Mi-am închipuit o ciocnire în loc de-o ratare la mustață. Totul a curs de acolo. Scrisul a fost o muncă de secretariat.

Ideea la care lucram acum nu era una dintre Ideile Mărețe ale lui Mike (vocea lui Jo a introdus cu atenție majusculele), însă nu era nici o și-dacă. Nici o povestioară gotică de suspans cum mai scrisesem nu era; V. C. Andrews cu prepuț nu era niciunde prin apropiere acum. Însă dădea impresia de lucru temeinic, de lucru adevărat și, în dimineața aceasta, ieșise din mine la fel de natural ca respirația.

Andy Drake era un investigator particular în Key Largo. Avea patruzeci de ani, era divorțat, tată al unei fetite în vârstă de trei ani. În deschiderea cărții, se afla în casa din Key Largo a unei femei pe nume Regina Whiting. Și doamna Whiting avea o fetiță a ei, de cinci ani. Doamna Whiting era căsătorită cu un decorator de interioare extrem de bogat, care nu știa ce știa Andy Drake: că, până în anul 1992, Regina Taylor Whiting fusese Tiffany Taylor, o damă de companie din Miami cu tarif mare.

Atât reușisem să scriu înainte să încep să sune telefonul. Uite ce mai știam, ce muncă de secretariat mai aveam de făcut în următoarele săptămâni, presupunând că minunat recuperata mea capacitate de lucru se menținea:

Într-o zi, când Karen Whiting avea trei ani, telefonul sunase în vreme ce ea și cu mama ei stăteau în piscina cu apă caldă de pe peluză. Regina voise să-l roage pe grădinar să răspundă, apoi se hotărâse s-o facă ea — majordomul lor își luase liber din cauza unei gripe, iar ea nu se simțea în stare să-i ceară unui străin o favoare. Spunându-i fiicei sale să nu plece nicăieri, Regina dăduse fuga să răspundă la telefon. Când Karen își ridicase brațul să n-o stropească mama ieșind din piscină, își scăpase păpușa pe care o îmbăia. Aplecându-se s-o ridice, părul i se prinsese într-una dintre scurgerile piscinei. (Povestea mi se declanșase în minte cu vreo doi sau trei ani în urmă, citind despre un accident fatal asemănător.)

Grădinarul, un tip fără nume într-o cămașă kaki, trimis pentru o treabă scurtă de amenajare estetică, observase ce se întâmpla. O luase la fugă peste gazon, sărise cu capul înainte în piscină și ridicase copilul la suprafață, lăsând păr și o bucată de scalp în scurgere. Îi făcuse respirație artificială până ce fetița își revenise în simțiri. (Aceasta avea să fie o scenă minunată, plină de suspans, și de-abia așteptam s-o scriu.) Avea să refuze toate ofertele de recompensă isterice ale mamei, deși avea să-i dea într-un sfârșit o adresă, unde să vină soțul ei să discute cu el. Doar că atât adresa, cât și numele, John Sanborn, aveau să se dovedească false.

Doi ani mai târziu, fosta prostituată cu o a doua viață, de om respectabil, îl vede pe prima pagina a unui ziar din Miami pe bărbatul care i-a salvat copilul. Se spune că numele lui e John Shackleford și că fusese arestat pentru violarea și uciderea unei fetițe de nouă ani. Și, continua articolul, e suspectat în peste alte patruzeci de crime, cele mai multe dintre victime fiind copii. "L-ați prins pe Șapca de base-ball?" avea să strige unul dintre reporteri la conferința de presă. "John Shackleford e Șapca de Baseball?"

— Ei bine, am spus, coborând scările, ei în mod sigur așa *cred*.

Auzeam prea multe bărci pe lac în după-amiaza aceasta ca să iau în considerare o baie la pielea goală. Mi-am îmbrăcat slipul, mi-am prins un prosop în jurul șoldurilor și-am pornit pe potecă în jos — cea care fusese în visul meu flancată de felinare cu abajur din hârtie — să-mi spăl transpirația coșmarurilor și a neașteptatei munci de dimineață.

Sunt douăzeci și trei de traverse de cale ferată între Sara și lac. Nu pășisem decât peste patru sau cinci înainte să mă izbească enormitatea lucrului care tocmai se întâmplase. Buzele au început să-mi tremure. Culorile copacilor și ale cerului s-au amestecat la un loc, pe măsură ce ochii mi se umpleau de lacrimi. Un sunet a început să iasă din mine — un fel de geamăt înfundat. Puterea mi-a părăsit picioarele și m-am așezat greu pe o traversă. Preț de o clipă am crezut că se terminase, doar o alarmă falsă, apoi am început să plâng. Mi-am îndesat un capăt al prosopului în gură când durerea era mai mare, temându-mă că, dacă oamenii de pe bărci ar auzi sunetele care ieșeau din mine, ar crede că este omorât

cineva în partea asta a lacului.

Am plâns de durere pentru anii goi pe care-i petrecusem fără Jo, fără prieteni și fără munca mea. Am plâns de mulțumire fiindcă anii aceștia sterpi păreau să se fi sfârșit. Era mult prea devreme să fiu sigur — cu o floare nu se face primăvară și opt pagini de manuscris nu fac o revenire a carierei — dar mi se părea că într-adevăr așa era. Și am plâns și d frică, așa cum facem când o experiență îngrozitoare s-a terminat în sfârșit sau când a fost evitat la milimetru un accident cumplit. Am plâns fiindcă mi-am dat seama brusc că mersesem pe-o linie albă de când murise Jo, că mersesem chiar pe mijlocul drumului. Prin cine știe ce miracol, fusesem luat din calea pericolului. Habar nu aveam cine mă luase din drum, însă asta nu conta — era o întrebare care putea aștepta încă o zi sau două.

Am plâns tot ce-am avut de plâns în mine. Apoi m-am dus la lac și am început să înot anevoie. Apa rece îmi dădea o senzație mai mult decât plăcută în timp ce se prelingea pe corpul meu supraîncălzit; îmi dădea o senzație asemănătoare cu revenirea la viață.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— Spuneți-vă numele pentru dosar.

— Michael Noonan.

— Adresa dumneavoastră?

— În Derry am domiciliul stabil, strada Benton, numărul 14, dar întrețin o casă și în TR-90, lângă lacul Dark Score. Adresa poștală e Căsuța 832. Casa se află mai precis pe Stradela Patruzeci și doi, dinspre Route 68.

Elmer Durgin, protectorul *ad litem* al lui Kyra, a fluturat o mână do-lofană în fața feței sale, fie pentru a alunga o insectă sâcâitoare, fie să-mi spună că era de-ajuns. Eram de acord că ajungea. Mă simțeam mai degrabă ca fetița din *Orașul nostru* care și-a dat adresa astfel: Grover's Corner, New Hampshire, America, Galaxia Calea Lactee, Mintea lui Dumnezeu. Era destul de agitat. Ajunsesem la vârsta de patruzeci de ani încă virgin în privința procedurilor de judecată și, chiar dacă ne aflam în sala de conferințe de la firma Durgin, Peter și Jarrette de pe Bridge Street din Castle Rock, aici se desfășurau tot niște proceduri de judecată.

Pe lângă desfășurarea acestei festivități, mai era un detaliu ciudat ce merită a fi menționat. Stenograful nu folosea una dintre tastaturile alea fixate pe-un postament care seamănă cu un aparat de socotit, ci un Stenomask, un mecanism care se fixează pe partea inferioară a feței. Mai văzusem așa ceva înainte, dar numai în vechile filme polițiste alb-negru, cele în care Dan Duryea sau John Payne conduce întotdeauna un Buick cu geamuri ca niște hublouri, menținând un aer dur și fumând o țigară Camel. Era destul de ciudat să te uiți într-un colț al încăperii și să vezi un tip semănând cu cel mai bătrân pilot de avion de luptă din lume, dar mai ciudat era să auzi cum tot ce spui este imediat repetat pe-o voce înfundată, monotonă.

— Mulțumesc, domnule Noonan. Soția mea v-a citit toate cărțile și spune că sunteți scriitorul ei preferat. Am vrut doar să se consemneze acest lucru.

Durgin a chicotit gras. De ce nu? Era un tip gras. Cel mai mult oamenii grași îmi plac — au firi expansive, ca să se asorteze cu taliile lor expansive. *Există* însă un subgrup pe care eu îl numesc al Omuleților Grași și Răi. Nu vrei să te pui cu OGRii dacă te poți abține; îți vor arde casa și-ți vor viola câinele dacă le mai dai o jumătate de motiv și un sfert

de ocazie. Puțini dintre ei au mai mult de un metru cincizeci și șapte de centimetri (înălțimea lui Durgin, am estimat) și mulți au sub un metru cincizeci. Zâmbesc mult, dar ochii lor nu zâmbesc. Omuleții Grași și Răi urăsc lumea întreagă. Îi urăsc cel mai mult pe oamenii care se pot uita în josul corpurilor lor și-și pot vedea picioarele. Aici eram inclus și eu, chiar dacă cu greu.

— Vă rog, mulțumiți-i soției dumneavoastră din partea mea, domnule Durgin. Sunt sigur că v-ar putea recomanda unul cu care să începeți și dumneavoastră.

Durgin a chicotit. La dreapta sa, asistenta lui — o tânără frumoasă care părea că terminase facultatea de drept cu șaptesprezece minute în urmă — a chicotit. La dreapta mea, Romeo Bissonette a chicotit. În colț, cel mai bătrân pilot de F-111 din lume a continuat doar să murmure în Stenomask-ul lui.

— Aștept să apară versiunea cinematografică, a spus.

Ochii i-au scânteiat ușor într-un fel urât, ca și când ar fi știut că nici una dintre cărțile mele nu fusese adaptată cinematografic — doar un film pentru televiziune realizat după *Ființă duală*, care făcuse ratinguri aproape egale cu cele ale Campionatelor Naționale de Retapițare a Sofalelor. Speram să fi încheiat ideea de amabilități a grăsului ăsta mic și cretin.

— Eu sunt protectorul *ad litem* al lui Kyra Devore, a spus. Știți ce-nseamnă asta, domnule Noonan?

— Cred că știu.

— Înseamnă, a continuat Durgin, că am fost desemnat de judecătorul Rancourt să hotărâsc — dacă pot — ce este mai bine pentru Kyra Devore, în caz ca devine necesar un proces de atribuire a custodiei. Judecătorul Rancourt nu va trebui, într-un asemenea caz, să-și fundamenteze hotărârea pe concluziile mele, dar în multe cazuri exact asta se întâmplă.

S-a uitat la mine cu mâinile împreunate peste un dosar negru. Asistenta cea frumoasă, pe de altă parte, lua notițe de zor. Poate că nu avea încredere în pilotul de atac. Durgin arăta ca și când s-ar fi așteptat la un ropot de aplauze.

— Aceea a fost o întrebare, domnule Durgin? am spus, iar Romeo Bissonette m-a lovit ușor și exersat în gleznă cu piciorul. Nu era nevoie să mă uit la el ca să știu că nu fusese un accident.

Durgin își pungi buzele atât de netede și de umede, că arăta de parcă se dăduse cu luciu pe ele. Pe creștetul capului său strălucitor, aproximativ două duzini de fâșii de păr erau pieptănate sub forma unor arcuri mici și netede. Mi-a oferit o privire răbdătoare, estimativă. În spatele ei se afla toată urâtenia intransigentă a Omuleților Grași și Răi. Amabilitățile se încheiaseră, sigur că da. Eram convins de asta.

— Nu, domnule Noonan, aceea nu a fost o întrebare. Mi-am spus că ați vrea să știți de ce a trebuit să vă rugăm să vă despărțiți de minunatul dumneavoastră lac într-o dimineață atât de plăcută. Poate că m-am înșelat. Acum, dacă...

S-a auzit o bătaie hotărâtă în ușă, urmată de prietenul nostru, al tuturor, George Footman. Astăzi, Cleveland de Zi cu Zi fusese înlocuit de o uniformă kaki de Ajutor de Șerif, cu o curea Sam Browne și cu un pistol la brâu. S-a servit cu o privire sănătoasă la decolteul asistentei, oferit de-o bluză albastră din mătase, apoi i-a înmănat un dosar și un casetofon. Mi-a oferit o privire scurtă de găscan înainte să plece. *Mi-amintesc de tine, amice*, spunea privirea aceea. *Scriitorășul cel deștept, tipul care se mulțumește cu puțin.*

Romeo Bissonette și-a înclinat capul spre mine. Și-a folosit latura

palmei să astupe spațiul dintre gura lui și urechea mea.

— Caseta lui Devore, a spus.

Am dat din cap să dau de veste că am înțeles, apoi m-am întors iarăși spre Durgin.

— Domnule Noonan, le-ați întâlnit pe Kyra Devore și pe mama ei, Mary Devore, nu-i așa?

Cum făceai să scoți Mattie din Mary, m-am întrebat... și-apoi am știut, așa cum știusese de pantalonii albi scurți și de bustieră. *Mattie* era felul în care încercase Ki să spună la început *Mary*.

— Domnule Noonan, nu vă deranjăm cumva somnul?

— Nu-i nevoie să fiți sarcastic, nu-i așa? a întrebat Bissonette.

Tonul său era blând, dar Elmer Durgin i-a oferit o privire care spunea că, în cazul în care OGRii reușeau să-și atingă țelul de-a domina lumea, Bissonette se va afla la bordul primei mașini blindate având ca destinație gulagul rusec.

— Îmi cer iertare, am spus înainte să poată răspunde Durgin. Mi-au zburat mințile aiurea pentru o clipă sau două.

— O idee pentru o nouă povestire? a întrebat Durgin, zâmbind în felul lui fals. Arăta ca o broască râioasă de mlaștină îmbrăcată într-o jachetă sport. S-a întors spre bătrânul pilot de avion, i-a spus să taie ultima remarcă, apoi a repetat întrebarea referitoare la Kyra și Mattie.

Da, am spus, le întâlnisem.

— O dată sau mai mult decât o singură dată?

— Mai mult decât o singură dată.

— De câte ori le-ați întâlnit?

— De două ori.

— Ați vorbit cu Mary Devore și la telefon?

Întrebările se îndreptau deja într-o direcție care mă făcea să mă simt incomodat.

— Da.

— De câte ori?

— De trei ori.

A treia avusese loc cu o zi în urmă, când mă întrebasese dacă nu vreau să mă alătur ei și lui John Storrow la o masă de prânz la iarbă verde în parcul public după depozitie. Un prânz acolo, în mijlocul orașului, în fața lui Dumnezeu și a tuturor oamenilor... deși, având alături un avocat din New York pe rolul de bună, ce putea fi rău în asta?

— Ați vorbit cu Kyra Devore la telefon?

Ce întrebare ciudată! O întrebare la care nu se gândise nimeni înainte. Presupun că acesta era în parte și motivul pentru care o pusese.

— Domnule Noonan?

— Da, am vorbit cu ea o dată.

— Ne puteți spune natura acelei conversații?

— Păi... — M-am uitat întrebător la Bissonette, dar n-am primit nici un ajutor. Era evident că nici el nu știa. — Mattie...

— Mă scuzați? — Durgin s-a plecat în față atât de mult cât a putut. Ochii lui erau atenți în orbitele lor de carne rozalie. — Mattie?

— Mattie Devore. *Mary Devore*.

— Îi spuneți Mattie?

— Da, am spus și am simțit un impuls sălbatic să adaug: *În pat! Așa îi spun în pat! "Oh, Mattie, nu te opri, nu te opri", strig eu!* — Acesta e numele cu care mi s-a prezentat. Am întâlnit-o...

— O să ajungem și acolo, dar acum mă interesează convorbirea pe care ați avut-o la telefon cu Kyra Devore. Când a avut loc aceasta?

— Ieri a avut loc.

— Nouă iulie 1998.

- Da.
- Cine a sunat?
- Ma... Mary Devore.

Acum mă va întreba de ce a sunat, mi-am spus, iar eu îi voi spune că mai voia să avem un maraton sexual, preludiul constând din a ne da reciproc căpșune înmuiate în ciocolată, în vreme ce ne uităm la fotografii cu pitici malformați despuiați.

- Cum de s-a întâmplat să vă vorbească Kyra Devore?

— A întrebat dacă are voie. Am auzit-o spunându-i mamei ei că vrea să-mi zică ceva.

- Ce voia să vă spună?
- Că făcuse prima ei baie cu spumă.
- V-a spus și că a tușit?

Am rămas tăcut, uitându-mă la el. În clipa aceea am înțeles de ce urăsc oamenii avocații, mai ales după ce au fost luați la refec de unul care se pricepe la ce face.

- Domnule Noonan, ați vrea să vă repet întrebarea?

— Nu, am spus, întrebându-mă de unde făcuse rost de informația asta. Îi urmăriseră nemernicii ăștia telefonul lui Mattie? Telefonul meu? Amândouă? Poate pentru prima dată, am înțeles la un nivel visceral cum trebuie să fie să ai un miliard de dolari. Cu atâta bănet poți pune sub urmărire o mulțime de telefoane. — Mi-a spus că mama ei i-a suflat clăbuci în față și că a tușit. Dar era...

- Mulțumesc, domnule Noonan, să ne-ntoarcem acum...

— Dați-i voie să termine, a spus Bissonette. Aveam impresia că el se implicase mai mult decât se așteptase în derularea depoziției, însă nu părea să-l deranjeze. Era un bărbat cu aspect adormit, cu față de ogar.

— Nu suntem în sala de judecată, iar dumneavoastră nu-l supuneți unui interogatoriu încrucișat.

— Trebuie să mă gândesc la bunăstarea fetei, a spus Durgin. A părut în același timp ofuscat și smerit, o cominație la fel de omogenă ca sosul de ciocolată și porumbul cu smântână. — E o responsabilitate pe care o iau foarte în serios. Dacă las impresia că vă cicălesc, domnule Noonan, îmi cer scuze.

Nu m-am deranjat să-i accept scuzele — asta ne-ar fi făcut pe amândoi să părem niște prefăcuți.

— Tot ce voiam să spun e că Ki râdea când mi-a spus asta. A spus că ea și cu mama ei s-au bătut cu spumă de baie. Când a revenit mama ei la telefon, și ea râdea.

Durgin își deschisese dosarul pe care i-l adusese Footman și frunzărea cu viteză paginile în vreme ce eu vorbeam, de parcă nu auzea nici un cuvânt din ce spuneam.

- Mama ei... Mattie, cum îi spuneți dumneavoastră.

— Da. Mattie cum îi spun eu. De unde știți totuși de convorbirea noastră particulară?

- Asta nu vă privește, domnule Noonan.

A ales o singură foaie de hârtie, apoi a închis dosarul. A ridicat hârtia, asemeni unui doctor studiind o radiografie, iar eu am observat că era acoperită de-un text scris la mașină la un singur rând.

— Haideți să ne întoarcem la prima dumneavoastră întâlnire cu Mary și Kyra Devore. Aceasta s-a întâmplat pe Patru Iulie, nu-i așa?

- Da.

Durgin scutura din cap.

- Dimineața zilei de Patru. Și ați întâlnit-o mai întâi pe Kyra Devore.

- Da.

- Ați întâlnit-o pe ea mai întâi fiindcă atunci mama ei nu era cu ea,

nu-i așa?

— Asta-i o întrebare prost formulată, domnule Durgin, dar bănuiesc că răspunsul e da.

— Mă simt flatat să-mi corecteze gramatica un om care s-a aflat pe lista celor mai bine vândute cărți, a spus Durgin, zâmbind. Zâmbetul său sugera că i-ar plăcea să mă vadă șezând alături de Romeo Bissonette în mașina aceea blindată pornită spre gulagul rusesc. — Povestiți-ne despre întâlnirea aceea, avută mai întâi cu Kyra Devore și apoi cu Mary Devore. Sau Mattie, dacă vă place mai mult așa.

Am spus povestea. Când am terminat, Durgin a plasat casetofonul în fața mea. Unghiile degetelor sale grăsulii erau la fel de lucioase ca și buzele lui.

— Domnule Noonan, ați fi putut-o călca pe Kyra cu mașina, nu-i așa?

— Categorie, nu. Mergeam cu cincizeci și cinci la oră — asta-i limita maximă de viteză în zona de lângă magazin. Am văzut-o la timp ca să pot opri.

— Să presupunem, însă, că ați fi venit din cealaltă direcție — mergând spre nord, în loc de sud. Tot ați fi văzut-o destul de din timp?

Aceasta era, de fapt, o întrebare mult mai întemeiată ca unele dintre celelalte. Cineva venind din cealaltă direcție ar fi avut un timp destul de scurt de reacție. Și totuși...

— Da, am spus.

Durgin a ridicat din sprâncene.

— Sunteți sigur de asta?

— Da, domnule Durgin. Poate că ar fi trebuit să apăs puțin mai tare pe frână, dar...

— Cu cincizeci și cinci la oră.

— Da, cu cincizeci și cinci. V-am spus, limita maximă de viteză...

— ... pe porțiunea aceea din Route 68. Da, mi-ați spus asta. Sigur că da. Din cât v-ați putut da seama de-a lungul vremii, puteți spune că cei mai mulți se supun acestei reguli în zona aceea?

— N-am petrecut prea mult timp în TR din 1993 încoace, așa că nu pot...

— Haideți, domnule Noonan — asta nu-i o scenă dintr-una dintre cărțile dumneavoastră. Răspundeți-mi doar la întrebare sau o să stăm aici toată dimineața.

— Fac ce pot, domnule Durgin.

A suspinat, obosit.

— Dețineți casa de lângă lacul Dark Score din anii optzeci, nu-i așa? Iar limita maximă de viteză din apropierea magazinului universal Lake-view, a oficiului poștal și a "Garajului Bun la Toate" al lui Dick Brooks — ceea ce este numit Satul de Nord — nu s-a schimbat de atunci, nu?

— Nu, am recunoscut.

— Întorcându-mă la întrebarea mea de la început, atunci, după observațiile dumneavoastră, se supun cei mai mulți oameni limitei de cincizeci și cinci de kilometri pe acea porțiune de șosea?

— Nu știu dacă cei mai mulți fac asta, fiindcă am făcut o statistică, dar cred că mulți nu o fac.

— Ați vrea să auziți mărturia Ajutorului de Șerif al Districtului Castle, domnul Footman, cu privire la locul în care se dau cele mai multe amenzi pentru depășire a vitezei legale în TR-90, domnule Noonan?

— Nu, am spus cât se poate de sincer.

— Au trecut alte mașini pe lângă dumneavoastră cât ați vorbit mai întâi cu Kyra Devore și apoi cu Mary Devore?

— Da.

— Câte?

— Nu știu cu precizie. Vreo două.

— Se poate să fi fost trei?

— Posibil.

— Cinci?

— Nu, probabil nu atât de multe.

— Dar nu știți cu precizie, nu-i așa?

— Nu.

— Fiindcă Kyra Devore era supărată.

— De fapt, se stăpânea destul de bine pentru o...

— A plâns în prezența dumneavoastră?

— Păi...da.

— Mama ei a făcut-o să plângă?

— Nu-i corect.

— La fel de incorect ca a-i permite unui copil de trei ani să se plimbe pe mijlocul unei șosele aglomerate într-o dimineață de sărbătoare, în opinia dumneavoastră, sau poate nu chiar atât de incorect ca asta?

— Dumnezeuule, ia-o mai încet, a spus domnul Bissonette cu calm.

Pe fața lui de ogar se putea citi mâhnire.

— Îmi retrag întrebarea, a spus Durgin.

— Care? am întrebat.

S-a uitat la mine obosit, ca pentru a spune că trebuie să dea nas cu nemernici ca mine tot timpul și că e obișnuit cu felul în care ne comportăm noi.

— Câte mașini au trecut pe lângă dumneavoastră din momentul în care ați luat copilul și l-ați dus în siguranță până în momentul când v-ați despărțit de cele două Devore?

Am urât bucata aceea cu "l-ați dus în siguranță", dar, chiar în vreme ce-mi formulam răspunsul, bătrânul murmură întrebarea în Stenomask. Acela era, însă, exact lucrul pe care-l făcusem. Nu aveam cum s-o dau cotită.

— V-am spus, nu știu cu siguranță.

— Ei bine, oferiți-mi o presumpție.

Presumpție. Unul dintre cuvintele care niciodată nu mi-au plăcut prea mult. Un cuvânt demn de Paul Harvey.

— S-ar putea să fi fost trei.

— Inclusiv Mary Devore însăși? Care conducea un... — Și-a consultat hârtia pe care o scosese din dosar. — ... un Jeep Scout model 1982?

Mi-am amintit de Ki cum spusese: *Mattie melge lepede* și am înțeles unde voia Durgin să ajungă. Și nu puteam face nimic să-l opresc.

— Da, era ea și era un Scout. Nu știu din ce an.

— Conducea sub limita maximă de viteză, la limita maximă de viteză sau deasupra limitei maxime de viteză când a trecut de locul unde stăteați dumneavoastră cu Kyra în brațe?

Mergea cam cu optzeci, dar i-am spus lui Durgin că nu puteam fi sigur. M-a îndemnat să încerc — *Știu că nu sunteți familiarizat cu nodul spânzuratului, domnule Noonan, dar sunt sigur că puteți face unul dacă vă dați puțin străduința* — și am refuzat cât de politicoș am putut.

A ridicat iarăși hârtia.

— Domnule Noonan, v-ar surprinde dacă doi martori — Richard Brooks junior, proprietarul Garajului Bun la Toate al lui Dick, și Royce Merrill, un tâmplar ieșit la pensie — pretind că doamna Devore mergea cu mult peste cincizeci și cinci de kilometri la oră când a trecut pe lângă locul unde vă aflați dumneavoastră?

— Nu știu, am spus. Eu eram preocupat de fetiță.

— V-ar surprinde să aflați că Royce Merrill a apreciat viteza mașinii la nouăzeci și cinci de kilometri pe oră?

— Asta-i ridicol. Când a apăsas frâna, ar fi trebuit să derapeze și să se răstoarne în șanț.

— Urmele derapajului, măsurate de Ajutorul de Șerif Footman, indică o viteză de cel puțin optzeci de kilometri pe oră, a spus Durgin.

Nu era o întrebare, dar s-a uitat la mine circumspect, ca pentru a mă invita să mă mai zbat puțin și să mă afund încă puțin în groapa asta puturoasă. Eu n-am spus nimic. Durgin și-a împreunat palmele sale grăsulii și s-a aplecat pe ele spre mine. Privirea circumspectă dispăruse.

— Domnule Noonan, dacă nu ați fi dus-o pe Kyra Devore pe marginea drumului — dacă nu ați fi salvat-o — nu cumva ar fi călcat-o cu mașina *propria ei mamă*?

Aceasta era întrebarea cu adevărat grea iar eu cum ar fi trebuit să-i răspund? Bissonette cu siguranță nu-mi făcea nici un semn ajutător; părea că încearcă să stabilească un contact vizual plin de înțeles cu asistenta cea frumoasă. Mi-am amintit atunci de cartea pe care o citea Mattie în paralel cu "Bartleby" — *Martor tăcut*, de Richard North Patterson. Spre deosebire de avocații lui Grisham, cei ai lui Patterson păreau întotdeauna că știu ce fac. *Obiecție, onorată instanță, îi cere martorului să speculeze*.

Am ridicat din umeri.

— Îmi cer iertare, domnule avocat, nu pot spune; mi-am lăsat globul de cristal acasă.

Am văzut iarăși sclipirea aceea urâtă în ochii lui Durgin.

— Domnule Noonan, nu vă pot promite că, dacă nu răspundeți acum acestei întrebări, nu veți fi chemat din Malibu sau din Insula Focului sau de oriunde veți merge să vă scrieți următorul op ca să-i răspundeți altă dată.

Am ridicat din umeri.

— V-am spus deja că mă preocupa fetița. Nu vă pot spune cât de repede conducea mama ei sau cât de bună e vederea lui Royce Merrill sau dacă Ajutorul de Șerif Footman a măsurat măcar urmele de derapaj care trebuia. Pe partea aceea de drum sunt o grămadă de urme, asta vă pot spune. Să presupunem că *mergea* cu optzeci? Chiar cu optzeci și cinci, să spunem. Are douăzeci și unu de ani, Durgin. La vârsta de douăzeci și unu, abilitățile de condus ale unei persoane sunt în cea mai bună stare. Probabil că ar fi ocolit-o pe copilă, și asta cu ușurință.

— Cred că ajunge.

— De ce? Fiindcă nu primiți ce voiați? — Pantoful lui Bissonette m-a lovit iarăși în gleznă, dar l-am ignorat. — Dacă sunteți de partea lui Kyra, de ce vorbiți ca și când ați fi de partea bunicului ei?

Un zâmbet mic și răutăcios a apărut pe buzele lui Durgin. Genul de zâmbet care spune: *Bine, deșteptule, vrei să ne jucăm?* A tras casetofonul puțin mai aproape de el.

— Dacă tot ați adus aminte de bunicul lui Kyra, domnul Maxwell Devore din Palm Springs, haideți să discutăm despre el puțin, vreți?

— E spectacolul dumneavoastră.

— Ați vorbit vreodată cu Maxwell Devore?

— Da.

— În persoană sau la telefon?

— La telefon.

M-am gândit să adaug că acesta făcuse cumva rost de numărul meu neînregistrat, apoi mi-am adus aminte că și Mattie făcuse, și m-am hotărât să-mi țin gura despre acest subiect.

— Când s-a întâmplat asta?

— În seara sâmbetei trecute. Seara zilei de Patru Iulie. M-a sunat în timp ce urmăream focurile de artificii.

— Iar subiectul conversației dumneavoastră a fost micuța aventură din acea dimineață?

În timp ce puneam întrebarea, Durgin și-a vârât mâna în buzunar și a scos o casetă. Gestul acesta a avut o natură ostentativă; în acea clipă a semănat cu un magician de salon arătându-ți ambele laturi ale batistei de mătase. Și trăgea o cacealma. Nu puteam fi sigur de asta... și totuși eram. Devore înregistrase conversația noastră, sunt sigur — zumzetul acela de fundal fusese cu adevărat prea puternic și, la un anumit nivel, eram conștient de lucrul acesta chiar în vreme ce vorbeam cu el — și credeam că aceasta se afla cu adevărat pe caseta pe care Durgin o introducea acum în casetofon... Însă totul era o cacealma.

— Nu-mi amintesc, am spus.

Mâna lui Durgin a paralizat în acțiunea de-a închide ușița transparentă a casetofonului. S-a uitat la mine cu o neîncredere sinceră... și cu încă ceva. Mi s-a părut că acel ceva era o mânie născută din mirare.

— Nu vă amintiți? Haideți, domnule Noonan. Cu siguranță scriitorii se *antrenează* să-și poată aminti tot felul de conversații, iar aceasta n-a avut loc decât cu o săptămână în urmă. Spuneți-mi despre ce ați vorbit.

— Chiar nu vă pot spune, i-am zis pe-o voce nepăsătoare, fără nuanțe.

Preț de o clipă, Durgin a părut aproape panicat. Apoi, trăsăturile lui s-au îndreptat. O unghie lustruită s-a plimbat înainte și înapoi peste butoanele REW, FF, PLAY și REC.

— Cum a început domnul Devore conversația? a întrebat.

— A spus alo, am zis eu cu calm și s-a auzit un sunet scurt și înfundat din spatele Stenomask-ului. Ar fi putut fi sunetul bătrânului curățându-și gâtul; ar fi putut fi un râset reținut.

Pete de culoare îi înfloreau lui Durgin în obraji.

— După alo? Ce-a urmat?

— Nu-mi amintesc.

— V-a întrebat despre acea dimineață?

— Nu-mi amintesc.

— Nu i-ați spus cumva că Mary Devore era împreună cu fiica ei, domnule Noonan? Că erau împreună, culegând flori? Nu cumva asta i-ați spus acestui bunic îngrijorat atunci când v-a întrebat despre incidentul care devenise subiect predilect de conversație pentru toți localnicii în acea zi de Patru Iulie?

— Măi, să fie, a spus calm Bissonette. Și-a ridicat o mână deasupra mesei, apoi mi-a atins palma cu degetele celeilalte, alcătuind T-ul unui arbitru. — Pauză.

Durgin s-a uitat la el. Roșeața din obraji era acum mai pronunțată, iar buzele i se întinseseră destul de tare să-i scoată la iveală dinții mici și lucrați cu grijă.

— Ce mai vrei și *tu*? aproape că a mârâit supărat, de parcă Bissonette tocmai începuse să-i povestească despre Calea Mormonilor sau poate despre Rozacrucieni.

— Vreau să încetezi să-l mai împingi de la spate pe tipul ăsta și vreau ca toată tărașenia aia despre culesul florilor să fie scoasă din procesul verbal, a spus Bissonette.

— De ce? a sărit Durgin.

— Fiindcă încerci să pui în procesul verbal lucruri pe care martorul nu vrea să le spună. Dacă vrei să întrerupem ședința pentru scurtă vreme, ca să-l putem suna pe judecătorul Rancourt, să aflăm și părerea lui...

— Îmi retrag întrebarea, a spus Durgin. S-a uitat la mine cu un soi de furie neajutorată, morocănoasă. — Domnule Noonan, vreți să mă

ajutați să fac meseria?

— Vreau s-o ajut pe Kyra Devore dacă pot spus.

— Foarte bine. — A dat din cap de parcă nu ar fi existat nici o deosebire între cele două dorințe. Atunci, spuneți-mi vă rog despre ce ați vorbit cu Maxwell Devore.

— Nu-mi pot aduce aminte.

I-am prins privirea și i-am susținut-o.

— Poate, am spus, îmi puteți dumneavoastră împrăștiată memoria.

A urmat un moment de tăcere, asemeni celui care se ivește uneori la o partidă de pocher cu miză mare chiar după ce au fost plasate ultimele pariuri și chiar înainte ca jucătorii să-și arate cărțile. Până și bătrânul pilot de atac tăcea, ochii lui clipind deasupra măștii. Apoi, Durgin a împins casetofonul la o parte cu podul palmei (expresia buzelor sale spunea că simțea pentru treaba asta cam ceea ce simțeam eu deseori pentru telefon) și s-a întors la dimineața zilei de Patru Iulie. Nu m-a întrebat deloc despre cina pe care am luat-o cu Mattie și cu Ki în seara de marți și nu s-a întors deloc la conversația pe care am avut-o cu Devore la telefon — aceea când spusese toate lucrurile alea ciudate și ușor de demontat.

Am continuat să răspund la întrebări până la unsprezece și jumătate, însă interviul s-a terminat de fapt atunci când Durgin a împins la o parte casetofonul cu podul palmei. Am știut lucrul ăsta și sunt destul de sigur că și el l-a știut.

— Mike! Mike, aici!

Mattie îmi făcea cu mâna de la una dintre mesele din zona pentru picnic din spatele estradei pentru formație din parcul public. Arăta plină de viață și fericită. I-am răspuns cu o fluturare de mână și am pornit în direcția aceea, croindu-mi drum printre copiii care jucau fazan, ocolind un cuplu de adolescenți care se giugiuleau pe iarbă și ferindu-mă de-un Frisbee după care a sărit un ciobănesc german și pe care l-a prins cu dibăcie.

Alături de ea se afla un roșcat înalt și costeliv, dar de-abia dacă am avut timp să-l observ. Mattie mi-a venit în întâmpinare când încă mă aflam pe locul cu pietriș, și-a petrecut brațele în jurul meu, m-a îmbrățișat — și nici n-a fost o îmbrățișare scurtă, de societate, cu fundul scos în afară — și apoi m-a sărutat pe gură destul de tare să-mi apese buzele de dinți. S-a auzit un plescăit puternic atunci când l-a încheiat. S-a îndepărtat și s-a uitat la mine cu o încântare nedisimulată.

— A fost sau nu cel mai mare sărut pe care l-ai primit vreodată?

— Cel mai mare în cel puțin patru ani, am spus. Te mulțumește asta?

Și, dacă nu avea să se îndepărteze de mine în următoarele câteva secunde, urma să primească o dovadă fizică a cât de multă plăcere îmi provocase sărutul acela.

— Cred că va trebui să mă mulțumească.

S-a întors spre tipul cel roșcat cu un fel ciudat de sfidător.

— Am făcut bine?

— Probabil nu, a spus el, dar cel puțin nu sunteți pentru moment în raza de acțiune a tipilor ăia bătrâni de la Garajul Bun la Toate. Mike, eu sunt John Storrow. Mă bucur să te întâlnesc în carne și oase.

L-am plăcut pe dată, poate fiindcă îl întâlnisem așezând cu grijă farfurii din carton pe o masă de picnic, îmbrăcat în costumul lui din trei piese newyorkez, în vreme ce părul lui roșcat, cârlionțat, îi era suflat de vânt asemenea unor ierburi marine. Pielea lui era alburie și pistriuată,

genul acela de piele care nu se bronzază niciodată, doar se arde și apoi se cojește pe bucăți mari, asemănătoare cu niște eczeme. Când ne-am salutat, mâna lui părea că e alcătuită doar din încheieturi. Trebuia să aibă cel puțin treizeci de ani, dar arăta de vârsta lui Mattie, iar eu am bănuț că vor mai trece cinci ani până să poată comanda o băutură alcoolică fără să-și arate permisul de conducere.

— la loc, a spus. Am pregătit un prânz din cinci feluri, grație magazinului Variety din Castle Rock — carne tocată, căreia din cine știe ce motiv, pe-aici i se spune "sandviș italianesc"... mozzarella pe băț... usturoi prăjit... ciocolată Twinkies.

— Astea-s doar patru, am spus.

— Am uitat de sucuri, a spus, și a scos dintr-o geantă maro trei sticle cu gât lung cu bere de rădăcini S'OK. Să mâncăm. Mattie e de serviciu la bibliotecă de la două la opt vinerea și sâmbăta, iar acum ar fi un moment prost pentru ea să lipsească de la serviciu.

— Cum a mers la cercul de lectură de aseară? am întrebat. Văd că nu te-a mâncat de vie Lindy Briggs.

A râs, și-a împreunat mâinile și le-a scuturat deasupra capului.

— Am fost bestială! I-am dat pe spate pe toți! N-am îndrăznit să le spun că am primit cele mai bune interpretări de la tine...

— Mulțumesc lui Dumnezeu pentru micile lui daruri, a spus Storrow.

Își desfăcea și el sandvișul din hârtia de măcelărie cernită, mișcându-se cu grijă și puțin neîncrezător, folosindu-se doar de vârfurile degetelor.

— ... așa că le-am spus că m-am uitat în vreo două cărți și că acolo am dat de niște idei călăuzitoare. A fost minunat într-un fel. M-am simțit ca o studentă.

— Bun.

— Bissonette? a întrebat John Storrow. Unde-i el? N-am mai întâlnit încă un tip pe care să-l cheme Romeo.

— A spus că trebuie să se întoarcă degrabă în Lewiston. Scuze.

— De fapt, e mai bine să fim doar noi, cel puțin pentru început.

A mușcat din sandviș — acestea se vând în rulouri lungi — și s-a uitat surprins la mine.

— Nu-i rău.

— Mănâncă mai mult de trei și devii dependent pe viață, a spus Mattie și a înfulecat sănătos dintr-al ei.

— Povestește-ne despre depo, a spus John și, cât ei au mâncat, eu am vorbit. Când am terminat, mi-am luat și eu sandvișul și m-am jucat puțin de-a prinsul din urmă. Uitasem cât de bun e unul italian — dulce, acru și uleios, toate în același timp. Desigur, nimic ce are un gust atât de bun nu poate fi sănătos; asta-i sigur. Cred că se poate spune același lucru și despre îmbrățișările sincere venite din partea unei fete tinere cu probleme legale.

— Foarte interesant, a spus John. Chiar foarte interesant.

A luat o mozzarella pe băț din punga cu pete de grăsime, a rupt o bucată din ea și s-a uitat cu un fel de oroare fascinată la albeața unsuroasă dinăuntru.

— Cei de-aici mănâncă așa ceva? a întrebat.

— Touché.

A înmuiat o bucată în borcănașul de plastic conținând sos pentru spaghete (în astfel de situații, în vestul Maine-ului acesta se numește "pastă pentru brânză") și a mâncat-o.

— Ei? I-am întrebat.

— Nu-i rău. Ar trebui să fie mult mai calde, însă.

Da, avea dreptate. Să mănânci mozzarella pe băț rece e ca și cum

ai mânca mucii reci, o observație pe care mi-am spus că o voi ține pentru mine în această vineri frumoasă de mijloc de vară.

— Dacă avea Durgin caseta, de ce n-a pus-o s-o ascultați? a întrebat Mattie. Nu înțeleg.

John și-a întins brațele în aer, și-a puscat degetele și s-a uitat la ei cu căldură.

— Probabil că nu vom ști niciodată cu siguranță, a spus.

Credea că Devore va renunța la proces — se citea asta în fiecare mișcare a corpului său și în fiecare inflexiune a vocii. Lucru care ne umplea de speranțe, însă ar fi fost bine dacă Mattie nu și-ar fi permis să fie *prea* plină de speranțe. John Storrow nu era atât de tânăr pe cât părea și probabil nici atât de neprihănit (sau așa speram eu cu fervoare), însă *era* tânăr. Și nici el, nici Mattie nu știau povestea săniuței lui Scooter Larabee. Și nici nu văzuseră chipul lui Bill Dean atunci când mi-o spusese.

— Vrei să auzi câteva ipoteze?

— Sigur, am spus.

John și-a lăsat sandvișul pe farfurie, s-a șters pe mână și apoi a început să numere pe degete.

— În primul rând, *e/* te-a sunat pe tine. Conversațiile înregistrate în asemenea circumstanțe au o valoare foarte îndoielnică. În al doilea rând, n-a vorbit tocmai ca și când ar fi fost căpitanul Kangaroo, nu-i așa?

— Nu.

— În al treilea rând, povestea pe care ai născocit-o te inculpă pe *tine*, Mike, dar nu foarte mult, și nu o inculpă pe Mattie deloc. Și, apropo, chestia aia cu Mattie suflându-i spumă lui Kyra în față, îmi place aia. Dacă mai mult de-atât nu pot face, ar fi spre folosul lor să renunțe chiar acum. În ultimul rând — și aici se află probabil adevărul — cred că Devore suferă de Boala lui Nixon.

— Boala lui Nixon? a întrebat Mattie.

— Caseta pe care o are Durgin nu e singura casetă. Nu poate fi. Iar socrul tău se teme că, dacă introduce ca probă în proces o casetă înregistrată cu cine știe ce aparatură are el la Warrington, noi le-am putea cita pe toate. Iar eu blestemat să fiu dacă n-aș încerca să fac asta.

Mattie părea năucită.

— Ce se poate afla pe ele? Și dacă-i ceva rău, de ce nu le distruge pur și simplu?

— Poate că nu are cum, am spus. Poate că are nevoie de ele în alte scopuri.

— Nu prea contează asta, a spus John. Durgin mergea la cacealma și *asta* contează. Își lovi podul palmei ușor pe tăblia mesei de picnic. — Cred că renunță la caz. Chiar cred asta.

— E prea devreme să ne gândim la așa ceva, am spus imediat, dar mi-am dat seama după chipul lui Mattie — strălucind mai puternic ca niciodată — că răul se înfăptuise.

— Spune-i și lui ce ai mai făcut până acum, l-a îndemnat Mattie pe John. Apoi eu trebuie să plec la bibliotecă.

— Unde o trimiți pe Kyra în zilele tale lucrătoare? am întrebat-o.

— La doamna Cullum. Locuiește cu trei kilometri mai în sus pe Wasp Hill Road. În iulie mai e și ȘBV de la zece până la trei. Asta-i Școala Biblică de Vară. Lui Ki îi place la nebunie, mai ales cântatul și teatrele de păpuși cu Noe și Moise. Autobuzul o lasă acasă la Arlene și eu vin s-o iau pe la nouă și un sfert. — A zâmbit puțin dusă pe gânduri. — Când ajungem, de obicei doarme tun întinsă pe canapea.

John a continuat să vorbească următoarele aproximativ zece minute. Nu se ocupa de mult de caz, dar pusese deja o mulțime de roți

în mișcare. Un tip din California aduna informații despre Roger Devore și Morris Ridding ("aduna informații" suna mult mai bine decât "își băga nasul peste tot"). Pe John îl interesa în mod deosebit să afle ce natură avea relația dintre Roger Devore și tatăl lui și dacă Roger avea cunoștință de nepoțica lui din Maine. John pornise și o campanie pentru a afla cât mai multe lucruri posibil despre activitățile și mișcările lui Max Devore de când se întorsese în TR-90. De asta se ocupa un investigator particular, unul recomandat de Romeo Bissonette, avocatul meu cu împrumut.

În vreme ce vorbea, frunzărind rapid un carnețel pe care-l scosese din buzunarul sacoului, mi-am amintit ce-mi spusese la telefon despre Doamna Dreptate: *Pune-i niște cătușe la încheieturile solide ale mâinilor ei și lipește-i niște leucoplast peste gură să se asorteze cu panglica de la ochi, violează-o și arunc-o în noroi. Poate că era o imagine prea dură pentru ceea ce făceam noi, dar mi-am spus că cel puțin îi dădeam ușor târcoale.*

Mi l-am imaginat pe sărmanul Roger Devore la bara martorilor, venit cu avionul cale de patru mii opt sute de kilometri să fie întrebat despre preferințele lui sexuale. Trebuia să țin cont însă de faptul că tatăl lui îl pusese în această postură, și nu Mattie, eu, sau John Storrow.

— Ai mai făcut progrese în încercarea de-a te întâlni cu Devore sau cu consilierul lui șef pe probleme legale? am întrebat.

— Nu știu sigur. Vaporul s-a lansat la apă, oferta e pe masă, pucul e pe gheață, alege metafora care-ți place, amestecă-le și fă-le să se potrivească dacă asta vrei.

— Fierul e pus la încins în foc, a spus Mattie.

— Pionii-s pe tabla de joc, am adăugat eu.

Ne-am uitat unul la altul și am râs. John ne-a privit cu tristețe, apoi a suspinat, și-a luat sandvișul și a început iarăși să mănânce din el.

— Chiar trebuie să te întâlnești cu el și cu avocatul lui care face mai mult sau mai puțin figurați ? am întrebat.

— Ai vrea să câștigi jocul ăsta și apoi să descoperi că Devore o poate lua de la capăt folosindu-se de comportamentul lipsit de etică al apărătorului legal al lui Mary Devore? a replicat John.

— Nici măcar să nu glumești cu așa ceva! a strigat Mattie.

— Nu glumea, a spus John. Trebuie să fie împreună cu avocatul lui, da. Nu cred că asta se va întâmpla, nu în jocul ăsta. Nici măcar nu am văzut cum arată *bășinosu'* ăsta bătrân și trebuie să vă spun că mor de curiozitate.

— Dacă doar de asta ai nevoie să fii fericit, vino la terenul de softball marțea viitoare seara, a spus Mattie. Va fi acolo în scaunul lui cu roțile dichisit, râzând și bătând din palme și sugând din masca aia de oxigen blestemată la fiecare aproximativ cincisprezece minute.

— Nu-i o idee rea, a spus John. Trebuie să mă întorc la New York pentru week-end — plec *après* Osgood — dar poate că vin marți înapoi. S-ar putea să-mi aduc și mânușa de joc.

A început să curețe masa și, iarăși, mi s-a părut că arată atât sclifosit, cât și afectuos în același timp, așa cum și arăta Stan Laurel atunci când purta șorț. Mattie l-a dat repede la o parte și a preluat controlul.

— Nimeni n-a mâncat ciocolata Twinkie pe care am adus-o, a spus ea, puțin tristă.

— Du-le acasă fiicei tale, a spus John.

— Nici vorbă. Nu-i dau voie să mănânce chestii d-astea. Ce fel de mamă mă credeți?

Ne-a observat expresiile, a repetat ceea ce tocmai spusese, apoi a izbucnit în râs. Ne-am alăturat și noi.

Bătrânul Scout al lui Mattie era parcat într-unul dintre locurile înclinate din spatele monumentului de război, care, în Castle Rock, e reprezentat de statuia unui soldat din primul război mondial cu o porție generoasă de găinaț pe casca sub formă de oală. Lângă Scout era parcat un Taurus nou-nouț cu abțibildul firmei de închirieri auto Hertz, lipit sub cel de inspecție tehnică. John și-a aruncat servieta — liniștitor de subțirică și nu foarte ostentativă — pe bancheta din spate.

— Dacă reușesc să mă întorc marți, te sun, i-a spus lui Mattie. Te sun și dacă reușesc să stabilesc o întâlnire cu socrul tău prin Osgood ăsta.

— O să cumpăr eu sandvișurile italienești atunci, a spus Mattie.

John a zâmbit, apoi a prins-o de braț cu o mână și cu cealaltă m-a prins pe mine. Semăna cu un preot nou venit în oraș pregătindu-se să cunune primul cuplu.

— Discutați la telefon dacă simțiți nevoia, a spus, ținând minte mereu că unul sau amândouă posturile s-ar putea să fie urmărite. Întâlniți-vă la piață din întâmplare. Mike, tu s-ar putea să simți nevoia de a da pe la biblioteca din localitate și de a împrumuta o carte.

— Nu înainte să-ți înnoiești abonamentul, însă, a spus Mattie, aruncându-mi între timp o privire rezervată.

— Dar gata cu vizitele la rulota lui Mattie. Ne-am înțeles?

Am spus da; ea a spus da; John Storrow a părut neconvins. M-a făcut să mă întreb dacă vedea pe fețele sau în mișcărilor noastre ceva ce n-ar fi trebuit să se vadă.

— Și-au construit o strategie de atac care mai mult ca sigur că nu va da rezultate, a spus. Nu putem risca să le oferim ocazia să-și schimbe tactica. Asta înseamnă fără întâlniri suspecte între voi doi; și asta înseamnă și fără întâlniri suspecte între Mi-ke și Kyra.

Mina șocată a lui Mattie o făcea să pară iarăși de doisprezece ani.

— Mike și Kyra! Despre ce vorbești?

— Alegații de molestare a unui copil aruncate de către oameni atât de desperați, că sunt dispuși să încerce orice.

— Asta-i ridicol, a spus ea. Iar dacă socrul meu vrea să arunce cu genul ăsta de noroi...

John a dat din cap.

— Da, ne-am vedea nevoiți să aruncăm înapoi. Presa de pe întreaga coastă ar urma să preia știrea, poate chiar și cei de la Tribunal TV, Domnul să ne binecuvânteze și să ne salveze sufletele. Dacă putem evita ceva de genul ăsta, de ce să n-o facem? Nu face bine adulților și nu face bine nici unui copil. Nici acum și nici mai târziu.

S-a aplecat și a sărutat-o pe Mattie pe obraz.

— Îmi cer scuze pentru întreaga poveste, a spus el, și chiar a părut că regretă sincer. Pur și simplu așa-i un caz de custodie.

— Cred că m-ai prevenit. Dar pur și simplu... gândul că ar face cineva un asemenea lucru doar fiindcă nu are cum altfel să câștige...

— Dă-mi voie să te previn iarăși, a spus. Chipul lui s-a apropiat atât de mult de-un rânjet, cât îi permiteau probabil trăsăturile lui tinere și sănătoase. — Avem de-a face cu un om foarte bogat și cu o problemă foarte delicată. Combinația asta s-ar putea asemana cu manevrarea unei dinamite vechi.

M-am întors spre Mattie.

— Încă-ți mai faci griji pentru Ki? Încă mai simți că e în pericol?

Am observat că se gândește să-și îmblânzească răspunsul — dintr-o simplă și bătrână rezervă de yankeu, cel mai probabil — și apoi s-a

hotărât să n-o facă. S-a hotărât, probabil, că împlânzirea e un lux pe care nu și-l putea permite.

— Da. Dar nu-i decât un sentiment, să știi.

John se încrunta. Am presupus că ideea că Devore ar putea apela la măsuri extralegale de a obține ce-și dorea îi trecuse prin minte și lui.

— N-o pierde din ochi atât cât poți, i-a spus. Eu respect intuițiile. A ta se bazează pe ceva concret?

— Nu, a răspuns Mattie și privirea ei furtivă în direcția mea mă ruga să-mi țin gura. Nu chiar.

A deschis portiera Scout-ului și a aruncat înăuntru gentuța cu ciocolatele Twinkie — se hotărâse totuși să le păstreze. Apoi s-a întors spre John și spre mine cu o mină aproape de furie.

— Nu știu cum să urmez sfatul acela, însă. Lucrez cinci zile pe săptămână și, în august, când aducem la zi microfilmele, voi lucra șase zile. Acum, Ki ia masa de prânz la Școala Biblică de Vară și cina la Arlene Cullum. Eu o văd doar dimineața. În restul timpului... — Știam ce voia să spună înainte spună; expresia era veche. — ... e pe TR.

— Te-aș putea ajuta să găsești un *au pair*¹, am spus, spunându-mi că aș ieși mult mai ieftin decât cu John Storrow.

— Nu, au spus atât de la unison, că s-au uitat unul la altul și au râs. Dar, chiar și când râdea, Mattie părea încordată și nefericită.

— Nu vom lăsa în urmă hârtoage de care să se folosească Durgin și echipa de avocați a lui Devore a spus John. Cine mă plătește pe mine e-un lucru. Cine-i plătește lui Mattie ajutorul pentru supravegherea copilului e un altul.

— Pe lângă asta, am acceptat deja destul de la tine, a spus Mattie. Mai mult decât să pot dormi cu sufletul împăcat. Nu am de gând să mă afund și mai tare doar pentru o toană.

A urcat în Scout și a închis portiera.

Mi-am așezat mâinile pe geamul deschis. Acum eram la același nivel și ne priveam ochi în ochi atât de intens, că era deconcertant.

— Mattie, nu am pe ce altceva să-mi cheltui banii. Sincer.

— Când vine vorba de onorariul lui John, accept. Fiindcă onorariul lui o privește pe Ki. — Și-a așezat mâna peste a mea și a strâns ușor. — Chestia astalaltă, mă privește pe mine. Bine?

— Mda. Dar trebuie să-i spui bonei și celor care se ocupă de chestia asta cu Biblia că ai pe rol un proces de custodie, un proces dificil probabil, și că nu au voie să o lase pe Kyra să plece cu nimeni, nici chiar cu cineva cunoscut, fără a primi acceptul tău.

A zâmbit.

— Deja am aranjat asta. La îndemnul lui John. Păstrăm legătura, Mike.

Mi-a ridicat mâna, a sărutat-o sonor și din inimă, și a plecat.

— Ce crezi? I-am întrebat pe John în vreme ce urmăream cum Scout-ul se îndepărtează către noul pod Prouty, care trece peste pârâul Castle și-și varsă traficul în șoseaua 68.

— Cred că e minunat că are un binefăcător cu stare și un avocat isteț, a spus el. A făcut o pauză, apoi a adăugat: Dar îți spun ceva: Mattie, cumva, nu-mi lasă impresia unei persoane norocoase. Am un sentiment... nu știu...

— Că o învăluie un nor pe care nu-l poți vedea foarte clar.

— Poate. Poate că asta e. — Și-a trecut degetele prin hățișul roșcat

¹Persoană străină care se ocupă de treburile domestice ale unei familii în schimbul unei camere de locuit și a meselor, având ocazia să învețe limba vorbită de familia respectivă.

al părului său. — Nu știu decât că-i ceva trist.

Știam exact despre ce vorbea... doar că eu mai simțeam ceva. Voiam să stau în pat cu ea, tristă sau nu, corect sau nu. Voiam să-i simt mâinile atingându-mă, trăgându-mă și apăsându-mă, mângâindu-mă și lovindu-mă. Voiam să-i pot mirosi pielea și să-i simt gustul părului. Voiam să-i simt buzele mișcându-se pe urechea mea, respirația gâdilându-mi perișorii din pavilion când îmi spune să fac ce vreau, orice vreau.

M-am întors la Sara Laughs cu puțin înainte de două și am intrat înăuntru, gândindu-mă la nimic altceva decât la biroul meu și la IBM-ul cu corp de literă Courier. Scriam din nou — *scriam*. Încă de-abia îmi venea să cred. Aveam să lucrez (nu că mi s-ar fi părut a fi muncă după patru ani de lenevie) până la ora șase, să înot, după care să merg la Village Cafe pentru una dintre specialitățile bogate în colesterol ale lui Buddy.

În clipa în care am călcat pragul, clopoțelul lui Bunter a început să sune strident. M-am oprit în foaier, cu mâna înțepenită pe clanță. Casa era încinsă și puternic luminată, nici urmă de umbră nicăieri, însă pielea de găină ce se forma pe brațele mele îmi dădea senzația că e miezul nopții.

— Cine-i acolo? am strigat.

Clopoțelul a tăcut. A urmat o clipă de liniște și apoi a țipat o femeie. S-a auzit de pretutindeni, a țâșnit din aerul înșorit, plin de praf, așa cum iese transpirația din pielea încălzită. A fost un țipăt de durere, de furie, de mâhnire... dar, cel mai mult, a fost un țipăt de oroare. Și am răspuns și eu cu un strigăt. Nu m-am putut înfrâna. Fusesem speriat să stau pe scările întunecate ale pivniței, ascultând pumnul nevăzut cum lovește în izolație, dar sentimentul de acum era mult mai rău.

Nu s-a oprit — țipătul acela. S-a pierdut, așa cum se pierduse și plânsetul de copil; s-a pierdut ca și când persoana care țipa era târâtă cu viteză pe un coridor lung, departe de mine.

Într-un sfârșit, a dispărut.

M-am sprijinit de bibliotecă, cu palma apăsată pe tricou, inima galopându-mi sub ea. Mă luptam să respir, iar mușchii îmi lăsau senzația aceea ciudată de *explozie* pe care o încerci după ce te-ai speriat cum scrie la carte.

A trecut un minut. Bătăile inimii au încetinit gradual, și respirația a încetinit o dată cu ele. M-am îndreptat de spate, am făcut un pas împleticit și, când am văzut că mă țin picioarele, am mai făcut doi. Am rămas în ușa bucătăriei, uitându-mă de-a lungul sufrageriei. Deasupra șemineului, elanul Bunter se uita sticlos înapoi la mine. Clopoțelul din jurul gâtului lui atârna nemișcat și fără să scoată vreun clinchet. O rază încinsă de soare strălucea pe-o latură a lui. Singurul sunet era al ceasului ăla prostesc cu Pisica Felix din bucătărie.

Gândul care nu-mi dădea pace nici atunci era acela că femeia care țipase fusese Jo, că Sara Laughs era bântuită de soția mea și că suferea. Moartă sau nu, soția mea suferea.

— Jo? am întrebat încet. Jo, ești...

Plânsetul a început din nou — plânsetul unui copil terifiat. În aceeași clipă, gura și nasul mi s-au umplut încă o dată cu gustul feros de apă de lac. Mi-am dus o mână la gât, speriat și cu gura larg deschisă, apoi m-am aplecat deasupra chiuvetei și am scuipat. S-a întâmplat cum se întâmplase și înainte — în loc să dau afară un șuvoi de apă, n-a ieșit nimic decât puțină salivă. Sentimentul de saturație dispăruse, ca și când nici n-ar fi existat vreodată.

Am rămas în loc, ținându-mă cu forță de teighea, aplecat deasupra

chiuvetei, semănând probabil cu un bețiv care a încheiat petrecerea dând afară aproape tot ce stinsese cu o seară în urmă.

Chiar așa mă și simțeam — uluit și cu privirea împăienjenită, prea copleșit de sentimente să-mi dau seama ce se întâmpla de fapt.

Într-un sfârșit, m-am îndreptat iarăși de spate am luat prosopul așezat pe mânerul mașinii de spălat vase și mi-am șters fața cu el. Aveam în frigider ceai și-mi doream în cel mai groaznic fel un pahar mare și gătit de gheață. Am întins mâna după mâner și am paralizat. Fructele și legumele din magneți erau iarăși aranjate în cerc. În mijloc erau acestea:

ajutor mănec

Ajunge, mi-am spus. Plec de-aici. Chiar acum. Astăzi.

Totuși, o oră mai târziu, mă aflu în biroul nădușitor cu un pahar de ceai cu gheață așezat pe masă lângă mine (cuburile din el se topiseră demult), îmbrăcat doar în slipul de baie și pierdut în lumea pe care o cream — cea în care un detectiv particular pe nume Andy Drake încerca să demonstreze că John Shackleford nu era ucigașul în serie supranumit Șapca de Base-ball.

Așa reușim să mergem mai departe: câte o zi o dată, câte o masă o dată, câte o durere o dată, câte o respirație o dată. Dentiștii merg pe câte un nerv o dată; constructorii de vapoare fac câte o carenă o dată. Dacă scrii cărți, mergi cu câte o pagină o dată. Întoarcem spatele tuturor lucrurilor pe care le știm și tuturor lucrurilor de care ne temem. Analizăm oferte comerciale, ne uităm la meciul de fotbal, preferăm Sprite în defavoarea AT&T-ului. Numărăm păsările de pe cer și nu vrem să ne întoarcem fața de la fereastră când auzim pașii cuiva în spatele nostru, venind pe coridor înspre noi; spunem da, sunt de acord că deseori norii par a lua forma altor lucruri — a unui pește și a unui unicorn și a unui călăreț —, dar nu sunt de fapt decât niște nori. Spunem că nu sunt decât niște nori chiar și atunci când îi luminează fulgerul, și ne întoarcem atenția la următoarea masă, la următoarea durere, la următoarea respirație, la următoarea pagină. Așa reușim să mergem mai departe.

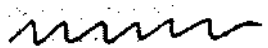
CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Cartea era serioasă, bine? Cartea era magnifică.

Mă temeam să mă mut dintr-o cameră într-alta, cu atât mai puțin să-mi adun mașina de scris și manuscrisul subțirel, de-abia început, și să mă întorc la Derry. Acesta ar fi fost un gest la fel de periculos ca acela de a scoate un nou-născut afară în furtună. Așa că am rămas, rezervându-mi însă dreptul de-a pleca dacă deveneau prea ciudate lucrurile (așa cum își rezervă și fumătorii dreptul de a renunța la țigări dacă se înrăutățește tusea) și astfel a trecut o săptămână. S-au întâmplat diverse lucruri în acest timp, dar, până să-l întâlnesc pe Max Devore pe Stradă în vinerea următoare — pe șaptesprezece iulie, trebuie să fi fost —, cel mai important lucru a fost acela că am continuat să lucrez la romanul care avea să se cheme, dacă-l terminam, *Prietenul meu din copilărie*. Poate că întotdeauna ne spunem că lucrul pe care l-am pierdut a fost cel mai bun lucru... sau ar fi fost cel mai bun. Nu știu sigur. Tot ce știu este că adevărata mea viață a însemnat în acea săptămână Andy Drake, John Shackleford și o siluetă umbrită care stătea undeva departe în fundal. Raymond Garraty, prietenul din copilărie al lui John Shackleford. Un bărbat care purta uneori o șapcă de base-ball.

În timpul acelei săptămâni, manifestările au continuat în casă, dar la

un nivel mai scăzut — n-a fost nimic ce să semene cu strigătul acela care-mi înghețase sângele în vene. A sunat de câteva ori clopoțelul lui Bunter și de câteva ori fructele și legumele din magneți s-au re poziționat în cerc... niciodată cu vreun cuvânt în mijloc, însă; nu în acea săptămână. Într-o dimineață, m-am trezit și am văzut că recipientul cu zahăr era răsturnat, ducându-mă cu gândul la povestea lui Mattie cu făina. Nu era nimic scris în zahărul vărsat, însă se vedea o linie șerpuită...

... ca și când ar fi încercat cineva să scrie și nu reușise. Dacă acesta era cazul, îl compătimeam. Știam cum e să simți *asta*.

Depoziția mea în fața redutabilului Elmer Durgin avusese loc vineri, pe data de zece. Marțea următoare am mers pe Stradă până la terenul de softball de la Warrington, sperând să-l ginesc pe Max Devore. Era aproape de ora șase când am ajuns destul de aproape să aud țipetele, scandările și sunetul mingilor lovite. O potecă marcată cu simboluri rustice (*W*-uri curbate, săpate în lemnul de stejar al unor săgeți) te ducea pe lângă o radă abandonată, două șoproane și un foișor acoperit pe jumătate de cârceii unui mur. Am ajuns într-un sfârșit la un teren liber. O grămadă de ambalaje de cartofi prăjiți, de acadele și de cutii de bere sugerau faptul că, uneori, oamenii urmăreau meciurile din acest loc privilegiat. Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Jo și la prietenul ei misterios, tipul în jachetă sport maro, tipul corpolent care-și petrecuse un braț în jurul mijlocului ei și care o condusesese de la meci, râzând, înapoi spre Stradă. De două ori în timpul week-end-ului fusese cât pe ce s-o sun pe Bonnie Amudson să văd dacă pot cumva să aflu cine era tipul ăla, să-i pot pune un nume, și de fiecare dată dădusem îndărăt. Câini care dorm, mi-am spus de fiecare dată. Câini care dorm, Michael.

Aveam întreaga zonă din spatele terenului numai pentru mine în acea seară și mi se părea a fi la o distanță potrivită de baza principală, având în vedere că bărbatul care-și parca de obicei scaunul cu roțile în spatele ei mă făcuse mincinos și că eu îl invitaseam să-și vâre numărul meu de telefon acolo unde lumina soarelui e slabă.

În orice caz, nu trebuia să-mi fac griji. Devore nu era în public, așa cum nu era nici fermecătoarea Rogette.

Am observat-o însă pe Mattie în spatele gardului protector din plasă cu ochiuri mari de la linia primei baze. John Storrow se afla lângă ea, îmbrăcat în jeanși și o cămașă ușoară, părul lui roșcat ascuns aproape complet sub o șapcă purtând emblema celor de la Mets. Au stat pe margine, urmărind meciul și discutând asemenea unor prieteni vechi vreme de două reprize, înainte să mă observe — mai mult decât de ajuns timp pentru ca eu să mă simt invidios pe poziția lui John, și chiar puțin gelos.

Într-un sfârșit, cineva a aruncat o minge lungă spre centru, unde liziera pădurii servea singură de gard. Mijlocașul a început să alerge cu spatele, însă mingea avea să treacă mult peste capul lui. Se îndrepta pe direcția mea, la dreapta. M-am îndreptat într-acolo fără să gândesc, sărind prin ierburile care creșteau între gazonul tuns al terenului și copaci, sperând că nu alerg prin urzici. Am prins mingea în mâna stângă și am râs când unii dintre spectatori m-au ovaționat. Mijlocașul m-a aplaudat lovind cu mâna dreaptă goală în buzunarul mânușii din cea stângă. Cel care lovise fugea lejer între timp în cerc, trecând pe la toate

bazele, știind că marcase un tur complet, stabilit prin regulament.

Am aruncat rapid mingea jucătorului și, în timp ce mă întorceam la locul de unde plecasem, între ambalajele de acadele și cutiile de bere, m-am uitat înapoi și i-am văzut pe Mattie și pe John uitându-se la mine.

Dacă există vreun lucru care să confirme faptul că nu suntem decât o altă specie de animal, una cu un creier puțin mai mare și cu o idee *mult* mai mare despre importanța noastră în schema universală a lucrurilor, acela e dezvoltata capacitate de-a ne exprima prin gesturi când suntem nevoiți s-o facem. Mattie și-a împreunat mâinile la piept, și-a aplecat capul spre stânga, a ridicat din sprâncene — *Eroul meu*. Eu am ridicat mâinile la înălțimea umerilor și am îndreptat palmele către cer — *Noroc chior, dom'șoară, n-a-nsemnat ni'ca*. John și-a aplecat capul și și-a dus degetele la frunte, ca și când l-ar fi durut ceva acolo — *Norocos nemernic ce ești*.

O dată aceste comentarii făcute, am arătat spre locul din spatele bazei principale și-am ridicat din umeri a întrebare. Cu o repriză mai târziu, un băiețuș care semăna cu un pistru gigant, gata să explodeze, a fugit spre locul unde mă aflam eu, maioul cu Michael Jordan, mult prea mare pentru el, fluturându-i în jurul gleznelor asemenea unei rochii.

— Tipu' de acolo mi-o dat cincizăci de cenți să vă zic că tre' să-l sunați mai târziu la hotelu' la care stă în Rock, a spus, arătând cu degetul spre John. A zis să-mi mai dați cincizăci de cenți dacă aveți v-un răspuns.

— Spune-i că-l sun pe la nouă și jumătate, am zis. Numai că nu am nimic mărunț la mine. Accepti un dolar întreg?

— Hei, mda, super.

L-a înșfăcat, s-a întors să plece, apoi s-a întors la loc, a rânjit, scoțând la iveală o dantură prinsă undeva între Actul I și Actul II. Cu jucătorii de soft-ball în fundal, arăta ca un personaj arhetipal de-al lui Norman Rockwell¹.

— Tipu' vă mai zice și că aia o fo' o prindere de tot rahatu'.

— Spune-i că același lucru-l zicea lumea mereu și despre Willie Mays².

— Willie cine?

Ah, ce tineri. Ah, ce moravuri.

— Spune-i doar, fiule. Va ști el.

Am mai stat o repriză, dar meciul începea deja să lăncezească, Devore încă nu apăruse, așa că m-am întors acasă pe unde venisem. Am întâlnit un pescar care stătea pe o stâncă și doi tineri alergând pe Stradă către Warrington, ținându-se de mână. Mi-au spus bună și eu le-am răspuns bună. Mă simțeam singur și mulțumit în același timp. Cred că asta e-un fel de fericire destul de rară.

Când ajung acasă, unii își verifică robotul telefonic; în vara aceea, eu am verificat mereu ușa frigiderului. Eenie-meenie-chili-beanie, cum obișnuia să spună Bullwinkle Moose³, spiritele sunt pe cale să vorbească. În seara aceea n-au vorbit, chiar dacă fructele și legumele din magneți se regrupaseră într-o formă sinuoasă asemănătoare cu un șarpe sau

¹Norman Rockwell (1894-1978) — ilustrator american ale cărui desene, dintre care multe au apărut pe coperta revistei Sunday Evening Post, oferă o imagine nostalgică, idealizată a vieții americane de zi cu zi.

²Willie Howard Mays Jr (n. 1931) — cunoscut și sub numele de "Say Hey Kid", jucător american de base-ball, excelent fundaș, alergător și marcator în principal pentru echipele New York și San Francisco Giants (1951-1972); a înregistrat 660 de tururi complete.

³Personaj de desen animat

poate cu litere *S* trăgând un pui de somn:

Puțin mai târziu, l-am sunat pe John și l-am întrebat unde fusese Devore, iar el a repetat în cuvinte ceea ce îmi spusese deja, mult mai pe scurt, prin gesturi.

— E primul meci de la care lipsește de când s-a întors, a spus. Mattie a încercat să întrebe câțiva oameni dacă se simte bine și opinia generală a părut să fie că da... cel puțin din câte știau ei.

— Cum adică a *încercat* să întrebe câțiva oameni?

— Adică mai mulți nici n-au vrut să-i vorbească. "l-au servit indiferență", ar fi spus cei din generația părinților mei. (*Ai grijă, amice, am gândit dar n-am rostit, asta nu-i decât cu jumătate de pas mai departe de generația mea*) l-a vorbit într-un sfârșit una dintre vechile ei prietene, dar s-a generalizat o atitudine urâtă față de Mattie. Poate că Osgood ăla o fi un vânzător de nimic, dar în calitate de domnul Dăbani al lui Devore se descurcă de minune să o izoleze pe Mattie de ceilalți oameni din oraș. *Este* ăsta un oraș, Mike? Încă n-am înțeles bine partea asta.

— Nu-i decât TR-ul, am spus absent. Nu am cum să explic altfel. Chiar crezi că Devore îi cumpără *pe toți*? Asta nu prea susține vechea idee wordsworthiană cu privire la inocența și bunătatea pastorală, nu-i așa?

— Cheltuiește bani și se folosește de Osgood — poate și de Footman — să împrăști tot soiul de povești. Iar oamenii de pe-aici par cel puțin la fel de onești ca și niște politicieni onești.

— Cei care-și păstrează valoarea?

— Mda. O, și l-am văzut pe unul dintre posibili martori principali ai lui Devore în Cazul Copilului Fugar. Pe Royce Merrill. Era la depozitul pentru echipament împreună cu câțiva dintre vechii lui prieteni. L-ai observat și tu cumva?

l-am spus că nu-l observasem.

— Tipul trebuie că are o sută treizeci de ani, a spus John. Are un baston cu cap de aur de mărimea gării curului unui elefant.

— Ți-l un baston *Boston Post*. Cea mai bătrână persoană din zonă are dreptul să-l păstreze.

— Și nu mă-ndoiesc că l-a primit pe merit. Dacă-l aduc la bară avocații lui Devore, o să-l dezosez.

Era ceva cutremurător în încrederea voioasă a lui John.

— Sunt sigur, am spus. Cum a reacționat Mattie să fie tratată cu indiferență de vechii ei prieteni?

Mi-am adus aminte de ea spunând cât de tare ura serile de marți, că ura să se gândească la meciurile de softball desfășurându-se așa cum o făcuseră dintotdeauna pe terenul pe care își întâlnise răposatul soț.

— A reacționat bine, a spus John. Cred că a renunțat deja la ei, spunându-și că sunt o cauză pierdută.

Aveam motive să mă-ndoiesc de asta — dacă nu mă înșel, îmi amintesc că la douăzeci și unu de ani cauzele pierdute sunt un fel de lucruri rare — dar nu am spus nimic.

— Rezistă. A fost singură și speriată. Cred că, în sinea ei, e posibil să fi început deja să renunțe la Kyra, dar acum și-a recăpătat în totalitate încrederea. În mare parte, datorită faptului că te-a cunoscut pe tine. Asta zic și eu întâmplare fantastic de norocoasă.

Ei bine, poate. Într-o străfulgerare, mi-am amintit că-mi spusese

cândva fratele lui Jo, Frank, că nu crede că există noroc, ci doar soartă și alegeri inspirate. Apoi mi-am amintit imaginea aceea a TR-ului străbătut din toate părțile de cabluri invizibile, legături nevăzute, dar la fel de solide ca oțelul.

— John, am uitat să-ți pun cea mai importantă întrebare dintre toate, ieri, după depoziția mea. Cazul acesta de custodie care ne preocupă pe toți atât de mult... a fost programat pentru sala de judecată?

— Bună întrebare. Până sâmbătă am verificat de trei ori, la fel a făcut și Bissonette. În cazul în care Devore și oamenii lui nu au pus la cale ceva foarte mârșav, cum ar fi să ceară judecarea într-un alt district, nu cred că a fost programat.

— Au voie să facă asta? Să ceară judecarea într-un alt district?

— Poate. Dar probabil nu fără să aflăm și noi.

— Ce-nseamnă asta, atunci?

— Că Devore e pe cale să renunțe, a spus John cu promptitudine. Deocamdată, nu văd cum altfel aș putea explica lucrul ăsta. Mă-ntorc la New York mâine la prima oră, dar te mai sun. Dacă se întâmplă ceva pe-aici, fă același lucru.

Am spus că așa voi face și m-am dus să mă culc. N-am împărțit visele cu nici un musafir feminin. Asta a fost într-un fel o ușurare.

Când am coborât la parter să-mi umplu la loc paharul cu ceai rece, târziu în dimineața zilei de miercuri, Brenda Meserve întinsese pe veranda din spate stativul pentru uscat rufe și tocmai îmi atârna hainele la soare. Făcea lucrul ăsta așa cum, fără îndoială, o învățase mama ei, punând pantalonii și cămășile pe partea exterioară și chiloții în interior, unde să nu poată vedea nici un trecător băgăcios ce ai ales să porți cel mai aproape de piele.

— Le puteți lua de pe sârmă pe la ora patru, a spus doamna M., pregătindu-se să plece. S-a uitat la mine cu ochiul scrutător și cinic al unei femei care s-a "ocupat" de bărbați cu stare întreaga ei viață. — Să nu cumva să uitați și să rămână afară toată noaptea — hainele pe care s-a așezat roua nu mai miros a proaspăt până ce nu le speli din nou.

I-am spus cât am putut de umil că o să-mi amintesc să iau hainele de pe sârmă. Am întreat-o apoi, simtindu-mă ca un spion încercând să descoasă un funcționar al ambasadei, dacă îi dădea impresia că totu-i în regulă cu casa.

— În regulă cum? m-a întrebat, ridicând spre mine o sprânceană stufoasă.

— Păi, am auzit zgomote ciudate de vreo două ori. Noaptea. A strâmbat din nas.

— E-o casă din bușteni, nu-așa? E construită cu schimbu', să zic așa. Se așază, o aripă s-așază p-alta. Asta ați auzit, cel mai probabil.

— Nu-s fantomele, hă? am spus, ca și când aș fi fost dezamăgit.

— Din câte-am văzut eu, nu, a spus rece ca un contabil, dar mama zicea că-s destule pe-acilea. Ea zicea că tot lacu-i bântuit. De indienii Micmac ce-au trăit pe-acilea pân-au fost goniți de generalul Wing, de toți ăi de-au mers să lupte-n Războiu' Civil și-au murit pe front — peste șase sute au mers din partea asta de lume, domnule Noonan, și s-au întors mai puțin de o sută cincizeci... cel puțin pe picioarele lor. Mama zicea că partea asta de Dark Score e bântuită și de fantoma băiatului ăluia negru ce-a murit acilea, sărmanu' țânc. Era al unuia dintre ăi din Red-Tops, știți.

— Nu — știu despre Sara and the Red-Tops, dar nu și despre asta.

Am făcut o pauză.

— S-a înecat?

— Na, s-a prins într-o cursă pentru animale. S-a zbatut acolo aproape ziua-ntreagă, strigând după ajutor. Într-un sfârșit, l-au găsit. L-au salvat picioru', da' n-ar fi trebuit s-o facă. L-a intrat infecția-n sânge și-a murit. Vara lui nouă sute unu era. Din pricina asta au plecat, cred — era prea trist să rămână. Da' mama susținea că micuțu' ăla, e/ a rămas. Ea zicea că el încă mai e pe TR.

M-am întrebat ce-ar spune doamna M. dacă i-aș zice că micuțu' ăla era foarte probabil că venise să-mi ureze bun venit când am ajuns de la Derry și că, de-atunci, mai venise de câteva ori în vizită la mine.

— A mai fo' apoi și tata lu' Kenny Auster, Normal, a spus. Știți povestea, nu? Oh, e-o poveste groaznică.

Părea mai degrabă fericită — fie că știa o poveste atât de teribilă, fie că avea ocazia s-o spună cuiva.

— Nu, am spus. Îl știu pe Kenny, însă. E cel cu ogarul irlandez. Afină.

— Aha. Se-ocupă o țără de tâmplărie și-o țără de îngrijitu' caselor, așa cum făcea și taică-său înaintea lui. Taică-său a avut grijă de multe dintre casele astea, știți, și chiar după ce s-a terminat al doilea război mondial, Normal Auster l-a-necat pe fratele mai mic al lu' Kenny în curtea din spatele casei lui. Asta se-ntâmpla pe când locuiau pe Wasp Hill, acolo unde drumu' se-mparte, unu' mergând la vechiu' doc și celălalt la debarcader. Nu l-a-necat pe țânc în lac, însă. L-a așezat pe jos sub pompa de apă și l-a ținut numa' acolo până ce copilu' era plin de apă și mort.

Am rămas acolo uitându-mă la ea, hainele din spatele nostru fluturând pe sârmă. Mi-am adus minte de gustul acela mineral, rece, pe care-l avusesem în gură și în nas și în gât, gust care ar fi putut fi al apei de fântână, la fel ca și al apei de lac; aici, toată apa vine din același izvor de adâncime. Mi-am adus aminte de mesajul de pe frigider: *ajutor mânec*.

— L-a lăsat pe copil să zacă chiar acolo sub pompă. Avea un Chevrolet nou, s-a urcat în el și a venit încoa' la Stradela Patruzeci și doi. Și-a luat cu el și pușca.

— Sper că nu vreți să-mi spuneți că tatăl lui Kenny Auster s-a sinucis în casa mea, așa-i doamnă Meserve?

A scuturat din cap.

— Na. A făcut-o pe estacada dinspre lac a casei familiei Brickers. S-a așezat pe leagănu' lor și și-a tras un glonț în blestematu' ăla de cap de ucigaș de copii al lui.

— Familia Brickers? Nu-i...

— N-aveți de unde să-i știți. N-a mai fost nici un Brickers la lac din anii șaizeci. Erau din Delaware. Oameni de calitate. Îi spuneți acum casa Warshburn, probabil, deși nici ei nu mai sunt acum. Casa-i goală. Din când în când, Osgood bătosu' ăla, prost din naștere, mai aduce pe cineva și i-o arată, da' niciodată n-o s-o vândă la cât cere pe ea. Ascultați ce vă zic.

Pe Washburn-i îi cunoscusem — am jucat bridge cu ei o dată sau de două ori. Oameni destul de simpatici, deși probabil nu ceea ce doamna M., datorită snobismului ei ciudat de fund de țară, ar fi numit "de calitate". Casa lor se afla poate la un kilometru nord de casa mea, de-a lungul Străzii. De acolo, nu mai era cu mult mai departe — coborârea spre lac se face brusc, iar pădurea nu mai e decât o adunătură de ierburi pitice și de tufișuri cu mure. Strada continua spre Halo Bay la capătul nordic al Dark Score-ului, însă, de-ndată ce Stradela Patruzeci și doi face curbă către șosea, poteca e folosită în general doar de echipele de cules mure vara, și toamna de vânători.

Normal, mi-am spus. Halal nume pentru unul care și-a înecat fiul ce încă nu știa să umble, sub pompa din curtea din spatele casei.

— A lăsat vreun mesaj? Vreo explicație?

— Na. Dar o s-auziți de la unii că și el bântuie lacu'. Orașele mici cică sunt pline de povești d-astea, da' eu una nu pot spune nici da, nici nu și nici poate; nu-s genul de om sensibil. Tot ce știu despre casa dumneavoastră, domnul Noonan, e că miroase a umezeală oricât de mult aș încerca s-o aerisesc. Cre' că-i din cauza buștenilor. Clădirile din bușteni nu se-mpacă bine cu lacurile. Umezeala intră-n lemn.

Își așezase geanta între tenișii ei Reebok; acum, s-a aplecat și a ridicat-o. Era o geantă de femeie de la țară, neagră, fără stil (cu excepția inelelor aurii de care erau prinse mânerurile) și strict utilitară. Ar fi putut duce un set serios de unelte pentru bucătărie în ea dacă ar fi vrut.

— Da' nu pot sta aci să trăncănesc toată ziua, oricât de mult mi-ar plăcea. Mai tre' să merg într-un loc înainte să termin pe astăzi. Vara-i cea mai grea perioadă în partea asta de lume, să știți. Amintiți-vă numa' să luați hainele de pe sârmă înainte să întunece, domnule Noonan. Nu le lăsați să le prindă rouă.

— Nu le voi lăsa.

Și nu le-am lăsat. Dar, când am ieșit să le iau, îmbrăcat în slipul de baie și acoperit de transpirație de la cuptorul în care lucram (trebuia să pun să se repare aparatul de aer condiționat, *trebuia* neapărat), am observat că cineva schimbaseră felul în care întinsese doamna M. hainele. Jeanșii și tricourile atârnavă acum lângă bățul de susținere. Chiloții și șosetele, care fuseseră bine ascunse când plecase doamna M. din parcare în Ford-ul ei, erau acum pe exterior. Era ca și când musafirul meu nevăzut — *unul* dintre musafirii mei nevăzuți — îmi spunea ha ha ha.

În ziua următoare m-am dus la bibliotecă și am făcut din reînnoirea abonamentului o prioritate. Lindy Briggs însăși mi-a luat cei patru dolari și m-a introdus în calculator, spunându-mi mai întâi cât de rău îi păruse să audă de moartea lui Jo. Și, ca și cu Bill, am simțit o anumită undă de reproș în vocea ei, ca și când era vina mea că primeam condo-leanțele atât de nefiresc de târziu. Am presupus că așa era.

— Lindy, aveți vreo monografie a orașului? am întrebat după ce am încheiat subiectul legat de soția mea.

— Avem două, a spus, apoi s-a aplecat spre mine peste birou, o femeie mică, îmbrăcată într-o rochie fără mâneci cu un desen violent de bogat imprimat pe ea, ochii ei luminoși înotând în spatele lentilelor bifocale. Pe un ton confidențial, a adăugat: Nici una din ele nu-i foarte bună.

— Care e mai bună dintre ele? am întrebat același ton ca al ei.

— Probabil cea scrisă de Edward Osteen. A fost un rezident de vară până pe la mijlocul anilor cincizeci și s-a mutat aici definitiv după ce-a ieșit la pensie. A scris *Zile din Dark Score* în 1965 sau '66. A tipărit-o pe cheltuiala lui fiindcă n-a găsit o editură dispusă să investească în ea. Până și editurile din zonă au refuzat. — A suspinat. — Localnicii au cumpărat-o, dar asta nu înseamnă cine știe ce, nu-i așa?

— Nu, presupun că nu, am spus.

— Pur și simplu nu prea le avea cu scrisul. Nu le prea avea nici cu fotografiatul — instantaneele lui alea alb-negru îmi rănesc *ochii*. Totuși, spune niște povești tare bune. Plecarea indienilor Micmac, calul capcană al generalului Wing, tornada din o mie opt sute optzeci, incendiile din o mie nouă sute treizeci...

— Ceva despre Sara and the Red-Tops?

A dat din cap, zâmbind.

— Ați ajuns în sfârșit să vă intereseze istoria casei în care locuiți, nu-i așa? Mă bucur să aud asta. A găsit o fotografie veche de-a lor și e-n carte. El a crezut că a fost făcută la Bâlciul din Fryeburg în 1900. Ed spunea întruna că ar da o grămadă să audă un disc înregistrat de oamenii ăia.

— Și eu la fel, dar nu s-a înregistrat nici unul niciodată.

Dintr-o dată, mi-a venit în minte un haiku de-al poetului grec Georgios Sefferis: *Astea-s vocile prietenilor noștri morți/ sau doar gramofonul?*

— A murit cu un an sau doi înainte ca dumneavoastră și Jo să cumparați casa de lângă lac, a spus. Cancer.

— Ați spus că sunt două monografii?

— Pe cealaltă probabil c-o știți — *O istorie a districtului Castle și a orașului Castle Rock*. A fost scrisă pentru centenarul districtului și-i seacă precum iasca. Cartea lui Eddie Osteen nu-i foarte bine scrisă, dar nu-i nici seacă. Măcar asta-i a lui. Trebuie să le găsiți pe amândouă acolo. — A arătat cu degetul spre rafturile deasupra cărora scria DESPRE MAINE. — Nu se dau decât la sala de lectură. — Apoi s-a luminat la față. — Deși am accepta cu bucurie orice bănuț veți simți nevoia să introduceți în foto-copiator.

Mattie ședea în celălalt colț al încăperii, lângă un băiat cu șapca de base-ball întoarsă cu cozorocul la spate, arătându-i cum să folosească aparatul de citit microfilme. A ridicat privirea spre mine, a zâmbit și a spus pe muștește: *Frumoasă prindere*. Referindu-se, probabil, la norocul chior pe care-l avusesem la Warrington. Am ridicat modest din umeri înainte să mă întorc spre rafturile marcate cu eticheta DESPRE MAINE.

Însă avea dreptate — noroc sau nu, fusese *într-adevăr* o prindere frumoasă.

— Ce cauți?

Eram atât de cufundat în cele două monografii pe care le găsisem, că vocea lui Mattie m-a făcut să tresar. M-am întors spre ea și am zâmbit, conștient mai întâi că purta un parfum ușor și plăcut, apoi, că Lindy Briggs se uita la noi de la biroul principal, zâmbetul ei primitiv fiind pus acum la păstrare.

— Informații din trecut despre zona în care locuiesc, am spus. Povești vechi. M-a făcut menajera să fiu interesat.

Apoi, pe o voce mai scăzută:

— Se uită profesoara la noi. Nu întoarce capul.

Mattie a părut uimită — și, mi-am spus, puțin îngrijorată. După cum s-a văzut mai târziu, avea motive să fie îngrijorată. Pe o voce scăzută și, totuși, gândită să ajungă cel puțin până la birou, m-a întrebat dacă poate pune la loc în raft vreo carte. I le-am dat pe amândouă. Ridicându-le, a spus pe o voce ca o șoaptă între deținuți:

— Avocatul care te-a reprezentat vinerea trecută i-a găsit lui John un detectiv particular. El spune că e posibil să fi descoperit ceva interesant despre protectorul *ad litem*.

M-am dus împreună cu ea la rafturile DESPRE MAINE, sperând să nu-i cauzez probleme, și am întrebat-o dacă știe ce ar putea fi acel ceva interesant. A scuturat din cap, mi-a oferit un zâmbet scurt, profesionist, de bibliotecar, și a plecat.

Pe drumul de întoarcere acasă, am încercat să mă gândesc la ce citisem, dar nu prea aveam la ce. Osteen era un scriitor prost care

făcuse fotografii proaste și, chiar dacă povestirile lui erau pline de culoare, erau și destul de nefundamentate. Pomenea de Sara and the Red-Tops, sigur, dar se referea la ei ca fiind un "octet Dixie-Land" și chiar și eu știam că asta nu era adevărat. Poate că Red-Tops cântaseră puțin dixieland, dar fuseseră în principal un grup de blues (în serile de vineri și sâmbătă) și un grup de gospel (în diminețile de duminică). Rezumatul de două pagini al lui Osteen cu privire la șederea celor de la Red-Tops pe TR spunea cât se poate de limpede că nu auzise nici o melodie de-a Sarei cântată de-o altă formație.

A confirmat că un băiat murise de septicemie din cauza unei răni căpătate după ce călcase într-o capcană pentru animale, o poveste care semăna cu cea a Brendei Meserve... dar de ce să nu semene? Osteen o auzise mai mult ca sigur de la tatăl sau de la bunicul doamnei M. Mai menționa și că băiatul fusese singurul copil al lui Son Tidwell și că adevăratul nume al chitaristului era Reginald. Familia Tidwell se presupunea că venise în nord tocmai din cartierul caselor de toleranță al New Orleans-ului — proverbialele străzi ale depravării care erau cunoscute pe la începutul secolului sub numele de Storyville.

Nu exista nici o mențiune despre Sara and the Red-Tops în monografia mai formală a Districtului Castle și în nici una nu exista vreo mențiune cu privire la fratele mai mic, înecat, al lui Kenny Auster. Nu cu mult înainte să vină Mattie să discute cu mine, îmi venise o idee nebunească: anume că Son Tidwell și cu Sara Tidwell erau soț și soție, și că băiețelul (Osteen nu-i dăduse numele) fusese fiul lor. Găsisem fotografia de care amintise Lindy și o studiasem cu atenție. Arăta cel puțin doisprezece negri stând adunați într-un grup strâns în fața a ceea ce părea a fi o expoziție de vite. În fundal se vedea o roată Ferris de tip vechi. Putea foarte bine să fi fost făcută la Bâlcii din Fryeburg și, după cât era de veche și de decolorată, avea o forță simplă și elementară pe care toate fotografiile lui Osteen luate împreună nu o puteau atinge. Precis ați văzut fotografii cu vestul sălbatic, cu bandiți din timpul depresiei economice care lasă aceeași impresie de stranie veridicitate — fețe aspre deasupra cravatelor țepene și a gulerelor, ochi, nu chiar pierduți în umbrele borurilor unor pălării de epocă.

Sara stătea în față, în mijloc, purtând o rochie neagră și chitara. În fotografia asta nu râdea, însă părea că i se citește râsetul în ochi, și m-am gândit că aceștia sunt ca ochii dintr-o pictură, aceia care par să te urmărească oriunde te-ai mișca în cameră. Am studiat fotografia și mi-am adus aminte de vocea ei aproape dușmănoasă din vis: *Ce vrei să știi, dulceață?* Presupun că voiam să știu despre ea și despre ceilalți — cine fuseseră, ce erau unul pentru celălalt când nu cântau, de ce plecaseră, unde plecaseră.

Amândouă mâinile erau la vedere, una așezată pe corzile chitarei, cealaltă pe gâtul ei, unde făcea un acord în sol într-o zi de bâlci din octombrie în anul 1900. Asta nu însemna, desigur, că ea și cu Son Tidwell nu erau căsătoriți și, chiar dacă fuseseră, băiețelul care se prinsese în capcană se putuse naște din flori. Numai că aceeași fantomă de zâmbet se ascundea și în ochii lui Son Tidwell. Asemănarea era remarcabilă. Am avut o bănuială că ei doi erau frate și soră, nu soț și soție.

M-am gândit la aceste lucruri pe drumul spre casă și m-am gândit la cabluri, pe care le simți mai mult decât le vezi... dar, în cea mai mare parte, m-am surprins gândindu-mă la Lindy Briggs — felul în care-mi zâmbise, felul în care, puțin mai târziu, nu mai zâmbise tinerei și inteligentei sale bibliotecare cu diplomă de liceu. Asta mă îngrijora cu adevărat.

Apoi am ajuns acasă și tot ce m-a mai îngrijorat fost povestea mea și oamenii din ea — mâini de oase care puneau zi de zi carne pe ei.

Michael Noonan, Max Devore și Rogette Whitmore și-au jucat micuța și oribila scenetă de comedie în seara zilei de vineri. Două alte lucruri care trebuie a fi narate s-au întâmplat înainte de asta.

Primul a fost un telefon de la John Storrow în seara zilei de joi. Ședeam în fața televizorului, în fața mea derulându-se un meci de base-ball fără sonor (butonul MUTE cu care sunt echipate cele mai multe dintre telecomenzi ar putea fi cea mai bună invenție a secolului douăzeci). Mă gândeam la Sara Tidwell și la Son Tidwell și la băiețelul lui Son Tidwell. Mă gândeam la Storyville, un nume pe care orice scriitor e obligat să-l iubească¹. Și, adânc în străfundul minții, mă gândeam la soția mea, care murise însărcinată.

— Alo? am spus.

— Mike, am niște vești minunate, a spus John. Părea că stă să explodeze. — Poate că Romeo Bissonette e-un nume ciudat, dar nu e nimic ciudat la detectivul ăla pe care mi l-a găsit. Numele lui e George Kennedy, ca și actorul. E priceput și e *rapid*. Tipul ăsta ar putea lucra la New York.

— Dacă ăsta-i cel mai mare compliment la care te poți gândi, trebuie să pleci mai des din oraș.

A continuat ca și când nu m-ar fi auzit:

— Adevărata slujbă a lui Kennedy e la o firmă de protecție și pază — cealaltă treabă-i strict secundară. Ceea ce-i o mare pierdere, crede-mă. A făcut rost de cele mai multe informații la telefon. Nu-mi vine să cred.

— Mai precis, ce nu-ți vine să crezi?

— Lozul cel mare, iubire. — A vorbit iarăși pe tonul acela de satisfacție lacomă pe care-l găsesc în același timp deranjant și încurajator. — Elmer Durgin a făcut următoarele lucruri din luna mai trecută: și-a plătit integral ratele la mașină, și-a plătit integral ratele la cabana de la Rangely Lakes, a achitat retroactiv pensia alimentară pentru copii cam cât pentru nouăzeci de ani...

— Nimeni nu plătește pensie alimentară pentru copii pentru nouăzeci de ani, am spus, dar nu făceam decât să-mi las gura să vorbească singură... nu făceam cu adevărat decât să dau afară puțin din propriul meu entuziasm crescând. Asta nu-i posibil, McGee.

— Este dacă ai șapte copii, a spus John și a început să râdă în hohote.

M-am gândit la bărbatul acela grăsuliu, plin de sine, la gura pungită, la unghiile ce păreau lăcuite, femeiești.

— *N-au* el așa ceva, am spus.

— Ba el *au*, a spus John, încă râzând.

Părea un nebun irecuperabil — maniac, nu și depresiv.

— Chiar au! De la v-v-ârsta de p-p-paișpe la t-t-trei ani! Ce pu-pu-puțulică o-ocupată tre' s-aibă!

Alte hohote nestăvilite. Iar acum hohoteam și eu cu el — mă molipsisem ca de oreion.

— Urmează să-mi t-t-trimită Kennedy prin f-f-fax fotografii cu toată... fam'... naibilia!

Ne-am pierdut complet cu firea, râzând împreună la distanță. Mi-l închipuiam pe John Storrow șezând singur în biroul lui din Park Avenue, hohotind ca un lunatic și sperind femeile care făceau curat.

¹Storyville — orașul poveștilor

— Astea însă nu mai contează, a spus când putu vorbi coerent din nou. Vezi ce contează, nu-i așa?

— Da, am spus. Cum de poate el fi atât de prost?

Referindu-mă la Durgin, dar și la Devore. John a înțeles, cred, că discutam despre amândoi de *e/* în același timp.

— Elmer Durgin e-un avocat dintr-un orașel pierdut prin pădurile Maine-ului de vest, asta-i tot. De unde să știe el că va veni un înger păzitor cu destulă putere să-l fumege afară din bârlog? Apropo, și-a mai cumpărat și o barcă. Acum două săptămâni. E una din alea cu punte dublă. Una mare. S-a terminat, Mike. Echipa gazdă marchează nouă tururi la finele celei de-a noua reprize și blestematul ăla de fanion e-al *nostru*.

— Dacă spui tu.

Dar mâna mi-a pornit în propria ei expediție, transformându-se într-un pumn strâns și lovind lemnul dur al măsuței pentru cafea.

— Și hei, meciul de softball n-a fost un eșec total.

John încă mai vorbea printre scurte accese de chicoteli asemănătoare cu niște baloane cu heliu.

— Nu?

— Mi-a căzut fata cu tronc.

— Fata?

— Mattie, a spus răbdător. Mattie Devore.

O pauză, apoi:

— Mike? Ești acolo?

— Da, am spus. Mi-a scăpat receptorul. Scuze.

Telefonul nu-mi scăpase nici măcar cu un centimetru, dar mi-am spus că îmi ieșise destul de natural. Și dacă nu fusese așa, ce dacă? Când venea vorba de Mattie, eu — în concepția lui John, cel puțin — nici nu intram la socoteală. Precum personalul administrativ de la casa de vacanță într-un roman de Agatha Christie. El avea douăzeci și opt de ani, poate treizeci. Gândul că un bărbat cu doisprezece ani mai bătrân ar putea fi atras sexual de Mattie probabil că nici nu-i trecuse prin minte... sau poate că numai preț de o secundă sau două acolo, în parc, înainte să-l alunge ca fiind ridicol. Așa cum alungase Mattie însăși ideea cu Jo și cu bărbatul îmbrăcat în jachetă maro.

— Nu pot da drumul dansului meu curtenitor când încă o reprezint, a spus, n-ar fi etic. Și nici n-ar fi sigur. Mai târziu, însă... nu poți ști niciodată.

— Nu, am spus, auzindu-mi vocea așa cum ți-o auzi uneori în clipe când ești luat complet prin surprindere, când o auzi de parcă vine din partea altcuiva. Cineva de la radio sau de la casetofon, poate. Astea-s vocile prietenilor noștri morți, sau doar gramofonul? Mi-am adus aminte de mâinile lui, de degetele lui lungi și subțiri, și fără vreo verighetă pe ele. Precum mâinile Sarei în acea fotografie veche. — Nu, nu poți ști niciodată.

Ne-am luat rămas bun și eu am continuat să mă uit la meciul de base-ball mut. M-am gândit să mă duc după o bere, dar mi se părea prea lung drumul până la frigider — un safari, de fapt. Ce simțeam era un fel de amortire a inimii, urmată de-o emoție mai plăcută: o ușurare tristă, cred că i-ați putea spune. Nu era cumva prea bătrân pentru ea? Nu, nu mi se narea. Aproape potrivit. Făt Frumos nr. 2, de data aceasta într-un costum cu trei piese. S-ar putea ca norocul lui Mattie la bărbați să se schimbe în sfârșit și, dacă așa era, trebuia să fiu bucuros. *Eram* fericit. Și ușurat. Fiindcă aveam o carte de scris, și dădui uitării tenișii albi sclipind sub o rochie roșie de vară în lumina din ce în ce mai difuză, sau tăciunele țigării ei dansând în întuneric.

Totuși, mă simțeam pentru prima dată singur de când o văzusem pe Kyra marșând pe linia din mijlocul lui Route 68 în costumul de baie și șlapi.

— Bufon mic ce ești, spuse Strickland, am rostit în încăperea goală. A ieșit înainte să-mi dau seama că vreau să spun ceva și, când am rostit-o, la televizor s-a schimbat postul. S-a mutat de la base-ball la o reluare a serialului *All in the Family* și apoi la *Ren & Stimpy*. M-am uitat la telecomandă. Încă era pe măsuta pentru cafea, unde o lăsasem. La televizor, iarăși postul s-a schimbat și, de data aceasta, mă uitam la Humphrey Bogart și la Ingrid Bergman. În fundal se vedea un avion și nu era nevoie să iau telecomanda și să pornesc sonorul ca să știu că Humphrey îi spunea lui Ingrid că trebuia să se urce în acel avion. Filmul preferat al soției mele. Plângea în hohote la sfârșitul lui.

— Jo? am întrebat. Ești aici?

Clopoțelul lui Bunter a sunat o dată. Foarte slab. Fuseseră mai multe prezențe în casă, eram sigur de asta... dar, astă seară, pentru prima dată, eram convins că alături de mine se afla Jo.

— Cine era bărbatul acela, iubire? am întrebat. Tipul de la terenul de softball, cine era?

Clopoțelul lui Bunter atârna nemișcat și tăcut. Ea era însă în cameră. O simțeam, ceva ca o respirație reținută.

Mi-am amintit de mesajul acela scurt și răutăcios, dojenitor, de pe ușa frigiderului după cina cu Mattie și cu Ki: *trandafir albastru mincinos ha ha*

— Cine era?

Vocea îmi era puțin nesigură, părând în pragul lacrimilor.

— Ce căutai aici împreună cu cine știe ce tip? Mă...

Dar nu mă puteam convinge s-o întreb dacă mă mințea, dacă mă înșela. N-o puteam întreba nici dacă prezența pe care o simțeam putea exista, s-o spun pe cea dreaptă, doar în mintea mea.

Televizorul s-a mutat de la *Casablanca* și uite că a apărut avocatul preferat al tuturor, Perry Mason, pe postul Nick at Nite. Nemesisul lui Perry, Hamilton Burger, interoga o femeie ce părea agitată și, pe nepusă masă, sunetul s-a pornit în forță, făcându-mă să tresar.

— *Nu* sunt o mincinoasă! a strigat cine știe ce actriță de televiziune din vremuri depărtate. Pentru o clipă, s-a uitat direct la mine și mi s-a tăiat răsuflarea de uimire să văd ochii lui Jo Noonan pe fața aceea alb-negru din anii cincizeci. — N-am mințit *niciodată*, domnule Burger, *niciodată*!

— Eu susțin că ați mințit! a răspuns Burger. S-a apropiat de ea, privind-o cu ochii întredeschiși ca un vampir. Susțin că ați...

Televizorul s-a închis brusc. Clopoțelul lui Bunter a scos un singur clinchet cristalin și apoi, orice ar fi fost cu mine în cameră a dispărut. Dar mă simțeam mai bine. Nu *sunt o mincinoasă... n-am mințit* *niciodată*, *niciodată*.

Puteam crede asta dacă așa voiam.

Dacă voiam.

M-am dus la culcare — și nu am avut nici un vis.

Începusem să lucrez devreme, înainte să pună stăpânire căldura pe birou. Beam mai mult suc, înfulecam niște pâine prăjită, apoi ședeam în fața IBM-ului până aproape la prânz, privind paletele cu fontul Courier dansând și făcând piruete în vreme ce paginile treceau prin mașină și ieșeau scrise. Vechiul truc magic, atât de ciudat și de minunat. *Niciodată* nu mi-a lăsat cu adevărat impresia de muncă, deși așa-i spuneam; îmi

lăsa impresia unei ciudate plase elastice mentale pe care tot săream. Plasa aceasta era prinsă cu niște arcuri care puteau răpi întreaga greutate a lumii pentru o vreme.

La prânz, luam o pauză, mergeam cu mașina până la grăsimorantul lui Buddy Jellison pentru ceva scârbos, apoi mă întorceam și mai lucram pentru aproximativ o oră. După asta, înotam și trăgeam un pui de somn lung și fără vise în dormitorul din aripa de nord. De-abia dacă-mi vârâsem puțin capul în dormitorul principal din partea de sud a casei și, dacă doamnei M. i s-a părut că asta e ceva ciudat, mie nu mi-a spus nimic.

În ziua de vineri, șaptesprezece, m-am oprit la Magazinul Universal Lakeview pe drumul de întoarcere spre casă, să fac plinul Chevrolet-ului meu. Sunt pompe și la Garajul Bun la Toate, iar esența mișcării era cu un penny sau doi mai ieftină acolo, însă nu-mi plăceau undele pe care le emana locul acela. Astăzi, în timp ce stăteam în fața magazinului, cu pompa comutată pe alimentare automată, uitându-mă în depărtare către munți, Dodge Ram-ul lui Bill Dean a oprit de partea cealaltă a insulei de benzinărie. A coborât și mi-a oferit un zâmbet.

— Cum merg lucrurile, Mike?

— Destul de bine.

— Brenda zice că scrii de zor.

— Chiar așa, am spus și mi-a stat pe vârful limbii să-l întreb dacă nu mai știe nimic de piesa pentru aparatul de aer condiționat de la al doilea etaj.

Și pe vârful limbii mi-a rămas. Eram încă prea agitat de abilitatea mea tocmai redescoperită, ca să-mi doresc să schimb ceva în ambientul care făcea lucrurile să funcționeze. Poate-i o prostie, dar uneori, lucrurile funcționează doar pentru că ai tu încredere că funcționează. Asta-i o definiție a credinței la fel de bună ca oricare alta.

— Ei bine, mă bucur s-aud asta. Mă bucur tare.

Mi s-a părut că e/ e cât se poate de sincer, însă, cumva, nu mi se părea că vorbește ca Bill. Nu cu acel Bill care-mi urase bun venit, în orice caz.

— Am căutat să aflu niște chestii vechi despre partea mea de lac, am spus.

— Sara and the Red-Tops? Întotdeauna te-au interesat într-un fel, din câte țin eu minte.

— Ei, da, dar nu doar ei. O mulțime de alte chestii vechi. Am discutat cu doamna M. și mi-a povestit de Normal Auster. Tatăl lui Kenny.

Zâmbetul lui Bill a rămas pe poziție și nu s-a oprit decât o clipă în timp ce deșuruba capacul rezervorului, însă eu tot am avut senzația, destul de limpede, că înghețase pe dinăuntru.

— Doar n-ai de gând să scrii despre așa ceva, nu, Mike? Fiindcă-s o droaie de oameni prin părțile astea care s-ar simți prost și te-ar înțelege greșit. I-am spus lui Jo același lucru.

— Lui Jo?

Am simțit pornirea de a păși printre cele două pompe și de a trece peste insula de ciment, ca să-l pot prinde de braț.

— Ce-are Jo de-a face cu asta?

S-a uitat la mine cu atenție și prelung.

— Nu ți-a zis?

— Despre ce vorbești?

— S-a gândit să scrie ceva despre Sara and the Red-Tops pentru unu' dintre ziarele locale.

Bill își alegea cuvintele foarte încet. Îmi amintesc asta foarte limpede, și-mi amintesc cât era de puternic soarele, lovindu-mă peste

gât, și cât erau de ascuțite umbrele noastre pe asfalt. A început să-și alimenteze mașina și sunetul motorului de la pompă era și el foarte ascuțit.

— Cred că a pomenit până și de revista *Yankee*. S-ar putea să mă-nșel cu asta, da' nu cre' că mă-nșel.

Eram fără grai. De ce să fi păstrat tăcerea despre intenția de a-și încerca mâna la puțină istorie locală? Fiindcă e posibil să-și fi spus că intră pe teritoriul meu? Țsta era un lucru ridicol. Știe că nu sunt așa... nu?

— Când ați purtat discuția asta, Bill? Îți mai amintești?

— Sigur că da, a spus. În aceeași zi când a ven't să preia livrarea bufnițelor ălor de plastic. Doar c-am adus eu vorba, fiindcă-mi spusese oamenii că puneă întrebări pe unde apuca.

— Își băga nasul?

— N-am zis asta, a vorbit el înțepat, tu ai zis-o.

Adevărat, dar aveam impresia că voise să spună că-și băgase nasul unde nu-i fierbea oala.

— Continuă.

— N-am cu ce continua. I-am spus că ici-colo-s tot soiul de bătături în TR, așa cum sunt oriunde, și-am rugat-o să nu calce pe vreuna dacă poate. Mi-a zis că-nțelege. Poate c-a înțeles, poate că nu. Tot ce știu e că a continuat să pună-ntrebări. S-asculte povești de la bătrâni cu mai mult timp liber decât înțelepciune.

— Când se-ntâmplă asta?

— Toamna lui '93, iarna și primăvara lui '94. A umblat prin tot orașul, asta a făcut — a ajuns până și-n Motton și Harlow —, cu agenda și casetofonul ei ăl mic. În orice caz, asta-i tot ce știu.

Mi-am dat seama de-un lucru uluitor: Bill mințea. Dacă m-ai fi întrebat înainte în ziua aceea, aș fi râs și v-aș fi spus că Bill Dean n-are nici măcar o minciună în el. Și trebuie că oricum nu avea multe, fiindcă mințea foarte prost.

M-am gândit să-l dau în vileag, dar în ce scop? Trebuia să stau pe gânduri, și nu puteam face asta aici — îmi vâjâia mintea. O dată cu timpul, vâjâitul avea să se retragă și eu aveam să-mi dau seama că, de fapt, era o nimica toată, nu cine știe ce, însă aveam nevoie de acel timp. Când începi să descoperi lucruri neașteptate despre o persoană iubită care a murit cu ceva timp în urmă, te simți zdruncinat. Credeți-mă pe cuvânt, așa se-ntâmplă.

Ochii lui Bill se mutaseră de la mine, dar acum se întoarseră. Părea în același timp serios și — aș fi putut jura asta — puțin speriat.

— A-ntrebat de micuțu' Kerry Auster, și ăsta-i un exemplu bun despre ce voiam să zic cu călcătu' pe bătături. Țsta nu-i material pentru o știre de ziar sau pentru un articol de revistă. Normal și-a pierdut pur și simplu cumpătul. Nimeni n-a știut de ce. A fost o tragedie groaznică, fără sens, și încă mai sunt oameni care s-ar putea simți răniți din cauza ei. În orașele mici, lucrurile-s într-un fel legate pe dedesubt...

Da, asemenea unor cabluri pe care nu le poți vedea prea bine.

— ... și trecutul moare încet. Sara și toți ceilalți, asta-i o poveste puțin mai diferită. Ei nu erau decât... decât niște hoinari... de altundeva. Jo s-ar fi putut opri la ei și totul ar fi fost bine. Hei — din câte știu eu, chiar așa a făcut. Fiindcă n-am văzut niciodată vreun cuvânt pe care să-l fi scris. Asta dacă într-adevăr a scris ceva.

În privința asta spunea adevărul, așa am simțit. Dar mai știam ceva, știam la fel de sigur cum știusem că Mattie purta pantaloni scurți albi când m-a sunat în ziua ei liberă. *Sara și toți ceilalți nu erau decât niște hoinari de altundeva*, spusese Bill, însă pregetase în mijlocul gândului, înlocuind cu *hoinari* cuvântul care-i venise de la sine în minte. *Negrotei*

era cuvântul pe care nu-l rostise. *Sara și toți ceilalți nu erau decât niște negrotei de altundeva.*

Dintr-o dată, m-am surprins gândindu-mă la o poveste mai veche de-a lui Ray Bradbury, "Marte e raiul". Primii călători spațiali pe Marte descoperă acolo Green Town, Illinois, și acolo sunt și toți prietenii lor mult-iubiți și toate rudele. Numai că prietenii și rudele sunt de fapt monștri extraterestri și, noaptea, când călătorii spațiali cred că dorm în paturile strămoșilor lor morți demult într-un loc care trebuie să fie raiul, sunt măcelăriți până la ultimul.

— Bill, ești sigur că Jo a fost aici de câteva ori în afara sezonului estival?

— Aha. Și nici nu-i vorba de numa' câteva ori. Tre' să fi fost de v'o doișpe ori sau mai mult. Vizite scurte, de-o zi, vă zic.

— Ai văzut vreodată vreun tip cu ea? Un tip corpolent, cu păr negru?

S-a gândit la asta. Am încercat să nu-mi țin respirația. Într-un sfârșit, a scuturat din cap.

— De puținele ori când am văzut-o, era singură. Da' n-am văzut-o de fiecare dată când a venit. Uneori numa' auzeam c-a fost pe TR după ce plecase deja. Am văzut-o în iunie a lu' '94, mergea spre Halo Bay în mașinuța aia a ei. Mi-a făcut cu mâna, eu i-am răspuns. Am fost la cabană în seara aia să văd dacă n-are nevoie de ceva, da' plecase. De-atunci n-am mai văzut-o.

Când a murit vara trecută, eu și cu ' Vette am fost foarte șocați.

Orice-ar fi căutat, trebuie să nu fi scris niciodată nimic pe hârtie. Aș fi găsit manuscrisul.

Chiar așa să fie, însă? Făcuse multe excursii încoace fără nici o încercare evidentă de a se ascunde, într-una dintre ele fusese chiar însoțită de un bărbat ciudat, iar eu n-am aflat despre vizitele astea decât din întâmplare.

— E greu să vorbești despre așa ceva, a spus Bill, dar, dacă tot ne-am pornit serios la drum, putem la fel de bine să mergem până la capăt. Să trăiești în TR e ca atunci când dormeam câte patru sau chiar cinci într-un pat în ianuarie, când era foarte frig. Dacă toți au un somn liniștit, nu ai probleme. Dar, dacă o singură persoană devine agitată, nimeni nu poate dormi. Acum, tu ești persoana aia agitată. Așa vede lumea lucrurile.

A așteptat să vadă ce voi spune. Când au trecut aproape douăzeci de secunde fără să spun vreun cuvânt (Harold Oblowski ar fi fost mândru de mine), și-a schimbat greutatea pe picioare și a continuat:

— Sunt unii oameni în oraș neliniștiți de interesul pe care-l arăți pentru Mattie Devore, de pildă. Acum, nu zic c-ar fi ceva între voi doi — chiar dacă-s unii care chiar o *spun* —, da', dacă vrei să rămâi pe TR, îți îngreunezi singur situația.

— De ce?

— Ne-ntoarcem la ce-am spus cu o săptămână și jumătate-n urmă. Fata-i aducătoare de probleme.

— Din câte-mi amintesc, Bill, ai spus că fata *are* probleme. Și chiar are. Încerc s-o ajut să le rezolve. Nu se petrece nimic între noi în afară de asta.

— *Mie* mi se pare că ți-am zis că Max Devore e țicnit, a spus. Dacă-l înfurii, cu toții o să plătim prețul.

Pompa a sărit și Bill a scos-o din gura rezervorului. Apoi a suspinat, și-a ridicat brațele, le-a lăsat să cadă la loc.

— Crezi că pentru mine-i ușor să-ți zic asta?

— Crezi că pentru mine-i ușor să te ascult?

— Bine, aha, suntem în aceeași barcă. Da' Mattie Devore nu-i

singura persoană de pe TR care trăiește sub popreală, să știi. Și-alții au probleme. Poți înțelege lucru' ăsta?

Poate că a văzut că înțeleg prea multe și prea bine, fiindcă i-au căzut umerii.

— Dacă-mi ceri să stau deoparte și să-l las pe Devore să-i ia lui Mattie copilul fără nici o luptă, poți să uiți de asta, am spus. Și sper că nu asta-mi ceri. Fiindcă sunt sigur că ar trebui s-o închei definitiv cu persoana care-i cere alteia să facă un asemenea lucru.

— Nu ți-aș mai putea-o cere acum orice aș face, a spus, accentul lui întărindu-se aproape până la dispreț. Ar fi prea târziu pentru așa ceva, nu-i așa?

Apoi, pe neașteptate, s-a înmuiat:

— Christoase, omule, îmi fac griji pentru *tine*. Lasă toate celelalte lucruri să plutească singure, bine? Să plutească sus acolo unde ciorile să le poată lua-n cioc.

Mințea din nou, dar de data asta nu mă deranja atât de tare, fiindcă am avut impresia că se minte pe el.

— Da' trebuie să ai grijă. Când am spus că Devore e nebun, nu foloseam o expresie. Crezi că o să se încurce cu tribunalu' dacă tribunalu' nu-i poate da ce vrea? Au murit mulți oameni în incendiile alea din vara lu' 1933. Oameni buni. Unu' care-mi era rudă. A ars aproape o jumătate de district și Max Devore a pornit focu'. Țăla a fost cadou' lui de despărțire de TR. N-a putut fi niciodată dovedit, da' el făcut-o. Pe-atunci era tânăr și falit, n-avea încă douăzeci de ani și-n buzunare-i bătea vântu'. Acuma ce crezi c-ar face?

S-a uitat la mine întrebător. N-am spus nimic.

Bill a dat din cap de parcă *aș fi* vorbit.

— Gândește-te bine. Și ține minte asta, Mike: un om care n-ar ține la tine nu ți-ar fi vorbit atât de direct cum am făcut-o eu.

— Cât de direct ai vorbit, Bill?

Eram vag conștient că un turist venea de la Volvo-ul lui spre magazin și că se uita la noi curios și, când am reluat scena în minte mai târziu, mi-am dat seama că trebuie să fi arătat ca doi tipi pe cale de-a se lua la pumni. Mi-amintesc că-mi venea să plâng de tristețe și de uimire și de-un sentiment nu destul de definit de trădare, însă-mi amintesc și că eram furios pe bătrânul ăsta deșirat — el, cu cămașa lui de bumbac strălucind de curățenie și cu gura plină de dinți falși. Așa că poate chiar *era* aproape să ne luăm la pumni și eu nu eram conștient de lucrul ăsta atunci.

— Atât de direct cât am putut, a spus, și s-a întors să meargă să-și plătească benzina.

— Casa mea e bântuită, am spus.

S-a oprit cu spatele la mine, cu umerii încovoiați ca pentru a amortiza o lovitură. Apoi, încet, s-a întors spre mine.

— Sara Laughs a fost întotdeauna bântuită de fantome Mike. Le-ai trezit la viață. Poate-ar trebui să te-ntorci în Derry și să le lași să se calmeze. S-ar putea ca ăsta să fie cel mai înțelept lucru.

A făcut o pauză, ca și când și-ar fi repetat în gând această ultimă replică pentru a vedea dacă e de acord cu ea, apoi a aprobat din cap. A aprobat la fel de încet cum s-a întors.

— Aha, s-ar putea ca ăsta să fie cel mai înțelept lucru pentru toți.

Când m-am întors la Sara, l-am sunat pe Ward Hankins. Apoi, în sfârșit i-am dat telefonul acela lui Bonnie Amudson. O parte din mine o încuraja să nu fie la agenția de turism din Augusta la care era coproprie-

tar, însă era. Pe la jumătatea conversației cu ea, faxul a început să imprime pagini xeroxate din agenda de întâlniri a lui Jo. Pe prima, Ward mângălise: "Sper să-ți fie de folos."

Nu-mi pregătisem dinainte ce voiam să-i spun lui Bonnie; am avut impresia că acesta ar putea fi un bilet pentru un dezastru. I-am spus că Jo scria ceva — poate un articol, poate o serie de articole — despre comunitatea în care era amplasată casa noastră de vară și că unii dintre localnici se pare că fuseseră deranjați de curiozitatea ei. Unii încă mai erau. Vorbise cu ea despre așa ceva? Îi arătase poate o versiune nefinisată?

— Nu, ă-ă. — Bonnie părea sincer surprinsă. — Îmi arăta fotografiile ei și mai multe mostre de plante decât aveam eu chef să văd, dar nu mi-a arătat niciodată ce scria. De fapt, mi-amintesc că mi-a spus odată că se hotărâse să-ți lase ție scrisul și că ea...

— ... se va înfrupta câte puțin din toate celelalte, corect?

— Da.

Mi s-a părut că acesta e un moment bun de a încheia convorbirea, dar tipii din beci păreau că sunt de altă părere.

— Se vedea cu cineva, Bonnie?

Tăcere de la celălalt capăt al firului. Cu o mână care mi se părea că e la cel puțin șase kilometri depărtare de braț, am ridicat foile din tăvița faxului. Erau zece — din noiembrie 1993 până în august 1994. Însemnări peste tot în scrisul curat al lui Jo. Avusesem măcar un fax înainte să moară ea? Nu-mi aminteam. Erau atât de a dracu' de multe lucruri pe care nu mi le puteam aminti.

— Bonnie? Dacă știi ceva, spune-mi, te rog. Jo e moartă, însă eu nu. Pot s-o iert dacă trebuie, dar nu pot ierta ceva ce nu înțe...

— Îmi pare rău, a spus și a izbucnit într-un râset scurt și zbuciumat. Doar că n-am înțeles la-nceput. "Se vedea cu cineva", asta era un lucru atât de... atât de străin de Jo... de Jo pe care o știam eu... că nu mi-am dat seama despre ce vorbești. Am crezut că te referi la un psihoterapeut, dar nu la asta te-ai referit, nu? Ai vrut să spui se vedea cu cineva, adică se vedea cu un tip. Un iubit.

— Asta am vrut să spun.

Frunzăream acum paginile de agendă venite prin fax, mâna nu-și revenise încă la distanța normală față de ochi, dar într-acolo mergea, într-acolo. Am simțit o undă de ușurare la sincera uluire din vocea lui Bonnie, dar nu atât de multă cât mă așteptam. Fiindcă știussem. Nici măcar nu avusesem nevoie ca femeia aia din vechiul episod *Perry Mason* să-și spună păsul, nu chiar. Despre Jo era, totuși, vorba. Despre Jo.

— Mike, a spus Bonnie foarte încet, ca și când puteam fi nebun, te-a iubit. Te-a iubit pe *tine*.

— Da. Presupun că m-a iubit.

Paginile de agendă arătau cât de ocupată fusese soția mea. Cât de productivă. S-Ks of Maine... bucătăriile pentru supă. WomShel, rețeaua de adăposturi pentru femeile maltratate. Teen Shel. Friends of Me. Libes. Participase la câte două sau trei întâlniri pe lună — două sau trei pe *săptămână* la un anumit moment — și eu nici măcar nu observasem. Eu fusesem prea ocupat cu femeile mele aflate în pericol.

— Și eu am iubit-o, Bonnie, dar puneam ceva la cale în ultimele zece luni ale vieții ei. Nu ți-a dat nici un indiciu cu privire la ce-ar fi putut fi când mergeați împreună cu mașina la întâlnirile consiliul director al Soup Kitchens sau Friends of Maine Libraries?

Tăcere la celălalt capăt al firului.

— Bonnie?

Am depărtat receptorul de la ureche să văd dacă se aprinsese becuțelul de la BATERIE DESCĂRCATĂ și mi-a măcăit numele. L-am dus înapoi la ureche.

— Ce este, Bonnie?

— În acele ultime nouă sau zece luni n-am făcut *nici* un drum împreună. Am vorbit la telefon și-mi amintesc că o dată am luat prânzul în Waterville, dar n-am făcut *nici* un drum împreună. Renunțase.

Am frunzărit iarăși foile de fax. Însemnări ale întâlnirilor peste tot, scrise de mâna sigură a lui Jo, printre ele și Soup Kitchens of Maine.

— Nu înțeleg. A renunțat la consiliul director de la Soup Kitchens?

O altă clipă de tăcere. Apoi, vorbind cu grija:

— Nu, Mike. A renunțat la *toate*. A terminat-o cu Woman Shelters și cu Teen Shelters la sfârșitul lui '93 — atunci i-a expirat termenul. Celălalte două, Soup Kitchens și Friends of Maine Libraries... și-a dat demisia în octombrie sau noiembrie 1993.

Însemnări ale întâlnirilor pe toate foile trimise de Ward. Zeci de însemnări. Întâlniri în 1993, întâlniri și în 1994. Întâlniri ale consiliilor din care nu mai făcea parte. Venise aici. În toate acele zile în care se presupunea că are întâlniri de consiliu, Jo se aflase pe TR. Aș fi pariat pe propria mea viață că așa a fost.

Dar de ce?

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Devore era nebun, asta-i sigur, nebun de legat, și nu m-ar fi putut surprinde într-un moment mai prost, de-o slăbiciune mai mare și mai terifiat. Și cred că tot ce-a urmat din acel moment încolo a fost aproape prearanjat. De atunci și până la îngrozitoarea furtună despre care încă se mai vorbește în partea aceea de lume, totul a mers în jos asemenea unei alunecări de teren.

M-am simțit bine în restul după-amiezei — discuția cu Bonnie lăsase o mulțime de întrebări fără răspuns, însă fusese chiar și așa o discuție tonifiantă. Am gătit un terci de legume (ispășire a ultimului salt orbesc pe care-l făcusem asupra prăjelii de la Village Cafe) și l-am mâncat în vreme ce-am urmărit știrile de seară. De partea cealaltă a lacului, soarele cobora ușor dincolo de nori și-mi inunda sufrageria într-o lumină aurie. Când Tom Brokaw și-a închis dugheana, m-am hotărât să fac o plimbare pe Stradă — voi merge cât mai departe posibil și să fiu sigur că mă pot întoarce până la lăsarea întunericii și, pe drum, mă voi gândi la lucrurile pe care mi le spusese Bill Dean și Bonnie Amudson. Mă voi gândi la ele așa cum mă plimbam și mă gândeam uneori la problemele de intrigă ale romanului la care lucram atunci.

Am coborât scările, simțindu-mă absolut bine (confuz, dar bine), am pornit de-a lungul Străzii, apoi m-am oprit să mă uit la Doamna Verde. Chiar și cu soarele la apus luminând-o puternic, era greu s-o disting în adevărata ei natură — doar un mestecăn cu un pin pe jumătate uscat în spate, o creangă a acestuia din urmă formând o mână îndreptată în zare. Era ca și când Doamna Verde ar fi spus du-te spre nord, tinere, du-te spre nord. Ei bine, nu eram tocmai tânăr, dar puteam merge spre nord, asta puteam face. Pentru o vreme, cel puțin.

Totuși, am rămas locului încă o clipă, studiind chipul pe care-l vedeam în tufișuri, neplăcându-mi felul în care micuțul șarpe al brizei părea că face să rânjească și să zâmbească ceea ce aproape că era o gură. Probabil că atunci am început să mă simt puțin rău, eram prea preocupat să observ. Am pornit spre nord, întrebându-mă ce putuse, mai precis,

scrie Jo... fiindcă pe atunci începeam deja să cred ca e posibil să fi scris ceva, totuși. Din ce altă cauză să-mi fi găsit mașina de scris în studioul ei? Trebuia să caut pe acolo, m-am hotărât. Trebuia să caut mai atent și...

ajutor mănec

Vocea s-a auzit din pădure, din apă, din mine. Un val de amețeală mi-a udat gândurile, ridicându-le și împrăștiindu-le asemenea unor frunze în bătaia vântului. M-am oprit. Dintr-o dată, m-am simțit mai rău, mai *distrus* ca oricând în viață. Mă strângea pieptul. Stomacul mi se chircise aidoma unei flori la frig. Ochii mi s-au umplut de-o apă înțepătoare care nu semăna deloc cu lacrimile — și am știut ce avea să urmeze. *Nu*, am încercat să spun, dar cuvântul n-a vrut să iasă.

În schimb, gura mi s-a umplut de gustul rece al apei, de toate acele minerale ascunse, și, brusc, pomii au început să-mi licărească în fața ochilor de parcă mă uitam la ei în sus printr-un lichid limpede, iar presiunea din piept s-a localizat îngrozitor și-a luat forma unor mâini. Mă țineau la adâncime. — Când o să-nceteze să facă asta? a întrebat cineva — aproape a strigat. Nu era nimeni pe Stradă în afară de mine și, totuși, am auzit clar vocea aceea. Când o să-nceteze odată să facă asta?

Ce-am auzit apoi n-a fost o voce din afară, ci gânduri străine răsunând la mine-n cap. Se zbăteau de pereții craniului asemenea unor fluturi prinși în abajurul unui bec... sau într-un felinar japonez.

ajutor mă-nec

ajutor mă-nec

om cu șapcă albastră spune prins pe mine

om cu șapcă albastră spune nu lasă să

hoinăresc

ajutor mă-nec

pierdut murele colo pe potecă

el ține pe mine

fața el licăre ș-arată rău

las-mă sus las-mă sus O dulce Iisus las-mă sus

bala portocala ala bala bala portocala TE ROG

ALA BALA fii cuminte și-ncetează ALA BALA PORTOCALA

ea strigat numele meu

ea strigat el atât de TARE

M-am aplecat înainte cuprins de panică, ținând gura deschisă și din deschizătura ei încordată a început să curgă un șuvoi rece de...

Absolut nimic.

Oroarea întâmplării a trecut și, totuși, n-a trecut. Încă mă mai durea îngrozitor de tare stomacul, de parcă mâncasem ceva la care reacționase violent corpul, un soi de praf antifurnici sau poate o ciupercă otrăvitoare, de genul celor care apăreau în cărțile despre ciuperci ale lui Jo, în chenare roșii. M-am împleticit înainte vreo șase pași, tușind uscat dintr-un gât care încă avea impresia că e ud. Mai era un mesteacăn unde malul cădea abrupt în lac, arcuindu-și burta albă cu grație deasupra apei ca pentru a-și vedea reflecția în lumina lingușitoare a serii. M-am apucat de el așa cum se apucă un bețiv de-un stâlp de iluminare stradală.

Presiunea din piept a început să slăbească, dar mi-a lăsat o durere la fel de reală ca ploaia. Stăteam sprijinit de copac, inima zvâcnindu-mi, și-am devenit conștient pe dată că duhnește ceva — un iz rău, poluat, mai urât ca un bazin septic înfundat care-a fermentat o vară întreagă sub soarele scăpător. În aceeași clipă, am simțit și prezența hidoasă care emana odorul acela, ceva care ar fi trebuit să fie mort și nu era.

Oh, încetează, ala bala bala portocala, fac orice numai să-ncetezi, am încercat să spun și tot n-a ieșit nimic. Apoi a dispărut. Nu mai simțeam nimic în afară de mirosul lacului și al pădurii... Însă vedeam ceva: un băiat în apa lacului, un băiețel negru înecat, plutind pe spate. Obrajii lui erau buhăiți. Gura îi atârna deschisă, inertă. Ochii lui erau la fel de albi ca ochii unei statui.

Gura mi s-a umplut iarăși de nemilosul gust feros al apei de lac. Ajută-mă, las-mă sus, ajutor mă-nec. M-am aplecat, ținând în gând, ținând la chipul acela mort, și mi-am dat seama că *mă uit la mine însumi*, că mă uit în sus prin tremurul trandafiriu al apei la apus la un bărbat îmbrăcat în jeanși și-ntr-o cămașă galbenă, subțire, care se sprijinea de-un mestecăn foșnitor și încerca să țipe, fața lui lichidă părând în mișcare, ochii lui fiind pentru moment ascunși de trecerea unui biban mic pornit în urmărirea unei insecte succulente, însă eram atât băiatul negru, cât și bărbatul alb, înecându-se în apă și înecându-se pe uscat, chiar așa să fie, chiar asta să se întâmple, bate o dată pentru da, de două pentru nu.

Am vomitat nimic altceva decât un fir de salivă și, incredibil, un pește a sărit să-l prindă. La apus, sar aproape după orice; probabil că-i înnebunește ceva la lumina asta muribundă. Peștele a aterizat înapoi în apă la vreo două sute de metri distanță de mal, iscând un val circular, argintiu, și a dispărut: gustul din gură, mirosul acela oribil, fața aceea scânteietoare și moartă a negroteiului — negrotei, așa trebuie să-și fi spus el în gând — al cărui nume de familie aproape sigur că fusese Tidwell.

M-am uitat la dreapta și am văzut ceafa cenușie a unei stânci ițindu-se dintre frunzele uscate de pe jos. Mi-am spus: *Acolo, chiar acolo*, și, ca o confirmare, m-a izbit din nou mirosul acela oribil de putrefacție, ieșind parcă din pământ.

Am închis ochii, ținându-mă încă disperat de mestecăn, simțindu-mă slăbit și bolnav, și-atunci mi-a vorbit din spate Max Devore, nebunul.

— la zi-mi, codoșule, unde ți-e curva?

M-am întors și l-am văzut acolo, cu Rogette Whitmore alături. A fost singura dată când l-am întâlnit, dar mi-a ajuns. Credeți-mă, mi-a ajuns până peste cap.

De-abia dacă aducea a scaun cu roțile scaunul lui. Arăta mai mult ca un ataș de motocicletă corcit cu un modul de prospectare a lunii. Pe ambele părți erau montate vreo șase roțițe cromate. Niște roți mai mari — patru la număr, cred — erau montate în spate. Nici una nu părea că e la același nivel cu o alta și am observat că fiecare e prinsă în propriul ei locaș. Devore avea parte de călătorii nezdruincinate pe-un teren și mai accidentat de cum era Strada. Deasupra roților din spate se afla un compartiment închis pentru motor. Picioarele lui Devore erau ascunse într-o nacelă din fibră de sticlă, neagră cu dungi roșii, care n-ar fi arătat deplasat la o mașină de curse. În mijlocul ei era încastrat un obiect care semăna cu antena mea parabolică... un soi de ghidare computerizată, probabil. Poate chiar un pilot automat. Mânerele erau late și pline de butoane. De partea stângă a acestei mașinării era agățat un tub cu oxigen, lung de un metru și douăzeci de centimetri. Un furtun ducea la un tub din plastic transparent; acesta ducea la rândul lui la o mască ce se odihnea în poala lui Devore. M-a dus cu gândul la Stenomask-ul tipului ăluia bătrân. În lumina experienței pe care tocmai o avusesem, aș fi putut zice că vehiculul ăsta rupt ca dintr-un roman de Tom Clancy e o

halucinație, asta dacă n-ar fi fost abțibildul de pe năclă, de sub radar, AM SÂNGE ALBASTRU DE ȘMECHER, spunea.

În seara aceasta, femeia pe care o văzusem în fața barului Apusul de Soare de pe domeniul Warrington purta o bluză albă cu mâneci lungi și o pereche de pantaloni negri atât de subțiri, că-i făceau picioarele să pară niște săbii scoase din teci. Fata îngustă și obrajii supti o făceau să semene cu pictura tipului care strigă, a lui Edvard Munch, mai tare ca niciodată. Părul alb îi atârna în jurul feței ca o glugă plouată. Era rujată pe buze cu un roșu atât de aprins, încât părea că-i sângerează gura.

Era bătrână și era urâtă, dar era ruptă din soare în comparație cu socrul lui Mattie. Deșirat, cu buzele vineții, cu pielea din jurul ochilor și de la colțurile gurii de-un purpuriu întunecat, semăna cu ceva ce-ar putea descoperi un arheolog într-o cameră de înmormântare dintr-o piramidă, înconjurat de soțiile și de animalele lui preferate mumificate, împodobit cu bijuteriile lui favorite. Câteva șuvițe de păr cărunt încă-i mai atârnavă de pe craniul solzos; alte șuvițe îi ieșeau din urechile enorme ce păreau că se topiseră asemenea sculpturilor în ceară lăsate în bătaia soarelui. Purta o pereche albă de pantaloni din bumbac și o cămașă albastră, largă. Cu o beretă neagră pe cap ar fi arătat ca un artist francez din secolul nouăsprezece, aflat la capătul unei vieți foarte lungi.

Ținea în poală un baston fabricat dintr-un lemn negru. În capătul lui era îndesat un manșon de protecție pentru ghidonul de bicicletă. Degetele care-l strângeau păreau destul de puternice, însă ajunseseră tot atât de negre ca bastonul însuși. Circulația periferică îl lăsa încet și nu îndrăzneam să-mi închipui cum trebuie să-i arate labelle picioarelor și gambele.

— Curva o fugit și te-o părăsit, nu-i așa?

Am încercat să spun ceva. Mi-a ieșit un croncănit, nimic altceva. Încă mă mai sprijineam de mesteacăn. M-am desprins de el și am încercat să mă îndrept de spate, însă picioarele îmi erau prea slăbite și a trebuit să mă sprijin din nou.

A lovit o manetă din argint și scaunul a venit cu trei metri mai aproape, scurtând distanța dintre noi. Sunetul pe care l-a scos a fost ca o șoaptă de catifea; văzându-l cum se mișcă mi s-a părut că văd un covor fermecat malefic. Multele lui roți s-au ridicat și au călcat pământul independent una de cealaltă și au scânteiat în soarele ce apunea și care începuse să capete o nuanță roșietică. Și, apropiindu-se, i-am simțit prezența. Corpul îi putrezea începând din interior, dar forța care-l înconjura era incontestabilă și descurajantă, asemeni unei furtuni cu trăsnete. Femeia a venit în urma lui, uitându-se la mine cu o plăcere tăcută. Ochii ei erau rozalii. Am presupus atunci că erau căprui și că prinseseră puțin din irizațiile apusului, dar acum cred că era de fapt o simplă albinoasă.

— Întotdeauna mi-au plăcut curvele, a spus el. A tras de cuvânt, făcându-l să sune *cuuuuhve*. — Nu-i așa, Rogette?

— Da, domnule, a spus aceasta. Aveau locul lor.

— Uneori, locul lor era pe fața mea! a strigat într-un fel de euforie nebunească, de parcă femeia l-ar fi contrazis. Unde-i ea, tinere? Pe fața cui șede-acu? Mă-ntreb. Pe-a avocatului ăluia deștept al tău? Oh, știu totu' despre ei, începând cu nota scăzută la purtare pe care au primit-o în clasa a treia. Să știu lucruri e una dintre afacerile mele. Asta-i secretul afacerilor mele.

Cu un efort incredibil, m-am îndreptat de spate.

— Ce cauți aici?

— Îmi exercit dreptul constituțional, exact ca tine. Nu-i nici o lege

împotriva asta, nu? Strada aparține tuturor celor care vor s-o folosească. Nu ești aici de multă vreme, tinere codoș, dar ești cu siguranță de destulă vreme să știi asta. E versiunea noastră de parc public, unde cățelușii blânzi și câinii răi umblă umăr la umăr.

Folosindu-și încă o dată mâna care nu ținea mânerul bastonului, și-a luat masca de oxigen, a inspirat adânc, apoi a lăsat-o la loc în poală. A rânjit — un rânjet indescriptibil de complicitate care i-a scos la iveală gingiile de culoarea iodului.

— E pricepută? *Cuuuhva* aia mică a ta? Trebuie să fie destul de pricepută să-l fi ținut pe fiu' meu prizonier în rulota aia în care trăiește. Și-apoi uite c-ai apărut tu, înainte ca viermii să termine măcar cu ochii băiatului meu. Te *suge* pizda ei?

— Taci.

Rogette Whitmore și-a aruncat capul pe spate și a râs. Sunetul produs a fost asemănător cu cel al unui iepure prins în gheare de-o bufniță și mi s-a făcut pielea de găină. Am avut o bănuială că era la fel de nebună ca și el. Slavă cerului că erau bătrâni.

— Ai dat de-un punct nevralgic cu asta, Max, a spus.

— Ce vrei?

Am tras o gură de aer... și-am simțit iarăși mirosul acela de putrezi-ciune. Am tușit. N-am vrut s-o fac, dar nu m-am putut abține.

Devore s-a îndreptat în scaun și a inspirat adânc, ca pentru a mă ironiza. În acea clipă arăta ca Robert Duvall în *Apocalipsul acum*, alergând împleticit pe plajă și dând de veste lumii cât de mult iubea el mirosul de napalm dimineața. Rânjetul i s-a întins pe toată fața.

— Minunat loc, locu' ăsta de-aci, nu-i așa? Un loc potrivit să te-o-prești și să stai pe gânduri, nu crezi? (M-am uitat împrejur.) Aici s-a întâmplat, sigur că da. Aha.

— Unde s-a înecat băiatul.

Mi s-a părut că zâmbetul lui Whitmore s-a schimbat pentru moment în neliniște auzind asta. Devore, însă, nu. El a apucat masca translucidă de oxigen în mâna lui mare de bătrân, cu degete care mai degrabă dibuiau decât apucau. Am văzut mici picături de mucus lipite pe interiorul ei. A inspirat iarăși adânc, a așezat-o iarăși în poală.

— Treizeci sau chiar mai mulți oameni s-au înecat în lacul ăsta, iar ăștia-s doar cei despre care se știe, a spus. Ce diferență face un băiat, încoace-ncolo?

— Nu pricep. Aici au murit *doi* băieți Tidwell? Cel care a făcut septicemie și cel care...

— Îți pasă de sufletul tău, Noonan? De sufletul tău nemuritor? De fluturile lui Dumnezeu prins într-un cocon de carne ce va puți curând ca a mea?

N-am spus nimic. Ciudățenia celor întâmplare înainte să sosească el trecea. Ce-o înlocuia era incredibilul magnetism personal al lui Devore. N-am mai simțit niciodată în viață o forță atât de crudă. Și nici nu avea nimic supranatural, iar *crud* e exact cuvântul potrivit. Aș fi putut-o lua la fugă. În alte circumstanțe, sunt sigur că aș fi făcut-o. Cu siguranță că bravura m-a ținut pe loc; picioarele încă mi se păreau făcute din cauciuc și mă temeam să nu cad la pământ.

— O să-ți ofer o singură ocazie să-ți salvezi sufletul, a spus Devore. A ridicat un deget osos să ilustreze conceptul de singularitate. — Pleacă, sincere codoș. Chiar acum, îmbrăcat în hainele în care te găsești. Nu te opri să-ți faci geanta, nu te opri nici măcar să te asiguri c-ai închis gazul. Du-te. Las-o pe curvă și las-o pe curvișoară.

— Să ți le las ție.

— Aha, mie. O să fac eu ce trebuie făcut. Sufletele sunt pentru

absolvenții de arte frumoase, Noonan. Eu am fost inginer.

— Du-te și ți-o trage.

Rogette Whitmore a scos iarăși sunetul acela ca un țipăt de iepure.

Bătrânul stătea în scaun, cu capul aplecat, rânjind bolnăvicios în sus la mine și semănând cu un cadavru ridicat din mormânt.

— Ești sigur că tu vrei să fii acela, Noonan? Pentru ea nu are vreo importanță, să știi — tu sau eu, tot aia e pentru ea.

— Nu știu despre ce vorbești.

Am inspirat încă o dată profund și, de data asta, aerul a fost în regulă.

M-am îndepărtat cu un pas de mestecăc și mi-am simțit în regulă și picioarele.

— Și nu-mi pasă. N-o să pui niciodată mâna pe Kyra. Niciodată în ce ți-a mai rămas din viața ta decrepită. N-o să te văd făcând asta vreodată.

— Amice, o să vezi o groază de lucruri, a spus Devore, rânjind și arătându-mi gingiile lui iodate. Înainte să se termine iulie, precis o să vezi atât de multe, c-o să-ți vină să-ți smulgi ochii din cap în iunie.

— Plec acasă. Lasă-mă să trec.

— Du-te acasă, atunci, cu ce te-aș putea împiedica să te duci? — a întrebat. Strada e-a tuturor.

A apucat iarăși masca de oxigen din poală și-a mai tras o gură sănătoasă din ea. Și-a aruncat-o în poală și și-a așezat mâna stângă pe mânerul scaunului său cu roțile Buck Rogers.

Am făcut un pas spre el și, aproape înainte să-mi dau seama ce se petrece, s-a avântat cu scaunul asupra mea. M-ar fi putut lovi și răni destul de rău — mi-ar fi putut rupe unul sau ambele picioare, nu mă-ndoiesc de asta —, dar s-a oprit la mică distanță de mine. Am făcut un salt în spate, dar numai pentru că mi-a dat el voie s-o fac. Eram conștient că Whitmore râdea din nou.

— Care-i problema, Noonan?

— Dă-te la o parte din drumul meu. Te previn.

— Curva aia te-a pus pe jar, nu-i așa?

Am dat să merg la stânga, voind să-l ocolesc pe acolo, dar cât ai clipi a întors scaunul, a țâșnit și mi-a tăiat calea.

— Pleacă de pe TR, Noonan. Îți dau un sfat bu...

M-am avântat spre dreapta, de data asta pe partea cu lacul, și aș fi reușit să trec de el destul de ușor dacă n-ar fi fost pumnul foarte mic și tare, care mi-a izbit partea stângă a feței. Cățeaua aia căință purta un inel, iar piatra din el mi-a făcut o tăietură în spatele urechii. Am simțit usturimea și căldura scurgerii de sânge. Am pivotat, am ridicat ambele mâini și am împins-o.

A căzut pe covorul din ace de brad de pe cărare cu un țipăt strident de mirare ultragiată. În clipa următoare, ceva m-a pocnit în spatele capului, o strălucire portocalie de moment mi-a aprins vederea. M-am împleticit în spate cu mișcări care mi s-au părut date cu încetinitorul, fluturând din mâini, iar Devore mi-a apărut iarăși înaintea ochilor. Stătea răsucit în scaun, capul lui solzos era aruncat înainte, bastonul cu care mă lovise încă era ridicat în aer. Dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, sunt convins că mi-ar fi fracturat craniul în loc să dea doar naștere acelei lumini portocalii de moment.

M-a lovit de prietenul meu vechi, mestecăc. Mi-am dus mâna la ureche și m-am uitat nevenindu-mi să cred la sângele de pe buricele degetelor. Mă durea capul — de la lovitura pe care mi-o administrase.

Whitmore se lupta să se ridice în picioare, scuturându-și acele de pin de pe pantaloni și uitându-se la mine cu un zâmbet furios. Obrajii i se

umpluseră de-o roșeață ușoară, rozalie. Buzele ei prea tare rujate erau trase în spate să-i expună dinții mici. În lumina soarelui la apus, ochii ei păreau că ard.

— Dă-te la o parte din calea mea, am spus, însă vocea mi s-a părut înceată și fără vlagă.

— Nu, a spus Devore și și-a așezat capătul negru al bastonului pe nacela arcuită din partea din față a scaunului.

Acum puteam vedea băiețelul acela hotărât să aibă sania indiferent de cât de tare-și tăia mâinile în sticlă. Îl vedeam foarte clar.

— Nu, femeiușcă futangie de curve ce ești. *Nu vreau să mă dau.*

A împins iarăși maneta argintie și scaunul cu roțile s-a avântat în tăcere spre mine. Dacă aș fi rămas în loc, m-ar fi străpuns cu bastonul la fel de ușor cum orice duce rău e străpuns mereu cu sabia într-o poveste de Alexandre Dumas. Probabil că și-ar fi rupt oasele fragile ale mâinii drepte și și-ar fi dislocat complet brațul drept din cauza coliziunii, însă omului ăstuia nu-i pășase niciodată de astfel de lucruri; făcea ravagii printre oamenii neînsemnați. Dacă aș fi ezitat vreo secundă din cauza șocului sau a incredulității, m-ar fi omorât, sunt foarte sigur de asta. În schimb, m-am rotit spre stânga. Tenișii mi-au alunecat pentru o clipă pe terasamentul acoperit cu ace. Apoi s-au desprins de pământ și am căzut.

Am aterizat strâmb în apă și mult prea aproape de mal. Cu piciorul stâng m-am lovit de-o rădăcină scufundată și s-a răsucit. Durerea a fost cumplită, o senzație asemănătoare cu sunetul unui trăsnet. Am deschis gura să strig și apa lacului mi-a umplut-o — gustul acela rece, metalic și întunecat, de data aceasta de-adevăratelea. Am eliminat-o tușind și strănutând și m-am îndepărtat de locul în care aterizasem, spunându-mi: *Băiatul, aici e băiatul cel mort, dacă întinde mâinile și mă prinde?*

M-am întors pe spate, încă fluturând disperat din mâini și tușind, foarte conștient de jeanșii care-mi atârnav pleoștiți pe picioare și între ele, făcându-mi absurd griji pentru portmoneu — nu-mi păsa de cardurile bancare sau de permisul de conducere dar aveam înăuntru două instanțee reușite cu Jo și se puteau distruge.

Am observat că aproape căzuse și Devore de pe terasament și, preț de-o clipă, mi s-a părut că încă mai era posibil să cadă. Partea din față a scaunului era ieșită în afară acolo de unde căzusem eu (vedeam urmele scurte ale tenișilor mei chiar la stânga rădăcinilor parțial ieșite din pământ ale mestecănelui) și, chiar dacă roțile din față încă făceau contact cu solul, pământul sfărâmicios se scurgea de sub ele în avalanșe mici și uscate care se rostogoleau pe versant și se strecurau în apă, dând naștere unor desene vălurite întrepătrunse. Whitmore ținea de spatele scaunului, trăgea de el, dar era mult prea greu pentru ea; dacă voia să fie salvat, Devore trebuie să se salveze singur. Stând până la brâu în apă, cu hainele plutind în jurul meu, mi-am dorit să se prăvălească.

Gheara vineție care era mâna sa stângă a reușit să repună stăpânire pe maneta argintie după mai multe încercări. Un deget a tras-o spre el și scaunul s-a dat în spate, îndepărtându-se de terasament cu o ultimă ploaie de pietre și praf. Whitmore a sărit panicată într-o parte, să n-o calce pe picioare.

Devore a mai apăsat o vreme butoanele, și-a întors scaunul cu față către mine, care stăteam în apă la vreo două sute de metri distanță de mestecănelul încovoiat, apoi a mișcat scaunul până ce a ajuns pe marginea Străzii, dar la o distanță sigură față de povârniș.

Pe Whitmore nu o mai interesa nici unul dintre noi; se afla aplecată

la pământ cu fundul îndreptat în direcția mea. Dacă m-am gândit măcar la el, și nu-mi amintesc s-o fi făcut, presupun că mi-am spus că încerca să-și recapete suflul.

Dintre noi, Devore părea că e în cea mai bună formă, nici măcar nu avea nevoie de-o doză de oxigen de la masca din poală. Strălucirea amurgului îi lumina puternic fața, făcându-l să semene cu un bostan de Halloween pe jumătate putred, care fusese îmbibat în benzină și incendiat.

— Ți place să te bălăcești? m-a întrebat și a râs.

M-am uitat în jur, sperând să văd un cuplu ieșit la plimbare sau poate un pescar căutându-și un loc unde să mai dea o dată cu undița înainte să se întunece... și, totuși, în același timp, speram să nu văd pe nimeni. Eram furios, rănit și speriat. Mai mult ca orice, eram rușinat. Fusesem aruncat în lac de-un bărbat de optzeci și cinci de ani... un bărbat care dădea toate semnele c-a ieșit să se distreze și că-i picasem eu de prost.

Am pornit spre dreapta — spre sud, înapoi spre casă. Apa îmi ajungea cam până la brâu, era rece și aproape reconfortantă, acum că mă obișnuisem cu ea. Călcam cu tenișii pe pietre și pe crengi de copac scufundate. Încă mă durea glezna pe care mi-o răsucisem, dar încă mă țineam pe picioare. Dacă o va mai face și după ce voi ieși din lac, asta era o altă întrebare.

Devore a mai apăsat câteva butoane. Scaunul a pivotat și a pornit la drum de-a lungul Străzii, ținând pasul cu mine fără nici o problemă.

— Nu ți-am făcut cunoștință ca lumea cu Rogette, nu-i așa? a spus. La facultate a fost o atletă strălucită, să știi. Softball-ul și hocheiul de câmp erau specialitățile ei și și-a păstrat măcar câteva dintre îndemânări. Rogette, arată-i ce știi să faci.

Whitmore a depășit prin stânga scaunul acela ce se mișca încet. Preț de o clipă, a fost complet astupată de el. Când am putut-o vedea din nou, am văzut și ce ducea cu ea. Nu stătuse aplecată ca să-și recapete respirația.

Zâmbind, a mers în pas vioi spre marginea terasamentului cu brațul stâng îndoit la plex, adăpostind pietrele pe care le adunase de pe marginea potecii. Și-a ales o bucată cam de dimensiunea unei mingi de golf, și-a dus mâna până lângă ureche și-a aruncat-o spre mine. A aruncat-o tare. A vâjâit pe lângă tâmpla mea stângă și a căzut în apă, în spatele meu.

— Hei! am strigat, mai mult mirat decât speriat. Chiar și după evenimente care-l precedaseră, nu-mi venea să cred că se întâmplă un asemenea lucru.

— Ce-ai pățit, Rogette? a întrebat Devore dojenitor. Niciodată n-ai aruncat ca o fată. Dă în el!

A doua piatră a trecut la cinci centimetri pe deasupra capului meu. A treia mi-ar fi putut sparge dinții. Am respins-o cu un țipăt de mânie și de teamă, dându-mi seama doar mai târziu că mi-a învinețit palma. În clipa aceea am fost conștient doar de fața ei plină de ură și zâmbitoare — fața unei femei care-a pierdut doi dolari la galeria de tir a bălciului și e hotărâtă să câștige ursul de pluș cel mare, chiar dacă trebuie să tragă toată noaptea cu pușca cu aer comprimat.

Și arunca *repede*. Pietrele cădeau în jurul meu, unele aterizând în apa rădăcinoasă din dreapta sau din stânga mea, dând naștere unor mici gheizere. Am început să merg cu spatele, temându-mă să mă întorc și să plec înot, temându-mă că va arunca o piatră cu adevărat mare chiar în clipa aceea. Totuși, trebuia să ies cumva din raza ei de acțiune. Devore, între timp, râdea așa cum râde un bătrân cu probleme de respirație, jalnica lui față fiind suptă asemenea feței unei păpuși malițioase

construită dintr-un măr.

Una dintre pietrele ei mi-a aplicat o lovitură puternică și dureroasă în claviculă și a ricoșat sus în aer. Am țipat și a țipat și ea:

— *Hai!*, precum un karatist ce-a ajuns la o mișcare importantă.

Adio retragere ordonată. M-am întors, am înotat spre o apă mai adâncă și cățeaua mi-a făcut de petrecanie. Primele două pietre pe care le-a aruncat după ce am început să înot au părut detectoare de distanță. A avut loc o pauză, în care am avut timp să gândesc: *Îmi reușește, ies din aria ei de...*, iar apoi m-a lovit ceva în spatele capului. Am simțit-o și am auzit-o în același timp — a făcut *BOING!*, cum scrie și în benzile desenate cu Batman.

Suprafața lacului s-a schimbat din portocaliu-încins în roșu-încins și în stacojiu-închis. Șters, îl auzeam pe Devore strigând aprobator și pe Whitmore scoțând râsetul ăla ciudat al ei. Am luat o altă gură de apă cu gust feros și eram atât de năucit, că a trebuit să-mi amintesc s-o scuipe a-fară, nu s-o înghit. Picioarele mi se păreau prea grele pentru a înota, iar blestemații mei de tenișii cântăreau o tonă. I-am dus în jos cu gândul să mă ridic în picioare, dar n-am dat de pământ — ajunsesem într-un loc mai adânc decât înălțimea mea. M-am întors cu fața către mal. Era ceva spectaculos cum ardea în lumina apusului asemenea unui decor de scenă luminat de reflectoare portocalii și roșii. Probabil că mă depărtasem cu șase metri de mal acum. Devore și Whitmore se aflau pe marginea Străzii, uitându-se la mine. Semănau cu Tata și Mama dintr-o pictură de Grant Wood¹. Devore își folosea iarăși masca — dar am observat că rânjea dincolo de ea. Whitmore rânjea și ea.

Mi-a intrat și mai multă apă în gură. Am scuipat-o aproape pe toată, dar am și înghițit puțină, făcându-mă să tușesc și aproape să vomit. Am început să mă scufund sub suprafața apei și m-am luptat să ajung iarăși sus, nu înotând, ci doar dând sălbatic din mâini, consumând de nouă ori energia de care aveam nevoie ca să rămân deasupra apei. Panica și-a făcut prima apariție, croindu-și drum prin dezorientarea mea uluită cu niște dinți ascuțiți și mici ca de șobolan. Mi-am dat seama că aud un zumzet înalt și suav. Câte lovituri încasase sărmanul meu cap? Una de la pumnul lui Whitmore... una de la bastonul lui Devore... o piatră... sau fuseseră cumva două? Christoase, nu-mi puteam aminti.

Stăpânește-te, pentru numele lui Dumnezeu — n-o să-i permiți să te înfrângă în felul ăsta, nu-i așa? Să te-nece cum s-a înecat băiețelul acela?

Nu, nu și dacă mă puteam opune.

Înotând pe loc, mi-am dus mâna stângă la spatele capului. Nu foarte departe de ceafă am dat peste un ou de găscă ce încă se mai umfla. Când l-am apăsât, durerea m-a făcut să-mi vină să vomit și să leșin în același timp. Lacrimile mi-au venit în ochi și mi s-au rostogolit pe obraji. Nu erau decât niște urme de sânge pe buricele degetelor când m-am uitat la ele, dar era greu să determini gravitatea tăieturilor când stăteai în apă.

— Arăți ca o marmotă plouată, Noonan!

Vocea lui mi se părea acum că se rostogolește spre locul unde mă aflam eu, venind parcă de la o mare distanță.

— Să te fut! am strigat. O să te bag la-nchisoare pentru asta!

Bătrânul s-a uitat la Whitmore. S-a uitat înapoi la mine cu o expresie identică și au izbucnit în râs amândoi. Dacă mi-ar fi pus cineva un Uzi în

¹Grant Wood (1892-1942) — artist american cunoscut pentru tablourile sale inspirate din viața locuitorilor din vestul mijlociu, mai ales Goticul american (1930).

mâini atunci, i-aș fi omorât pe amândoi fără ezitare și apoi aș mai fi cerut o cartușieră ca să pot ciurui cadavrele.

Neavând un Uzi la îndemână, am început să înot câinește spre sud, spre casa mea. Au ținut pasul cu mine pe Stradă, el conducându-și scaunul cu roțile silențios, ea mergând lângă el la fel de solemnă ca și o călugăriță și făcând din când în când câte o pauză să ridice o piatră ce-i făcea cu ochiul.

Nu înotasem destul să fiu obosit, însă eram. În mare parte din cauza șocului, presupun. Într-un sfârșit, am încercat să inspir când nu trebuia, înghițind și mai multă apă și am intrat complet în panică. Am început să înot către mal, dorind să ajung la un loc unde să pot sta în picioare. Rogette Whitmore a început imediat să arunce cu pietre în mine, folosindu-le mai întâi pe cele pe care și le adăpostise între brațul stâng și plexul solar, apoi pe acelea pe care le depozitase în poala lui Devore. Se încinsese, nu mai arunca precum o fată, iar ținta ei era mortală. Pietrele împrășiau apa peste tot în jurul meu. M-am ferit de una — una mare, care cel mai sigur că mi-ar fi tăiat fruntea dacă m-ar fi nimerit —, dar următoarea cu care a aruncat m-a atins în biceps și m-a julit rău. Destul. M-am răsucit și am înotat înapoi dincolo de raza ei de acțiune, gâfâind după aer, încercând să-mi țin capul sus în pofida durerii crescânde din ceafa.

Când am ajuns mai departe, am început să înot pe loc și m-am uitat la ei. Whitmore venise chiar până aproape de terasament, vrând să câștige fiecare metru dintre noi pe care-l putea câștiga. La naiba, fiecare blestemat de centimetru. Devore parcase cu scaunul în spatele ei. Încă rânjeau amândoi, iar acum chipurile lor erau la fel de roșii ca ale diavolilor din iad. Cerul roșiatic de seară, marinarii cântă la chitară. Încă douăzeci de minute și avea să se întunece. Îmi mai puteam ține capul deasupra apei încă douăzeci de minute? Așa credeam, dacă nu intram iarăși în panică, dar nu pentru multă vreme. M-am gândit la cum ar fi să mă înec în lac, să mă uit în sus și s-o văd pe Venus chiar înaintea sa mă scufund pentru ultima dată, iar șobolanul panicii și-a înfipt iarăși dinții în mine.

Șobolanul panicii era mai rău ca Rogette și pietrele ei, cu mult mai rău.

Poate că nu mai rău ca Devore.

M-am uitat în stânga și apoi în dreapta pe malul lacului, scrutând Strada pe acolo pe unde se vedea printre copaci pentru vreo trei sau unsprezece metri. Nu-mi mai păsa dacă sunt făcut de rușine, dar n-am văzut pe nimeni. Bunule Dumnezeu, unde era toată lumea? Merseseră la Mountain View din Fryeburg să mănânce pizza sau la Village Cafe să bea un milkshake?

— Ce vrei de la mine? am strigat către Devore. Vrei să-ți spun că mă dau la o parte din calea ta? Bine, mă dau!

A râs.

Ei bine, nici nu mă așteptasem să meargă. Nu m-ar fi crezut nici dacă aș fi vorbit sincer.

— Vrem să vedem doar cât de mult poți înota, a spus Whitmore și-a mai aruncat cu o piatră — o aruncare lungă, leneșă, care a depus piatra cu vreun metru și jumătate înainte de locul unde mă aflam eu.

Au de gând să mă omoare, mi-am spus. Chiar și-au pus asta în gând.

Da. Iar ceea ce era mai neliniștitor era faptul că puteau foarte bine să scape basma curată după aceea. O idee nebunească, în același timp plauzibilă și neplauzibilă, mi-a răsărit în minte. O vedeam pe Rogette Whitmore lipind un bilet pe afișierul cu TREBURILE COMUNITĂȚII din fața

magazinului general Lakeview.

MARTIENILOR DIN TR-90, SALUTĂRI!

DI MAXWELL DEVORE, Marțianul preferat al tuturor va oferi fiecărui locuitor al TR-ului O SUTĂ DE DOLARI dacă nu va folosi nimeni Strada în SEARA ZILEI DE VINERI, 17 IULIE, între orele ȘAPTE și NOUĂ. Tineți-i ocupați și pe "AMICII NOȘTRI DE VARĂ"! Și amintiti-vă: MARTIENII BUNI se aseamănă cu MAIMUȚELE BUNE: nu VĂD nimic rău, nu AUD nimic rău și nu VORBESC nimic rău.

Nu-mi venea să cred asta, nici măcar în situația în care mă aflam... și, totuși, aproape că-mi venea. Trebuia să-i recunosc, cel puțin, norocul diavolesc pe care-l avusese.

Obosit. Tenișii mai grei ca niciodată. Am încercat să mă descalt de unul și am reușit doar să mai iau o gură de apă. Stăteau și se uitau la mine, Devore ridicând din când în când masca din poală și trăgând o dușcă de aer revigorant.

Nu puteam aștepta până se întuneca. Soarele își face ieșirea în grabă aici, în Maine-ul de vest — așa cum face, bănuiesc, în orice zonă montană —, însă crepusculele sunt lungi și mor greu. Până când să se facă destul de întuneric spre vest ca eu să mă pot mișca fără să fiu văzut, luna avea să fi răsărit deja la est.

M-am surprins imaginându-mi necrologul din *New York Times*, titlul spunând SCRIITOR POPULAR DE ROMANE ROMANTICE ȘI DE SUSPANS SE ÎNEACĂ ÎN MAINE. Debra Weinstock le va oferi fotografia de autor de la viitoarea apariție editorială, *Promisiunea lui Helen*. Harold Oblowski va spune tot ceea ce trebuie și-și va aminti și să dea un anunț modest (dar nu minuscul) la rubrica deceselor din *Publishers Weekly*. Va face cheltuiala pe din două cu cei de la Putnam și...

M-am scufundat, am mai înghițit niște apă, am scuipat-o. Am început iarăși să lovesc apa lacului cu pumnii și m-am forțat să încetez. Dinspre mal, auzeam râsetul pițigăiat al lui Rogette Whitmore. *Cățea*, am gândit. *Cățea scheletică ce...*

Mike, a spus Jo.

Vocea ei mi-a răsunat în minte, însă nu era ceva pe care o compun eu când îmi imaginez partea ei de dialog mintal sau când mi-e pur și simplu dor de ea și simt nevoia s-o invoc pentru o vreme.

Ca pentru a sublinia acest lucru, ceva a improșcat apa la stânga mea, a improșcat-o tare. Când m-am uitat în direcția aceea, n-am văzut nici un pește, nici măcar o unduire circulară a apei. Ce-am văzut în schimb a fost pluta noastră pentru înot, ancorată la vreo nouăzeci de metri de mine în apa colorată de lumina apusului.

— Nu pot înota până acolo, iubire, am croncănit.

— Ai spus ceva, Noonan? a strigat Devore de pe mal. Și-a dus o mână pâlnie la una dintre urechile lui imense și îndesată cu ceară. — N-am prea priceput! Parcă n-ai avea suflu!

Un alt râset pițigăiat din partea lui Whitmore. El era Johnny Carson; ea era Ed McMahon.

Poți. Te ajut eu.

Pluta, mi-am dat seama, putea fi singura mea șansă — nu mai era o alta pe partea aceasta a malului și era cu cel puțin nouă metri mai departe de cea mai puternică aruncare a lui Whitmore. Am început să înot câinește în acea direcție, simțindu-mi acum mâinile la fel de plumbuite ca și picioarele. De fiecare dată când îmi simțeam capul pe punctul de-a se scufunda, făceam o pauză, înotând pe loc, spunându-mi

s-o iau încet, că eram într-o formă fizică destul de bună și că mă descurcam bine, spunându-mi că, dacă nu intru în panică, voi reuși. Că-țeaua cea bătrână și bastardul chiar și mai bătrân au reînceput să țină pasul cu mine, însă au observat încotro mă îndreptam și râsetele s-au oprit. La fel și zeflemeaua.

Pentru multă vreme, pluta a părut că nu se apropie deloc. Mi-am spus că asta se întâmpla doar pentru că se disipa lumina, pentru că se schimba culoarea apei de la roșu la purpuriu la o nuanță aproape de negru, culoarea gingiilor lui Devore, dar am reușit să investesc din ce în ce mai puțină încredere în ideea aceasta, pe măsură ce respirația mi se tăia și brațele mi se îngreunau.

Când mai aveam douăzeci și șapte de metri, o crampă mi-a cuprins piciorul stâng. M-am rotit pe o parte ca un vas cu pânze înămolit, încercând să ajung la mușchiul contractat. Mi-a curs pe gât în jos și mai multă apă. Am încercat să tușesc, am râgâit și m-am scufundat cât stomacul încă mai încerca să zvâcnească și degetele încă mai căutau locul acela tensionat de deasupra genunchiului.

Mă-nec de-a binelea, mi-am spus, ciudat de calm, acum că se întâmpla cu adevărat. *Așa mi-e scris să mor, acum mi-a sunat ceasul.*

Apoi am simțit o mână prinzându-mă de ceafa. Durerea de a fi tras de păr m-a făcut să revin la realitate într-o clipă — a fost mai eficientă ca o injecție cu epinefrină. Am simțit o altă mână strângându-se pe piciorul stâng; am încercat o senzație scurtă, dar înfricoșătoare, de căldură. Crampa m-a lăsat și am ieșit la suprafață înotând — înotând *cu adevărat* de data asta, nu doar lipăind câinește, și, parcă în doar câteva secunde, m-am prins de scara de pe latura plutei, respirând în accese violente, așteptând să văd dacă voi fi bine sau dacă mi se va detona inima în piept aidoma unei grenade. Într-un sfârșit, plămânii au început să recupereze deficitul de oxigen și totul a prins a se calma. Am mai așteptat un minut, apoi am ieșit din apă și am intrat în ceea ce deja era cenușa crepusculului. Am rămas o vreme cu fața către vest, aplecat înainte, sprijinindu-mi palmele pe genunchi. Apoi m-am întors, voind de data aceasta să le arunc nu doar o păsărică, ci acel fantastic vultur bicefal. Nu aveam cui să-l arunc. Strada era goală. Devore și cu Rogette Whitmore plecaseră.

Poate că plecaseră. Aș fi făcut bine să țin minte că erau porțiuni mari din Stradă pe care eu nu le puteam vedea.

Am șezut cu picioarele încrucișate până ce a răsărit luna, așteptând și pândind orice mișcare. Pentru o jumătate de oră, cred. Poate pentru patruzeci și cinci de minute. M-am uitat la ceas, dar nu-mi era de folos; luase niște apă la bord și se oprise la 19:30. Celorlalte bucurii pe care i le datoram lui devore, puteam adăuga acum și prețul unui Timex Indiglo — asta te costă 29,95 de dolari, nemernicule, dă-i încoa'.

Într-un sfârșit, am coborât iarăși scara, m-am strecurat în apă și am pornit spre mal cât de repede am putut. Eram odihnit, nu mă mai durea capul (deși cucuiul de deasupra cefei încă îmi mai pulsa cu regularitate) și nu mă mai simțeam debusolat și neîncrezător. În mai multe feluri, asta fusese cel mai rău — să încerc să mă obișnuiesc nu doar cu arătarea băiatului înecat, cu pietrele aruncate asupra mea și cu lacul, ci și cu sentimentul că nimic din toate astea nu e posibil, că magnatul ăla bătrân și bogat al programelor de calculator nu încerca să înece romancierii ce îi stăteau în fața ochilor.

Chiar *fusesse* posibilă aventura din seara asta doar pentru că mă aflasem în fața ochilor lui Devore, însă? O întâlnire fortuită, nimic altceva

de-atât? Nu era mai probabil să mă fi pus sub supraveghere chiar din ziua de Patru Iulie, poate din partea cealaltă de lac, de către oameni echipați cu aparatură optică de mare rezoluție? Rahaturi paranoice, mi-aș fi spus... mi-aș fi spus-o cel puțin înainte ca ei doi aproape să mă înece în lacul Dark Score precum o bărcuță din hârtie a unui băiețel, într-o baltă. Am ajuns la concluzia că nu-mi păsa cine mă supraveghea din partea cealaltă a lacului. Nu-mi păsa nici dacă ei doi încă mai pândeau din părțile de Stradă astupate de copaci. Am înotat până ce am simțit firele algelor gâdilându-mi gleznele și am văzut semiluna plajei. Apoi m-am ridicat în picioare, crispându-mă la atingerea aerului care era acum rece. Am șchiopătat spre mal, cu o mână ridicată, pentru a mă feri de-o canonadă cu pietre, însă nu m-a atacat nici o piatră. Am rămas pentru o clipă pe Stradă, din jeanșii și cămașa mea de vară picurând apă, uitându-mă întâi într-o direcție, apoi în cealaltă. Părea că sunt singur în partea aceasta a lumii. Ultima dată, m-am uitat înapoi spre apă, unde lumina slabă a lunii croia o dâră de la fâșia de plajă până spre plută.

— Mulțumesc, Jo, am spus, apoi am început să urc traversele de cale ferată către casă.

Am ajuns cam pe la jumătate, apoi a trebuit să mă opresc și să mă așez. Niciodată în viață nu mai fusesem atât de obosit.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Am urcat scările spre estacadă în loc să fac ocolul spre ușa din față, mișcându-mă încă încet și minunându-mă de felul în care mi se părea că picioarele au de două ori greutatea lor normală. Când am pășit în sufragerie, m-am uitat în jur cu ochii larg deschiși ai cuiva care a fost plecat o decadă și se întoarce să descopere că totul e acolo unde era la plecare — elanul Bunter pe perete, revista *Boston Globe* pe canapea, o colecție de rebusuri *Chestii grele* pe măsuța de la capătul canapelei, farfuria de pe tejghea cu rămășițele omletei pe care mi-o făcusem încă în ea. Uitându-mă la aceste lucruri, mi-am dat complet seama de ceea ce se întâmplase — plecasem la plimbare, lăsând în urmă toată harababura asta normală, și aproape că murisem. Aproape că fusesem omorât.

Am început să tremur. Am intrat în baia din aripa de nord, m-am dezbrăcat de hainele ude și le-am aruncat în cadă — *fleoșc*. Apoi, încă tremurând, m-am întors pe călcâie și m-am uitat fix la mine în oglinda de deasupra chiuvetei. Arătam ca unul ce-a ieșit pierzător dintr-un târăboi de tavernă. Bicepsul unui braț avea o zgârietură lungă și încrustată. O vânătaie neagră-purpurie își desfăcea ceea ce semăna cu două aripi umbroase pe clavicula mea stângă. Pe gât și în spatele urechii, acolo unde minunata Rogette mă tăiașe cu piatra din inel, aveam un rid sângieru.

Am luat oglinda pe care o foloseam la bărbierit ca să-mi văd și spatele capului. "Nu-ți intră odată în capul ăla tare al tău?" obișnuia să strige mama la mine și la Sid când eram copii, iar acum i-am mulțumit lui Dumnezeu că mama se pare că avusese dreptate cu privire la chestiunea tăriei, cel puțin în cazul meu. Locul în care mă lovise Devore cu bastonul semăna cu un con al unui vulcan mort de curând. Ochiul de taur al lui Whitmore îmi lăsase o rană roșie care urma să aibă nevoie de copci dacă voiam să nu rămân cu o cicatrice. Sângele ruginiu și subțire îmi păta ceafa dintr-o parte în cealaltă a liniei părului. Numai Dumnezeu știe cât să fi curs din gura aceea roșie, neplăcută la vedere, și fusesse

spălat de apa lacului.

Am turnat apă oxigenată în palmele făcute căuș, mi-am luat inima în dinți și am întins-o pe tăietură ca loțiunea după ras. Mușcătura a fost monstruoasă și a trebuit să strâng din buze ca să nu țip. Când a început să înceteze puțin durerea, am mai turnat niște apă oxigenată peste un tampon din vată și mi-am curățat și celelalte răni.

Am făcut duș, mi-am aruncat un tricou și o pereche de jeanși pe mine, apoi am mers în hol să-i dau un telefon șerifului districtual. Nu aveam nevoie să consult cartea de telefon; numărul de la departamentul de poliție din Castle Rock și cel al șerifului districtual se aflau scrise pe-un bilețel ÎN CAZ DE URGENȚĂ lipit pe afișier, alături de numerele de la pompieri, ambulanță și cel care începe cu 900, la care, contra sumei de un dolar și jumătate, poți afla rezolvarea la trei întrebări din rebusul zilei publicat de revista *Times*.

Am format repede primele trei numere, apoi am început să încetinesc. Reușisem să formez 955.960 înainte să mă opresc complet. Am rămas acolo în hol cu receptorul dus la ureche, vizualizând un alt titlu de primă pagină, de data aceasta nu în decenta *Times*, ci în virulentul *New York Post*. ROMANCIERUL CĂTRE COMPU-KING: "ÎNCĂPĂȚĂNAT BĂTRÂN CE EȘTI!" Împreună cu fotografiile de pe-o parte a paginii, cu mine, arătând aproximativ de vârstă pe care o am acum, și cu ale lui Max Devore de pe cealaltă parte, arătând aproximativ de o sută șase ani, *Post* se va distra de minune povestindu-le cititorilor cum Devore (împreună cu tovarășa lui, o doamnă în vârstă care udă leoarcă ar cântări probabil patruzeci de kilograme) pusese la colț un romancier având jumătate din vârstă lui — un tip care arăta, în fotografie cel puțin, suficient de bine clădit și de în formă.

Telefonul s-a săturat să țină minte doar șase dintre cifrele necesare în creierul lui rudimentar, a scos un clic dublu și m-a abandonat iarăși tonului de linie liberă. Am luat receptorul de la ureche, m-am uitat fix la el pentru o clipă și apoi l-am așezat înapoi încet în furcă.

Nu sunt paranoic cu privire la atenția uneori capricioasă, alteori plină de ură a presei, dar sunt prudent, așa cum aș fi dacă m-aș afla lângă un mamifer purtător de blană, iute la mânie. America i-a transformat pe cei care au grijă de buna ei dispoziție în niște ciudate prostituate de mare clasă, iar media ia în batjocură orice "stea" care îndrăznește să se plângă de tratamentul la care este supus(ă). "Termină cu jelania!" strigă ziarele și emisiunile tv cu bârfe (tonul pe care sunt rostite aceste cuvinte este unul de triumf amestecat cu indignare). "Chiar credeați că-ți dăm bani căcălău ca să ne cânti un cântec sau ca să dai cu bâta la base-ball? Greșit, cretinule? Te plătim ca să ne mirăm de tine când îți reușește treaba — orice se nimerește să fie "treaba" în cazul tău — dar și pentru că ne unge pe suflet când o dai în bară. Adevărul e că ești o recuzită. Dacă încetezi să ne mai amuzi, nimic nu ne oprește să te omorâm și să te mâncăm."

Sigur că nu te pot *mânca* de-adevăratelea. Pot tipari fotografii cu tine la bustul gol și pot spune că te-ai îngrășat, pot discuta despre cât de mult bei sau despre cât de multe pilule iei sau te pot lua la bani mărunți despre o seară când ți-ai tras cine știe ce starletă în poală la localul Spago și ai încercat să-i bagi limba în ureche, dar nu te pot mânca de-adevăratelea. Așadar, nu gândul că mă vor numi cei de la *Post* plângăcios sau că voi face parte din monologul de deschidere al emisiunii lui Jay Leno m-a făcut să pun receptorul jos; de vină a fost faptul că mi-am dat seama că nu am nici o dovadă. Nu ne văzuse nimeni. Și, mi-am dat eu seama, să găsească un alibi pentru el și pentru asistenta lui personală ar fi fost cel mai ușor lucru din lume pentru Max

Devore.

Mai era încă un lucru, chiar cireasă de pe tort; gândul că șeriful districtual îl va trimite pe George Footman, alias tăticu', să-mi ia declarația cu privire la bărbatul cel rău ce îl aruncase pe micuțu' Mike în lac. Ce bine s-ar amuza toți trei după aceea!

L-am sunat pe John Storrow în schimb, vrând să-l aud spunându-mi că fac ceea ce trebuie, singurul lucru care avea vreun sens. Dorindu-mi ca el să-mi aducă aminte că numai oamenii disperați ar merge atât de departe (aveam să ignor, cel puțin pentru moment, felul în care răsuseră amândoi, ca și când s-ar fi distrat mai bine ca niciodată în viață) și că nu se schimbaseră nimic cu privire la Ki Devore, că procesul de stabilire a custodiei intentat de bunicul ei încă mai lua apă la bord.

Acasă, mi-a răspuns robotul telefonic al lui John și i-am lăsat un mesaj — sună-l doar pe Mike Noonan, nu-i grabă mare, dar simte-te liber să-l suni mai târziu. Apoi am încercat la birou, conștient fiind de vorbele scripturii după John Grisham: avocații tineri lucrează până cad sub masă. Am ascultat robotul telefonic al firmei, apoi am urmat instrucțiunile și am format STO pe butoanele aparatului meu, primele trei litere ale numelui de familie al lui John.

S-a auzit un clic și apoi l-am auzit pe el — o alta versiune înregistrată, din nefericire.

— Bună, sunt John Storrow. Am plecat la Philly pentru week-end să-i văd pe mama și pe tata. Voi fi la birou luni; pentru restul săptămânii, voi fi pe teren. De marți și până vineri veți avea cel mai mare noroc dacă mă veți căuta la...

Numărul pe care mi l-a dat începea cu 207-955, care însemna Castle Rock. Probabil că era vorba de hotelul la care stătuse și prima dată, acela frumos de pe View.

— Mike Noonan sunt, am spus. Sună-mă când poți. Ți-am lăsat un mesaj și pe aparatul telefonic de-acasă.

M-am dus în bucătărie să-mi iau o bere, dar n-am făcut decât să stau în fața frigiderului, jucându-mă cu magneții. Codoș, mă numise el. *la zi-mi, codoșule, unde ți-e curva?* Un minut după aceea se oferise să-mi salveze sufletul. Destul de comic, de fapt. Așa cum s-ar oferi un alcoolic să-ți păzească dulăpiorul cu băuturi. *A vorbit despre tine cu ceea ce mie mi s-a părut a fi o admirație sinceră*, îmi spusese Mattie. *Străbunicul tău și cu străbunicul lui s-au căcat în aceeași hazna.*

Am plecat de lângă frigider, lăsând înăuntrul lui toată berea, m-am întors la telefon și am sunat-o pe Mattie.

— Bună, a spus o altă voce evident înregistrată. Norocul se ținea scai de mine. — Eu sunt, dar fie sunt plecată, fie nu pot veni să răspund la telefon chiar acum. Lasă-mi un mesaj, bine?

O pauză, microfonul s-a mișcat, o șoaptă depărtată și-apoi Kyra, atât de tare, că aproape mi-a spart timpanul:

— *Lașă un mesaj FELICIT!*

A urmat un râset din partea amândurora, întrerupt de bip.

— Bună, Mattie, sunt Mike Noonan, am spus. Voiam doar...

Nu știu cum aș fi terminat propoziția și nici n-a trebuit s-o fac. S-a auzit un clic și apoi Mattie însăși mi-a spus:

— Salut, Mike.

Era o diferență atât de mare între vocea aceasta sumbră, înfrântă și vocea voioasă din înregistrare că, preț de-o clipă, am rămas tăcut. Apoi am întrebat-o care era problema.

— Nici una, a spus, apoi a început să plângă Totul. Mi-am pierdut slujba. M-a concediat Lindy.

Desigur, Lindy nu numise concediere gestul acela. Îl numise "strânsul curelei", dar concediere era, sigur că da, iar eu știam că dacă aruncam o privire peste subvențiile Bibliotecii Celor Patru Lacuri, aveam să descopăr că unul dintre principalii susținători de-a lungul anilor fusese domnul Max Devore. Și urma să continue să fie unul dintre principalii susținători... dacă, precis, Lindy Briggs era de acord să joace după cum cânta el.

— N-ar fi trebuit să discutăm într-un loc unde ne putea vedea, am spus, știind foarte bine că aș fi putut nici să nu merg la bibliotecă și că Mattie tot ar fi fost concediată. Poate că ar fi trebuit să ne așteptăm la a-ceastă mișcare.

— John Storrow *chiar* a prevăzut-o.

Încă mai plângea, dar se lupta să-și recapete controlul.

— A spus că Max Devore va vrea probabil să se asigure că voi fi atât de tare prinsă cu fața la perete cât poate el să mă-mpingă, până la audierile preliminare. A spus că Devore va vrea să se asigure că voi răspunde "Sunt șomeră, onorată instanță", atunci când mă va întreba judecătorul unde lucrez. I-am spus lui John că doamna Briggs n-ar face niciodată ceva atât de josnic, mai ales unei fete care vorbise atât de bine despre "Bartleby"-ul lui Melville. Știi ce mi-a răspuns la asta?

— Nu.

— A spus: "Ești foarte tânără." Asta mi s-a părut o dovadă de condescendență, dar avea dreptate, nu-i așa?

— Mattie...

— Ce mă voi face, Mike? Ce mă voi face?

Șobolanul panicii se mutase mai în jos pe Wasp Hill Road, așa mi se părea.

Mi-am spus, destul de nepăsător: *Ce-ar fi să-mi devii mie metre-să? Vei avea titlul de "asistentă de documentare", o meserie perfect credibilă, cel puțin în ceea ce-i privește pe cei de la fisc. O să-ți cumpăr haine, vreo două carduri pentru cumpărături, o casă — să-ți iei adio de la rulota dublă plină de rugină de pe Wasp Hill Road — și o vacanță de două săptămâni: cum îți sună februarie în Maui? Plus școlarizarea lui Ki, desigur, și un bonus generos la sfârșitul anului. Voi fi și atent. Atent și discret. O dată sau de două ori pe săptămână, și niciodată până ce fetița nu doarme buștean. Tot ce trebuie să spui e da și să-mi dai o cheie. Tot ce trebuie să faci e să te întinzi pe spate atunci când mă întind eu pe burtă. Tot ce trebuie să faci e să mă lași pe mine să fac ce vreau — totul pe-ntuneric, toată noaptea, lasă-mă să te-ating unde vreau să te ating, lasă-mă să fac ce vreau să fac, să nu spui niciodată nu, să nu spui niciodată stop.*

Am închis ochii.

— Mike? Ești acolo?

— Sigur, am spus. Am atins tăietura pulsândă din spatele capului și m-am crispat. — O să te descurci numai bine, Mattie. Ești...

— Rulota nu e achitată! aproape că s-a jelit ea. Am două facturi de te-lefon restante și mă amenință că-mi taie tonul! Sistemul de transmisie al jeepului are ceva probleme, la fel și axul din spate! Cred că pot plăti pentru ultima săptămână a Școlii Biblice de Vară a lui Ki — doamna Briggs mi-a dat salariul pe trei săptămâni pentru că n-am primit preaviz — dar de unde-o să am bani să-i cumpăr *papuci*? Crește atât de *repede*... are găuri în aproape toți pantalonii scurți și chiar și în b-b-blestemații ăia de chiloței...

Începea iarăși să lăcrimeze.

— O să mă ocup eu de voi până să vă puneți iarăși pe picioare, am

spus.

— Nu, nu te pot lăsa...

— Poți. Și, spre binele lui Kyra, o s-o faci. Mai târziu, dacă vei mai vrea, poți să-mi returnezi banii. O să ținem evidența fiecărui dolar și a fiecărei centime cheltuite, dacă vrei. Dar o să am eu grijă de voi.

Și n-o să trebuiască să-ți dai jos niciodată hainele când ești cu mine. Asta-i o promisiune și am de gând s-o respect.

— Mike, nu trebuie să faci asta.

— Poate că da, poate că nu. Dar am s-o fac. Încearcă numai să mă oprești.

O sunasem cu intenția de a-i spune ce mi se întâmplase — să-i ofer versiunea distractivă a poveștii — însă, acum, aceea mi se părea cea mai proastă idee din lume.

— Chestia asta cu custodia o să se termine înainte să apuci să-ți dai seama și, dacă tot n-o să poți găsi pe nimeni destul de curajos să te angajeze aici după aceea, o să găsesc pe cineva din Derry care s-o facă. Pe lângă asta, spune-mi adevărul — nu începi cumva să simți că s-ar putea să fi sosit timpul unei schimbări de decor?

A reușit să scoată un râset slab.

— Cred c-ai putea spune asta.

— Te-a sunat John astăzi?

— Că tot veni vorba, da. E plecat în vizită la părinții lui în Philadelphia, dar mi-a dat numărul de acolo. L-am sunat eu.

Îmi spusese că-i căzuse cu tronc Mattie. Poate că și ei îi căzuse el cu tronc. Mi-am spus că ușoara strângere de inimă spinoasă pe care am simțit-o la acest gând nu era decât o închipuire. Am încercat să-mi spun asta, cel puțin.

— Ce-a spus despre cum ți-ai pierdut slujba?

— Aceleași lucruri pe care le-ai spus și tu. Numai că nu m-a făcut să mă simt în siguranță. Tu mă faci. Nu știu de ce.

Eu știam. Eram un bărbat mai în vârstă, iar asta ne face pe noi atractivi, în principal pentru femeile mai tinere: noi le putem face să se simtă în siguranță.

— Vine iarăși aici marți dimineața. Am spus că voi lua prânzul cu el. Cu calm, fără urmă de tremur sau de ezitare în voce, am spus:

— Poate că voi veni și eu.

Vocea lui Mattie s-a încălzit la această sugestie; acceptul ei grăbit m-a făcut să mă simt, paradoxal, vinovat.

— Ar fi minunat! Ce-ar fi să-l sun și să-i propun să veniți amândoi la mine? Aș putea face iarăși grătare. Poate că n-o voi trimite nici pe Ki la ȘBV și-o să organizăm o masă în patru. Speră c-o să mai citești o poveste. Chiar i-a plăcut aceea.

— Sună minunat, am spus și vorbeam serios.

Adăugând-o și pe Kyra la numărătoare făcea ca totul să pară mult mai natural, mai puțin o intruziune din partea mea. Și, de asemenea, mai puțin o întâlnire amoroasă din partea lor. John nu va putea fi acuzat că a dat dovadă de-un interes lipsit de etică față de clienta lui. În cele din urmă, probabil că-mi va mulțumi pentru asta.

— Cred că e pregătită Ki să trecem mai departe la "Hansel și Gretel". Tu cum te simți, Mattie? Ești mai bine?

— Mult mai bine decât eram înainte să vorbesc cu tine.

— Bun. Se vor rezolva toate lucrurile.

— Promite-mi.

— Cred că tocmai am făcut-o.

A urmat o pauză mică.

— Tu ești bine, Mike? Părei că vorbești puțin... nu știu... puțin ciu-

dat.

— Sunt bine, am spus, și eram, pentru cineva care fusese destul de sigur că va muri înecat cu mai puțin de-o oră în urmă. — Îți pot pune o întrebare înainte să închid? Fiindcă mă scoate din minți lucrul ăsta?

— Desigur.

— În seara când am luat cina împreună ai spus că ți-a povestit Devore că străbunicul lui se cunoștea cu al meu. Se cunoșteau destul de bine, după spusele lui.

— A spus că se căcau în aceeași hazna. Mi s-a părut o exprimare elegantă.

— A mai spus și altceva? Încearcă să-ți aduci aminte.

A încercat, dar nu și-a amintit nimic. I-am spus să mă sune dacă-și va aduce aminte ceva legat de problema aceasta, sau dacă se va simți singură ori speriată, sau dacă va începe să-și facă probleme pentru ceva, orice. Nu-mi plăcea să răspândesc prea mult vorba, dar mă hotărâsem deja că trebuie să port o discuție sinceră cu John în legătură cu ultima mea aventură. Ar fi fost un lucru prudent ca detectivul particular din Lewiston — George Kennedy, ca pe actor — să pună un om sau doi pe TR să le țină pe Mattie și pe Kyra sub supraveghere. Max Devore era nebun, exact așa cum spusese și îngrijitorul meu. Nu înțelesesem atunci lucrul ăsta, dar acum îl înțelegeam perfect. De fiecare dată când aveam îndoieli, trebuia doar să duc mâna la spatele capului.

M-am întors la frigider și am uitat și de data asta să-l deschid. Mâini-le mi s-au dus însă la magneti și iarăși am început să-i mișc din loc, urmărind cum se alcătuiesc cuvinte, cum se despart, cum evoluează. Era un fel bizar de a scrie..., dar *era* un scris. Îmi dădeam seama de asta după felul în care începeam să pierd legătura cu realitatea.

Acea stare pe jumătate hipnotică e o stare pe care o cultivi până ce reușești s-o declanșezi și s-o înlături după bunul plac... poți face asta, cel puțin, atunci când lucrurile merg bine. Partea intuitivă a creierului se descurcă singură atunci când începi să lucrezi și se ridică la o înălțime de vreun metru optzeci (poate la trei metri, în zilele cele bune). O dată ajunsă acolo, nu face decât să plutească, trimițând înapoi mesaje ca de magie neagră și imagini luminoase. Pentru a aduce echilibru zilei, acea parte e izolată de restul mașinăriei și aproape că uiți complet de existența ei... cu excepția unor dăți când se declanșează singură și cazi în transă pe neașteptate, mintea ta făcând asociații care nu au nimic de-a face cu gândirea rațională, asociații care scânteiază de imagini neașteptate. Aceasta este în unele feluri, partea cea mai ciudată a procesului creativ. Muzele sunt niște fantome, iar uneori vin neinvitate.

Casa mea e bântuită.

Sara Laughs a fost întotdeauna bântuită... Le-ai trezit la viață.

trezit, am scris pe ușa frigiderului. Dar nu mi se părea că arată bine, așa că am făcut un cerc din fructe și legume în jurul lui. Așa era mult mai bine. Am rămas nemișcat o clipă, cu mâinile încrucișate pe piept așa cum mi le încrucișam la birou când căutam un cuvânt sau o frază potrivită, apoi am luat *trez* și am scris *bântu*, ieșindu-mi *bântuit*.

— E bântuit în cerc, am spus și de-abia dacă am auzit clinchetul șters al clopoțelului lui Bunter, sunând parcă a aprobare.

Am luat literele de pe ușă și, făcând asta, m-am surprins că mă gândesc la cât e de ciudat să am un avocat pe nume Romeo...

(romeo a apărut în cerc)

... și un detectiv pe nume George Kennedy.

(george a apărut pe ușa frigiderului) M-am întrebat dacă mă poate ajuta oare Kennedy să-l înțeleg pe Andy Drake...

(drake pe ușa frigiderului)

să-mi ofere poate niște informații. Nu mai scrisesem niciodată înainte despre un detectiv particular și chestiile mici...

(rake jos, rămâne d, adaug etalii)

... fac diferența. Am întors un 3 cu picioarele în sus și am pus un / sub el, alcătuind o furcă. Diavolul se află în detalii.

De acolo am ajuns altundeva. Nu știu cu precizie unde, fiindcă eram în transă, partea aceea intuitivă a minții mele urcase atât de mult, că o întreagă echipă de căutare n-ar fi putut-o găsi. Am rămas în fața frigiderului și m-am jucat cu literele, alcătuind mici frânturi de gând fără ca măcar să le conștientizez. Poate că nu vă vine să credeți că e posibil așa ceva, dar orice scriitor știe că e.

M-a adus în simțiri lumina care s-a prelinș pe fereastra foaierului. Am ridicat privirea și am văzut silueta unei mașini oprind chiar în spatele Chevrolet-ului meu. O crampă de groază mi-a cuprins stomacul. Acela a fost un moment când aș fi dat tot ce dețineam în schimbul unui pistol cu magazia plină. Fiindcă era Footman. El trebuia să fie. În mod sigur îl sunase Devore când el și Whitmore se întorseseră la Warrington, îi spusese că Noonan refuzase să fie un marțian bun, așa că du-te acolo și rezolvă-l imediat.

Când s-a deschis portiera șoferului și s-a aprins becul în mașina vizitatorului, am inspirat o gură de aer sec de ușurare. Nu știam cine este individul, dar în mod sigur nu era "tăticu". Tipul ăsta nu părea că ar fi în stare nici să omoare o muscă folosindu-se de-un ziar rulat... deși, presupun, mulți și-au spus același lucru și despre Jeffrey Duhmer.

Deasupra frigiderului se afla o îngrămădeală de tuburi cu aerosol, toate vechi și probabil poluante. Nu-mi puteam da seama cum de nu le observase doamna M., dar mă bucuram că n-o făcuse. L-am luat pe primul pe care am pus mâna — Black Flag, excelentă alegere — i-am scos capacul cu degetul mare și l-am introdus în buzunarul stâng din față al jeanșilor.

Apoi m-am întors spre sertarele de lângă chiuvetă. În cel de sus se afla argintăria. În al doilea se afla ceea ce Jo numea "rahaturile de bucătărie" — totul de la termometru pentru gătit păsări la cuptor și până la instrumentele alea pe care le înfigi în știuleții de porumb ca să nu te arzi la degete. În al treilea se afla o colecție generoasă de cuțite pentru friptură, desperecheate. Am luat unul, l-am vârât în buzunarul drept din față al jeanșilor și m-am dus la ușă.

Bărbatul de pe verandă a tresărit ușor când am aprins lumina de afară, apoi a clipit prin ușă la mine, asemeni unui iepure cu vederea proastă. Avea aproximativ un metru șaiszeci și doi, era uscățiv și palid. Își purta părul într-un fel de tunsoare cunoscută sub numele de claie în zilele copilăriei mele. Avea ochi căprui. Le stătea pavăză o pereche de ochelari cu ramă de corn, cu lentile unse. Mâinile îi atârnav pe lângă corp. Într-una ținea o valiză plată din piele, în cealaltă un dreptunghi mic și alb. Nu cred că-mi stătea scris în stele să mor ucis de-un bărbat care ținea într-o mână o carte de vizită, așa că am deschis ușa.

Tipul a zâmbit, genul acela de zâmbet neliniștit pe care se pare că-l afișează totdeauna cei din filmele lui Woody Allen. Purta chiar și un echipament demn de Woody Allen, am observat — o cămașă decolorată, puțin cam prea scurtă la mâneci și pantaloni puțin cam prea largi în zona pelvisului. *Trebuie să-i fi spus cineva de asemănare*, am gândit. *Cred că asta trebuie să fie.*

— Domnul Noonan?

— Da?

Mi-a întins cartea de vizită, FIRMA IMOBILIARĂ SECOLUL VIITOR, scria pe ea cu litere aurite, în relief. Sub asta, cu un negru mai modest, se afla numele vizitatorului meu.

— Sunt Richard Osgood, a spus, de parcă nu știam să citesc, și a întins mâna. Nevoia bărbatului american de-a răspunde, în general, acestui gest este adânc inculcată în conștiința lui, însă în acea seară i-am opus rezistență. Și-a mai ținut lăbuța roz întinsă încă o clipă, apoi a coborât-o și și-a șters agitat palma, de pantaloni.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră. De la domnul Devore.

Am așteptat.

— Pot să intru?

— Nu, am spus.

A făcut un pas în spate, și-a șters iar mâna de pantaloni și a părut că-și recapătă stăpânirea de sine.

— Nu cred că e nevoie să fim nepoliticoși, domnule Noonan.

Nu eram nepoliticos. Dacă voiam să fiu nepoliticos, i-aș fi făcut un tratament la față cu soluție de omorât insecte.

— Max Devore și îngrijitoarea lui au încercat să mă înece în lac în seara asta. Dacă vi se pare că manierele mele au puțin de suferit, probabil că asta-i cauza.

Privirea șocată a lui Osgood era adevărată, cred.

— Probabil că lucrați prea intens la proiectul de acum, domnule Noonan. Max Devore va împlini optzeci și șase de ani la următoarea aniversare — dacă mai trăiește până atunci, lucru care pare acum pus sub semnul întrebării. Sărmanul bătrân de-abia dacă mai poate merge de la scaun și până la pat. Cât despre Rogette...

— Am înțeles unde bateți, am spus. De fapt, l-am înțeles cu douăzeci de minute în urmă, fără vreun ajutor din partea dumneavoastră. De-abia îmi vine și mie să cred, iar eu eram acolo. Dați-mi orice ar fi ce aveți pentru mine.

— Bine, a spus pe-o voce înțepată, care spunea: "prea binele și așa".

A tras fermoarul unui buzunar aflat în partea din față a genții sale din piele și a scos un plic alb, de dimensiuni normale și sigilat. L-am luat, sperând ca Osgood să nu simtă cât de tare-mi bătea inima. Devore se mișca al naibii de repede pentru un bărbat care se deplasa cu tubul de oxigen după el. Întrebarea era: ce fel de mișcare era asta?

— Mulțam, am spus, începând să închid ușa. V-aș da cât pentru o sticlă de ceva, dar mi-am uitat portmoneul în șifonier.

— Așteptați! Trebuie să-l citiți și să-mi dați un răspuns.

Am ridicat din sprâncene.

— Nu știu de unde i-a venit lui Devore ideea că-mi poate ordona ce să fac, dar nu am nici o intenție de-a permite ideilor lui să-mi influențeze comportamentul. Dispari.

Buzele i s-au întors în jos, creând gropițe adânci la colțurile gurii, și, dintr-o dată, nu mai arăta deloc ca Woody Allen. Arăta ca un agent imobiliar de cincizeci de ani care-și vânduse sufletul diavolului și care acum nu suporta să vadă că-l trage cineva pe șef de coada lui bifurcată.

— Vă dau un sfat prietenesc, domnule Noonan — ați face bine să aveți grijă. Max Devore nu-i persoana cu care să te pui.

— Spre norocul meu, nu mă pun cu el.

Am închis ușa și am rămas în foaier, ținând plicul în mână și urmărindu-l pe domnul Agenția Imobiliară Secolul Viitor. Arăta călcat pe bătă-turi și confuz — nu-i ținuse nimeni piept în ultima vreme, probabil. Poate că-i va prinde bine. Îi va oferi o nouă perspectivă asupra vieții. Îi va aminti că, Max Devore sau nu, Richie Osgood tot nu va avea mai mult de

un metru șaizeci și doi de centimetri. Nici chiar încălțat în cizme de cowboy.

— Domnul Devore vrea un răspuns! a strigat prin ușa închisă.

— O să-i dau un telefon, am strigat înapoi, apoi am ridicat încet degetele mijlocii formând vulturul bicefal pe care voisem să li-l arăt mai devreme lui Max și lui Rogette. — Între timp, poate că-i poți transmite asta.

Aproape că m-am așteptat să-și scoată ochelarii și să se frece la ochi. S-a dus înapoi la mașină în schimb, și-a aruncat servieta înăuntru, apoi a intrat și el. L-am urmărit până ce a ajuns cu spatele la stradă și am fost sigur că plecase. Apoi m-am dus în sufragerie și am deschis plicul. Înăuntru se afla o singură foaie de hârtie, purtând ușorul miros al parfumului pe care-l purta mama când eu nu eram decât un copil. White Shoulders, mi se pare că se numește. În capul paginii — scris frumos, femeiesc cu litere ușor ridicate — se afla

ROGETTE D. WHITMORE

Sub el se afla mesajul următor, scris de-o mână feminină ușor tremurată:

9:30 PM

Dragă domnule Noonan,

Max vrea să vă transmit cât de bucuros a fost să vă întâlnească! Simt și eu nevoia să spun același lucru. Sunteți un individ foarte amuzant și distractiv! Ne-am bucurat de bufoneriile dumneavoastră chiar și mai mult.

Acum, la afaceri. M. vă oferă o afacere foarte simplă: dacă promiteți să nu mai puneți întrebări despre el și dacă promiteți să opriți orice procedură legală — dacă-l lăsați să se odihnească în pace, ca să spun așa —, atunci domnul Devore promite să nu mai încerce să câștige custodia nepoatei sale. Dacă vă convine, trebuie doar să-i spuneți domnului Osgood "sunt de acord". Va aduce el mesajul! Max speră să se întoarcă în California cu avionul personal foarte curând — are treburi care nu mai pot fi amânate, deși s-a simțit bine aici și v-a găsit deosebit de interesant.

Vrea să vă reamintesc și că luarea în custodie are responsabilitățile ei și vă îndeamnă să nu uitați că v-a spus asta.

Rogette

P.S. Mi-a reamintit că nu i-ați răspuns la întrebare: vă suge pizda ei? Max e foarte curios de problema asta.

R.

Am citit mesajul a doua oară, apoi a treia. Am dat să-l așez pe masă, apoi l-am citit și a patra oară. Parcă nu reușeam să pricep despre ce vorbea. A trebuit să-mi înfrânez pornirea de a zbura spre telefon și de a o suna cât mai degrabă pe Mattie. S-a terminat, Mattie, așa spune. Să-ți ia slujba și să mă arunce pe mine în lac au fost ultimele două gloanțe ale războiului. Renunță.

Nu. Nu până ce nu eram absolut sigur.

Am sunat la domeniul Warrington în schimb, unde mi-a răspuns al patrulea robot telefonic din acea seară. Devore și cu Whitmore nu se deranjaseră să înregistreze ceva primitiv și vesel; o voce la fel de rece precum aparatul de făcut gheață de la un motel mi-a spus simplu să las mesajul după semnalul sonor.

— Noonan sunt, am zis.

Înainte să mai pot spune ceva, s-a auzit un clic când a ridicat cineva receptorul.

— V-a prins bine partida de înot? m-a întrebat Rogette Whitmore pe o voce afumată, batjocoritoare. Dacă nu aș fi văzut-o în carne și oase, mi-aș fi imaginat o femeie gen Barbara Stanwyck în momentele ei cele mai severe și mai atractive, încolăcită pe o canapea din catifea roșie, îmbrăcată într-un capot din mătase de culoarea piersicii, cu telefonul într-o mână, în cealaltă având prelungitorul de fildeș pentru țigară.

— Dacă v-aș fi prins din urmă, doamnă Whitmore, v-aș fi făcut să înțelegeți perfect ceea ce cred.

— Oooo, a spus ea. Îmi tremură coapsele.

— Scutiți-mă, vă rog, de imaginea coapselor dumneavoastră.

— Bețe și pietre, domnule Noonan, a spus. Căruia motiv datorăm plăcerea acestui telefon?

— L-am trimis pe domnul Osgood fără vreun răspuns.

— Exact așa a zis și Max că veți face. A spus: "Tânărul nostru codoș crede în puterea răspunsului personal. Îți poți da seama de asta doar uitându-te la el."

— Face urât atunci când pierde, nu-i așa?

— Domnul Devore nu *pierde*.

Răceala din vocea ei a scăzut cu cel puțin cinci grade, scurgându-se în același timp și toată buna ei dispoziție batjocoritoare.

— Poate să-și schimbe țelurile, dar nu *pierde*. Dumneavoastră mi-ați lăsat impresia unui perdant în seara asta, domnule Noonan, lipăind și ținând acolo în apă. Ați fost speriat, nu-i așa?

— Da. Crunt.

— Aveați motive să fiți. Măntreb dacă știți cât sunteți de norocos?

— Pot să vă spun ceva?

— Desigur, Mike — îți pot spune Mike?

— De ce nu rămâneți pur și simplu la domnul Noonan. Acum — mă ascultați?

— Cu răsuflarea tăiată.

— Șeful dumneavoastră e bătrân, e cu mințile aiurea și am o bănuială că a trecut de punctul în care să mai poată ține minte scorul unui meci de fotbal, ce să mai spun de-un proces de custodie. A fost desființat cu o săptămână în urmă.

— Aveți vreo idee clară?

— Că tot veni vorba, am, așa că ascultați bine: dacă mai încercă unul dintre voi ceva fie și numai de departe asemănător cu așa ceva din nou, vin după beșina aia bătrână și-i înfig masca lui de oxigen mânjită cu muci atât de tare-n cur, că-și va putea aera plămânii prin partea de jos. Și dacă vă mai văd pe stradă, doamnă Whitmore, vă voi folosi la aruncarea cu ciocanul. Mă înțelegeți?

M-am oprit, respirând greu, uimit și destul de dezgustat de mine însumi. Dacă mi-ai fi spus că am în mine un asemenea discurs, aș fi pufnit a neîncredere.

După o tăcere îndelungă, am spus:

— Doamnă Whitmore? Mai sunteți acolo?

— Aici sunt, a spus.

Voiam s-o înfurii, dar ea părea de fapt amuzată.

— Cine face urât acum, domnule Noonan?

— Eu, am spus, și să nu uiți asta, cățea aruncătoare de pietre ce ești.

— Care e răspunsul dumneavoastră pentru domnul Devore?

— Batem palma. Eu îmi țin gura, avocații își țin gura, el pleacă din viața lui Mattie și a lui Kyra. Dacă, pe de altă parte, continuă să...

— Știu, știu, o să-l prinzi și-o să-i tragi o bătaie bună. Mă-ntreb ce-o să spui despre toate astea peste o săptămână, creatură arogantă și proastă ce ești.

Înainte să pot răspunde — îmi stătea pe vârful limbii să-i spun că, chiar și atunci când arunca cel mai bine, tot ca o fată arunca —, a închis.

Am rămas acolo cu receptorul în mână preț de câteva secunde, apoi am închis și eu. Era asta cumva un truc? Așa îmi lăsa impresia, dar, în același timp, nu mi-o lăsa. Trebuia să audă și John de asta. Nu-și lăsase numărul de la părinți pe robotul telefonic, dar îl avea Mattie. Dacă o sunam înapoi, însă, eram obligat să-i spun ce se întâmplase tocmai acum. Era mai bine să amân orice alt telefon până mâine. Să las timpul să treacă.

Mi-am vârât mâna în buzunar și aproape că mi-am străpuns-o în cuțitul pentru friptură de acolo. Uitasem complet de el. L-am scos, l-am dus înapoi în bucătărie și l-am pus la loc în sertar. Pe urmă am scos și tubul cu aerosol, m-am întors să-l așez la loc pe frigider, alături de frații lui mai în vârstă, apoi m-am oprit. În interiorul cercului de fructe și legume magnetice se afla asta:

v
d u t e
r
19 t

Să fi făcut chiar eu asta? Să fi fost chiar atât de cufundat în reverie, chiar atât de adânc căzut în transă, încât să fi alcătuit un minirebus pe ușa frigiderului, de care să nu-mi amintesc? Și dacă era așa, ce însemna?

Poate că l-a făcut altcineva, mi-am spus. Unul dintre colegii mei de cameră invizibili.

— Du-te vertical 19, am spus, întinzând mâna și atingând literele. O direcție în teren? Sau poate că însemna *Du-te 19 vertical*. Asta ducea iarăși cu gândul la rebusuri. Uneori, la un rebus primești un indiciu care spune simplu *Vezi 19 orizontal* sau *Vezi 19 vertical*. Dacă acesta era înțelesul aici, ce rebus trebuia să verific?

— Mi-ar prinde bine puțin ajutor, am spus, dar n-a venit nici un răspuns — nici din planul astral, nici din interiorul minții mele.

Am luat în sfârșit cutia de bere pe care mi-o promisesem și am dus-o la sofa. Am ridicat colecția de rebusuri *Chestii grele* și m-am uitat la careul pe care încercam acum să-l rezolv. "Lichior chior" se numea și era plin de glumițele stupide pe care doar dependenții de rebusuri le găsesc amuzante. Actor afumat? Marlon Brandy. Roman sudist afumat? Tequila Pasăre Cântătoare. Îl duce pe procurorul districtual la băut? Dovadă tămâioasă. Iar definiția lui 19 vertical era asistentă orientală, care orice amator de cuvinte încrucișate din lume știe că este *amah*. Nimic din "Lichior chior" nu se lega cu ce ea ce se petrecea în viața mea, cel puțin din câte-mi dădeam eu seama.

Am frunzărit și alte câteva rebusuri din culegere uitându-mă la

rubricile 19 vertical. Unealta muncitorilor în marmură (daltă). Crainicul preferat de la CNN, 2 cuv. (wolfblitzer). Etanol și eter dimetil ex. (izomeri). Am aruncat cartea deoparte dezgustat. Cine spusese că trebuie să fie tocmai culegerea asta, totuși? Probabil că mai erau cincizeci de altele prin casă, patru sau cinci chiar în sertarul măsuței de la capătul sofalei, cea pe care se afla cutia mea de bere. M-am întins pe spate pe sofa și am închis ochii.

Întotdeauna mi-au plăcut curvele... uneori locul lor era pe fața mea.

Asta-i locul unde cățelușii blânzi și câinii răi umblă umăr la umăr. Nu avem un bețiv notoriu în oraș, facem toți cu rândul.

Aici s-a întâmplat, sigur că da. Ahă.

Am adormit și m-am trezit după trei ore cu gâtul înțepenit și cu o durere pulsatilă îngrozitoare în spatele capului. Tunetul bubuia greoi în depărtare, în Munții Albi, iar aerul din casă părea foarte cald. Când m-am ridicat de pe canapea, spatele coapselor mi s-a dezlipit mai mult sau mai puțin de pe materialul ei. M-am împleticit spre aripa de vest asemenea unui om foarte bătrân, m-am uitat la hainele ude, m-am gândit că ar trebui să le duc în camera pentru spălat rufe, apoi am ajuns la concluzia că, dacă mă aplec atât de tare, s-ar putea să-mi explodeze capul.

— Aveți voi grijă de astea, fantomelor, am murmurat. Dacă puteți schimba locul pantalonilor și al chiloților pe sârma de afară, puteți și să-mi puneți hainele în coșul de nuiele.

Am urinat, am înghițit trei tablete de Tylenol și m-am dus la culcare. La un moment dat, m-am trezit o a doua oară și am auzit plânsetul fantomei de copil.

— Oprește-te, i-am spus. Oprește-te, Ki, n-o sa te ia nimeni. Ești în siguranță.

Apoi am adormit iarăși.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Suna telefonul. M-am cățărat spre el dintr-un vis în care mă înecam, nu puteam respira, ridicându-mă spre lumina dimineții, crispându-mă din cauza durerii din spatele capului, coborându-mi picioarele din pat. Telefonul avea să înceteze să mai sune înainte să ajung la el, aproape întotdeauna se întâmplă asta în situații de genul ăsta, după care aveam să mă las pe spate și să petrec zece minute inutile întrebându-mă cine fusese, înainte să mă ridic de-a binelea.

Țăăăr... țăăăr... țăăăr...

Erau zece? O duzină? Pierdusem numărătoarea. Cineva era chiar hotărât. Speram să nu fie vorba de probleme, dar, potrivit experienței mele, oamenii nu încearcă atât de mult atunci când veștile sunt bune. Am atins cu degetele încet spatele capului. Durea tare, dar părea că dispăruse durerea aceea adâncă, necruțătoare. Și n-a fost nici un pic de sânge pe degete când m-am uitat la ele.

Am mers târșăit în josul coridorului și am ridicat receptorul.

— Alo?

— Ei bine, cel puțin n-o să mai trebuiască să-ți faci griji că trebuie să depui mărturie la audierile pentru atribuirea custodiei copilului.

— Bill?

— Aha.

— De unde ai știut...

M-am înclinat spre teighea și m-am uitat mijit la ceasul-pisică ce-și legăna supărător coada. Trecuse de șapte și douăzeci de minute și era

deja o căldură infernală. O căldură din aceea de ți se usucă apa-n gură, după cum ne place nouă, marțienilor de pe TR, să spunem.

— De unde știi că s-a hotărât...

— N-am habar de treburile lui nici cât negru sub unghie. — Bill părea cu spiritul încins. — N-a sunat niciodată să-mi ceară sfatu', iar io nu l-am sunat niciodată să i-l dau.

— Ce s-a întâmplat? Ce se petrece?

— N-ai deschis încă televizoru'?

— N-am pus încă nici de cafea.

Nici o scuză din partea lui Bill; era un tip care credea că oamenii care nu se trezesc până la șase dimineața merită tot ce primesc. Eu eram treaz acum, însă. Și aveam o bănuială destul de bună despre ce urma să aflu.

— S-a omorât Devore azi-noapte, Mike. A intrat în cada plină cu apă rece și și-a tras o pungă de plastic peste cap. Nu tre' să-i fi luat mult, având plămânii așa cum îi avea.

Nu, mi-am spus, probabil că nu-i luase mult. În pofida căldurii umezi de vară care deja se instaura în casă, am tremurat.

— Cine l-a găsit? Femeia?

— Aha, sigur.

— La ce oră?

— "Cu puțin înainte de miezul nopții", au zis la știrile de pe Canalu'

6.

Chiar atunci când mă treziseam eu pe canapea și mă mutasem amorțit în pat, cu alte cuvinte.

— E implicată?

— Dacă a făcut pe doctoru' Kevorkian, adică? Reportaju' pe care l-am văzut io n-a spus nimic de așa ceva. Moara de bârfe de la Magazinul General o să pornească vioaie-acu', da' n-am fost pe-acolo încă să-mi iau porția de tărâțe. Dacă l-a ajutat, nu cred c-o să aibă vreodată probleme d-asta, tu ce zici? Bătrânu' avea optzeci și cinci și nu era deloc sănătos.

— Știi cumva dacă va fi înmormântat pe TR?

— California. Ea a zis că serviciu' funerar o să fie marți, în Palm Springs.

M-a străbătut o senzație copleșitoare de bizar când mi-am dat seama că sursa problemelor lui Mattie poate că urma să zacă într-o capelă înconjurat de flori, în timp ce Prietenii lui Kyra Devore urmau să-și digere prânzul și să se pregătească să arunce cu Frisbee-ul. *O să fie o sărbătoare*, mi-am spus întrebător. *Nu știu cum o să se descurce ei în Micuța Capelă a Microcipurilor din Palm Springs, dar pe Wasp Hill Road, oamenii o să danseze și o să-și arunce brațele spre cer și-o să strige Da, Doamne.*

Niciodată în viață nu mă bucurasem să aud de moartea cuiva, dar eram bucuros acum să aud de moartea lui Devore. Bastardul ăla bătrân mă aruncase în lac... dar, înainte să se termine ziua, el fusese cel care se înecase. Se înecase într-o pungă de plastic, șezând în cada cu apă rece.

— Ai vreo idee cum de-au pus cei de la tv mâna pe știre atât de repede?

Nu fuseseră *superrapizi*, nu, având în vedere că trecuseră șapte ore de la descoperirea cadavrului și până la știrile de la ora șapte, dar reporterii tv au o tendință spre lenevie.

— L-a sunat Whitmore. A ținut o conferință de presă chiar acolo în ho-lu' de la Warrin'ton la două dimineața. A răspuns la-ntrebări șezând pe sofaua aia mare și castanie, din pluș, cea despre care Jo spunea mereu că ar trebui să fie-ntr-o pictură de salon în ulei, cu o femeie goală care șede pe ea. Ți-amintești?

— Mda.

— Am văzut doi ajutori de șerif plimbându-se prin fundal, plus un tip pe care mi l-am amintit de la Casa de Pompe Funebre a lui Jaquard din Motton.

— Asta-i ciudat, am spus.

— Aha, cadavru' era încă la etaj, cât timp își răcea Whitmore gingiile... da' ea zicea că nu face decât să urmeze ordinele șefului. A zis c-a lăsat o casetă pe care zicea c-o făcuse vineri noaptea să nu afecteze prețu' de bursă al companiei și că voia ca Rogette să sune la presă imediat și să asigure oamenii că compania-i beton, că-ntre fiu' lui și Consiliu' Director totu' o să fie dulce ca mierea. Apoi a zis despre serviciul funerar din Palm Springs.

— Se sinucide, după care ține o conferință de presa la ora două dimineața prin intermediar, ca să-i liniștească pe acționari.

— Aha. Și-i chiar stilu' lui.

Tăcerea a căzut între noi pe fir. Am încercat să mă gândesc și n-am putut. Tot ce știam era că voiam să merg la etaj și să lucrez, fie că mă durea capul, fie că nu. Voiam să mă realătur lui Andy Drake, lui John Shackleford și prietenului din copilărie al lui Shackleford, groaznicul Ray Garraty. Exista nebunie în povestea mea, însă era o nebunie pe care o înțelegeam.

— Bill, am spus în sfârșit, suntem în continuare prieteni?

— Christoase, da, a spus prompt. Da' dacă-s unii prin jur care-ți par că se feresc puțin, atunci o să știi de ce, nu?

Sigur că știam. Mulți vor da vina pe mine pentru moartea bătrânului. Era o nebunie, având în vedere starea lui de sănătate, și în nici un caz asta nu avea să fie părerea majorității, dar ideea va dobândi o anumită credibilitate, cel puțin pe termen scurt — știam asta la fel de bine cum știam adevărul despre prietenul din copilărie al lui John Shackleford.

Copilași, odată ca niciodată a fost o găscă ce-a zburat înapoi spre micuțul orașel neîncorporat în care locuise pe când nu era decât o găscuță neprihănită. A-nceput să depună minunate ouă de aur, iar orașenii s-au adunat cu mic, cu mare în jurul ei să se minuneze și să-și primească fiecare porția. Ei bine, în orice caz, găscă aceea a ajuns în sfârșit în cuptor și cineva a trebuit să-și asume responsabilitatea ridicării temperaturii. Eu aveam să primesc o parte, dar bucătăria lui Mattie era posibil să se încingă puțin mai tare ca a mea; ea avusese temeritatea de a se lupta pentru copilul ei în loc să-l ofere ca pe tavă, fără nici un cuvânt.

— Ține-ți capu' în cutie următoarele câteva săptămâni, a spus Bill. Ăst-ar fi sfatu' meu. De fapt, dacă ai avea treburi care să te depărteze de-a dreptu' de pe TR până se liniștesc apele, ast-ar fi și mai bine.

— Apreciez gândul tău bun, dar nu pot. Scriu o carte. Dacă-mi adun rahatu' și mă mut, s-ar putea să-mi moară-n brațe. Mi s-a mai întâmplat și nu vreau s-o mai pățesc o dată.

— E-o poveste bunicică, nu-i așa?

— Nu-i rea, dar nu asta-i important. E... ei bine, hai să spunem că asta-i importantă pentru mine din alte motive.

— N-ar rezista unei călătorii până la Derry?

— Încerci să scapi de mine, William?

— Încerc să-ți fiu de ajutor, atâta tot — treaba mea-i de îngrijitor, să știi. Și să nu zici că nu te-am prevenit: stupu' o să-nceapă să zumzăie. Despre tine circulă două povești, Mike. Una e că te dai în bărci cu Mattie Devore. Cealaltă-i că te-ai întors să scrii ceva crunt pe TR. Să dezgropi toate scheletele de care poți da.

— Să-nchei ce-a început Jo, cu alte cuvinte. Cine-a împrăștiat povestea asta, Bill?

Tăcere din partea lui Bill. Ne aflam din nou pe-o falie seismică și de data asta falia părea mai nesigură ca niciodată.

— Cartea la care lucrez e-un roman, am spus. Plasat în Florida.

— Oh, aha?

Nu ai fi spus că cele trei mici silabe pot conține atâta ușurare.

— Crezi că poți răspândi treaba asta?

— Cre' că pot, a spus. Dacă-i spui Brendei Meserve, începe să se-nvârtă chiar și mai repede și ajunge chiar și mai departe.

— Bine, așa voi face. Cât despre treaba cu Mattie...

— Mike, nu trebuie să te...

— Nu mă dau în bărci cu ea. Nu așa stau lucrurile. Lucrurile stau astfel: umblam pe stradă, am dat colțul și am văzut un tip masiv bătându-l pe-unu pirpiriu. — Am făcut o pauză. — Ea și cu avocatul ei plănuiesc un picnic cu grătar la rulota ei marți la prânz. Am de gând să merg și eu. Crezi că c-o să-și zică oamenii că dansăm pe mormântul lui Devore?

— Unii, da. Royce Merrill, da. Dickie Brooks, da. Doamnele bătrâne în pantaloni, așa le zice Yvette.

— Ei bine, dă-i dracului, am spus. Până la ultimul.

— Înțeleg ce simți, dar spune-i fetei să nu facă paradă în fața oamenilor, aproape că m-a rugat el. Fă măcar asta, Mike. N-o s-o doară mâna să tragă grătaru' ăla în spatele rulotei, nu? Cel puțin, cu el acolo, oamenii de la magazin și de la garaj n-o să vadă altceva decât fumu'.

— O să-i transmit mesajul. Iar dacă mă ocup eu de gătit, o să pun chiar eu grătarul în spate.

— Ai face bine să păstrezi distanța față de fata aia și de copilu' ei, a spus Bill. Poți să-mi zici că nu-i treaba mea, da-ți vorbesc ca un unchi neamț, îți zic spre binele tău.

Am avut atunci o străfulgerare din vis. Strângerea alunecoasă și intensă când am pătruns-o. Sâni aceia mici cu sfârcurile lor tari. Vocea ei în întunerice, spunându-mi că pot să fac ce vreau. Corpul mi-a răspuns aproape imediat.

— Știi că asta faci, am zis.

— Bine.

Părea ușurat că nu am de gând să-l mustru — să-l duc la școală, s-ar fi exprimat el.

— Te las să te duci să-ți iei micu' dejun.

— Apreciez că m-ai sunat.

— Aproape că era să n-o fac. M-a convins Yvette. A zis: "Ți-a plăcut dintotdeauna de Mike și de Jo Noonan mai mult decât de toți ălalți pentru care lucrei. Să nu-i întorci spatele, acumă că s-a-ntors acasă."

— Spune-i că apreciez gestul, am zis.

Am închis receptorul și m-am uitat la el gânditor. Se părea că ne înțelegem din nou bine... dar nu mi se părea că suntem tocmai prieteni. În mod sigur, nu așa cum fuseserăm. Situația se schimbaseră atunci când îmi dădusem seama că mă mințea în privința unor lucruri și că nu-mi spunea nimic despre altele; se schimbaseră și atunci când îmi dădusem seama cum aproape că-i numise pe Sara and the Red-Tops.

Nu poți condamna o persoană pentru ceea ce e posibil să fie doar o plăsmuire a imaginației tale. Adevărat, și voiam să încerc să nu fac asta... dar știam ce știu.

Am intrat în sufragerie, am deschis televizorul, apoi l-am închis la loc. Antena mea parabolică prindea în jur de cincizeci sau șaiszeci de posturi diferite și nici unul dintre ele nu era local. Aveam, totuși, un

televizor portabil în bucătărie și, dacă-i îndreptam urechile de iepure spre lac, prindeam WMTW, postul afiliat ABC-ului, din Maine-ul de vest.

Am luat biletul lui Rogette, am intrat în bucătărie și am deschis micuțul aparat Sony pus cu grijă sub dulăpioare, lângă filtrul de cafea. *Bună dimineața, America* era în desfășurare, dar urmau să facă o pauză curând pentru știrile locale. Între timp mi-am trecut privirea peste bilet, de data asta concentrându-mă asupra felului de exprimare mai mult decât asupra mesajului, cel care-mi captase întreaga atenție cu o seară în urmă.

Max speră să se întoarcă în California cu avionul personal foarte curând, scrisese ea.

Are treburi care nu mai pot fi amânate, scrisese ea.

Dacă promiteți să-l lăsați să se odihnească în pace, scrisese ea.

Era un blestemat bilet de sinucigaș.

— Știai, am spus, trecându-mi degetul mare peste literele ieșite în relief ale numelui ei. Știai când ai scris asta și probabil și atunci când aruncaai cu pietre în mine. Dar de ce?

Custodia are responsabilitățile ei, scrisese ea. *Să nu uitați că v-a spus asta.*

Dar chestiunea custodiei se încheiase, corect? Nici măcar un judecător adus pe sus și plătit n-ar putea acorda custodia unuia care e mort.

BDA a făcut într-un sfârșit loc buletinului de știri locale, în care sinuciderea lui Max Devore era știrea de deschidere. Imaginea de pe ecranul televizorului era cețoasă, dar am reușit să văd sofaua castanie de care pomenise Bill și pe Rogette Whitmore șezând pe ea cu mâinile împreunate sobru în poala. Mi s-a părut că unul dintre ajutorii de șerif din fundal era George Footman, deși puricii erau prea mulți ca să fiu absolut sigur.

Domnul Devore îi vorbise frecvent în ultimele opt luni despre sinucidere lui Whitmore. Se simțise foarte rău. O rugase să iasă cu el în seara precedentă, iar ea își dădea acum seama că bătrânul voise să vadă un ultim apus de soare. Și fusese unul chiar spectaculos, a adăugat ea. Aș fi putut sta de martor pentru asta; îmi aminteam apusul foarte limpede, având în vedere faptul că aproape mă înecasem la lumina lui.

Rogette citea declarația lui Devore când a sunat din nou telefonul. Era Mattie, și plângea în accese violente.

— Știrile, a spus, Mike, ai văzut... ai aflat...

La început doar atât a reușit să spună coerent. I-am spus că aflasem, că mă sunase Bill Dean și că apoi prinsesem câteva informații de la știrile locale. A încercat să spună și ea ceva și n-a reușit să vorbească. Vinovăție, ușurare, oroare, chiar și ilaritate — am auzit toate lucrurile astea în plânsul ei. Am întrebato unde e Ki. Puteam înțelege ce simțea Mattie — până să vadă știrile de dimineață, crezuse că bătrânul Max Devore era dușmanul ei cel mai crunt — dar nu-mi plăcea ideea unei fete de trei ani asistând la prăbușirea psihică a mamei sale.

— În spate, a reușit. Și-a luat micul dejun. Acum ține un picnic pentru pă-pă-pă... un picnic pentru păpu-pă-păpu...

— Un picnic pentru păpușă. Da. Bine. Dă-i drumul, atunci. La tot. Dă-i drumul afară.

A plâns cel puțin pentru două minute, poate mai mult. Am rămas cu telefonul la ureche, transpirând în căldura de iulie, încercând să-mi păstrez calmul.

O să-ți ofer o singură ocazie să-ți salvezi sufletul, îmi spusese Devore, dar în dimineața asta el era mort și sufletul lui cine știe unde se afla. Era mort, Mattie era liberă, eu scriam. Viața ar fi trebuit să mi se pară minunată, dar nu mi se părea.

Într-un sfârșit, a început să-și recapete controlul.

— Îmi cer scuze, n-am mai plâns așa — să plâng cu adevărat — de când a murit Lance.

— E de înțeles și ți se permite.

— Vino la prânz, a spus. *Te rog* să vii la prânz, Mike. Ki își va petrece după-amiaza cu o prietenă pe care și-a făcut-o la Școala Biblică de Vară și putem sta de vorbă. Simt nevoia să vorbesc cu cineva... Dumnezeuule, mi se învâрте capul. Spune, te rog, c-o să vii.

— Mi-ar face plăcere, dar e-o idee proastă. Mai ales dacă-i și Ki plecată.

I-am oferit versiunea remaniată a discuției mele cu Bill Dean. M-a ascultat cu atenție. Am crezut că la final mă aștepta o răbufnire de furie, dar uitasem un lucru simplu: Mattie Stanchfield Devore își petrecuse pe-aici toată viața. Știa exact care e mersul lucrurilor.

— Știu și eu că lucrurile se vor vindeca mai repede dacă-mi țin ochii în pământ, gura închisă și genunchii unul lângă altul, a spus, și-o să fac tot ce pot să fie bine, dar diplomația numai până aici ajunge. Bătrânul încerca să-mi ia fiica, chiar nu-și dau seama de lucrul ăsta cei de la blestematul ăla de magazin general?

— *Eu* îmi dau seama.

— Știu. Din cauza asta voiam să discut cu tine.

— Ce zici dacă luăm o cină ceva mai devreme în parcul public din Castle Rock? În același loc ca și vineri? Pe la cinci?

— Va trebui s-o aduc pe Ki...

— Perfect, am spus. Adu-o. Spune-i că știu "Hansel și Gretel" pe de rost și că-s dispus să i-o spun și ei. Vrei să-l suni tu pe John în Philly? Să-i dai detaliile?

— Da. Mai aștept cam o oră. Dumnezeuule, sunt atât de fericită. Știu că nu-i bine asta, dar sunt atât de fericită, că-mi vine să *explodez*!

— Înseamnă că suntem doi.

A urmat o pauză de partea cealaltă a firului. Am auzit o inspirație prelungă, lichidă.

— Mattie? Ești bine?

— Da, dar cum îi spui unui copil de trei ani că i-a murit bunicul?

Spune-i că beșina aia bătrână a alunecat și a căzut cu capu-n față într-o Pungă Glad, mi-am zis, apoi mi-am apăsât gura cu dosul palmei să înăbuș o revărsare de chicoteli nebunești.

— Nu știu, dar va trebui s-o faci imediat ce intră în casă.

— Da? De ce?

— Fiindcă o să te vadă. O să-ți vadă fața.

Am rezistat exact două ore în biroul de la etaj, după care m-a gonit căldura — termometrul de pe verandă arăta treizeci și cinci de grade la ora zece. Mi-am spus că probabil la al doilea etaj e chiar și mai cald.

Sperând să nu fac vreo greșeală, am scos din priză IBM-ul și l-am dus la parter. Lucram fără cămașă și, traversând sufrageria, spatele mașinii de scris a alunecat în transpirația care-mi acoperea plexul și aproape că mi-am scăpat-o pe expirata aia blestemată pe degetele de la picioare. Asta m-a dus cu gândul la glezna, cea la care mă loviseam căzând în lac, și am așezat mașina de scris jos să mă uit la ea. Pielea era colorată, negru și purpuriu și roșiatic pe la margini, dar nu era cine știe cât de umflată. Probabil că o ajutase să nu se umfle apa rece în care m-am scufundat.

Am așezat mașina de scris pe masa de pe estacadă, am tras până acolo prelungitorul care intra în priza de sub ochiul vigilent al lui Bunter

și m-am așezat cu fața spre suprafața albastră-cenușie a lacului. Am așteptat să mă lovească unul dintre vechile mele atacuri de anxietate — stomacul crispăt, ochii pulsând și, mai rău ca toate, senzația bandelor invizibile din oțel strânse în jurul pieptului meu, împiedicându-mă să respir. Cuvintele au început să curgă aici la fel de ușor ca și la etaj, iar bustul meu dezgolit se simțea perfect în briza care sufla dinspre lac din când în când. Am uitat de Max Devore, de Mattie Devore, de Kyra Devore. Am uitat de Jo Noonan și de Sara Tidwell. Am uitat de mine. Preț de două ore m-am aflat înapoi în Florida. Execuția lui John Shackelford se apropia. Andy Drake se afla într-o cursă contra cronometru.

Telefonul m-a trezit la realitate și pentru prima dată nu mă deranja că mă întrerupe. Dacă nu aș fi fost oprit, aș fi continuat să scriu până ce m-aș fi topit pur și simplu pe estacadă într-un maldăr de scursori.

Era fratele meu. Am discutat despre mama — după părerea lui, îi lipsea acum întregul acoperiș și nu doar câteva țigle — și despre sora ei, Francine, care-și rupsese șoldul în iunie. Sid voia să știe cum mă descurc și i-am spus că mă descurc bine, avusesem niște probleme să pornesc o nouă carte, dar că acum, se părea, îmi reentrasem în mână (în familia mea, singura dată când ai voie să discuți despre probleme e după ce au trecut). Și ce mai făcea Sidster? Beton, a spus el, ceea ce am presupus că însemna foarte bine — Siddy are un copil de doisprezece ani și, prin urmare, e mereu la zi cu expresiile de argou. Noua afacere de contabilitate începea să prindă rădăcini, deși se temuse o vreme pentru ea (era pentru prima dată că auzeam asta, desigur). Nu va putea niciodată să-mi mulțumească pentru împrumutul pe care i-l dădusem în noiembrie trecut. I-am răspuns că măcar atât puteam face și eu, ceea ce era cât se poate de adevărat, mai ales având în vedere cât de mult timp — atât în persoană, cât și la telefon — petrecea cu mama, comparativ cu mine.

— Ei bine, te las să pleci, mi-a spus Siddy după alte câteva amabilități — niciodată nu spune pa sau ne auzim când vorbește la telefon, ci mereu *ei bine, te las să pleci*, ca și când te-ar fi ținut ostatic. Ai face bine să stai la rece, Mike — Canalul Meteorologic spune că va fi mai cald ca-n iad în Noua Anglie în tot sfârșitul de săptămână.

— Am lacul la-ndemână dacă se înrăutățește situația. Hei, Sid?

— Hei ce?

Ca și cu *Te las să pleci*, *Hei ce* era o expresie din copilărie. Era într-un fel reconfortantă; era într-un fel și înfricoșătoare.

— Ai noștri se trag toți din Prout's Neck, corect? Vreau să zic din partea lui tata.

Mama a venit dintr-o lume complet diferită — o lume în care bărbații poartă tricouri de vară Lacoste, femeile poartă mereu combinezoane întregi sub rochii și toată lumea cunoaște al doilea vers din "Dixie" pe de rost. Îl întâlnise pe tata în Portland când participa la un concurs între majorete. Materfamilias era de viță nobilă, din Memphis, iubire, și nu-ți dădea voie să uiți lucrul ăsta.

— Așa cred, a spus el. Mda. Dar să nu-ncepi să-mi pui tot felul de întrebări despre arborele nostru genealogic, Mike — încă nu-s prea sigur care-i diferența între nepot și verișor, și același lucru i l-am spus și lui Jo.

— Chiar așa?

Totul se redusese la nemișcare în interiorul meu... dar nu pot spune că mă luase prin surprindere. Nu mă mai luase.

— Ahă, sigur că da.

— Ce a vrut să știe?

— Tot ce-i puteam spune. Ceea ce nu-i mult. I-aș fi putut spune aproape totul despre stră-străbunicul mamei, cel care-a fost omorât de in-

dieni, dar lui Jo nu părea să-i pese de vreunul dintre cei din partea mamei.

— Cam când se întâmpla asta?

— Are vreo importanță?

— S-ar putea.

— Bine, să vedem. Cred că atunci când a avut Patrick operația de apendicectomie. Mda, sigur a fost așa. Februarie al lui '94. Sau putea să fi fost martie, dar sunt destul de sigur că a fost februarie.

Cu șase luni înainte de parcare din fața farmaciei Rite Aid, Jo se mișca în umbra propriei sale morți, asemeni unei femei care pășește sub umbra unei pancarte. Nu era însărcinată, însă, nu încă. Jo făcând excursii de-o zi pe TR, Jo punând întrebări, unele de genul celor care-i fac pe oameni să se simtă răniți, potrivit lui Bill Dean... dar continuase chiar și așa să le pună. Mda. Fiindcă atunci când pornea o treabă, Jo era ca un terier cu o bucată de cârpă între fălci. Pusese ea întrebări despre bărbatul în veston maro? Cine *era* bărbatul în veston maro?

— Pat era în spital, sigur. Doctorul Alpert spunea că reacționează bine, dar când a sunat telefonul, am sărit spre el — mă așteptam parcă să fie el, Alpert, să-mi spună că Pat suferise o recădere sau ceva.

— De unde Dumnezeu ai căpătat sentimentul ăsta de soartă nemiloasă, Sid?

— Nu șt'u, amice, da-l am. În orice caz, nu era Alpert, era Johanna. Voia să știe dacă avem vreun strămoș — cu trei, poate chiar patru generații în urmă — care să fi trăit acolo unde ești tu acum sau într-unul dintre orașele din împrejurimi. I-am spus că nu știu, dar că s-ar putea să știi tu. De strămoși, vreau să zic. A zis că nu vrea să te întrebe, fiindcă era vorba de-o surpriză. A fost o surpriză?

— Una mare de tot, am spus. Tata a fost pescar de homari...

— Mușcă-ți limba, a fost un *artist* — "un primitiv de pe malul mării". Mama încă-i mai spune așa.

Pe Sidy nu-l prea prinsese râsul.

— Rahat, vindea măsuțe de servit homari și pescăruși pentru peluză turiștilor atunci când se simțea rea reumatic să iasă cu barca în golf și să ridice capcanele.

— *Eu* știam lucrurile astea, dar mama și-a retușat viața ca pe-un film adaptat pentru televiziune.

Cât de adevărat. Propria noastră versiune de Blanche Du Bois¹.

— Tata prinde homari în Prout's Neck. El...

Sidy s-a întrerupt, cântând primul vers din "Pappa Was a Rollin' Stone" pe-o voce falsă de tenor.

— Haide, e serios ce-ți zic. A primit prima lui barcă de la taică-său, corect?

— Așa spune povestea, a fost Sid de acord. *Betty cea Leneșă* a lui Jack Noonan, proprietate inițială a lui Paul Noonan. Tot din Prout's. A avut nevoie de al naibii de multe reparații după Uraganul Donna, din 1960. Cred că Donna a fost.

La doi ani după ce mă născusem eu.

— Iar tata a scos-o la vânzare în '63.

— Mda. Nu știu ce s-o fi întâmplat cu ea, dar a lui Bunicu' Paul a fost la-nceput, asta-i sigur. Ți-amintești câtă tocană de homar am mâncat în copilărie, Mikey?

— Chifteluțe de pe malul mării, am spus, de-abia gândindu-mă la așa ceva. Asemenea majorității copiilor crescuți pe coasta Maine-ului, nu

¹Personaj de film, interpretat de Vivien Leigh, care a jucat și rolul lui Scarlett O'Hara în pelicula *Pe aripile vântului*.

mă pot închipui comandând homar într-un restaurant — asta-i pentru cei din interiorul continentului. Mă gândeam la Bunicu' Paul, care se născuse în anii 1890. Paul Noonan l-a zămislit pe Jack Noonan, Jack Noonan i-a zămislit pe Mike și pe Sid Noonan, și asta era tot ce știam eu cu adevărat, cu excepția faptului că Noonan-ii crescuseră cu toții foarte departe de locul unde mă aflam eu acum și unde-mi transpirau creierii de căldură.

S-au căcat în aceeași hazna.

Devore înțelesese greșit, asta era tot — când noi Noonan-ii nu purtam cămăși sport și când nu eram de viță nobilă din Memphis, eram locuitori ai Prout's Neck-ului. Era foarte puțin probabil ca străbunicul lui Devore și cu străbunicul meu să fi avut ceva de-a face unul cu celălalt, oricare ar fi fost cazul; babalâcul avusese de două ori vârsta mea, iar asta însemna că generațiile nu se potriveau deloc.

Dar, dacă se înșelase *complet*, ce mai căutase Jo?

— Mike? m-a întrebat Sid. Ești acolo?

— Mda.

— Ești bine? Nu pari în ape prea bune, trebuie să-ți zic.

— E din cauza căldurii, am spus eu. Ca să nu mai pomenesc și de sentimentul tău al sorții necruțătoare. Mersi de telefon, Sidy.

— Mersi că ești alături de mine, frate.

— Beton, am zis.

M-am dus la bucătărie să-mi iau un pahar cu apă rece. Umplându-l, am auzit magneții de pe ușa frigiderului mișcându-se. M-am întors pe călcâie dintr-o mișcare, vărsând apă pe picioarele mele goale și de-abia observând asta. Eram la fel de tensionat ca și un copil care crede că-l poate gini pe Moș Crăciun înainte să urce la loc pe horn.

De-abia dacă am reușit să văd nouă litere din plastic adunându-se în cerc din toate punctele cardinale. CARLADEAN, formau ele... dar numai pentru o clipă. Cine știe ce prezență, înspăimântătoare dar nevăzută, a trecut pe lângă mine. Nici măcar un fir de păr nu mi s-a mișcat, dar am încercat totuși un sentiment puternic că sunt lovit, așa cum ești lovit de aerul stârnit de-un tren expres dacă stai chiar lângă linia galbenă a platformei când trece trenul prin gară. Am strigat surprins și am încercat pe bâjbâite să-mi așez paharul cu apă la loc pe tejghea, vărsându-l. Nu mai simțeam nevoia apei reci, fiindcă temperatura din bucătăria Sarei Laughs scăzuse simțitor.

Am expirat și am văzut aburi, la fel cum vezi într-o zi răcoroasă de ianuarie. O suflare, poate două, și a dispărut — dar fusese acolo, sigur că da, iar preț de poate cinci secunde, pelicula de transpirație de pe corpul meu s-a transformat în ceea ce mi s-a părut a fi o pojghiță de gheață.

CARLADEAN a explodat în toate direcțiile — parcă aș fi urmărit un atom fiind distrus într-un desen animat. Litere, fructe și legume magnetizate au zburat de pe ușa frigiderului și s-au împrăștiat prin bucătărie. Pentru o clipă, furia care a alimentat acea împrăștiere s-a materializat în ceva ce aproape că am putut vedea, un fel de praf de pușcă.

Și ceva a trecut prin fața ei, suspinând și șoptind ceva ce mai auzisem înainte:

— *Oh, Mike. Oh, Mike.*

Era vocea pe care o prinsesem pe caseta din Memo-Scriber și, chiar dacă atunci nu fusesem sigur, acum era — era vocea lui Jo.

Dar cine putea fi cealaltă prezență? De ce oare împrăștiase literele?

Carla Dean. Nu era vorba de soția lui Bill; ea era Yvette. Mama lui să fie? Bunica lui?

M-am plimbat încet prin bucătărie, adunând magnetii pentru frigider precum animalele într-o vânătoare de păsări de pradă și lipindu-le înapoi pe aparatul Kenmore lângă mâner. Nu mi le-a smuls nimic din mâini; nimic nu mi-a înghețat transpirația de pe gât; clopoțelul lui Bunter n-a sunat. Totuși, nu eram singur, și știam asta.

CARLADEAN: voise Jo ca eu să știu.

Altcineva nu voise acest lucru. Altcineva trecuse pe lângă mine ca un participant la cursa Wabash Cannonball¹, încercând să împrăștie literele înainte să le pot citi.

Jo era aici; tot aici era și un băiat care plângea noaptea.

Cine altcineva mai era?

Cine mai împărțea casa cu mine?

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu le-am văzut de la început, ceea ce nu m-a mirat; se părea că jumătate din Castle Rock se afla în parcul public la vremea când după-amiaza aceea înăbușitoare de sâmbătă se grăbea spre seară. Aerul sclipea de-o lumină cețoasă de mijloc de vară și, în ea, copiii forfoteau în jurul aparatelor de pe terenul de joacă, câțiva bătrâni în veste de-un roșu-aprins — un fel de club, am presupus — jucau șah și un grup de tineri stăteau întinși pe iarbă și ascultau un adolescent cu banană pe cap cum cântă la chitară și fredonând un cântec pe care mi-l aminteam, de pe un disc vechi cu Ian și Sylvia, o melodie veselă care spunea:

"Ella Speed se iubea de mama focului, cu unu'

John Martin a-mpușcat-o pe Ella c-un Colt patrușunu... "

N-am văzut nici un alergător și nici un câine fugind după frisbee. Era mult prea a dracu de cald.

Mă întorceam să mă uit la estradă, unde o formație de opt bărbați numită The Castle Rockers își instala instrumentele (aveam o bănuială că mai departe de "In the Mood" nu atingeau rock and roll-ul), când m-a lovit o persoană mică din spate, prinzându-mă chiar de deasupra genunchilor și aproape aruncându-mă pe iarbă.

— Te-am plins! a strigat, voioasă, persoana cea mică.

— Kyra Devore! a strigat Mattie, părând atât amuzată, cât și supărată. O să-l trânțești la pământ!

M-am întors, am lăsat să-mi cadă din mână punga McDonalds pătată cu ulei pe care o aveam cu mine și am ridicat copila. Mi s-a părut ceva natural și mi s-a părut ceva minunat. Nu-ți dai seama de greutatea unui copil sănătos până ce nu ridici unul în brațe, și nici nu înțelegi viața care-l străbate precum un cablu încins. Nu mi s-a pus un nod în gât ("Nu face pe sensibilu' cu mine, Mike", îmi șoptea uneori Siddy la cinema când eram mici și mi se udu ochii la părțile mai triste), dar m-am gândit la Jo, da. Și la copilul pe care-l purta în ea când a căzut în parcare aia nenorocită, da, și la asta.

Ki țipa ascuțit și râdea, cu brațele desfăcute și cu părul atârându-i în două șuvițe comice scoase în evidență de beretele cu Raggedy Arm și Andy.

— Nu-l gâdila pe propriul tău fundaș! am țipat, zâmbind și, spre în-cântarea mea, fetița a strigat-o înapoi la mine:

¹Pistă de agrement pentru motocicliștii amatori și profesioniști, situată în nord-estul statului Ohio și având o lungime de o sută de kilometri.

— Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaș! Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaș!

Am așezat-o înapoi în picioare, râzând amândoi. Ki a făcut un pas în spate, s-a împiedicat și a căzut în fund pe iarbă, râzând mai tare ca niciodată. Am avut atunci un gând nemilos, scurt, dar, oh, atât de limpede: Dacă ar putea măcar să vadă șopârloiul ăla bătrân cât de mult îi este simțită lipsa. Cât de triști eram de moartea lui.

Mattie a venit spre mine și astă-seară arăta așa cum mi-o imaginasem cu jumătate de minte când o întâlnisem: ca unul dintre copiii aceia minunați, privilegiați, pe care-i vezi la cluburile country, fie prostindu-se cu prietenii lor, fie șezând serioși la cină alături de părinții lor. Era îmbrăcată într-o rochie albă, fără mâneci, și era încălțată în pantofi cu toc jos, părul căzându-i liber pe umeri, o atingere de ruj văzându-i-se pe buze. Ochii aveau o sclipire în ei care nu mai fusese acolo. Când ne-am îmbrățișat, i-am simțit mirosul parfumului și atingerea sânilor ei mici și fermi.

Am sărutat-o pe obraz; ea m-a sărutat în susul maxilarului, producând un zgomot puternic în urechea mea, pe care l-am simțit pe toată șira spinării.

— Spune-mi că lucrurile o să fie mai bine acum, mi-a șoptit, încă ținându-mă în brațe.

— Cu mult mai bine acum, am spus, iar ea m-a îmbrățișat din nou, și mai tare. Apoi s-a îndepărtat. — Sper că ai adus mâncare multă, flăcăule, fiindcă noi suntem femei foarte flămânde. Corect, Kyra?

— Eu ghidil pe plopliu meu fundaș, a spus Ki, apoi s-a lăsat pe spate, pe coate, chicotind delicios spre cerul luminos și diafan.

— Haide, am spus și am prins-o de mijloc. Am dus-o în felul acesta până la masa de picnic cea mai apropiată, Ki dând din picioare și fluturând din brațe și râzând. Am așezat-o pe bancă; ea s-a strecurat dedesubt, atât de ageră ca un țipar fără oase și continuând să râdă.

— Ajunge, Kyra Elizabeth, a spus Mattie. Ridică-te și arată-ne cealaltă latură a ta.

— Cuminte fetiță, cuminte fetiță, a spus ea, cățărându-se pe bancă lângă mine. Asta-i țealaltă latulă a mea, Mike.

— Sunt sigur, am spus.

În pungă erau Big Macs și cartofi prăjiți pentru Mattie și pentru mine. Pentru Ki era o cutie colorată pe care era desenat Ronald McDonald, înconjurat de zburdalnicii lui copii.

— Mattie, am un Happy Meal! Mike mi-a luat un Happy Meal! Sunt jucălii!

— Păi, uită-te ce ai nimerit.

Kyra a deschis repede cutia, a căutat cu mâna, apoi a zâmbit. I s-a luminat întreaga față. A scos ceva care mi s-a părut la început că arată ca un ghemotoc de praf mare. Pentru o secundă cumplită m-am aflat înapoi în vis, cel cu Jo sub pat, cu cartea peste față. *Dă-mi aia-napoi*, șuierase ea ca un șarpe. *E cartea mea de omorât timpul*. Și încă ceva — încă o asociație, poate dintr-un alt vis. Nu puteam pune punctul pe i.

— Mike? a întrebat Mattie.

În vocea ei — curiozitate, și, poate, o îngrijorare subțire.

— E-un cățeluș! A spus Ki. Am câștigat un cățeluș în Happy Meal!

Da, desigur. Un cățel. Un cățel mic din pluș. Și era gri, nu negru... deși habar nu aveam ce importanță avea pentru mine culoarea lui.

— E-un premiu bunicel, am spus, luându-l în mână.

Era moale, ceea ce era bine, și era gri, ceea ce era și mai bine. Cumva, faptul că era gri îl făcea să fie în regulă. Nebunesc, dar adevărat. I l-am dat înapoi și am zâmbit.

— Cum îl cheamă? a întrebat Ki, făcând cățelușul să sară înainte și-napoi pe cutia ei de Happy Meal. Cale-i numele cățelușului, Mike?

Și, fără să stau pe gânduri, am spus:

— Strickland.

Am crezut că va fi încurcată, dar n-a fost. A părut încântată.

— Stricken! a spus, făcând cățelușul să sară înainte și înapoi în salturi din ce în ce mai înalte pe cutie. Stricken! Stricken! Cățelu' meu Stricken!

— Cine-i tipul ăsta Strickland? m-a întrebat Mattie, zâmbind ușor. Începuse să-și desfacă hamburgerul.

— Un personaj dintr-o carte pe care am citit-o cândva, am spus, uitându-mă la Ki cum se joacă cu cățelușul cel pufos. Nu-i o persoană adevărată.

— A mulit bunicu' meu, a spus ea cinci minute mai târziu.

Ne aflam tot la masa de picnic, dar mâncarea se terminase aproape toată. Strickland, cățelușul cel pufos, fusese pus de pază la cartofii prăjiți rămași. Eu urmăream fluxul și refluxul oamenilor, întrebându-mă cine era aici din TR care să ne observe și care să ardă pur și simplu de nerăbdare să ducă veștile înapoi acasă. N-am văzut pe nimeni cunoscut, dar asta nu însemna cine știe ce, având în vedere cât de multă vreme stătusem departe de bucata asta de lume.

Mattie și-a lăsat burger-ul jos și s-a uitat la Ki cu o urmă de anxietate, dar mie mi se părea că fetița era bine — ne dăduse doar o veste, nu era vorba de o expresie a durerii sale.

— Știu asta, am spus.

— Bunicu a fost gloaznic de bătlân.

Ki a luat între degetele ei mici și grăsulii vreo doi cartofi prăjiți. I-a dus la gură, apoi hap, au dispărut.

— Acum e cu Domnu' nostru Iisus. Am volbit totu' despre Domnu' nostru Iisus la ȘBV.

Da, Ki, mi-am spus, în momentul de față, bunicu' probabil că-l învață pe Domnul nostru Iisus să folosească Pixel Easel și-l întreabă dacă n-are cumva o curvă la-ndemână.

— Domnu' nostru Iisus a umblat pe apă și a schimbat și vinu' în macaloane.

— Da, ceva de genul ăsta, am spus. E trist când moare cineva, nu-i așa?

— Al fi tlist dacă al muli Mattie și al fi tlist dacă ai muli tu, da' bunicu' a fost *bătlân*.

A spus-o ca și când n-aș fi înțeles prea bine acest concept de prima dată.

— În lai, o să se vindece complet.

— ăsta-i un fel frumos de-a vedea lucrurile, iubire, am spus.

Mattie se îngrijea de baretele lui Ki care tot coborau, lucrând cu atenție și cu un fel de dragoste absentă. Mi se părea că strălucește în lumina de vară, pielea ei fiind într-un contrast neted, bronzat, cu rochia albă pe care probabil că și-o cumpărase de la un magazin cu reduceri, și am înțeles că o iubesc. Poate că asta era bine.

— Mi-e dol de buni a'bă, totuși, a spus Ki și, de data asta, chiar a părut tristă.

A luat cățelușul din pluș, a încercat să-i dea un cartof prăjit, apoi l-a așezat la loc jos. Fața ei micuță și frumoasă arăta acum gânditoare, și puteam vedea în ea o idee din bunicul ei. Era foarte îndepărtată, dar era acolo, perceptibilă, o altă fantomă.

— Mama spune că buni a'bă s-a dus înapoi în California cu lânășițele pământești ale lui bunicu'.

— *Rămășițele* pământești, Ki-iubire, a spus Mattie. Asta înseamnă trupul lui neînsuflețit.

— O să se-ntoalcă buni a'bă să mă vadă, Mike?

— Nu știu.

— Aveam un joc. Ela cu lime.

Arăta mai gânditoare ca niciodată.

— Mi-a spus mama ta de jocul ăsta, am zis.

— N-o să se întoalcă, a spus Ki, răspunzându-și singură la întrebare. O lacrimă foarte mare i s-a rostogolit pe obrazul drept. L-a luat pe "Stricken", l-a așezat pe picioarele din spate pentru o clipă, apoi l-a pus din nou de pază. Mattie își petrecu un braț în jurul ei, dar Ki nu păru să observe. — Buni a'bă nu m-a plăcut cu adevălat. Se plefăcea numa' că mă place. Asta era *tleaba* ei.

Mattie și cu mine am schimbat o privire.

— Ce te face să spui asta? am întrebat.

— Nu știu, a spus Ki. Acolo unde puștiul acela cânta la chitară, începuse să-și facă spectacolul și un jongler cu chipul vopsit alb, folosindu-se de șase bile colorate. Kyra s-a luminat puțin. — Mami-tami, pot melge să-l văd pe omu' ăla alb și comic?

— Ai terminat de mâncat?

— Mda, îs plină.

— Mulțumește-i lui Mike.

— Să nu-ți ghidili plopliu' fundăș, a spus ea, apoi a râs sănătos să-mi arate că nu făcea decât să mă ia peste picior. Melsi, Mike.

— Nici o problemă, am spus și apoi, fiindcă expresia aceea părea puțin demodată: Beton.

— Poți merge până lângă copac, nu mai departe, a spus Mattie. Și știi de ce.

— Ca să mă poți vedea. Bine.

L-a luat pe Strickland și a dat să fugă, apoi s-a oprit și s-a uitat peste umăr la mine.

— Cled c-au fost oamenii din fligidol, a spus, apoi s-a corectat foarte atentă și serioasă: Oamenii *din fli-gi-del*.

Inima mi-a făcut un dublu salt în piept.

— Ce au făcut oamenii cu frigiderul, Ki? am întrebat.

— Ei au spus că buni a'bă nu m-a plăcut cu adevălat.

Apoi a fugit spre jongler, nepăsându-i de căldură.

Mattie a urmărit-o cum fuge, apoi s-a întors spre mine.

— N-am vorbit cu nimeni despre oamenii din frigider ai lui Ki. Și nici ea n-a făcut-o până acum. Nu că ar fi vreun om adevărat, dar literele par să se miște singure. Parcă ar fi o tablă Ouija.

— Dau naștere unor cuvinte?

Pentru multă vreme, n-a spus nimic. Apoi a aprobat cu o mișcare a capului.

— Nu întotdeauna, dar uneori da.

O altă pauză.

— De cele mai *multe* ori, de fapt. Ki spune că-s scrisori de la oamenii din frigider.

A zâmbit, dar avea ochii puțin speriați.

— Sunt cumva niște litere magnetice speciale, ce crezi? Sau își face vreun strigoi de lucru prin preajma lacului?

— Nu știu. Îmi pare rău că le-am adus, dacă sunt o problemă.

— Nu fi prostuț. I le-ai dat ei și însemni foarte mult pentru ea acum. Vorbește tot timpul despre tine. A fost mult mai interesată să-și aleagă

ceva frumos de îmbrăcat pentru seara asta decât a fost de moartea bunicului ei. Și eu trebuia să mă îmbrac cu ceva frumos, a insistat Kyra. De obicei, nu se comportă așa cu oamenii — discută cu ei când sunt de față și-i uită imediat ce-au plecat. Țsta nu-i un mod prea greșit pentru un copil de-a crește, îmi spun uneori.

— V-ați îmbrăcat frumos amândouă, am spus. De atâta sunt sigur și eu.

— Mulțumesc.

S-a uitat mândră la Ki, care stătea lângă copac uitându-se la jongler. Acesta își lăsase deoparte mingile din gumă și trecuse la ciomege indiene. Apoi și-a întors privirea la mine.

— Ai terminat de mâncat?

Am aprobat din cap și Mattie s-a apucat să adune rămășițele și să le vâre în punga în care adusesem mâncarea. Am ajutat-o și, când ni s-au atins degetele, m-a prins de mână și m-a strâns.

— Mulțumesc, a spus. Pentru tot ce ai făcut. Mulțumesc atât de a dracu' de mult.

Am strâns-o și eu, apoi i-am dat drumul.

— Să știi, a spus, că mi-a trecut o clipă prin gând că e posibil să mute chiar Kyra literele. Prin forță mentală.

— Telechinezie?

— Cred că ăsta-i termenul științific. Numai că Ki nu poate scrie altceva decât "mama" și "tata".

— Ce apare scris pe frigider?

— Nume, cel mai des. Odată a fost al tău. Odată a fost al soției tale.

— Jo?

— Numele întreg — JOHANNA. Și NANA. Rogette, presupun, JARED apare uneori, și BRIDGET. Odată a fost și KITO.

Mi l-a spus pe litere.

— Kito, am spus și mi-am spus: *Kyra, Kia, Kito. Ce-nseamnă asta?*

— Crezi că-i numele unui băiat?

— Știu sigur că așa este. În swahili înseamnă copil neprețuit. L-am căutat în cartea mea cu nume pentru copii.

S-a uitat spre propriul ei copil neprețuit în timp ce călcam iarba spre cel mai apropiat tomberon pentru gunoi.

— Îți mai amintești vreunul?

S-a gândit.

— REG a apărut de vreo două ori. Și odată a fost și CARLA. Înțelegi că Ki nu poate nici măcar citi numele astea, nu? Trebuie să mă întrebe pe mine ce scrie.

— Ți-a trecut prin minte că e posibil să le copieze Kyra dintr-o carte sau dintr-o revistă? Că învață să scrie folosindu-se de literele magnetice de pe ușa frigiderului în locul hârtiei și a creionului?

— Presupun că e posibil...

Nu părea însă că-i dă crezare. Nu era de mirare. Nici eu nu-i dădeam crezare.

— Vreau să spun că n-ai văzut niciodată literele mișcându-se singure pe frigider, nu-i așa?

Am sperat să fi sunat atât de lipsit de interes în trebând asta, pe cât voiam eu să par.

A râs puțin agitat.

— Dumnezeuule, nu!

— Altceva?

— Uneori, oamenii din frigider lasă mesaje de genul BUNĂ și PA și CUMINTE FETIȚĂ. Ieri a fost unul pe care mi l-am notat să ți-l arăt. M-a rugat Kyra s-o fac. E cu *adevărat* ciudat.

— Ce este?

— Aș prefera să-ți arăt, dar am lăsat biletul în torpedoul Scout-ului. Să-mi amintești de el la plecare.

Da. Așa aveam să fac.

— Asta-i o porcărie înfricoșătoare, *señor*, a spus ea. Ca și scrisul din făină atunci.

M-am gândit să-i spun că am și eu oamenii mei din frigider, dar nu i-am spus. Avea și așa destule griji... sau așa mi-am spus eu.

Am rămas umăr la umăr pe iarbă, privind-o pe Ki cum se uită la jongler.

— L-ai sunat pe John? am întrebat-o.

— Sigur că da.

— Reacția lui?

S-a întors spre mine, râzând cu ochii.

— Mi-a cântat chiar și o strofă din "Ding, Dong, the Witch is Dead"¹.

— A greșit sexual, dar a nimerit sentimentul.

A aprobat din cap, ochii întorcându-i-se la Kyra. M-am gândit iarăși la cât de frumos arăta, cu corpul ei subțirel sub rochia aceea albă, cu trăsăturile curate și perfect croite.

— A fost supărat că m-am autoinvitat la masa de prânz? am întrebat.

— Mnu, i-a plăcut ideea de-a ține o petrecere.

O petrecere. I-a plăcut ideea. Am început să mă simt cam mic.

— A propus să-l invităm chiar și pe avocatul tău de vineri. Pe domnul Bissonette? Plus detectivul particular pe care l-a angajat el la recomandarea domnului Bissonette. Tu ești de acord cu asta?

— Da. Dar tu, Mattie? Te descurci?

— Mă descurc bine, a fost de acord, întorcându-se spre mine. *Într-a-devăr*, am primit ceva mai multe telefoane ca de obicei astăzi. Am devenit dintr-o dată cam populară.

— Îhî.

— Cele mai multe erau apeluri oarbe, dar un domn și-a făcut timp să-mi spună pizdă și-a mai fost o doamnă cu un puternic accent yankeu care a spus: "Na, curvo, că l-ai omorât. Iești mulțămită?" A închis înainte să-i pot spune da, foarte mulțămită, mersi.

Numai că Mattie nu părea mulțumită; părea nefericită și vinovată, ca și când bătrânul ar fi murit la propriu din dorința ei.

— Îmi pare rău.

— Nu face nimic. Chiar așa. Kyra și cu mine stăm singure de multă vreme și mare parte a timpului eu am fost speriată. Acum mi-am făcut câțiva prieteni. Dacă prețul pe care-l am de plătit pentru asta sunt câteva telefoane anonime, o să-l plătesc.

Era foarte aproape, se uita în sus la mine, iar eu nu m-am putut înfrâna. Am dat vina pe vară, pe parfumul ei și pe patru ani fără o femeie. În ordinea aceasta. Mi-am strecurat mâinile în jurul mijlocu lui ei și-mi amintesc perfect textura rochiei sub mâini; umflătura micuță din spate unde stătea ascuns fermoarul în locașul lui. Îmi amintesc senzația pe care mi-a dat-o materialul mișcându-se pe pielea goală de sub el. Apoi am sărutat-o: foarte încet, dar foarte temeinic — orice merită făcut, merită făcut bine — iar ea m-a sărutat înapoi pe exact același ton, gura ei fiind curioasă, dar temătoare. Buzele ei erau calde și netede și purtau un vag gust dulce. De piersici, cred.

Ne-am oprit în același timp și ne-am îndepărtat puțin unul de celălalt. Mâinile ei erau încă pe umerii mei. Ale mele stăteau pe mijlocul

¹Melodie din coloana sonoră a filmului "Vrăjitorul din Oz"

ei, chiar deasupra șoldurilor. Chipul ei era destul de serios, dar ochii erau mai luminoși ca niciodată și în obraji avea pete de culoare, care se întindeau de-a lungul pomeților.

— Măi, să fie, a spus. Chiar mi-am dorit asta. Mi-am dorit-o încă de când te-a gădilat Ki și tu ai luat-o în brațe.

— John n-ar fi fericit să știe că ne-am sărutat în public, am spus. Vocea mea nu era tocmai fără tremur, iar inima mi-o luase la goană. Șapte secunde, un sărut și toate circuitele corpului meu se încinseseră ca puse pe foc. — Da fapt, John n-ar fi fericit să știe și numai că ne-am sărutat. Te place, să știi.

— Știu, dar mie îmi plăci *tu*.

S-a întors să vadă ce mai face Ki, care încă stătea ascultătoare lângă copac, uitându-se la jongler. Cine se putea uita la *noi*? Cineva care a venit din TR într-o seară călduroasă de vară să-și cumpere înghețată de la Frank's Tas-T-Freeze și să se bucure de puțină muzică și de puțină companie în parcul public? Cineva care-și cumpăra legumele și bârfele proaspete de la Magazinul General Lakeview? Un client fidel al Garajului Bun la Toate? Era o nebunie și nebunie rămânea indiferent de cum o priveai. Mi-am lăsat mâinile să-mi cadă de pe mijlocul ei.

— Mattie, ne-ar putea pune fotografia lângă cuvântul "indiscreție" în dicționar.

Și-a luat mâinile de pe umerii mei și a făcut un pas în spate, dar ochii ei luminoși nu s-au dezlipit deloc de-ai mei.

— Știu asta. Sunt tânără, nu și complet proastă.

— N-am vrut să...

A ridicat o mână să mă oprească.

— Ki merge la culcare pe la nouă — se pare că nu poate adormi până ce nu se întunecă de-a binelea. Eu rămân trează până mai târziu. Vino în vizită dacă vrei. Poți parca mașina în spate.

A zâmbit ușor. A fost un zâmbet dulce; a fost, de asemenea, și incredibil de sexy.

— O dată ce a coborât luna, aceea-i o zonă a discreției.

— Mattie, ești destul de tânără să-mi fii fiică.

— Poate, dar nu-ți sunt. Iar uneori discreția le poate strica oamenilor.

Corpul meu știa foarte clar ce-și dorea. Dacă ne-am fi aflat în clipa aceea în rulota ei, n-aș fi avut bătaie de cap. Oricum, nu aveam aproape nici o bătaie de cap. Apoi mi-a venit ceva în minte, ceva ce uitasem despre strămoșii lui Devore și ai mei: generațiile nu se potriveau. Nu cumva se aplica același lucru și în cazul de față? Și nu cred că oamenii au dreptul să-și ia cât ai clipi ceea ce-și doresc indiferent de cât de tare-și doresc. Nici măcar setea n-ar trebui potolită. Uneori, lucrurile sunt pur și simplu pe dos — cred că asta vreau să spun. Dar nu eram sigur că acesta era un asemenea caz și mi-o doream pe Mattie, sigur că da. Mi-o doream atât de mult. Mă gândeam numai la cum alunecase rochia când îmi pusesem brațele în jurul mijlocului ei, la căldura pielii ei de dedesubt. Și nu, nu-mi era fiică.

— Ți-ai spus mulțumirile, i-am zis pe-o voce uscată. Și asta ajunge. Sincer.

— Ai impresia că fac asta din *gratitudine*?

A scos un râset scăzut, încordat.

— Ai patruzeci de ani, Mike, nu optzeci. Nu ești Harrison Ford, dar ești un bărbat arătos. Ești talentat și interesant, pe deasupra. Și te plac al naibii de mult. Vreau să fiu cu tine. Vrei să te rog? Bine. Te rog să fii cu mine.

Da, lucrul ăsta însemna mai mult decât gratitudine — presupun că

știam asta chiar și atunci când am folosit cuvântul. Știusese că purta pantaloni scurți albi și o bustieră când mă sunase la telefon în ziua în care începusem să lucrez din nou. Știusese oare și ea cu ce eram îmbrăcat? Visase oare și ea că e în pat cu mine, că ne-o punem amândoi de ne zboară creierii, în vreme ce felinarele de petrecere strălucesc și Sara Tidwell cântă versiunea ei a jocului de rime a bunicii albe, chestia aia nebunească cu Manderley-nisiderley-puteaderley? Visase oare Mattie că-mi spune să fac ce vrea ea?

Și mai erau și oamenii din frigider. Aceștia erau un alt fel de lucru comun, de-un fel chiar și mai înfricoșător. Nu avusesem suficientă vână să-i spun lui Mattie și despre oamenii mei, dar e posibil să fi știut, totuși. Adânc în străfundul minții ei. Adânc în străfundul minții ei, unde tipii în salopete se plimbau prin zona inconștientă. Tipii ei și tipii mei, toți făcând parte din același sindicat. Și poate că nu era o chestiune de moralitate *per se*, la urma urmei. Ceva în legătură cu asta — în legătură cu *noi* — pur și simplu părea periculos.

Și, oh, atât de atractiv.

— Am nevoie de timp să mă gândesc, am spus.

— Asta nu ține de ce gândești. Ce *sîmți* pentru mine?

— Atât de multe, că mă sperie.

Înainte să mai pot spune ceva, urechile mele au receptat o serie de acorduri. M-am întors spre băiatul cu chitara. Își croise drum printr-un repertoriu compus din piese timpurii de-ale lui Dylan, dar acum trecuse la ceva săltăreț și alert, ceva care te făcea să-ți vină să zâmbești și să bați din palme.

"Vrei să mergi la pescuit

aici în balta mea?

Am zis: vrei să prinzi ceva, dulceață,

aici în balta mea?

De vrei să pescuiești în ea, dulceață,

Ar fi bine să ai o undiță lungă și rea."

"Fishin Blues"¹. Scris de Sara Tidwell, cântat pentru prima dată de Sara and the Red-Tops Boys, preluat de toată lumea de la Ma Rainey și până la Lovin' Spoonful. Cântecul mai deocheate fusese specialitatea ei, atât de aluzive că puteai citi un ziar prin ele... chiar dacă cititul nu fusese îndeletnicirea principală a Sarei, judecând după versurile pe care le compunea.

Înainte să poată continua puștiul cu strofa următoare, ceva despre cum începe să ți se bălăngănească atunci când te învârti și reușești s-o bagi pe aia mare până-n adâncuri, The Castle Rockers au scos un ropot de alămuri care spunea: "Tăcere, toată lumea, urmărm noi." Puștiul a încetat să mai cânte la chitară; jonglerul a început să-și prindă ciomegele indiene și să le arunce cu dexteritate pe iarbă în linie. Formația Rockers s-a lansat într-un marș extrem de malefic compus de Sousa, o muzică pe care să fie executați criminalii în serie, iar Kyra a venit înapoi la noi în fugă.

— A telminat joglolu'. Îmi spui povestea aia, Mike? Hansel și Panzel?

— E Hansel și *Grete*, am spus, și așa fi bucuros să ți-o spun. Dar hai să mergem unde-i puțin mai liniște, bine? Formația asta îmi dă dureri de cap.

— Te-a lănit la căpșol muzica?

— Puțin.

¹Blues pescăresc

— Melgem lângă mașina lui Mattie, atunci.

— Bine gândit.

Kyra a luat-o în față să ocupe o bancă din marginea parcului. Mattie mi-a oferit o privire prelungă și caldă, apoi și mâna. Am luat-o. Degetele ni s-au strâns unele pe altele ca și când făceau asta de ani de zile. Mi-am spus: *Mi-ar plăcea să fie încet, de-abia dacă să ne mișcăm amândoi. La început, cel puțin. Dacă mi-aș aduce undița cea mai frumoasă și lungă? Cred că pe asta puteai pune pariu.* Și apoi, după aceea, vom discuta. Poate până ce vom putea vedea mobila în prima lumină a dimineții. Când ești în pat cu cineva iubit, în special pentru prima dată, ora cinci dimineața pare o oră aproape sfântă.

— Ai nevoie să-ți trimiți gândurile în vacanță, a spus Mattie. Cred că majoritatea scriitorilor au nevoie de asta din când în când.

— Probabil că ai dreptate.

— Mi-aș dori să fim acasă, a spus, și nu mi-am putut da seama dacă pasiunea ei era reală sau prefăcută. Te-aș săruta până ce toată discuția asta n-ar mai avea nici un rost. Iar dacă ai avea rețineri, le-ai avea măcar în patul meu.

Mi-am întors fața în lumina roșie a soarelui la apus.

— Aici sau acolo, la ora asta Ki tot ar fi încă trează.

— Adevărat, a spus ea, părând neobișnuit de posacă. Adevărat.

Kyra a ajuns la o bancă de lângă un însemn pe care scria PARCAREA PARCULUI PUBLIC și s-a cățărat pe ea, ținând într-o mână cățelușul din pluș pe care-l găsisese în cutia de Happy Meal. Am încercat să-mi iau mâna dintr-a ei când ne-am apropiat de ea, dar Mattie a ținut-o cu fermitate.

— E-n regulă, Mike. La ȘBV se țin de mână cu prietenii oriunde ar merge. Oamenii mari fac din asta cine știe ce.

S-a oprit, uitându-se la mine.

— Vreau să știi ceva. Poate că pentru tine nu contează lucrul ăsta, dar pentru mine contează. N-a existat nimeni înainte de Lance și nimeni după. Dacă ai veni la mine, tu ai fi al doilea. Și nici n-am de gând să-ți mai vorbesc despre asta altă dată. Nu mă deranjează deloc să spun te rog, dar n-am de gând să te implor.

— Eu nu...

— Lângă scările rulotei se află un vas cu niște fire de roșii plantate în el. O să las cheia sub el. Nu te gânde. Vino doar.

— Nu în seara asta, Mattie. Nu pot.

— Poți, a răspuns ea.

— Grăbiți-vă, leneșilor! a strigat Kyra, sărind pe bancă.

— *El se mișcă încet!* a strigat Mattie înapoi și m-a înțepat cu degetul în coaste. Apoi, pe o voce mult mai scăzută: *Și chiar asta faci.* Și-a desprins mâna dintr-a mea și a fugit spre fiica ei, picioarele maronii făcând mișcări ca de foarfece sub tivul rochiei albe.

În versiunea mea a lui "Hansel și Gretel", vrăjitoarea se numea Depravă. Kyra s-a uitat fix la mine cu niște ochi imenși când am ajuns la partea în care Depravă îi cere lui Hansel să scoată un deget printre gratii ca să poată vedea ea cât de tare s-a îngrășat.

— E cumva prea înfricoșătoare? am întrebat.

Ki a scuturat din cap hotărâtă. M-am uitat la Mattie să mă asigur. Ea a aprobat și a făcut un gest cu mâna să continui, așa că am terminat povestea. Depravă a ajuns în cuptor și Gretel i-a găsit ascunzătoarea secretă cu bilete de loterie câștigătoare. Copiii și-au cumpărat un Jet Ski și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți pe partea de est a lacului Dark Score. La ora aceea, The Castle Rockers măcelăreau o piesă de Gershwin

și apusul era puternic. Am dus-o pe Kyra la Scoutie și i-am prins centura de siguranță. Mi-am amintit de prima dată când am ajutat-o pe Mattie să pună copilul în scaun și de atingerea accidentală a sânului ei.

— Sper să nu-ți dea vise neplăcute povestea asta, am spus.

Până să-mi iasă din gură, nu mi-am dat seama cât de fundamental de groaznică e o asemenea afirmație.

— N-o să am vise rele, a spus Kyra pe-un ton foarte natural.

Oamenii din fligidol o să le țină de palte de mine.

Apoi, cu atenție, exersându-și memoria:

— *Fli-gi-del.*

S-a întors spre Mattie.

— Arată-i lebosul, Mami-tami.

— *Rebus.* Dar mersi, așa fi uitat de el.

A deschis cu degetul mare ușița torpedoului și a scos o bucată împăturită de hârtie.

— A apărut pe frigiderul nostru azi dimineață. L-am copiat fiindcă a spus Ki că tu o să știi sigur ce înseamnă. A spus că tu rezolvi rebusuri. Ei bine, a spus rebusuri, dar am înțeles eu despre ce era vorba.

Îi spusese eu Kyrei că rezolv rebusuri? Aproape sigur nu. Mă mira că știa? Chiar deloc. Am luat foaia de hârtie, am despăturit-o și m-am uitat la ce era scris pe ea:

x	v
dut	e
	r
90	t 2

— E-un lebos, Mike? a întrebat Kyra.

— Așa cred — unul foarte simplu. Dar nu știu ce înseamnă, dacă înseamnă ceva. Pot păstra hârtia?

— Da, a spus Mattie.

Am însoțit-o pe partea șoferului, prinzând-o iarăși de mână în drum.

— Dă-mi doar puțin timp. Știu că asta ar trebui să fie replica fetei, dar...

— Ia-ți cât timp ai nevoie, a spus. Doar să nu fie nevoie de prea mult.

Nu voiam să-mi ia nici un *pic*; tocmai asta era problema. Sexual va fi minunat, știam asta. Dar după?

S-ar putea *sa fie* un după, însă. Știam lucrul ăsta și-l știa și ea. Cu Mattie, "după" chiar era o posibilitate. Gândul mi se părea puțin înfricoșător, puțin minunat.

Am sărutat-o pe colțul gurii. A râs și m-a prins de lobul urechii.

— Știu că poți mai mult, a spus, apoi s-a uitat la Ki, care ședea în scaunul ei special și se uita la noi plină de interes. Dar te păsuiesc de data asta.

— Pup-o pe Ki! a strigat Kyra, întinzând brațele, așa că am făcut ocolul mașinii și am pupat-o pe Ki.

Conducând spre casă, cu ochelarii întunecați pe nas, să mai reducă din strălucirea apusului, mi-a trecut prin gând că poate așa putea fi tatăl Kyrei Devore. Ideea aceasta mi s-a părut aproape la fel de atractivă ca și aceea de-a sări în pat cu maică-sa, ceea ce era o dovadă a cât de adânc eram implicat. Și mă implicam, poate, și mai adânc.

Tot mai adânc.

Sara Laughs mi s-a părut foarte goală după ce o ținusem pe Mattie în brațe — un cap care doarme și nu visează. Am verificat literele de pe ușa frigiderului, n-am văzut nimic altceva acolo decât amestecul acela normal și mi-am luat o bere. Am ieșit pe estacadă să o beau, uitându-mă la ultimele clipe ale apusului. Am încercat să mă gândesc la oamenii din frigider și la rebusurile ce apăruseră pe amândouă frigiderele: "du-te vertical nouăsprezece" pe cel de pe Stradela Patruzeci și doi și "du-te vertical nouăzeci și doi" pe cel de pe Wasp Hill Road. Vectori diferiți dinspre pământ către lac? Locuri diferite de pe Stradă? Rahat, cine știe?

Am încercat să mă gândesc la John Storrow și la cât de nefericit trebuie că va fi când va afla că — s-o citez pe Sara Laughs, care a ticluit versul înaintea lui John Mellencamp — alt catâr trage cu copita în staulul lui Mattie Devore. Dar la ce mă gândeam eu cel mai mult era la cum fusese să o țin în brațe pentru prima dată, să o sărut pentru prima dată. Nici un alt instinct uman nu e mai puternic decât cel sexual când acesta e complet excitat, iar imaginile lui de trezie sunt tatuaje emoționale care nu ne părăsesc niciodată. Pentru mine, era conștientizarea pielii ei goale de la mijloc sub rochie. Atingerea alunecoasă a materialului...

M-am întors brusc și m-am grăbit prin casă către aripa de nord, aproape alergând și aruncând hainele de pe mine în drum. Am deschis apa rece la duș la maximum și am stat sub ea preț de cinci minute tremurând. Când am ieșit, mă simțeam un pic mai mult ca o ființă umană și ceva mai puțin ca o adunătură de terminații nervoase fremătânde. Și, pe când mă uscam cu prosopul, mi-a mai trecut ceva prin gând. Într-o anumită vreme mă gândisem la fratele lui Jo, Frank, îmi spusese că, dacă ar fi altcineva în afară de mine capabil să simtă prezența lui Jo în Sara Laughs, acesta ar fi el. Nu reușisem să-l invit aici încă, iar acum nu eram sigur că mai voiam s-o fac. Începusem să mă simt ciudat de posesiv, aproape gelos, cu ceea ce se întâmpla aici. Și, totuși, Frank trebuia să știe dacă scrisese Jo ceva în tăcere. Desigur, nu-i spusese nimic nici de sarcină, dar...

M-am uitat la ceas. Nouă și un sfert. În rulota de lângă intersecția lui Wasp Hill Road cu Route 68, Kyra probabil că deja dormea... iar mama ei trebuie să fi așezat deja cheia de rezervă sub ghiveciul de lângă scări. M-am gândit la ea în rochia aceea albă, la reliefurile soldurilor ei chiar sub palmele mele și la mirosul parfumului ei, apoi am îndepărtat imaginea. Nu-mi puteam petrece toată noaptea făcând dușuri reci. Nouă și un sfert era încă destul de devreme să-l sun pe Frank Arlen.

A ridicat după al doilea țârâit, părând atât de fericit să mă audă, ca atunci când ar fi băut cu trei sau patru doze de bere mai mult decât băusem eu până acum. Am schimbat amabilitățile obișnuite — mare parte dintre ale mele complet ficționale, am fost uluit să aflu — și a amintit că un vecin celebru de-al meu întorsese copitele în sus, după cum spuneau cei de la știri. Îl întâlнисem? Da, am spus, amintindu-mi cât se avântase Max Devore cu scaunul spre mine. Da, îl întâlнисem. Frank voia să știe cum fusese. Asta era greu de descris, i-am spus. Sărmanul bătrân era imobilizat într-un scaun cu rotile și suferea de emfizem.

— Destul de șubred, hă? m-a întrebat Frank înțelegător.

— Mda, am spus. Ascultă, Frank, te-am sunat în legătură cu Jo. Am aruncat o privire prin studioul ei și am dat peste mașina mea de scris. De atunci mi-am format o idee că se apucase să scrie ceva. E posibil să fi început ca un articol scurt despre casa noastră și apoi să se fi dezvoltat. Cabana e numită după Sara Tidwell, știi? Cântăreața de blues.

O pauză lungă. Apoi, Frank a spus:

— Știu.

Vocea lui părea grea, gravă.

— Ce altceva mai știi, Frank?

— Că era speriată. Cred că a descoperit ceva ce a speriat-o. Cred asta în mare parte pentru că...

Atunci a fost momentul când mi s-au aprins luminile. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama după descrierea făcută de Mattie, *mi-aș* fi dat seama dacă nu aș fi fost atât de deranjat.

— Ai fost aici cu ea, nu-i așa? În iulie 1994. Ați fost la meciul de softball, apoi v-ați întors pe Stradă către casă.

— De unde știi asta? aproape că a lătrat el.

— V-a văzut cineva. Un prieten de-al meu.

Încercam să nu par supărat și nu reușeam. *Eram* supărat, dar era o mânie de ușurare, genul acela de mânie pe care o simți când îți vine copilul acasă cu un rânjel de rușine chiar atunci când te pregătești să suni la poliție.

— Aproape că ți-am spus cu o zi sau două înainte să o înmormântăm. Eram în localul ăla, ți-amintești?

Jack's Pub, chiar după ce-l înfrânsese Frank pe directorul de ceremonie la prețul sicriului lui Jo. Sigur că-mi aminteam. Îmi aminteam chiar și privirea din ochii lui când i-am spus că Jo fusese însărcinată când murise.

Probabil ca a simțit tăcerea care se așternea între noi, fiindcă a vorbit pe un ton nerăbdător:

— Mike, sper că nu ți-ai făcut vreo...

— Ce? Idee greșită? M-am gândit că poate avea o aventură amoroasă, ce zici de asta ca *idee* greșită? Poți să-mi spui c-a fost o reacție deplasată dacă dorești, dar am avut motivele mele. Au fost multe lucruri de care nu mi-a spus. *Ție* ce ți-a spus?

— Mai nimic.

— Știaai că a renunțat la consiliile și comitetele de conducere? Și-a dat demisia și nu mi-a spus nici un cuvânt?

— Nu.

Cred că mințea. De ce ar fi făcut-o, chiar și atât de târziu?

— Iisuse, Mike, dacă aș fi știut că...

— Ce s-a întâmplat în ziua când ai venit aici? Spune-mi.

— Eu eram la magazinul foto din Sanford. Jo m-a sunat de la... nu-mi amintesc, cred că de la un popas de pe autostradă.

— Între Derry și TR?

— Mda. Pornise spre Sara Laughs și voia să ne întâlnim acolo. Mi-a spus să opresc în fața casei dacă ajungeam primul, să nu intru în casă... ceea ce aș fi putut face; știam unde vă țineți cheia de rezervă.

Sigur că știa; într-o cutie de vitamine Sucrets de tinichea sub estacadă. Eu însumi îi arătasem locul.

— Ți-a spus și de ce nu voia să intri înăuntru?

— O să pară o nebunie.

— Nu, n-o să pară. Crede-mă.

— A spus că era periculoasă casa.

Preț de-o clipă, cuvintele au plutit între noi. Apoi, l-am întrebat:

— Ai ajuns primul aici?

— Îhî.

— Și ai așteptat afară?

— Da.

— Ai văzut sau ai simțit ceva periculos?

A urmat o pauză lungă. Într-un sfârșit, a spus:

— Erau o mulțime de oameni pe lac — unii conducând bărci cu motor, alții făcând schi nautic, știi cum e — însă tot zgomotul de motoare și toate râsetele au părut cumva... că se opresc când se apropiau de casă. Ai observat că acolo pare că e liniște chiar și atunci când nu e?

Sigur că observasem; Sara părea că există în propria ei zonă a tăcerii.

— Ți s-a părut *periculoasă*, însă?

— Nu, a spus, aproape defensiv. Nu mie, în orice caz. Dar nici nu mi se părea tocmai goală. Mă simțeam... futu-i, mă simțeam *privit*. Am șezut pe una dintre scările alea făcute din traverse de cale ferată și-am așteptat-o pe soră-mea. Într-un final, a venit. A parcat în spatele mașinii mele și m-a îmbrățișat... dar nu și-a luat nici o clipă ochii de la casă. Am întrebat-o ce pune la cale și mi-a spus că nu-mi poate povesti și că nu am voie să-ți spun că am fost acolo. A spus ceva de genul: "Dacă află singur atunci așa trebuie să fie. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-i spun. Dar acum nu pot, fiindcă aş avea nevoie de toată atenția lui. Și asta n-o pot primi cât timp lucrează."

Am simțit că-mi roșesc obrazii.

— A spus ea asta, hă?

— Mda. Apoi a spus că trebuie să intre în casă și să facă ceva. A vrut să o aștept afară. A spus că, dacă mă strigă, trebuie să vin în fugă după ea. Altfel, puteam la fel de bine să rămân pe loc.

— Voia să fie cineva acolo în caz că întâmpina probleme.

— Mda, numai că trebuie să fie cineva care să nu pună multe întrebări la care ea să nu vrea să răspundă. Acela eram eu. Cred că întotdeauna am fost eu acela.

— Și?

— A intrat. Eu am șezut pe capota mașinii mele, fumând. Pe atunci încă mai fumam. Și știi ceva, *chiar* am început să simt atunci ceva ce nu era bine. De parcă era cineva în casă care o așteptase, cineva care nu o plăcea. Poate cineva care voia s-o rănească. Probabil că m-am lăsat influențat de Jo — felul în care părea că e cu nervii întinși la maximum, felul în care se tot uita peste umăr la casă chiar și atunci când mă îmbrățișa —, dar mi se părea că altceva trebuie să fie. Ceva ca... nu știu...

— Ca o vibrație.

— Da! aproape că a strigat el. O vibrație. Dar nu o vibrație bună ca și-n piesa celor de la Beach Boys. O vibrație *rea*.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu am stat și am așteptat. Am fumat doar două țigări, așa că nu cred că a durat mai mult de douăzeci de minute sau o jumătate de oră, dar mi s-a părut mai mult. Eu mă tot miram de cum păreau zgomotele de pe lac că reușesc să urce aproape tot dealul și apoi într-un fel să... *înceteze*. Și de cum părea că nu e nici picior de pasăre prin jur, doar undeva în depărtare.

O dată, a ieșit afară. Am auzit ușa care dă pe estacadă lovindu-se și apoi i-am auzit pașii pe scările din partea aia a casei. Am strigat-o, am întrebat-o dacă e bine și mi-a spus că da. Mi-a spus să rămân unde sunt. Părea că avea respirația ușor tăiată, ca și când ar fi cărat ceva greu sau ar fi făcut ceva obositor.

— S-a dus la studio sau jos la lac?

— Nu știu. A mai stat vreo cinspe minute — destul cât să mai fumez un cui — și apoi a ieșit pe ușa din față. S-a asigurat că e încuiată și apoi a venit la mine. Arăta mult mai bine. Mai eliberată. Așa cum arată oamenii după ce au făcut în sfârșit o treabă urâtă pe care au tot amânat-o. A propus să mergem pe poteca pe care ea a numit-o Strada până la stațiunea la care duce...

— La Warrington.

— Corect, corect. A spus că-mi cumpără o bere și un sandviș. Ceea ce-a și făcut, la capătul unui doc lung, plutitor.

Barul Apusului de Soare, unde o văzusem pentru prima dată pe R-ogette.

— Apoi ați mers să vedeți un pic din meciul de softball.

— A fost ideea lui Jo. Băuse trei beri, nu una ca mine, și a insistat. A spus c-o să arunce cineva o minge lungă între copaci, că pur și simplu știa asta.

Acum aveam o imagine limpede a scenei pe care o văzuse Mattie și de care-mi povestise. Orice ar fi făcut Jo, o făcuse să se simtă aproape beată de ușurare. Se aventurase în casă, pentru început. Ca să-și facă lucrul sfidase spiritele și supraviețuise. Băuse trei beri să sărbătorească și avusese scăpări de discreție... nu că s-ar fi purtat cu mai multă fereală în vreuna dintre celelalte excursii pe TR. Frank își amintea că-i spusese că dacă aveam să descopăr singur, așa trebuia să fie — *que será, será*. Aceasta nu era atitudinea cuiva care ascunde o aventură amoroasă, și mi-am dat seama acum că întregul ei comportament te ducea cu gândul la o femeie care păstra un secret de scurtă durată. Mi-ar fi spus totul când aș fi terminat cartea aia prostească, dacă ar fi trăit. Dacă.

— V-ați uitat la meci pentru o vreme, apoi v-ați întors înapoi la casă pe Stradă.

— Da, a spus el.

— A intrat vreunul dintre voi înăuntru?

— Nu. Când am ajuns noi acolo, nu mai era atât de amețită și am lăsat-o să conducă. Când eram la terenul de softball, râdea, însă nu mai râdea atunci când ne-am întors la casă. S-a uitat la ea și a spus: "Am terminat cu tine. Nu mai intru pe ușa aia niciodată, Frank."

Pielea mi s-a răcit la început, apoi m-a înțepat.

— Am întrebat-o care era problema, ce descoperise. Știam că scrie ceva, asta îmi spusese...

— Le-a spus-o tuturor, numai mie nu, am zis eu... dar fără multă amărăciune. Știam cine fusese bărbatul în veston maro, iar amărăciunea sau mânia mea — mânie pe Jo, mânie pe mine — păliseră în fața ușurării pe care-o simțeam pentru asta. Nu-mi dădusem seama cât de tare mă preocupase tipul acela până acum.

— Probabil că avea motivele ei, a spus Frank. Știi asta, nu?

— Dar nu ți-a spus care sunt acestea.

— Tot ce știi este că a început — orice ar fi fost — pe când se documenta pentru un articol. Era o diversiune, Jo făcea pe Nancy Drew. Sunt destul de sigur că la început, nu ți-a spus doar pentru a păstra surpriza. Citea cărți, dar cel mai mult vorbea cu oamenii — le asculta poveștile din vremuri vechi și-i îndemna să caute scrisori de demult... jurnale... se pricepea la partea asta, am impresia. A naibii de pricepută. Nu știi nimic despre asta?

— Nu, am spus apăsător.

Jo nu avusese o aventură amoroasă, dar ar fi *putut* avea una, dacă ar fi vrut. Ar fi putut avea o aventură și cu Tom Selleck și povestea să fi apărut în *Inside View*, iar eu tot aș fi continuat să bat clapele PowerBook-ului meu, învăluit de-o necunoaștere extatică.

— Orice ar fi descoperit, a spus Frank, cred că a dat doar din întâmplare peste acel lucru.

— Și nu mi-ai spus până acum. Au trecut patru ani și nu mi-ai spus nimic despre asta.

— Atunci am fost ultima dată cu ea, a spus Frank, iar acum n-a mai părut deloc spășit sau stânjenit. Și ultimul lucru care m-a rugat a fost să nu-ți spun că ne-am dus la casa de lângă lac. A spus c-o să-ți povestească ea totul când va fi pregătită, însă apoi a murit. După aceea n-am crezut că mai avea vreo importanță. Mike, era sora mea. Era sora

mea și i-am promis.

— Bine. Înțeleg.

Chiar înțelegeam — doar că nu destul. Ce descoperise Jo? Că Normal Auster își înecase copilul sub pompa manuală? Că pe la începutul secolului fusese lăsată o capcană pentru animale într-un loc pe unde era posibil să treacă un copil de negrotei? Că un alt copil, poate copilul născut din incestul lui Son și al Sarei Tidwell, fusese înecat de mama lui în lac, ea râzând poate râsetul acela spart, de fumătoare, de lunatic, în vreme ce-l ținea cu capul sub apă? Tre' să-ți bălăngănească atunci când te învârti și reușești, iubitele, și ține-l pe țâncu' ăla adânc sub apă.

— Dacă vrei să-mi cer scuze față de tine, Mike, consideră că am făcut-o.

— Nu vreau. Frank, îți mai amintești ceva ce să fi spus în seara aceea Jo? Orice?

— A spus că știe cum ai găsit casa.

— Ce a spus?

— A spus că atunci când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

La început n-am putut răspunde, fiindcă Frank Arlen tocmai demolase una dintre presupunerile pe care le făcusem eu despre viața mea de familie — una dintre cele mai mari, una dintre acelea care par atât de elementare, încât nici nu simți nevoia să le pui la îndoială. Magnetismul pământului te ține legat de el. Lumina îți permite să vezi. Acul compasului indică nordul. Lucruri de genul ăsta.

Presupunerea era aceea că Jo fusese cea care voise să cumpărăm Sara Laughs, atunci când văzusem primii bani adevărați câștigați din scris, fiindcă Jo fusese "omul de casă" în căsnicia noastră, exact așa cum eu eram "omul de mașină". Jo fusese cea care alesese apartamentele atunci când nu ne permiteam să locuim decât într-un apartament, Jo agățase aici un tablou și mă rugase să pun un raft acolo. Jo fusese cea care se îndrăgostise de casa din Derry și reușise să mă înfrângă într-un sfârșit în încăpățânarea mea că era o casă prea mare, prea aglomerată și prea stricată s-o cumpărăm. Jo fusese cea care construise cuiburi.

A spus că atunci când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

Și probabil că era adevărat. Nu, puteam face mai mult de-atât, dacă eram dispus să las deoparte gândirea lăncedă și memoria selectivă. Era *cu siguranță* adevărat. Eu fusesem cel care marșasem la început pe ideea unei locuințe în vestul Maine-ului. Eu fusesem cel care adunasem munți întregi de broșuri de la firmele imobiliare și le cărasem acasă. Începusem să cumpăr reviste de provincie precum *Down East* și începeam mereu cu ultimele pagini, unde se aflau anunțurile imobiliare. Eu fusesem cel care văzuse pentru prima dată o fotografie cu Sara Laughs într-un fluturaș lucios numit *Locuințe de vacanță din Maine*, și eu fusesem cel care dăduse telefon mai întâi agentului numit în anunț, apoi lui Marie Hingerman, după ce reușisem să scot numele de la funcționarul firmei imobiliare.

Și Johanna fusese fermecată de Sara Laughs — cred că oricine ar fi fost fermecat de ea, s-o vadă pentru prima dată în lumina soarelui tomnatic, cu copacii scânteind peste tot prin jurul ei și valuri de frunze colorată fiind suflate de vânt pe Stradă în sus — însă eu fusesem cel care căutasem de fapt casa.

Numai că era vorba de mai mult decât de o gândire lăncedă și de-o memorie selectivă. Nu-i așa? Sara mă căutase pe *mine*.

Atunci cum de nu am știut-o până acum? Și cum de am fost adus până aici, plin de-o ignoranță veselă?

Răspunsul la ambele întrebări era identic. Era, de asemenea, și răspunsul la întrebarea cum reușise Jo să descopere ceva neliniștitor despre

casă, despre lac, poate despre întregul TR și apoi să nu-mi spună nimic. Fusesem plecat, asta era tot. Fusesem în zonă, în transă, scriindu-mi una dintre cărțile mele prostesti. Fusesem hipnotizat de fanteziile din capul meu, iar un om hipnotizat e ușor de manevrat.

— Mike? Mai ești acolo?

— Aici sunt, Frank. Dar blestemat să fiu dacă știu ce ar fi putut-o speria atât de tare.

— A pomenit încă un nume pe care mi-l amintesc: Royce Merrill. A spus că el își amintise cele mai multe lucruri, fiindcă era atât de bătrân. Și a spus: "Nu vreau să vorbească Mike cu el. Mă tem că bătrânul ăla ar da drumul porumbelului din cușcă și i-ar spune mai mult decât ar trebui să știe el." Ai vreo idee despre ce vorbea?

— Păi... mi-a fost sugerat că o așchie din bătrânul arbore genealogic a ajuns pe-aici, însă familia din partea mamei e din Memphis. Noonan-ii sunt din Maine, dar nu din partea asta.

Totuși, nu mai credeam nedeزمینت asta.

— Mike, pari aproape bolnav.

— Sunt bine. Mai bine decât înainte, de fapt.

— Și înțelegi de ce nu ți-am spus până acum lucrurile astea? Adică, dacă aș fi știut ce gânduri îți faci... dacă aș fi avut vreun *indiciu*...

— Cred că înțeleg. Gândurile astea nu-și aveau locul în capul meu încă de la început, dar o dată ce începe să-ți intre-n minte rahat de genul ăsta...

— Când m-am întors la Sanford în seara aia și totul se terminase, cred că mi-am spus că nu era decât o altă chestie de-a lui Jo de genul: "O, futu-i, e-o umbră pe lună, să nu iasă nimeni din casă până mâine." A fost mereu superstițioasă, să știi — bătea în lemn, arunca sare peste umăr dacă vărsa puțină din solniță, cerceii ăia în formă de trifoi cu patru foi pe care-i avea...

— Sau cum nu mai voia să poarte un pulover dacă și-l pusese din greșeală pe dos, am spus. Spunea că s-ar schimba totul în ziua aceea dacă ar face-o.

— Ei bine? Și nu-i așa? m-a întrebat Frank și am auzit un zâmbet ușor în vocea lui.

Dintr-o dată, mi-am amintit perfect de Jo, chiar până la scânteierile mici și aurii din ochiul ei stâng, Și nu-mi mai doream pe nimeni altcineva. Nimeni altcineva n-avea să mă mulțumească.

— Credea că e ceva rău cu casa, a spus Frank. Atâta *știu* și eu.

Am tras o foaie de hârtie și am notat *Kia* pe ea.

— Da. Și pe-atunci probabil că începuse să creadă că e însărcinată. Probabil că se temea de... influențe. (Erau influențe pe-aici, cum să nu.) Crezi că a aflat aproape toate lucrurile astea de la bătrânul Royce Merrill?

— Nu, acela n-a fost decât un nume pe care l-a adus în discuție. Probabil că a stat de vorbă cu zeci de oameni. Cunoști un tip pe nume Kloster? Gloster? Ceva de genul ăsta?

— Auster, am spus.

Sub *Kia*, creionul meu făcea o serie de bucle grase care ar fi putut fi /-uri scrise cursiv sau șuvițe de păr.

— Kenny Auster. Așa suna?

— Sună bine. În orice caz, știi cum era când se pornea cu ceva.

Da. Ca un terier pe urma unor șobolani.

— Mike? Să vin acolo?

Nu. Acum eram sigur. Nici Harold Oblowski și nici Frank. În Sara se desfășura un proces, ceva la fel de delicat și de organic precum pâinea ce crește într-o cameră caldă. S-ar putea ca Frank să întrerupă acest pro-

ces... sau să fie rănit de el.

— Nu, nu voiam decât să lămuiesc lucrurile. Pe lângă asta, scriu. Mi-e greu să scriu atunci când am vizitatori.

— O să mă suni dacă-ți pot fi de ajutor?

— Sigur că da, am spus.

Am închis telefonul, am frunzărit registrul și am găsit o trimitere la un R. MERRILL de pe Deep Bay Road. Am sunat la numărul acela, l-am ascultat sunând de douăsprezece ori, apoi am închis. Nici urmă de robot telefonic de ultimă generație pentru Royce. M-am întrebat pasager unde era oare. Nouăzeci și cinci mi se părea o vârstă puțin cam avansată să fi mers să danseze la Country Barn-ul din Harrison, mai ales într-o seară închisă ca aceasta.

M-am uitat la hârtia pe care scria *Kia*. Sub buclele grase în formă de / am scris *Kyra* și mi-am amintit acum de prima dată când am auzit-o pe Ki spunându-și numele. Mi se păruse că spune "Kia". Sub *Kyra* am scris *Kito*, ezitant, apoi am scris *Carla*. Am încadrat numele astea într-un chenar. Sub ele am notat *Johanna*, *Bridget* și *Jared*. Oamenii din frigider. Cei care voiau să mă duc în jos pe nouăsprezece și în jos pe nouăzeci și doi.

— Du-te-n jos, Moise, Tărâmul Făgăduinței ți-e menit, am spus casei goale. Doar eu și cu Bunter și cu ceasul care dădea din coadă... numai că nu era chiar așa.

Când a avut nevoie de tine, te-a chemat.

M-am ridicat să-mi mai iau o bere. Fructele și legumele erau iarăși într-un cerc. În mijloc, literele formau:

zaci în pace

Ca pe unele lespezi funerare vechi — *Dea Domnul să zacă în pace*. M-am uitat la literele astea multă vreme. Apoi mi-am amintit că IBM-ul încă era afară pe estacadă. L-am adus înăuntru, l-am trântit pe masa din sufragerie și am început să lucrez la ultima mea carte prostească. Cincisprezece minute și eram pierdut, doar vag conștient de-un tunet pe undeva deasupra lacului, doar vag conștient că tremura clopoțelul lui Bunter din vreme în vreme. Când m-am dus înapoi la frigider cam cu o oră după aceea să-mi mai iau o bere, am văzut că literele din cerc spuneau acum

zaci doar în pace

De-abia dacă am observat. În momentul acela nu-mi păsa dacă zăceau în pace sau dacă făceau dansul ploii la lumina lunii argintii. John Shackleford începuse să-și amintească de trecut și de copilul al cărui singur prieten fusese. Micuțul și neglijatul Ray Garraty.

Am scris până s-a făcut miezul nopții. Până atunci tunetele se îndepărtaseră, dar căldura persista, la fel de învăluitoare ca o pătură. Am închis IBM-ul și m-am dus în pat... negândindu-mă, din câte-mi amintesc, la absolut nimic — nici măcar la Mattie, zăcând în propriul ei pat nu la foarte mulți kilometri depărtare. Scrisul îmi arsese toate gândurile legate de lumea reală, cel puțin temporar. Cred că, la urma urmei, la asta folosește. Bine sau rău, face timpul să treacă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Mergeam spre nord pe Stradă. Felinare japoneze se întindeau de-o

parte și de alta a ei, însă erau toate stinse, fiindcă era zi — o zi *luminoasă*. Atmosfera umedă și îmbâcsită a mijlocului de iulie dispăruse; cerul era în nuanța aceea de albastru-safir profund, care aparține în exclusivitate lunii octombrie. Lacul era de-un indigo și mai profund sub el, scânteind în reflexele luminii. Copacii tocmai trecuseră de culmea culorii lor tomatice, arzând asemenea unor torțe. Un vânt dinspre sud a suflat pe lângă mine și a spulberat printre picioarele mele frunzele căzute, în rafale foșnitoare și înmiresmate. Felinarele japoneze se legănau ca într-o aprobare a anotimpului. În față, vag, auzeam muzică. Sara and the Red-Tops. Sara se dezlănțuia, debitându-și versurile râzând, cum făcea întotdeauna... doar că, cum de era posibil să semene un râset atât de mult cu un mârâit?

— Albule, niciodată n-aș omorî un copil de-al meu. Nici să nu-ți treacă prin gând așa ceva!

M-am întors pe călcâie, așteptându-mă s-o văd chiar în spatele meu, dar nu era nimeni acolo. Ei bine...

Acolo era Doamna Verde, numai că-și schimbase rochia de frunze pentru toamnă și devenise Doamna Galbenă. Creanga de pin dezgolită din spatele ei încă indica drumul de urmat: du-te spre nord, tinere, du-te spre nord. Nu cu mult mai încolo pe potecă se vedea încă un mestecăn, cel de care mă sprijinisem când mă năpădisese din nou senzația aceea cumplită de înec.

M-am așteptat să mă copleșească iarăși, să mi se umple gura și gâtul de gustul feros al apei de lac, dar nu s-a întâmplat. M-am uitat înapoi la Doamna Galbenă, apoi dincolo de ea, la Sara Laughs. Casa era acolo, dar cu mult mai mică: nici o aripă de nord, nici o aripă de sud, nici un al doilea etaj. Nici urmă de studioul lui Jo într-o parte. Nici unul dintre lucrurile astea nu fusese construit încă. Doamna-mestecăn călătorise cu mine înapoi în timp din 1998; la fel și cea care atârna deasupra apei. Dincolo de asta...

— Unde sunt? am întrebat-o pe Doamna Galbenă și felinarele japoneze aprobatoare. Apoi mi-a venit în gând o întrebare mai bună: *Când* sunt? — Nici un răspuns. — E-un vis, nu? Sunt în pat și visez.

Undeva în năvodul sclipitor, scânteietor-auriu al lacului, un cufundar a țipăt. De două ori. *Cântă o dată pentru da, de două pentru nu*, mi-am spus. *Nu-i un vis, Michael. Nu știu cu precizie ce-i — călătorie spirituală în timp, poate, dar nu-i un vis.*

— Chiar se întâmplă asta? am întrebat ziua și, de undeva dintre copacii din spate, pe unde o cărare ce va ajunge să fie cunoscută sub numele de Stradela Patruzeci și doi ducea la un drum prăfuit care va ajunge să fie cunoscut sub numele de Route 68, o cioară a croncănit. Numai o singură dată.

M-am dus la mestecănul ce atârna deasupra lacului, mi-am strecurat un braț în jurul lui (gestul acesta mi-a adus aminte de cum îmi strecurasem brațele în jurul taliei lui Mattie, simțind rochia alunecându-i pe piele) și m-am uitat în apă, dorindu-mi pe jumătate să-l văd pe băiatul înecat, pe jumătate temându-mă de asta. Nu era nici un băiat acolo, dar se afla ceva pe fundul apei, acolo unde fusese el, printre pietre și rădăcini și alge. Am strâns din ochi și în clipa aceea vântul a murit puțin, împietrind tremurul apei. Era un baston, unul cu capul din aur. Un baston *Boston Post*. Înfășurate în jurul lui într-o spirală ascendentă, cu capetele fluturând leneșe, se vedeau ceea ce păreau a fi două panglici — panglici albe de-un roșu aprins pe margini. Să-i văd bastonul lui Royce împodobit astfel m-a dus cu gândul la petrecerile de absolvire a liceului și la bastonul pe care-l rotește șeful de promoție când îi duce pe absolvenții îmbrăcați în robe la locurile lor. Acum înțelegeam de ce nu-mi răs-

punsese la telefon jigodia aia bătrână. Zilele în care Royce Merrill răspundea la telefon se terminaseră. Știam asta; mai știam și că ajunsesem într-un timp când Royce nici măcar nu se născuse încă. Sara Tidwell era aici, o puteam vedea cum cântă, iar când se născuse Royce în 1903, Sara plecase deja de doi ani, ea și întreaga ei familie Red-Top.

— Du-te în jos, Moise, i-am spus bastonului înfășurat în panglici din apă. Tărâmul Făgăduinței ți-e menit.

Am pornit spre sunetul muzicii, înviorat de aerul rece și de vântul în-
tețit. Acum auzeam și voci, multe voci, discutând și strigând și râzând. Ridicându-se deasupra lor și pompând ca un piston se auzea strigătul răgușit al unui dughenar: "Haideți înăuntru, oameni buni, *reepee-de, reepee-de, ree-pee-de*! Toate-s înăuntru, dar tre' să veniți *reepee-de*, spectacolul următor începe în zece minute! Haideți s-o vedeți pe Angelina, Femeia-Șarpe, tremură, se cutremură, o să vă vrăjească ochiul și-o să vă fure inima, da' nu v-apropiați prea mult de ea, fiindcă mușcătura ei e *otră-vită*! Haideți să-l vedeți pe Hando, Băiatul cu Față de Câine, teroarea Mărilor din Sud! Haideți să vedeți Scheletul Uman! Să vedeți Șopârla Umană, relicvă a unui timp uitat de Dumnezeu! Veniți s-o vedeți pe Femeia cu barbă și pe toți Marțienii Ucigași! Toate-s înăuntru, da, dom'le, așa că veniți *reepee-de, reepee-de, ree-pee-de*!

Auzeam flașneta cu aburi a caruselului și dangătul clopotului din vârful stâlpului când cine știe ce tăietor de lemn câștiga o jucărie din pluș pentru iubita lui. Îți puteai da seama după strigătele feminine de încântare că dăduse cu ciocanul aproape destul de tare să scoată bila de pe șină. Auzeam pocnetele puștilor de calibru 22 de la galeria de tir, mugetul sforăitor al vacii câștigate de cine știe cine... și acum am început să simt aromele pe care le-am asociat cu bâlciurile de țară încă din copilărie: aluat dulce prăjit, ceapă și ardei iuți la grătar, vată pe băț, balegă, fân. Am început să umplu mai repede pe măsură ce zdrăngănitul chitarelor și huruitul surd al contrabasurilor creșteau în intensitate. Inima mi-a schimbat viteza cu o treaptă mai sus. Urma să-i văd cântând, chiar urma să-i văd pe Sara and the Red-Tops cântând live pe scenă. Iar acesta nici măcar nu era cine știe ce vis nebunesc, febril, în trei părți. Lucrurile astea se întâmplau chiar acum, așa că hai *reepee-de, reepee-de, ree-pee-de*.

Casa Washburn (cea care pentru doamna M. va fi mereu casa Bricker) nu exista. În spatele locului unde va fi într-un sfârșit construită, mergând în sus pe panta abruptă pe partea de est a Străzii, se aflau niște scări late din lemn. Îmi aminteau de cele care duceau în jos de la parcul de distracție la plaja din Old Orchard. Aici, felinarele japoneze erau aprinse în pofida luminii puternice a zilei, iar muzica era mai tare ca oriunde. Sara cânta "Jimmy Crack Corn".

Am urcat scările către râset și către țipete, către gălăgia celor de la Red-Tops și a flașneteii, către mirosul mâncării prăjite și al animalelor de fermă. Deasupra capului scărilor se afla o arcadă din lemn pe care scria:

BUN-VENIT LA BÂLCIUL FRYEBURG BUN-VENIT ÎN SECOLUL XX

tipărit pe ea. Uitându-mă la ea, un băiețel în pantaloni scurți și o femeie îmbrăcată într-o bluză cu revere și într-o fustă din pânză până la glezne au trecut pe sub arcadă, venind spre mine. Au licărit, au devenit străvezii. Preț de-o clipă le-am putut vedea scheletele și rânjetele osoase care se ascundeau sub fețele lor răzătoare. Încă o clipă, și au dispărut. Doi fermieri — unul purtând o pălărie de pai, celălalt gesticulând expansiv cu un fluier făcut dintr-un știulete de porumb — au apărut pe

partea cu Bâlcii a arcadei în exact aceeași manieră. În felul acesta am înțeles că există o barieră între Stradă și Bâlcii. Totuși, nu credeam că e o barieră care să mă afecteze și pe mine. Eu eram o excepție.

— Am dreptate? am întrebat. Pot să intru?

Clopotul din vârful stâlpului Încearcă-ți Puterea a scos un dangăt puternic și limpede. Dăgănește o dată pentru da, de două pentru nu. Am continuat să urc scările.

Acum puteam vedea roata Ferris rotindu-se pe spectrul cerului luminos, acea roată care se văzuse în fundalul fotografiei de formație din *Zile din Dark Score* a lui Osteen. Cadrul era din metal, dar gondolele vopsite în culori puternice erau făcute din lemn. Până la ea, asemeni unui culoar ce duce la altar, ducea un drum larg și presărat cu rumeguș. Rumegușul avea rolul lui; aproape toți bărbații pe care i-am văzut mestecau tutun.

Am făcut o pauză de o clipă în capul scărilor, încă pe partea cu lacul a arcadei. Mă temeam de ce mi se putea întâmpla dacă treceam pe sub ea. Mă temeam să nu mor sau să dispar, da, dar în mare parte mă temeam că nu voi mai putea să mă întorc pe unde am intrat, să fiu condamnat să petrec o eternitate ca vizitator al Bâlcii Fryeburg de la începutul secolului. Și asta parcă era o poveste de Ray Bradbury, acum că mă gândeam mai bine.

Într-un sfârșit, ceea ce m-a atras în cealaltă lume a fost Sara Tidwell. Trebuia s-o văd cu propriii mei ochi. Trebuia s-o aud cântând. *Trebuia.*

Am simțit o furnicătură când am pășit sub arcadă și am auzit un suspin în urechi, ca de milioane de voci, foarte îndepărtat. Un suspin de ușurare? pe consternare? Nu-mi dădeam seama. Tot ce știam sigur era că a fi de partea cealaltă e altfel — ca diferența dintre a te uita printr-un geam și chiar a fi dincolo de geam; diferența dintre a observa de pe margine și a lua parte la acțiune.

Culorile au sărit la mine ca niște soldați postați în ambuscadă la momentul atacului. Mirosurile care fuseseră dulci și evocatoare și nostalgice pe partea cu lacul a arcadei erau acum dure și sexy, proză în loc de poezie. Simțeam miros de cârnați consistenți și carne friptă și aroma cuprinzătoare și ambiguă a ciocolatei fierte. Doi copii care mâncau împreună dintr-un cornet din hârtie plin cu vată de zahăr au trecut pe lângă mine. Amândoi țineau strâns în pumni batiste înnodate în care se afla puținul mărunțiș pe care-l aveau de cheltuit.

— Hei, copii! i-a strigat un dughenar îmbrăcat într-o cămașă de-un albastru-închis. Purta jartiere pentru mâneci și zâmbetul lui scotea la iveală un splendid dinte din aur. — Dacă răsturnați sticlele de lapte, câștigați un premiu! N-am avut nici un pierzător azi!

Înainte, Red-Tops au început să cânte "Fishin Blues". Mi se păruse că puștiul din parcul din Castle Rock cântase binișor, dar versiunea asta îl făcea pe puști să pară bătrân și încet și fără habar. Nu era drăguț, așa cum e o fotografie de epocă în care niște doamne își țin fustele ridicate până la genunchi, dansând o versiune simplificată a dansului căzăcesc, văzându-li-se partea de jos a chiloților cu mânecute. Nu era ceva ce Alan Lomax adunase alături de celelalte cântece folk ale lui, doar un alt fluture american prăfos dintr-un insectar plin de ochi; aceasta era o înjurătură cu destul de mult să nu-i bage pe toți în închisoare. Sara Tidwell cânta despre un dans pervers, iar eu mi-am spus că fiecare fermier purtător de salopetă, de bocanci grei, de căciulă de pai, mestecător de tutun presat, cu bătăături în palme, din fața scenei, visa să și-o tragă cu ea, să i-o tragă acolo jos unde transpirația se adună în creștătură și unde căldura devine fierbințea și rozul iese licărind la iveală.

Am pornit în direcția aceea, conștient de vacile care mugeau și de oile care behăiau din șoproanele-expoziție — versiunea de Bâlci a Fermei Vesele din copilăria mea. Am trecut pe lângă galeria de tir și pe lângă terenul unde se aruncă cercuri și cel unde se dă cu banul; am trecut pe lângă o scenă pe care Servitoarele lui Angelina se mișcau într-un dans încet, șerpesc, cu mâinile împreunate, în vreme ce un tip cu turban pe cap și cu cremă de ghetete pe față sufla într-un flaut. Imaginea pictată pe pânza întinsă în spate sugera că Angelina — care putea fi văzută înăuntru pentru doar o zecime de dolar, vecine — le-ar face pe aceste două fete să pară niște cizme vechi. Am trecut pe lângă intrarea în Galeria Ororilor, pe lângă groapa pentru prăjit porumb, pe lângă Casa Fantomelor, unde alte pânze înfățișau niște arătări ieșind prin ferestre sparte și hornuri dărâmate. *Totu-i moarte acolo înăuntru*, mi-am spus... dar dinăuntru auzeam copii cât se poate de vii râzând și țipând când se loveau de tot soiul de lucruri în întuneric. Cei mai în vârstă dintre ei era foarte probabil că-și furau sărutări. Am trecut pe lângă stâlpul Încearcă-ți Puterea, unde gradațiile care urcau până la clopotul de alamă din vârful erau jalonate CU COPILUL ARE NEVOIE DE BIBERON, FĂTĂLĂU, MAI ÎNCEARCĂ, FLĂCĂU, BĂRBAT ÎN TOATĂ FIREA și, chiar sub clopotul însuși, cu litere roșii: HERCULE! Stând în mijlocul unei mulțimi mici, un bărbat cu părul roșcat își scotea cămașa, arătându-și pieptul masiv, musculos. Un lucrător al bâlciului care fuma un trabuc îi întindea un ciocan. Am trecut pe lângă dugheana cu mățasuri, pe lângă un cort în care oamenii ședeau pe niște bănci și jucau Bingo, pe lângă terenul de aruncat cu mingea de base-ball. Am trecut pe lângă toate și de-abia dacă le-am observat. Eram pierdut în zonă, intrasem în transă. "Va trebui să-l chem înapoi", îi spunea uneori Jo lui Harold când acesta suna, "Michael se află acum pe Tărâmul Marii Făcături". Numai că acum nimic nu mi se părea o invenție, iar singurul lucru care mă interesa era scena de la poalele roții Ferris. Pe ea se aflau opt oameni negri, poate zece. În fața lor, cu chitara agățată de gât, lovind-o cu degetele în timp ce cânta, se afla Sara Tidwell. Era în viață. Era în floarea vârstei. Și-a aruncat capul pe spate și a râs spre cerul de octombrie.

Din starea aceasta de uluire m-a trezit un strigăt din spatele meu:

— Așteaptă, Mike! Așteaptă!

M-am întors și am văzut-o pe Kyra fugind spre mine, ocolindu-i pe cei care se plimbau doar și pe cei care jucau și pe cei care se opriseră în loc și se holbau în jur, genunchii ei grăsulii pompând. Purta o rochiță marinărească, cu dungi roșii, și o pălărie de pai pe care era prinsă o panglică de-un albastru marin. Într-o mână îl strângea pe Strickland și, când a ajuns aproape de mine, s-a aruncat înainte fără teamă, știind că o voi prinde și c-o voi arunca în aer. Așa am făcut și, când a dat să-i cadă pălăria am prins-o și i-am așezat-o la loc pe cap.

— Eu ghidil pe plopliu meu fundaș, a spus și a râs. Încă o dată.

— Ajunge, am spus. Ești un adevărat Mean Joe Green¹.

Eu purtam o salopetă (un colț al unei batiste spălăcite îmi ieșea din buzunarul de la piept) și cizme de lucru murdare de balegă. M-am uitat la șosetele ei albe și am observat că erau croșetate manual. Nu aveam să găsesc nici o etichetă mică și discretă pe care să scrie Fabricat în Mexic sau Fabricat în China nici dacă aveam să-i iau jos pălăria din pai și să mă uit înăuntrul ei. Pălăria asta fusese cel mai probabil Fabricată în Motton, de soția cu mâini arse de soare și cu încheieturi dureroase a cine știe cărui fermier.

¹Personaj de desen animat (un bob de fasole), cel mai bun jucător în campionatul dintre echipa Legumelor și cea a Morcovilor.

— Ki, unde-i Mattie?
— Acasă, cled. N-a putut veni.
— Tu cum ai ajuns aici?
— Am ulcat scările. Au fost multe scări. Al fi trebuit să mă aștepti.
M-ai fi putut duce-n blațe, ca înainte. Vleau să aud muzica.

— Și eu. Știi cine cântă, Ki?

— Da, a spus. Mămica lui Kito. Glăbește-te, leneșule!

Am pășit spre scenă, spunându-mi că va trebui să stăm în spatele mulțimii, însă oamenii s-au dat la o parte să ne lase să trecem atunci când ne-am apropiat, eu ducând-o pe Kyra în brațe — simțindui greutatea ei minunată și dulce, o micuță Fată Gibson¹ în rochiță marinărească și pălărie de pai împodobită cu o panglică. Brațul ei era încolăcit în jurul gâtului meu și oamenii s-au despărțit în fața noastră lăsându-ne să trecem, așa cum s-a despărțit Marea Roșie în fața lui Moise.

Și nici măcar nu s-au întors să ne vadă venind. Băteau din palme și din picioare și urlau împreună cu muzica, complet transfigurați. S-au dat la o parte inconștient, de parcă se manifestase cine știe ce reacție magnetică — al nostru pozitiv, al lor negativ. Puținele femei din mulțime roșiseră în obraji, dar era limpede că se simțeau bine, una râzând atât de tare, că-i curgeau lacrimile în pârlăie pe obraji. Nu părea că are mai mult de douăzeci și doi sau trei de ani. Kyra a arătat spre ea cu degetul și a spus fără ocolișuri:

— O știi pe șefa lui Mattie de la bibliotecă? Aia-i buni a ei.

Bunica lui Lindy Briggs, proaspătă ca o margaretă, mi-am spus. *Sfinte Christoase.*

Cei de la Red-Tops erau împrăștiați pe scenă, sub falduri roșii, albe și albastre de material pentru festonare, asemenea unei formații rock călătorească în timp. I-am recunoscut pe toți din fotografia din cartea lui Edward Osteen. Bărbații purtau cămăși albe, jartiere pentru mâneci, veste negre, pantaloni negri. Son Tidwell, în spatele scenei, purta melonul din fotografie. Sara, însă...

— De ce-i îmblăcată tanti aia în lochia lui Mattie? m-a întrebat Kyra și a început să tremure.

— Nu știu, iubire. Nu-mi dau seama.

Și nici nu puteam bănui — era rochia albă, fără mâneci, pe care o purtase Mattie atunci în parc, sigur că era.

Pe scenă, formația făcea ravagii cu o piesă instrumentală de recreere. Reginald "Son" Tidwell s-a dus la Sara, pășind încet, brațele văzându-i-se ca o ceață maro pe corzile și pe gâtul chitarei lui, iar ea s-a întors cu fața la el. Și-au sprijinit frunțile una de cealaltă, ea râzând și el serios; s-au uitat unul în ochii celuilalt și s-au înfruntat în cântat, mulțimea ovaționând și bătând din palme, ceilalți din formație râzând și cântând la instrumente. Văzându-i împreună în felul acesta, mi-am dat seama că avusesem dreptate: erau frate și soră. Asemănarea era prea puternică să n-o observi sau să n-o înțelegi. Dar mai mult m-am uitat la felul în care șoldurile și fundul ei se mișcau sub rochia aceea albă. Poate că eu și cu Kyra eram îmbrăcați în haine de la începutul secolului, însă Sara era cât se poate de modernă în vestimentație. Nici un chilot cu mânecute pentru ea, nici un jupon, nici un ciorap din bumbac. Nimeni nu părea să observe că purta o rochie care se oprea deasupra genunchilor — că era aproape goală, judecând după standardele vremii aceleia. Și

¹Femeie americană tânără din jurul anilor 1890, idealizată de desenatorul american Charles Dana Gibson (1867-1944); stilul de îmbrăcăminte al acelor vremuri.

sub rochia lui Mattie, purta probabil articole de genul celor pe care oamenii aceștia nu le văzuseră niciodată: un sutien din lycra și chiloți tanga din nailon. Dacă mi-aș așeza palmele pe mijlocul ei, rochia ar aluneca nu pe un corset neprimitor, ci pe pielea goală și catifelată. O piele maronie, nu albă. *Ce vrei, dulceată?*

Sara s-a depărtat de Son, scuturând din fundul ei neîngrădit, neconstrâns și râzând. A mers în pas vioi înapoi unde era el și s-a întors spre mulțime când formația cânta iarăși tema principală. A cântat următoarea strofa uitându-se direct la mine:

*"Înainte să-ncepi să pescuiești
ai face bine undița să-ți pregătești.
Am zis: înainte să-ncepi să pescuiești, dulceată,
ai face bine undița să-ți pregătești.
Eu te trag de a ta, dulceată,
și-ai face bine să tragi și tu de a mea."*

Mulțimea a strigat de fericire. În brațele mele, Kyra tremura mai tare ca niciodată.

— Mi-e fiică, Mike, a spus. Nu-mi place de tanti aia. E-o tanti fioloasă. I-a fumat lochia lui Mattie. Vleau să melg acasă.

A fost ca și când ar fi auzit-o Sara, chiar și peste larma muzicii. Capul i s-a dat pe spate, buzele i s-au tras înapoi și a râs spre cer. Dinții ei erau mari și galbeni. Arătau ca dinții unui animal înfometat și am ajuns la hotărârea că sunt de acord cu Kyra: era o tanti fioloasă.

— Bine, iubire, am murmurat în urechea ei. Plecăm de-aici.

Dar, înainte să mă pot mișca, senzația acelei femei — nu știu cum altfel să mă exprim — m-a năpădit și m-a ținut în loc. Atunci am înțeles ce trecuse în grabă pe lângă mine în bucătărie să împrăstie literele care formau CARLADEAN; era același fior. A fost aproape ca și când ai identifica o persoană după zgomotul pașilor.

A dus formația la tema principală din nou, apoi la o altă strofă. Una pe care, însă, n-aveai cum s-o găsești în vreo versiune scrisă a cântecului:

*"N-am s-o rănesc, dulceată,
nici pentru toate comorile din lume.
Am zis: n-am să-ți rănesc copila,
nici să-mi dai diamante și perle.
Numai un bastard cu suflet negru
Îndrăznește s-atingă fetița asta. "*

Oamenii au strigat ca și când era cel mai comic lucru pe care-l auziseră vreodată, însă Kyra a început să plângă. Sara a văzut asta și și-a scos sânii în față — niște sâni cu mult mai mari ca ai lui Mattie — și i-a scuturat spre ea, râzând în același timp cu râsetul ei specific. Gestul acesta a avut o răceală parodică... dar și o goliciune. O tristețe. Și totuși, n-am simțit nici urmă de compasiune din partea ei. Era ca și când i-ar fi fost scoasă inima din piept cu un fier înroșit în foc, iar tristețea care a rămas nu era decât o altă fantomă, amintirea dragostei bântuind oasele urii.

Și cât de reci păreau dinții ei dezgoliți de râs.

Sara și-a ridicat brațele deasupra capului și, de data aceasta, a început să tremure din tot corpul, de parcă mi-ar fi citit gândurile și le-ar fi luat peste picior. Întocmai precum jeleul pe-o farfurie, după cum se exprimă un alt cântec vechi. Umbra ei s-a unduit pe pânza din spate,

care întruchipa orașul Fryeburg și, uitându-mă la ea, mi-am dat seama că am descoperit Arătarea din visele mele cu Manderley. Era Sara. Sara era Arătarea și ea fusese de fiecare dată.

Nu, Mike. Aproape ai nimerit-o, dar nu-i asta.

Fie c-o nimerisem, fie că nu, îmi ajunsese. M-am întors, așezându-mi mâna pe spatele capului lui Ki și presându-i fața pe pieptul meu. Amândouă brațele ei erau acum în jurul gâtului meu, strângându-mă cu o forță panicată.

Mi-am spus că va trebui să-mi croiesc cu forța drum prin mulțime — mă lăsaseră să intru cât se poate de ușor, dar s-ar putea să fie mai puțin dispuși să mă lase să ies. *Nu vă puneți cu mine, băieți*, am gândit. *Nu-i de bine dacă vreți să faceți asta.*

Și n-au făcut-o. Pe scenă, Son Tidwell dusesse formația de la nota mi la sol, cineva a început să scuture o tamburină, iar Sara a trecut de la "Fishin Blues" la "Dog My Cats" fără să facă vreo pauză. Aici, în fața scenei și mai jos de ea, mulțimea s-a dat în lături încă o dată dinaintea mea și a fetiței, fără să se uite la noi și fără să rateze o bătaie din mâinile lor umflate de muncă. Un bărbat cu o pată de culoarea vinului roșu pe-o parte a feței și-a deschis gura — la vârsta de douăzeci de ani îi lipseau deja jumătate dintre dinți — și-a urlat "*lii-HA!*", pe lângă un bol înmuiat de tutun. Era Buddy Jellison de la Village Cafe, mi-am dat eu seama... Buddy Jellison cu vârsta redusă magic de la șaiszeci și opt la optsprezece ani. Apoi mi-am dat seama că părul avea o altă culoare — castaniu deschis în loc de negru (deși se apropia de șaptezeci de ani și și-i arăta în toate celelalte feluri posibile, Bud nu avea nici măcar un singur fir de păr alb în cap). Acesta era bunicul lui Buddy, poate chiar străbunicul. Oricum ar fi fost, nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Nu voiam decât să plec de-aici.

— Scuză-mă, am spus, trecând pe lângă el și atingându-l ușor.

— Nu avem nici un bețiv notoriu aici, fiu de curvă băgăcios ce ești, a spus, fără să se uite măcar o clipă la mine și fără să înceteze măcar o clipă să bată din palmă. Facem toți cu rândul.

E totuși un vis, mi-am spus. *E un vis și asta e dovada.*

Însă mirosul de tutun din respirația lui nu era un vis, mirosul mulțimii nu era un vis, iar greutatea copilului speriat din brațele mele nu era nici ea un vis. Cămașa mi se încinsese și era udă acolo unde stătea ea cu fața. Plângea.

— Hei, irlandezule! a strigat Sara de pe scenă, iar vocea ei a semănat atât de tare cu a lui Jo, că aproape am țipat. Voia să mă întorc din drum — îi simțeam dorința trăgându-mă de obraz asemenea unor degete —, dar nu voiam să fac asta.

Am ocolit trei fermieri care-și treceau din mână în mână o sticlă din ceramică și apoi am scăpat din mulțime. În fața mea se întindea strada principală, la fel de largă ca Fifth Avenue¹, și la capătul ei se aflau arcada, scările, Strada, lacul. Casa mea. Dacă reușeam să ajung la Stradă, eram în siguranță. Eram convinși de asta.

— Aproape c-am terminat, irlandezule! a urlat Sara după mine. Părea furioasă, dar nu destul de furioasă să nu râdă. O să primești ce vrei, dulceață, toată alinarea de care ai nevoie, dar tre' să mă lași să-mi termin eu treaba întâi. M-auzi, băiete? Păstrează distanța! Ascultă ce-ți zic!

Am început să grăbesc pasul pe unde venisem, mângâind-o pe Ki pe cap, ținându-i încă fața apăsată pe cămașa mea. Pălăria de pai i-a căzut

¹Bulevard care desparte partea de est a Manhattan-ului de partea de vest, cunoscut pentru magazinele sale luxoase.

și, când am întins mâna s-o prind, n-am reușit s-o apuc decât de panglică, iar aceasta s-a desprins de pe bor. Nu conta. Trebuia să plecăm de aici.

La stânga noastră se afla locul de aruncat cu mingea de base-ball și un băiețel striga "Willy-a aruncat-o dincolo de gard, mami! Willy-a aruncat-o dincolo de gard!" cu o regularitate monotonă, zgârietoare pe creieri. Am trecut de Bingo, unde o femeie a urlat că al ei e curcanul, pe Dumnezeu, fiecare număr era acoperit cu un nasture și câștigase curcanul. Deasupra noastră, soarele a intrat după un nor și ziua s-a șters. Umbrele ne-au dispărut. Arcada din capătul drumului se apropia de noi cu o încetineală înnebunitoare.

— N-am ajuns încă acasă? aproape că a plâns Ki. Vleau acasă, Mike, du-mă te log acasă la mami.

— Te duc, am spus. Totul o să fie bine.

Treceam pe lângă stâlpul Încearcă-ți Puterea, unde tânărul cu păr roșcat își îmbrăca la loc cămașa. S-a uitat la mine cu o antipatie indiferentă — cu neîncrederea instinctuală a unui nativ față de un intrus, poate — și mi-am dat seama că-l cunosc și pe el. Va avea un nepot pe nume Dickie care va deține, spre sfârșitul secolului în onoarea căruia se organizase bâlciul acesta, Garajul Bun la Toate de pe Route 68.

O femeie care ieșea din dugheana mățăsurilor s-a oprit și a arătat cu degetul spre mine. În aceeași clipă, buza de sus i s-a ridicat într-un mârâit de câine. Cunoșteam și chipul acela. De unde? De undeva din jurul orașului. Nu avea importanță, și n-aș fi vrut să știu nici măcar dacă ar fi avut vreuna.

— N-al fi trebuit să venim aici, s-a plâns Ki.

— Știu ce simți, am spus. Dar nu cred că am avut de ales, iubire.

Noi...

Au ieșit din Galeria Ororilor, de la optsprezece metri distanță, poate. I-am văzut și m-am oprit. Erau șapte de toți, șapte bărbați cu pasul mare îmbrăcați în haine de tăietori de lemne, însă patru nu meritau puși la socoteală — aceștia arătau șterși și albi și fantomatici. Erau niște tipi bolnavi, poate chiar niște tipi morți și nu erau mai periculoși ca niște tipi dintr-un daghereotip. Ceilalți trei, însă, erau reali. La fel de reali cât erau și toate celelalte lucruri de aici, în orice caz. Conducătorul era un bărbat bătrân purtând cascheta de-un albastru spălăcit de la un costum al Armatei Unioniste. S-a uitat la mine cu niște ochi pe care-i cunoșteam. Ochi pe care-i văzusem măsurându-mă pe deasupra unei măști de oxigen.

— Mike? De ce ne-am oplit?

— E-n regulă, Ki. Ține-ți doar capul jos. Nu-i decât un vis. O să te trezești dimineață la tine-n pat.

— Bine.

Indivizii s-au împrăștiat de-a latul drumului, mână lângă mână, cizmă lângă cizmă, blocându-ne drumul de întoarcere la arcadă și la Stradă. Bătrânul Caschetă-Albastră era în mijloc. Cei de la stânga și dreapta lui erau mai tineri, unii poate chiar de jumătate de secol. Doi dintre cei palizi, cei aproape-dar-nu-încă trecuți de pârleaz, stăteau unul lângă celălalt la dreapta bătrânului și m-am întrebat dacă n-aș putea pătrunde prin partea aceasta de cordon uman. Mi-am spus că nu sunt făcuți din mai multă carne ca arătarea care bătuse în izolația pereților din pivniță... dar dacă mă înșelam?

— Dă-o-ncoace, fiule, a spus bătrânul.

Vocea lui era șuierătoare și implacabilă. A întins mâinile. Era Max Devore, se întorsese, căuta să capete custodia chiar și după moarte. Și totuși *nu* era el. Știam că nu e. Planurile feței acestui bărbat erau ușor

diferite, obraji erau mai supti, ochii de-un albastru mai luminos.

— Cum rămâne cu *mine*? am strigat spre el, accentuând puternic ultimul cuvânt și, în fața dughenei Angelinei, bărbatul cu turban (un hindus care probabil că se trăgea din Sandusky, Ohio) și-a lăsat flautul deoparte și a rămas pur și simplu să se uite. Fetele-șarpe s-au oprit din dans și s-au uitat și ele, strecurându-și brațele una după mijlocul celeilalte și trăgându-se la un loc ca pentru a-și oferi sprijin reciproc. — Cum rămâne cu *mine*, Devore? Dacă străbunicii noștri s-au căcat în aceeași hazna, atunci cum rămâne cu *mine*?

— Nu-s aici să-ți răspund ție la-ntrebări. Dă-o-ncoace.

— O iau eu, Jared, a spus unul dintre bărbaii tineri, unul dintre aceia care erau într-adevăr *prezenți*. S-a uitat la Devore cu un soi de zel lingușitor care m-a îngreșat, în mare parte pentru că știam cine este: tatăl lui Bill Dean. Un bărbat care ajunsese să fie unul dintre cei mai respectați bătrâni din Castle Rock mai lipsea puțin și-i lingea cizmele lui Devore.

Nu-l judeca prea dur, a șoptit Jo. Nu-l judeca prea dur pe nici unul dintre ei. Erau foarte tineri.

— Nu tre' să faci nimic, a spus Devore. Vocea lui șuierătoare era iritantă; Fred Dean a părut descumpănit. — O să mi-o dea singur. Și dacă n-o s-o facă, o să i-o luăm împreună.

M-am uitat la primul bărbat din partea stângă, al treilea dintre cei care păreau complet reali, complet prezenți. Eu eram acela? Nu semăna cu mine. Era ceva ce mi se părea familiar la fața lui, dar...

— Dă-o-ncoace, irlandezule, a spus Devore. Ultima șansă.

— Nu.

Devore a aprobat din cap ca și când exact la asta se așteptase.

— Atunci o s-o luăm cu forța. Trebuie să se termine și treaba asta. Haideți, băieți.

Au pornit spre mine și, făcând asta, mi-am dat seama de cine-mi amintea cel din capăt, cel încălțat în cizme bătucite de la cățărutul în copaci și îmbrăcat în pantaloni din flanelă de tăietor de lemne: de Kenny Auster, al cărui ciobănesc va mânca prăjituri până ce va exploda. Kenny Auster, al cărui frate mai mic fusese înecat sub pompă de tatăl lor.

M-am uitat în urmă. The Red-Tops încă mai cântau. Sara râdea, scutura din șolduri cu mâinile ridicate spre cer, iar mulțimea încă bloca partea de est a drumului. În direcția aia oricum nu puteam merge. Dacă mergeam într-acolo, ajungeam să cresc o fetiță de unul singur în primii ani ai secolului douăzeci, încercând să-mi câștig existența scriind pamflete și romane ieftine. Poate că n-ar fi fost chiar atât de rău... dar, la kilometri și ani depărtare de aici, era o femeie căreia-i va fi dor de ea. Căreia-i va fi dor, poate, de amândoi.

M-am întors și am văzut că urmăritorii aproape mă ajunseseră. Unii dintre ei mai prezenți decât ceilalți, mai însuflețiți, însă cu toții morți. Cu toții blestemați. M-am uitat la bărbatul cu păr de câlți printre ai cărui descendenți se va număra și Kenny Auster și l-am întrebat:

— Ce ai făcut? Pentru numele lui Christos, ce ați făcut, oameni buni?

A întins mâinile în față.

— Dă-o-ncoace, irlandezule. Asta-i tot ce *tu* tre' să faci. Tu și cu femeia puteți avea alții. Atâția câți o să poftiți. E tânără, o să-i scoată din ea ca sâmburii de pepene.

Eram hipnotizat, și ne-ar fi prins dacă n-ar fi fost Kyra.

— Ce se întâmplă? a strigat ea cu gura presată pe cămașa mea. Mi-loase ceva! Mi-loase ceva *atât de lău! Oh, Mike, fă-l să se-oplească!*

Și mi-am dat seama că și eu simt mirosul. Carne stricată și emanații de mlaștină. Piele plesnită și măruntaie fierte. Devore era cel mai viu

dintre toți, împrăștiind aceeași atracție brută, dar puternică, pe care o simțisem în preajma strănepotului său, însă era și el la fel de mort ca toți ceilalți: apropiindu-se de mine am văzut insectele minuscule care se hrăneau în nările și la colțurile rozalii ale ochilor lui. *Totu-i moarte aici jos*, mi-am spus. *Nu mi-a spus asta oare chiar propria mea soție?*

Și-au întins mâinile tenebroase înainte, mai întâi s-o atingă pe Ki și apoi s-o ia. Am făcut un pas în spate, m-am uitat la dreapta și am văzut alte fantome — unele ieșind prin ferestre sparte, altele alunecând prin hornuri din cărămidă. Ținând-o pe Kyra în brațe, am fugit către Casa Fantomelor.

— Prindeți-l! a urlat Jared Devore, uluit. Prindeți-l, băieți! Prindeți derbedeu! Blestemăție!

Am urcat în pas alert scările din lemn, vag conștient că se freacă ceva moale de obrazul meu — cățelușul din pluș al lui Ki, încă strâns puternic întruna dintre mâinile ei. Am vrut să mă uit în spate să văd cât de mult se apropiaseră, dar nu am îndrăznit! Dacă mă împiedicam...

— Hei! a mugit femeia de la ghișeu cu bilete. Avea nori de păr ghimbiriu, machiaj ce părea aplicat cu o mistrie de grădinărit și nu semăna, din fericire, cu nimeni cunoscut. Nu era decât o lucrătoare la bâlci, aflată doar în trecere prin locul ăsta peste care se lăsase noaptea. Ce noroc pe ea. — Hei, domnule, tre' să cumpărați un bilet!

N-am timp, doamnă, n-am timp.

— Opriți-l! a strigat Devore. E-un derbedeu nenorocit, un hoț! Aia din brațe nu-i copila lui! Opriți-l!

Însă nimeni nu m-a oprit și am intrat într-o grabă cu Ki în brațe în întunericul Casei Fantomelor.

Dincolo de intrare se afla un pasaj de trecere atât de îngust, că a trebuit să mă întorc pe-o parte ca să pot coborî prin el. Ochi fosforescenți sclipeau spre noi din beznă. În față se auzea din ce în ce mai tare un huriu lemnos, un sunet împrăștiat dincolo de care se auzea un zăngănit de lanț. În spatele nostru se auzea tunetul împiedicat al bocancilor cu ținte, de tăietori de lemne, urcând în grabă scările de afară. Femeia cu păr ghimbiriu striga la ei acum, le spunea că, dacă sparg ceva înăuntru, vor trebui să tragă ponoasele.

— Auziți ce vă zic, țărănoi blestemați! a strigat ea. Locu' ăla-i pentru copii, nu pentru ăi ca voi!

Huruitul era chiar înaintea noastră. Se învârtea ceva. La început, nu mi-am putut da seama ce era.

— Lasă-mă jos, Mike!

Kyra părea profund mișcată.

— Vleau să melg singură!

Am așezat-o jos, apoi m-am uitat agitat în spate, peste umăr. Lumina puternică de la intrare era închisă de corpurile lor care încercau să se îndese prin pasaj.

— Nerozilor! a țipat Devore. Nu toți deodată! Iisuse milostive!

S-a auzit o trosnitură și cineva a strigat. M-am uitat în față chiar la timp să-o văd pe Kyra țâșnind prin butoiul care se rostogolea, ținându-și brațele depărtate pentru a-și păstra echilibrul. Incredibil, râdea.

Am urmat-o, am ajuns până la jumătatea drumului, apoi am căzut cu un bufnet.

— Hopa! a spus Kyra din partea cealaltă, apoi a chicotit când am încercat să mă ridic, am căzut din nou și-am fost rostogolit înapoi. Batista mi-a căzut din buzunarul de la piept. O pungă de bomboane cu gust de voronic a căzut dintr-altul. Am încercat să mă uit în urmă, să văd dacă

reuşiseră să se înţeleagă şi dacă veneau. Când am făcut asta, butoiul m-a proiectat într-un alt salt neaşteptat şi periculos. Acum ştiam cum se simt hainele într-o maşină de spălat.

M-am târât până la capătul butoiului, m-am ridicat în picioare, am luat-o pe Ki de mână şi am lăsat-o să mă ducă mai adânc în Casa Fantomelor. Făcuserăm poate zece paşi înainte ca albul să înflorească în jurul ei aidoma unei lălele şi ea să ţipe. Un animal — ceva ce semăna cu o pisică imensă — a sâsâit puternic. Adrenalina mi s-a vărsat în sânge şi aproape că era s-o salt înapoi în braţe când s-a mai auzit o dată sâsâitul. Am simţit aerul cald în jurul gleznelor mele, iar rochiţa lui Ki s-a umflat în formă de clopot în jurul picioarelor ei. De data aceasta a râs în loc să ţipe.

— Du-te, Ki! am şoptit. Repede.

Ne-am continuat drumul, lăsând supapa pentru aburi în urmă. A urmat un coridor cu oglinzi, în care ne-am reflectat mai întâi în chip de pitici îndesaţi şi apoi în chip de ectomorfi deşiraţi, cu trăsături lungi şi albe de vampir. A trebuit s-o împing iarăşi de la spate pe Kyra; voia să se strâmbe la reflexii. În urma noastră, am auzit tăietorii de lemne cum înjură, încercând să se înţeleagă cine să treacă primul prin butoi. Îl auzeam înjurând şi pe Devore, însă el nu mai părea acum atât de... ei bine, atât de *eminent*.

Am dat de-o prăjină, care ne-a proiectat pe o pernă mare din pânză. Aceasta a scos un sunet prelung de beşină când am aterizat pe ea, iar Ki a râs până ce noi lacrimi au început să-i curgă pe obraji, rostogolindu-se peste tot şi dând din picioare de fericire. Am prins-o de la subsuoară şi am ridicat-o.

— Nu-l ghidila pe plopliu tău fundaş, a spus, apoi a râs iarăşi. Teamă ei părea să fi dispărut în întregime.

Am mai străbătut un coridor îngust. Mirosea a pin proaspăt de la lemnul din care fusese construit. În spatele unuia dintre pereţii aceştia, două "fantomă" zăngăneau nişte lanţuri la fel de mecanic ca şi nişte oameni care lucrează la linia de asamblare într-o fabrică de încălţăminte, discutând despre un-de-şi vor duce fetele în seara aceea şi cine o să aducă nişte "motor cu ochi roşii", orice ar fi însemnat asta. Nu mai auzeam pe nimeni în urmă. Kyra conducea încrezătoare, una dintre mâinile ei mici ţinând una dintre mâinile mele mari, trăgându-mă după ea. Când am ajuns la o uşă pictată cu nişte flăcări sclipitoare şi însemnată cu PE AICI SPRE HADES, am împins-o absolut fără nici o ezitare. Aici, pasajul era tapetat cu mică roşie, făcându-l să semene cu o boltă cerească, împrăştiind o strălucire roşietică pe care o găseam mult prea plăcută pentru Hades.

Am continuat să mergem foarte multă vreme, iar eu mi-am dat seama că nu mai pot auzi flaşneta, *bong!*-ul acela puternic al clopotului de la Încearcă-ţi Puterea sau pe Sara and the Red-Tops. Şi nici nu mă surprindea asta prea tare. Trebuie să fi mers o jumătate de kilometru. Cum de putea fi o Casă a Fantomelor de bâlci atât de mare?

Am ajuns atunci la trei uşi, una la stânga, una la dreapta şi una plasată la capătul coridorului. Pe una era pictată o tricicletă mică şi roşie. Pe uşa din faţa ei se afla o maşină de scris IBM verde. Desenul de pe uşa din capăt părea cumva mai vechi — şters şi anacronic. Arăta o sanie pentru copii. *Aia-i a lui Scooter Larribee*, mi-am spus. *Aia-i cea pe care-a furat-o Devore*. Pielea de găină mi-a apărut imediat pe braţe şi pe spate.

— Ei, a spus Kyra veselă, aicea-s jucăliile noastre.

L-a ridicat pe Strickland, probabil ca să poată vedea tricicleta roşie.

— Mda, am spus. Aşa cred.

— Mulțumesc că m-ai luat de-acolo, a spus ea. Ția elau niște oameni fioloși, da' mi-a plăcut casa cu stafii. Somnic ușol. Stricken îți spune somnic ușol și el.

Și de data aceasta a părut ceva exotic — și —, ca și când era cuvântul vietnamez pentru fericire sublimă.

Înainte să pot spune ceva, ea împinsese deja ușa cu tricicleta pe ea și a pășit înăuntru. S-a închis în urma ei și, în acest timp, am văzut panglica de la pălăria ei. Atârna din buzunarul de la piept al salopetei pe care o purtam. M-am uitat la ea pentru o clipă, apoi am încercat clanta ușii pe care tocmai intrase ea. N-a vrut să se răsucească și, când am lovit cu mâna în lemnul ei, mi s-a părut că lovesc un soi de metal dur și incredibil de dens. Am făcut un pas în spate, apoi mi-am întors capul în direcția din care veniserăm. Nu era nimic. Tăcere totală.

Aicea-i între-timpul, mi-am spus. Când oamenii vorbesc despre "scăpatul printre crăpături", la asta se referă. Asta-i locul unde se duc de fapt.

Ai face bine s-o iei și tu din loc, mi-a spus Jo. Dacă nu vrei să te găsești prins în capcană aici, poate pentru totdeauna, ai face bine s-o iei și tu din loc.

Am încercat clanta ușii cu mașina de scris pictată pe ea. S-a rotit cu ușurință. În spatele ei era un alt coridor îngust — alți pereți din lemn și din nou mirosul dulce de pin. Nu voiam să intru acolo, ceva legat de el mă făcea să mă gândesc la un sicriu lung, dar nu aveam ce altceva să fac, unde altundeva să merg. Am intrat și ușa s-a trântit brusc în urma mea.

Christoase, mi-am spus. Sunt în întuneric, într-un loc închis... e timpul pentru unul dintre atacurile faimoase pretutindeni ale lui Michael Noonan.

Dar nici o chingă nu s-a prins peste pieptul meu și, chiar dacă ritmul cardiac îmi era ridicat și mușchii încă-mi erau stimulați de adrenalină, eu dețineam controlul. De asemenea, mi-am dat seama, nu era complet întuneric. Vedeam numai puțin, dar destul să întrevăd pereții și podeaua din scânduri. Mi-am înfășurat la încheietura mâinii panglica de culoare albastră-închis de la pălăria lui Ki, am prins un capăt dedesubt ca să nu se desfacă. Apoi am pornit la drum.

Am mers multă vreme, coridorul cotind când la dreapta, când la stânga, parcă la întâmplare. Mă simțeam ca un microb călătorind prin intestin. Într-un sfârșit, am ajuns la două uși din lemn, arcuite. Am rămas locului în fața lor, întrebându-mă care era alegerea corectă și mi-am dat seama că prin cea din stânga auzeam vag clinchetul clopoțelului lui Bunter. Am mers pe acolo și, avansând, clopoțelul se auzea din ce în ce mai tare. La un anumit moment, clinchetului de clopoțel i s-a alăturat murmurul tunetului. Răcoarea de toamnă dispăruse din aer și era iarăși cald — o toropeală. M-am uitat în jos și am văzut că halatul și cizmele de lucru masive dispăruseră. Purtam lenjerie termică și șosete gâdilitoare.

Am mai ajuns de două ori la câte o răspântie și de fiecare dată am ales intrarea dincolo de care auzeam sunând clopoțelul lui Bunter. Stând în fața celei de-a doua perechi de uși, am auzit o voce venind din întuneric spunând destul de inteligibil: "Nu, soția președintelui n-a fost lovită. Pe ciorapi e sângele lui."

Am mers mai departe, apoi m-am oprit, când mi-am dat seama că etichetele picioarelor și gleznele nu mă mai gâdilau, că pulpele nu-mi mai transpirau în izmene. Purtam boxerii în care dormeam de obicei. Am ridicat privirea și am observat că mă aflu în sufrageria mea, că-mi croiesc cu grijă drum printre mobile, așa cum faci pe întuneric, când te străduiești cât de tare poți să nu-ți lovești prostul ăla de deget mare.

Vedeam puțin mai bine; prin ferestre intra o lumină vag lăptoasă. Am ajuns la tejgheaua care desparte sufrageria de bucătărie și m-am uitat peste ea la ceasul-pisică. Era cinci și cinci minute.

M-am dus la chiuvetă și am deschis robinetul. Când am întins mâna după un pahar, am observat că la încheietura mâinii încă mai purtam panglica de la pălăria de pai a lui Ki. Am desfășurat-o și am așezat-o pe tejghea între filtrul de cafea și televizorul de bucătărie.

Apoi mi-am turnat niște apă rece, am băut-o și mi-am croit cu atenție drum pe coridorul aripii de nord în strălucirea galben-palidă a luminii de veghe din baie. M-am ușurat (*uuu*-linat, am auzit-o pe Kyra spunând), apoi am intrat în dormitor. Cearșafurile erau șifonate, însă patul nu avea aspectul orgiastic din dimineața de după visul cu Sara, Mattie și Jo. De ce să-l aibă? Coborâsem din el și făcusem o scurtă plimbare prin somn. Un vis extrem de viu cu Bâlcu Fryeburg.

Numai că asta era o prostie, și nu doar pentru că aveam panglica albastră din mătase de la pălăria lui Ki. Nimic legat de el nu avea ceva din senzațiile pe ți le lasă visele când te trezești, cele în care ceea ce-a părut plauzibil devine imediat ridicol și toate culorile — atât cele distincte, cât și cele ubicue — dispar pe dată. Mi-am dus mâinile la față, mi le-am făcut căuș peste nas și am inspirat adânc. Pin. Când m-am uitat, am văzut chiar și o pată mică de rășină pe unul dintre degetele mici.

M-am așezat pe pat, m-am gândit să dictez cele ce tocmai mi se întâmplaseră, în Memo-Scriber, după care m-am aruncat în schimb pe perne. Eram atât de obosit. Tunetul a huruit. Am închis ochii, am început să plutesc și apoi un țipăt a străbătut casa. A fost la fel de ascuțit ca și gâtul unei sticle sparte. M-am ridicat în capul oaselor cu un strigăt, prinzându-mă cu mâinile de piept.

Jo fusese. N-o auzisem niciodată țipând în felul acela în anii petrecuți împreună, dar știam chiar și așa că ea fusese.

— Nu-i mai face nici un rău! am strigat dintr-o dată în întuneric. Ori cine ai fi, te rog *nu-i mai face nici un rău!*

A strigat din nou, ca și când cineva cu un cuțit, un clește sau cu un vâtrai încins găsea o plăcere malițioasă în a nu-mi face pe plac. A părut că vine de la distanță de data aceasta, iar al treilea strigăt al ei, chiar dacă la fel de agonizant ca și primele două, a venit și mai de departe. Se estompau, așa cum se estompase și plânsetul băiețelului.

A mai răzbătut din întuneric un al patrulea strigăt, apoi casa a căzut în tăcere. Fără suflu, casa respira în jurul meu. Era vie în căldura înconjurătoare, era conștientă în sunetul slab al tunetelor din zori.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Am reușit într-un sfârșit să intru în zona de creație, dar n-am putut face nimic o dată ajuns acolo. Țin un carnețel la-ndemână pentru notițe — liste cu personaje, trimiteri la diverse pagini, cronologii — și mi-am făcut puțin de lucru cu el, însă foaia de hârtie din IBM a rămas albă. N-am avut parte de bătaie bubuitoare de inimă, de ochi pulsatori sau de deficiențe respiratorii — n-am avut un atac de panică — altfel spus —, dar n-am avut parte nici de scris. Andy Drake, John Shackleford, Ray Garraty, frumoasa Regina Whiting... au stat toți cu spatele la mine, refuzând să vorbească sau să se miște. Manuscrisul ședea în locul lui obișnuit la stânga mașinii de scris, paginile fiind ținute în loc de-o bucată frumoasă de cuarț pe care o găsisem pe stradă, însă nimic nu se întâmpla. Zero împușcat.

Am recunoscut o ironie în această situație, poate chiar o morală. Ani

la rândul am evitat problemele lumii reale, evadând în diferite Narnii¹ ale imaginației mele. Acum, lumea reală se umpluse de tufișuri uluitoare, în unele dintre ele erau tot soiul de arătări cu dinți, iar șifonierul din spatele meu era închis.

Kyra, scrisesem eu, încadrându-i numele într-un chenar ondulat care trebuia să reprezinte un trandafir. Sub el desenasem o felie de pâine cu o beretă așezată strâmb pe coaja de sus. Conceptul lui Noonan de pâine prăjită. Literale L. B. erau împrejmuite cu bucle. Tricoul avea imprimat pe el o rață schematică. Sub aceasta scrisesem *MAC MAC*. Sub *MAC MAC* scrisesem *Trebuie să-mi iau zborul "Bon Voyage"*.

Într-un alt loc al paginii scrisesem *Dean, Auster și Devore*. Aceștia erau cei care-mi păruseră cei mai prezenți, cei mai periculoși. Fiindcă aveau descendenți? Cu siguranță însă că toți cei șapte trebuie să aibă, nu? În zilele alea majoritatea familiilor erau niște clanuri. Cu *mine* cum rămâne? Întrebasem, dar Devore nu voise să-mi spună.

La ora nouă treizeci într-o dimineață amețitor de caldă de duminică, nu mi se mai părea a fi un vis. Lucru care ce însemna mai exact? Că fuseseră niște viziuni? O călătorie în timp? Și dacă o astfel de călătorie avea un scop, care era acesta? Care era mesajul și cine încerca să-l trimită? Mi-am amintit cu precizie ce spusesem chiar înainte să trec din visul în care umblasem în somn până la studioul lui Jo și-mi adusesem mașina de scris în casă: *Nu cred minciunile astea*. Și nici acum nu le credeam. Până să văd măcar o parte de adevăr, poate că era mai sigur să nu cred absolut nimic.

În capul paginii pe care mâzgăleam, am scris cu litere foarte apăsate cuvântul PERICOL!, apoi l-am încercuit. De la cerc am tras o săgeată spre numele lui Kyra. De la numele ei am tras o săgeată la *Trebuie să-mi iau zborul "Bon Voyage"* și am adăugat *MATTIE*.

Sub felia de pâine cu bereta am desenat un telefon micuț. Deasupra lui am făcut o bulă ca-n benzile desenate în care am scris T-T-ȚĂRRRR! Când am terminat de făcut asta, telefonul fără fir a sunat. Era așezat pe balustrada estacadei. Am încercuit *MATTIE* și am ridicat receptorul.

— Mike?

Părea emoționată. Fericită. Ușurată.

— Mda, am spus. Cum te simți?

— Minunat! a spus, iar eu am încercuit literele L. B. din carnețel.

— M-a sunat Lindy Briggs acum zece minute — tocmai acum am terminat de vorbit cu ea. Mike, vrea să-mi dea slujba înapoi! Nu-i așa că-i un lucru minunat?

Sigur. Și era minunat cum avea s-o țină în oraș. Am tăiat peste *Trebuie să-mi iau zborul "Bon Voyage"* — știind că Mattie nu va mai pleca. Nu acum. Și cum i-aș putea cere așa ceva? Mi-am spus din nou: *Dacă aș ști numai puțin mai multe...*

— Mike? Ești...

— E foarte minunat, am spus.

Cu ochiul minții o puteam vedea stând în bucătărie, trăgând cordonul încălțat al telefonului printre degete, picioarele ei ițindu-se lungi și apetisante din pantalonii scurți de jeans. Am văzut tricoul pe care-l purta, unul alb cu o rață galbenă lopătând din picioare pe partea din față.

— Sper că Lindy a avut obrazul să pară rușinată de ceea ce-a făcut. Am încercuit tricoul pe care-l desenasem.

— A părut. Și a fost destul de sinceră, încât să mă... ei bine,

¹Narnia — lume magică închipuită de scriitorul american C. S. Lewis în seria sa de romane fantasy intitulate *Cronicile din Narnia*.

dezarmeze într-un fel. A spus că a vorbit Whitmore aia cu ea la începutul săptămânii trecute. A fost foarte sinceră și la obiect, a zis Lindy. Trebuia să fiu pusă pe liber imediat. Dacă se întâmpla asta, banii, echipamentul logistic și programele de calculator pe care le oferea Devore bibliotecii aveau să continue să vină. Dacă nu, fluxul de bunuri și de bani avea să se oprească imediat. A spus că a trebuit să pună în balanță binele comunității cu ceea ce ea știa că e greșit... a spus că aceea a fost una dintre cele mai grele hotărâri pe care a trebuit să le ia vreodată...

— Îhî.

Pe carnețel, mâna mi s-a mișcat singură asemenea unei planșete alunecând pe o tablă Ouija, imprimând cuvintele TE ROG POT SĂ TE ROG.

— Probabil că e ceva adevăr în asta, dar Mattie... cât crezi că face *Lindy* în fiecare lună?

— Nu știu.

— Pun pariu că mai mult decât oricare alți trei bibliotecari de orașel din Maine la un loc.

În fundal, am auzit-o pe Ki:

— Pot să volbesc și eu, Mattie? Pot să volbesc cu Mike? Te rog pot să te rog?

— Într-o clipă, iubire.

Apoi, către mine:

— Poate. Tot ce știu e că mi-am recăpătat slujba și sunt gata să dau totul uitării.

Pe hârtie, am desenat o carte. Apoi am desenat o serie de cercuri întrepătrunse între ea și tricoul cu rața.

— Vrea să vorbească Ki cu tine, a spus Mattie râzând. Spune că ați fost amândoi la Bâlcii Fryeburg azi-noapte.

— Oau, vrei să spui c-am avut o întâlnire cu o fetiță drăguță și că am dormit tot timpul?

— Așa se pare. Ești gata să-i ții piept?

— Gata.

S-a auzit un foșnet atunci când a trecut receptorul dintr-o mână în alta, apoi am auzit-o la celălalt capăt al firului pe Ki:

— Te-am ghidilat la Bâlcii, Mike! L-am ghidilat pe plopul meu fundaș!

— Chiar așa? am întrebat. A fost un vis pe cinste, nu-i așa, Ki?

A urmat o tăcere lungă la celălalt capăt al firului. Mi-o imaginam pe Mattie întrebându-se ce pășise fetița ei vorbăreață. Într-un sfârșit, Ki a spus pe-o voce ezitantă:

— Fost și tu acolo.

Și.

— Am văzut doamnele-șalpe... stâlpul cu clopoțel în vâlf... am intrat în casa cu stafii... ai căzut în butoi! N-a fost un vis... nu?

Aș fi putut-o convinge că fusese, dar dintr-o dată, asta mi s-a părut o idee proastă, o idee periculoasă în felul ei. Am spus:

— Purta o pălărie și o rochiță frumoasă.

— *Mda!*

Ki părea incredibil de ușurată.

— Iar *tu* pultai...

— Kyra, oprește-te. Ascultă-mă.

S-a oprit pe dată.

— E mai bine să nu vorbești despre vis prea mult cred. Cu mama ta sau cu oricine altcineva în afară de mine.

— În afală de tine.

— Da. La fel și cu oamenii din frigider. Bine?

— Bine. Mike, a fost o tanti îmblăcată în hainele lui Mattie.

— Știu, am spus.

Era singură în bucătărie, eram sigur de asta, dar am întrebat-o totuși:

— Unde-i acum Mattie?

— Udă flolile afală. Avem multe floți, cel puțin un miliald. Eu tlebuie să culăț masa acum. Asta-i tleaba mea. Da' nu mă delanjează. Îmi place să fac culat. Am mâncat pâine plăjită. Întotdeauna mâncăm asta duminica. E delicioasă, mai ales cu silop de căpsune.

— Știu, am spus, trăgând o săgeată spre felia de pâine care purta beretă. Pâinea prăjită e minunată. Ki, i-ai spus lui Mattie de tanti aia îmbrăcată în rochia ei?

— Nu. Am zis că poate o s-o spelie.

Și-a scăzut vocea.

— Unde-o că vine!

— Nu face nimic... dar noi doi avem un secret, corect?

— Da.

— Pot vorbi acum iarăși cu Mattie?

— Bine.

Vocea i s-a îndepărtat puțin.

— Mami-tami, Mike vlea să volbească cu tine.

Apoi a revenit:

— O să ne faci o vilzită azi? Am putea să mai facem un picnic.

— Nu astăzi, Ki. Am de lucru.

— Mattie nu lucrează niciodată duminica.

— Ei bine, când scriu o carte, scriu în fiecare zi. Trebuie să fac asta, altfel uit povestea. Poate facem un picnic marți, însă. Un picnic cu grătare la voi acasă.

— E mult până marți?

— Nu foarte mult. E poimâine.

— Îți ia mult să sclii o calte?

— Multișor.

Am auzit-o pe Mattie spunându-i lui Ki să-i dea receptorul.

— Ți-l dau, numai o secundă. Mike?

— Aici sunt, Ki.

— Te iubesc.

Am fost în același timp mișcat și îngrozit. Pentru o clipă am fost sigur că mi se va pune un nod în gât, așa cum mă prindeau de piept chingile când încercam să scriu. Apoi mi s-a curățat și am spus:

— Și eu te iubesc, Ki.

— Ți-o dau pe Mattie.

S-a auzit iar foșnetul receptorului trecând dintr-o mână în alta, apoi Mattie a spus:

— Ți-a împrăpatat asta amintirea întâlnirii pe care ai avut-o cu fiica mea, domnule?

— Păi, am spus, în mod sigur i-a împrăpatat-o pe a ei.

Exista o legătură între Mattie și mine, dar nu ajungea chiar până aici — eram sigur de asta.

Râdea. Îmi plăcea starea pe care părea că o are în dimineața aceasta și nu voiam s-o întristez...

Însă nu voiam nici ca ea să confunde linia albă din mijlocul drumului cu firul de echilibristică.

— Mattie, trebuie să fii în continuare atentă, bine? Doar pentru că ți-a dat Lindy Briggs slujba înapoi nu înseamnă că toți oamenii din oraș îți sunt brusc prieteni.

— Știu asta, a spus.

M-am gândit din nou s-o întreb dacă ar vrea să vină cu Ki la Derry

pentru o vreme — puteau locui în casa mea, puteau rămâne toată vara dacă atâta le va lua lucrurilor să se întoarcă la normal aici. Știam însă că nu avea să fie de acord. Când venise vorba să accepte oferta mea cu avocatul bine școlit de la New York, nu avusese de ales. În privința asta, avea. Sau credea că are, iar eu cum o puteam face să se răzgândească? Nu dețineam nimic logic, nimic care să se lege; tot ce aveam în momentul de față era o siluetă neagră, vagă, ceva zăcând la vreo douăzeci și trei de centimetri sub un strat de gheață opacizată de zăpadă.

— Vreau să ai grijă la doi bărbați în special, am spus. Unul este Bill Dean. Celălalt este Kenny Auster. El e cel...

— ... cu câinele ăla mare care poartă bandană la gât. El...

— Ăla-i Afinuță! a strigat Ki de la o distanță medie. Afinuță m-a lins pe față!

— Du-te afară și joacă-te, iubire, a spus Mattie.

— Culăț masa.

— Poți s-o cureți mai târziu. Acum du-te afară.

A urmat o pauză cât a urmărit-o pe Ki ieșind afară, luându-l pe Strickland cu ea. Deși copilul ieșise din rulotă, Mattie a vorbit tot pe vocea scăzută a cuiva care nu vrea să fie auzit.

— Încerci să mă sperii?

— Nu, am răspuns, în timp ce trasam mai multe cercuri în jurul cuvântului PERICOL. Dar vreau să ai mare grijă. S-ar putea ca Bill și Kenny să fi fost în echipa lui Devore, la fel ca Footman și Osgood. Nu mă întreba de ce cred asta, fiindcă nu am nici un răspuns satisfăcător. Nu-i decât un sentiment, dar de când m-am întors pe TR, sentimentele mele sunt altfel și am început să țin cont de ele.

— Ce vrei să spui?

— Porți cumva un tricou cu o rață pe el?

— De unde știi asta? Ți-a spus Ki?

— Și-a luat cumva cu ea cățelușul ăla de pluș din Happy Meal acum când a plecat?

O pauză lungă. Într-un sfârșit, a spus: "Dumnezeule", pe o voce atât de joasă, că de-abia am auzit-o. Apoi, din nou:

— De unde...

— Nu *știu* de unde. Nu știu dacă mai ești încă într-o... situație rea, sau de ce ai mai fi, dar simt că ești. Simt că amândouă sunteți.

Aș fi putut spune și altceva, însă mă temeam că va crede că am deraiat complet.

— E *mort!* a izbucnit ea. Bătrânul e *mort!* De ce nu ne poate lăsa în pace?

— Poate că v-a lăsat. Poate că mă înșel în privința asta. Dar nu strică să ai grijă, nu?

— Nu, a spus. De obicei, asta-i adevărat.

— De obicei?

— De ce nu vii să mă vezi, Mike? Poate că am putea merge și *noi* la Bâlci împreună.

— Poate c-o să mergem în toamna asta. Toți trei.

— Mi-ar face plăcere.

— Între timp, eu o să mă gândesc la cheie.

— Gândirea e doar jumătate din problema pe care o ai, Mike, a spus ea și a râs din nou. Un râset plin de regret, mi s-a părut mie. Și am înțeles la ce se referea. Ce nu părea să înțeleagă era însă că simțirea e cealaltă jumătate. E-un leagăn și, într-un sfârșit, cred că ne învârte pe aproape toți până la moarte.

Am muncit pentru o vreme, apoi am dus IBM-ul înapoi în casă și am lăsat manuscrisul pe el. Terminasem cu el, cel puțin pentru moment. Gata cu căutatul drumului înapoi spre dulap; gata cu Andy Drake și cu John Shackelford până ce terminam cu treaba asta. Și, îmbrăcându-mă cu pantaloni lungi și cămașă cu nasturi pentru prima dată în ceea ce mi se păreau săptămâni la rând, mi-am dat seama că poate ceva — o forță — încercase să mă sedeze cu povestea pe care o spuneam. Cu abilitatea de-a munci din nou. Avea logică; munca a fost dintotdeauna drogul meu liber ales, chiar mai eficientă ca alcoolul sau pastilele de Mellaryl pe care încă le mai țin în dulăpiorul cu medicamente din baie. Sau poate că munca n-a fost decât sistemul de livrare, acul hipodermic înăuntrul căruia se aflau toate visele visătoare. Poate că adevăratul drog era zona. Faptul de-a fi în zonă. Simt energia, îi auzi uneori pe jucătorii de baschet spunând. Eram în zonă și simțeam și eu energia.

Am apucat cheile Chevrolet-ului de pe teighea, uitându-mă în același timp la ușa frigiderului. Magneții erau iarăși în cerc. În mijloc se afla un mesaj pe care-l mai văzusem, un mesaj care acum era cât se poate de inteligibil, grație literelor de Magnabet suplimentare:

ajută mattie

— Fac tot ce pot, am spus și am ieșit afară.

La cinci kilometri nord pe Route 68 — pe acolo te afli deja pe partea din ea care era cunoscută sub numele de Castle Rock Road — se află o seră care are și un magazin în față. Slips 'n Greens se cheamă, iar Jo avea obiceiul să-și petreacă o bună parte de timp acolo, cumpărând provizii de grădinărit sau pur și simplu flecărind cu cele două femei care conduceau afacerea. Una dintre ele era Helen Auster, soția lui Kenny.

Am cotit într-acolo pe la ora zece în acea dimineață de duminică (era deschis, bineînțeles; în timpul sezonului turistic aproape toți proprietarii de magazine din Maine devin păgâni) și am parcat lângă Beamer-ul cu plăcuțe de înmatriculare de New York. Am rămas pe loc destul timp cât să aud prognoza meteo de la radio — continua să fie cald și aer umed pentru următoarele patruzeci și opt de ore cel puțin — și apoi am coborât. O femeie îmbrăcată în costum de baie, eșarfa și pălărie de soare galbenă a ieșit din magazin cu o pungă plină cu mușchi de turbă în brațe. Mi-a oferit un zâmbet subțire. I-am răspuns cu o dobândă de optsprezece la sută. Era din New York, iar asta însemna că nu e o marțiană.

În magazin era chiar mai cald și mai umed ca în aerul alb de dimineață de afară. Lila Proulx, coproprietara, vorbea la telefon. Lângă aparatul de marcat era un ventilator mic și femeia stătea chiar în fața lui, scuturând partea din față a bluzei ei fără mâneci. M-a observat și mi-a fluturat degetele într-un salut. Eu le-am fluturat pe ale mele, simțindu-mă altcineva. Cu sau fără muncă, încă hălăduiam prin zonă. Încă simțeam energia.

Am făcut ocolul magazinului, luând câteva lucruri aproape la întâmplare, uitându-mă la Lila cu coada ochiului și așteptând să termine de vorbit la telefon, ca să pot discuta cu ea... și în tot acest timp, propriul meu hiperdrive continua să zumzăie blând. Într-un sfârșit, a închis receptorul și a venit la teighea.

— Michael Noonan, ce încântare ești pentru ochii triști! a spus și a început să-mi înregistreze cumpărăturile. Mi-a părut îngrozitor de rău să aud de Johanna. Trebuie s-o spun p-aia dreaptă. Jo a fost o scumpă.

— Mulțumesc, Lila.

— Cu plăcere. Nu tre' să mai spui nici despre asta, dar cu un asemenea lucru e mai bine să n-o dai cotită. Întotdeauna am crezut asta, întotdeauna o s-o cred. N-o da cotită. Vrei să te-ocupi puțin de grădinărit, nu?

Vei s' t ' -ocup- 'uțin de grădin 'rit, no?

— Dacă se mai răcorește puțin.

— Aha! Nu-i așa că-i de pomină?

Și-a scuturat iarăși gulerul bluzei să-mi arate cât e de pomină, apoi a arătat cu degetul spre una dintre cumpărăturile mele.

— Vrei să-ți pun asta într-o altă pungă? Mereu precaut, niciodată neplăcut, ăsta-i motou' meu.

Am aprobat din cap, apoi m-am uitat la micuța tablă neagră sprijinită de tejghea, AFINE PROASPETE, spunea mesajul scris cu creta, A SOSIT RECOLTA!

— Iau și o jumătate de kilogram de afine, am spus. Atâta vreme cât nu-s de vineri. Mă pot lipsi de alea de vineri.

A aprobat viguros din cap, ca și când ar fi spus că știa al naibii de bine că mă puteam lipsi.

— Astea-or fost pe tufiș ieri. Îs de-ajuns de proaspete pentru tine?

— Bune ca aurul, am spus. Afină-i numele câinelui lui Kenny, nu-i așa?

— Nu-i așa că-i comic? Dumnezeu, ador un câine mare, dacă-i bine crescut.

S-a întors, a luat o jumătate de kilogram de afine din frigiderul ei mic și le-a pus într-o pungă, separat.

— Unde-i Helen? am întrebat. Are zi liberă?

— Ea, niciodată, a spus Lila. Dacă-i în oraș, n-o poți scoate din locu' ăsta decât cu ciomagu'. Ea, cu Kenny și copiii s-au dus în Taxachuserts. Ei și familia fratelui ei se-întâlnesc și închiriază o cabană pe malul mării pentru două săptămâni în fiecare vară. Au mers cu toții. Bătrânul Afină, el o să fugă după pescăruși până o să cadă de oboseală.

A râs — a fost un râset puternic și din suflet. M-a dus cu gândul la Sara Tidwell. Sau poate că de vină a fost felul în care s-a uitat la mine. Nu era pic de râs în ochii ei. Erau mici și meditativi, de-o curiozitate rece.

Vrei să-ncetezi, pentru numele lui Christos? mi-am spus. *N-au cum să fie implicați toți, Mike!*

Chiar nu puteau, însă? Chiar *există* ceva numit conștiință comunitară — oricine se-ndoiește de asta n-a fost niciodată la o întâlnire orășenească în Noua Anglie. Unde există un conștient, nu e oare foarte posibil să existe și un subconștient? Iar dacă eu și cu Kyra puteam face vechiul truc al minților alipite, chiar nu puteau și alți oameni din TR-90 s-o facă, poate chiar fără s-o știe? Împărțeam cu toții același aer și pământ; împărțeam lacul și pânda freatică ce zace sub tot și toate, o apă înmormântată ce are gust de roci și minerale. Împărțeam și Strada, locul acela unde cățelușii blânzi și câinii răi umblă umăr la umăr.

Pornind spre ieșire cu marfa cumpărată, aranjată într-o plasă din pânză, Lila a spus:

— Ce păcat de Royce Merrill. Ai auzit?

— Nu, am spus.

— A căzut pe scările pivniței ieri dimineață. Ce căuta un om de vârsta lui pe niște scări atât de abrupte mă depășește, da' presupun că, o dată ce ajungi la vârsta lui, ai motivele tale pentru care faci tot soiul de lucruri.

E mort? am fost tentat să întreb, apoi am reformulat. Nu acesta era felul în care se puneau întrebările pe TR.

— A trecut?

— Nu încă. Salvarea din Motton l-a dus la Spitalul General al Districtului Castle. E în comă.

Cumă, a spus ea.

— Nu cred c-o să-și revină vreodată, sărmanu' de el. O dată cu el moare o bucată de istorie.

— Bănuiesc că ai dreptate.

Regulă-n ciuperci, mi-am spus.

— Are vreun copil?

— Nu. Au fost Merrill-i pe TR vreme de aproape doua sute de ani; u-nu' a murit la Cemetery Ridge. Da' toate familiile vechi încep acum să dispară. Să ai o zi frumoasă, Mike.

Am urcat în Chevy, am așezat plasa cu cumpărături în scaunul din dreapta, apoi am rămas locului o clipă, dându-i timp aerului condiționat să-mi arunce aer rece pe față și pe gât. Kenny Auster era în Taxachusetts. Asta era bine. Era cu un pas în direcția potrivită.

Dar mai era totuși îngrijitorul meu.

— Bill nu-i aici, a spus Yvette.

Stătea în ușă, blocând-o cât de bine putea (nu ai ce face altceva în sensul ăsta când măsoară un metru șaiszeci și cântărești vreo patruzeci și cinci de kilograme), studiindu-mă cu privirea sfredelitoare a unui body-guard de club de noapte care nu-l mai lasă să intre înapoi pe un bețiv care-a mai fost deja aruncat o dată în stradă.

Mă aflu pe veranda casei cu fronton în cel mai pur stil Cape Cod care se află pe culmea dealului Peabody cu fața către toată întinderea New Hampshire-ului și către curtea din spate a Vermont-ului. Șoproanele cu unelte ale lui Bill erau aliniate la stânga casei, toate vopsite în aceeași nuanță de gri, fiecare având propriul lui semn: FIRMA DE ÎNTREȚINERE DEAN, Nr. 1, Nr. 2 și Nr. 3. În fața lui Nr. 2 era parcat Dodge Ram-ul lui Bill. M-am uitat la el, apoi iar la Yvette. Buzele i s-au strâns puțin mai tare. Încă un pic și mi-am spus că vor dispărea complet.

— S-a dus la North Conway cu Butch Wiggins, a spus. S-au dus cu mașina lui Butch. Să aducă...

— Nu-i nevoie să minți pentru mine, scumpa mea, a spus Bill din spatele ei.

Încă mai era peste o oră până la prânz, și era și Ziua Domnului pe deasupra, însă niciodată nu auzisem un om care să pară mai obosit. S-a împleticit pe coridor și, când a ieșit dintre umbre și a ajuns la lumină — soarele răzbise în sfârșit prin întunecime —, am observat că acum își arăta vârsta. Își arăta fiecare an și poate încă zece pe deasupra. Era îmbrăcat în obișnuții lui pantaloni și cămașă kaki — Bill Dean avea să fie până la moarte un purtător de haine de lucru —, însă umerii lui păreau căzuți, aproape dislocați, de parcă ar fi cărat găleți prea grele pentru el vreme de-o săptămână încheiată. Începuse într-un târziu să-i îmbătrânească și lui chipul, un ceva indefinibil care face ca ochii să arate prea mari, maxilarul prea proeminent, gura puțin cam moale. Arăta bătrân. Și nu avea nici un copil care să ducă mai departe afacerea de familie; toate familiile vechi încep să dispară, spusese Lila Proulx. Și poate că ăsta era un lucru bun.

— Bill..., a început ea, dar el a ridicat una dintre mâinile lui mari s-o oprească. Vârfurile bătorite ale degetelor i-au tremurat ușor.

— Du-te-o țără-n bucătărie, i-a spus. Tre' să vorbesc cu *compadre*-al meu de-aici. N-o să dureze mult.

Yvette s-a uitat la el și, când s-a uitat înapoi la mine, chiar ajunsese să nu mai aibă absolut nici urmă de buze. Nu mai era decât o linie

neagră acolo unde fuseseră ele, asemenea unui marcaj făcut cu creionul. Am observat cu o limpezime necruțătoare că mă ura.

— Să nu-l ostenești, mi-a spus mie. N-a dormit deloc. Din cauza căldurii.

S-a dus pe coridor încolo, cu spatele țeapăn și cu umerii ridicați, dispărând în umbrele care probabil că erau răcoroase. Întotdeauna pare că e mai răcoare în casele bătrânilor, ați observat asta?

Bill a ieșit pe verandă și și-a vârât mâinile lui mari în buzunarele pantalonilor fără să se arate dispus să ne strângem palmele înainte.

— N-am nimic să-ți zic. Eu și cu tine suntem chit.

— De ce, Bill? De ce suntem chit?

S-a uitat spre vest, unde dealurile urcau în ceața arzândă a verii, dispărând în ea înainte să poată deveni munți, și n-a spus nimic.

— Încerc s-o ajut pe femeia aia tânără.

Mi-a aruncat o privire din coada ochilor, pe care am citit-o destul de ușor.

— Aha. Te-ajuti să-i intri-n pantaloni. Văd tot soiul de bărbați venind aici de la New York și New Jersey cu fete tinere. Pentru un week-end de plajă vara, pentru unul de schi iarna, nu contează. Bărbații care merg cu fete de vârsta aia arată întotdeauna la fel, le iese limba din gură chiar și-atunci când țin gura închisă. Așa arăți și tu acuma.

M-am simțit atât furios, cât și rușinat, dar am rezistat pornirii de-a merge pe acea pantă. Asta-și dorea el.

— Ce s-a întâmplat aici? I-am întrebat. Ce i-au făcut tații și bunicii și străbunicii voștri lui Sara Tidwell și familiei ei? Nu i-ați transmutat doar, nu? Spune-mi te rog!

— N-a fost nevoie, a spus Bill, uitându-se pe lângă mine la dealuri. Ochii lui erau aproape umezi de lacrimi, dar maxilarul lui era serios și nemiscat. — S-au mutat singuri. N-a existat niciodată un negrotei pe care să nu-l mănânce tălpile, așa obișnuia să spună tata.

— Cine-a întins cursa care l-a omorât pe fiul lui Son Tidwell? Tatăl tău, Bill? Fred?

Ochii i s-au mișcat; maxilarul nici măcar un milimetru.

— Nu șt'u despre ce vorbești.

— Îl aud mereu plângând în casă. Ai idee cum e să auzi un copil mort plângând în casă la tine? *Un nemernic l-a prins într-o capcană ca pe-o nevăstuică, iar eu îl aud plângând în blestemata mea de casă!*

— O să ai nevoie de-un nou îngrijitor, a spus Bill. Nu te mai pot servi. Nu mai vreau. Ce vreau e să pleci de pe veranda mea.

— Ce se întâmplă? Ajută-mă, pentru numele lui Christos.

— O să te-ajut cu vârful papucilor dacă nu pleci singur.

M-am mai uitat la el o clipă, observându-i ochii umezi și maxilarul ferm, natura împărțită care i se citea pe chip.

— Mi-am pierdut soția, bastard bătrân ce ești, am spus. Femeia pe care ai pretins că ai iubit-o.

Acum, maxilarul i s-a mișcat în sfârșit. S-a uitat la mine cu mirare și durere.

— Aia nu s-a-ntâmplat *aici*, a spus. Aia n-a avut nimic de-a face cu *aici*. Era plecată de pe TR fiindcă... ei bine, tre' să fi avut motivele ei să fie plecată de pe TR... da' n-a avut decât o comoție. S-ar fi putut întâmpla oriunde. *Oriunde*.

— Nu cred asta. Și nu cred că tu o crezi. *Ceva a urmat-o înapoi în Derry*, poate pentru că era însărcinată...

Ochii lui Bill s-au căscat. I-am dat ocazia să spună ceva, dar n-a primit-o.

— ... sau poate doar fiindcă știa prea multe.

— A avut o comoție.

Vocea lui Bill era destul de stăpânită.

— Am citit eu însumi necrologu'. A avut o blestemată de *comoție*.

— Ce-a aflat? Spune-mi, Bill. Te rog.

A urmat o pauză lungă. Până să se încheie, mi-am permis luxul să cred că e posibil să-i fi spart linia de apărare.

— Nu mai am decât un singur lucru să-ți zic, Mike: stai deoparte. Pentru binele sufletului tău nemuritor, stai deoparte și lasă lucrurile să meargă după placul lor. O s-o facă fie că vrei tu, fie că nu. Râu' ăsta a aproape c-a ajuns la vărsarea în mare; n-o să se lase îndiguit de cei de teapa ta. Stai deoparte. Pentru numele lui Christos.

Îți pasă de sufletul tău, domnule Noonan? De fluturile lui Dumnezeu prins într-un cocon de carne ce va puți curând ca a mea?

Bill s-a întors și s-a îndreptat spre ușa casei lui, călcâiele bocancilor lui de lucru bocănind pe scândurile vopsite.

— Păstrează distanța față de Mattie și Ki, a spus. Dacă te-ai apropii numai de rulota aia...

S-a întors spre mine și lumina cețoasă a soarelui a licărit pe ridurile de sub ochii lui. Și-a scos o batistă din buzunarul de la spate și și-a șters cu ea obrazii.

— N-o să ies din casa asta. Îmi doresc pe Dumnezeu să nu mă fi-ntors deloc din vacanță, dar am făcut-o — în mare datorită ție, Mike. Alea două de pe Wasp Hill n-au de ce se teme de mine. Nu, nu de *mine*.

A intrat și a închis ușa în urma lui. Am rămas acolo nemișcat, uitându-mă la ea, simțindu-mă ireal — cu siguranță n-a fost posibil să am o asemenea discuție cu Bill Dean, nu? Cu Bill, cel care îmi reproșase că nu-i lăsasem pe oamenii de-aici să împartă cu mine — și poate să-mi ușureze — durerea pierderii lui Jo, cu Bill, cel care mă primise la venire cu atâta căldură?

Apoi am auzit un *clic*. Poate că nu-și încuiase ușa niciodată în viață când era acasă, dar acum o făcuse. *Clic*-ul s-a auzit foarte clar în aerul nemișcat de iulie. Mi-a spus tot ce trebuia să știu despre lunga mea prietenie cu Bill Dean. M-am întors și am mers înapoi la mașină, ținându-mi privirea în pământ. Și nu m-am întors nici când am auzit o fereastră ridi-cându-se în spatele meu.

— Să nu te-ntorci niciodată aici, bastard de la oraș ce ești! a strigat Yvette peste curtea sufocată de căldură. I-ai frânt inima! Să nu te-ntorci niciodată! Niciodată! *Niciodată!*

— Te rog, a spus doamna M. Nu-mi mai pune alte întrebări, Mike. Nu-mi permit să ajung pe lista neagră a lui Bill Dean, nu mai mult decât își permitea mama să ajungă pe a lui Normal Auster sau a lui Fred Dean.

Am trecut receptorul la cealaltă ureche.

— Tot ce vreau să știu e...

— În partea asta de lume, îngrijitorii conduc aproape întreg spectacolu'. Dacă ei îți spun unui tip care-și petrece aici vara c-ar trebui s-angajeze tâmplaru' sau electricianu' ăla, păi, atunci p-ăla-l angajează. Sau, dacă un îngrijitor zice că ăla ar trebui concediat, pentru că nu face treabă bună, ăla-i concediat imediat. Sau *aia*. Fiindcă ce se aplică o dată pentru instalatori și grădinari și electricieni, întotdeauna se-aplică dublu pentru menajere. Dacă vrei să fii recomandată — și să *rămâi* recomandată — tre' să te vadă cu ochi buni oameni precum Fred și Bill Dean, sau Normal și Kenny Auster. Nu înțelegeți ce vreau să spun?

Aproape că mă implora.

— Când a aflat Bill că v-am zis despre ce i-a făcut Normal Auster lu'

Kerry, oooo, a fost atât de nervos pe mine.

— Fratele lui Kenny Auster — cel pe care Normal l-a înecat sub pompă —, numele lui era Kerry?

— Aha. Am cunoscut mulți oameni care-și botează copiii la fel, li se pare că-i drăguț. Ei, am fost la școală cu un frate și-o soră care se chemau Roland și Rolanda Therriault, cred că Roland e-n Manchester acu', iar Rolanda s-a măritat cu băiatu' ăla din...

— Brenda, răspunde-mi la o singură întrebare. N-o să zic nimănui. Te rog?

Am așteptat cu respirația tăiată să aud clicul atunci când va pune receptorul înapoi în furcă. În schimb, a rostit două cuvinte pe-o voce moale, aproape plină de regret.

— Care este?

— Cine a fost Carla Dean?

Am mai așteptat o alta pauză lungă, mâna mea jucându-se cu panglica ce se desprinsese din pălăria de pai de început de secol a lui Ki.

— Să nu spuneți la nimeni că v-am zis ceva, a vorbit ea într-un târziu.

— N-o să spun.

— Carla a fost sora geamănă a lui Bill Dean. A murit acum vreo șai-zeci și cinci de ani, în timpul incendiilor.

Incendiile despre care Bill susținuse că fuseseră pornite de bunicul lui Ki — cadoul lui de despărțire de TR.

— Nu știu precis cum s-a întâmplat. Bill nu vorbește niciodată de asta. Dacă-i spuneți că v-am zis, n-o să mai fac niciodată un pat în TR. O să aibă el grijă de asta.

Apoi, pe-o voce lipsită de speranță, a spus:

— S-ar putea să știe oricum.

Bazându-mă pe propriile mele experiențe și presupuneri, mi-am spus că s-ar putea să aibă dreptate cu asta. Dar, chiar și dacă avea, va primi un cec de la mine în fiecare lună a vieții ei lucrătoare. N-aveam de gând să-i spun asta la telefon, însă în mod sigur i-ar fi speriat sufletul ei de yankeu. În schimb, i-am mulțumit, am asigurat-o de discreția mea și am închis.

Am rămas așezat la masă încă o clipă, holbându-mă apatic la Bunter, apoi am spus:

— Cine-i aici?

Nici un răspuns.

— Haide, am spus. Nu fi timid. Hai să mergem în jos nouăsprezece sau nouăzeci și doi. Mai bine chiar, hai să vorbim.

Tot nici un răspuns. Nici măcar un tremur al clopoțelului din jurul gâtului elanului împăiat. Am tras cu ochiul la notițele mângălite pe care le-am luat cât vorbisem cu fratele lui Jo și le-am tras spre mine. Pusesem *Kia*, *Kyra*, *Kito* și *Carla* într-un chenar. Acum am tăiat peste linia de jos a chenarului și am adăugat la listă numele *Kerry*. *Am cunoscut mulți oameni care-și botează copiii la fel*, spusese doamna M. *Li se pare că-i drăguț*.

Mie nu mi se părea drăguț; mie mi se părea înfiorător.

Mi-am dat seama că cel puțin doi dintre acești omonimi se înecaseră — Kerry Auster sub o pompă, Kia Noonan în corpul mamei sale muribunde când nu era mai mare decât o sămânță de floarea-soarelui. Iar eu văzusem în lac fantoma unui al treilea copil înecat. Kito? Kito să fi fost acela? Sau Kito era cel care murise de septicemie?

Își botează copiii la fel, și li se pare ce-i drăguț.

Câți copii cu nume asemănătoare fuseseră la început? Câți mai rămăseseră? Mi-am spus că răspunsul la prima întrebare nu contează și

Aproape am ajuns la capătul paginii, când s-a coborât iarăși răceala, răceala aceea exterioară care semăna cu zloata de ianuarie, încrețindu-mi pielea și întărindu-mi mucozitățile din nas și scoțându-mi două guri tremurate de aburi. Mâna mi s-a strâns și creionul s-a rupt în două. În spatele meu, clopoțelul lui Bunter a mai scos un clinchet convulsiv fioros înainte să fie redus la tăcere. Tot din spatele meu s-au

auzit două pocnete ciudate, ca sunetul dopurilor fiind scoase din gâtul sticlelor de șampanie. Apoi s-a terminat. Orice ar fi fost sau oricât de mulți fuseseră *ei*, se terminase. Eram singur din nou.

Am închis CD player-ul chiar atunci când Mick și Keith au trecut la versiunea unui băiat alb a Lupului Urlător, apoi am fugit sus la etaj și am apăsât repede butoanele de resetare ale detectorilor de fum. M-am aplecat, dacă tot eram acolo, pe fereastra dormitorului cel mare pentru oaspeți, am îndreptat apoi telecomanda de pe inelul cu chei spre Chevrolet și am apăsât butonul de pe ea. Alarma s-a oprit imediat.

Acum că dispăruseră toate zgomotele astea, puteam auzi televizorul vorbind de unul singur în bucătărie. Am coborât, l-am închis, apoi am înlemnit cu mâna pe butonul OFF, uitându-mă la enervantul ceas-pisică al lui Jo. Coada lui încetase în sfârșit să se legene, iar ochii lui mari din plastic zăceau pe podea. Îi căzuseră de-a dreptul din cap.

Am mers să-mi iau cina la Village Cafe, luând ediția de duminică a *Telegram*-ului din stativ (MAGNATUL CALCULATOARELOR DEVORE A MURIT ÎN ORAȘUL DIN VESTUL MAINE-ULUI, ÎN CARE A CRESCUT, spunea titlul de pe prima pagină) înainte să mă așez la teighea. Fotografia ce însoțea articolul era un instantaneu de studio în care Max Devore arăta de vreo treizeci de ani. Zâmbea. Mulți oameni fac lucrul ăsta cât se poate de natural. Pe fața lui Devore, zâmbetul părea un soi de în-demânare dobândită.

Am comandat fasolea care rămăsese de la cina pe bază de fasole pe care Buddy Jellison o organiza în fiecare seară de sâmbătă. Tata nu se prea dădea în vânt după aforisme — în familia mea, responsabilă cu înțelepciunea de viață era mama —, dar când încălzea în cuptor duminica după-amiaza mâncarea rămasă de sâmbătă seara, spunea mereu că fasolea și tocănița din carne de vită sunt mai bune a doua zi. Cred că era valabilă. O altă bucată de înțelepciune părintească pe care-mi amintesc să mi-o fi dat este că trebuie să te speli întotdeauna pe mâni după ce te caci într-o stație de autobuz.

Cât am citit articolul despre Devore, Audrey a venit la mine și mi-a spus că Royce Merrill a murit fără să-și recapete cunoștința. Înzmormântarea va avea loc marți după-amiaza la Biserica Îndurării Baptiste, a spus ea. Majoritatea localnicilor vor fi acolo, cei mai mulți doar s-o vadă pe Ila Meserve primind bastonul *Boston Post*. Credeam că pot veni și eu? Nu, am spus, probabil nu. Mi-am spus că e mai prudent să nu adaug că în vreme ce înzmormântarea lui Royce se va desfășura puțin mai încolo, cel mai probabil, eu voi participa la o petrecere de victorie la rulota lui Mattie Devore.

Valul obișnuit al clienților dintr-o după-amiază târzie de duminică a venit și a plecat cât am mâncat eu, oameni care și-au comandat burgeri, oameni care și-au comandat fasole, oameni care și-au comandat sandvișuri cu carne de pui, oameni care au cumpărat pachete de câte șase doze de bere. Unii erau din TR, alții de altundeva. Pe mulți nici nu i-am observat, și nimeni nu mi-a vorbit. Nu am habar cine a lăsat șervețelul de pe ziarul meu, dar, când am lăsat jos prima secțiune și am întors paginile să citesc știrile sportive, era acolo. L-am ridicat, vrând să-l pun doar deoparte, și am observat ce era scris pe spate cu litere mari și întunecate: PLEACĂ DIN TR.

N-am aflat niciodată cine l-a lăsat acolo. Cred că ar fi putut fi oricare dintre ei.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Mohoreala s-a întors și a transformat amurgul serii aceleia de duminică în ceva de-o frumusețe decadentă. Soarele s-a înroșit pe măsură ce a coborât spre dealuri și i-a preluat ceața strălucirea, schimbând cerul din partea vestică într-o sângerare nazală. Am șezut pe estacadă și am privit toate acestea, încercând să rezolv un rebus și nereușind mare lucru. Atunci când a sunat telefonul, am aruncat mormanul de *Chestii grele* deasupra manuscrisului, ducându-mă să răspund. Eram sătul să văd titlul cărții mele de fiecare dată când treceam pe lângă ea.

— Alo?

— Ce se petrece acolo? m-a chestionat imediat John Storrow.

Nici măcar nu s-a deranjat să spună bună. Nu părea furios, însă; părea complet epuizat.

— Mi-e dor de blestemata aia de telenovelă!

— M-am invitat singur la prânzul de marți, am spus. Sper că nu te deranjează.

— Nu, asta-i bine, cu cât mai mulți, cu atât mai bine.

Părea că vorbește absolut sincer.

— Ce mai vară, hă? Ce vară! S-a întâmplat ceva în ultima vreme? Cutremure? Vulcani? Sinucideri în masă?

— Nici o sinucidere în masă, dar a murit bătrânul, am spus.

— Căcat, toată *lumea* știe că Max Devore s-a întors cu copitele în sus, a spus. Surprinde-mă, Mike! Uimește-mă! Fă-mă să chiui de plăcere!

— Nu, *celălalt* bătrân. Royce Merrill.

— Nu știu la cine te... oh, stai puțin. Cel cu bastonul de aur care părea un exponat din *Jurassic Park*?

— El e.

— Ghinion. În rest... ?

— În rest, totu-i sub control, am spus, apoi m-am gândit la ochii ieșiți din orbite ai ceasului-pisică și aproape că am râs. Ce m-a oprit s-o fac a fost un fel de convingere că domnul Bună-Dispoziție nu era decât o prefăcătorie — John sunase de fapt să afle ce era, dacă era ceva între mine și Mattie. Și ce trebuia să-i spun eu? Nimic încă? Un sărut, o erecție de oțel, toate lucrurile la vremea lor?

Pe John însă îl preocupau alte lucruri.

— Ascultă, Michael, te-am sunat fiindcă am să-ți spun ceva. Cred c-o să fii atât amuzat, cât și uimit.

— Asta-i starea după care tânjim cu toții, am spus. Dă-i bice.

— M-a sunat Rogette Whitmore și... nu tu i-ai dat numărul de telefon al părinților mei, nu? M-am întors la New York abia acum, dar ea m-a sunat în Philly.

— Nu *aveam* numărul părinților tăi. Nu l-ai lăsat înregistrat pe roboții telefonici.

— O, așa-i.

Nici o scuză; părea prea agitat să se gândească la asemenea trivialități. Am început și eu să mă simt agitat, iar eu nici măcar nu aveam habar ce naiba se întâmpla.

— I l-am dat lui Mattie. Crezi că Whitmore asta a sunat-o pe Mattie să-l afle? I l-ar fi dat Mattie?

— Nu-s sigur nici că, dacă ar da Mattie peste Rogette arzând în flăcări, s-ar pișa pe ea ca s-o stingă.

— Ești vulgar, Michael, *très vulgario*.

Numai că râdea.

— Poate că a făcut rost de el cum a făcut Devore de al tău.

— Probabil că da, am spus. Nu știu ce se va întâmpla în lunile viitoare, dar acum sunt sigur că ea încă mai are acces la panoul personal de comandă al lui Max Devore. Și dacă știe cineva cum să apese butoanele de pe el, probabil că ea este. Te-a sunat din Palm Springs?

— Îhî. A spus că tocmai a încheiat o întâlnire preliminară cu avocații lui Devore cu privire la testamentul bătrânului. După spusele ei, bătrânul i-ar fi lăsat lui Mattie Devore optzeci de milioane de dolari moștenire.

Am fost redus la tăcere. Nu eram încă amuzat, dar cu siguranță eram uimit.

— Te dă pe spate, nu? a spus John cu voioșie.

— Vrei să spui că i l-a lăsat Kyrei, am zis într-un târziu. I l-a lăsat spre folosință *Kyrei*.

— Nu, tocmai asta nu a făcut. Am întrebat-o pe Whitmore de trei ori, dar a treia oară începeam deja să înțeleg. Nebunia lui avea o metodă. Nu cine știe ce, dar destulă. Vezi tu, există o condiție. Dacă i-ar fi lăsat banii copilului minor și nu mamei, condiția n-ar fi avut nici o greutate. E ciudat dacă stai să te gândești că nici Mattie nu a ieșit de multă vreme din statutul de minoră.

— Ciudat, am fost de acord și m-am gândit la rochia ei alunecându-mi printre mâini și la talia ei fină și goală. M-am gândit și la Bill Dean spunându-mi că bărbații care mergeau cu fetele de vârsta ei arătau la fel, că le ieșea limba din gură și dacă și-o țineau închisă.

— Ce condiție a pus bătrânul?

— Ca Mattie să rămână pe TR pentru un an după moartea lui Devore — până pe 17 iulie 1999. Poate pleca pentru o zi, dar trebuie să-și facă culcuș în patul ei din TR-90 până la ora nouă în fiecare noapte, altfel pierde moștenirea. Ai auzit o prostie mai mare în viața ta? Pe lângă unele dintre vechile filme cu George Sanders, desigur?

— Nu, am spus și mi-am amintit de vizita mea la Bâlcu Fryeburg cu Kyra. *Caută să capete custodia chiar și după moarte*, îmi spusese și, desigur, acum se întâmpla același lucru. Le voia aici pe amândouă. Până și după moarte voia să le țină pe amândouă pe TR.

— O să țină? am întrebat.

— *Desigur* c-o să țină. Țicnitu' ăla blestemat ar fi putut la fel de bine să scrie că-i va da optzeci de milioane de dolari dacă folosește tampoane absorbante albastre vreme de-un an. Dar ea-și va primi cele optzeci de milioane, sigur că da. Sunt cât se poate de liniștit de asta. Am discutat deja cu trei dintre oamenii noștri care se ocupă cu moștenirile și... crezi c-ar trebui să-l aduc pe unul dintre ei cu mine marți, ce zici? Will Stevenson ar fi omul cheie în faza cu moștenirea, asta în cazul în care Mattie e de acord.

Aproape că se bâlbâia. Nu băuse nici măcar o picătură, mi-aș fi pus pielea la bătaie pentru asta, însă toate posibilitățile astea îl amețiseră complet. Din punctul lui de vedere, ajunseserăm la partea cu au-trăit-până-la- -adânci-bătrâneți a poveștii; Cenușăreasa se întoarce de la bal printr-o ploaie de bănet.

— ... sigur că Will e puțin cam bătrân, spunea John, are cam vreo trei sute de ani, ceea ce-nseamnă că nu-i tocmai un tip distractiv la o petrecere, dar...

— Lasă-l acasă, ce zici? am spus. Va fi destulă vreme după aceea să luăm la bani mărunți testamentul lui Devore. Și, în viitorul apropiat, nu cred că Mattie va avea vreo problemă să-și dea seama cât de prostească e condiția aia. Tocmai și-a primit înapoi postul la bibliotecă, ți-amintești?

— Mda, bizonul cel alb cade lat la pământ și toată ciurda

se-mprăştie! a exultat John. Uite-i cum se duc! Iar noul multimilionar se întoarce la îndosariat cărţi şi trimis avertismente cititorilor care au uitat să returneze cărţile! Bine, marţi o s-o punem doar de-o petrecere.

— Bine.

— Petrecem până ne vine rău.

— Ei bine... poate că noi, ăştia mai bătrâni, o să petrecem doar până ce ni se face puţin greaţă, crezi că-i bine aşa?

— Sigur. Deja l-am sunat pe Romeo Bissonette, iar el o să-l aducă şi pe George Kennedy, detectivul particular care-a aflat toate chestiile alea ilare despre Durgin. Bissonette spune că-i mortal Kennedy după ce-a băgat în el un pahar sau două. M-am gândit să aduc nişte friptură de la Peter Luger's, ţi-am spus despre asta?

— Nu cred că mi-ai spus.

— Cele mai bune fripturi din lume. Michael, îţi dai seama ce i s-a întâmplat femeii ăsteia? *Optzeci de milioane de dolari!*

— O să-l poată înlocui pe Scoutie.

— Hă?

— Nimic. O să vii mâine seară sau marţi?

— Marţi dimineaţă, în jur de zece, la Aeroportul Districtului Castle. Cu o cursă New England Air. Mike, te simţi bine? Vorbeşti puţin ciudat.

— Sunt bine. Sunt unde trebuie să fiu. Cred.

— Ce vrea să însemne asta?

Ajunsesem afară, pe estacadă. În depărtare, tunetul a huruit. Era mai cald ca-n iad, nu sufla nici un firicel de aer. Apusul se împrăştia într-o strălucire palidă, periculoasă. Cerul arăta spre vest ca albul unui ochi injectat.

— Nu ştiu, am spus, dar am impresia că situaţia se va clarifica de la sine. Ne întâlnim la aeroport.

— Bine, a spus, apoi, pe o voce redusă, aproape deferentă: Optzeci de milioane de dolari americani blestemaţi.

— E-o grămadă de mălai, am fost de acord şi i-am urat noapte bună.

Am băut cafea neagră şi am mâncat pâine prăjită în bucătărie în dimineaţa următoare, uitându-mă la crainicul meteo de la televizor. Precum atâţia alţii în zilele noastre, avea o mină puţin furioasă, de parcă toate imaginile alea de radar îl aduseseră în pragul a ceva. Eu îi spun mina Mileniului Jocurilor Video.

— Ar trebuie să ne zbatem prin supa asta vreme de treizeci şi şase de ore, după care va avea loc o schimbare majoră, a spus acesta şi a arătat spre un fel de pată de-un gri-închis ce pândea în Vestul Mijlociu al continentului american. În interiorul ei dansau animate fulgere mici, aidoma unor bujii defecte. Dincolo de pată şi de fulgere, America părea senină până în ţinutul deşertic, iar temperaturile afişate acolo erau cu nouă grade mai mici. — O să avem parte de temperaturi variind în jurul a treizeci şi cinci de grade astăzi şi nu ne putem aştepta la mai puţin la noapte sau dimineaţă. Mâine după-amiază însă, fronturile acestea de furtună vor ajunge în vestul Maine-ului, şi cred că veţi vrea cu toţii să fiţi ţinuţi la curent asupra stării vremii. Înainte să ne întoarcem la o temperatură mai răcoroasă şi la un cer mai luminos miercuri, e foarte probabil să avem parte de furtuni violente, de ploi torenţiale, în unele zone chiar de grindină. Tornadele sunt rare în Maine, dar unele oraşe din vestul şi centrul statului s-ar putea să sufere din cauza lor mâine. Ai legătura, Earl.

Earl, tipul care prezenta ştirile de dimineaţă, avea aspectul inocent-musculos al unuia recent retras din formaţia de striptease Chippendales

și chiar citea de pe teleprompter ca unul.

— Oau, a spus el. Asta da prognoză, Vince. Tornadele, o posibilitate.

— Oau, am spus eu. Spune iarăși oau, Earl. Fă-o pân' mă satisfaci.

— Măculiță, a spus Earl doar să-mi facă în ciudă, și a sunat telefonul.

M-am dus să răspund, aruncând în drum o privire ceasului care dădea din coadă. Fusese o noapte tăcută — nici un plânset, nici un strigăt, nici o aventură nocturnă —, însă chiar și așa, ceasul ăsta mă neliniștea. Atârna acolo pe perete, fără ochi și mort, aidoma unui mesaj conținând doar vești proaste.

— Alo?

— Domnul Noonan?

Cunoșteam vocea, dar preț de-o clipă, n-am știut de unde s-o iau. Și asta pentru că mi se adresase cu domnul Noonan. Pentru Brenda Meserve fusesem Mike de aproape cincisprezece ani.

— Doamnă M.? Brenda? Ce...?

— Nu mai pot lucra pentru dumneavoastră, a spus într-o grabă. Îmi pare rău că nu vă pot da un preaviz — n-am mai încetat niciodată să lucrez pentru cineva fără preaviz, nici măcar pentru bețivu' ăla bătrân, domnul Croyden — dar nu am de ales. Vă rog să mă înțelegeți.

— A aflat Bill că te-am sunat? Jur pe Dumnezeu, Brenda, n-am suflat nici o vorbă...

— Nu. N-am vorbit cu el, și nici el cu mine. Pur și simplu nu mă mai pot întoarce la Sara Laughs. Am avut un vis urât azi-noapte. Un vis îngrozitor. Am visat că... cineva-i tare furios pe mine. Dacă vin acolo, poate c-o să am un accident. O să *pară* ca un accident, cel puțin, da'... n-o să fie.

Asta-i o copilărie, doamnă M, am vrut să spun. Cu siguranță ai trecut de vârsta la care crezi în poveștile cu moroiși și fantomuțe și bestioare cu picioare lungi, pe care le auzi în jurul focului de tabără.

Dar, sigur, nu puteam spune așa ceva. Ce se petrecea în casa mea nu era o poveste de spus la focul de tabără. Știam asta, iar ea știa că știu.

— Brenda, dacă ți-am provocat vreun necaz, îmi pare sincer rău.

— Duceți-vă de aici, domnule Noonan... Mike. Duceți-vă înapoi la Derry și rămâneți acolo măcar pentru o vreme. ăsta-i cel mai bun lucru pe care-l puteți face acum.

Am auzit literele alunecând pe frigider și m-am întors. De data asta chiar am văzut fructele și legumele formând cercul. Acesta a rămas deschis în partea de sus destul de mult ca literele să poată intra înăuntru. Apoi, o lămâie mică din plastic a astupat gaura și a completat cercul.

iâmăr,

au spus literele, apoi și-au inversat locul, alcătuind

rămâi.

Apoi, atât cercul, cât și literele s-au împrăștiat.

— Mike, *te rog*.

Doamna M. plângea.

— Înfirmarea lu' Royce are loc mâine. Toți locuitorii din TR care au un cuvânt de spus — bătrânii — or să fie acolo.

Da, sigur că vor fi. Bătrânii, acele mâini de oase care știau ce știau și care țineau totul numai pentru ei. Numai că unii dintre ei vorbiseră cu soția mea. Royce însuși vorbise cu ea. Acum, el era mort. La fel și ea.

— Ar fi mai bine dacă n-ați mai fi pe aici. O puteți lua, poate, cu dumneavoastră și pe tânăra aia. Pe ea și pe fetiță.

Puteam însă să fac asta? Cumva, nu credeam că pot. Credeam că ne vom afla toți trei pe TR până se încheiau conturile... și începeam să am o bănuială când avea să se întâmple asta. Venea furtuna. Poate chiar o tornadă.

— Brenda, mulțumesc că m-ai sunat. Și nu te las să pleci. Hai să spunem că asta-i doar o învoire, ce zici?

— Bine... cum vreți. O să vă gândiți măcar la ce v-am spus?

— Da. Între timp, eu n-aș spune nimănui că m-ai sunat, bine?

— Nu! a spus, părând șocată. Apoi: Da' o să știe. Bill și Yvette... Dickie Brooks de la garaj... bătrânul Anthony Weyland și Buddy Jellison și toți ălalți... o să știe. La revedere, domnule Noonan. Îmi pare rău. Pentru dumneavoastră și pentru soția dumneavoastră. Pentru sărmana de ea. Îmi pare atât de rău.

Apoi a închis.

Am ținut receptorul în mână multă vreme. Apoi, asemenea unui om într-un vis, l-am așezat la loc în furcă, am traversat camera și am luat ceasul fără ochi de pe perete. L-am aruncat în găleata de gunoi și-am coborât la lac să înot, amintindu-mi de povestea aia a lui W. F. Harvey, "Căldură de august", cea care se termină cu fraza: "Căldura-i destul de mare să-i fure mințile unui om."

Când nu aruncă oamenii cu pietre după mine, nu sunt un înotător rău, însă prima tură de la mal la plută și înapoi pe care am făcut-o a fost plină de mișcări ezitate și lipsite de ritm — urâte — fiindcă mă tot așteptam să se întindă ceva de pe fundul lacului și să mă prindă. Băiatul îneecat, poate. A doua tură a fost mai bine, iar când pornisem într-a treia mă bucuram deja de bățile viguroase ale inimii și de răceala mătăsoasă a apei mângâindu-mi corpul. Pe la jumătatea turei a patra, am urcat scările plutei și m-am prăbușit pe scândurile ei, simțindu-mă mai bine de când îi întâlнисem pe Devore și pe Rogette Whitmore în seara zilei de vineri. Încă eram în zonă și, pe deasupra, mai simțeam un val puternic de adrenalină năpădindu-mă. În starea aceasta, până și consternarea pe care o simțisem când îmi spusese doamna M. că renunță la a mă mai servi se afla în declin. Avea să se întoarcă atunci când toată tărășenia asta se va fi sfârșit; sigur c-o va face. Între timp, probabil că era mai bine că plecase.

Cineva-i tare furios pe mine. Aș putea avea un accident.

Chiar așa. S-ar putea tăia singură. Ar putea cădea pe scările de la pivniță. Ar putea avea chiar și o comoție cerebrală în timp ce traversează în fugă o parcare încinsă de soare.

M-am ridicat în picioare și m-am uitat la Sara de pe deal, estacada ieșind în față dincoace de malul abrupt, traversele coborând spre apă. Nu eram afară din apă decât de câteva minute, dar deja căldura lipicioasă se plia pe corpul meu, furându-mi vigoarea. Apa era nemișcată ca o oglindă. Puteam vedea casa reflectându-se în ea, iar în reflexie ferestrele Sarei erau niște ochi pânditori.

Mi-am spus că punctul focal al manifestărilor — epicentrul — foarte probabil că era Strada dintre adevărata Sara și imaginea ei îneecată. *Aici s-a întâmplat*, spusese Devore. Iar bătrânii? Majoritatea dintre ei știau exact ce știam și eu: că Royce Merrill fusese ucis. Și nu era oare posibil — nu era oare *probabil* — ca lucrul acela care-l omorâse pe el să vină printre ei atunci când vor ședea în strane sau când se vor reculege în

jurul mormântului? Că le va putea fura o parte din forță — vinovăția lor, amintirile lor, TR-nitatea lor — ca să-și încheie mai ușor conturile?

Eram foarte bucuros că John avea să fie mâine la rulotă, la fel și Romeo Bissonette, și George Kennedy, care devenea atât de comic după ce lua un pahar sau două la bord. Eram bucuros că urma să nu fim doar eu și Mattie și Ki când se adunau bătrânii să-și ia rămas bun de la Royce Merrill. Nu-mi mai păsa cine știe cât de ce li se întâmplase celor de la Sara and the Red-Top, și nici măcar cine îmi bântuia casa. Ce-mi doream era să trec de ziua de mâine și-mi doream ca Mattie și Ki să treacă de ziua de mâine. Urma să mâncăm înainte să înceapă să plouă și după aia să lăsăm prezisa furtună să vină. Mi-am spus că, dacă le vom putea face față acestora, viețile și viitorul nostru e posibil să se limpezească o dată cu vremea.

— Chiar așa să fie? am întrebat. Nu m-am așteptat la nici un răspuns — să vorbesc cu voce tare era un obicei pe care-l deprinsesem abia după venirea aici — dar, undeva în pădure la est de casă, o bufniță a țipăt. O singură dată, ca pentru a spune că *asa* era, treci de ziua de mâine și lucrurile se vor limpezi. Țipătul aproape că mi-a amintit de altceva, o asociere care era mult prea străvezie s-o pot conceptualiza. Am încercat o dată sau de două ori, dar singurul lucru care mi-a venit în gând a fost titlul unui minunat roman vechi: *Am auzit bufnița strigându-mă pe nume*¹.

M-am rostogolit într-o parte pe plută și am aterizat în apă, strângându-mi genunchii la piept aidoma unui copil sărind bombă. Am rămas sub apă cât de mult am putut, până ce aerul din plămâni a început să mi se pară că-i un lichid fierț și îmbuteliat, apoi am ieșit la suprafață. Am bătut apa pe loc vreo douăzeci și șapte de metri înainte să-mi recapăt răsuflarea, apoi mi-am fixat privirea asupra Doamnei Verzi și am pornit spre mal.

Am ieșit anevoie, am pornit pe traverse în sus, apoi m-am oprit și m-am întors la Stradă. Am rămas acolo pentru o clipă, adunându-mi curajul, apoi am mers spre locul unde mestecănul își arcuia grațios pânțele deasupra apei. Am apucat curbura aceea albă așa cum făcusem în seara zilei de vineri și m-am uitat în apă. Eram convins c-o să văd copilul, ochii lui morți uitându-se în sus la mine de pe fața lui maronie, buhăită, și că gura și gâtul mi se vor umple din nou cu gustul apei de lac: *ajutor mă-nec las-mă sus O dulce lisus las-mă sus*. Însă nu era nimic. Nici urmă de vreun copil mort, nici urmă de vreun baston *Boston Post* înfășurat în panglică, nici urmă de gust de apă sălcie în gură.

M-am întors și m-am uitat intens la fruntea cenușie a stâncii ieșind din covorul de frunze și plante moarte. Mi-am spus: *Acolo, chiar acolo*, însă acesta nu era decât un gând conștient și lipsit de spontaneitate, mintea mea care dădea glas unei amintiri. Mirosul de descompunere și convingerea că în acel loc se întâmplase ceva îngrozitor dispăruseră.

Când am ajuns înapoi în casă și m-am dus să-mi iau un suc, am descoperit că ușa frigiderului era goală și curată. Fiecare literă magnetică, fiecare fruct și fiecare legumă dispăruse. Nu le-am mai găsit niciodată de atunci. Poate că le-aș fi găsit, probabil că le-aș fi găsit, dacă ar mai fi fost timp de așa ceva, dar, în acea dimineață de luni, timpul aproape că expirase.

M-am îmbrăcat și apoi am sunat-o pe Mattie. Am discutat despre vii-

¹*I Heard the Owl Call My Name* (1973) — primul roman al scriitoarei americane Margaret Craven, scris la vârsta de 69 de ani.

toarea petrecere, despre cât era Ki de emoționată, despre cât era Mattie de agitată că trebuie să se întoarcă la lucru vineri — se temea că localnicii se vor purta urât cu ea, însă într-un fel ciudat, femeiesc, se temea și mai tare că aceștia vor fi *reci* cu ea, că o vor trata cu condescendență. Am discutat despre moștenire, și mi-am dat seama imediat că ea nu crede că așa ceva ar putea fi adevărat.

— Lance spunea că tatăl lui e genul de om care i-ar arăta o bucată de carne unui câine care moare de foame și apoi ar mânca-o el, a spus Mattie. Dar atâta vreme cât am iarăși unde lucra, n-o să mor de foame și la fel și Ki.

— Dar dacă într-adevăr *este* adevărat, banii...?

— Oh, dă-mi-dă-mi-dă-mi, a spus, râzând. Ce crezi că-s eu, nebună?

— Na. Apropo, ce se mai întâmplă cu oamenii din fligidolul lui Ki?

Mai scriu ceva nou?

— Ăsta-i cel mai ciudat lucru, a spus. Au dispărut.

— Oamenii din fligidol?

— Nu știu nimic de ei, da' literele magnetice pe care i le-ai dat tu cu siguranță au dispărut. Când am întrebat-o pe Ki ce a făcut cu ele, a început să plângă și a spus că le-a luat Allamagoosalum. A spus că el le-a mâncat în toiu noptii, când toată lumea dormea, fiindcă-i era foame.

— Allama-*cine*-salum?

— Allamagoosalum, a spus Mattie, părând amuzată într-un fel obosit. O altă moștenire micuță de la bunicul ei. E o formă alterată a cuvântului pe care-l folosea tribul Micmac pentru "omul negru" sau pentru "demon" — i-am căutat explicația în cărți, la bibliotecă. Kyra a avut multe coșmaruri cu demoni și cu wendigos și cu allamagoosalum în iarna și primăvara trecute.

— Ce bunicuț dulce-a mai fost și Devore, am spus afectat.

— Corect, un adevărat scump. Ki s-a simțit groaznic după ce și-a pierdut literele; de-abia am reușit s-o calmez până să vină mașina care o duce la ȘBV. Ki vrea să știe dacă o să vii la Ultimele Exersări vineri după-amiaza. Ea și cu prietenul ei Billy Turgeon o să interpreteze povestea copilului Moise.

— N-aș rata-o pentru nimic în lume, am spus..., dar sigur că am ratat-o. Am ratat-o cu toții.

— Ai vreo idee unde ar fi putut dispărea literele ei, Mike?

— Nu.

— Ale tale-s în regulă?

— Ale mele-s în bună regulă, dar, desigur, ale mele nu scriu niciodată nimic, am spus, uitându-mă la ușa goală a propriului meu fligidol. Pe frunte aveam broboane de transpirație. Le simțeam strecurându-se în sprâncene precum uleiul. — Ai... nu știu... ai simțit ceva?

— Vrei să spui dacă nu l-am auzit cumva pe hoțul cel rău de alfabet când s-a strecurat pe fereastră?

— Știi ce-am vrut să spun.

— Așa cred.

O pauză.

— Mi s-a părut că aud ceva azi noapte, bine? Pe la trei dimineața, mai exact. M-am ridicat din pat și am ieșit pe hol. Nu era nimic acolo. Dar... știi cât a fost de cald în ultima vreme?

— Da.

— Ei bine, nu și-n rulota mea, nu și-n noaptea trecută. Era frig ca-n congelator. Jur că aproape mi-am putut vedea respirația.

Am crezut-o. La urma urmei, eu *chiar* mi-o văzusem pe-a mea.

— Erau literele atunci pe ușa frigiderului?

— Nu știu. Nu am mers pe hol destul de mult să văd în bucătărie.

M-am uitat o dată scurt în jur și am mers înapoi în pat. Aproape că *am fugit* înapoi în pat. Uneori am impresia că-n pat sunt în siguranță, știi?

A râs cu nervozitate.

— E-o chestie copilărească. Plapuma e kryptonita omului negru. Doar că, la început, când am intrat sub așternuturi... nu știu... mi s-a părut că acolo e deja cineva. De parcă s-ar fi ascuns cineva sub pat și apoi... când m-am dus să verific holul... a urcat. Și nici nu cred că era vorba de cineva cu gânduri bune.

Dă-mi înapoi cartea de omorât timpul, am gândit și am tremurat.

— Cum? a întrebat Mattie tăios. Ce ai spus?

— Te-am întrebat cine crezi că a fost? Care a fost primul nume care ți-a venit în gând?

— Devore, a spus. *EL* Numai că nu era nimeni acolo.

O pauză.

— Îmi doresc să fi fost *tu* acolo.

— Și eu îmi doresc asta.

— Mă bucur. Mike, ai vreo explicație pentru toate astea? Fiindcă-i foarte înfricoșător.

— Cred că poate...

Pentru o secundă am fost pe punctul de a-i spune ce se întâmplase cu propriile mele litere. Dar dacă începeam acum să vorbesc, unde aveam să mă opresc? Și cât de multe lucruri puteam să mă aștept ca ea să creadă?

— ... poate că a luat chiar Ki literele. A umblat în somn și le-a azvârlit sub rulotă sau ceva. Crezi că e posibil așa ceva?

— Cred că-mi place chiar mai puțin ideea că a umblat Kyra în somn decât aceea că niște fantome cu răsuflări reci au luat literele de pe frigider, a spus Mattie.

— Culc-o în pat cu tine astă-noapte, am spus și am simțit gândul ei întorcându-se spre mine ca o săgeată: *Mai degrabă te-aș culca pe tine*.

Ce a spus ea, după o pauză scurtă, a fost:

— Treci pe aici astăzi?

— Nu cred, am spus.

Mânca iaurt cu aromă de fructe în tot acest timp, îl mânca puțin câte puțin.

— Ne întâlnim, însă, mâine. La petrecere.

— Sper să apucăm să mâncăm înainte să vină furtuna. Se zice că va fi cruntă.

— Sunt sigur c-o să apucăm.

— Și încă te mai gândești? Te întreb doar pentru că, atunci când am reușit în sfârșit să adorm la loc, te-am visat pe tine. Am visat că mă săru-tai.

— Încă mă mai gândesc, am spus. Mă gândesc din greu.

Dar, în realitate, nu-mi amintesc să mă fi gândit la ceva foarte tare în acea zi. Ce-mi amintesc e că am pătruns din ce în ce mai adânc în acea zonă pe care am explicat-o atât de strâmb. Când să se însereze, în pofida căldurii, am pornit într-o plimbare lungă — chiar până acolo unde Stradela Patruzeci și doi dă în șosea. Întorcându-mă, m-am oprit la marginea Pajiștii Tidwell, uitându-mă cum lumina părăsește cerul și ascultând tunetul bubuind undeva deasupra New Hampshire-ului. M-a încercat încă o dată sentimentul acela că realitatea e foarte subțire, nu doar aici, ci pretutindeni; că e foarte întinsă, precum pielea peste venele și țesuturile unui corp pe care nu-l putem cunoaște niciodată cu certitudine în viața asta. M-am uitat la copaci și am văzut brațe; m-am uitat la tufișuri și am văzut fețe. Fantome, spusese Mattie. Fantome cu răsuflări reci.

Până și timpul era subțire, mi se părea. Kyra și cu mine chiar fuseserăm la Bâlciul Fryeburg — la o variantă a lui, în orice caz; chiar vizitaserăm anul 1900. Iar la poalele pajiștii, the Red-Tops aproape că erau acum prezenți, așa cum fuseseră cândva, când locuiau în cabanele lor micuțe și curate. Aproape că puteam auzi sunetul chitarelor lor, murmurul vocilor și al râsetelor lor; aproape că puteam vedea strălucirile lanternelor lor și aproape că miroseam frigăruile lor din carne de porc și de vită. *"Spune-i, iubire, ți-amintești de mine?"* spunea unul dintre cântecele lor. *"Pai, nu-ți mai sunt iubită cum ți-am fost."*

Ceva a foșnit în tufișul din stânga mea. M-am întors într-acolo, așteptându-mă s-o văd pe Sara pășind afară din pădure îmbrăcată în rochia lui Mattie și încălțată în tenișii albi ai lui Mattie. În întunecime, aceștia vor părea aproape că plutesc singuri, până ce ea va ajunge lângă mine...

Nu era nimeni acolo, desigur. Fără îndoială că nu fusese decât Chuck Marmota, ducându-se acasă după o zi grea la birou. Eu, însă, nu mai voiam să mă aflu aici afară, urmărind cum lumina se scurge din zi și cum ceața se ridică din pământ. M-am întors spre casă.

În loc să intru în casă, când am ajuns, am pornit pe potecă spre studioul lui Jo, unde nu mai fusesem din noaptea când, visând, mi-am adus înapoi IBM-ul. Drumul îmi era luminat de sclipirile intermitente ale fulgerelor cauzate de căldură.

Aerul din studio era cald, dar nu stătut. Simțeam mirosul unei arome piperate care era de-a dreptul plăcută și m-am întrebat dacă sunt cumva unele dintre plantele lui Jo. Era un aparat de aer condiționat și aici, și acesta funcționa — l-am pornit și apoi n-am făcut decât să stau în fața lui pentru scurtă vreme. Atâta aer rece probabil că nu făcea bine corpului meu supraîncălzit, dar îi dădea o senzație minunată.

În alte privințe totuși nu mă simțeam la fel de minunat. M-am uitat în jur cu un sentiment crescând de ceva prea greu să fie doar tristețe; părea a fi disperare. Cred că era cauzată de contrastul dintre cât de puțin rămăsese din Jo în Sara Laughs și cât de mult din ea încă mai era aici. Mi-am închipuit căsnicia noastră ca un soi de casă de jucărie — și nu tocmai asta înseamnă, într-o mare parte, o căsnicie? să te joci de-a casa? — în care numai jumătate dintre lucruri au aderență. Au aderență din cauza unor magneți mici sau a unor cabluri ascunse. Cineva venise și ne ridicase casa de jucărie de un colț — cel mai ușor lucru din lume și cred că ar trebui să fiu recunoscător că nu se hotărâse cineva să-și ia avânt și să șuteze sărmana căsăluie până dincolo de nori. A ridicat-o doar de colțul acela, vedeți voi. Lucrurile mele își păstraseră aderența, dar tot ce-i aparținuse lui Jo alunecase...

Afară din casă și aici înăuntru.

— Jo? am întrebat și m-am așezat pe scaun.

N-am primit nici un răspuns. Nici un bubuit în perete. Nici o cioară sau bufniță care să țipe din pădure. M-am așezat mâna pe biroul ei, acolo unde fusese mașina de scris, și i-am mângâiat suprafața, adunând pe degete o patină de praf.

— Mi-e dor de tine, iubire, am spus și am început să plâng.

Când mi-au secăt lacrimile — din nou — mi-am șters fața cu poalele tricoului, așa cum face un copil mic, apoi m-am uitat doar prin jur. Pe biroul ei era fotografia aceea cu Sara Tidwell și pe perete era o fotografie de care nu-mi aminteam — aceasta din urmă era veche, în tonuri sepia și lemnoasă. În centrul ei se afla o cruce din lemn de mesteacăn de-un stat de om, într-un luminiș mic de pe-o pantă de lângă lac. Luminișul

pierise acum din geografia locului, cel mai probabil, fusese demult umplut de copaci.

M-am uitat la borcanele ei cu ierburi și cu secțiuni de ciuperci, la sertarele ei cu fișe, la bucățile ei de covoare persane. La covorul de iută verde de pe jos. La recipientul cu creioane de pe birou, creioanele pe care ea le atinsese și le folosise. Am ținut unul dintre ele cu vârful deasupra unei pagini albe de hârtie pentru o clipă sau două, dar nu s-a întâmplat nimic. Simțeam că există viață în cameră și simțeam că sunt privit... dar nu simțeam că sunt *ajutat*.

— Știu o parte din poveste, dar nu destul, am spus. Dintre toate lucrurile pe care nu le știu, poate cel mai important este cine a scris "ajută mattie" pe ușa frigiderului. Tu ai scris-o, Jo?

Nici un răspuns.

Am mai rămas locului o vreme — sperând împotriva oricărei speranțe, presupun — apoi m-am ridicat, am închis aparatul de aer condiționat, am stins becurile și m-am întors la casă, pășind în lumina blândă și bâlbâită a fulgerelor nefocalizate. Am șezut pe estacadă pentru puțin timp, privind în noapte. La un anumit moment, mi-am dat seama că scosesem bucata de panglică albastră din buzunar și că o treceam cu nervozitate printre degete, făcând căușe mici cât pentru o jumătate de fund de pisică. Să fi venit chiar din anul 1900? Ideea mi se părea absolut nebunească și, în același timp, absolut normală. Noaptea se întindea încinsă și tăcută. Mi-am închipuit bătrânii de pe tot cuprinsul TR-ului — poate chiar și în Motton și Harlow — pregătindu-și hainele de înmormântare pentru mâine. În rulota dublă de pe Wasp Hill Road, Ki ședea pe podea, urmărind la video caseta cu *Cartea junglei* — Baloo și Mowgli cântau "The Bare Necessities". Mattie stătea întinsă pe canapea cu picioarele sus, citind cel mai recent roman semnat Mary Higgins Clark și cântând o dată cu desenul animat. Amândouă purtau pijamale de vară, a lui Ki roz, a lui Mattie albă.

După scurtă vreme, le-am pierdut din simțuri; abilitatea aceasta a dispărut așa cum dispare uneori semnalul radio noaptea târziu. M-am dus în dormitorul din aripa de nord, m-am dezbrăcat și m-am târât până în capul patului meu nefăcut. Am adormit aproape instantaneu.

M-am trezit pe la miezul nopții simțind că-și trece cineva degetul încins în sus și-n jos pe mijlocul spatelui meu. M-am întors pe spate și, atunci când a fulgerat, am văzut că în pat la mine stătea o femeie. Era Sara Tidwell. Rânjea. În ochi nu avea pupile.

— O, dulceață, aproape că m-am întors, a șoptit ea în întuneric.

Am simțit că mă atingă din nou, dar când fulgerul a luminat încă o dată dormitorul, partea aceea de pat era goală.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Inspirația nu-i întotdeauna o chestiune legată de fantome care mișcă magneți pe ușile frigiderelor, iar în dimineața zilei de marți am avut o minunăție de străfulgerare. Mi-a venit atunci când mă bărbieream și nu mă preocupa altceva decât să nu uit cumva să cumpăr bere pentru petrecere. Și precum toate inspirațiile cele mai bune, a răsărit absolut de nicăieri.

M-am grăbit să ajung în sufragerie, nu tocmai fugind, ștergându-mi din mers spuma de ras de pe față. Am aruncat o privire furtivă la culegerea de rebusuri *Chestii grele* care zăcea peste manuscris. La asta mersesem prima dată să descifrez "du-te vertical nouăsprezece" și "du-te vertical nouăzeci și doi". E adevărat că nu era un punct de pornire

lipsit de logică, dar ce avea de-a face *Chestii grele* cu TR-90? O cumpărasem de la librăria Mr Paperback din Derry și, din cele aproximativ treizeci de rebusuri pe care le rezolvasem, toate în afară de șase le rezolvasem până acum în Derry. Nici nu mă puteam aștepta ca fantomele de pe TR să arate vreun interes pentru culegerea mea de rebusuri de la Derry. Cartea de telefon, pe de altă parte...

Am înșfăcat-o de pe masa din sufragerie. Chiar dacă acoperea întreaga parte sudică a Districtului Castle — Motton, Harlow și Kashwakamak, la fel ca și TR-ul — era destul de subțire. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific paginile albe să văd dacă *erau* măcar nouăzeci și două. Erau. Cei cu *Y* și *Z* se terminau la pagina nouăzeci și șapte.

— Asta era răspunsul. Trebuia să fie.

— M-am prins, nu-i așa? l-am întrebat pe Bunter. Aicea-i.

Nimic. Nici măcar un clinchet din partea clopoțelului.

— Să te fut — ce știe un cap împăiat de elan despre o carte de telefon?

Du-te vertical nouăsprezece. Am întors la pagina nouăsprezece, acolo unde litera *F* era corect scoasă în evidență. Am început să-mi trec degetul în jos pe prima coloană și, făcând asta, emoțiile nerăbdării mi-au dispărut. Al nouăsprezecelea nume de pe pagină era Harold Failles. Nu-mi spunea nimic. Mai erau și niște Felton-i și Fenner-i, un Filkersham și mai mulți Finney, șase Flaherty și mai mulți Fosse-i decât ai putea aduna într-o biserică. Ultimul nume de pe pagină era Framingham. Nici asta nu-mi spunea nimic, dar...

Framingham, Kenneth P.

M-am holbat la asta pentru o clipă. Începea să răsară o idee. Nu avea nimic de-a face cu mesajele de pe ușa frigiderului.

Nu vezi ce crezi că vezi, mi-am spus. *Asta-i ca atunci când cumperi un Buick albastru...*

— Vezi Buick-uri albastre peste tot, am spus. Aproape că trebuie să-ți croiești drum printre ele.

Dar îmi tremurau mâinile când am întors la pagina nouăzeci și doi.

Aici se aflau cei cu *T* din sudul Districtului Castle, împreună cu câțiva cu *U* ca Alton Ubeck și Catherine Udell, doar pentru diversitate. Nu m-am obosit să văd care e al nouăzeci și doilea de pe pagină; cartea de telefon nu era, la urma urmei, cheia rebusurilor magnetice. Mi-a sugerat totuși ceva de-o importanță copleșitoare. Am închis cartea, am ținut-o doar în mână pentru o clipă (pe copertă, oameni fericiți, cu greble pentru cules afine), apoi am deschis la întâmplare, de data asta la cei cu *M*. Și, o dată ce știi ce cauți, îți sare direct în ochi.

Atâția de *K*!

O, erau Steven-i și John-i și Martha; era un Meserve, G., și un Mesier, V, și un Jayhouse, T. Și, totuși, din nou și din nou, am văzut inițiala *K* acolo unde oamenii își exersaseră dreptul de a nu-și lista numele mic. Erau cel puțin douăzeci de inițiale *K* numai la pagina cincizeci, și o altă duzină de inițiale *C*. Cât despre numele însele...

Erau doisprezece de Kenneth la această pagină aleasă aleatoriu din secțiunea *M*, incluzând și trei Kenneth Moore și doi Kenneth Munter. Erau patru de Catherine și două de Katherine. Era o Casey, o Kiana și o Kiefer.

— Sfinte Christoase, parcă ar fi precipitații radioactive, am șoptit.

Am frunzărit paginile, nevenindu-mi să cred ce vedeam și, totuși, văzându-le. Kenneth, Katherine și Keith erau peste tot. Am văzut și numele de Kimberly, Kim și Kym. Mai erau Cammie, Kia (da, și ne crezuserăm atât de originali), Kiah, Kendra, Kaela, Keil și Kyle. Kirby și Kirk. Era o femeie pe nume Kissy Bowden, și era un bărbat pe nume Kito

Rennie — Kito, același nume ca al unuia dintre oamenii din fligidolul lui Kyra. Și pretutindeni, depășind niște inițiale atât de frecvente ca *S* și *T* și *E*, erau acele inițiale *K*. Dansau toate în fața ochilor mei.

M-am întors să mă uit la ceas — nu voiam să-l fac pe John Storrow să aștepte la aeroport, Christoase, nu — și nu era nici un ceas pe perete. Sigur că nu era. Bătrânei Pisici Nebune îi zburaseră veghetorii în timpul unei manifestări metapsihice. Am articulat un râset puternic, măgăresc, care m-a speriat puțin — nu era râsetul unei persoane tocmai sănătoase la cap.

— Stăpânește-te, Mike, am spus. Inspiră adânc, fiule.

Am inspirat. Am ținut aerul în plămâni. I-am dat drumul. M-am uitat la ecranul digital al cuptorului cu microunde. Opt și un sfert. Aveam destul timp până la venirea lui John. M-am întors la cartea de telefon și am început s-o răsfoiesc cu viteză. Avusesem o a doua lovitură de inspirație — nu o străfulgerare copleșitoare ca prima, dar cu mult mai precisă, după cum s-a dovedit.

Maine-ul de vest e-o zonă relativ izolată — seamănă puțin cu ținutul deluros din sud — s-a înregistrat însă mereu o migrațiune restrânsă de oameni din alte părți ("câmpeni" e termenul pe care-l folosesc localnicii când se simt animați de dispreț) și, în ultimul sfert de veac, aceasta a devenit o zonă populară pentru bătrânii încă în putere ce vor să pescuiască și să facă schi, acum că au ieșit la pensie. Cartea de telefon te ajută destul de mult să-i separi pe nou veniți de localnicii vechi. Babicki-i, Paretti-i, O'Quindlan-i, Donahue-i, Smolnack-i, Dvorak-i, Blindermeier-i — toți sunt veniți de altundeva. Toți sunt câmpeni. Jalbert-i, Meserve-i, Pillsbury, Spruce-i, Therriault-i, Perrault-i, Stanchfield-i, Starbird-i, Dubay — toți sunt din Districtul Castle. Înțelegeți ce vă spun, nu-i așa? Când vezi o coloană întreagă de Bowie la pagina doisprezece, știi că oamenii ăștia sunt pe aici de destulă vreme să apuce să se relaxeze și să-și împrăștiie ca lumea genele lor de Bowie.

Erau puține inițiale *K* și nume cu *K* printre Paretti-i și Smolnack-i, dar numai puține. Concentrările masive erau toate legate de familiile care se aflau aici de destulă vreme să absoarbă atmosfera locului. Să inspire precipitațiile radioactive. Numai că nu era tocmai vorba de radiații, ci de...

Mi-am închipuit imediat o lespede funerară neagră, mai înaltă decât cel mai înalt copac de lângă lac, un monolit care-și arunca umbra peste jumătate din Districtul Castle. Imaginea aceasta era atât de limpede și atât de îngrozitoare, că mi-am acoperit ochii, lăsând cartea de telefon să cadă pe masă. M-am dat în spate de lângă ea, tremurând. Să-mi ascund ochii a părut din contră să limpezească și mai mult imaginea: o lespede atât de enormă, că ascundea vederii soarele; TR-90 zăcea la poalele ei asemenea unui buchet de flori de înmormântare sau a unui porumbel pentru jertfa ceremonială. Fiul Sarei Tidwell se înecase în lacul Dark Score... sau *fusesese* înecat în el. Însă ea lăsase urma trecerii lui prin viață. O memorializase. M-am întrebat dacă mai observase cineva din oraș ceea ce tocmai observasem eu. Nu mi se părea că asta era foarte posibil; când deschizi o carte de telefon, cel mai adesea cauți un nume distinct, nu citești pagini întregi rând cu rând. M-am întrebat dacă *Jo* observase lucrul ăsta — dacă știuse că aproape fiecare familie cu rădăcini în partea asta de lume își botezase, într-un fel sau altul, cel puțin un copil după numele fiului mort al Sarei Tidwell.

Jo nu fusese proastă. Mi-am spus că probabil observase.

M-am întors la baie, m-am săpunit din nou și am făcut încă un duș.

Când am terminat, m-am întors la telefon și am ridicat receptorul. Am format trei cifre, apoi m-am oprit, uitându-mă spre lac. Mattie și Ki se treziseră și erau în bucătărie, amândouă purtau șorțuri, amândouă debordau de nerăbdare. Urma să aibă loc o petrecere! Urmau să poarte haine de vară frumoase și noi, și muzica se va auzi de la combina audio cu CD a lui Mattie! Ki o ajuta pe Mattie să facă foile clocante pentru toltu' cu flăguțe și, cât timp se coceau foile, ele vor face salatele. Dacă o sunam pe Mattie și-i spuneam: *Fă-ți câteva bagaje, tu și cu Ki o să petreceți o săptămână la Disney World* cu mine, Mattie va crede că glumesc, apoi îmi va spune să mă grăbesc și să termin să mă îmbrac, ca să pot fi la aeroport când va ateriza avionul lui John. Dacă aș insista, mi-ar reaminti că Lindy Briggs îi oferise slujba înapoi, dar că oferta s-ar anula cât ai clipi dacă ea nu s-ar prezenta prompt la ora două în după-amiaza zilei de vineri la bibliotecă. Dacă aș continua să insist, mi-ar spune pur și simplu nu.

Fiindcă nu doar eu eram în zonă, nu? Nu eram eu singurul care simțea energia.

Am repus receptorul în furca-încărcător, apoi m-am dus înapoi în dormitorul din aripa de nord. Când terminam cu îmbrăcatul, cămașa mea cea nouă părea deja udă la subsuoară; era la fel de cald în dimineața aceea cum fusese și în ultima săptămână, poate chiar mai cald. Însă aveam suficient timp să ajung la aeroport. Niciodată nu avusesem mai puțin chef de ducă, dar aveam să merg. Mikey la datorie, ăsta eram eu. Mikey la blestemata aia de datorie.

John nu-mi comunicase numărul zborului cu care venea, dar, la Aeroportul Districtului Castle, asemenea informații de-abia dacă sunt necesare. Punctul acesta forfotitor de transport e format din trei hangare și un terminal care era înaintea stația de alimentare A — când lumina bate puternic pe partea de nord, ruginită, a micuței clădiri, încă mai poți vedea forma aceluia A cu aripi. Nu există pistă de decolare. Paza e asigurată de Lassie, bătrâna cățea rasa ciobănesc a lui Breck Pellerin, care-și petrece zilele prăbușită pe podeaua acoperită cu linoleum, ridicând o ureche spre tavan de fiecare dată când aterizează sau decolează câte un avion.

Mi-am vârât capul în biroul lui Pellerin și l-am întrebat dacă avionul de ora zece de la Boston vine la timp. A zis că vine, deși el spera ca amicu' pe care îl așteptam fie să-și ia zboru' pân' pe la mijlocu' după-amiezii, fie să rămână peste noapte. Vine vreme urâtă, pă bune, da. Venea ceva ce Breck Pellerin numea vreme *'le 'trică*. Știam bine la ce se referea, fiindcă, în sistemul meu nervos, electricitatea aceea părea că sosise deja.

M-am dus pe partea cu pista a terminalului și m-am așezat pe o bancă ce făcea reclamă la magazinul Cormier's Market (ZBOARĂ ÎN ALIMENTARA NOASTRĂ PENTRU CEA MAI BUNĂ CARNE DIN MAINE).

Soarele semăna cu un nasture argintiu îndesat pe versantul estic al unui cer alb și încins. Vreme de dureri de cap, ar fi numit-o mama mea, însă urma să se schimbe. Aveam să mă țin de speranța asta cât de tare puteam.

La zece și zece, am auzit un zumzet ca de viespe dinspre sud. La și un sfert, un soi de avion de jucărie a coborât dintre norii gri, s-a legănat pe pistă și-a venit să parcheze lângă terminal. Nu erau decât patru pasageri, iar John Storrow a fost primul care a coborât. Am zâmbit când l-am văzut. A trebuit să zâmbesc. Purta un tricou negru cu WE ARE THE CHAMPIONS scris pe piept și o pereche de pantaloni scurți kaki, care

scoteau la iveală o pereche perfectă de picioare de orășean: albe și osoase. Încerca să tragă după el atât o geantă frigorifică Styrofoam, cât și o servietă. Am apucat geanta frigorifică, poate cu cinci secunde înainte s-o scape, și am așezat-o sub braț.

— Mike! a strigat, ridicând o mână, cu palma îndreptată spre mine.

— John! am răspuns cam pe aceeași notă (*idem*, e cuvântul care-i vine imediat în minte unui împătimit de rebusuri) și i-am lovit palma cu a mea. Fața lui de-o frumusețe comună s-a despicat într-un zâmbet, iar eu am simțit o ușoară împunsătură de vinovăție. Mattie nu-și exprimase preferința pentru John — ba chiar invers, de fapt —, iar el nu-i rezolvase practic nici o problemă; asta o făcuse Devore însuși înainte să apuce John să facă măcar o mișcare în apărarea ei. Și, totuși, am simțit înțepătura aceea neplăcută.

— Haide, a spus el. Hai să ieșim din zăpușeala asta. Sper că ai aer condiționat în mașină!

— Absolut.

— Dar casetofon? Ai casetofon? Dacă da, o să-ți pun să asculți ceva ce-o să te facă să juișezi.

— Nu cred că am mai auzit vreodată cuvântul ăsta folosit într-o discuție, John.

Zâmbetul s-a arătat din nou, iar eu am observat că e plin de pistrii. Era ca băiatul șerifului Andy, Opie, ajuns barman.

— Sunt avocat. Eu folosesc în discuții cuvinte care nici măcar n-au fost inventate încă. Deci ai casetofon?

— Sigur că am.

Am arătat spre geanta frigorifică.

— Cotlete?

— Ba bine că nu. De la Peter Lauge's. Ția-s...

— ... cei mai buni din lume. Mi-ai spus asta.

Intrând în terminal, cineva a spus:

— Michael?

Era Romeo Bissonette, avocatul care avusese grijă de mine la depoziție. Într-o mână ținea o cutie înfășurată în hârtie albastră și legată cu o panglică albă. Lângă el, tocmai ridicându-se dintr-unul dintre scaunele acelea deșelate, se afla un tip înalt cu un ciuf de păr cărunt. Era îmbrăcat într-un costum maro, o cămașă albastră și o cravată de cow-boy, cu sigla unui club de golf încrustată pe inel. Semăna mai mult cu un fermier în ziua licitației decât cu un tip care te-ar face să te tăvălești pe jos de râs după ce lua la bord unu sau două pahare, însă nu aveam nici o îndoială că el era detectivul particular. A pășit peste câinele ciobănesc și mi-a strâns mâna.

— Sunt George Kennedy, domnule Noonan. Sunt încântat să vă cunosc. Soția mea a citit fiecare carte pe care ați scris-o până acum.

— Păi, mulțumește-i din partea mea.

— Așa voi face. Am una în mașină — o ediție cu coperte cartonate...

Părea timid, așa cum par foarte mulți când ajung la momentul când trebuie să ceară ceva.

— Mă-ntrebam dacă ați semna-o pentru ea când aveți timp.

— Aș fi încântat s-o fac, am spus. Chiar acum e mai bine, ca să nu uit mai apoi.

M-am întors spre Romeo.

— Mă bucur te văd, Romeo.

— Spune-mi Rommie, a zis el. Și eu mă bucur să te văd.

A întins cutia.

— George și cu mine am luat asta împreună. Ne-am gândit că meriți ceva frumos pentru că ai ajutat o domniță la ananghie.

Kennedy *chiar* semăna acum cu un bărbat care ar putea fi distractiv după câteva pahare. Genul acela de om care n-ar sta nici o clipă pe gânduri să sară pe cea mai apropiată masă, să-și facă fustă din fața de pe ea și apoi să danseze. M-am uitat la John, care mi-a răspuns cu ridicarea aceea din umeri care înseamnă hei, nu mă-ntreba pe *mine*.

Am desfăcut funda din satin, mi-am strecurat degetul sub banda scotch care ținea hârtia laolaltă apoi am ridicat privirea. L-am surprins pe Rommie Bissonette chiar când îl lovea cu cotul pe Kennedy. Acum râneau amândoi.

— Sper că nu-i ceva înăuntru care-o să sară la mine și să facă buga-buga, nu, băieți? am întrebat.

— Categorie, nu, a spus Rommie, însă rânetul i s-a lărgit.

Ei bine, putea fi la fel de șmecher ca și tipul de lângă el. Probabil. Am desfăcut ambalajul, am deschis cutia albă de dedesubt, am scos la iveală o bucată pătrată de bumbac, am îndepărtat-o. Zâmbisem în tot acest timp, dar acum am simțit zâmbetul încovrigându-se și dispărându-mi de pe buze. Am simțit ceva încolăcindu-se în sus și pe șira spinării și cred că am fost cât pe ce să scap cutia din mâini.

Era masca de oxigen pe care o ținuse Devore în poală când ne întâlnerăm pe Stradă, cea din care sorbise din când în când, în vreme ce el și cu Rogette țineau pasul cu mine, încercând să mă facă să rămân unde apa era adâncă, destul de mult încât să mă înec. Rommie Bissonette și George Kennedy mi-o aduseseră ca pe scalpul unui dușman răpus, iar eu trebuia să consider gestul *comic*...

— Mike? a întrebat Rommie neliniștit. Mike, te simți bine? N-a fost decât o glumă...

Am clipit și am observat că nu era deloc o mască de oxigen — pentru numele lui Dumnezeu, cum de putusem fi atât de prost? Pentru început, era mai mare ca masca lui Devore; apoi, era făcută dintr-un plastic opac, nu transparent. Era...

Am scos o tentativă de chicot. Bissonette părea incredibil de ușurat. La fel și Kennedy. John nu părea decât încurcat.

— Comic, am spus. Parcă ar fi o fofoloancă din plastic, nu?

Am scos dinăuntru măști micuțul microfon și l-am lăsat să se bălângănească. Se legăna înainte și înapoi la capătul firului, amintindu-mi de coada ceasului-pisică.

— Ce dracu-i asta? a întrebat John.

— Avocat de pe Park Avenue, i-a spus Rommie lui George, scoțând și mai tare în evidență accentul, așa că a sunat *Av 'ca dă pă Paa-aak Avăniu*. N-ai văz't niciodată așa ceva, nu, amice? Nu, dom'le, sigur că nu. — Apoi s-a întors la vorbirea normală, ceea ce a fost într-un fel o ușurare. Am trăit toată viața în Maine și, pentru mine, latura amuzantă a accentelor de yankei burlești s-a cam subțiat. — E o Stenomask. Stenograful care întocmea procesul verbal al depoziției lui Mike purta una de asta. Mike se tot uita la el...

— Mă scotea din minți, am spus. Închipuie-ți un boșorog care șede în colț și bodogănește în Masca lui Zorro.

— Gerry Bliss sperie o mulțime de oameni, a spus Kennedy. Vorbea pe-o voce joasă, huruită.

— El e ultimul de pe-aici care mai poartă așa ceva. Mai are vreo zece sau unsprezece în depozit. Știu, fiindcă de la el am cumpărat-o pe asta.

— Sper că ți-a luat pe ea mai mult decât valorează, am spus.

— Mi s-a părut că ar fi un suvenir frumos, a spus Rommie, dar pentru o clipă am crezut că ți-am dat cutia cu mâna retezată — urăsc când încurc în felul ăsta cutiile de cadou. Care-i treaba?

— A fost un iulie lung și încins, am spus. Să zicem că asta-i de vină.

Am apucat Stenomask-ul cu un deget de curea și l-am legănat.

— Mattie a spus să fim acolo până la unsprezece, ne-a comunicat John. O să bem bere și-o să aruncăm cu Frisbee-ul.

— Mă pricep să fac lucrurile astea destul de bine, a spus George Kennedy.

Afară, în parcare minusculă, George s-a dus la Altima sa prăfuită, a scotocit pe bancheta din spate, și a scos la iveală un exemplar muncit din *Bărbatul în cămașă roșie*.

— Frieda m-a făcut s-o aduc pe asta. Le are și pe alea noi, dar asta e preferata ei. Scuze pentru cum arată — a citit-o de vreo șase ori.

— Asta e și preferata mea, am spus, ceea ce era adevărat. Și-mi place să văd o carte cu mulți kilometri la bord.

Și asta era adevărat.

Am deschis cartea, m-am uitat aprobator la o pată de ciocolată demult uscată de pe supracopertă și apoi am scris: *Pentru Frieda Kennedy, al cărei soț mi-a dat o mână de ajutor. Mulțumesc că l-ai împărțit cu mine, și mulțumesc că m-ai citit, Mike Noonan.*

Aceasta a fost o dedicație lungă pentru mine — de obicei, scriu doar *Cele mai bune urări* sau *Mult noroc*, însă voiam să mă revanșez pentru expresia aceea îmboțită pe care mi-o citiseră pe față când deschisesem micuțul lor cadou surpriză. În vreme ce scriam, George m-a întrebat dacă nu lucrez la un nou roman.

— Nu, am spus. Am pus deocamdată bateriile la reîncărcat.

I-am dat cartea înapoi.

— N-o să-i placă Friedei să audă asta.

— Nu. Dar îl are între timp pe *Bărbatul în cămașă roșie*.

— Venim noi după voi, a spus Rommie și s-a auzit un tunet de departe, dinspre vest. Nu a fost mai puternic ca tunetele care se auziseră din vreme în vreme în ultima săptămână, însă acesta nu fusese un tunet uscat. Știam asta cu toții, și cu toții ne-am uitat în direcția aceea.

— Crezi c-o să apucăm să mâncăm înainte să vină furtuna? m-a întrebat George.

— Mda. Apucăm.

Am condus până la poarta parării și apoi m-am uitat la dreapta să văd dacă nu vine cumva vreo mașină. Făcând asta, l-am văzut pe John uitându-se gânditor la mine.

— Ce-i?

— Mattie a spus că *scrii*, atâta tot. S-a-ntors cartea cu curu' la tine sau ceva?

Prietenul meu din copilărie era la fel de vie ca întotdeauna, de fapt... Însă nu avea niciodată să fie terminată. Știam lucrul ăsta în dimineața aceasta la fel de bine cum știam că urma să vină ploaia. Băieții din beci se hotărâseră din cine știe ce motiv să și-l ia înapoi. Să-i întreb de ce, s-ar putea să nu fie o idee atât de bună — răspunsurile s-ar putea să fie neplăcute.

— Ceva. Nu-s sigur încă ce.

Am intrat pe autostradă, m-am uitat în oglinda retrovizoare și i-am văzut pe Rommie și pe George venind în urma noastră în micuța Altima a lui George. America a devenit o țară plină de oameni mari în mașini mici.

— Ce vrei să ascult? Dacă-i karaoke făcut de tine, mă lipsesc. Ultimul lucru din lume pe care vreau să-l aud ești tu cântând "Bubba Shot the Jukebox Last Night".

— Oh, e ceva mai bun decât asta, a spus. Cu mult mai bun.
Și-a deschis servieta, a scotocit prin ea și a scos o carcasă din plastic pentru casete audio. Banda dinăuntru era marcată cu 7-20-98 — ieri.

— Îmi place asta, a spus.

S-a aplecat în față, a deschis radioul, apoi a introdus caseta în aparat.

Speram să-mi fi luat porția de surprize neplăcute pentru acea dimineață, însă mă înșelam.

— Scuze, trebuia doar să mai scap de un telefon, a spus John din difuzoarele Chevy-ului meu pe vocea lui cea mai caldă, cea mai avocățască. Aș fi pariat un milion de dolari că picioarele lui osoase nu erau la vedere când fusese înregistrată caseta asta.

S-a auzit un râset, în același timp hârșăit și spart. Mi s-a strâns stomacul la auzul lui. Mi-am amintit de ea cum o văzusem prima dată, stând afară, în fața Barului Apusului de Soare, purtând pantaloni scurți negri peste un costum de baie negru, întreg. Stând acolo și semănând cu un refugiat dintr-un iad al dietelor severe.

— Vrei să spui că trebuia să-ți pornești aparatul de înregistrat, a spus, iar eu mi-am amintit cum mi se păruse că-și schimbă culoarea apa când îmi aplicase ea lovitura aceea serioasă în spatele capului. Dintr-un portocaliu-deschis într-un stacojiu-întunecat. Și apoi începusem să înghit apa lacului. — Nu face nimic. Înregistrează tot ce vrei.

John s-a întins brusc și a scos caseta.

— Nu e nevoie să auzi asta, a spus. Nu are substanță. Am crezut c-o să te dea pe spate s-o auzi pălăvrăgind, dar... omule, arăți groaznic. Vrei să conduc eu? Ești alb ca o bucată blestemată de var.

— Pot conduce, am spus. Dă-i drumul, pune caseta. După aceea o să-ți povestesc despre o mică aventură pe care am avut-o în seara de vineri... dar o s-o păstrezi doar pentru tine. Ei nu trebuie să știe — mi-am aruncat degetul mare peste umăr spre Altimă — și nici Mattie nu trebuie să știe. Mai cu seamă Mattie.

S-a întins după casetă, apoi a ezitat.

— Ești sigur?

— Mda. De vină a fost doar că am auzit-o vorbind așa din senin. Tonul vocii ei. Christoase, e bună înregistrarea.

— Doar ce-i mai bun pentru firma Avery, McLain și Bernstein. Avem protocoale foarte stricte despre ce putem înregistra, că tot veni vorba. Asta dacă te întrebai cumva.

— Nu mă întrebam. Îmi închipui că oricum nici una nu e admisă ca probă la proces, nu?

— În unele cazuri rare e posibil ca judecătorul să accepte o înregistrare audio, dar nu din cauza asta procedăm așa. O astfel de casetă i-a salvat viața unui bărbat în urmă cu patru ani, cam pe arunci când m-am alăturat eu firmei. Tipul se află acum în Programul de Protecție a Martorilor.

— Să ascultăm.

S-a aplecat înainte și a apăsă butonul.

John: "Cum e-n deșert, doamnă Whitmore?"

Whitmore: "Cald."

John: "Se desfășoară bine aranjamentele? Știu cât pot fi de dificile astfel de momente..."

Whitmore: "Știți foarte puțin, domnule avocat, ascultați la mine. Putem să terminăm cu prostiile?"

John: "Conșiderați că am terminat."

Whitmore: "Ați transmis condițiile testamentare ale domnului Devore nurerii sale?"

John: "Da, doamnă."

Whitmore: "Răspunsul ei?"

John: "Nu am nici unul de transmis. S-ar putea să am după ce va fi validat testamentul domnului Devore. Dar sigur știți că astfel de codicile sunt rareori acceptate ca parte de dosar juridic."

Whitmore: "Ei bine, dacă domnița aia pleacă din oraș, mai vedem noi, nu-i așa?"

John: "Presupun că așa e."

Whitmore: "Pe când petrecerea de victorie?"

John: "Mă scuzați?"

Whitmore: "O, haide. Am șaiszeci de întâlniri astăzi, plus un șef de îngropat mâine. Te duci acolo să sărbătorești cu ea și cu fiica ei, nu-i așa? Știai că l-a invitat și pe scriitor? Amicu' ei de tăvăleală?"

John s-a întors spre mine plin de veselie.

— Ai auzit cât pare de nervoasă? Încearcă să se ascundă, dar nu poate. O mănâncă pe dinăuntru!

De-abia dacă l-am auzit. Mă aflam în zonă, alături de ceea ce spunea ea

(scriitorul amicu ei de tăvăleala)

și de ceea ce era *dincolo* de ce spunea ea. O nuanță din spatele cuvintelor. *Vrem doar să vedem cât de mult poți înota*, strigase ea către mine.

John: "Nu cred că ceea ce facem eu sau prietenii lui Mattie vă privește, doamnă Whitmore. Pot să vă sugerez respectuos să chefuiți cu prietenii dumneavoastră și s-o lăsați pe Mattie Devore să chefulască alături de ai..."

Whitmore: "Transmite-i lui un mesaj."

Mie. Vorbea despre mine. Apoi mi-am dat seama că era ceva chiar mai personal decât atât — vorbea *cu* mine. Poate că fizic era de cealaltă parte a țării, dar vocea și spiritul ei pizmaș erau chiar aici în mașină cu noi.

Și testamentul lui Max Devore. Nu porcăria aia lipsită de sens pe care o așezaseră avocații lui pe hârtie, ci *testamentul*¹ lui. Bastardul ăla bătrân era la fel de mort ca și Damocles, dar da, în mod sigur încă mai căuta să câștige custodia.

John: "Cui să-i transmit un mesaj, doamnă Whitmore?"

Whitmore: "Spune-i că nu a răspuns însă întrebării domnului Devore."

John: "La ce întrebare vă referiți?"

Te sugerează pizda ei?

Whitmore: "Întreabă-l. O să știe."

John: "Dacă vă referiți la Mike Noonan, îl puteți întreba chiar dumneavoastră. O să-l întâlniți în toamna asta la Curtea de Autentificare a Districtului Castle."

Whitmore: "Nu prea cred. Testamentul domnului Devore a fost întocmit și parafat aici."

¹În englezi, "testament" (will) are aceeași grafie cu "voință".

John: "Chiar și așa, va fi validat în Maine, acolo unde a murit. Sunt convins de asta. Și când o să pleci data viitoare din Districtul Castle, Rogette, o s-o faci posedând mai multe cunoștințe privitoare la procesul legislativ."

Pentru prima dată, părea furioasă, vocea ei ajungând la un croncănit subțire.

Whitmore: "Dacă crezi..."

John: "Nu cred. Știu. La revedere, doamnă Whitmore."

Whitmore: "Ai face bine să te ții departe de..."

S-a auzit un clic, zumzetul tonului, apoi o voce de robot spunând:

— Nouă patruzeci A.M.... ora Americii... douăsprezece.

John a apăsat EJECT, și-a luat caseta și a depozitat-o la loc în servietă.

— I-am închis în nas.

Părea că e un om care-ți povestește despre prima lui sărire cu parașuta.

— Chiar am făcut-o. Era nervoasă, nu-i așa? N-ai spune că era grav scoasă din minți?

— Mda.

Asta era ceea ce voia să audă, dar nu era și ceea ce credeam eu cu adevărat. Scoasă din minți, da. *Grav* scoasă din minți? Poate că nu. Fiindcă nu locul și starea mentală a lui Mattie o interesaseră pe ea; Rogette sunase să vorbească cu mine. Să-mi spună că se gândește la mine. Să-mi trezească amintiri despre cum e să bați apa pe loc în vreme ce-ți curge sângele în valuri de la spatele capului. Să mă sperie. Și reușise.

— Care era întrebarea la care n-ai răspuns? m-a întrebat John.

— Nu știu la ce se referea, am spus, dar *știu* să-ți spun de ce m-am albit puțin auzindu-i vocea. Asta dacă poți fi discret și dacă vrei să asculți.

— Avem de făcut treizeci de kilometri; spune-mi.

I-am povestit despre cele întâmplare vineri seara. Nu am îngreunat versiunea aceasta cu viziunile și cu fenomenele supranaturale prin care trecusem; nu era decât Michael Noonan care ieșise să se plimbe pe Stradă la apus. Stăteam lângă un mestecăn care atârna deasupra apei, urmărind soarele roșiatăc întrând după munți, când veniseră ei în spatele meu. De la momentul în care Devore se avântase asupra mea cu scaunul său cu roțile și până la punctul când am ajuns înapoi pe pământ întreg, am păstrat în mare parte adevărul.

Când am terminat, John a rămas la început într-o tăcere perfectă. Aceasta era o dovadă a cât de pe nepregătite îl luasem; în condiții normale era o meliță la fel de mare ca și Ki.

— Ei bine? am întrebat. Comentarii? Întrebări?

— Ridică-ți părul să pot vedea în spatele urechii.

Am făcut ce-mi ceruse, scoțând la iveală un plasture Band-Aid și o umflătură mare. John s-a aplecat spre mine să o studieze ca un puști observând cicatricile de război ale prietenului său, în timpul recreației.

— Sfinte păzește, a spus într-un sfârșit.

A fost rândul meu să nu spun nimic.

— Puțoi ai bătrâni au încercat să te înece.

N-am spus nimic.

— Au încercat să te înece pentru că o ajutai pe Mattie.

Acum *chiar* nu am spus nimic.

— Și nu ai depus nici o plângere?
— Am avut de gând, am spus, dar mi-am dat seama apoi că voi părea doar un nemernic plângăcios. Și un mincinos, cel mai probabil.
— Cât de mult crezi că știe Osgood despre asta?
— Despre faptul că au încercat să mă înece? Nimic. El nu-i decât un mesager.

Încă o porție din tăcerea aceea neobișnuită din partea lui John. După câteva secunde, a întins mâna și a atins umflătura din spatele capului meu.

— Au!

— Scuze.

O pauză.

— Iisuse. După aia s-a dus înapoi la Warrington și-a tras cuiul. Iisuse. Michael, n-aș fi pus niciodată caseta aia dacă aș fi știut că...

— Nu face nimic. Dar să nu-ți treacă vreodată prin gând să-i povestești lui Mattie. Doar nu port degeaba părul în felul ăsta peste ureche.

— Crezi că o să-i povestești *vreodată*!

— Poate. Într-o zi, când el va fi mort de destul de mult timp să putem râde că am înotat cu hainele pe mine.

— S-ar putea să treacă o vreme, a spus.

— Mda. S-ar putea.

Ne-am continuat drumul în tăcere. Îl simțeam pe John încercând să găsească un fel de-a readuce zilei veselia, și l-am iubit pentru asta. S-a aplecat înainte, a deschis radioul și a găsit ceva zgomotos și zbuciumat de Guns 'n Roses: bun venit în junglă, iubire, ne distrăm și ne jucăm.

— Petrecem până ne vine rău, a spus. Corect?

Am surâs. Nu a fost ușor, cu sunetul vocii bătrânei aceleia încă stând agățat de mine ca un scaiet, dar am reușit.

— Dacă insiști, am spus.

— Insist, a spus. Cu siguranță.

— John, ești un tip cumsecade pentru un avocat.

— Și tu ești unul cumsecade pentru un scriitor.

De data aceasta, surâsul de pe fața mea mi s-a părut mai natural și s-a păstrat mai multă vreme. Am trecut de semnul pe care scria TR-90 și, făcând asta, soarele a străbătut prin negură și a inundat ziua în lumină. A părut o prevestire a vremurilor bune ce urmau, asta până să mă uit spre vest. În partea aceea, negri în lumina soarelui, am văzut norii de furtună adunându-se deasupra creștelor lui White Mountain.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

Pentru bărbați, cred, dragostea e formată din părți egale de poftă carnală și mirare. Mirarea o înțeleg femeile. Pofta carnală cred doar că o înțeleg. Foarte puține — poate una din douăzeci — au vreo idee despre ce înseamnă ea cu adevărat sau despre cât de adânc e înrădăcinată. Probabil că e mai bine așa, pentru liniștea somnului și a sufletului lor. Iar eu nu vorbesc despre pofta carnală a satirilor sau a violatorilor sau a molestatorilor; vorbesc despre pofta carnală a vânzătorilor de încălțăminte și a directorilor de licee.

Ca să nu mai pomenesc de scriitori și avocați.

Am intrat în curtea lui Mattie la unsprezece fără zece minute și, parcându-mi Chevy-ul lângă Jeepul ei mâncat de rugină, ușa rulotei s-a deschis și Mattie a apărut pe treapta de sus. Mi-am înghițit respirația și, lângă mine, l-am auzit pe John înghițind-o și el pe-a lui.

Era fără îndoială cea mai frumoasă tânără pe care o văzusem

vreodată în viața mea, cum stătea acolo în pantaloni scurți trandafirii și într-o bluză asortată. Pantalonii nu erau atât de scurți să fie curviștini (cuvântul mamei mele), dar erau destul de scurți să fie provocatori. Bluza era susținută de două bretele petrecute peste umeri și lăsa vederii destulă piele bronzată să te facă să visezi cu ochii deschiși. Părul îi cădea peste umeri. Zâmbea și făcea din mână. Mi-am spus: *A reușit — du-o în salonul clubului country chiar acum, îmbrăcată chiar așa cum e, și le va închide gura tuturor.*

— O, Doamne, a spus John. În voce i se citea o soi de tânjire consternată. — Doar asta și o pungă de cartofi prăjiți.

— Mda, am spus. Bagă-ți ochii înapoi în cap, flăcăule.

Am schițat un gest cu mâinile făcute căuș care simboliza tocmai acțiunea aceasta. George, între timp, își oprise Altima lângă noi.

— Haide, am spus, deschizând portiera. E timpul să petrecem.

— Nu pot s-o ating, Mike, a spus John. O să mă topesc.

— Haide, nătângule.

Mattie a coborât scările, trecând pe lângă ghiveciul în care era plantată roșia. Ki era în spatele ei, îmbrăcată într-o ținută asemănătoare cu a mamei ei, doar că într-o nuanță de verde-închis. Era iarăși rușinoasă, am observat; se ținea cu o mână de piciorul lui Mattie și avea degetul mare de la cealaltă, în gură.

— Au sosit băieții! Au sosit băieții! a strigat Mattie, râzând, și s-a aruncat în brațele mele. M-a îmbrățișat strâns și m-a sărutat la colțul gurii. I-am răspuns la îmbrățișare și am sărutat-o pe obraz. Apoi a trecut la John, a citit mesajul de pe tricoul lui, și-a lovit palmele ca într-un aplaudat și apoi l-a îmbrățișat. Acesta i-a răspuns cu o îmbrățișare destul de serioasă pentru unul care se temea să nu se topească, mi-am spus, ridicând-o de pe pământ și rotind-o prin aer, în vreme ce ea se ținea agățată de gâtul lui și râdea.

— Domniță bogată, domniță bogată, domniță bogată! a scandat John, apoi a așezat-o la loc pe tălpile din plută ale papucilor ei albi.

— Domniță liberă, domniță liberă, domniță liberă! a scandat ea în răspuns. La dracu' cu bogăția!

Înainte ca el să poată răspunde, ea l-a sărutat apăsător pe gură. Brațele lui s-au ridicat s-o prindă de mijloc, însă ea s-a dat în spate înainte s-o poată apuca. S-a întors spre Rommie și George, care stăteau umăr lângă umăr și semănau cu niște tipi dornici să-ți dea explicații amănunțite despre preceptele Bisericii Mormonilor.

Am făcut un pas înainte, dorind să fac prezentările, dar mi-a luat-o John înainte, unul dintre brațele lui reușind să-și îndeplinească în cele din urmă misiunea — i-a încercuit mijlocul, conducând-o în față către cei doi bărbați.

Între timp, o mână micuță s-a strecurat într-a mea. M-am uitat în jos și am văzut-o pe Ki uitându-se în sus la mine. Fața ei era gravă și palidă și la fel de frumoasă în fiecare detaliu ca a mamei sale. Părul ei blond, proaspăt spălat și strălucitor, era prins la spate cu o bucată de catifea.

— Cre' că oamenii din fligidol nu mă plac acum, a spus ea. Râsetul și nonșalanța ei dispăruseră, cel puțin pentru moment. Părea pe punctul de a plânge. — Toate litelele mele s-au dus pa-pa.

Am ridicat-o și am așezat-o în leagănul brațului meu, așa cum făcusem în ziua în care o văzusem umblând în mijlocul lui Route 68 în costum de baie. Am sărutat-o pe frunte și apoi pe vârful nasului. Pielea ei era o mătase perfectă.

— Știi că s-au dus, am spus. O să-ți cumpăr altele.

— Plomiți?

Ochii ei albaștri-închis s-au uitat îndoielnic țintă la mine.

— Promit. Și o să te învăț cuvinte deosebite ca "zigot" și "spongios".
Știi o mulțime de cuvinte deosebite.

— Câte?

— O sută optzeci.

Tunetul a huruit în vest. N-a părut puternic, însă, cumva, era mai concentrat. Ochiul lui Ki s-a îndreptat într-acolo, apoi s-au întors la mine.

— Mi-e frică, Mike.

— Frică? De ce?

— De nu știu ce. De tanti în lochia lui Mattie. De bălbații pe cale i-am văzut.

Apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Uite că vine mami.

Am auzit o mulțime de actrițe debitând replica *Nu în fața copiilor* pe exact același ton. Kyra s-a răsucit în cercul protector al brațelor mele.

— Lasă-mă jos.

Am așezat-o. Mattie, John, Rommie și George au venit lângă noi. Ki a fugit la Mattie, care a ridicat-o și apoi ne-a aruncat o privire ca un general supraveghindu-și trupele.

— Ai adus berea? m-a întrebat.

— Da, doamnă. O ladă de Bud și o duzină de sucuri de tot soiul. Plus limonade.

— Minunat. Domnule Kennedy..

— George, doamnă.

— George, atunci. Și dacă-mi mai spui încă o dată doamnă, o să te pocnesc în nas. Sunt Mattie. Vrei să mergi până la magazinul general Lakeview — a arătat cu degetul spre magazinul de pe Route 68, aflat la vreo opt sute de metri distanță de noi — și să cumperi niște gheață?

— Sigur că da.

— Domnul Bissonette...

— Rommie.

— În spatele rulotei e-o grădină mică, Rommie. Poți găsi vreo două lăptuci frumoase?

— Cred că mă descurc.

— John, hai să punem carnea în frigider. Cât despre tine, Michael... A arătat spre grătar.

— Cărbunii sunt d-ăia care se aprind singuri — aruncă doar un chibrit între ei și dă-te mai departe. Fă-ți datoria.

— Cum ziceți, bună doamnă, am spus, și m-am lăsat în genunchi în fața ei. Gestul ăsta a scos într-un sfârșit un chicot de la Ki.

Râzând, Mattie m-a luat de mână și m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Haide, sir Galahad, a spus. O să plouă. Vreau să fiu la adăpost în casă și prea sătulă să mai pot sări atunci când o să înceapă.

La oraș, toate petrecerile încep cu salutări la ușă, cu strângerea hainelor și cu acele ciudate sărutări de la distanță (când a început, mai exact, bizareria *asta* socială?). La țară, acestea încep cu diverse îndatoriri. Aduci, cari, scormonești după diverse lucruri, cum ar fi cleștii pentru grătar și mănușile pentru gătit. Gazda pune doi bărbați să miște din loc masa pentru picnic, apoi se hotărăște că a fost de fapt mai bine acolo de unde o luaseră și-i roagă s-o pună la loc. Și, la un moment dat, descoperi că te distrezi.

Am pus cărbuni unul peste altul până ce au început să semene cu piramida de pe săculeț, apoi i-am atins cu flacăra de la un chibrit. S-au aprins destul de satisfăcător și m-am dat în spate, ștergându-mă cu

antebrațul la frunte. Poate că urma să vină răcoarea și aerul curat, dar cu siguranță acestea nu erau încă destul de aproape. Soarele răzbătuse printre nori și lumina zilei trecuse de la fadă la orbitoare, și totuși înspre vest continuau să se adune nori de furtună, negri și netezi ca satinul. Parcă i s-ar fi spart o venă a nopții în cerul de acolo.

— Mike?

M-am uitat în spate la Kyra.

— Ce e, iubire?

— O să ai glijă de mine?

— Da, am spus, absolut fără nici o ezitare.

Preț de o clipă, ceva în legătură cu răspunsul meu — poate doar viteza cu care a venit — a părut s-o neliniștească pe fetiță. Apoi a zâmbit.

— Bine, a spus. Uite că vine omu' cu gheața!

George se întorcea de la magazin. A parcat mașina și a coborât.

M-am dus într-acolo cu Kyra, ea ținându-mă de mână și legănând-o posesivă înainte și înapoi. Rommie a venit cu noi, jonglând în mâini trei căpățâni de lăptuci — nu mi se părea că-i o amenințare prea mare pentru tipul pe care-l urmărise Ki cu fascinație în parc, sâmbătă seara.

George a deschis portiera din spate a Altimei și a scos două pungi cu gheață.

— Magazinul era închis, a spus. Semnul spunea REDESCHIDEM LA 17. Mi s-a părut că-i cam mult să aștept până atunci, așa că am luat gheața și am vârat banii prin deschizătura pentru poștă.

Închiseseră pentru înmormântarea lui Royce Merrill, desigur. Renunțaseră la aproape o zi întreagă de vânzări în plin sezon turistic numai ca să-l conducă pe bătrân pe ultimul drum. Era într-un fel un gest emoționat. Mi s-a părut că e în același timp și un gest înfricoșător.

— Pot să duc niște gheață? a întrebat Kyra.

— Cred că da, dar să nu te apuce tremuriciul, a spus George și a așezat cu grijă o pungă de două kilograme cu gheață în brațele îndreptate înainte ale lui Ki.

— Tlemuliciu', a spus Kyra, chicotind. A pornit spre rulotă tocmai atunci când Mattie ieșea afară. John era în spatele ei și se uita la ea cu ochii unui câine de vânătoare împușcat în viscere. — Mami, uite! M-a apucat tlemuliciu'!

Am luat eu cealaltă pungă.

— Știu că-i afară lada cu gheață, dar nu o țin cumva închisă cu lacătul?

— Sunt prieten bun cu cele mai multe lacăte, a spus George.

— Oh. Înțeleg.

— Mike! Prinde!

John mi-a aruncat un Frisbee roșu. Acesta a plutit către mine, dar prea sus. Am sărit după el, l-am prins și, dintr-o dată, Devore mi-a apărut iarăși în gând: *Ce-ai pățit, Rogette? Niciodată n-ai aruncat ca o fată. Dă în el!*

M-am uitat în jos și am văzut-o pe Ki uitându-se în sus.

— Nu te gândi la lucluli triste, a spus.

I-am zâmbit, apoi i-am aruncat Frisbee-ul.

— Bine, fără lucruri triste. Haide, scumpete. Aruncă-l lui mami. Hai să vedem dacă poți.

Mi-a zâmbit înapoi, s-a întors și a executat o aruncare rapidă, perfectă către mama ei — aruncarea a fost atât de viguroasă, că Mattie aproape n-a fost în stare să-l prindă. Indiferent de ce altceva mai era Kyra Devore, era campioană în devenire la Frisbee.

Mattie i-a aruncat Frisbee-ul lui George, care s-a întors, poalele ab-

surdului său veston maroniu fluturând, și l-a prins expert cu spatele. Mattie a râs și a aplaudat, tivul bluzei flirtând cu buricul ei.

— Te dai în spectacol! a strigat John de pe scări.

— Gelozia-i un sentiment atât de urât, i-a spus George lui Rommie Bissonette, și i-a aruncat Frisbee-ul. Rommie i l-a proiectat înapoi lui John, dar a făcut o burtă mare și s-a izbit sec de peretele rulotei. În timp ce se grăbea John pe scări în jos să-l prindă, Mattie s-a întors spre mine.

— Combina muzicală e pe măsuta pentru cafea din sufragerie, lângă un teanc de CD-uri. Majoritatea dintre ele sunt cam vechi, dar cel puțin sunt cu muzică. Vrei să le aduci afară?

— Sigur.

Am intrat în rulotă, unde era cald în pofida ventilatoarelor montate strategic, care făceau ore suplimentare. M-am uitat la mobila sumbră, de serie, și la încercarea destul de nobilă a lui Mattie de a-i conferi o anumită personalitate: reproducerea aceea după van Gogh care ar fi trebuit să pară nelalocul ei în chicinetă, dar nu părea, stampa lui Edward Hopper, *Vulturii de noapte*, de deasupra sofalei, perdelele vopsite în fâșii care ar fi făcut-o pe Jo să râdă. Există o temeritate aici, care m-a făcut din nou să-mi pară rău pentru ea și să fiu iarăși furios pe Max Devore. Mort sau în viață, voiam să-i trag un șut în fund.

M-am dus în sufragerie și am văzut noul roman de Mary Higgins Clark pe măsuta de la capătul sofalei, cu semnul de carte care ieșea dintre paginile lui. Zăcând lângă el într-un mic morman erau câteva bentițe de prins părul pentru fete — ceva mi se părea familiar la ele, deși nu-mi aminteam să o fi văzut pe Ki purtând vreodată așa ceva. Am rămas acolo încă o clipă, încruntându-mă, apoi am apucat combina muzicală și CD-urile și am ieșit afară.

— Hei, băieți, am spus. Ce mai așteptați, să pornească distracția.

Până să danseze ea, am fost bine. Nu știu dacă are vreo importanță pentru voi, dar pentru mine are. N-am avut nimic până să danseze. După aceea, am fost pierdut.

Am mers cu Frisbee-ul în spatele casei, în parte pentru a nu scoate din sărite vreun localnic pornit spre înmormântare cu gălăgia și buna noastră dispoziție, în mare parte pentru că spatele casei lui Mattie era un loc de joacă mai bun — pământ drept și iarbă joasă. După vreo două prinderi eșuate, Mattie și-a aruncat pantofii de dans, s-a avântat desculță în casă și a ieșit încălțată în teniși. După asta, s-a descurcat mult mai bine.

Am aruncat Frisbee-ul, ne-am strigat insulte unul altuia, am băut bere, am râs mult. Ki nu s-a prea omorât cu prinsul, dar avea un braț fantastic pentru un copil de trei ani și a jucat cu stil. Rommie pusese combina muzicală pe scările din spate ale rulotei și aceasta emitea o ceață de muzică de la sfârșitul anilor optzeci și începutul anilor nouăzeci: U2, Tears for Fears, the Eurythmics, Crowded House, A Flock of Seagulls, Ah-Hah, the Bangles, Melissa Etheridge, Huey Lewis and the News. Mi se părea că știu fiecare cântec, fiecare solo de chitară.

Am transpirat și am alergat în lumina de după-amiază. Am urmărit picioarele lungi și bronzate ale lui Mattie cum aleargă și am ascultat izbucnirile vesele de râs ale Kyrei. La un moment dat, Rommie Bissonette a căzut lat la pământ, tot mărunțișul căzându-i din buzunare, iar John a râs până ce a trebuit să se așeze undeva. Lacrimile îi curgeau din ochi. Ki a fugit la el și i-a sărit în poala lipsită de apărare. "Uuuf!" a strigat, uitându-se la mine cu niște ochi sclipitori, răniți, în vreme ce, fără îndoială, boșele lui lovite încercau să i se cațere înapoi în corp.

— Kyra *Devore!* a strigat Mattie, uitându-se înțeleghătoare la John.
— L-am ghidilat pe plopliu' meu fundaș, a spus Ki cu mândrie.
John i-a zâmbit șters și s-a ridicat anevoie în picioare.
— Da, a spus. Asta ai făcut. Iar arbitrul cere o aruncare de la unsprezece metri pentru fault.

— Ești bine, omule? I-a întrebat George.

Părea îngrijorat, însă vocea lui zâmbea.

— Sunt bine, a spus John și i-a aruncat Frisbee-ul. Acesta s-a rotit ezitant de-a lungul curții. — Haide, aruncă. Hai să vedem ce poți.

Tunetul a huruit și mai tare, însă norii negri se aflau încă la vest de noi; cerul de deasupra rămânea de-un albastru-jilav. Păsările încă mai cântau și greierii încă mai zumzăiau în iarbă. Deasupra grătarului se vedeau valuri de căldură și curând trebuia să punem la prăjit cotletele de New York ale lui John. Frisbee-ul încă zbura, roșu pe fundalul verde al ierbii și al copacilor, pe fundalul albastru al cerului. Eu încă eram stăpânit de pofta carnală, însă toate celelalte senzații erau încă normale — bărbații sunt stăpâniți de pofta carnală pe tot întinsul lumii și tot timpul, iar podul de gheață tot nu se topește. Însă ea a dansat, a dansat și totul s-a schimbat.

Era o melodie veche de-a lui Don Henley, una pigmentată de un solo de chitară cu adevărat nebunesc.

— O, Doamne, ador piesa asta, a strigat Mattie.

Frisbee-ul a venit în direcția ei. L-a prins, l-a lăsat să cadă din mână, a pășit pe el ca și când era un spot de lumină roșie încinsă aruncat pe-o scenă de discotecă, și a început să se scuture. Și-a pus mâinile mai întâi în spatele capului și apoi pe umeri și apoi la spate. A dansat stând cu vârful tenișilor pe discul de Frisbee. A dansat fără să se miște. A dansat așa cum se spune în cântecul ăla — ca un val pe un ocean.

"Guvernul a pus sub supraveghere toaleta bărbaților de la discoteca din localitate,

Și tot ce vrea ea să facă e să danseze, să danseze...

Să-i facă pe băieți să nu mai vândă

toate armele ce le cad în mâini,

Tot ce vrea ea să facă, tot ce vrea ea să facă e să danseze."

Femeile sunt sexy când dansează — incredibil de sexy — dar nu la asta am reacționat eu și nu din cauza asta am reacționat cum am reacționat. Cu pofta carnală mă puteam descurca, dar asta era mai mult decât o simplă poftă carnală, și cu asta nu mă puteam descurca. Era ceva ce mi-a furat aerul din plămâni și m-a făcut să mă simt complet la voia ei. În acea clipă, ea era cea mai frumoasă ființă pe care o văzusem vreodată, nu doar o femeie frumoasă în pantaloni scurți și bustieră, care dansa pe loc pe un Frisbee, ci însăși Venus adusă la viață. Era tot ce-mi lipsise în ultimii patru ani, atunci când fusesem atât de complet de debusolat, că nu-mi dădusem seama că-mi lipsea ceva. Mă furase de ultimele bariere de apărare pe care le mai avusesem. Diferența de vârstă nu conta. Dacă aveam să par în ochii oamenilor că-mi atârână limba din gură chiar dacă țin gura închisă, atunci așa să fie. Dacă-mi pierdeam demnitatea, mândria, conștiința de sine, atunci așa să fie. Patru ani de singurătate mă învățaseră că sunt alte lucruri și mai grave de pierdut.

Cât de mult a stat acolo, dansând? Nu știu. Probabil că nu mult, nici măcar un minut, și apoi și-a dat seama că ne uităm vrăjiți la ea — fiindcă, la un anumit nivel, toți au văzut ce am văzut eu și au simțit ce am simțit eu. Pentru acel minut sau cât de mult o fi fost, nu cred că

vreunul dintre noi am consumat prea mult oxigen.

A coborât de pe discul de Frisbee, râzând și roșindu-se în obraji în același timp, confuză, dar nu chiar incomodată.

— Îmi pare rău, a spus. Pur și simplu... ador piesa asta.

— Tot ce vrea ea să facă e să danseze, a spus Rommie.

— Da, uneori asta-i tot ce vrea ea să facă, a spus Mattie, și s-a înroșit și mai tare în obraji. Vă rog să mă scuzați, trebuie să folosesc toaleta.

Mi-a aruncat Frisbee-ul și apoi a luat-o la fugă spre rulotă.

Am inspirat adânc, încercând să-mi revin înapoi la realitate și am observat că și John făcea același lucru. George Kennedy purta o mină ușor uluită, de parcă-i dăduse cineva un sedativ ușor și acesta în sfârșit își făcea efectul.

Tunetul a bubuit. De data aceasta, *chiar* a părut mai aproape.

Am trimis Frisbee-ul spre Rommie.

— Ce crezi?

— Cred că-s îndrăgostit, a spus, și-apoi a părut că-și administrează singur o scuturătură mentală — era un lucru pe care i-l puteai citi în ochi. Mai cred și că ar trebui să ne ocupăm de cotletele alea dacă vrem să mâncăm afară. Vrei să mă ajuți?

— Sigur.

— Te ajut și eu, a spus John.

Ne-am dus înapoi la rulotă, lăsându-i pe George și pe Kyra să se joace singuri. Kyra îl întreba pe George dacă prinsese vreodată vreun criminal. În bucătărie, Mattie stătea lângă frigiderul deschis și așeza cotletele pe-un platou.

— Slavă Domnului că ați venit. Tocmai eram pe cale să mă abandonez instinctelor și să înfulec una dintre astea așa cum e. Sunt cele mai frumoase lucruri pe care le-am văzut vreodată.

— Tu ești cel mai frumos lucru pe care *eu* l-am văzut vreodată, a spus John.

Era de-o sinceritate desăvârșită, însă zâmbetul pe care i l-a oferit ea era distras și puțin năucit. Mi-am făcut o însemnare mentală: să nu complimentezi niciodată o femeie pentru frumusețea ei când are în mâini două bucăți de cotlet crude. Cumva, pur și simplu nu face moara să producă.

— Cum te pricepi să prăjești carne? m-a întrebat. Spune-mi adevărul, fiindcă astea-s mult prea bune să le distrugi.

— Am tactica mea.

— Bine, ești angajat. John, tu ești asistentul. Rommie, ajută-mă să fac salatele.

— Cu plăcere.

George și Ki veniseră în fața rulotei și ședeau acum în șezlonguri ca doi vechi camarazi la clubul lor londonez. George îi povestea lui Ki cum îi prinsese pe Rolfe Neadau și pe Adevărata Gașcă Rea din Lisbon Street în 1993.

— George, ce ai pățit la *nas*? a întrebat John. Ți s-a *lungit* atât de tare.

— Vrei să ne lași? a spus George. Sunt în mijlocul unei discuții.

— Domnul Kennedy a plins o dloaie de climinali peliculoși, a spus Kyra. A plins Adevărata Gașcă Lea și a închis-o în magazinul Supelmax.

— Da, am spus. Domnul Kennedy a câștigat și premiul Oscar pentru rolul principal din *Luke, mână rece*.

— Ai absolută dreptate, a spus George. Și-a ridicat mâna dreaptă și și-a încrucișat două degete. — Eu și cu Paul Newman. Cât se poate de simplu.

— Avem sos de pusgete, a spus Ki serioasă, iar asta l-a făcut pe John să izbucnească iarăși în râs. Pe mine nu m-a afectat în același fel, dar râsul e contagios; doar să-l văd pe John m-a făcut să izbucnesc și eu după câteva secunde. Hohoteam ca doi nebuni în vreme ce trânteam cotletele pe grătar. E-o minune că nu ne-am ars complet mâinile.

— De ce lăd ei? l-a întrebat Ki pe George.

— Fiindcă-s niște nesăbuiți cu creiere foarte mici, a spus George. Ascultă, acum, Ki — i-am prins pe toți, mai puțin pe Nebun. El a sărit în mașina lui și eu am sărit într-a mea. Detaliile acelei curse nu sunt pentru urechile unei fete...

George a cadorisit-o totuși cu ele, în vreme ce John și cu mine ne surâdeam unul altuia peste grătarul lui Mattie.

— E minunat, nu-i așa? a spus John, iar eu am aprobat cu o plecăciune a capului.

Mattie a ieșit în curte cu niște porumb înfășurat în folie de aluminiu, urmată de Rommie, care cobora scările ținând în brațe un bol mare cu salată și făcând fiecare pas cu mare grijă, încercând să se uite la scări peste marginea castronului.

Ne-am așezat la masa pentru picnic, George și cu Rommie pe o parte, John și cu mine flancând-o pe Mattie pe cealaltă. Ki ședea în capul mesei, călare pe un teanc de reviste vechi așezate pe-un scaun pentru peluză. Mattie i-a prins la gât un prosop pentru vase, Ki, indignată, acceptând asta doar fiindcă (a) purta haine noi și (b) prosopul pentru vase nu era o bavețică, cel puțin la nivelul aparențelor.

Am mâncat enorm de mult — salată, cotlete (John avusese dreptate, chiar erau cele mai bune pe care le mâncasem vreodată), porumb fript pe cocean, "tolt clocant cu flăguțe" la desert. Pe când am ajuns la tort, norii de furtună erau vizibil mai aproape și un vânt cald și agitat sufla prin curte.

— Mattie, n-o să fiu surprins dacă niciodată în viața mea n-o să mai mănânc ceva mai bun ca acum, a spus Rommie. Mulțumesc infinit că m-ai poftit la masă.

— Eu îți mulțumesc, a spus.

În ochi îi apăruseră lacrimile. Pe o parte m-a prins pe mine de mână, pe cealaltă l-a prins pe John. Ne-a strâns pe amândoi.

— Vă mulțumesc tuturor. Dacă ați ști cum stăteau lucrurile pentru Ki și pentru mine înainte de săptămâna asta...

A scuturat din cap, ne-a mai strâns mie și lui John o ultimă dată mâinile, și ne-a dat drumul.

— Dar s-a terminat cu asta.

— Uitați-vă la copil, a spus George, amuzat.

Ki se tolănise în scaunul ei și se uita la noi cu ochi scânteietori. Aproape tot părul îi ieșise din bucata de catifea și-i atârna în șuvițe pe obraji. Pe nas avea un puf de frișcă și în mijlocul bărbiei se vedea un bob de porumb.

— Am aluncat Flisbee-u' de șase mii de oli, a spus ea. A vorbit pe-un ton distant, declamator. — Eu obosită.

Mattie a dat să se ridice. Mi-am pus mâna pe brațul ei.

— Îmi dai voie mie?

A aprobat din cap, zâmbind.

— Dacă vrei.

Am ridicat-o pe Kyra și am dus-o către scări. Tunetul a bubuit din nou, un sunet prelung, gros, care semăna cu mârâitul unui câine uriaș. M-am uitat în sus la norii îngrămădiți și, făcând asta, am prins cu coada ochiului o mișcare. Era o mașină veche, albastră, îndreptându-se spre vest pe Wasp Hill Road către lac. Singurul motiv pentru care am

observat-o a fost pentru că purta unul dintre abțibildurile alea prostești de la Village Cafe: CLAXON STRICAT — ATENȚIE LA DEGET.

Am urcat scările cu Ki și am intrat pe ușă, schimbându-i poziția ca să n-o lovesc la cap.

— Ai glijă de mine, a spus ea în somn.

Am auzit în vocea ei o tristețe care m-a crispat. Era ca și când știa că cere imposibilul.

— Ai glijă de mine, sunt micuță, mama zice că-s o puștoaică mică.

— O să am grijă de tine, am spus și am sărutat-o iarăși în locul acela mătăsos dintre ochi. Nu-ți face griji, Ki, dormi.

Am dus-o în camera ei și am așezat-o pe pat. Până atunci dormea deja dusă. I-am șters frișca de pe nas și i-am luat bobul de porumb de pe bărbie. M-am uitat la ceasul de la mână și am văzut că mai erau zece minute până la două. Probabil că oamenii se adunau deja la Îndurarea Baptistă. Bill Dean purta o cravată gri. Buddy Jellison avea o pălărie pe cap. Stătea în spatele bisericii cu alți bărbați care fumau înainte să intre.

M-am întors pe călcâie. Mattie era în cadrul ușii.

— Mike, a spus. Vino aici, te rog.

M-am dus la ea. Nu era nici un material între mijlocul ei și mâinile mele de data asta. Pielea ei era caldă și la fel de mătăsoasă ca a fiicei ei. S-a uitat în sus la mine, cu buzele desfăcute. Șoldurile ei au venit mai aproape de mine și, când a simțit ceea ce era tare acolo jos, s-a apăsât și mai mult.

— Mike, a spus din nou.

Am închis ochii. Mă simțeam ca o persoană care tocmai a venit până la intrarea într-o cameră puternic luminată, plină de oameni care râd și vorbesc. Și dansează. Fiindcă uneori, asta *este* tot ceea ce vrem să facem.

Vreau să intru, mi-am spus. *Asta este ceea ce vreau eu să fac, asta e tot ceea ce vreau să fac. Lasă-mă să fac ce vreau. Lasă-mă...*

Mi-am dat seama că vorbesc cu voce tare, șoptind repede cuvintele în urechea ei în vreme ce o țineam în brațe și o mângâiam pe spate, degetele simțindu-i coloana vertebrală, atingându-i omoplații, apoi ajungând în față și prinzându-i sânii mici.

— Da, a spus. Ceea ce vrem amândoi. Da. E bine.

Încet, și-a ridicat degetele mari și a șters locurile ude de sub ochii mei. M-am îndepărtat de ea.

— Cheia...

A zâmbit ușor.

— Știi unde este.

— Vin la noapte.

— Bine.

— M-am simțit...

A trebuit să-mi curăț gâtul. M-am uitat la Kyra, care dormea profund.

— M-am simțit singur. Nu cred că mi-am dat seama, dar așa m-am simțit.

— Și eu. Iar eu mi-am dat seama pentru amândoi. Un sărut, te rog.

Am sărutat-o. Cred că ni s-au întâlnit limbile, dar nu sunt sigur. Ce-mi amintesc cel mai limpede e *vivacitatea* ei. Era ca un titirez care se învârtea încet în brațele mele.

— Hei! a strigat John de afară și ne-am depărtat unul de celălalt cu viteză. Vreți să ne dați o mână de ajutor? O să plouă!

— Mulțumesc că te-ai hotărât în sfârșit, mi-a spus pe o voce joasă.

S-a întors și a mers grăbită înapoi pe coridorul rulotei duble. Când mi-a vorbit data următoare, nu cred că știa cui îi vorbește sau unde se află. Data următoare când mi-a vorbit, era pe moarte.

— Nu trezi copilul, am auzit-o spunându-i lui John, iar răspunsul lui a fost:

— Oh, scuze, scuze.

Am rămas în loc încă o clipă, recăpătându-mi răsuflarea, apoi am intrat în baie și mi-am aruncat din abundență apă rece pe față.

Mi-amintesc că, întorcându-mă să iau prosopul de pe stativ, am văzut în cadă o balenă din plastic de culoare albastră. Mi-amintesc că mi-am spus că probabil suflă baloane prin gaura de la ceafă și-mi amintesc chiar că am avut o idee de-o clipă — o poveste pentru copii despre o balenă. Să-i spunem Willie? Na, era prea banal. Wilhelm, însă — *ăsta* chiar avea o sonoritate frumoasă, rotundă, în același timp măreață și amuzantă. Balena Wilhelm.

Mi-amintesc bubuitul tunetului de deasupra. Mi-amintesc cât de fericit eram, acum că luase în sfârșit hotărârea și că de-abia așteptam să vină noaptea. Mi-amintesc murmurul de voci masculine și murmurul răspunsurilor lui Mattie spunându-le unde să pună fiecare lucru. Apoi le-am auzit pe toate acestea dispărând din nou.

M-am uitat în jos la mine și am văzut că umflătura aceea se micșora. Mi-amintesc că mi-am spus că nimic nu are un aspect mai absurd decât un bărbat excitat și că am știut că mai gândisem asta înainte, poate într-un vis. Am ieșit din baie, m-am mai uitat o dată la Kyra — era întoarsă pe-o parte, dormind profund — și apoi am pornit pe coridor spre ieșire.

Tocmai ajunsesem la sufragerie, când afară au erupt focurile de armă. Nici o clipă nu am confundat sunetul acesta cu bubuitul tunetelor. A existat un moment în care mintea mea a cochetat cu ideea unor bubuituri de țeava de eșapament — cine știe ce mașină modificată a unui puști — și apoi am știut. O parte din mine se așteptase să se întâmple ceva... dar se așteptase la fantome mai degrabă decât la focuri de armă. O greșeală fatală.

Era *pac! pac! pac!*-ul rapid al unei arme automate — un Glock de nouă milimetri, după cum s-a dovedit. Mattie a țipat — un strigăt ascuțit, sfredelitor, care mi-a înghețat sângele. L-am auzit pe John strigând de durere și pe George Kennedy urlând:

— Jos! Jos! Pentru numele lui Christos, *trage-o jos!*

Ceva ca o bucată dură de grindină a lovit rulota — un ropot de sunete perforante pornind dinspre vest către est. Ceva a despicat aerul în fața ochilor mei — am auzit-o. În jur se auzea un *spaining* aproape muzical, asemănător cu sunetul unei corzi de chitară care plesnește. Pe masa din bucătărie, bolul cu salată tocmai adus înăuntru de unul dintre ei s-a spart.

Am fugit către ușă și aproape că am aterizat cu capul în jos pe scările din zgură presată. Am văzut grătarul răsturnat, cărbunii scânteietori începând deja să aprindă petice din ierburile sălbatice care creșteau în curtea din față. L-am văzut pe Rommie Bissonette șezând cu piciorul întins, uitându-se tâmp la gleznă, care era înmuiată în sânge. Mattie stătea în genunchi și în mâini lângă grătarul răsturnat, cu părul atârându-i în ochi — arăta ca și când încerca să culeagă tăciunii încinși înainte să apuce să producă daune serioase. John s-a împleticit spre mine, întinzând o palmă. Brațul din continuarea ei era îmbibat în sânge.

Și am văzut mașina pe care o văzusem înainte — mașina albastră cu abțibildul acela lipit pe ea. Mersese pe drum în sus — bărbaii dinăuntru trecând prima dată pe lângă noi doar ca să ne verifice —, apoi virase și venise înapoi. Trăgătorul încă mai stătea ieșit pe geamul

portierei din dreapta șoferului. Vedeam vârful fumegând al armei din mâinile lui. Avea magazie în serie. Trăsăturile lui erau o masă uniformă și albastră, spartă doar de două găvane largi — o mască de schi.

Pe cer, tunetul a bubuit prelung, amenințător.

George Kennedy merse către mașină fără a se grăbi, lovind cărbunii încinși din drumul lui, nepăsându-i de pata de-un roșu-întunecat ce i se întindea pe pantaloni, pe coapsa piciorului drept, ducând mâna la spate, fără să se grăbească chiar și atunci când trăgătorul a intrat la loc în mașină și a strigat "Du-te du-te du-te!" la șofer, care purta și el o mască albastră, George nu se grăbea, nu, nu se grăbea deloc și, chiar înainte să văd pistolul din mâna lui, am știut de ce nu-și dăduse jos vestonul ăla absurd Pa Kettle, de ce jucase până și Frisbee îmbrăcat în el.

Mașina albastră (s-a dovedit a fi un Ford model 1987 înmatriculat pe numele doamnei Sonia Belliveau din Auburn și declarat furat cu o zi în urmă) trăsesse pe marginea drumului și nu se oprise cu adevărat nici o clipă. Acum, a accelerat, a scuipat praf maroniu și uscat de sub roțile din spate, derapând, doborând de pe stâlpul ei cutia poștală a lui Mattie cu inițialele RFD inscripționate pe ea și aruncând-o prin aer pe drum.

George tot nu se grăbea. Și-a împreunat mâinile, ținând pistolul în mâna dreaptă și susținându-l cu cea stângă. A tras încet cinci gloanțe. Primele două au nimerit în portbagaj — am văzut găurile apărând în tabla lui. Al treilea a spulberat luneta Ford-ului care se îndepărta și am auzit pe cineva strigând de durere. Al patrulea nu știu unde s-a dus. Al cincilea a spart cauciucul din spate stânga. Ford-ul a virat în acea parte. Șoferul aproape că l-a redresat, apoi a pierdut complet controlul. Mașina a plonjat în șanț la douăzeci și șapte de metri depărtare de rulota lui Mattie și s-a răsturnat într-o rână. S-a auzit un *vumpf!* Și partea din spate a fost cuprinsă de flăcări. Unul dintre gloanțele lui George trebuie să fi lovit rezervorul de benzină. Trăgătorul a încercat să iasă pe geamul portierei pasagerului.

— Ki... du-o pe Ki... de aici...

O voce răgușită, șoptită.

Mattie se târa spre mine. O parte a capului ei — partea dreaptă — încă arăta bine, dar partea stângă era o ruină. Un ochi albastru uimit se uita ținută dintre şuvițe de păr însângerat. Bucăți de craniu îi împodobeau umărul bronzat ca niște bucăți de biscuit. Cât de mult mi-ar plăcea să vă pot spune că nu-mi amintesc nimic despre asta, cât de mult mi-ar plăcea să vă poată spune altcineva că Michael Noonan a murit înainte să *vadă* asta, dar nu pot. *Vai* e cuvântul pentru așa ceva în rebusuri, un cuvânt din trei litere dorind să exprime o durere fără margini.

— Ki... Mike, du-o pe Ki...

Am îngenuncheat și mi-am petrecut brațele în jurul ei. S-a luptat la pieptul meu. Era tânără și puternică și, chiar dacă materia cenușie a creierului i se întrevedea prin peretele spart al craniului, s-a luptat la pieptul meu, a strigat după fiica ei, vrând să ajungă la ea și s-o protejeze și s-o ducă într-un loc sigur.

— Mattie, e în regulă, am spus.

La Biserica Îndurării Baptiste, la celălalt capăt al zonei în care mă aflam, oamenii cântau "Blessed Assurance"... Însă ochii celor mai mulți erau la fel de goi ca și ochii care se uitau la mine prin perdeaua de păr însângerat.

— Mattie, oprește-te, odihnește-te, e în regulă.

— Ki... du-o pe Ki... nu-i lăsa...

— N-o să-i facă nici un rău, Mattie, îți promit asta.

Mi-a alunecat în brațe ca un pește și a strigat numele fiicei sale, ținând mâinile însângerate întinse către rulotă. Pantalonii scurți trandafirii

și bluza se înroșiseră puternic. Sângele împrășca iarba când ea se smucea și se agita. Din josul dealului s-a auzit o bubuitură guturală când a explodat rezervorul Ford-ului. Tunetul a huruit prelung și puternic, ca și când cerul ar fi spus: *Vreți gălăgie? Mda? Vă dau eu gălăgie.*

— Spune-mi că-i bine Mattie, Mike! a strigat John cu o voce vălurită. Oh, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi că...

S-a prăbușit în genunchi lângă mine, ochii dându-i-se peste cap până ce nu s-a mai văzut altceva decât albul lor. A întins mâna după mine, m-a prins de umăr, apoi aproape că mi-a sfâșiat jumătate din cămașă când, pierzând lupta, și-a pierdut cunoștința și a căzut pe-o parte lângă Mattie. O materie lăptoasă, închegată, a început să-i bulbucească la colțul gurii. Trei metri și jumătate mai departe, lângă grătarul răsturnat, Rommie încerca să se ridice în picioare, strângând din dinți de durere. George stătea în mijlocul lui Wasp Hill Road, încercându-și pistolul cu gloanțele dintr-un săculeț pe care se pare că-l avusese în buzunarul vestonului și uitându-se cum trăgătorul se muncea să ajungă cât mai departe de mașina răsturnată înainte s-o fure flăcările. Întregul crac stâng al pantalonilor lui George era acum roșu. *Poate că o să supraviețuiască, dar n-o să mai poarte niciodată costumul ăla,* mi-am spus.

Am ținut-o pe Mattie. Mi-am apropiat fața de a ei, mi-am apropiat gura de urechea care mai era la locul ei și am spus:

— Kyra e bine. Doarme. E bine, promit.

Mattie a părut că înțelege. A încetat să mai strige și s-a prăbușit pe iarbă, tremurând puternic din tot corpul.

— Ki...Ki...

Acestea au fost ultimele ei vorbe. Una dintre mâinile ei s-a întins orbește, a apucat un smoc de iarbă și l-a rupt.

— Aici l-am auzit pe George spunând. Vino aici, în morții mă-tii, nici să nu te *gândești* să-mi întorci spatele.

— Cât de grav e rănită? a întrebat Rommie. Fața lui era albă ca varul. Și înainte să-i pot răspunde: Oh, lisuse. Sfântă Maria, Mama lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi, păcătoșii, acum și-n ora morții noastre. Binecuvântat fie rodul pântecelui tău, Iisus. O, Maria, care a născut fără păcat, roagă-te pentru noi, cei care ne aflăm în Tine scăparea. Oh, nu, oh, Mike, nu.

A luat-o de la capăt, de data aceasta căzând în franceza de stradă din Lewiston, ceea ce bătrânii numesc La Parle.

— Încetează, am spus, iar el s-a executat. Parca n-ar fi așteptat decât să i se spună. — Du-te înăuntru și vezi cum e Kyra. Poți face asta?

— Da.

A pornit către rulotă, ținându-și piciorul cu o mână și înaintând schiopătat. La fiecare pas scotea câte un țuit de durere, dar cumva, a continuat să meargă. Simțeam în aer mirosul puternic de iarbă arsă. Simțeam mirosul de ploaie cu fulgere în vântul întesit. Și, sub mâini, simțeam ușoara rotație a titirezului încetinind, pe măsură ce pe Mattie o părăsea viața.

Am întors-o invers, am ținut-o în brațe și am legănat-o. La Îndurarea Baptistă, preotul citea acum Psalmul 139 pentru Royce: Dacă voi zice: "Cel puțin întunericul mă va acoperi, și se va face noapte lumina dimprejurul meu!" Preotul citea și marțienii ascultau. Am legănat-o înainte și înapoi în brațe sub norii negri de furtună. Ar fi trebuit să vin la ea în noaptea aceea, să folosesc cheia de sub ghiveci și să vin la ea. Dansase cu vârfurile tenișilor ei albi pe Frisbee-ul roșu, dansase ca un val pe ocean, iar acum îmi murea în brațe în vreme ce iarba ardea pe porțiuni mici și bărbatul care o îndrăgise la fel de mult ca mine zăcea

inconștient lângă ea, cu brațul drept înroșit de la mâneca scurtă a tricoului cu WE ARE THE CHAMPIONS și până la încheietura lui osoasă și pistruiată.

— Mattie, am spus. Mattie, Mattie, Mattie.

Am legănat-o și am mângâiat-o pe frunte, care era pe partea dreaptă ca prin miracol nepătată de sângele ce se scursese din corpul ei. Părul îi cădea peste partea stângă a feței, cea distrusă.

— Mattie, am spus. Mattie, Mattie, oh, Mattie.

Fulgerul a luminat cerul — prima fulgerare pe care o vedeam. A luminat cerul dinspre vest într-un arc de-un albastru puternic. Mattie a tremurat puternic în brațele mele — a tremurat de la gât și până la degetele de la picioare. Buzele i s-au strâns. Sprânceana i s-a crispat, ca și când s-ar fi concentrat. Mâna i s-a ridicat și a părut că încearcă să mă prindă de ceafa, așa cum încearcă o persoană care cade de pe-un pisc de munte să se prindă orbește de orice, numai să întârzie căderea încă puțin. Apoi a căzut și a rămas inertă în iarbă, cu palma în sus. A mai tremurat o dată — întreaga ei greutate delicată a tremurat în brațele mele — și apoi a rămas nemișcată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

După aceea, m-am aflat aproape mereu numai în zonă. Am ieșit de câteva ori — când a căzut bucățica aceea cu genealogia din unul dintre vechile mele carnețele pentru notițe, de exemplu —, însă acele interludii au fost scurte. Într-un fel, a fost ca și visul cu Mattie, Jo și Sara; într-un fel a fost ca starea aceea îngrozitoare de febrilitate din copilărie, când aproape era să mor de pojar; în mare parte n-a fost nimic altceva decât ceea ce-a fost. Simțeam energia. Îmi doresc pe Dumnezeu să n-o fi simțit.

A venit George, împingând de la spate bărbatul cu mască albastră. Șchiopăta acum și șchiopăta rău. Simțeam miros de ulei încins și de benzină și de cauciucuri arse.

— A murit? m-a întrebat George. Mattie?

— Da.

— John?

— Nu știu, am spus, apoi John a tresărit și a mormăit. Era în viață, dar pierduse mult sânge.

— Mike, ascultă, a început George, dar înainte să poată spune altceva, a început un îngrozitor strigăt lichid dinspre mașina arzând în șanț. Era șoferul. Se cocea de viu. Pușcașul a dat să se întoarcă într-acolo, iar George a ridicat pistolul. — Fă o mișcare și te-am omorât.

— Nu-l poți lăsa să moară în felul ăla, a spus pușcașul din spatele măștii. N-ai putea lăsa nici un câine să moară așa.

— E deja mort, a spus George. Nu te-ai putea apropia nici la trei metri de mașina aia decât într-un costum de azbest.

A sărit pe un picior. Fața lui era la fel de albă ca și frișca pe care o ștersesem de pe nasul lui Ki. Pușcașul a schițat un gest c-ar vrea să sară la el, iar George a ridicat pistolul mai sus.

— Data viitoare când faci o mișcare, nu te opri, a spus acesta, fiindcă eu n-o să mă opresc. Asta-i garantat. Scoate-ți, acum, masca aia.

— Nu.

— N-am de gând să mai stau la taclale cu tine, Jesse. Salută-l pe Dumnezeu.

George a tras cocoșul revolverului.

Pușcașul a spus "Iisuse Christoase" și și-a scos masca. Era George

Footman. Nu era cine știe ce surpriză. Din spatele lui, șoferul a mai scos un țipăt din Ford-ul transformat într-un bulgăre de flăcări și apoi a tăcut. Fumul se ridica în vâlătuci negri. A bubuit încă un tunet.

— Mike, du-te înăuntru și caută ceva cu care să-l legăm, a spus George Kennedy. Îl mai pot ține un minut — două, dacă e nevoie —, dar sângerez ca un porc înjunghiat. Caută niște bandă izolantă. Chestia aia l-ar ține prizonier și pe Houdini.

Footman a rămas locului, uitându-se de la Kennedy la mine și iarăși înapoi la Kennedy. Apoi s-a uitat de-a lungul șoselei 68, care era ciudat de pustie. Sau poate că, totuși, nu era chiar atât de ciudat — furtunile care veneau fuseseră bine prognozate. Turiștii și rezidenții de vară erau acum la adăpost. Cât despre localnici...

Localnicii... ascultau, într-un fel. Asta era cel puțin aproape de adevăr. Preotul vorbea despre Royce Merrill, o viață care fusese lungă și roditoare, un om care-și servise patria în vreme de pace și de război, însă bătrânii nu-l ascultau pe el. Ei ne ascultau pe *noi*, ne ascultau așa cum se adunau odinioară în jurul butoiului cu murături de la magazinul general Lakeview și ascultau la radio meciurile de box profesionist pe bani.

Bill Dean o ținea de mijloc pe Yvette atât de strâns, că i se albiseră unghiile. O rănea... Însă ea nu se plângea. Ea *voia* ca el să se țină de ea. De ce?

— Mike! vocea lui George era perceptibil slăbită. Te rog, omule, ajută-mă. Tipul ăsta-i periculos.

— Dă-mi drumu', a spus Footman. Ai face bine, nu crezi?

— Numa'-n visele tale cele mai ude, nemernicule, a spus George.

M-am ridicat, am trecut pe lângă ghiveciul sub care se afla cheia, am urcat scările. Fulgerul a crăpat cerul, urmat de o răbufnire a tunetului.

Înăuntru, Rommie ședea într-un scaun la masa din bucătărie. Fața lui era chiar mai albă ca a lui George.

— Puștoaica-i bine, a spus, scremând cuvintele. Dar pare că e pe cale să se trezească... nu mai pot umbla. Glezna mi-e distrusă complet.

M-am dus spre telefon.

— Nu te deranja, a spus Rommie. Vocea lui era aspră și tremura. — L-am încercat deja. Mort. Tre' să fi lovit deja furtuna celelalte orașe. Tre' să fi distrus o parte din echipament. Christoase, niciodată nu m-a durut ceva atât de tare în viață.

M-am dus la sertarele din bucătărie și am început să le scot unul după altul, căutând bandă izolantă, căutând sfoară, căutând orice blestemat de lucru. Dacă leșina Kennedy din cauza hemoragiei câtă vreme eu eram înăuntru, celălalt George îi va lua pistolul, îl va omorî și apoi îl va omorî pe John, care zăcea inconștient în iarba fumegândă. O dată ce se va fi ocupat de ei, va intra înăuntru și ne va împușca, pe Rommie și pe mine. De încheiat, va încheia cu Kyra.

— Nici pomeneală, am spus. Pe ea o s-o lase în viață.

Iar asta s-ar putea să fie chiar mai rău.

În primul sertar, tacâmurile. În al doilea, pungi pentru sandvișuri, saci menajeri și pungi pentru cumpărături frumos aranjate. În al treilea, mânuși pentru gătit și funduri de lemn...

— Mike, unde-i Mattie?

M-am întors, simțindu-mă la fel de vinovat ca o persoană surprinsă amestecând droguri ilegale. Kyra stătea la capătul dinspre sufragerie al holului, cu părul căzându-i în jurul obrazilor umflați de somn, bucata de catifea elastică de prins părul atârându-i la încheietura mâinii ca o brățară. Avea ochii larg deschiși și plini de panică. Nu împușcăturile o

treziseră, probabil nici chiar strigătele mamei ei. Eu o trezisem. Gândurile mele o treziseră.

În clipa când mi-am dat seama de asta, am încercat să o protejez cumva, dar era deja prea târziu. Mă citise despre Devore destul de bine să-mi spună să nu mă gândesc la lucruri triste, iar acum citise ce i se întâmplase mamei ei înainte s-o pot împiedica să-mi pătrundă în minte.

Gura i s-a deschis. Ochii i s-au căscat. A țipat ca și când i-ar fi fost prinsă mâna într-o menghină și a fugit spre ușă.

— Nu, Kyra, nu!

Am fugit prin bucătărie, împiedicându-mă de Rommie (s-a uitat la mine cu privirea încețoșată de neînțelegere a cuiva care nu mai e în totalitate conștient) și am prins-o tocmai la timp. Făcând asta, l-am văzut pe Buddy Jellison ieșind din Îndurarea Baptistă pe o ușă laterală. Doi dintre bărbații cu care fumase au ieșit o dată cu el. Acum am înțeles de ce o ținea Bill atât de strâns pe Yvette și l-am iubit pentru asta — i-am iubit pe amândoi. Cineva voia ca el să plece împreună cu Buddy și cu ceilalți... Însă Bill nu s-a lăsat.

Kyra s-a luptat în brațele mele, făcând salturi mari, convulsive, către ușă, trăgând luctuos aer în plămâni și apoi scoțându-l pe tot în țipete.

— *Dă-mi dlumu', vreau s-o văd pe mami, dă-mi dlumu', vreau s-o văd pe mami, dă-mi dlumu'...*

Am strigat-o pe nume cu singura voce pe care știam c-o va auzi cu adevărat, cea pe care o puteam folosi doar cu ea. S-a relaxat în brațele mele puțin câte puțin, și s-a întors spre mine. Ochii ei erau imenși și confuzi și strălucind de lacrimi. S-a uitat la mine încă o clipă și apoi a părut să înțeleagă că nu trebuie să iasă afară. Am așezat-o jos. A rămas doar acolo pentru o clipă, apoi a pășit în spate până ce a dat cu fundul de mașina de spălat vase. S-a prelinș pe suprafața lui albă și netedă până la podea. Apoi a început să jelească — cele mai groaznice sunete de durere pe care le-am auzit vreodată înțelegea complet, vedeți voi. A trebuit să-i arăt destul cât s-o fac să rămână înăuntru, a trebuit să... și, fiindcă ne aflam împreună în zonă, am putut. Buddy și prietenii lui se aflau într-o camionetă și se îndreptau încoace, CONSTRUCȚII BAMB, scria pe o parte a ei.

— Mike! a strigat George. Părea panicat. — Trebuie să te grăbești!

— Rezistă! am strigat înapoi. Rezistă, George!

Mattie și cu ceilalți începuseră să stivuiască ustensilele pentru picnic lângă chiuvetă, dar sunt aproape sigur că suprafața tejghelei Formica de deasupra sertarelor fusese curată și goală când mă avântasem după Kyra. Nu și acum. Recipientul galben pentru zahăr fusese răsturnat. În zahărul împrăștiat stătea scris:

du-te acum

— Nu mai spune, am bodogănit, și am verificat și celelalte sertare. Nici urmă de bandă, nici urmă de sfoară. Nici măcar un nenorocit de set de cătușe și, în cele mai multe bucătării bine utilizate, poți fi sigur că găsești trei sau patru. Apoi mi-a venit o idee și m-am uitat în sertarul de sub chiuvetă. Când am ieșit înapoi afară, George al nostru se legăna pe picior și Footman se uita la el cu un fel de concentrare prădătoare.

— Ai găsit banda? a întrebat George Kennedy.

— Nu, altceva mai bun, am răspuns. Spune-mi, Footman, cine te-a plătit de fapt? Devore sau Whitmore? Sau nu știi?

— Să te fut, a spus.

Țineam mâna dreaptă la spate. Acum am arătat în josul dealului cu stânga și m-am străduit să par mirat.

— Ce dracu caută Osgood aici? Spune-i să plece!

Footman s-a uitat în direcția aceea — a fost un gest instinctual —, iar eu l-am lovit în moalele capului cu ciocanul pe care-l găsisem în cutia cu scule de sub chiuveta lui Mattie. Sunetul a fost oribil, ploaia de sânge care a țâșnit din părul lui zburlit a fost oribilă, dar mai crunt ca orice a fost să simt craniul lui cum cedează — o cedare spongioasă care s-a propagat în sus prin mâner și mi-a intrat în degete. A căzut la pământ ca un sac cu nisip, iar eu am aruncat ciocanul, gâfâind.

— Bun, a spus George. Puțin cam urât, dar probabil cel mai bun lucru pe care-l puteai face în aceste...în aceste...

N-a căzut precum Footman — a fost o cădere mai înceată și mai controlată, aproape grațioasă —, însă era la fel de leșinat. Am ridicat revolverul, m-am uitat la el, apoi l-am aruncat în pădurea din cealaltă parte a drumului. Nu-mi trebuia un pistol acum; nu putea decât să mă vâre în și mai multe belele.

Vreo doi din ceilalți bărbați părăsiseră și ei biserica; la fel și o mașină plină de doamne în rochii negre și văluri. Trebuia să mă grăbesc și mai tare. Am desfăcut catarama pantalonilor lui George și i-am tras jos de pe el. Glonțul care-l nimerise în picior îi rămăsese în coapsă, însă rana părea că se încheagă. Brațul lui John era însă o cu totul altă poveste — încă mai pompa afară sânge în cantități înspăimântătoare. I-am desfăcut cureaua și i-am prins-o în jurul brațului cât de strâns am putut. Apoi l-am palmuit peste față. I s-au deschis ochii și s-au uitat fix la mine cu o lipsă de recunoaștere sumbră.

— Deschide gura, John!

N-a făcut decât să se uite țintă la mine. M-am aplecat până ce aproape că ni se atingeau nasurile și am țipat:

— *DESCHIDE GURA! FĂ-O ACUM!*

A deschis-o ca un copil atunci când îi zice asistenta să spună aaaa. I-am îndesat capătul curelei între dinți.

— Închide!

A închis-o.

— Nu-i da drumul, am spus. Chiar dacă leșini, să nu-i dai drumul.

N-am avut timp să văd dacă îmi acordă atenție. M-am ridicat în picioare și m-am uitat spre cer la cum se transforma întreaga lume într-un albastru-lucios. Preț de-o secundă m-am simțit parcă într-un tub cu neon. Deasupra mea se vedea un râu negru, suspendat, susurând și încolăcindu-se asemenea unui coș cu șerpi. Niciodată nu mai văzusem un cer atât de mânios.

M-am grăbit pe scări în sus și am intrat înapoi în rulotă. Rommie se prăbușise în față pe masă, cu fața îngropată în brațele încrucișate. Ar fi arătat ca un copil de grădiniță odihnindu-se, dacă n-ar fi fost bolul de salată spart și bucățile de lăptuci din părul lui. Kyra încă ședea cu spatele rezemat de mașina de spălat vase, plângând isteric.

Am ridicat-o și mi-am dat seama că se udase.

— Trebuie să mergem acum, Ki.

— Vleau pe Mattie! Vleau pe Mattie! *Vleau pe Mattie, fă-o să nu mai fie lănită! Fă-o să nu mai fie moaltă!*

M-am grăbit de partea cealaltă a rulotei. În drum spre ușă am trecut pe lângă măsuța de la capătul sofalei pe care se afla romanul lui Mary Higgins Clark. Am observat iarăși grămăjoara de panglici pentru păr — panglici care, probabil, fuseseră încercate înainte de petrecere și apoi abandonate în favoarea materialului elastic. Erau albe, cu margini de-un roșu-intens. Frumoase. Le-am luat fără să mă opresc, le-am îndesat în buzunarul de la pantaloni, apoi am mutat-o pe Ki pe celălalt braț.

— Vleau pe Mattie! Vleau pe Mattie! *Fă-o să vină înapoi!*

M-a lovit, încercând să mă facă să mă opresc, apoi a început iarăși să se zbată și să dea din picioare în brațele mele. A lovit cu pumnii în obrazul meu.

— Pune-mă jos! Lasă-mă! Lasă-mă!

— Nu, Kyra.

— *Pune-mă jos! Lasă-mă! Lasă-mă! PUNE-MĂ JOS!*

Îmi scăpa. Apoi, când am ieșit în capul scărilor, a încetat brusc să se mai lupte.

— Dă-mi-l pe Stricken! Îl vleau pe Stricken!

La început habar n-am avut despre ce vorbește, dar, când m-am uitat încotro arăta cu degetul, am înțeles. Zăcând pe cărare, nu departe de unde se afla ghiveciul sub care era cheia, am văzut zăcând jucăria de pluș din Happy Meal-ul lui Ki. Strickland petrecuse destul timp de joacă prin curte, după cum arăta — blana de-un cenușiu-deschis era acum de-un cenușiu-

-închis din cauza prafului —, dar dacă jucăria avea s-o calmeze, voiam s-o aibă. Acum chiar nu era momentul să mă îngrijoreze mizeria și microbi.

— Ți-l dau pe Strickland dacă promiți să închizi ochii și să nu-i deschizi până nu-ți zic eu. Promiți?

— Promit, a spus ea.

Tremura în brațele mele și lacrimi mari, globulare — de genul celor pe care te aștepți să le vezi în cărțile cu basme, niciodată în viața de zi cu zi — i-au apărut în ochi și s-au rostogolit pe obraji în jos. Simțeam miros de iarbă arsă și de cotlet de vită carbonizat. Mi-a venit să vomit, dar am reușit să mă stăpânesc.

Ki și-a închis ochii. Încă două lacrimi i-au mai curs din ei și au căzut pe brațul meu. Erau calde. A întins o mână, dibuind. Am coborât scările, am luat cățelul, apoi am ezitat. Mai întâi panglicile, acum cățelul. Panglicile probabil că nu însemnau nimic, dar mi se părea un gest greșit să-i dau cățelul și s-o las să-l ia cu ea. Mi se părea un gest greșit, dar...

E gri, irlandezule, mi-a șoptit vocea aceea extraterestră. Nu trebuie să-ți faci probleme din cauza cățelului, fiindcă-i gri. Jucăria de pluș din visul tău era neagră.

Nu știam bine despre ce vorbea vocea și nu aveam timp să mă dumiresc. Am așezat cățelul din pluș în mâna întinsă a Kyrei. Ea l-a dus la față și i-a sărutat blana prăfoasă, ținând ochii încă închiși. — Poate că Stricken o poate face pe mami bine, Mike. Stricken e cățeluș magic.

— Ține-ți doar ochii închiși. Nu-i deschide până nu-ți zic eu.

Și-a lipit fața de gâtul meu. Am dus-o astfel în brațe prin curte, până la mașină. Am așezat-o în scaunul de lângă șofer. A rămas acolo cu brațele peste cap, strângând animalul din pluș într-o mână grăsulie. I-am spus să stea așa, întinsă pe scaun. N-a schițat nici un gest că m-ar fi auzit, dar știam că mă auzise.

Trebuia să ne grăbim, fiindcă veneau bătrânii. Bătrânii voiau să încheie conturile cu afacerea asta, voiau ca râul ăsta să se verse în mare. Și nu era decât un singur loc unde puteam merge, numai un singur loc unde să fim în siguranță, iar acesta era Sara Laughs. Însă trebuia să fac ceva înainte.

În portbagaj țineam o pătură veche, dar curată. Am scos-o de acolo, am străbătut curtea și am întins-o peste Mattie Devore. Umflătura pe care a făcut-o așezându-se peste corpul ei era îngrozitor de mică. M-am uitat în jur și l-am văzut pe John holbându-se la mine. Ochii lui erau sticloși din cauza șocului, dar mi-am spus că poate își revine în simțiri. Încă ținea cureaua strâns între dinți; semăna cu un drogat gata să se injecteze.

— Uu ee oa'e, a spus — *Nu se poate*. Știam cu precizie cum se simțea.

— O să vină ajutoare în doar câteva minute. Rezistă. Eu trebuie să plec.

— Eci u'e?

Nu i-am răspuns. Nu era timp. M-am oprit și i-am luat pulsul lui George Kennedy. Mic, dar puternic. Lângă el, Footman era adânc scufundat în inconștiență, dar bombănea gutural. Nu era nici pe departe mort. Un tati nu moare așa ușor. Vântul agitat sufla fumul mașinii răsturnate în direcția mea și acum am simțit mirosul de carne prăjită la fel de bine ca și cel al cotletelor la grătar. Stomacul mi s-a crispat din nou.

Am fugit spre Chevy, am sărit în spatele volanului și am ieșit din curte cu spatele. Am mai aruncat o privire — la corpul acoperit cu pătură, la cei trei bărbați leșinați, la rulota cu șirul vălurit de găuri de gloanțe pe perete și la ușa ei deschisă. John reușise să se ridice într-un cot, încă ținând strâns între dinți capătul curelei, și se uita la mine cu ochi neînțelegători. Fulgerul a scânteiat atât de puternic că am încercat să-mi protejiez ochii de el, chiar dacă, atunci când mâna mi-a ajuns sus, sclipirea lui se stinsese și ziua era la fel de întunecată ca la un amurg târziu.

— Stai jos, Ki, am spus. Stai exact cum ești acum.

— Nu te aud, a spus ea pe o voce atât de răgușită și de gătuită de lacrimi, că de-abia am înțeles cuvintele. Ki tlage-un pui de somn cu Stricken.

— Bine, am spus. Asta-i bine.

Am trecut pe lângă Ford-ul arzând și am coborât spre poalele dealului, unde am oprit la semnul ruginit de oprire obligatorie plin de găuri de gloanțe. M-am uitat spre dreapta și am văzut camioneta parcată pe marginea drumului, CONSTRUCȚII BAMB scria pe-o parte. În cabina ei stăteau înghesuți trei bărbați. Se uitau la mine. Cel de lângă geamul din dreapta era Buddy Jellison; îl distingeam după pălărie. Încet și calculat, am ridicat mâna dreaptă și le-am arătat degetul mijlociu. Nici unul n-a răspuns, iar fețele lor de piatră nu și-au schimbat expresiile, însă camioneta a început să ruleze încet către mine.

Am virat la stânga pe 68, îndreptându-mă spre Sara Laughs sub un cer negru.

La trei kilometri de locul unde Stradela Patruzeci și doi se naște din șoseaua principală și o ia șerpuit înspre vest, către lac, se afla un vechi șopron abandonat pe care încă se mai puteau distinge niște litere spălăcite, formând PRODUSE LACTATE DONCASTER. Apropiindu-ne de el, întreaga parte estică de cer s-a aprins într-o bășică purpurie-albicioasă. Am strigat, iar claxonul Chevy-ului a țipat — singur, sunt aproape sigur. Un ghimpe de fulger s-a iscat din josul acelei bășici alburii și a lovit șopronul. Preț de-o clipă, acesta încă a mai fost acolo, strălucind aidoma unui lucru radioactiv, apoi s-a spulberat în toate direcțiile. N-am mai văzut niciodată nici pe departe ceva asemănător, dincolo de filme. Tunetul care a urmat parcă ar fi fost sunetul unei explozii de proporții. Kyra a țipat și s-a lăsat pe podeaua locului de lângă șofer, acoperindu-și urechile cu mâinile. Într-una dintre ele încă mai ținea strâns cățelul de pluș.

Un minut mai târziu a trecut peste Sugar Ridge. Stradela Patruzeci și doi o ia la stânga din șosea la poalele pantei de nord a delușorului. Din vârful lui am putut vedea o porțiune întinsă din TR-90 — păduri și câmpii și șoproane și ferme, până și o strălucire întunecată dinspre lac. Cerul era negru ca praful de cărbuni, era luminat aproape constant de fulgere de înălțime. Aerul avea o strălucire distinctă, de culoarea ocru. Fiecare

gură de aer pe care o luam avea gust de iască. Topografia de dincolo de creasta dealului mi se înfățișa cu o limpezime supraréală pe care n-o pot uita. Sentimentul misterului îmi învăluia inima și mintea, senzația aceea că lumea e un tegument subțire acoperind oase și adâncituri neștiute.

Am aruncat o privire în oglinda retrovizoare și am văzut că se alăturaseră alte două mașini camionetei, una cu numărul de înmatriculare conținând un V, ceea ce înseamnă că autovehiculul e înregistrat pe numele unui veteran de război. Când am încetinit eu, au încetinit și ei. Când am accelerat, au accelerat și ei. Mă îndoiam totuși că ne vor urmări în continuare și după ce urma să întorc pe Stradela Patruzeci și doi.

— Ki? Te simți bine?

— Dolm, a spus ea de pe covorașul mașinii.

— Bine, am spus și am început să cobor panta dealului.

Cotind pe Patruzeci și doi, am văzut lumina farurilor reflectată ca niște ochi de pisică în bucățile de gheață atunci când a început să plouă cu grindină — calupuri mari și albicioase care cădeau din cer, ropoteau pe capota de sus asemenea unor degete grele și ricoșau în capota de la motor. Începeau să se adune în șanțulețele în care stăteau ștergătoarele de parbriz.

— Ce se-ntâmplă? a strigat Kyra.

— Nu-i decât grindină, am spus. Nu ne poate face nimic.

De-abia mi-au ieșit cuvintele astea pe gură, când o bucată de gheață de dimensiunea unei lămâi mici a izbit partea mea de parbriz și a ricoșat sus în aer, lăsând o urmă albicioasă de la care radiau mai multe crăpături scurte. Zăceau cumva John și cu George neajutorați în infernul ăsta? Mi-am întors mintea înspre direcția aceea, dar n-am putut vedea nimic.

Când am cotit la stânga pe Stradela Patruzeci și doi, grindina cădea aproape prea deasă să mai pot vedea ceva. Făgașele croite de roți în drum erau pline cu gheață. Albul dispărea, însă, printre copaci. M-am îndreptat în acel refugiu, aprinzând farurile. Acestea au brăzdat conuri puternice de lumină prin căderea de gheață.

Intrând printre copaci, bășica aceea purpurie-albicioasă a strălucit din nou, iar oglinda retrovizoare a sclipit prea tare s-o pot folosi atunci. S-a auzit un bubuit sfâșietor, pârâitor. Kyra a strigat din nou. M-am uitat în jur și am văzut un molid căzând încet de-a curmezișul stradelei, trunchiul lui neregulat fiind cuprins de flăcări. În căderea lui, rupea și firele de electricitate.

Suntem blocați, mi-am spus. La capătul ăsta, probabil și la celălalt. Suntem aici. La bine și la rău, suntem aici.

Copacii creșteau într-o boltă deasupra Stradelei Patruzeci și doi, cu excepția locului unde drumul trecea pe lângă Pajiștea Tidwell. Sunetul produs de grindină în pădure era un pârâit așchios incomensurabil. Desigur, copacii *chiar* se rupeau în așchii; era cea mai dăunătoare grindină ce căzuse vreodată în partea asta de lume și, chiar dacă s-a consumat în cincisprezece minute, a fost destul să distrugă toate recoltele din acel an.

Fulgerul a izbucnit deasupra noastră. M-am uitat în sus și am văzut o minge mare de foc portocalie fiind urmărită de o minge mai mică. Se mișcau în grabă printre copacii de la stânga noastră, aprinzând unele dintre crengile mai înalte. La scurt timp am ajuns în luminișul Pajiștii Tidwell și, chiar atunci, grindina s-a transformat într-o ploaie torențială. N-aș mai fi putut continua să conduc dacă n-am fi intrat aproape imediat înapoi în pădure și, astfel, bolta de copaci să ne ofere suficient adăpost ca să pot avansa anevoie, încovoiat peste volan și uitându-mă cu ochii

mijiți în perdeaua argintie ce cădea prin evantaiul farurilor mele. Tunetul bubuia fără încetare, iar acum vântul începuse să se întetească, grăbindu-se printre copaci asemenea unei voci neîntrerupte. Înainte, o creangă grea de frunze a căzut în mijlocul drumului. Am trecut peste ea și am auzit-o cum plesnește și pâraie și se freacă de dedesubtul Chevy-ului.

Te rog să nu fie ceva mare, mi-am spus... sau poate m-am rugat. Te rog, lasă-mă să ajung la casă. Te rog, lasă-ne să ajungem la casă.

Când am ajuns la drumul de acces, vântul şuiera ca un uragan. Copacii fremătând și ploaia biciuitoare făceau întreaga lume să pară pe punctul de a se vâluri într-o fiertură lipsită de substanță. Panta drumului de acces se transformase într-un râu, însă eu am avântat Chevy-ul cu botul înainte fără nici o ezitare — nu puteam rămâne aici; dacă pica un copac mare pe mașină, ne stâlcea ca pe-o muscă într-un pahar de unică folosință.

Știam că nu trebuie să folosesc frâna — mașina ar fi început să se legene când într-o parte, când în alta, și poate ar fi alunecat pe pantă în jos până în lac, rostogolindu-se tot drumul până acolo. În loc de asta, am introdus schimbătorul de viteze într-o treaptă mică, am tras frâna de mână cât să păcănească de două ori și i-am dat voie motorului să ne ducă în jos, în vreme ce ploaia lovea în rafale năprasnice parbrizul și transforma ghemotocul din lemn al casei într-o fantomă. Incredibil, câteva dintre becuri încă erau aprinse, strălucind ca hublourile unui batiscaf aflat la trei metri sub apă. Funcționa, deci, generatorul... cel puțin pentru moment.

Fulgerul a aruncat o lance de lumină deasupra lacului, un foc verde-albăstrui luminând o întindere neagră de apă cu suprafața brăzdată de valuri mici și înspumate. Unul dintre pinii bătrâni de o sută de ani care se aflase la stânga de scările din traverse de cale ferată zăcea acum pe jumătate scufundat în apă. Undeva în spatele nostru, un alt copac s-a prăbușit cu un scrâșnet atotcuprinzător. Kyra și-a acoperit urechile.

— E-n regulă, iubire, am liniștit-o eu. Am ajuns, am reușit.

Am oprit motorul și am stins farurile. Fără ele vedeam foarte puțin; aproape toată lumina părăsise cerul. Am încercat să-mi deschid portiera și n-am reușit la început. Am împins mai tare și nu numai că s-a deschis, ci mi-a zburat de-a dreptul din mână. Am coborât și, într-o sclipire puternică de fulger, am văzut-o pe Kyra târându-se peste scaun către mine, chipul ei fiind alb de panică, ochii, imenși și tiviți de teroare. Portiera a dat să se închidă și m-a lovit în fund destul de tare să mă doară. Am ignorat-o, am luat-o pe Ki în brațe și m-am întors pe călcâie. Ploaia rece ne-a udat până la piele. Numai că nu mi s-a părut deloc a fi ploaie; parcă aș fi pășit sub o cascadă.

— Cățelușu' meu! a urlat Ki. Urlet sau nu, de-abia l-am auzit. l-am văzut fața însă și i-am văzut mâinile goale. — Stricken! L-am scăpat pe Stricken!

M-am uitat în jur și da, acolo era, plutea în jos pe macadamul parcarii, pe lângă verandă. Puțin mai departe, scurgerea grăbită de apă părăsea pavajul și o lua în jos pe pantă; dacă Strickland era dus de val, probabil că urma să ajungă prin pădure pe undeva. Sau chiar până în lac.

— Stricken! plângea Ki. CĂȚELUȘU' meu!

Dintr-o dată, nimic nu mai conta pentru nici unul dintre noi în afară de jucăria aia prostească din pluș. Am alergat după ea în josul parcarii cu Ki în brațe, nepăsându-mi de ploaie și de vânt și de sclipirile puternice ale fulgerelor. Și, totuși, urma să alunece pe pantă în jos înainte să-l pot prinde — apa de care fusese luat curgea mult prea repede să-l pot eu prinde din urmă.

Ce l-a făcut să se oprească la marginea pavajului a fost un trio de floarea-soarelui scuturându-se sălbatic în bătaia vântului. Semănau cu niște adulatori furați de spiritul lui Dumnezeu la o întrunire religioasă: *Da, Iisuse! Te slăvim, Domnul nostru!* Mi se păreau, de asemenea, familiare. Desigur, era imposibil să fie aceleași trei fire de floarea-soarelui care crescuseră prin scândurile verandei în visul meu (și în fotografia pe care o făcuse Bill Dean înainte să mă întorc aici) și totuși acelea erau; fără urmă de îndoială, acelea *erau*. Trei fire de floarea-soarelui semănând cu cele trei surori bizare din *Macbeth*, trei fire de floarea-soarelui cu fețe ca niște reflectoare. Mă întorsesem la Sara Laughs; mă aflam în zonă; mă întorsesem în vis și de data aceasta visul mă posedase.

— Stricken!

Ki, zvârcolindu-se și îndoindu-se în brațele mele, amândoi fiind prea alunecoși să ne oferim reciproc siguranță.

— Te log, Mike, *te log!*

Tunetul a explodat deasupra capetelor noastre asemenea unui coș cu nitroglicerină. Am strigat amândoi. M-am lăsat pe un genunchi și am apucat cățelușul din pluș. Kyra l-a prins cu ambele mâini și l-a acoperit cu sărutări frenetice. M-am opintit în picioare, în vreme ce un alt tunet a răsunat, de data aceasta părând că străbate aerul asemenea unui nebunesc bici lichid pentru tauri. M-am uitat la firele de floarea-soarelui, iar ele au părut că se uită înapoi la mine — *Salut, irlandezule, a trecut multă vreme, nu crezi?* Apoi, reșezându-o pe Ki în brațe cât de bine am putut, m-am întors în loc și am pornit cu pași grei către casă. Nu era ușor; apa din parcare îmi ajungea până la glezne și era plină cu bucăți de grindină ce se topeau. O creangă de copac a zburat pe lângă noi și a aterizat cam în locul unde îngenuncheasem eu să-l iau pe Strickland. S-au auzit un pârâit și o serie de bubuituri când o creangă a lovit acoperișul și s-a rostogolit pe el în jos.

Am fugit spre veranda din spate, așteptându-mă parcă să iasă Arătarea în fugă dinăuntru, să ne salute, ridicându-și non-brațele buhăite într-un gest oribil de prietenie, însă n-a fost nici o Arătare. Nu era decât furtuna, și asta era de ajuns.

Ki strângea puternic cățelul la piept, iar eu am observat fără urmă de mirare că apa, în combinație cu praful acumulat de la toate orele acelea de joacă afară, îl înnegrise pe Strickland. La urma urmelor, chiar era ceea ce văzusem eu în vis.

Era prea târziu acum. Nu mai aveam unde merge, nu aveam alt adăpost în calea furtunii. Am deschis ușa și am dus-o pe Kyra Devore înăuntrul Sarei Laughs.

Partea principală a Sarei — inima casei — exista de aproape o sută de ani și avusese parte de multe furtuni. Poate că aceea care a căzut asupra regiunii lacurilor în după-amiaza aceea de iulie a fost cea mai grea dintre toate, însă am știut imediat ce-am ajuns înăuntru, amândoi gâfâind asemeni unor oameni care de-abia au scăpat de la înec, că va rezista aproape sigur și acesteia. Pereții din bușteni erau atât de groși că aproape am avut impresia că pășesc într-un soi de cavou. Zgomotele furtunii au devenit un fel de tărăgăneală gălăgioasă, punctată de tunete și de bufnetul ocazional al unei crengi căzând pe acoperiș. Undeva — în beci, bănuiesc — se deschisese o ușă și se tot lovea de canaturi. Semăna cu sunetul unui pistol de semnalizare. Fereastra bucătăriei fusese spartă de-un copac mic, răsturnat. Vârful lui ca de ac se afla deasupra aragazului, legănându-se, aruncându-și umbra pe tejghea și pe ochiuri.

M-am gândit să-l rup și m-am hotărât să nu. Cel puțin astupa gaura din geam.

Am dus-o pe Ki în sufragerie și ne-am uitat afară către lac, la apa lui neagră cu reflexii ireale, stând sub un cer negru. Fulgerul izbucnea aproape constant, scoțând la iveală un cerc de pădure care dansa și se legăna frenetic împrejurul lacului. Indiferent de cât era casa de solidă, gema profund în interior când o izbea vântul și încerca s-o împingă pe deal în jos.

Se auzea un clinchet blând, egal. Kyra și-a ridicat capul de pe umărul meu și s-a uitat împrejur.

— Ai un elan, a spus.

— Da, acela e Bunter.

— Mușcă?

— Nu, iubire, nu poate mușca. E un fel de... un fel de păpușă, presupun.

— De ce-i sună clopoțelul?

— E bucuros că suntem aici. E bucuros că am reușit să ajungem.

I-am văzut dorința de-a fi fericită, apoi am văzut-o cum își dă seama că Mattie nu e aici să fie fericită cu ea. Am văzut sclipindu-i în minte ideea că Mattie nu va mai fi niciodată aici să fie fericită cu ea... și am simțit cum o îndepărtează. Deasupra capetelor noastre, ceva imens s-a prăbușit pe acoperiș, lumina a pâlpâit și Ki a început din nou să lăcrimeze.

— Nu, iubire, am spus, și am început să o plimb în brațe. Nu, iubire, nu, Ki, nu face asta. Nu face asta, iubire, n-o face.

— O vreau pe mami! *O vreau pe Mattie!*

Am plimbat-o așa cum cred că trebuie plimbați copiii care fac crize. Întelegea prea multe pentru un copil de trei ani, iar suferința prin care trecea era, prin urmare, mai cruntă decât trebuie să fie suferința oricărui copil de trei ani. Așa că am ținut-o în brațe și am plimbat-o, simțindu-i în mâini pantalonii scurți uzi de urină și apă de ploaie, brațele ei calde ca de-o febră ținându-mă de după gât, obrații ei fiind mânjiți de mucozități și lacrimi, părul ei — doar un mănunchi de fire ude leocă de la fuga scurtă prin ploaia torențială —, respirația ei grea, jucăria — un ghemotoc strangulat care picura apă murdară printre degetele ei. Înainte și-napoi ne-am plimbat prin sufrageria Sarei, înainte și-napoi prin lumina difuză aruncată de becul din tavan, singurul. Lumina produsă de generator nu e niciodată tocmai uniformă, niciodată tocmai stabilă — pare să respire și să suspine. Înainte și-napoi prin clinchetul slab, neîncetat, al clopoțelului lui Bunter, asemeni muzicii venind din acea lume pe care o putem atinge, dar niciodată n-o putem vedea cu adevărat. Înainte și-napoi sub sunetul furtunii. Cred că i-am cântat și știu sigur că am atins-o cu mintea și că am pătruns din ce în ce mai adânc în zonă împreună. Deasupra noastră, norii alergau și ploaia răpăia, stingând focurile pe care le aprinseseră fulgerele în pădure. Casa gema și aerul dinăuntru se învâртеjea din cauza rafalelor ce intrau prin fereastra spartă de la bucătărie, dar în pofida tuturor acestora, exista un sentiment de siguranță jalnică. Un sentiment de întoarcere acasă.

Într-un sfârșit, lacrimile ei au început să sece. Și-a așezat obrazul și greutatea mare a capului ei pe umărul meu și, când am trecut pe lângă ferestrele ce dau spre lac, i-am văzut ochii larg deschiși uitându-se afară în furtuna argintie-întunecată, fără să clipească. Cel care o purta în brațe era un bărbat înalt cu părul rărit. Mi-am dat seama că pot vedea masa din sufragerie chiar prin noi. *Reflexiile noastre deja sunt niște fantome*, mi-am spus.

— Ki? Poți mânca ceva?

- Nu foame.
- Poți bea un pahar cu lapte?
- Nu, cacao. Mi-e flig.
- Da, sigur că ți-e. Și am cacao.

Am încercat s-o așez jos și s-a ținut de mine cu o forță disperată, agățându-se de mine cu coapsele ei mici și rotofeie. Am aranjat-o la loc în brațe, de data asta proptind-o în șold, iar ea s-a potolit.

— Cine-i aici? a întrebat. Începuse să tremure. — Cine-i aici pe lângă noi?

- Nu știu.
- E-un băiat, a spus. L-am văzut acolo.

A arătat cu Strickland către ușa glisantă din sticlă ce dădea pe estacadă (toate scaunele de acolo de afară fuseseră răsturnate și aruncate în colțuri; unul dintre ele dispăruse, fiind aparent aruncat direct peste balustradă).

— Ela neglu ca-n filmu' ăla comic pe cale-l vedeam cu Mattie. Mai sunt și alți negii aici. O tanti cu pălălie male. Un nene în pantaloni albaștli. Ceilalți sunt greu de văzut. Da' ei se uită. Se uită la noi. Nu-i vezi?

- Nu ne pot face nimic.
- Ești sigul? Ești, ești?

N-am răspuns.

Am găsit o cutie de cacao Swiss Miss ascunsă în spatele recipientului pentru faiană, am desfăcut un pliculeț și am aruncat conținutul într-o cană. Tunetul a explodat pe cer. Ki a tresărit în brațele mele și a scos un strigăt prelung, plângăcios. Am îmbrățișat-o, am sărutat-o pe obraz.

- Nu mă pune jos, Mike, mi-e flică.
 - Stai liniștită, n-o să te pun jos. Tu ești fetița mea cea cuminte.
 - Mi-e flică de băiat și de nenea în pantaloni albaștli și de tanti.
- Cled că-i tanti cale pulta lochia lui Mattie. Astea-s fantomele?
- Da.
 - Sunt lele, ca oamenii cale au fugit după noi la bâlci? Sunt?
 - Nu știu precis, Ki, și nu te mint cu asta.
 - Da' o să aflăm.
 - Hă?
 - La asta te-ai gândit: "Da' o să aflăm."
 - Da, am spus. Cred că la asta mă gândeam. Ceva de genul ăsta.

Cât se încălzea apa în ibric, am dus-o în dormitorul principal, spunându-mi că trebuie să fi rămas *ceva* de la Jo în care s-o îmbrac, însă toate sertarele din servanta lui Jo erau goale. La fel era și partea ei de dulap. Am așezat-o pe Ki pe patul mare, dublu, în care nici măcar un pui de somn nu trăsesem de când mă întorsesem, am dezbrăcat-o, am dus-o în baie și am înfășurat-o într-un prosop. Și l-a strâns în jurul corpului, tremurând și cu buzele albastrite. Am folosit alt prosop să-i șterg părul cât de bine am putut. În tot acest timp, ea n-a lăsat din mână nici măcar o clipă cățelul din pluș, care începea acum să sângereze vatelină pe la cusături.

Am deschis dulapul cu medicamente, am scotocit prin el și am găsit ce căutam pe raftul de sus: Benadryl-ul pe care-l ținea Jo pentru alergia ei la plantele de pipirig. M-am gândit să verific data de expirare de pe fundul cutiei, apoi aproape că am răs cu voce tare. Ce importanță mai avea *asta* acum? Am așezat-o pe Ki pe capacul de la toaletă și am lăsat-o să mă țină pe după gât cât am scuturat eu din recipientul protejat împotriva copiilor patru drajeuri mici roz cu alb. Apoi am clătit

paharul pentru spălatul dinților și l-am umplut cu apă rece. Făcând asta, am observat o mișcare în oglinda care reflecta ușa băii și dormitorul principal de dincolo de ea. Mi-am spus că nu văd decât umbrele copacilor suflați de vânt. I-am dat lui Ki drajeurile.

A întins mâna după ele, apoi a ezitat.

— Haide, am spus. Sunt medicamente.

— Ce fel? a întrebat.

Mâna ei mică era încă deasupra micuțului morman de drajeuri.

— Tablete pentru tristețe, am spus. Știi să înghiți tablete, Ki?

— Sigur. Am învățat la doi ani.

A mai ezitat o clipă — uitându-se la mine și uitându-se *în* mine, cred, asigurându-se că-i spun ceva ce cred cu adevărat. Trebuie s-o fi mulțumit ceea ce-a văzut sau simțit, fiindcă a luat drajeurile și le-a pus în gură, unul după altul. Le-a înghițit sorbind ca o păsărică din pahar, apoi a spus:

— Tot mă simt tlistă, Mike.

— Au nevoie de-un timp să-și facă efectul.

Am scotocit în sertarul cu tricouri și am găsit unul inscripționat cu Harley-Davidson care intrase la apă. Tot era cu mult prea mare pentru ea, dar după ce i-am făcut un nod într-o parte, s-a transformat într-un fel de sarong care-i tot aluneca de pe un umăr. Aproape că era simpatic.

În buzunarul de la spate al pantalonilor am totdeauna un pieptene. L-am scos și i-am dat la o parte părul de pe frunte și de pe tâmpile. Începea să arate iarăși normal, însă tot îi mai lipsea ceva. Ceva ce în mintea mea era legat de Royce Merrill. Asta era o nebunie, însă... nu-i așa?

— Mike? Ce baston? La ce baston te gândești?

Apoi mi-am dat seama.

— Un baston de zahăr, o acadea, am spus. Din aceea cu dungi.

Am scos cele două panglici din buzunar. Marginile lor roșii păreau aproape crude în lumina nesigură.

— Ca astea.

I-am prins părul la spate în două codițe mici. Acum avea și panglicile; avea și cățelul negru; firele de floarea-soarelui se mutaseră cu câțiva metri mai la nord, însă acolo erau. Totul era mai mult sau mai puțin așa cum trebuia să fie.

Tunetul a dădăit, undeva aproape a căzut un copac și luminile s-au stins. După cinci secunde de umbre gri-întunecate, s-au aprins la loc. Am dus-o pe Ki înapoi în bucătărie și, trecând pe lângă ușa pivniței, cineva a râs în spatele ei. Am auzit-o eu; a auzit-o și Ki. Am văzut asta în ochii ei.

— Ai glijă de mine, a spus. Ai glijă de mine pentlu că nu-s decât o puștoaică mică. Ai plomis.

— Așa o să fac.

— Te iubesc, Mike.

— Și eu te iubesc, Ki.

Ibricul șuiera. Am umplut cana până la semnul de mijloc cu apă caldă, apoi am completat cu lapte, răcind-o și îmbogățind-o. Am dus-o pe Kyra înapoi la canapea. Trecând pe lângă masa din sufragerie, am aruncat o privire la mașina de scris IBM și la manuscrisul peste care zăcea colecția de rebusuri. Lucrurile astea mi se păreau vag prostesti și cumva triste, asemenea unor mecanisme care n-au funcționat niciodată foarte bine și care acum nu mai funcționează deloc.

Fulgerul a luminat tot cerul, îmbăind încăperea în lumină purpurie. În strălucirea aceasta, copacii agonici au părut niște degete strigând după ajutor și, când lumina a străbătut ușile glisante din sticlă ce dau spre estacadă, am văzut o femeie stând în spatele nostru, lângă soba cu

lemne. Într-adevăr purta o pălărie de pai cu boruri de dimensiunea unei roți de căruță.

— Cum adică, lăul aploape a ajuns să se velse-n male? a întrebat Ki. M-am așezat și i-am dat cana.

— Bea asta.

— De ce-au lănit-o oamenii ăia pe mami? Nu voiau să se simtă bine?

— Cred că nu, am spus.

Am început să plâng. Am ținut-o în poală, ștergându-mi lacrimile cu dosul palmelor.

— Al fi tlebut să iei și tu niște tablete pentlu tlistete, a spus Ki.

Mi-a întins cacaua ei. Panglicile din părul ei, cele pe care le legasem în niște funde mari și neîndemânatică, au săltat.

— Aici. Bea un pic.

Am băut un pic. Din partea de nord a casei s-a mai auzit un bubuit pârâit și scrâșnit. Generatorul s-a bâlbâit și casa s-a cufundat iarăși în obscuritate. Umbrele fugeau pe chipul mic al lui Ki.

— Rezistă, i-am spus. Încearcă să nu te sperii. Poate c-o să revină lumina.

O clipă mai târziu a revenit, chiar dacă acum auzeam o notă răgușită, inegală în hurelul generatorului, iar lumina pâlpâia mult mai evident.

— Spune-mi o poveste, a zis ea. Spune-mi despre Cenușilbeasa.

— Cenușăreasa.

— Mda, ea.

— Bine, dar cei care spun povești trebuie plătiți.

Mi-am pungit buzele și-am făcut un sunet de sorbit.

A ridicat cana. Cacaua era dulce și bună. Senzația că suntem priviți era puternică și deloc dulce, însă lasă-i să se uite. Lasă-i să se uite cât mai pot.

— Exista o fetiță frumoasă pe nume Cenușăreasa...

— A fost odată ca niciodată! Așa începe! Așa încep toate!

— Ai dreptate, am uitat. A fost odată ca niciodată o fetiță frumoasă pe nume Cenușăreasa, care avea două surori vitrege rele. Numele lor erau... ți le amintești?

— Tammy Faye și Vanna.

— Mda, reginele Fixativului pentru Păr. Și o puneau pe Cenușăreasa să facă toate treburile neplăcute, cum ar fi să măture în șemineu și să adune caca de câine din curtea din spate. Acum, se face că tocmai urma să susțină un concert la palat formația rock Oasis și, chiar dacă fuseseră invitate toate fetele...

Am ajuns doar până la partea în care zâna cea bună prinde șoarecii și-i transformă într-o limuzină Mercedes, înainte ca Benadryl-ul să-și facă efectul. Chiar că era un medicament pentru tristețe; când m-am uitat în jos, Ki dormea dusă în leagănul brațului meu, cu cana de cacao înclinându-se amenințător într-o parte. I-am luat-o dintre degete și am așezat-o pe măsuta pentru cafea, apoi i-am dat la o parte de pe frunte părul aproape uscat.

— Ki?

Nimic. Se dusese pe tărâmul lui Nuclipește-Nimeni. Probabil că de vină pentru asta era și faptul că somnul din acea după-amiază se sfârșise aproape înainte să înceapă.

Am ridicat-o și am dus-o în dormitorul din aripa de nord, picioarele legănându-i-se moi în aer și poalele tricoului cu Harley fluturându-i în jurul genunchilor. Am așezat-o pe pat și i-am tras cuvertura până sub bărbie. Tunetul a bubuit ca un foc de artilerie, însă ea nici măcar nu s-a mișcat. Epuizare, mâhnire, Benadryl... o purtaseră toate departe, o

purtaseră dincolo de fantome și durere, iar asta era bine.

M-am aplecat și am sărutat-o pe obraz, care începuse în sfârșit să se mai răcească.

— O să am grijă de tine, am spus. Ți-am promis și așa o să fac.

Ca și când m-ar fi auzit, Ki s-a întors pe-o parte, și-a așezat sub bărbie mâna în care-l ținea pe Strickland și a scos un suspin moale. Genele ei erau niște bucăți de funingine pe obraji, într-un contrast uimitor cu părul deschis la culoare. Uitându-mă la ea, m-am simțit năpădit de dragoste, zguduit de ea așa cum e zguduit cineva de-o boală.

Ai glijă de mine, nu-s decât o puștoaică mică.

— O să am, Ki-iubire, am spus.

Am intrat în baie și am început să umplu cada, așa cum o umplusem cândva în somn. Avea să doarmă tot timpul dacă reușeam să adun destulă apă caldă înainte să cedeze complet generatorul. Mi-am dorit să am o jucărie pentru baie pe care să i-o dau în caz că se trezește, ceva de genul Balenei Wilhelm, însă își va avea cățelul și probabil că oricum nu se va trezi. Pentru Kyra nu urma un botez sub apa rece a unei pompe. Nu eram o persoană crudă și nu eram nebun.

Nu aveam decât lame de ras de unică folosință în dulapul pentru medicamente, nu erau bune pentru cealaltă treabă care mă aștepta. Nu erau destul de eficiente. Însă unul dintre cuțitele de măcelărie din bucătărie ar fi bun. Dacă umpleam chiuveta cu o apă într-adevăr caldă, nici măcar n-aș simți nimic. O literă *T* pe fiecare mână, linia de sus trasată de-a curmezișul încheieturilor...

Pentru o clipă, am ieșit din zonă. O voce — propria mea voce vorbind ca o combinație a lui Jo și Mattie — a strigat: *La ce te gândești? Oh, Mike, pentru numele lui Dumnezeu, la ce te gândești?*

Apoi a bubuit tunetul, luminile au pâlpâit și ploaia a început iarăși să cadă, suflată de vânt. M-am dus înapoi în locul unde totul era limpede, unde calea pe care o aveam de urmat era gata trasată. Fă cumva te rog ca totul să se încheie — durerea psihică, cea fizică, teama. Nu mai voiam să mă gândesc nici o clipă la cum dansase Mattie cu degetele pe frisbee, ca și când acesta ar fi fost un spot luminos. Nu voiam să fiu prezent când se trezea Kyra, nu voiam să văd suferința umplându-i ochii. Nu voiam să trec prin noaptea care urma, prin ziua care venea după ea sau prin ziua care o urma pe aceasta. Toate nu erau decât vagoane ale aceluiași bătrân tren al misterelor. Viața era o boală. Urma să-i fac o baie frumoasă și caldă și s-o vindec de ea. Am ridicat brațele în aer. În oglinda de pe dulapul pentru medicamente, o figură obscură — o Arătare — și le ridica și ea într-un soi de salut vesel. Eu eram. Eu fusesem tot timpul, iar asta era bine. Asta era cât se poate de bine.

M-am lăsat pe un genunchi și am verificat apa. Curgea așa cum trebuia, caldă. Bun. Chiar dacă ceda acum generatorul, era bine. Cada era de model vechi, din aceea adâncă. Mergând jos la bucătărie să iau un cuțit, m-am gândit să intru și eu în apă cu ea după ce aș fi terminat să-mi tai venele în apa mai caldă din chiuvetă. Nu, m-am hotărât. Gestul ar putea fi prost interpretat de către oamenii care vor veni aici mai târziu, oameni cu minți perverse și cu presupuneri și mai perverse. Cei care vor veni când se va opri furtuna și copacii de pe drum vor fi îndepărtați. Nu, după baie o voi usca și-o voi așeza înapoi în pat cu Strickland în mână. Eu voi ședea de partea cealaltă a dormitorului în șezlongul de lângă ferestre. Îmi voi întinde câteva prosoape în poală pentru a opri cât mai mult sânge posibil să se scurgă pe pantaloni și, în cele din urmă, voi adormi și eu.

Clopoțelul lui Bunter încă mai cânta. Mult mai tare acum. Începea să mă calce pe nervi și, dacă urma să continue în ritmul ăsta, avea să o trezească pe copilă. Am hotărât să-l iau de acolo și să-l reduc la tăcere pentru totdeauna. Am traversat încăperea și, făcând asta, o pală puternică de aer a trecut pe lângă mine. Nu era un curent venit prin fereastra spartă a bucătăriei; acesta a fost iarăși aerul acela cald de metrou. A împrăștiat colecția de rebusuri *Chestii grele* pe podea, însă press-papier-ul de pe manuscris a împiedicat paginile lui să zboare. Când m-am uitat în direcția aceea, clopoțelul lui Bunter a tăcut.

O voce a suspinat în camera difuză. Cuvinte pe care nu le-am putut înțelege. Și ce importanță aveau? Ce importanță mai avea încă o manifestare spiritistă — încă un suflu de aer cald din Marele Tărâm de Dincolo?

Tunetul a huruit și suspinul s-a auzit din nou. De data asta, când generatorul a murit și s-au stins luminile, aruncând încăperea într-o umbră cenușie, am înțeles cu claritate un cuvânt:

Nouăsprezece.

M-am întors pe călcâie, făcând un cerc aproape complet. L-am încheiat uitându-mă de partea cealaltă a camerei umbroase la manuscrisul *Prietenului meu din copilărie*. Dintr-o dată, lumina a răzbătut. Înțelegerea a venit.

Nu colecția de rebusuri. Și nici cartea de telefon.

Ci cartea *mea*. Manuscrisul meu.

Am mers până la el, vag conștient că apa a încetat să mai curgă în cada din baia din aripa de nord. Când a murit generatorul, s-a oprit și pompa. Nu era nici o problemă, deja era suficient de adâncă apa. Și de caldă. Urma să-i fac Kyrei baie, însă mai întâi trebuia să fac altceva. Trebuia să merg pe verticală la nouăsprezece și, după asta, trebuia neapărat să merg pe verticală și la nouăzeci și doi. Și puteam face asta. Scrisesem cu puțin peste o sută douăzeci de pagini de manuscris, așa că puteam face asta. Am apucat lanterna cu baterii de deasupra dulapului în care încă mai țineam câteva sute de discuri de vinii adevărate, am aprins-o și am așezat-o pe masă. Arunca un cerc alb radiant pe manuscris — în obscuritatea acelei după-amiezi, era la fel de luminos ca și spotul unui reflector.

La pagina nouăsprezece a *Prietenului meu din copilărie*, Tiffi Taylor — o damă de companie care se reinventase sub numele de Regina Whiting — ședea în studioul ei împreună cu Andy Drake, rememorând ziua în care John Sanborn (numele sub care se prezentase atunci John Shackleford) i-a salvat viața fiicei sale de trei ani, Karen. Acesta era pasajul pe care l-am citit în timp ce fulgerul duduia și ploaia răpăia în ușa glisantă care se deschidea spre estacadă.

PRIETENUL, de Noonan/Pag. 19

ba acolo, eram sigură de asta, spuse ea, uitându-se în gol; dar când nu mi-am văzut fetița nicăieri, m-am îndreptat spre piscina nouă. (Trase un fum din țigară.)

Iar când am văzut ce se întâmplă, am țipat — fetița mea, Karen, se afla sub apă.

Era aproape moartă, în aer era mâna ei, iar sub apă zăcea corpul ei inert.

Unghiile erau albastre. Nu-mi amintesc

bine ce s-a întâmplat după aceea.
Sanborn, grădinarul, a sărit în bazin,
trăgând-o pe Karen de braț și de
umăr, până ce a reușit să o scoată
din apă. A scos-o din întunecime,
iar eu stăteam pe margine și plângeam.
Oh, Dumnezeule, am crezut că murise.

Am știut pe dată, însă am așezat carnețelul pentru notițe pe
marginea stângă a manuscrisului ca să văd mai bine. Citind în jos, așa
cum ai citi răspunsul unui rebus vertical, prima literă a fiecărui rând
alcătuia un mesaj care fusese acolo aproape de când am început să scriu
cartea:

bufnițe sUb StudO

Apoi, făcând micile modificări evidente:

bufnițe sUb Studio

*Bill Dean, îngrijitorul meu, șade la volanul camionetei lui. Și-a
îndeplinit cele două scopuri pentru care a venit aici — să mă salute
că m-am întors pe TR și să mă avertizeze în privința lui Mattie De-
vore. Acum e gata de plecare. Îmi zâmbește, arătându-mi dinții ăia
mari și falși, Roebucker-ii ăia. "Dacă ai ocazia, ar trebui să cauți
bufnițele ", îmi spune. Eu îl întreb la ce i-ar fi trebuit lui Jo două
bufnițe din plastic și el îmi răspunde că le fac pe ciori să nu se mai
cace pe podele. Mă mulțumesc cu asta, am alte lucruri la care să mă
gândesc, însă totuși... "A fost de parc-ar fi venit tocmai pentru-a face
treaba asta", spune el. Nici nu mi-a trecut prin gând — nu atunci, cel
puțin — că, în folclorul indian, bufnițele mai au o semnificație: se
spune că te feresc de spiritele rele. Dacă Jo știa că bufnițele de
plastic sperie ciorile, trebuie să fi știut și asta. Pur și simplu era genul
de informație pe care o culegea și o pune la păstrare. Soția mea
curioasă. Sclipitoarea mea dezordonată.*

Tunetul a bubuit. Fulgerul a ros din nori asemenea unei vărsări de a-
cid luminos. Am rămas lângă masa din sufragerie cu manuscrisul în mâi-
nile care-mi tremurau.

— Christoase, Jo, am șoptit. Ce ai aflat?

Și de ce nu mi-ai spus și mie?

Dar bănuiam că știu răspunsul la întrebarea asta. Nu-mi spusese fi-
indcă, într-un fel, semănăm cu Max Devore; străbunicul lui și cu al meu
se căcaseră în aceeași hazna. Nu avea nici o logică, dar asta era. Nu-i
spusese nici măcar propriului ei frate. Am găsit în asta un soi ciudat de
confort.

Am început să frunzăresc manuscrisul, simțindu-mi pielea de găină.

Andy Drake se încrunta foarte rar în *Prietenul meu din copilărie* al
lui Michael Noonan. I se buhăia fața însă, fiindcă în fiecare buhăială
există câte o buhă. Înainte să vină în Florida, John Shackleford locuise în
Studio City, California. Prima întâlnire al lui Drake cu Regina Whiting a
avut loc în studioul ei. Ultima adresă cunoscută a iui Ray Garraty a fost
cea a Apartamentelor Studio din Key Largo. Cea mai bună prietenă a
Reginei Whiting era Steffie Underwood. Soțul lui Steffie se numea Towle
Underwood — asta era o reușită, două la prețul de una.

Bufnițe sub studio.

Era peste tot, pe fiecare pagină, exact ca și numele cu K din cartea

de telefon. Un soi de monument, numai că acesta fusese construit — eram sigur de asta — nu de Sara Tidwell, ci de Johanna Arlen Noonan. De soția mea, care-mi trimitea neconținut mesaje prin spatele gardianului, rugându-se din toată inima ei mărinimoasă ca eu să le văd și să le înțeleg.

La pagina nouăzeci și doi, Shackleford discuta cu Drake în camera pentru vizite de la închisoare — ședea cu încheieturile mâinilor între genunchi, uitându-se în jos la lanțul dintre gleznele lui, refuzând să se uite în ochii lui Drake.

PRIETENUL, de Noonan/Pag. 92

baliverne doar. Orice altceva, pe dracu'
uns, la ce mi-ar fi de
folos? viața-i un joc, un joc
nenorocit, pe care l-am pierdut.
Iar tu crezi că-s
țicnit să spun că am să cred un
erou sau poate chiar un
sfânt, venit de
unde de departe...

Textul continua, dar nu mai avea sens să-l citesc. Mesajul, *bufnițe sub studio*, curgea pe marginea paginii ăsteia așa cum se întâmplase și la nouăsprezece. Așa cum probabil se întâmpla și pe oricare dintre toate celelalte pagini. Îmi amintesc cât de aiuritor de fericit fusesem să descopăr că scăpasem de criză și că puteam scrie din nou. Scăpasem de criză, sigur că da, dar nu fiindcă reușisem în sfârșit s-o înfrâng sau găsisem o cale de-a o ocoli. *Jo* mă scăpase de ea. *Jo* o înfrânsese, iar continuarea carierei mele de scriitor de thriller-uri de mâna a doua fusese ultimul gând al ei când făcuse asta. Stând acolo în lumina intermitentă a fulgerelor, simțind fantomele nevăzute dându-mi târcoale prin aerul agitat, mi-am amintit de doamna Moran, profesoara mea din clasa întâi. Când încercările tale de a copia literele alfabetului din cartea de citire începeau să nască forme vălurite, ea își așeza mâna mare și sigură peste a ta și te îndruma.

Așa cum mă îndrumase și *Jo*.

Am frunzărit paginile manuscrisului și am observat cuvintele-cheie peste tot, uneori poziționate în așa fel încât să le poți citi aglomerate pe diferite rânduri, unul deasupra celui alt. Cât de tare încercase să-mi spună asta... iar eu nu aveam nici o intenție de a mai face ceva până nu aflam care fusese motivul.

Am aruncat manuscrisul înapoi pe masă, dar înainte să apuc să-l reasigur cu prespapierul, o suflare furioasă de aer înghețat a trecut pe lângă mine, ridicând paginile și împrăștiindu-le peste tot într-un ciclon. Dacă forța aceea le-ar fi putut rupe în fâșii, sunt convins că asta ar fi făcut.

Nu! a strigat când am apucat mânerul lanternei. *Nu, termină-ți treaba!*

Vântul îmi sufla în față în pale răcoroase — era ca și când ar fi stat cineva pe care nu reușeam să-l văd în fața mea și-mi respira în nas, retrăgându-se pe măsură ce eu avansam, suflând și tot suflând, asemenea lupului cel mare și rău din fața caselor celor trei purceluși.

Mi-am agățat lanterna pe braț, am întins mâinile în față și le-am lovit puternic una de cealaltă. Aerul rece care-mi suflase în față s-a oprit. Nu mai rămăsese acum decât pala vârtejită ce intra prin gaura parțial

astupată din geamul bucătăriei.

— Ea doarme, am spus prezenței care știam că încă mai e acolo, uitându-se în tăcere. Mai e timp.

Am ieșit în grabă pe ușa din spate și vântul m-a învăluit pe dată, făcându-mă să mă legăn pe picioare, aproape trântindu-mă pământ. Iar în copacii fremătători am văzut fețe verzi, fețele celor morți. Acolo era și fața lui Devore, și a lui Royce, și a lui Son Tidwell. Cel mai des am văzut fața Sarei.

Sara era pretutindeni.

Nu! Du-te înapoi! N-ai de ce să-ți faci de lucru cu nici o bufniță, dulceață! Du-te înapoi! Termină-ți treaba! Fă ceea ce ai venit să faci!

— Nu știu ce am venit să fac, am spus. Și, până nu aflu, nu fac nimic.

Vântul a șuiert ca ofensat și o creangă imensă s-a rupt din pinul de la dreapta casei. A căzut pe capota Chevrolet-ului meu într-o împroșcare de apă, îndoind tabla înainte să se rostogolească la pământ pe partea șoferului.

Să bat din palme aici afară mi-ar fi ajutat exact cât i-ar fi ajutat regelui Canute dacă ar fi comandat fluxului să se retragă. Aceasta era lumea ei, nu a mea... și nu era decât granița ei, la o adică. Fiecare pas făcut mai aproape de Stradă și de lac m-ar fi adus mai aproape de inima acelei lumi, unde timpul era subțire și spiritele dominau totul. Oh, scumpe Dumnezeu, ce putuse produce asta?

Poteca spre studioul lui Jo se transformase într-un pârau. Am făcut doisprezece pași prin el înainte să mi se miște o piatră sub picior și să cad cu greutate pe-o parte. Fulgerul a făcut un zigzag pe cer, s-a auzit zgomotul unei crengi rupându-se și apoi am văzut ceva căzând spre mine. Am ridicat brațele să-mi protejez fața și m-am rostogolit spre dreapta, ieșind de pe potecă. Creanga a atins pământul chiar în spatele meu, iar eu m-am dat de-a dura pe-o pantă alunecoasă din cauza acelor de brad. Am reușit într-un sfârșit să mă ridic în picioare. Creanga de pe potecă era și mai mare decât cea care aterizase pe capota mașinii. Dacă m-ar fi lovit, e foarte probabil că mi-ar fi spart capul.

Du-te înapoi!

Vântul sâsâit, pizmaș, suflând printre copaci.

Termină treaba!

Vocea gâlgâită, guturală a lacului, lovindu-se pe stânci și de terasa-mentul de la baza Străzii.

Vezi-ți de treabă!

Aceasta a fost chiar casa însăși, gemând pe fundație.

Vezi-ți de treabă și lasă-mă pe mine să-mi văd de-a mea!

Însă Kyra era treaba mea. Kyra era fiica mea.

Am luat lanterna de jos. Carcasa era crăpată, însă becul strălucea puternic și hotărât — asta era un punct marcat pentru echipa gazdă. Aplecat înainte împotriva vântului șuiertor, cu mâna ridicată să mă feresc de alte crengi în cădere, am alunecat și m-am împleticit în josul dealului către studioul defunctei mele soții.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

La început, ușa n-a vrut să se deschidă. Clanța mi s-a răsucit în mână, așa că am știut că nu e încuiată, însă părea că ploaia umflase lemnul... sau o proptea cineva de partea cealaltă? M-am tras în spate, m-am ghemuit ușor și am lovit-o cu umărul. De data aceasta a cedat puțin.

Ea era. Sara. Se afla de partea cealaltă a ușii și încerca să mă împie-

dice s-o deschid. Cum de putea face asta? Cum, pentru numele lui Dumnezeu? Era o afurisită de fantomă!

M-am gândit la camioneta CONSTRUCȚII BAMM... și, ca și când gândul ar fi invocat-o, aproape că am putut-o vedea acolo, la capătul Stradelei Patruzeci și doi, parcată lângă șosea. Mașina doamnelor bătrâne era în spatele ei și alte trei sau patru mașini se aflau acum în spatele lor. Toate cu ștergătoarele de parbriz legănându-se stânga-dreapta, cu farurile tăind conuri slabe de lumină prin ploaie. Erau aliniate pe marginea drumului ca pentru vânzare. Numai că aici nu se vindea nimic, nu erau decât niște bătrâni care ședeau în tăcere în mașinile lor. Bătrâni care se aflau în zonă exact ca mine. Bătrâni trimițând spre mine tot soiul de vibrații.

Ea se hrănea cu ei. *Fura* de la ei. La fel făcuse și cu Devore — și cu mine, desigur. Multe dintre manifestările paranormale pe care le experimentasem de la întoarcere e foarte probabil că fuseseră create folosind propria mea energie psihică. Era chiar comic dacă stăteai să te gândești la asta.

Sau poate că "terifiant" era cuvântul pe care-l căutam de fapt.

— Jo, ajută-mă, am spus în ploaia biciuitoare.

Fulgerul a luminat cerul, conferind pentru scurtă vreme torentelor de apă un argintiu-deschis.

— Dacă m-ai iubit vreodată, ajută-mă acum.

M-am dat în spate și am lovit iarăși ușa. De data asta n-am simțit opoziția nici unei rezistențe și am pătruns înăuntru val vârtej, lovindu-mă cu tibia de canat și căzând în genunchi. N-am dat drumul lanternei, însă.

A urmat o clipă de tăcere. Cât a durat, am simțit forțe și prezențe adunându-se la un loc. În clipa aceea nimic n-a părut să miște, chiar dacă, în spatele meu, în pădurea în care îi plăcea lui Jo să hoinărească — însoțită sau nu de mine —, ploaia continua să cadă și vântul continua să suiere, un grădinar nemilos secerând copacii morți sau aproape morți, făcând treaba a zece ani amărâți într-o singură oră turbulentă. Apoi ușa s-a trântit și a început. Am văzut totul în lumina lanternei, pe care o aprinsesem fără să-mi dau seama măcar, însă la început, n-am știut cu precizie ce văd, în afară de distrugerea de către o forță nevăzută a manufacturilor și comorilor mult-iubite ale soției mele.

Bucata de covor înrămată s-a smuls singură de pe perete și a zburat dintr-o parte a studioului în cealaltă, cadrul negru din lemne de stejar făcându-se bucăți. Capetele au sărit de pe corpurile păpușilor din aranjamentul făcut de Jo, asemeni unor dopuri de șampanie la o petrecere. Becul din tavan s-a făcut țandări, presărând deasupra mea bucăți de sticlă. A început să sufle un vânt — unul rece —, căruia i s-a alăturat imediat altul mai cald, aproape încins, cu care s-a rotit într-un ciclon. S-au învârtit în jurul meu, imitând parcă furtuna mai mare de afară.

Macheta Sarei Laughs din bibliotecă, cea care părea construită din scobitori și bețe de acadele, a explodat într-un nor de așchii. Lopata de caiac sprijinită de perete s-a ridicat în aer, a vâslit furioasă în gol, apoi s-a avântat asupra mea aidoma unei sulite. M-am trântit pe burtă pe covorul verde ca să mă feresc și, căzând, am simțit cioburile globului spart tăindu-mă în palmă. Am mai simțit încă ceva — o umflătură sub covor. Lopata s-a izbit de peretele din spate destul de tare să se rupă în două.

Acum, banjoul la care soția mea nu reușise niciodată să învețe să cânte s-a ridicat în aer, s-a rotit de două ori și a scos o serie de note dezacordate, însă totuși inconfundabile — mi-aș dori să fi fost demult, vechile vremuri încă le-ascult. Suita s-a încheiat printr-un BLONG! spart, care a rupt toate cele cinci corzi. Banjoul s-a mai rotit a treia oară, fierul

sclipitor de pe gâtul lui aruncând dăre de lumină pe pereți, după care s-a lovit serios de podea, burduful spărgându-se și cheile rupându-se asemenea unor dinți.

Sunetul aerului mișcându-se a început iarăși să —cum altfel să exprim asta? — să se *focalizeze* cumva, până ce n-a mai fost sunetul aerului, ci sunet de voci — voci gâfâite, nepământene, pline de furie. Ar fi strigat dacă ar fi avut corzi vocale cu care să strige. Aerul prăfos se învârteja în fasciculul lanternei mele, alcătuind forme spiralate care dansau împreună, apoi se separau din nou. Pentru doar o singură clipă, am auzit vocea mârâită, spartă de fumat a Sarei:

— *Pleac' d-aci, curvă! Să pleci d-aci! Aiasta nu-i treaba...*

Apoi o bufnitură fără substanță, ciudată, de parcă s-ar fi lovit aerul de aer. Aceasta a fost urmată de-un țipăt grăbit ca printr-un tunel de vânt pe care l-am recunoscut: îl mai auzisem în toiul nopții. Striga Jo. Sara îi făcea rău, Sara o împingea pentru că încerca să intervină, iar Jo striga.

— Nu! am urlat eu, ridicându-mă în picioare. Las-o în pace! Las-o în pace!

Am înaintat în încăpere, legănând lanterna înaintea ochilor, ca și când aș fi putut-o alunga cu ea. Sticle sigilate au început să zboare pe lângă mine — unele conținând flori uscate, unele, ciuperci segmentate cu grijă, unele, plante de pădure. S-au spart de peretele din spate cu un sunet fragil de xilofon. Nici una nu m-a nimerit; a fost ca și când o mână nevăzută le-ar fi ghidat într-o altă parte.

Apoi s-a ridicat în aer pupitrul lui Jo. Trebuie să fi cântărit cel puțin o sută optzeci de kilograme cu sertarele atât de pline cum erau, însă a plutit ca o pană, înclinându-se mai întâi într-o parte și apoi în cealaltă, contra curenților de aer.

Jo a strigat din nou, de data aceasta de mânie mai degrabă decât de durere, iar eu m-am împleticit în spate spre ușa închisă, încercat de sentimentul că fusesem golit pe dinăuntru. Sara nu era singura care putea fura energia celor vii, se părea. O materie albă, spermoasă — ectoplasmă, bănuiesc — s-a vărsat din sertărașele pupitrului într-o duzină de pârlăieșe mici, iar pupitrul s-a avântat brusc spre celălalt capăt al încăperii. A zburat aproape prea repede ca ochii mei să-l poată urmări. Oricine ar fi stat în calea lui ar fi fost stâlcit de-a binelea. S-a auzit un țipăt pătrunzător de protest și agonie — Sara de data asta, știam sigur că ea era — și apoi pupitrul s-a izbit de perete, spărgându-l și lăsând ploaia și vântul să intre înăuntru. Partea mobilă de deasupra se desprinsese din balamale și atârna asemenea unei limbi rupte. Toate sertarele au țâșnit afară. Mosoare de ață, scuturi cu fire de tors, cărți de identificare a florei/faunei și ghiduri forestiere, degetare, carnețele, andrele, Magic Markere uscate — lânășițele pământestești ale lui Jo, le-ar fi numit Ki. Au zburat în toate direcțiile asemeni unor oase și a unor bucăți de păr împrăștiate cu cruzime dintr-un sicriu deshumat.

— Oprește-te, am croncănit. Opriți-vă amândouă. Ajunge.

Însă nu era nevoia să le spun asta. Cu excepția răpăitului furios al furtunii, eram singur în ruinele studioului soției mele. Bătălia se încheia-se. Cel puțin pentru moment.

Am îngenuncheat și am îndoit în două covorul verde de iută, ascunzând cu grijă în pliu cât de mult am putut din cioburile becului. Sub el se afla un chepeng ce dădea într-o zonă de depozitare triumfiulară creată de terenul ce cobora în pantă către lac. Umflătura pe care o simțisem era una dintre balamalele chepengului. Știam de spațiul acesta și voisem

să caut în el bufnițele. Apoi începuseră lucrurile să evolueze și uitasem.

În chepeng era montat un inel. L-am apucat, așteptându-mă și de data asta la o forță de rezistență, însă acesta s-a dat cu ușurință pe spate. Mirosul care a exalat dinăuntru m-a împietrit în mișcare. Nu era miros fetid de putrefacție, cel puțin nu la început, ci de Red — parfumul preferat al lui Jo. A plutit în jurul meu preț de-o clipă și apoi a dispărut. Ce l-a înlocuit a fost mirosul de ploaie, de rădăcini și de pământ ud. Nu era plăcut, dar simțisem mirosuri cu mult mai rele lângă lac, în apropierea mesteacănului ăluia blestemat.

Am îndreptat fascicolul lanternei în josul celor trei trepte abrupte. Am întrevăzut o formă pătrată care s-a dovedit a fi o toaletă veche — îmi aminteam vag că Bill și cu Kenny Auster o puseseră acolo jos prin 1990 sau '91. Erau câteva cutii din fier — sertare de fișier, de fapt — înfășurate în folie de plastic și stivuite direct pe podea. Discuri vechi și hârtii. Un casetofon cu opt capete de înregistrare într-o pungă din plastic. Lângă el, într-o altă pungă, un aparat video vechi. Și într-un colț...

M-am așezat jos, mi-am întins picioarele și am simțit ceva atingându-mă la glezna pe care o sucisem în lac. Am îndreptat lanterna între genunchi și, pentru o clipă, am văzut un puști negru. Nu acela care se înecase în lac însă — acesta era mai în vârstă și apreciabil mai înalt. Doisprezece ani, poate paisprezece. Băiatul înecat nu avusese mai mult de opt ani.

Acesta și-a dezgolit spre mine dinții și a sâsâit ca o pisică. În ochi nu avea pupile; asemeni celor ai băiatului din lac, ochii lui erau în întregime albi, aidoma ochilor unei statui. Și scutura din cap. *Nu veni aici jos, omule alb. Lasă morții să se odihnească în pace.*

— Dar tu nu ești în pace, am spus și i-am îndreptat lanterna direct spre față. Am văzut pentru o clipă o arătare cu adevărat hidoasă. Am văzut prin el, dar am putut vedea și *în* el: rămășițele putrede ale limbii în gură, ochii din orbite, creierul fermentând asemenea unui ou stricat în coaja craniului lui. Apoi a dispărut și n-a mai rămas altceva decât una dintre spiralele acelea de praf stârnit.

Am coborât, ținând lanterna ridicată. Sub ea, năvoade de umbre se legănau și păreau că se întind spre mine.

Spațiul de depozitare (nu era de fapt decât o strâmtoare prin care puteai doar să te târăști) fusese podit cu bucăți de lemn, doar ca lucrurile să nu stea direct pe pământ. Apa curgea acum într-un râu continuu și se erodase destul pământ să facă și din înaintarea târâș o treabă nesigură. Mirosul de parfum dispăruse complet. Ce-l înlocuise era mirosul greu de mâl și — deși greu de explicat, cred, însă era prezent — izul palid, înăbușit de cenușă și foc. Am văzut aproape imediat ceea ce căutam. Bufnițele comandate prin poștă de Jo, cele a căror livrare o supraveghease ea însăși în noiembrie a lui 1993, se aflau în colțul nordic, unde mai erau doar vreo șaizeci de centimetri între podea și tavan. *Oribile, da' păreau adevărate*, spusese Bill, și chiar așa era: în lumina sclipitoare a lanternei arătau ca niște păsări mai întâi strânse în cârpe, apoi sufocate în pungi de plastic. Ochii lor erau două verighete sclipitoare încercuind două pupile mari și negre. Penele lor din plastic erau vopsite în verdele întunecat al acelor de pin, pânțelele într-o nuanță de alb-portocaliu murdar. M-am târât către ele peste bucățile de lemn lipăitoare, schimbătoare, de pe jos, strălucirea lanternei săltând înainte și înapoi între ele, încercând să nu mă-ntreb dacă nu cumva era în spatele meu băiatul, urmărindu-mă șontăcăit. Când am ajuns la

bufnițe, am ridicat capul fără să mă gândesc și m-am lovit de izolația de sub podeaua studioului. *Bate o dată pentru da, de două ori pentru nu, cretinule*, mi-am spus.

Mi-am înfundat degetele în plasticul în care erau înfășurate bufnițele și le-am tras către mine. Voiam să ies de acolo. Senzația apei care curgea chiar pe sub mine era bizară și neplăcută. La fel era și mirosul de foc, care părea acum mai puternic, în pofida umezelii. Dacă ardea studioul? Dacă-i dăduse Sara cumva foc? Urma să mă prăjesc aici jos chiar în vreme ce scurgerea mâloasă a furtunii îmi înmuia picioarele și burta.

Una dintre bufnițe era pusă pe-un stativ din plastic, am observat — ca să o poți așeza bine pe estacadă sau pe verandă, iubire — dar stativul pe care ar fi trebuit să stea cealaltă dispăruse. Am mers cu spatele către chepeng, ținând lanterna într-o mână și trăgând sacul din plastic cu bufnițe cu cealaltă, crispându-mă de fiecare dată când tunetul bubuia deasupra mea. Am reușit să parcurg doar puțin drum înainte ca banda adezivă udă să cedeze. Bufnița fără stativ s-a înclinat încet către mine, ochii ei negri-aurii uitându-se țință, voraci, într-ai mei.

Un vârtej de aer. O suflare vagă, confortantă, de parfum Red. Am tras bufnița afară de moțul sub formă de corn ce-i creștea din frunte și am întors-o cu susul în jos. Unde fusese cândva lipită de stativul din plastic erau acum doar două icuri între care era un spațiu gol. În gaura aceea se afla o cutie mică din tinichea, o cutie pe care am recunoscut-o chiar înainte să întind mâna în burta bufniței și s-o scot afară. Am îndreptat lanterna spre capacul ei, știind ce urma să văd: NIMICURILE LUI JO, imprimat cu un scris învechit, aurit. Găsise cutia într-un anticariat de țară pe undeva.

M-am uitat la ea, inima bătându-mi tare în piept. Tunetul bubuia pe cer. Chepengul stătea deschis, însă uitasem să mai urc prin el. Uitasem de toate în afară de cutia din tinichea pe care o țineam în mâini, o cutie cam de mărimea unei cutii pentru trabucuri, însă nu chiar atât de adâncă. Mi-am întins palma peste capac și i l-am scos.

Înăuntru era un amestec de hârtii împăturite deasupra a două carnețele de genul celor cu spirală, de care folosesc și eu pentru notițe și liste cu personaje. Acestea fuseseră strânse la un loc cu o bandă elastică. Deasupra de tot se afla un pătrat negru, sclipitor. Până să-l ridic și să-l apropii de lanternă, nu mi-am dat seama că e negativul unui instantaneu fotografic.

Ca o fantomă, inversată și vag portocalie, am văzut-o pe Jo în costumul ei de baie gri din două piese. Stătea pe plută cu mâinile după cap.

— Jo, am spus, și apoi n-am mai putut spune nimic. Gâtul mi se închisese din cauza lacrimilor. Am ținut negativul în mână pentru o clipă, nevrând să pierd contactul cu el, apoi l-am așezat la loc în cutie, alături de hârtii și de carnețele. Din cauza acestor lucruri se întorsese ea la Sara în iulie 1994; să le adune la un loc și să le ascundă cât de bine posibil. Luase bufnițele de pe estacadă (Frank auzise ușa de acolo lovindu-se de canaturi) și le adusese aici. Aproape că o puteam vedea rupând stativul uneia dintre ele și îndesându-i cutia din tinichea pe curul ei din plastic în sus, înfășurându-le pe amândouă în folie, apoi târându-le aici jos, și toate astea în vreme ce fratele ei o aștepta fumând țigări Marlboro și simțind vibrațiile. Vibrațiile negative. Mă îndoiam că voi ști vreodată toate motivele pentru care făcuse ea asta sau care fusese starea ei mentală... Însă aproape sigur crezuse că, într-un sfârșit, voi ajunge și eu aici jos. Altfel de ce să fi lăsat negativul?

Hârtiile erau în mare parte fotocopii ale unor articole din *Castle Rock Call* și din *Weekly News*, ziarul care-l precedase pe *Call*. Data era

Însemnată pe fiecare de mâna fermă și ordonată a soției mele. Cel mai vechi articol era din 1865 și purta titlul ÎNCĂ UNUL ÎNTORS CU BINE ACASĂ. Cel care se întorsese fusese Jared Devore, în vârstă de treizeci și doi de ani. Am înțeles dintr-o dată unul dintre lucrurile care mă neliniștiseră: generațiile care nu păreau să se potrivească. Un cântec de-al Sarei Tidwell mi-a venit în minte pe când stăteam acolo pe podea cu lanterna îndreptată înspre articolul ăla bătrân. Era cântecelul care spunea: *O fac bătrânii și-o fac și tinerii/ Iar bătrânii le-arată tinerilor ce trebuie să facă...*

Pe când apăreau Sara and the Red-Tops în Districtul Castle și se stabileau în ceea ce a ajuns să fie cunoscută ca Pajiștea Tidwell, Jared Devore trebuie să fi avut șaiszeci și șapte sau opt. Bătrân, dar încă în putere. Veteran al Războiului Civil. Genul de bătrân de la care tinerii să aibă ce învăța. Iar cântecul Sarei avea dreptate — bătrânii le-arată tinerilor ce trebuie să facă.

Ce făcuseră ei, mai exact?

Articolele despre Sara and the Red-Tops nu spuneau nimic. Le-am scanat doar cu privirea, oricum, însă tonul general m-a frapat, chiar și așa. L-aș descrie ca un ineputabil dispreț nativ. Cei de la Red-Tops erau "ciorile noastre din Sud" și "negroteii noștri cântători". Sara însăși era "un exemplar minunat de negroteie cu nas lat, buze pline și sprâncene nobile", care îi "fascina pe localnici, bărbați și femei deopotrivă, cu buna ei dispoziție animalică, zâmbetul luminos și râsetul răgușit".

Acestea erau, Dumnezeu să ne aibă-n pază și să ne salveze, cronici muzicale. Cronici din acelea bune, dacă nu vă deranjează să vi se spună că dețineți un gust artistic prăfuit.

Le-am frunzărit în grabă, căutând orice despre circumstanțele în care pleaseră "ciorile noastre din Sud". Nu am găsit nimic. Ce am găsit în schimb a fost un articol din *Call* marcat 19 iulie (*du-te în jos la nouăsprezece*, mi-am spus) 1933. Titlul spunea UN ÎNGRIJITOR ȘI GHID VETERAN NU ȘI-A PUTUT SALVA FIICA. Potrivit articolului, Fred Dean se lupta cu focurile în partea de est a TR-ului împreună cu alți două sute de bărbați când vântul s-a schimbat brusc, amenințând capătul nordic al lacului, care fusese până atunci considerat dincolo de orice pericol. La vremea aceea, o mulțime de localnici întrețineau acolo refugii pentru pescuit și vânat (atâta lucru știam și eu). Așezarea avea un magazin general și chiar un nume, Halo Bay. Soția lui Fred, Hilda, se afla acolo cu gemenii lor, William și Carla, în vârstă de trei ani, atunci când soțul ei era plecat să înghită fum. Destul de multe alte soții și copii se mai aflau și ei în Halo Bay.

Focul se răspândise repede când se schimbă vântul, spunea ziarul — "asemenea unor explozii în lanț". A trecut de singura barieră construită de oameni împotriva lui în direcția aceea și s-a îndreptat spre capătul celălalt al lacului. În Halo Bay nu se afla nici un bărbat care să preia conducerea și aparent nici o femeie capabilă sau dornică s-o facă ea. Au intrat în panică în schimb, alergând să-și umple mașinile cu copii și lucruri din case, gâtuind cu mașinile singurul drum de ieșire. Într-un târziu, una dintre mașinile sau camionetele vechi s-a stricat și, când focul duduia tot mai aproape, alergând prin pădurea ce nu mai văzuse ploaia de la sfârșitul lui aprilie, femeile care așteptaseră descoperiseră că le e blocată calea de ieșire.

Pompierii voluntari veniseră la timp în ajutor, însă când a ajuns Fred Dean la soția sa, care făcea parte dintr-o echipă de femei ce încercau să scoată din drum un Ford înțesat ochi cu lucruri, a descoperit un lucru îngrozitor. Billy zăcea pe podeaua de la picioarele banchetei din spate a mașinii, dormea dus, însă Carla lipsea. Hilda îi pusese pe amândoi

Înăuntru, sigur că da — se aflau pe bancheta din spate, ținându-se de mână așa cum făceau mereu. Dar la un moment dat, după ce fratele ei se târâse pe podea și ațipise, și în vreme ce Hilda mai îndesa câteva lucruri în portbagaj, Carla trebuie să-și fi amintit de o jucărie sau de o păpușă și să se fi întors la căsuță să o ia. Atunci când făcea asta, mama urcase în bătrânul lor DeSoto și plecase fără să se mai uite în spate la copii. Carla Dean se afla fie încă în căsuța din Halo Bay, fie o luase pe jos de-a lungul drumului. În ambele cazuri, focul avea s-o doboare.

Drumul era prea îngust să întorci mașina și prea aglomerat să pleci la drum cu una dintre cele îndreptate în direcția bună din cauza unor accidente. Așa că Fred Dean, cât era el de erou, a luat-o la fugă spre orizontul înnegrit de fum, unde începuseră deja să se întrevadă panglici de-un portocaliu-luminos. Focul purtat de vânt se opintise și o luase la goană în întâmpinarea lui ca o iubită.

Am îngenuncheat pe podea, citind acestea la lumina lanternei și, dintr-o dată, mirosul de foc și de ars s-a intensificat. Am tușit... apoi tusea mi-a fost înecată de gustul feros al apei de lac pe care l-am simțit în gură și în gât. Încă o dată, de data aceasta stând îngenuncheat în spațiul pentru depozitare de sub studioul soției mele, m-am simțit ca și când tocmai mă înecam. Încă o dată, m-am aplecat înainte și am vomitat, nimic altceva decât puțină salivă. M-am întors și am văzut lacul. Cufundarii țipau pe suprafața lui cețoasă, croindu-și drum către mine în șir indian, lovind apa cu aripile. Albastrul cerului fusese maculat. În aer mirosea a cenușă și a praf de pușcă. Funinginea începuse să cadă alene din cer. Latura estică a lui Dark Score era cuprinsă de flăcări, iar eu auzeam din când în când trosnete înfundate când explodau copacii putrezi. Sunau ca niște detonări la adâncime.

M-am uitat în jos, vrând să scap din viziunea aceasta, știind că într-o clipă sau două nu va mai fi doar o viziune depărtată, ci un lucru real, cum fusese excursia mea cu Kyra la Bâlcui Fryeburg. În loc de o bufniță din plastic cu ochi împrejmuiți de un cerc auriu, mă uitam la o fetiță cu ochi de-un albastru-deschis. Ședea pe o masă pentru picnic, întinzând brațele ei grăsulii și plângând. Am văzut-o la fel de limpede cum îmi vedeam propria față în oglindă, în fiecare dimineață când mă bărbieream. Am observat că avea cam

vârsta lui Kyra, dar e mult mai rotofeie, iar părul i-e negru în loc de blond. Părul ei are nuanța pe care o va avea părul fratelui ei înainte să înceapă să încărunțească în vara imposibil de îndepărtată a anului 1998, un an pe care ea nu-l va vedea dacă n-o scoate nimeni din infernul ăsta. E îmbrăcată într-o rochiță albă și poartă șosete roșii și-și ține brațele ridicate înainte, strigând tati, tati.

Dau să pornesc spre ea și mă izbește un val compact de căldură care mă dezintegrează pentru o clipă — eu sunt fantoma aici, îmi dau seama, iar Fred Dean tocmai a fugit prin mine. Tati, strigă ea, dar spre el, nu spre mine. Tati! și-l îmbrățișează, nepăsându-i de funinginea care-i murdărește rochița și fața grăsulie atunci când el o sărută și începe să cadă și mai multă funingine, iar cufundarii își croiesc drum către mal lovind apa cu aripile, părând că plâng într-un țipăt ascuțit de lamentare.

Tati vine focu'! strigă ea, pe când el o așază în brațe.

Știu, fii curajoasă, spune el. O să fie bine, scumpete, dar trebuie să fii curajoasă.

Focul nu mai vine; a venit deja. Întreaga parte de est a Halo Bay e cuprinsă de flăcări, iar acum acestea se îndreptă pe direcția lor, înghițind una câte una micile cabane în care bărbaților le plăcea să zacă beți în timpul sezonului de vânătoare sau al celui de pescuit. În

spatele casei lui Al LeRoux, rufele pe care Marguerit le-a atârnat la uscat în acea dimineață ard în flăcări, pantaloni și rochii și lenjerie intimă arzând pe fire care ele însele sunt acum dâre de foc. Frunze și bucăți de coajă de copac cad ca o ploaie; un tăciune aprins o atinge pe Carla pe gât și ea strigă de durere. Fred îl înlătură cu o lovitură de palmă în timp ce o duce în brațe în josul pantei către apă.

N-o face! strig eu. Știu că tot ce se întâmplă e dincolo de puterile mele de intervenție, însă eu tot strig la el, tot încerc să intervin cumva. Luptă-te cu impulsul! Pentru numele lui Christos, luptă-te cu el!

Tati, cine e nenea? întreabă Carla și arată spre mine chiar atunci când acoperișul cu șindrilă verde al casei Dean ia foc.

Fred se uită spre locul pe care-l arată ea și pe chipul lui citesc un spasm de vinovăție. Știe ce face, ăsta-i cel mai cumplit lucru — adânc înlăuntrul lui știe cu precizie ce are de făcut aici în Halo Bay unde se termină Strada. Știe și se teme că-l va vedea cineva făcând-o. Însă nu observă pe nimeni.

Sau poate că observă? Pentru o clipă, ochii i se lărgesc ca și când chiar întrevede ceva — o spirală dansantă de aer, poate. Sau să mă simtă oare? Asta să fie? Simte el cumva o boare răcoroasă în toată căldura asta? O boare care seamănă cu niște mâini ce protestează, niște mâini ce l-ar opri dacă ar avea doar substanță? Apoi întoarce capul; apoi intră anevoie în apă lângă ciontul de estacadă al casei Dean.

Fred! strig eu. Pentru numele lui Dumnezeu, omule, uită-te la ea! Crezi că soția ta a îmbrăcat-o din greșeală într-o rochiță din mătase albă? Ți se pare că-i o rochie în care-ți trimiți copilul la joacă? Tati, de ce intlăm în apă? întreabă ea.

Ca să scăpăm de foc, scumpete.

Tati, nu știu să înot!

Nici n-o să trebuiască să înoți, îi răspunde el și ce mai fior mă străbate la auzul acestor vorbe. Fiindcă nu-i o minciună — nu va fi nevoie să înoate, nici acum, și niciodată. Și, într-un sfârșit, metoda lui Fred va fi mult mai milostivă decât a lui Normal Auster atunci când îi vine lui rândul — mai milostivă decât pompa rapace, decât zecile de litri de apă înghețată.

Rochița albă plutește în jurul ei aidoma unei flori de crin. Șosetele ei roșii tremură în apă. Se prinde puternic cu brațele de gâtul lui și acum se află între cufundarii puși pe goană; cufundarii plesnesc apa cu aripile lor puternice, iscând valuri groase de spumă și holbându-se la bărbat și la fetiță cu ochii lor roșii, aiuritori. Aerul e plin de fum și cerul nu se mai vede. Mă împleticesc pe urmele lor, pășind în lac — simt răceala apei, chiar dacă trecerea mea nu ridică nici un val și nici nu stropesc în jur. Marginile de est și de nord ale lacului sunt acum amândouă cuprinse de foc — ne înconjoară acum o semilună arzândă, iar Fred Dean calcă mai departe apa împreună cu fiica lui, ducând-o în brațe parcă pentru un ritual de botez. Și totuși își spune că încearcă să o salveze, doar să o salveze, exact așa cum tot restul vieții Hilda își va spune că fetița s-a aventurat înapoi în cabană să-și ia o jucărie, că n-a fost lăsată intenționat în urmă, lăsată îmbrăcată în rochița albă și șosetele roșii să fie găsită de tatăl ei, care a făcut cândva ceva abominabil. Acesta e trecutul, acesta e Tărâmul de Odinioară, iar aici, păcatele taților sunt transmise copiilor, chiar și până la a șaptea generație, care încă n-a sosit.

O duce la apă și mai adâncă și ea începe să strige. Strigătele ei se împletesc cu strigătele cufundarilor până ce el le pune capăt cu un sărut pe gura ei înspăimântată.

Te iubesc, tati o iubește pe scumpetea lui, *spune el, și apoi o coboară. Este, deci, un botez cu scufundare completă, doar că nu se aude nici un cor cântând de pe mal "Hai să ne adunăm la rău" și nimeni nu strigă Aleluia! și el nu-i dă voie să iasă la suprafață. Fetița se luptă furios în floarea albă-deschis a rochiței sale de sacrificiu și, după o clipă, el nu mai suportă s-o vadă; se uită de-a lungul lacului, în schimb, către vest, acolo unde focul încă n-a ajuns (și nu va ajunge niciodată), către vest, unde cerul încă e albastru. Funinginea se cerne în jurul lui asemenea unei ploii negre și lacrimile îi curg din ochi și, în timp ce ea se luptă furios sub apăsarea mâinilor lui, încercând să scape de priza lui sufocantă, el își spune: A fost un accident, doar un accident îngrozitor, am dus-o la lac pentru ca era singurul loc unde o puteam duce, singurul loc rămas sigur, iar ea a intrat în panică, a început să se agite, era toată udă și alunecoasă și am scăpat-o și n-am mai putut-o prinde deloc și apoi...*

Uit că sunt o fantomă. Strig: "Kia! Rezistă, Ki!" și intru sub apă. Mă întind după ea, îi văd fața îngrozită, ochii ei albaștri holbați, bobocul ei de gură care lasă să iasă un șirag de bule spre suprafață, unde Fred stă în apă până la gât, ținând-o dedesubt în vreme ce-și spune întruna că încearcă să o salveze, că e singura cale, că încearcă să o salveze, că e singura cale. Mă întind după ea, iarăși și iarăși mă întind după ea, după copilul meu, după fiica mea, după Kia a mea (toți sunt Kia, băieții la fel ca și fetele, toți sunt fiica mea) și de fiecare dată brațele mele trec prin ea. Mai rău — oh, cu mult mai rău — e că acum și ea se întinde către "mine", brațele ei cu pielea încrețită plutind înaintea, implorând să fie salvată. Mâinile ei apucătoare se topesc prin mine. Nu ne putem atinge, fiindcă acum eu sunt fantoma. Eu sunt fantoma și, pe măsură ce zbaterile ei slăbesc, îmi dau seama că nu pot nu pot oh nu

puteam respira — mă înecam.

M-am îndoit de spate, am deschis gura și de data aceasta a curs un șuvoi mare de apă de lac, îmbăind bufnițele din plastic care zăceau pe podea lângă genunchii mei. Am strâns cutia cu NIMICURILE LUI JO la piept, nedorind să se ude conținutul ei și mișcarea mi-a mai declanșat un acces de vomă. De data aceasta mi-a curs apă rece și pe nas, nu numai pe gură. Am inspirat o dată profund, apoi am expirat, tușind.

— Trebuie să se termine odată, am spus, dar desigur că acesta era sfârșitul, într-un fel sau altul. Fiindcă Kyra era ultima rămasă.

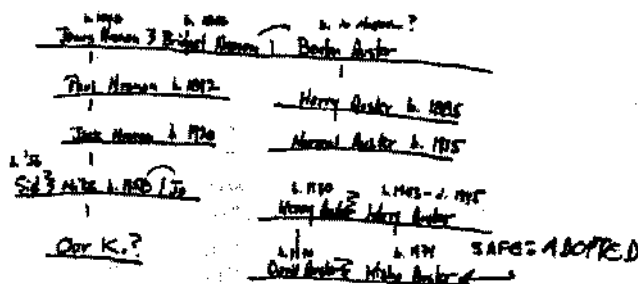
Am urcat scările către studio și m-am așezat pe podeaua acoperită cu de toate ca să-mi recapăt suflul. Afară, tunetul a bubuit și ploaia a continuat să cadă, însă eu credeam că punctul culminant de furie al furtunii trecuse. Sau poate că nu făceam decât să sper asta.

M-am odihnit cu picioarele atârând prin gaura chepengului — nu mai era nici o fantomă aici care să mă atingă pe glezne, nu știu de unde știam asta, dar o știam — și am desfăcut banda elastică ce ținea carnețelele la un loc. L-am deschis pe primul, l-am frunzărit și am observat că era aproape plin cu scrisul de mână al lui Jo și cu câteva pagini dactilografiate împăturite (corp de literă Courier, desigur), la un singur spațiu: roadele tuturor acelor drumuri clandestine spre TR între anii 1993 și 1994. Notații fragmentare, în mare parte, și transcrieri de pe niște casete care s-ar putea să mai fie încă pe undeva pe sub mine, în spațiul pentru depozitare. Puse bine la păstrare împreună cu aparatul video sau cu casetofonul cu opt capete de înregistrare, poate. Însă nu aveam nevoie de ele. Când avea să vină momentul — *dacă* avea să vină momentul — eram convins că voi găsi mare parte din poveste în aceste pagini. Ce se întâmplase, cine o făcuse, cum fusese mușamalizată. Chiar

acum, nu-mi păsa de asta. Acum nu voiam decât să mă asigur că Kyra era în siguranță și că avea să rămână așa. Și nu era decât un singur fel de-a face asta.

Zaci în pace.

Am încercat să pun banda elastică înapoi peste carnețele și acela pe care nu-l inspectasem încă mi-a scăpat din mână udă și a căzut pe jos. Din el a ieșit o bucată de hârtie verde. Am ridicat-o și am văzut acestea:

Pentru un moment am ieșit din starea aceea ciudată și ascutită de conștientizare în care mă aflasem; lumea a căzut la loc în matricea ei obișnuită. Însă culorile erau încă tot prea puternice, cumva, obiectele erau tot prea apăsate de *prezente*. M-am simțit ca un infanterist, iluminat brusc de-o sclipire albă, atotcuprinzătoare, din aceea care scoate totul la iveală.

Strămoșii din partea tatălui se trăgeau din The Neck, măcar în privința asta avusesem dreptate; străbunicul, potrivit celor scrise aici, era James Noonan și nu s-a căcat niciodată în aceeași hazna cu Jared Devore. Max Devore fie mințea când i-a spus asta lui Mattie... fie era prost informat... fie era pur și simplu confuz, așa cum devin deseori confuzi cei care ajung să treacă de optzeci de ani. Până și un tip ca Devore, care-și păstrase în mare parte luciditatea, nu avea de ce să fie exceptat din când în când de la această regulă. Și nici măcar nu dăduse cu bățul atât de tare în baltă. Fiindcă, potrivit acestei micuțe schițe, străbunicul meu avusese o soră mai în vârstă, Bridget. Iar Bridget se căsătorise cu... Benton Auster.

Degetul mi-a coborât cu un rând, la Harry Auster. Născut ca fiu al lui Benton și al lui Bridget Noonan Auster, în anul 1885.

— Iisuse Christoase, am șoptit. Bunicul lui Kenny Auster a fost fiul surorii străbunicului meu. Iar el a fost unul dintre ei. Orice ar fi făcut ei, Harry Auster a fost unul dintre ei. Asta e legătura.

M-am gândit la Kyra cu o teroare bruscă și acută. Se afla singură în casă de aproape o oră. Cum de putusem fi atât de prost? Oricine ar fi putut veni cât am stat eu sub studio. Sara s-ar fi putut folosi de oricine să...

Mi-am dat seama că asta nu era adevărat. Ucigașii și victimele-copii fuseseră toți legați prin sânge, iar acum acest sânge se subțiasse, râul acela aproape ajunsese să se verse în mare. Mai era Bill Dean, însă el păstra bine distanța față de Sara Laughs. Mai era Kenny Auster, însă Kenny plecase împreună cu toată familia în Taxachusetts. Iar cele mai apropiate rude de sânge ale lui Ki — mamă, tată, bunic — muriseră toate.

Numai eu mai rămăsesem. Numai eu eram sânge din sângele lor. Numai eu o puteam face. Doar dacă nu cumva...

M-am avântat înapoi spre casă cât de repede am putut, alunecând pe tot parcursul potecii îmbibate cu apă, disperat fiind să mă asigur că era bine. Nu credeam că Sara o poate răni singură pe Kyra, indiferent de cât de mult absorbise din forța bătrânilor... ce se întâmpla însă dacă mă înșelam?

Ce se întâmpla dacă mă înșelam?

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Ki dormea profund, așa cum o lăsasem, pe-o parte, cu cățelușul ei din pluș cuibărit sub bărbie. O pătase pe gât, însă eu nu aveam inima să i-l iau. În spatele ei, la stânga, prin ușa deschisă de la baie, auzeam *pic-poc* - *pic*-ul egal al apei căzând din robinet în cadă. Aerul rece sufla în jurul meu într-un vârtej mătăsos, mângâindu-mă pe obraji, iscându-mi un fior deloc neplăcut pe șira spinării. În sufragerie, clopoțelul lui Bunter a sunat o dată, vag.

Încă-i caldă apa, dulceată, a șoptit Sara. Fii prietenul ei, fii tăticul ei. Dă-i drumul, acum. Fă ce vreau să faci. Fă ce vrem amândoi să faci.

Și *chiar* voiam s-o fac, ceea ce trebuie să fi fost motivul pentru care încercase Jo la început să mă țină departe de TR și de Sara Laughs. Motivul pentru care făcuse un secret din posibila ei sarcină, de asemenea. Era ca și când aș fi descoperit în interiorul meu un vampir, o creatură ce nu manifestă absolut nici un interes în ceea ce ea numește conștiință de *talk-show* și moralitate de pagină cu opinii la un ziar. O parte care nu voia decât s-o ducă pe Ki în baie și s-o scufunde în cada plină cu apă caldă și s-o țină acolo, urmărind cum panglicile albe cu margini roșii tremură așa cum tremuraseră sub apă și rochița albă și șosetele roșii ale Carlei Dean, în vreme ce pădurea ardea de jur împrejurul ei și a tatălui ei. O parte din mine ar fi fost foarte fericită să plătească și această ultimă rată a facturii ăsteia vechi.

— Dumnezeuule scump, am murmurat, și mi-am șters fața cu o mână tremurândă. Știe atâtea trucuri. Și e atât de a dracu' de *puternică*.

Ușa de la baie a încercat să se închidă în fața mea înainte să pot trece prin ea, însă am împins-o de perete întâmpinând aproape nici o rezistență. Ușa dulapului pentru medicamente s-a deschis cu forță, iar sticla lui s-a spart de perete. Lucrurile dinăuntru au început să zboare către mine, însă nu era un atac foarte periculos; de data aceasta, proiectilele consistau în mare parte din tuburi cu pastă de dinți, periute pentru dinți, sticle din plastic și câteva inhalatoare Vick vechi. Vag, foarte vag, o auzeam strigând de frustrare când am scos dopul de pe fundul căzii și am lăsat apa să înceapă să se scurgă, gâlgâind. Avuseseră loc destule înecuri pe TR pentru un singur secol, pentru Dumnezeu. Și totuși, preț de-o clipă, am simțit o pornire incredibilă de-a pune dopul la loc cât apa era încă destul de adâncă să-mi servească scopului. În loc de asta, l-am smuls de pe lanț și l-am aruncat în josul holului. Ușa dulapului pentru medicamente s-a închis la loc și tot ce mai rămăsese din sticlă a căzut la podea.

— Câți ai luat? am întrebat-o. Câți, pe lângă Carla Dean și Kenny Auster și Kia a noastră? Doi? Trei? Cinci? De câți ai nevoie ca să te simți împăcată?

De toți! a țâșnit răspunsul înapoi. Și nici nu era doar vocea Sarei; era și vocea mea. Intrase în mine, se furișase înăuntru prin beci ca un hoț... și deja îmi spuneam că, chiar dacă era goală cada și pompa de apă era pentru moment moartă, tot mai aveam la îndemână lacul.

De toți! a strigat iarăși vocea. *De toți, dulceată!*

Desigur — numai toți i-ar fi ajuns. Până atunci, Sara Laughs nu avea să-și afle pacea.

— O să te ajut să-ți găsești liniștea, am spus. Îți promit asta.

S-a scurs și ultima picătură de apă din cadă... Însă mai era lacul, la-

cul era acolo dacă mă răzgândeam. Am ieșit din baie și m-am uitat iarăși la Ki. Nu se mișcase, sentimentul că se afla Sara aici cu mine dispăruse, clopoțelul lui Bunter tăcea... și, totuși, mă simțeam neliniștit, nu voiam s-o las singură. Trebuia s-o fac, însă, dacă voiam să-mi termin treaba, și ar fi fost bine să nu mai preget mult. Într-un sfârșit, aveau să ajungă aici și polițiștii districtuali și cei statali, furtună sau nu, copaci doborâți sau nu.

Da, dar...

Am intrat pe hol m-am uitat neliniștit în jur. Tunetul a bubuit, însă își mai pierduse din tonul ultimativ. La fel și vântul. Ce nu se reducea era senzația că mă urmărește cineva, cineva care nu era Sara. Am rămas în loc încă o clipă sau două, încercând să-mi spun că nu e altceva decât sfârșitul creierului meu supraîncins, apoi am pășit pe hol către ieșirea din casă.

Am deschis ușa de la verandă... apoi m-am uitat iarăși atent în jur, ca și când m-aș fi așteptat să văd ceva sau pe cineva pândind de dincolo de bibliotecă. O Arătare, poate. Ceva ce încă-și voia înapoi cartea de omorât timpul. Însă eram ultima Arătare rămasă, cel puțin în partea asta de lume, și singura mișcare pe care am văzut-o a fost a umbrelor vălurite ale șiroaielor de apă ce se scurgeau pe ferestre. Ploua încă destul de tare să mă ude learcă din nou când am traversat veranda către parcare, însă eu n-am băgat de seamă asta. Tocmai fusesem alături de-o fetiță când aceasta se înecase, aproape că mă înecasem și eu nu cu mult timp în urmă, iar ploaia nu avea să mă oprească să fac ce aveam de făcut. Am ridicat creanga ce-mi îndoise capota mașinii, am aruncat-o, și am deschis portiera din spate a Chevy-ului.

Lucrurile pe care le cumpărasem de la Slips 'n Greens se aflau încă pe bancheta din spate, se aflau încă în plasa din pânză pe care mi-o dăduse Lila Proulx. Mistria și cuțitul de grădinărit erau vizibile, însă al treilea obiect se afla într-o pungă din plastic. *Vrei să-ți pun asta într-o altă pungă?* mă întrebase Lila. *Mereu precaut, niciodată neplăcut, asta-i motou' meu.* Și, mai târziu, pe când dădeam să plec, îmi vorbise despre câinele lui Kenny, Afină, care fugea după pescăruși și izbucnise într-un râset sănătos, din tot sufletul. Ochii nu-i râseseră, însă. Poate că așa-i diferențiezi pe marțieni de pământeni — marțienii nu pot niciodată să râdă cu ochii.

Am văzut cadoul de la Rommie și George zăcând pe scaunul din față: Stenomask-ul pe care-l confundasem la început cu masca de oxigen a lui Devore. Atunci și-au deschis gurile și băieții din subsol — au murmurat, cel puțin — și m-am aplecat înainte să apuc masca de curelușă ei elastică, fără să am cea mai mică idee de ce făceam asta. Am aruncat-o în plasă, am trântit portiera, apoi am pornit în jos pe scările din traverse de cale ferată către lac. Pe drum, m-am oprit să mă uit sub estacadă, unde ținuserăm mereu câteva unelte. Nu era nici un târnăcop, dar am luat o sapă care părea în stare să reziste la puțină muncă. Apoi, pentru ceea ce am crezut că va fi ultima dată, mi-am urmat cursul visului în josul Străzii. Nu aveam nevoie să-mi arate Jo locul; Doamna Verde mi-l arătase în tot acest timp. Și chiar dacă nu mi l-ar fi arătat, chiar dacă Sara Tidwell n-ar fi puțit de să-ți cadă nasul, cred că tot așa fi știut unde e. Cred că așa fi fost condus într-acolo de propria mea inimă bântuită.

Între mine și locul unde fruntea cenușie a stâncii păzea poteca se afla un bărbat și, oprindu-mă pe ultima traversă, m-a salutat pe-o voce aspră ce-o cunoșteam mult prea bine.

— la zi-mi, codoșule, unde ți-e curva?

Stătea pe Stradă în ploaia grea, însă echipamentul lui de tăietor de lemne — pantaloni verzi din flanelă, cămașă cadrilată din lână — și casceta sa de un albastru-spălăcit de la un costum al Armatei Unioniste erau uscate, fiindcă ploaia cădea prin el și nu pe el. Părea consistent, însă nu era mai real ca Sara însăși. Pășind în jos pe potecă să-l înfrunt, mi-am reamintit de lucrul asta, însă inima continua să-mi alerge din ce în ce mai repede, bubuindu-mi în piept asemeni unui ciocan învelit în cârpe.

Era îmbrăcat în hainele lui Jared Devore, însă nu era Jared Devore. Era strănepotul lui Jared, Max, cel care-și începuse cariera furând o sanie și și-o sfârșise sinucigându-se... dar nu înainte să pună la cale crima surorii sale, cea care avusese temeritatea de a-i refuza ce-și dorise atât de tare.

Am pornit către el și el s-a mutat pe mijlocul potecii să-mi taie drumul. Simțeam răceala emanând din el. Știu exact ceea ce spun, exprim cât mai clar posibil ceea ce-mi amintesc: simțeam răceala emanând din el. Și da, era Max Devore, sigur că da, dar deghizat parcă în tăietor de lemne, participa la o petrecere mascată și arăta așa cum trebuie să fi arătat când se născuse fiul lui, Lance. Bătrân, dar în puteri. Genul acela de bărbat pe care tinerii să-l ia de exemplu. Iar acum, ca și când gândul i-ar fi chemat, i-am văzut și pe ceilalți prinzând viață în spatele lui, stând în șir indian de-a latul potecii. Aceștia erau cei care-i stătuseră alături lui Jared la Bâlcu Fryeburg, iar acum știam cine erau unii dintre ei. Fred Dean, desigur, în vârstă de doar nouăsprezece ani în '01, înecul fiicei lui aflându-se încă la peste treizeci de ani în viitor. Iar cel care-mi amintise de mine era Harry Auster, primul născut al surorii străbunicului meu. Trebuie să fi avut șaisprezece ani, o vârstă la care de-abia dacă putea bea o bere, dar destul de mare să lucreze în pădure cu Jared. Destul de mare să se cace în aceeași hazna cu Jared. Destul de mare să creadă că veninul lui Jared e înțelepciune. Unul dintre ceilalți și-a întors capul și s-a uitat în același timp răuvoitor la mine —mai văzusem înainte ticul acela. Unde? Apoi mi-am dat seama: în Magazinul Universal Lakeview. Tânărul acesta era tatăl răposatului Royce Merrill. Pe ceilalți nu-i cunoșteam. Și nici nu-mi păsa de ei.

— De noi n-o să treci, a spus Devore. Și-a ridicat în aer ambele mâini. — Nici să nu te gândești să-ncerci. Am dreptate, băieți?

Au mârâit tăcut ceva aprobator — genul acela de murmur pe care-l auzi de la orice bandă de rockeri sau punkeri din zilele noastre — îmi închipui —, însă vocile lor erau îndepărtate; mai mult triste, de fapt, decât amenințătoare. Bărbatul îmbrăcat în hainele lui Jared Devore avea oarecare substanță, poate fiindcă în timpul vieții fusese un bărbat de-o vitalitate incredibilă, poate fiindcă era mort atât de recent, însă ceilalți nu erau mai mult de niște imagini proiectate.

Am pornit înainte, mișcându-mă prin răceala pe care o emana el, mișcându-mă prin mirosul lui — aceleași odoruri stătute care-l învăluiseră când îl întâlnisem înainte aici.

— Unde crezi că mergi? a strigat.

— Într-o plimbare, am spus. Nu mi-o interzice nici o lege. Strada-i locul unde cățelușii blânzi și câinii răi umblă umăr la umăr. Chiar tu ai spus-o.

— Nu înțelegi, a spus Max-Jared. N-o să înțelegi niciodată. Nu aparții lumii ăleia. Aia a fost lumea noastră.

M-am oprit, m-am uitat interesat la el. Timpul era scurt, voiam să închei cu asta... dar trebuia să știu și mi se părea că Devore e pregătit să-mi spună totul.

— *Fă-mă* să înțeleg, am spus. Convinge-mă că a fost vreo lume a

voastră.

M-am uitat la el, apoi la siluetele pâlpânde, translucide de lângă el, hălci cețoase de carne îngrămădite pe niște oase strălucitoare.

— Spune-mi ce ai făcut.

— Pe atunci totul era altfel, a spus Devore. Când ai venit *tu* aici, Noonan, puteai merge toți cei cinci kilometri spre nord către Halo Bay și să vezi doar o duzină de oameni pe Stradă. După Ziua Muncii se putea să nici nu vezi pe nimeni. Pe partea asta de lac trebuie să mergi prin tufișurile care cresc sălbatic și să ocolești copacii căzuți la pământ — o să fie și mai mulți după furtuna asta — și să ai grijă la o alunecare sau două de teren, fiindcă în ziua de astăzi, localnicii nu mai sunt uniți să țină curățenia cum erau înainte. Dar pe vremea noastră...! Pădurea era mai mare pe atunci, Noonan, distanțele erau mai lungi și vecinătatea însemna ceva. Chiar și viața însăși, destul de des. Pe atunci asta chiar *era* o stradă. Înțelegi ce zic?

Înțelegeam. Dacă mă uitam prin siluetele fantomatice ale lui Fred Dean și Harry Auster și ale celorlalți, înțelegeam. Aceștia nu erau doar fantome; erau niște ferestre din sticlă semiopacă, ce dau spre o altă epocă. Am văzut

o după-amiază de vară din anul... 1898? Poate 1902? 1907? Nu contează. Acum e o perioadă a anului când toate timpurile par identice, ca și când s-ar fi oprit scurgerea vremii. Este Tărâmul de Odinioară, împărăția lui Când-Eram-Eu-Copil Soarele îmbăiază totul în lumina limpede și aurie a unui infinit sfârșit de iulie; lacul e la fel de albastru ca un vis, e brodat cu un bilion de scânteieri ale luminii reflectate. Iar Strada! Iarba crește la fel de egal pe ea ca și pe-o peluză și e la fel de largă ca și un bulevard. Chiar este un bulevard, observ eu, este un loc unde comunitatea are în totalitate conștiința propriei existențe. Este principala cale de comunicare, este cablul principal al unei așezări străbătută în lung și-n lat de cabluri. Am simțit existența acestora încă de la început — chiar și atunci când trăia Jo le-am simțit sub suprafața lucrurilor, iar aici e punctul lor de pornire. Oamenii ies la promenadă pe Stradă, se plimbă în susul și-n josul părții de est a lacului Dark Score în grupuri mici, râzând și conversând sub un cer de vară acoperit de nori, iar aici e locul de unde se ramifică toate cablurile. Mă uit și-mi dau seama cât de tare am greșit gândindu-mă la ei ca la niște marțieni, ca la niște extraterestri cruzi și reci. La est de promenada lor însoțită se desfășoară întinericul pădurii, poieni și luminișuri în care poate să te aștepte orice lucru îngrozitor, de la un picior retezat într-un accident forestier și până la o naștere eșuată și la o mamă tânără, moartă înainte ca doctorul să poată ajunge de la Castle Rock în teleguța lui. Aceștia sunt oameni care nu au electricitate, nu au telefon, nu au echipă de intervenție rapidă, nu au pe cine altcineva să se bazeze decât unul pe celălalt și pe un Dumnezeu de care unii dintre ei au început deja să se îndoiască. Trăiesc în pădure și în umbra pădurii, dar în după-amiezile frumoase de vară, ies pe marginea lacului. Ies pe Stradă și se uită unul la celălalt și râd împreună și apoi sunt cu adevărat pe TR — în ceea ce eu am ajuns să numesc zona. Nu sunt marțieni; sunt niște ființe mărunte care locuiesc la granița întinericului, doar atât.

Văd câțiva oameni de la Warrington, bărbați îmbrăcați în flanele albe, două femei în rochii lungi de tenis ducând încă în mână rachetele. Un tip mergând pe-o bicicletă cu roata din față enormă face slalom printre ei. Grupul de rezidenți din timpul verii s-a oprit să discute cu un grup de bărbați din oraș; bărbații de departe vor să știe

dacă pot juca în meciul de base-ball al localnicilor de la Warrington de marți seara. Ben Merrill, viitorul tată al lui Royce, spune: Aha, da' n-o să vă scutim de nimic doar pen'că sunteți de la N'Yawk. Tinerii râd; la fel și tenismenele.

Puțin mai departe, doi băieți se joacă de-a prinsa cu o minge de base-ball făcută de ei și care e cunoscută sub numele de legătură. În spatele lor se află o adunare de mame tinere, care discută zeloase despre copiii lor, toți așezați în siguranță în cărucioare și adunați în propriul lor grup. Bărbații în halate discută despre vreme și recolte, despre politică și recolte, despre taxe și recolte. Un profesor de la Liceul Unit șade pe fruntea cenușie de stâncă pe care-o cunosc atât de bine, ținându-i răbdător o lecție unui băiat care vrea să se afle altundeva și să facă altceva. Cred că băiatul va ajunge să fie la maturitate tatăl lui Buddy Jellison. Claxon stricat — atenție la deget, îmi spun.

Pe toată lungimea Străzii, oamenii pescuiesc, și prind destul de mult pește; lacul aproape că forfotește de bibani și de păstrăvi și de știuci mici. Un artist — tot un rezident de vară, judecând după sa-lopeta și bereta lui oacheșă — și-a instalat șevaletul și pictează munții, în vreme ce două doamne se uită respectuos la el. Trece pe lângă mine un chicotit de fete, vorbind șoptit între ele despre băieți și despre haine și despre școală. Aici se află frumusețea și pacea. Devore are dreptate să-mi spună că asta e o lume pe care n-am cunoscut-o niciodată. Este

— Frumoasă, am spus, retrăgându-mă cu greutate. Da, văd asta. Dar care-i ideea la care bați?

— Ideea?

Devore părea aproape comic surprins.

— Credea că poate umbla și ea pe-acolo ca toți ceilalți, asta-i nenorocita aia de idee! Credea că poate umbla pe-acolo ca o puicuță albă! Ea și dinții ei mari și țâțele ei mari și privirea ei de mucoasă. Se credea ceva deosebit, dar i-am arătat noi. A încercat să mă doboare și când a văzut că n-o poate face, și-a pus mâinile ei murdare pe mine și m-a aruncat pe spate. Da' asta n-a făcut absolut nimic; am învățat-o noi pe urmă cum tre' să se poarte. Nu-i așa, băieți?

Au mârâit aprobator, dar mie mi se părea că unii dintre ei — tânărul Harry Auster, de exemplu — păreau bolnavi.

— I-am arătat noi unde-i e locul, a spus Devore. I-am arătat noi că nu-i decât o

negresă. Asta-i cuvântul pe care-l folosește el mereu și mereu în vara aceea când sunt în pădure, în vara lui 1901, vara când Sara and the Red-Tops au devenit cel mai celebru grup muzical din această parte de lume. Ea și fratele ei, împreună cu toată familia lor de negri au fost invitați la Warrington să cânte pentru rezidenții de vară; le-au fost servite șampanie și stradii... sau așa le spune Jared Devore celor care formează această mică școală de ciraci devotați când ei își mănâncă prânzurile lor sărace formate din pâine și carne și castraveți sărați, le mănâncă direct din gălețile pentru untură pe care le-au primit de la mamele lor (nici unul dintre tineri nu e căsătorit, chiar dacă Oren Peebles e logodit).

Totuși, nu recunoașterea ei din ce în ce mai largă îl deranjează pe Jared Devore. Nu faptul că ea a fost la Warrington; nu vede negru în fața ochilor nici pentru că ea și cu fratele ăla al ei au stat de-a dreptul la masă și au mâncat cu oamenii albi, că au luat pâine din același coș cu ei, apucând feliile cu degetele lor de negrotei. Oamenii de la Warrington sunt câmpeni, la urma urmei, iar Devore le spune

tinerilor tăcuți și atenți că a auzit el că în orașe ca New York și Chicago femeile albe chiar se fut uneori cu negrotei.

No! spune Harry Auster, uitându-se agitat în jur, de parcă se așteaptă să iasă tropotind din pădure câteva femei albe. Nici o femeie albă nu s-ar fute c-un negrotei! Pă numele meu!

Devore nu-i oferă decât o privire grăitoare, de genul celor care spun La vârsta mea știi ce vorbești. Pe lângă asta, lui nu-i pasă ce se petrece la New York sau la Chicago; a văzut câtă câmpie a vrut în timpul Războiului Civil... și, ți-ar spune el, el n-a luptat în războiul ăla ca să elibereze blestemații ăia de sclavi. Cât îl privește pe Jared Lancelot Devore, n-au decât să-i țină pe sclavi până la capătul eternității, acolo jos în ținutul bumbacului. Nu, el a luptat în război să-i învețe pe mincinoșii ăia de fii de curve de la sud de Mason și Dixon că nu te retragi din joc doar fiindcă nu-ți plac unele dintre reguli. S-a dus acolo-n sud să-i curețe lui Johnny Reb scabia de pe nas. Au încercat să părăsească Statele Unite ale Americii, ast-au făcut! Dumnezeu!

Nu, lui nu-i pasă de sclavi și nu-i pasă de ținutul bumbacului și nici de negroteii care cântă cântece porcoase și care apoi sunt tratați cu șampanie și stradii (Jared întotdeauna pronunță stridii în felul acela sarcastic) ca răsplată pentru mizeriile lor. Lui nu-i pasă de nimic atâta vreme cât ei stau la locul lor și-l lasă și pe el să stea-n locul lui.

Dar ea nu vrea să facă asta. Curva asta înțepată nu vrea s-o facă. A fost prevenită să nu calce pe Stradă, dar ea pur și simplu nu vrea să asculte. Ea calcă oricum, se plimbă în rochia ei albă ca și când pe sub ea ar fi o persoană albă, se plimbă uneori împreună cu fiul ei, care are un nume de negrotei african și nu are tată — taică-său probabil că n-a petrecut decât o noapte cu maică-sa într-o căpiță pe-undeva prin Alabama, iar ea acum se plimbă cu rodul acelei nopți la fel de îndrăzneță ca o maimuță cu cheie. Se plimbă pe Stradă ca și când ar avea dreptul s-o facă, chiar dacă nici dracu' nu vorbește cu ea...

— Dar asta nu-i adevărat, nu-i așa? I-am întrebat pe Devore. Tocmai asta l-a împuns în gușă pe străbunicuțu', nu-i așa? Oamenii vorbeau cu ea. Avea ceva al ei — râsetul ăla, poate. Bărbații vorbeau cu ea despre recolte și femeile îi arătau copiii lor. De fapt, îi dădeau copiii să-i țină în brațe și, când râdea către ei, aceștia râdeau înapoi. Fetele îi cereau sfaturi despre băieți. Băieții... ei nu făceau decât să se uite. Dar *cum* se mai uitau, hă? Își umpleau ochii, și cred că majoritatea dintre ei la ea se gândeau când mergeau afară la closet și-și umpleau palmele.

Devore s-a întunecat la față. Îmbătrânea în fața mea, ridurile adâncindu-i-se din ce în ce mai tare pe față; devenea bărbatul care mă aruncase în lac fiindcă nu suporta să fie contrazis. Și pe măsură ce îmbătrânea, imaginea lui începea să se șteargă.

— Asta ura Jared mai mult ca orice, nu-i așa? Că oamenii nu se dădeau la o parte, că nu-i întorceau spatele. Ea se plimba pe Stradă și nimeni n-o trata ca pe-o negresă. O tratau ca pe-o vecină.

Eram în zonă, mai adânc cufundat decât fusesem vreodată, până acolo unde inconștientul orașului curgea parcă asemenea unui râu subteran. Puteam să beau apa râului atunci când mă aflam în zonă, îmi puteam umple gura și gâtul și burta cu gustul ei rece, mineral.

Toată vara aceea, Devore vorbea cu ei. Ei erau mai mult decât doar echipa lui, ei erau băieții lui; Fred și Harry și Ben și Oren și George Armbruster și Draper Finney, care avea să-și rupă gâtul încercând să sară ca în apă, beat fiind, în puțul carierei de piatră Eades. Doar că fusesse genul

de accident care-ntr-un fel e intenționat. Draper Finney băuse mult între iulie a anului 1901 și august a lui 1902, fiindcă era singurul mod în care putea dormi. Singurul mod în care-și putea alunga mâna din minte, mâna aceea ieșind drept din apă, încleștându-se și descleștându-se până ce-ți venea să strigi: *Nu încetează, nu încetează odată să faci asta?*

Cât a fost vara de lungă, Jared Devore le-a umplut urechile cu curva negroteie și cu curva înțepată. Cât a fost vara de lungă, le-a spus care sunt responsabilitățile lor de bărbați, că datoria lor este de a păstra comunitatea pură și că trebuie să vadă ce toți ceilalți nu văd și că trebuie să facă ce toți ceilalți nu vor să facă.

Era o duminică după-amiază în luna august, o vreme când circulația de-a lungul Străzii scădea brusc. Mai târziu, cam pe la ora cinci, lucrurile aveau să se accelereze iarăși și, de la șase până la apus, poteca cea largă de lângă lac avea să fie plină ochi. Dar la ora trei după-amiază era liniște. Metodiștii erau plecați în grup la Harlow pentru Serviciul Cântării de după-amiază; la Warrington, câmpenii adunați în păr ședea la masa lor sabatică, grea, de la jumătatea amiezii, constând din pui fript sau șuncă; pe tot cuprinsul orașului, familiile își începeau și ele propriile prânzuri de duminică. Cei care terminaseră deja, moțăiau acum în căldura zilei — într-un hamac, pe unde dădea Domnul. Sarei îi plăcea perioada asta de liniște. O adora, de fapt. Își petrecuse mare parte din viață în buricul bălciurilor și în spelunci afumate, strigându-și cântecele ca să se facă auzită peste vocile băutorilor gălăgioși cu fețe rumene și, chiar dacă o parte din ea adora distracțiile și neprevăzutul acelei vieți, o altă parte din ea adora în același timp calmul acesteia. Pacea acestor plimbări. La urma urmei, mai tânără nu devenea; avea un copil care lăsase acum în urmă vârsta copilăriei. În acea duminică anume trebuie să i se fi părut că Strada e aproape *prea* tăcută. A parcurs aproape un kilometru și jumătate spre sud de pajiște, fără să vadă pe nimeni — chiar și Kito dispăruse pe atunci, rămas în urmă pe undeva să culeagă frăguțe. Era ca și când întregul oraș ar fi fost

părăsit. Știe desigur că în Kashwakamak se pregătește o cină colectivă Eastern Star, a făcut chiar și o plăcintă cu ciuperci pentru asta, fiindcă s-a împrietenit cu câteva dintre doamnele din organizația Eastern Star. Toți trebuie să fie acolo, gata să înceapă. Ce nu știe e că astăzi e și Ziua Comemorativă a noii Biserici a Îndurării Baptiste, prima biserică adevărată care se construieste vreodată pe TR. O ceată de localnici s-a dus acolo, păgâni și bapțiști deopotrivă. Vag, venind din cealaltă parte a lacului, îi aude pe metodiști cum cântă. Sunetul e dulce și vag și frumos; distanța și ecoul a cizelat fiecare voce aspră.

De bărbați nu știe — cei mai mulți dintre ei foarte tineri, de genul celor care în circumstanțe normale îndrăznesc să se uite la ea doar cu coada ochilor — până ce nu vorbește cel mai bătrân dintre ei.

— Ei acu', o curvă neagră într-o rochie albă și-o curea roșie! Blestemat să fiu dacă asta nu-i puțin prea multă culoare pentru o plimbare pe malul lacului. Ce-i cu tine, curvă? Nu știi să pricepi o sugestie?

Se întoarce către el, temându-se, dar fără s-o arate. Se află pe lume de treizeci și șase de ani, știe ce are un bărbat și unde vrea să și-o pună, încă de la unsprezece ani și înțelege că, atunci când bărbații sunt împreună ca acum și au ochii roșii (simte mirosul băuturii), nu mai gândesc singuri și se transformă într-o haită de câini. Dacă dai semne de teamă, se năpustesc asupra ta asemeni câinilor și e foarte probabil să te sfâșie asemeni câinilor.

În plus de asta, o așteptaseră. Altă explicație nu poate fi pentru cât de repede au apărut.

— Ce sugestie-i aia, dulceață? Întreabă ea, fermă pe poziție.

Unde-i toată lumea? Unde să fie cu toții? Blestemăție! Dincolo de lac, metodiștii au trecut la "Crede și supune-te", poate cel mai târăgănat cântec din toate timpurile.

— Că n-ai nici un drept să umbli p-unde umblă albi, spune Harry Auster.

Vocea lui de adolescent se sparge la ultimul cuvânt într-un soi de chițăit și ea râde. Știe cât de greșit e asta, dar nu se poate abține — niciodată nu s-a putut abține de la râs, așa cum niciodată bărbații nu se puteau abține să se uite în felul acesta la sânii și la fundul ei. Dă vina pe Dumnezeu.

— Păi, umblu pe unde vreau, spune ea. Mi s-a spus că ăsta-i pă-mântu' tuturor, că nimeni n-are dreptu' să mă oprească să umblu pe-aici. Și nimeni n-afăcut-o. I-ai văzut făcând-o?

— Ne vezi pe noi acum, spune George Armbruster, încercând să pară dur.

Sara se uită la el cu un soi de dispreț blând care-l face pe George să tremure pe dinăuntru. Obrajii i se înroșesc puternic.

— Fiule, spune ea, vii doar acum fiindcă toți oamenii cuminți e plecați altundeva. De ce-l lași pe tipu' ăsta bătrân să-ți zică ce să faci? Fii cuminte și lasă o doamnă să se plimbe.

Eu văd totul. Pe măsură ce Devore continuă să se șteargă, devenind într-un sfârșit nimic altceva decât doi ochi sub un chipiu în după-amiaza ploioasă (prin el văd rămășițele spulberate ale plutei mele lovindu-se de terasament), văd totul. O văd pe ea când

pornește înainte, pășind direct spre Devore. Dacă rămâne pe loc și se ia în gură cu ei, se va întâmpla ceva rău. Simte asta, iar ea nu se îndoiește niciodată de ceea ce simte. Și dacă merge spre oricare dintre ceilalți, șefu' ăl bătrân o s-o atace dintr-o parte, trăgându-i după el pe ceilalți. Șefu' ăl bătrân în cascheta aia mică ș-albastră-i câinele-șef cel pe care trebuie ea să-l înfrunte. Și asta poate să facă. El e puternic, destul de puternic să-i transforme pe băieții ăștia într-o singură creatură, în creatura lui, cel puțin pentru moment, dar nu are forța ei, hotărârea ei, energia ei. Într-un fel, ea se bucură de confruntarea asta. Reg o avertizase să aibă grijă, să nu se miște prea repede sau să încerce să-și facă vreun prieten adevărat până ce nu se arată țărănoii (numai că Reggie le spune "taurogatori") — cât de mulți și cât de nebuni —, dar ea face cum o taie capul, are încredere în instinctele ei profunde. Și uite-i aici, numa' șapte de toți, și doar un singur taurogator.

Îs mai puternică decât tine, șef bătrân, își spune ea, mergând spre el. Își fixează ochii asupra ochilor lui și nu-i coboară; ai lui sunt cei care coboară, a lui e gura care tremură nesigură la colțuri, a lui e limba care iese la fel de repede ca limba unei reptile să-și umezească buzele, și toa-te astea-s semne bune... dar și mai bine e când el face un pas în spate. Când face asta, ceilalți se adună în trei grupuri de câte trei, și uite-o c-a apărut, calea ei de trecere. Vagi și dulci sunt metodiștii, muzica evlavioasă alunecând peste suprafața nemișcată a lacului. Un imn târăgănat, da, dar dulce auzit de la kilometri depărtare.

Când umblăm alături de Domnul

În lumina vorbei Sale,

ce mai slavă revarsă El în calea noastră...

Îs mai tare ca tine, dulceață, trimite ea, îs mai rea ca tine, poate că

tu ești tauro-gatorul, da' io-s regina-albină și, dacă nu vrei să te-mpung, ai face bine să-mi eliberezi și cât mai e blocat din cale.

— Cățea, spune el, dar vocea lui e slabă; deja începe să-și spună că nu asta-i ziua, că e ceva cu ea ce n-a văzut până n-a întâlnit-o de-aproape, o vibrație pe care n-a simțit-o până acum, mai bine să aștepte o altă zi, mai bine...

Apoi se împiedică de o rădăcină sau de o piatră (poate că e tocmai piatra în spatele căreia va ajunge ea să se odihnească în cele din urmă) și cade la pământ. Cascheta îi cade din cap, scoțând la iveală locul mare și chel din creștetul său. Pantalonii i se crapă dintr-o parte în cealaltă a cusăturii. Iar Sara face o greșeală crucială. Poate că subestimează considerabila forță personală a lui Jared Devore sau poate că pur și simplu nu se poate abține — sunetul pantalonilor lui rupându-se seamănă cu o beșină puternică. În orice caz, Sara râde — râsetul acela răgușit, spart de fumat, care-i e caracteristic. Iar râsetul îi pecetluiește soarta.

Devore nu stă pe gânduri. O lovește de unde se află, picioarele lui mari, încălțate în bocanci țintați de tăietor de lemne, țâșnind ca niște pistoane. O lovește acolo unde e mai slabă și mai vulnerabilă, în glezne. Sara urlă de durere și mirare când glezna stângă i se rupe; cade la pământ dintr-o dată, pierzându-și din mână umbrela pentru soare. Trage aer în plămâni să mai strige o dată și Jared spune de unde zace:

— N-o lăsați! Nu tre' s-o lăsați să urle!

Ben Merrill cade peste ea cât e de lung, cu toate cele optzeci și șase de kilograme ale lui. Aerul pe care l-a inspirat pentru a striga îi iese în schimb din plămâni într-un suspin vâjâit, aproape tăcut. Ben, care nici măcar n-a dansat vreodată cu o femeie, darămite să mai fi stat peste una în felul acesta, e pe dată excitat s-o simtă cum se zvârcolește sub el. Se freacă de corpul ei râzând și, când ea-l greblează cu unghiile pe obraz, de-abia dacă simte. După cum i se pare lui, întreaga ființă i s-a redus la un penis lung de-un metru. Când ea încearcă să se rostogolească deasupra și astfel să scape de sub greutatea lui, el se rostogolește o dată cu ea, o lasă să stea deasupra și rămâne complet surprins când ea-și avântă fruntea în jos spre a lui. Vede stele verzi, însă are optsprezece ani, are cea mai mare forță pe care-o va avea vreodată și nu-și pierde nici conștiința, nici erecția.

Oren Peebles îi sfâșie râzând spatele rochiei.

— Grămada cere vârf! strigă el într-o șoaptă găjăită și se aruncă peste ea.

Acum, el o ciocănește sec pe deasupra și Ben o ciocănește sec, la fel de entuziasmat, pe dedesubt, o ciocănește sec ca un țap tânăr, sângele curgându-i pe-o parte a feței de la crăpătura din mijlocul sprâncenei, iar ea știe că, dacă nu reușește să strige, e pierdută. Dacă reușește să strige și o aude Kito, o să fugă și-o să vină cu ajutor, o să fugă și-o să-l aducă pe Reg...

Dar înainte să poată încerca din nou, șefu' ăla bătrân se lasă pe vine lângă ea și îi arată un cuțit cu lamă lungă.

— Scoate-un sunet și-ți tai nasu' jos, spune el, și-n momentul acela renunță ea.

Au reușit în cele din urmă s-o doboare, în parte pentru c-a răs la momentul nepotrivit, dar mai mult dintr-un ghinion nenorocit. Acum nu vor mai putea fi opriți, și-i mai bine dacă nu intervine Kito — te rog, Doamne, ține-l acolo unde-i, fă să fie-o tufă mare de mure, una care-ar trebui să-l țină ocupat o oră sau mai mult. Îi place să culeagă

mure, iar oamenilor ăstora n-o să le ia o oră să termine. Harry Auster o trage de păr înapoi, îi rupe rochia de pe un umăr și-ncepe s-o molfăie de gât.

Șefu' ăl bătrân e singuru' care n-a tăbărit pe ea. Șefu' ăl bătrân stă la distanță, se uită-n ambele direcții ale Străzii, ochii lui sunt îngustați și precauți; șefu' ăl bătrân arată ca un lup cu blana sură și roasă care-a terminat de mâncat o generație întreagă de pui de casă, după ce-a reușit să evite fiecare cursă și fiecare laț.

— Hei, irlandezule, las-o o clipă-n pace, îi spune lui Harry, apoi își lărgeste privirea înțeleaptă și asupra celorlalți. Duceți-o-n boscheți, proști ce sunteți. Duceți-o la fereală.

Ei n-o fac. Nu pot. Sunt prea dornici s-o aibă. O trag de brațe în spatele frunții cenușii de stâncă și-și zic că ajunge. Ea nu se roagă ușor, dar acum se roagă. Se roagă ca ei s-o lase în viață. Se roagă să nu vină Kito, să continue să-și umple găletușa încet, mâncând fiecare al treilea pumn de mure. Se roagă ca, dacă el se gândește s-o prindă din urmă, să vadă ce se întâmplă și să fugă în direcția opusă cât de repede poate, să fugă în tăcere și să-l aducă pe Reg.

— Bagă asta în gură, gâfâie George Armbruster. Și să nu mă muști, curvă ce ești.

O iau de sus și de jos, din spate și din față, câte doi și câte trei o dată. O iau acolo unde oricine-ar trece nu are cum să nu-i vadă, iar șefu' ăl bătrân păstrează puțin distanța; la început se uită la grupul de tineri care gâfâie și stau grupați în jurul ei, îngenuncheați, cu pantalonii trași în vine și cu coapsele zgâriate de la tufe în care stau îngenuncheați, apoi se uită prelung în susul și-n josul potecii cu ochii lui sălbatici și precauți. Incredibil, unul dintre ei — e vorba de Fred Dean — spune: "Scuze, doamnă ", după ce-a scăpat de povară și se simte pe la jumătatea drumului spre rai. Ca și când ar fi lovit-o din greșeală în bărbie când își încrucișa picioarele.

Dar nu se încheie aici. Are spermă în gât, spermă în despicătura fundului, cel mai tânăr dintre ei a mușcat-o până la sânge de sânul stâng, dar nu se încheie aici. Sunt tineri și, când a terminat ultimul dintre ei, primul, oh, Dumnezeu, primul e deja gata s-o ia de la capăt. Dincolo de râu, metodiștii cântă acum "Blessed Assurance, Jesus Is Mine" și, când șefu' ăl bătrân se apropie, ea gândește: Aproape că s-a terminat, femeie, el îi ultimul', rezistă, nu te mișca și-o să se termine. Bătrânul se uită la roșcatul cel slab și la cel care își tot dă ochii peste cap și le spune să vegheze poteca, le spune că i-a venit și lui rândul, acum că negroteia-i spartă.

Își desface cureaua, se descheie la prohab, își trage chiloții în jos — de-un negru de mizerie la craci și de-un galben de mizerie în dreptul zonei inghinale — și, când se lasă cu câte un genunchi pe-o parte și pe cealaltă a ei, ea vede că șefu' ăl mic al șefului ăl mare e la fel de filasc ca un șarpe cu gâtul frânt și, înainte să-l poată înfrâna, râsetul ăla răgușit izbucnește din ea absolut pe neașteptate — chiar și zăcând aici acoperită cu vâscozitățile calde ale violatorilor ei, ea nu se poate abține să nu vadă partea comică a lucrurilor.

— Taci! mârâie Devore la ea, și-o izbește cu podul unei palme peste față, spărgându-i pometele și nasul. Termină cu urletu' ăla!

— Crezi c-ar fi mai tare de-ar fi aci jos cu gaura rozalie a curului ridicată-n aer de unu' din băieții tăi, dulceăță? întreabă ea și apoi, pentru ultima dată, Sara râde.

Devore își ridică mâna s-o lovească din nou, pelvisul lui gol stând lipit de pelvisul ei gol, penisul lui fiind doar un vierme flasc între ele. Înainte să poată coborî mâna, o voce de copil se auzi stri-

gând:

— Mami! Ce-ți fac, mami? Dați-vă jos de pe mama mea, bastarzilor!

Sara se ridică în capul oaselor în pofida greutății lui Devore, râsetul murindu-i pe buze, ochii larg deschiși căutându-l pe Kito și găsimu-l, un băiețel subțirel de opt ani stând pe Stradă, îmbrăcat în salopetă și purtând o pălărie de pai și încălțat într-o pereche nou-nouță de papuci din pânză, ducând într-o mână o găletușă de tinichea. Buzele lui sunt albastre de la sucul de mure. Ochii lui sunt larg deschiși de zăpăceală și teamă.

— Fugi, Kito! strigă ea. Fugi înapoi aca...

Un foc roșu îi explodează în cap; se prăbușește înapoi în tufișuri, auzindu-l pe șefu' ăl bătrân ca de la mare depărtare:

— Prindeți-l. Nu-l lăsați acu' să vă scape.

Apoi alunecă pe-o pantă lungă și întunecată, e pierdută într-un coridor de Casă a Fantomelor care duce doar mai adânc și mai adânc în propriile ei măruntaie îngălate; din locul acela adânc ea-l aude, îl aude pe scumpul ei, băiatul

striga. L-am auzit strigând când am îngenuncheat lângă stânca cenușie cu plasa așezată lângă mine și absolut fără vreo bănuială cum am ajuns unde mă aflu — în mod sigur nu-mi aminteam să fi mers până acolo. Plângeam din cauza șocului, a ororii și a milei. Era nebună? Ei bine, nu-i de mirare. Nu-i de-a dracu' de mirare. Ploaia cădea constant, dar nu mai era apocaliptică. M-am uitat țintă pentru puține clipe la mâinile mele albe ca burta unui pește stând pe stânca cenușie. Devore și cu ceilalți dispăruseră.

Duhoarea coaptă și gazoasă a descompunerii mi-a umplut nărilor — a fost ca un atac fizic. Am dibuit în plasă, am găsit Stenomask-ul pe care mi-l dăduseră Rommie și cu George ca glumă și l-am pus peste gură și nas cu niște degete care mi se păreau amorțite și depărtate. Am respirat slab, de încercare. Era mai bine. Nu cu mult, dar destul cât să nu o iau la fugă, ceea ce fără îndoială era ce voia Sara să fac.

— Nu! a strigat de undeva din spatele meu când am apucat sapa și am început să sap. La prima despicătură am lăsat în pământ o gură mare și, cu fiecare nouă lovitură de sapă, aceasta s-a adâncit și s-a lărgit. Pământul era moale și ceda ușor, străbătut de-o împletire de rădăcini subțiri care se rupeau cu ușurință sub lama tăioasă.

— Nu! Nici să nu încerci!

Nu voiam să mă uit înapoi, nu voiam să-i ofer ocazia să mă îndeprăteze. Era mai puternică aici, poate pentru că aici se întâmplase. Era posibil așa ceva? Nu știam și nu-mi păsa. Nu-mi păsa decât să termin treaba asta. Unde erau mai groase rădăcinile, le-am tăiat cu cuțitul de grădinărit.

— Lasă-mă-n pace!

Acum *chiar* m-am uitat în spate, am riscat o otheadă rapidă din cauza pârâiturilor nenaturale care-i însoțiseră vocea — care acum păreau să fie vocea ei. Doamna Verde dispăruse. Mesteacănul devenise cumva Sara Tidwell: din crengile zigzagate și din frunzele lucioase, răsărea fața Sarei. Fața aceea alunecoasă din cauza apei de ploaie se legăna, se dizolva, reapărea, se topea, apărea din nou. Pentru o clipă, întregul mister pe care-l simțisem aici a fost scos la iveală. Ochii ei uzi, sclipitori, erau incredibil de umani. Se uitau țintă la mine cu ură și cerere de îndurare.

— N-am terminat! a strigat pe-o voce spartă, întreruptă. El o fo' ăl mai rău, nu-nțelegi? El o fo' ăl mai rău și-n ea-i sângele lui și io n-o să mă odihnesc până nu *l-am curățat definitiv!*

S-a auzit un sunet îngrozitor de rupere. Animase mestecănul, îl transformase într-un soi de corp fizic și intenționa să-l scoată din pământ. Ar fi venit să mă prindă cu el dacă ar fi putut; m-ar fi omorât cu el dacă ar fi putut. M-ar fi strangulat cu crengile lui mlădioase. Mi-ar fi vârât frunze pe gât până ce aş fi arătat ca o decorațiune pentru pomul de Crăciun.

— Indiferent de cât era el de monstru, Kyra nu are nici o legătură cu ce-a făcut el, am spus. Și n-o să te las s-o ai.

— Ba o s-o *am!* a urlat Doamna Verde.

Sunetele de rupere și despicare erau mai puternice acum. Acestora li s-a alăturat un pârâit șuiert, tremurat. Nu m-am mai uitat încă o dată în spate. Nu am mai *îndrăznit* să mă uit în spate. Am săpat mai repede, în schimb.

— Da, o s-o *am!* a strigat ea, iar acum vocea se auzea mai aproape. Venea după mine, dar eu refuzam s-o văd; când vine vorba de copaci și tufișuri umblătoare, îmi ajunge *Macbeth*, mulțumesc mult. O s-o *am!* Devore mi l-a luat pe-al meu și *eu o s-o iau pe-a lui!*

— Dispari, a spus o voce nouă.

Mâna mi s-a desprins de pe sapă, care aproape că a căzut la pământ. M-am întors și am văzut-o pe Jo stând mai jos de mine, la dreapta. Se uita la Sara, care se materializase într-o halucinație de lunatic — o arătare monstruoasă, neagră-verzuie, care aluneca la orice pas încerca să facă de-a lungul Străzii. Lăsase mestecănul în urmă și, totuși, își asumase vitalitatea lui cumva — copacul propriu-zis stătea chircit în spatele ei, negru și scofâlcit și mort. Creatura născută din el semăna cu Mireasa lui Frankenstein, așa cum o pictase Picasso. În ea, fața Sarei apărea și dispărea, apărea și dispărea neîncetat.

Arătarea, mi-am spus cu răceală. *Întotdeauna a fost adevărată... și, dacă aceasta am fost mereu eu, mereu a fost și ea.*

Jo era îmbrăcată în tricoul alb și pantalonii galbeni subțiri pe care-i avea pe ea în ziua în care murise. Nu puteam vedea lacul prin ea așa cum îl văzusem prin Devore și prin prietenii mai tineri ai lui Devore; se materializase complet. Am încercat o ciudată senzație de *golire* în spatele craniului și am crezut că știu cum.

— Pleacă d-aci, curvă! a mârâit arătarea-Sara. Și-a ridicat brațele spre Jo așa cum și le ridica spre mine în cele mai cumplite coșmaruri.

— Nici gând.

Vocea lui Jo a rămasă la fel de calmă. S-a întors către mine.

— Grăbește-te, Mike. Trebuie să te miști repede. Nu mai e de fapt ea. A lăsat pe unul dintre Străini s-o posedă, iar ei sunt foarte periculoși.

— Jo, te iubesc.

— Și eu te iube...

Sara a țipat și apoi a început să se răsucescă. Frunzele și crengile s-au amestecat la un loc și și-au pierdut coerența; parcă aş fi urmărit ceva lichifiindu-se într-un mixer. Entitatea care nu semănase încă de la început cu o femeie decât foarte puțin a renunțat acum complet la mascaradă. Din maelstrom a început să se formeze ceva inuman de grotesc. A țâșnit asupra soției mele. Când a lovit-o, culoarea și consistența au părăsit-o pe Jo ca înlăturate de-o palmă imensă. A devenit o fantomă, o fantomă care se lupta cu arătarea ce șuiera și țipa și încerca s-o zgârie cu ghearele.

— *Grăbește-te, Mike!* a strigat ea. *Grăbește-te!*

Am purces să termin treaba.

Sapa a lovit ceva ce nu era pământ, nu era stâncă, nu era lemn. Am frecat cu lama obiectul, scoțând la iveală o bucată murdară de canava brodată pe margini. Acum săpam ca un descreierat, vrând să curăț

obiectul îngropat acolo cât mai mult puteam, vrând să-mi îmbunătățesc șansele de succes cât mai mult posibil. În spatele meu, Arătarea a strigat de furie și soția mea a strigat de durere. Sara renunțase la o parte din sinele ei acorporal pentru a-și lua revanșa; lăsase s-o posede ceea ce Jo numise un Străin. Habar nu aveam cine putea fi acesta și nici nu *voiam* să am. Sara era mijlocul lui de comunicare, atâta lucru știam. Iar dacă reușeam să am grijă de ea la timp să...

Am întins mâinile în groapa precară, curățând pământul ud de pe canavaua ancestrală. Făcând asta, au apărut niște litere subțiri și șterse: CROITORIA J.M. MCCURDIE. Știam că afacerea lui McCurdie arsese în incendiul din '33. Văzusem pe undeva o fotografie a clădirii arzând în flăcări. Apucând canavaua, buricele degetelor mele străpungând-o și lăsând să iasă dinăuntru o nouă duhoare verde și gazoasă, am auzit un grohăit. L-am auzit

pe Devore. Zace peste ea și grohăie ca un porc. Sara e semiconștientă, murmură ceva neinteligibil printre buzele umflate, sclipind de sânge. Devore se uită în spate peste umăr la Draper Finney și la Fred Dean. Aceștia alergaseră după băiat și-l aduseseră înapoi, dar băiatul nu voia să înceteze cu țipetele, țipă de acoperă formația, țipă de-i trezește pe morți, iar dacă ei îi aud pe metodiști cum cântă dincolo de lac "How I Love to Tell the Story", atunci și ei trebuie să-l poată auzi pe negroteiul ăsta țipând de partea astalaltă. Devore spune:

— Băgați-l în apă, faceți-l să tacă.

În clipa în care-o spune, de parcă acestea ar fi niște cuvinte magice, mădularul începe să i se întărească.

— Ce vrei să zici? Întreabă Ben Merrill.

— Știi a dracu' de bine ce, spune Jared.

Gâfâie cuvintele, rotind din șolduri în vreme ce vorbește. Fundul lui mic sclipește în lumina după-amiezii.

— Puștiu' ne vede! Vrei să-i tai gâtul, să te mânjești tot de sângele lui? N-am nimic împotriva. Ține aici. Ia cuțitu' meu, te rog!

— N-nu, Jared! strigă Ben de oroare, părând că se crispează de-a dreptul la vederea cuțitului.

În sfârșit, e gata. Îi ia puțin mai mult, atâta tot, nu mai e puști ca ăștialaltă. Dar acum...! Lasă naibii gura ei spurcată, lasă naibii râsetul ăla insolent, lasă naibii întregul oraș. N-au decât să apară toți și să se uite dacă vor. I-o bagă, asta și-a dorit ea de la început, asta-și doresc toți de soiul ei. I-o bagă și-o îndeasă adânc. Continuă să dea ordine chiar în timp ce o violează. Sus-jos se mișcă fundul lui, tic-tac, exact ca și coada unei pisici.

— Să se-ocupe cineva de el! Sau vreți să putreziți următorii patruzeci de ani în Shawshank din cauza trăncănelilor unui pui de negrotei?

Ben apucă unul dintre brațele lui Kito Tidwell, Oren Peebles apucă de celălalt, dar până când au reușit să-l târască până la terasament, și-au pierdut deja curajul. Să violeze o negresă înțepată care-a îndrăznit să râdă de Jared că a căzut și și-a rupt pantalonii e una. Să înece un puști speriat cum îneci un pui de pisică într-o baltă cu noroi... asta-i cu totul alt lucru.

Își slăbesc priza, uitându-se fix unul în ochii speriați ai celuiilalt, iar Kito se eliberează.

— Fugi, iubire! strigă Sara. Fugi și-adu-l...

Jared o prinde cu forță de gât și începe s-o sufoce.

Băiatul se împiedică de propria lui găletușă pentru mure și cade adunat la pământ. Harry și cu Draper îl recapturează cu ușurință.

— *Ce-ai de gând să faci? Îl întreabă Draper într-un fel de scâncet disperat, iar Harry îi răspunde*

— *Ce trebuie.*

Asta i-a răspuns el, iar eu acum urma să fac ce trebuia să fac — în pofida duhorii, în pofida Sarei, în pofida țipetelor defunctei mele soții. Am scos sulul de canava din pământ. Funiile cu care fusese legată la ambele capete erau întregi, dar sulul însuși s-a rupt pe mijloc cu un sunet hidos de râgâit.

— *Grăbește-te!* a strigat Jo. *N-o mai pot ține multă vreme!*

Arătarea a mârâit; a lătrat ca un câine. S-a auzit un pârâit lemnos, ca o ușă dată de perete suficient de tare să se crape, iar Jo a țipat amarnic. M-am întins după plasa pe care scria Slips 'n Greens și-am deschis-o în timp ce

Harry — ceilalți îi spun irlandezul din cauza părului de culoarea morcovului — îl apucă pe puști într-un fel de îmbrățișare de urs și sare cu el în lac. Puștiul se zbate mai tare ca niciodată; pălăria lui din pai îi cade din cap și plutește pe apă.

— *la-o! găfăie Harry.*

Fred Dean îngenunchează și pescuiește pălăria udă. Ochii lui Fred sunt împăienjeniți; seamănă cu un boxer care mai are o rundă înainte să cadă la podea. În spatele lor, Sara Tidwell a început să scoată hârâituri profunde din piept și din gât — asemenea imaginii mâinilor încleștate ale băiatului, și sunetele acestea îl vor bântui pe Draper Finney până la ultimul lui salt, în cariera de piatră Eades. Jared își înfige degetele și mai adânc, pompând și strangulând-o în același timp, transpirația curgând pe el în șiroaie. Oricât de mult le va spăla, hainele pe care le poartă acum tot nu vor scăpa de mirosul de transpirație și, când va începe să se gândească la aceasta ca la o "transpirație a crimei", ca să scape de ele, le va arde.

Harry Auster vrea să scape de tot ce se întâmplă — să se scape și să nu-i mai vadă niciodată pe nici unul dintre oamenii ăștia, mai cu seamă pe Jared Devore, despre care crede acum că e întunecatul Satan în persoană. Harry nu se poate duce acasă să dea ochii cu tatăl lui până ce coșmarul acesta nu se încheie, până ce nu-l înmormântează. Iar mama lui! Cum va mai putea da ochii cu mama lui mult-iubită, cu Bridget Auster cea cu fața ei dulce și rotundă de irlandeză, cea cu părul încărunțit și cu pieptul considerabil aducător de alinare, cu Bridget care a avut întotdeauna un cuvânt de blândețe și o mână alinătoare pentru el, cu Bridget Auster cea care a fost Salvată, Spălată în Sângele Mielului, cu Bridget Auster care servește chiar în acest moment plăcinte la picnicul de la noua biserică, cu Bridget Auster care este mami; cu ce ochi se va mai putea uita la ea vreodată — sau ea la el —dacă va trebui să apară la tribunal sub acuzația c-a violat și bătut o femeie, chiar și o femeie de culoare?

Așa că îl apucă zdravăn pe băiatul zbuciumat — Kito îl zgârie o dată, doar o urmă slabă pe-o parte a gâtului, iar în seara aceea Harry îi va spune mamei sale că o are de la o crenguță pe care n-a observat-o și o va lăsa să i-o sărute — și apoi îl scufundă pe copil sub apă. Kito se uită în sus la el cu fața licărind, iar Harry vede un pește mic trecând pe lângă ei. Un biban, crede el. Pentru o clipă, se întreabă ce vede copilul uitându-se în sus prin scutul argintiu al apei la chipul celui care-l ține scufundat, la cel care-l îneacă, după care Harry înlătură gândul. Numa' un negrotei, își reamintește cu disperare. Numa' asta-i, numa' un negrotei. Nu-ți seamănă defel.

Brațul lui Kito iese de sub apă — brațul lui negru-marونیu de pe care picură apa. Harry se ferește, nedorind să fie zgâriat, dar mâna

nu după el se întinde, se ridică doar drept spre cer. Degetele se adună într-un pumn. Se deschid. Se închid în pumn. Se deschid. Se închid în pumn. Zbaterile băiatului încep să înceteze, zbuciumul picioarelor începe să slăbească, ochii ce se uită în sus în ochii lui Harry prind o privire curios de visătoare, iar brațul acela maroniu tot drept spre cer stă, palma continuă să se deschidă și să se închidă, să se deschidă și să se închidă. Draper Finney stă pe mal și plânge, convins că acum va veni cineva, că acum va vedea cineva grozăvia pe care au făcut-o — grozăvia pe care, de fapt, încă o mai fac. Fii convins că păcatul te va da de gol, se spune în Cartea cea Sfântă. Deschide gura să-i spună lui Harry să înceteze, că poate încă nu-i prea târziu să dea înapoi, să-l lase pe băiat să se ridice, să-l lase să trăiască, dar nici un sunet nu iese. În spatele lui, Sara moare sugrumată. Înaintea lui, mâna fiului ei care se îneca se deschide și se închide, se deschide și se închide, reflexia ei tremurând pe oglinda apei, iar Draper își spune: Nu se oprește, nu se oprește odată să facă asta? Și, ca și când ar fi fost o rugăciune la care cineva răspunde acum, cotul înțepenit al băiatului se îndoaie și brațul începe să intre în apă; degetele încep să se închidă iarăși într-un pumn și apoi se opresc. Pentru o clipă, mâna șovăie și apoi

m-am izbit cu podul palmei în mijlocul frunții să alung aceste fante. În spatele meu s-au auzit un pocnet și-un foșnet frenetice de crengi ude când Jo și ceea ce reținea ea continuau să se lupte. Am vârât mâinile în crăpătura din canava asemenea unui doctor care lărgeste o rană. Am tras cu forță. S-a auzit un pârâit surd când sulul s-a rupt complet dintr-un capăt în altul.

Înăuntru se aflau rămășițele lor — două cranii îngălbenite, frunte lângă frunte ca prinse într-o conversație intimă, o curea din piele roșie, ștearsă, pentru femei, un maldăr de haine putrede... și un mănunchi de oase. Două cutii toracice, una mare și una mică. Două perechi de picioare, una lungă și alta scurtă. Rămășițele pământești ale Sarei și ale lui Kito Tidwell, îngropate aici lângă lac de aproape o sută de ani.

Craniul mai mare s-a întors. S-a uitat fix la mine cu găvanele lui goale. Dinții i-au clănțănit ca și când ar fi vrut să mă muște, iar oasele de sub el au început să tremure agitat, tenebros. Unele s-au rupt imediat; toate erau moi și perforate. Cureaua roșie se mișca întruna și catarama ei ruginită s-a ridicat în aer asemenea capului unui șarpe.

— *Mike!* a strigat Jo. *Repede, repede!*

Am scos punga din plasa pentru cumpărături și am apucat sticla de plastic dinăuntru. Zaci în pace¹, spusese literale Magnabet; încă un joc de cuvinte. Încă un mesaj trimis prin spatele gardianului. Sara Tidwell era o creatură înfricoșătoare, însă o subestimase pe Jo... și subestimase și puterea telepatică a asocierilor la distanță. Mă dusesem la Slips 'n Greens, cumpărasem o sticlă de leșie, iar acum am deschis-o și am turnat-o, fumegând, peste oasele Sarei și ale fiului ei.

S-a auzit un sfârâit așa cum auzi când deschizi o sticlă de bere sau de suc carbogazos. Catarama s-a topit. Oasele s-au albit și s-au scofâlcit asemenea unor lucruri făcute din zahăr — am avut o viziune de coșmar cu copii mexicani mâncând cadavre din zahăr topit pe băț, de Ziua Morților. Găvanele craniului Sarei s-au lărgit când leșia a umplut spațiul gol și întunecat unde sălășluise cândva mintea ei, talentul ei prodigios și sufletul ei răzător. A dat naștere unei expresii de mirare la început și apoi de durere.

¹Lye stille, în original, ortografie viciată de la lie still (= stai nemișcat), unde "lye" înseamnă de fapt "leșie".

Maxilarul i-a căzut; cioturile dinților au sfârâit și au dispărut.

Creștetul craniului s-a năruit înăuntru.

Falangele împrăștiate au tremurat, iar apoi s-au topit.

— *Ohhhhhh...*

A șoptit printre copacii îmbibați cu apă asemenea unui vânt întetit... numai că vântul murise atunci când îi furase răsuflarea aerul jilav de dinaintea următorului atac. A fost un sunet născut dintr-o durere și-o tânjire și-un abandon inefabile. N-am simțit nici urmă de ură în el; ura ei dispăruse, arse sub atacul corosiv al lichidului pe care-l cumpărasem din magazinul lui Helen Auster. Sunetul plecării Sarei a fost înlocuit de strigătul tânguitor, aproape uman al unei păsări, care m-a trezit din locul unde mă aflasem, m-a scos complet și definitiv din zonă. M-am ridicat tremurat în picioare, m-am întors pe călcâie și m-am uitat la Stradă.

Jo încă era acolo, o siluetă difuză prin care vedeam acum lacul și norii negri ai următoarei furtuni care veneau de dincolo de munți. Ceva a pâlpâit în spatele ei — pasărea aceea, aventurându-se afară din ascunziș pentru a arunca o privire rapidă asupra naturii schimbate, poate — dar de-abia dacă am băgat de seamă. Pe Jo voiam eu s-o văd, pe Jo care venise Dumnezeu știe de cât de departe și care suferise Dumnezeu știe cât de mult ca să mă ajute. Părea istovită, rănită, într-un anume fel fundamental împrăștiată. Dar cealaltă prezență — Străinul — dispăruse. Jo, stând în cercul unor frunze de mestecăn atât de moarte că păreau carbonizate, s-a întors spre mine și a zâmbit.

— Jo! Am reușit s-o facem!

Buzele i s-au mișcat. Am auzit sunetul, dar cuvintele au fost prea îndepărtate să le înțeleg. Stătea chiar acolo lângă mine, dar la fel de bine ar fi putut să strige de pe celălalt versant al unui canion larg. Și totuși am înțeles-o. I-am citit cuvintele de pe buze dacă preferați explicația rațională, i le-am citit direct din minte dacă o preferați pe cea romantică. Eu o prefer pe ultima. Căsătoria e și ea o zonă, să știți. Căsătoria e o zonă.

"— *Atunci, asta-i de bine, nu?*"

Am aruncat o privire în sulul de canava desfăcut și n-am văzut altceva decât niște cioturi și niște așchii ieșind dintr-o materie păstoasă nesănătoasă, neliniștitoare. Am simțit respirația unui iz, care, chiar și prin Stenomask, m-a făcut să tușesc și să mă dau în spate. Nu era miros de descompunere; de leșie. Când am întors capul spre Jo, de-abia dacă mai era acolo.

— Jo! Așteaptă!

"— *Nu te pot ajuta. Nu pot rămâne.*"

Cuvinte dintr-un alt sistem stelar, de-abia intuite pe buzele ei diafane. Acum nu prea mai era altceva decât niște ochi plutind în după-amiaza întunecată, niște ochi ce păreau făcuți din lacul din spatele lor.

"— *Grăbește-te...*"

A dispărut. Am alunecat și m-am împiedicat spre locul unde fusese ea, călcând peste frunzele moarte de mestecăn, și-am dat să prind nimicul în brațe. Cât de caraghios trebuie să fi arătat, ud până la piele, purtând strâmb peste gură și nas un Stenomask, încercând să îmbrățișez aerul jilav și cenușiu.

Am simțit cea mai slabă suflare de parfum Red..., apoi am simțit doar mirosul de pământ ud, de apă de lac și duhoarea înțepătoare de leșie care le străbătea pe toate. Cel puțin dispăruse mirosul de putrefacție; acela nu fusese mai real decât...

Decât ce? Decât ce? Fie era totul real, fie nimic nu era. Dacă nu era nimic real, îmi ieșisem din minți și eram numai bun pentru Aripa Albastră

de la Juniper Hill. M-am uitat spre stânca cenușie și am văzut mâna de oase pe care o scosesem din pământul ud asemenea unui dinte copt. Fum leneș de fum încă se mai ridica dinspre marginile sfâșiate ale cănavalei. *Asta măcar ținea de realitate.* La fel și Doamna Verde, care acum era o Doamnă Neagră din cauza funinginii — era la fel de moartă ca și creanga din spatele ei, cea care părea că indică o direcție ca un braț.

Nu te pot ajuta... nu pot rămâne... grăbește-te.

Nu mă putea ajuta la ce? La ce-mi mai trebuia ajutor? Arătarea dispăruse, nu-i așa? Sara dispăruse: spiritul ia urma oaselor, noapte bună, domnițe scumpe, dea Domnul să zacă în pace.

Și, totuși, un fel de teroare duhnitoare, nu foarte diferită de mirosul de putrefacție care ieșise din pământ, părea să transpire din aer; numele lui Kyra a început să mi se zbată în cap, *Ki-Ki, Ki-Ki, Ki-Ki*, asemenea cântecului unei păsări exotice. Am pornit în sus pe scările din traverse de cale ferată către casă și, chiar dacă eram epuizat, când am ajuns la jumătatea distanței începusem deja să fug.

Am urcat scările spre estacadă și am intrat pe acolo. Casa părea aceeași — cu excepția copacului doborât care intrase prin fereastra de la bucătărie, Sara Laughs rezistase foarte bine furtunii —, însă ceva nu era bine. Era ceva ce aproape că puteam mirosi... și poate că *într-adevăr* am mirosit-o, amară și ștearsă. Poate că nebunia are propria ei aromă sălbatică. Nu-i oricum genul de lucru despre care să vreau vreodată să mă documentez.

M-am oprit în holul din față, uitându-mă în jos la mormanul de cărți în ediție de masă, romane de Elmore Leonard și de Ed McBain, care zăcea pe podea. Ca și când fuseseră doborâte de pe raft de-o mână grăbită. De-o mână stângace, poate. Aproape că-mi puteam vedea urma pașilor pe acolo, mergând în ambele direcții. Începuseră deja să se usu-ce. Ar fi trebuit să fie singurele urme; pe Ki o duceam în brațe când am intrat în casă. Așa ar fi trebuit să fie, dar nu erau. Celelalte erau mai mici, dar nu atât de mici, încât să le confund cu urmele unor pași de copil.

Am fugit de-a lungul coridorului către dormitorul din aripa de vest strigându-i numele și la fel de bine aș fi putut striga *Mattie* sau *Jo* sau *Sara*. Ieșind din gura mea, numele lui Kyra părea a fi numele unui cadavru. Cuvertura fusese aruncată pe podea. Cu excepția cățelului negru din pluș, care zăcea acolo unde zăcuse și-n visul meu, patul era gol. Iar Ki dispăruse.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

M-am întins după Ki cu partea aceea de minte care știuse în ultimele câteva săptămâni cu ce era îmbrăcată, în care încăpere a rulotei se află și ce făcea acolo. Nu s-a întâmplat nimic, desigur — legătura aceea se dizolvase și ea.

Am strigat-o pe Jo — cred că am făcut-o —, dar Jo dispăruse și ea. Eram singur. Domnul să m-ajute. Domnul să ne-ajute pe amândoi. Am simțit panica încercând să coborâs asupra mea și am alungat-o. Trebuia să-mi păstrez mintea limpede. Dacă nu puteam gândi, orice șansă ar fi avut Ki s-ar fi pierdut. Am străbătut coridorul în grabă, înapoi spre foaier, încercând să nu aud vocea bolnăvicioasă din spatele minții mele, cea care spunea că deja era pierdută Ki, că deja era moartă. Nu aveam de unde ști un asemenea lucru, nu-l puteam ști, acum că se rupsese legătura dintre noi.

M-am uitat la mormanul de cărți de pe jos, apoi am ridicat ochii spre ușă. Urmele cele noi intraseră pe aici și ieșiseră tot pe aici. Fulgerul a luminat cerul și tunetul a bubuit. Vântul se întetea din nou. M-am dus spre ușă, am întins mâna după clanță, apoi m-am oprit. Era ceva prins în despicătura dintre ușă și canat, ceva la fel de mătăsos și de unduitor ca și un fuior de pânză de păianjen.

Un singur fir de păr cărunt.

M-am uitat la el cu o lipsă bolnăvicioasă de uimire. Ar fi trebuit să știu, desigur, și de n-ar fi fost presiunea sub care mă aflasem și șocurile succesive ale acestei zile îngrozitoare, *aș fi știut*. Totul se aflase pe caseta pe care mi-o pusese John s-o ascult în acea dimineață... un spațiu temporal care deja părea că face parte din viața altui om.

Pentru început, era înregistrarea orei la care îi închisese John telefonul. *Nouă patruzeci A.M., ora Americii*, spusese vocea de robot, ceea ce însemna că Rogette sunase la ora șase patruzeci dimineața... asta, desigur, dacă sunase cu adevărat din Palm Springs. Asta era cel puțin o posibilitate; dacă mi-aș fi dat seama de ciudățenia acestui lucru atunci când conduceam de la aeroport spre rulota lui Mattie, mi-aș fi spus că fără-ndoială sunt mulți insomniaci pe tot cuprinsul Californiei care-și încheiau afacerile de pe Coasta de Est înainte ca soarele să apară complet de după linia orizontului, și bravo lor pentru asta. Însă mai era ceva ce nu putea fi explicat chiar atât de ușor.

La un moment dat, John scosese caseta. O făcuse pentru că, spusese el, mă albisem ca varul în loc să par amuzat. Îi spusese să-i dea drumul și să pună și restul; pur și simplu mă surprinsese s-o aud vorbind iarăși. *Tonul vocii ei. Christoase, e bună înregistrarea*. Numai că aceia care reacționaseră la caseta lui John fuseseră băieții din subsol; co-conspiratorii mei din subconștient. Și nu *vocea* ei îi speriasse destul de tare să-mi albească mie fața. Zumzetul de fundal făcuse asta. Zumzetul de fundal caracteristic apelurilor telefonice din TR, atât cele pe care le dai, cât și cele pe care le primești.

Rogette Whitmore nu plecase nici o clipă de pe TR-90. Dacă faptul că n-am observat asta în acea dimineață o costase viața pe Ki Devore în această după-amiază, nu aveam să mă pot ierta toată viața. I-am spus asta lui Dumnezeu mereu și mereu în vreme ce am coborât în goană scările din traverse de cale ferată, fugind în întâmpinarea unei furtuni revitalizate.

Mare minune că, în goana mea, n-am căzut de pe terasament. Jumătate din pluta mea se adăpostise acolo și poate că m-aș fi înfipt în scândurile ei rupte și aș fi murit ca un vampir zvârcolindu-se într-o țeapă. Ce gând plăcut mai era și *ăsta*.

Fuga nu face bine oamenilor aproape cuprinși de panică; e ca și când te-ai freca de o urzică. Când mi-am aruncat brațul în jurul unuia dintre pinii de la baza scărilor să-mi temperez progresul, eram pe punctul de a-mi pierde orice coerență a gândurilor. Numele lui Ki mi se zbătea iarăși în minte atât de puternic că nu mai era loc pentru nimic altceva.

Apoi, la dreapta mea, a țâșnit o limbă de fulger din cer și a lovit baza trunchiului unui molid imens care probabil că exista și când trăiau Sara și Kito. Dacă m-aș fi uitat direct spre el, aș fi fost orbit; chiar și cu capul întors pe trei sferturi, lovitura de fulger mi-a lăsat în fața ochilor o imensă pată albastră ca de la blițul unui aparat de fotografiat gigantic. S-a auzit un scrâșnet vibrant când șaizeci și unu de metri de molid

albastru s-a răsturnat în lac, iscând o perdea prelungă de picături, care au părut că plutesc între cerul cenușiu și apa cenușie. Bușteanul ardea sub ploaie, ardea precum pălăria unei vrăjitoare.

A avut efectul unei palme peste obraz, limpezidu-mi gândurile și oferindu-mi o ultimă șansă de a-mi folosi creierul. Am inspirat și m-am forțat să fac asta. De ce venisem tocmai aici? De ce mă gândisem că Rogette o adusese pe Kyra la lac, unde tocmai fusesem, în loc s-o ducă departe de mine, în susul drumului de acces către Stradela Patruzeci și doi?

Nu fi prost. A venit aici fiindcă Strada duce la Warrington, iar la Warrington a stat ea tot timpul, singură-singurică, încă de când a trimis cadavrul șefului său înapoi în California cu avionul Impersonal.

Se furișase în casă cât stătusem eu sub studioul lui Jo, găsind cutia de tinichea în burta unei bufnițe și studiind bucata de hârtie cu genealogia familiei. Ar fi luat-o atunci pe Ki dacă i-aș fi dat ocazia, dar nu i-am dat-o. M-am întors degrabă înapoi, temător că ceva era rău, temător că cineva s-ar putea să încerce să pună mâna pe copilă...

O trezise oare Rogette? O văzuse oare Ki și încercase cumva să mă avertizeze înainte să ațipească la loc? Asta mă făcuse să merg înapoi atât de grăbit? Poate. Atunci încă mă aflam în zonă, atunci încă eram uniți. Rogette în mod sigur se afla în casă atunci când m-am întors eu. S-ar putea să fi fost chiar în dulapul dormitorului din aripa de nord, uitându-se pe furiș la mine prin crăpătura ușii. O parte din mine chiar știuse asta. O parte din mine o simțise, simțise ceva ce nu era Sara.

Apoi plecasem. Apucasem plasa de la Slips 'n Greens și venisem aici. Cotisem la dreapta, cotisem spre nord. Spre mesteacăn, spre stâncă, spre mâna de oase. Făcusem ceea ce trebuia să fac și, cât o făcusem, Rogette coborâse cu Kyra în brațe scările din traverse de cale ferată prin spatele meu și cotise la stânga spre Stradă. Cotise spre sud către Warrington. Cu o senzație grea în stomac, mi-am dat seama că probabil o auzisem pe Ki... că poate chiar o văzusem. Pasărea aceea ieșind timidă din adăpost în timpul acalmiei nu fusese o pasăre. Ki era trează atunci, Ki mă văzuse — poate că o văzuse și pe Jo — și încercase să mă strige. Reușise să scoată doar acel piuit scurt înainte ca Rogette să-i acopere gura.

Cât să fi trecut de atunci? Părea că o eternitate, dar aveam o bănuială că nu trecuse deloc mult — poate chiar mai puțin de cinci minute. Dar nu-ți ia mult să îneci un copil. Imaginea brațului lui Kito ieșind din apă și stând ridicat spre cer a încercat să-mi revină în minte — palma de la capătul lui deschizându-se și închizându-se, deschizându-se și închizându-se, ca și când ar fi încercat să respire în locul plămânilor care n-o puteau face — și am îndepărtat-o. Am reprimat, de asemenea, și pornirea de a o lua pur și simplu la fugă în direcția Warrington-ului. Dacă aș fi făcut asta, cu siguranță m-ar fi cuprins panica.

Niciodată în anii scurși de la moartea ei nu tânjisem după Jo cu intensitatea amară pe care am simțit-o atunci. Însă ea dispăruse; nu mai rămăsese din ea nici măcar o șoaptă. Neavând pe cine altcineva să mă sprijin decât pe mine, am pornit spre sud, de-a lungul Străzii mărginite de copaci, ocolindu-i pe cei doborâți de furtună când puteam, târându-mă pe sub ei dacă-mi barau complet calea, alegând să-i escaladez, producând gălăgie de la crengile pe care le rupeam, doar într-o ultimă instanță. Croindu-mi drum, am debitat ceea ce cred că au fost toate rugăciunile standard pentru o asemenea situație, însă nici una dintre ele n-a părut să treacă de chipul lui Rogette Whitmore ce se ridica în mintea mea. Chipul ei țipător, nemilos.

Mi-amintesc că mi-am spus: *Asta-i versiunea în aer liber a Casei Fantomelor*. În mod sigur, în timp ce mă luptam să înaintez, pădurea mi se părea bătută: copacii doar zdruncinați puțin de prima mare suflare a furtunii cădeau acum pe capete sub această nouă răbufnire de vânt și ploaie. Zgomotul pe care-l făceau se asemana cu niște pași zdrobitori și nu trebuia să-mi fac probleme de sunetele pe care le scoteau propriii mei pași. Când am trecut pe lângă cabana Batchelders, o construcție circulară din prefabricate, așezată pe-o fundație de piatră asemenea unei pălării pe-un taburet, am observat că întregul acoperiș fusese zdrobit de-un brad argintiu.

La opt sute de metri sud de Sara am văzut una dintre panglicile lui Ki zăcând pe potecă. Am ridicat-o, minunându-mă cât de tare semăna roșul acela de pe margini cu sângele. Apoi am îndesat-o în buzunar și mi-am continuat drumul.

Cinci minute mai târziu am ajuns lângă un pin cu trunchiul acoperit de mușchi, ce căzuse de-a latul potecii; încă mai era legat de butucul cu rădăcina printr-o rețea întinsă și îndoită de fibre și se văita asemenea unor balamale ruginite când apa nestatornică îi ridica și-i cobora la loc ceea ce fuseseră cei șase sau șapte metri din tulpina dinspre vârf, care plutea acum pe lac. Aveam pe unde să mă târâi pe dedesubt și, când m-am lăsat în genunchi, am văzut alte urme lăsate de genunchi, urme ce tocmai începeau să se umple cu apă. Și am mai văzut ceva: a doua panglică pentru păr. Am vârât-o în buzunar, alături de prima.

Eram pe jumătate sub pin când am auzit un alt copac cedând, acesta fiind mult mai aproape de mine. Sunetul a fost urmat de-un țipăt — nu de durere sau teamă, ci de-o mânie neașteptată. Apoi, chiar și peste șuieratul ploii și al vântului, am auzit vocea lui Rogette:

— *Vino-napoi! Nu te duce-acolo, -i periculos!*

M-am târât pe sub copac restul drumului, de-abia simțind înțepătura unei crengi care mi-a săpat o dâră pe spate, m-am ridicat în picioare și-am pornit în goană pe potecă. Dacă erau mici copacii la care ajungeam, saream peste ei fără să încetinesc. Dacă erau mai mari, mă cățaram peste ei fără să mă gândesc unde mă vor zgâria sau unde mă vor înțepa. Tunetul a biciuit. S-a văzut o dâră sclipitoare de fulger și, la lumina ei, am văzut printre copaci scândurile cenușii ale unui șopron. În ziua în care o văzusem pentru prima dată pe Rogette nu reușisem să observ decât frânturi din cabana Warrington, dar acum pădurea fusese sfâșiată asemenea unei haine vechi — zonei ăsteia-i vor trebui ani de zile să-și revină. Jumătatea din spate a cabanei fusese aproape în întregime demolată de-o pereche de copaci imenși care păreau că se prăbușiseră deodată. Se încrucișaseră precum cuțitul cu furculița pe farfuria de la cină și zăceau pe ruine într-un X hirsut.

Vocea lui Ki, ridicându-se deasupra furtunii doar fiindcă era ascuțită de teroare:

— *Pleacă! Nu te vreau, buni a'bă! Pleacă!*

Era oribil să auzi teroarea din vocea ei, dar era minunat să-i auzi și numai vocea.

La vreo doisprezece metri de locul unde mă înghețase strigătul lui Rogette, încă un copac zăcea prăbușit de-a curmezișul poeticii. Rogette însăși stătea de partea cealaltă a lui, ținând o mână întinsă către Ki. De pe mână-i picura sângele, dar de-abia am observat asta. Am observat-o în schimb pe Kyră.

Docul care făcea legătura dintre Stradă și barul Apusului de Soare era lung — douăzeci și unu de metri cel puțin, poate chiar treizeci. Destul de lung ca, într-o seară frumoasă de vară, să te poți plimba pe el

mână în mână cu prietena sau cu iubita și să rămâi cu o amintire frumoasă. Furtuna nu îl rupsesese — nu încă — însă vântul îl răsucise ca pe-o panglică. Mi-am amintit de-un material informativ prezentat la începutul unui spectacol duminical de matineu din copilărie, un film despre un pod suspendat ce dansa în mijlocul uraganului, și întocmai așa arăta și docul dintre Warrington și barul Apusului de Soare. Sălta în sus și-n jos în apa tălăzuită, tânguindu-se din toate încheieturile lui întepenite asemeni unui acordeon din lemn. Avusese și o balustradă — probabil pentru cei care-l străbăteau cu greu înapoi spre mal după o noapte zbuciumată —, dar acum dispăruse. Kyra se afla la jumătatea acestei punți legănătoare, scufundătoare, din lemn. Puteam vedea cel puțin trei dreptunghiuri negre între mal și locul unde se afla ea, locuri de unde se desprinsesem plăcile. De sub doc se auzea *clung-clung-clung*-ul rău-prevestitor al pontoanelor goale din oțel care-o susțineau. Mai multe dintre aceste pontoane se dezancoraseră și pluteau în derivă. Ki își întinsese brațele în lături pentru echilibru, asemenea unui circar care umblă pe sârmă. Tricoul negru Harley-Davidson îi flutura în jurul genunchilor și al umerilor arși de soare.

— *Întoarce-te!* a strigat Rogette. Părul ei rar îi zbura în jurul capului; impermeabilul negru, lucios, pe care-l purta, se ondula. Întindea ambele mâini înainte, una însângerață și alta nu. Aveam o bănuială că e posibil s-o fi mușcat Ki.

— *Nu, buni a 'bă!* Ki a scuturat din cap într-o negare sălbatică, iar eu mi-am dorit să-i spun nu face asta, Ki-iubire, nu scutura din cap în felul ăla, e-o idee proastă. S-a clătinat, un braț arătând în sus către cer și celălalt în jos către apă, astfel încât a semănat pentru o clipă cu un avion în picaj brusc. Dacă docul și-ar fi ales momentul acela să facă un salt mare sub ea, Ki ar fi căzut în apă. Și-a recăpătat în schimb un oarecare echilibru precar, chiar dacă mi s-a părut că-i văd picioarele goale alune-când puțin pe scândurile ude. *Pleacă, buni a'bă, nu te vleau! Du-te... du-te să dormi puțin, pali tale obosită!*

Ki nu m-a văzut; întreaga ei atenție era îndreptată asupra lui buni a'bă. Nici buni a'bă nu m-a văzut. M-am lăsat pe burtă și m-am târât sub pom, trăgându-mă cu mâinile făcute gheare. Tunetul s-a rostogolit deasupra lacului asemenea unei mingi de mahon, sunetul lovindu-se de munți și stârnind ecouri. Când m-am ridicat iarăși în genunchi, am observat că Rogette înainta încet către capătul dinspre mal al docului. Cu fiecare pas pe care-l făcea înainte, Kyra făcea un pas tremurat, periculos în spate. Rogette întindea înainte mâna cea sănătoasă, chiar dacă, pentru o clipă, mi s-a părut că și aceasta a început să sângereze. Materia care-i curgea printre degetele chircite era totuși prea întunecată să fie sânge și, când a început să vorbească, articulând cuvintele pe-o voce hidos de lingușitoare care mi-a făcut pielea de găină, mi-am dat seama că era vorba de ciocolată topită.

— Hai să ne jucăm, Ki-iubire, a gângurit Rogette. Vrei să începi tu?

A făcut un pas. Ki a făcut un pas compensatoriu în spate, s-a clătinat, și și-a recăpătat echilibrul. Inima mi s-a oprit, apoi și-a reluat cursa. Am scurtat distanța dintre mine și femeie cât de repede am putut, dar nu am fugit; nu voiam să știe nimic până ce se trezea. *Dacă* se trezea. Nu-mi păsa dac-o făcea sau nu. La dracu', dacă-i puteam sparge craniul lui George Footman cu ciocanul, în mod sigur puteam să-i produc și ororii ăsteia ceva pagube. Pășind spre ea, mi-am îmbinat mâinile într-un singur pumn mare.

— Nu? Nu vrei să începi? Ești prea timidă?

Rogette a vorbit pe-o voce mieroasă, demnă de emisiunea *Romper Room*, care m-a făcut să-mi vină să scrâșnesc din dinți.

— Bine-atunci, încep *eu*. Lăptic! Ce rimează cu lăptic, Ki-iubire? Pu-pic... și somnic... trăgeai un somnic, nu-i așa, când am venit și te-am tre-zit. Și botic... nu vrei să stai la mine-n brațe, Ki-botic? O să ne dăm una alteia ciocolată cum făceam înainte... O să-ți zic un banc nou...

Încă un pas. Ajunsese la marginea docului. Dacă i-ar fi venit ideea, ar fi putut arunca după Kyra cu pietre cum aruncase după mine, ar fi aruncat până ar fi nimerit-o și-ar fi făcut-o să cadă în lac. Dar cred că nici nu i-a trecut prin gând un asemenea lucru. O dată ce nebunia trece de-un anumit punct, te afli pe-o autostradă fără rampe de ieșire. Rogette avea alte planuri cu Kyra.

— Haide, Ki-Ki, joacă-te cu buni a'bă.

A întins iarăși ciocolata spre ea, materia vâscoasă a batonului Hershey's Kisses picurând prin staniolul mototolit. Ochii Kyrei și-au schimbat traiectoria și în sfârșit m-a văzut. Am scuturat din cap, încercând să-i transmit să nu spună nimic, dar spre nici un folos — pe față i-a apărut o expresie de ușurare voioasă. Mi-a strigat numele și am văzut umerii lui Rogette ridicându-se de mirare.

Am alergat și ultimii trei metri și jumătate, ridicând mâinile unite deasupra capului asemenea unei băte, dar am alunecat puțin pe pământul ud la momentul crucial și Rogette a făcut un soi de eschivă ploconită. În loc s-o nimeresc la baza gâtului cum voisem, mâinile mele îmbinate au atins-o doar ușor peste umăr. S-a clătinat, a căzut pe un genunchi și s-a ridicat la loc aproape imediat. Ochii ei semănau cu niște becuri mici și albastre, hrănindu-se cu furie în loc de electricitate.

— *Tu!* a spus, șuierând cuvântul din vârful limbii, transformându-l în sunetul unui blestem străvechi: *Tiiuuuu!*

În spatele nostru, Kyra mi-a strigat numele, dansând clătinat pe lemnul ud și fluturând din brațe în încercarea de-a nu cădea în lac. Apa a sărit pe doc și i-a trecut peste picioarele mici și desculțe.

— Rezistă, Ki! am strigat eu ca răspuns.

Rogette a observat că-mi schimb atenția și-a profitat de ocazie — s-a răsucit pe călcâie și-a pornit în fugă spre doc. M-am întins după ea, prinzând-o de păr, dar am rămas cu el în mână. Cu tot părul. Am rămas acolo pe marginea lacului agitat cu ciuful ei de păr cărunt legănându-se din pumnul meu asemenea unui scalp.

Rogette s-a uitat peste umăr, mârâind, un gnom ancestral chel în ploaie, și mi-am spus: *El e, e Devore, n-a murit, a reușit cumva să-și schimbe identitatea cu femeia, ea s-a sinucis, cadavrul ei s-a dus înapoi spre California cu avio...*

Chiar atunci când s-a întors înapoi și a început să fugă spre Ki, am știut că greșesc. Rogette era, sigur că da, dar ajunsese să-i semene atât de hidos fără subterfugii. Orice ar fi fost ceea ce nu era sănătos la ea, făcuse mult mai mult decât să-i cadă tot părul; o și îmbătrânise. Șaptezeci de ani, aș fi zis eu, însă asta trebuia să fie cu cel puțin zece ani mai mult decât adevărata ei vârstă.

Am cunoscut mulți oameni care-și botează copiii la fel, îmi spusese doamna M. Li se pare că-i drăguț. Probabil că și lui Max Devore i se părea așa, fiindcă-și numise un fiu Roger și pe fiică Rogette. Poate că ajunsese la Whitmore pe căi oneste — e posibil să fi fost căsătorită în tinerețe — dar, o dată ce a dispărut peruca, antecedentele ei erau dincolo de orice argument. Femeia care se clătina de-a lungul docului să termine treaba era mătușa Kyrei.

Ki a început să se dea în spate repede, fără nici un pic de grijă să ridice picioarele mai sus. Avea să cadă în apă; nu avea cum să stea în

picioare. Dar înainte să cadă, un val a lovit între ele docul într-un loc unde câteva dintre pontoane se rupseseră și unde puntea era deja parțial scufundată. Apa înspumată s-a ridicat în aer și a început să se rotească într-o spirală din aceea de care mai văzusem înainte. Rogette s-a oprit în apa până la glezne care clipoceau peste doc, iar eu m-am oprit cam la trei metri în spatele ei.

Spirala s-a solidificat și, chiar înainte să pot intui fața, am recunoscut pantalonii scurți bufanți cu petele acelea șterse de culoare și bluza largă. Numai la Kmart se vând bluze largi de-un amorf atât de perfect; cred că există o lege federală în privința asta.

Era Mattie. O Mattie gravă, cenușie, care se uita la Rogette cu niște ochi gravi, cenușii. Rogette și-a ridicat mâinile, s-a clătinat, a încercat să se întoarcă. În clipa aceea un val s-a iscat de sub doc, făcându-l să se ridice și apoi să cadă asemenea unei mașinuțe de la parcul de distracții. Rogette a căzut în apă. Dincolo de ea, dincolo de silueta iscată sub ploaia de apă, am văzut-o pe Ki căzând lată pe veranda barului Apusului de Soare. Acea ultimă ridicare a punții a aruncat-o într-un loc temporar sigur, asemenea unei fise umane la jocul de-a aruncă banul.

Mattie se uita la ea, șoldurile ei mișcându-se, ochii ei fixați asupra ochilor mei. Putusem intui ce spusese Jo, dar de data asta habar nu aveam. Am încercat cu toată forța, dar nu am reușit să înțeleg.

— *Mami! Mami!*

Silueta nu s-a întors, cât mai degrabă s-a rotit în jurul unui ax; nu părea să aibă nimic mai jos de tivul pantalonilor scurți. S-a mișcat de-a lungul docului către bar, unde Ki stătea acum în picioare cu brațele întinse înainte.

Ceva m-a apucat de picior.

M-am uitat în jos și am văzut o apariție înecată în apa zbuciumată. Ochi întunecați s-au holbat la mine din spatele unui craniu chel. Rogette tușea apă printre buzele la fel de vineții ca prunele. Mâna ei liberă s-a ridicat slabă către mine. Degetele s-au desfăcut... și s-au închis. Desfăcut... și închis. M-am lăsat pe un genunchi și am apucat-o. S-a închis peste mâna mea asemenea unei gheare din oțel și a smucit, încercând să mă tragă în apă după ea. Buzele ei vineții s-au întins peste cioturile galbene de dinți asemănători cu cei din craniul Sarei. Și da, mi s-a părut că, de data asta, Rogette e cea care râde. M-am legănat pe picioare și am smucit-o în sus. Nu m-am gândit la asta; a fost ceva absolut instinctual. O depășeam cu cel puțin patruzeci și cinci de kilograme și corpul ei a ieșit pe trei sferturi din apă asemenea unui păstrăv gigantic, înspăimântător. A strigat, și-a avântat capul în față și și-a îngropat dinții în încheietura mâinii mele. Durerea a fost urgentă și enormă. Mi-am smucit mâna chiar și mai sus și apoi am năpustit-o înapoi jos, negândindu-mă s-o rănesc, vrând doar să scap de gura aceea de nevăstuică. Docul pe jumătate scufundat a fost lovit de un alt val. Marginea lui așchiată, ridicându-se, i-a străpuns lui Rogette fața ce cobora. Un ochi i-a sărit din orbită; o așchie galbenă, de pe care picura apa, i-a intrat prin nas asemenea unui pumnal; pielea subțire de pe frunte i s-a despicat, îndepărtându-se de pe os la fel ca două parasolare de geam desfăcute dintr-o dată. Apoi lacul a tras-o în larg. I-am mai văzut topografia sfărâmată a feței încă o clipă, plutind în sus către ploaia torențială, udă și palidă, asemenea luminii unui tub cu neon. Apoi s-a rostogolit pe burtă, impermeabilul ei negru din vinilin înfășurându-se în jurul ei ca un lințoliu.

Ce am văzut când m-am uitat înapoi spre barul Apusului de Soare a fost o altă imagine de sub pielea acestei lumi, însă una cu mult diferită de fața Sarei în Doamna Verde sau de arătarea mârâitoare, pe jumătate

întrezărită, a Străinului. Kyra se afla pe veranda largă din lemn din fața barului, în mijlocul unui maldăr de mobilă din răchită răsturnată. În fața ei se afla o trâmbă de apă în care încă mai puteam vedea — foarte vag — silueta ștearsă a unei femei. Aceasta stătea în genunchi, ținând brațele întinse înainte.

Au încercat să se îmbrățișeze. Brațele lui Ki au trecut prin Mattie și au ieșit pe partea cealaltă picurând.

— Mami, nu te pot plinde!

Femeia din apă vorbea — îi vedeam buzele mișcându-se. Ki se uita vrăjită la ea. Apoi, preț de numai o clipă, Mattie s-a întors către mine. Ochii ni s-au întâlnit, iar ai ei erau alcătuiți din lac. Erau Dark Score, care a fost aici cu mult înainte să vin eu și care va rămâne mult după ce eu voi pleca. Mi-am dus mâinile la gură, mi-am sărutat palmele și le-am întins către ea. Niște mâini spectrale s-au ridicat, ca pentru a prinde aceste sărutări.

— *Mami, nu pleca!* a strigat Kyra și și-a aruncat brațele în jurul siluetei. A fost imediat udată learcă și s-a retras cu ochii închiși, tușind. Nu mai era nici o femeie alături de ea; nu mai era decât apa ce uda scândurile și se scurgea printre îmbinări să reentre în lacul ce izvorăște de la mare adâncime, dintre fisurile stâncilor ce susțin TR-ul și toată partea asta de lume.

Mișcându-mă cu grijă, căutându-mi la rândul meu echilibrul, mi-am croit drum peste docul legănător spre barul Apusului de Soare. Când am ajuns acolo, am luat-o pe Kyra în brațe. M-a îmbrățișat cu putere, tremurând crunt din tot corpul. Îi auzeam clănțănitul mărunț al dinților și îi simțeam mirosul lacului din păr.

— A venit Mattie, a spus ea.

— Știu. Am văzut-o.

— Mattie a făcut-o pe buni a'bă să plece.

— Am văzut și asta. Să nu te miști acum, Ki. Ne întoarcem pe pământ stabil, dar să nu te miști prea mult. Dacă faci asta, o s-ajungem în apă.

A fost cât se poate de cuminte. Când ne-am văzut iarăși pe Stradă și când am încercat s-o așez jos, s-a ținut puternic de gâtul meu. Nu mă deranja. M-am gândit s-o duc în cabana Warrington, dar n-am făcut-o. Înăuntru erau prosoape, probabil și haine uscate, dar aveam o bănuială că trebuie să fie și o cadă plină cu apă caldă care să ne aștepte. Pe lângă asta, ploaia înceta din nou și de data asta cerul părea mai luminos înspre vest.

— Ce ți-a spus Mattie, iubire? am întrebat în timp ce mergeam spre nod de-a lungul Străzii. Mă lăsa s-o așez jos ca să ne putem târî pe sub copacii doborâți la care ajungeam, dar întindea mâinile s-o iau iarăși în brațe de fiecare dată după ce ajungeam de cealaltă parte.

— Să fiu fetiță cuminte și să nu fiu tlistă. Da' sunt tlistă. Sunt *foarte* tlistă.

A început să plângă, și eu am mângâiat-o pe părul ud.

Până când am ajuns la scările din traverse de cale ferată plânsese deja toate lacrimile... și, deasupra munților dinspre vest, am văzut o singură bucată mică și foarte puternică de albastru.

— S-au dălâmat toți copacii, a spus Ki, uitându-se în jur.

Ochii ei erau foarte larg deschiși.

— Ei bine... nu toți, dar foarte mulți, cred.

La jumătatea scărilor m-am oprit, gâfâind și cu respirația tăiată. N-am întrebat-o însă pe Ki dac-o pot lăsa jos. Nu *voiam* s-o las jos. Voiam doar să-mi recapăt răsuflarea.

— Mike?

- Ce-i, păpușă?
- Mattie mi-a mai spus ceva.
- Ce?
- Pot șopti?
- Dacă vrei, sigur.

Ki s-a aplecat mai aproape, și-a pus buzele lângă urechea mea și a șoptit.

Eu am ascultat-o. Când a terminat, am încuviințat din cap, am sărutat-o pe obraz, am mutat-o pe celălalt șold și am dus-o restul drumului până la casă.

Nu fu furtuna secolului, băiețăș, să n-ai impresia că fu. Nu, dom'le.

Așa au spus bătrânii care au stat în fața cortului mare al infirmeriei de campanie care-a ținut locul Magazinului Universal Lakeview în acel sfârșit de vară și în acea toamnă. Un ulm enorm se prăbușise peste Route 68 și stâlcise magazinul ca pe-o cutie de Saltines. Punând la socoteală și daunele fizice pe lângă cele morale, ulmul trăsesese cu el și câteva cabluri de înaltă tensiune. Acestea au aprins propanul scurs dintr-un rezervor spart și întregul edificiu a făcut *ka-bum*. Cortul a fost, însă, un substitut bunicel pentru vremea caldă, iar oamenii de pe TR și-au format un fel de-a zice că se duc la MASH după niște pâine și câteva beri — asta pentru că încă se mai vedea câte o cruce roșie spălăcită pe ambele laturi ale acoperișului de la cort.

Bătrânii au șezut de-a lungul peretelui de pânză groasă în scaune pliante, făcându-le cu mâna celorlalți bătrâni când treceau pe acolo cu mașinile lor ruginite, de bătrâni (toți bătrânii cu patalama dețin fie Ford-uri, fie Chevy-uri, așa că în privința asta mă aflu pe drumul cel bun), schimbându-și maiourile cu cămăși de flanelă când zilele au început să se răcească spre sezonul cidrului și al plivitului, privind cum comunitatea începe să se reclădească în jurul lor. Și, în timp ce priveau, au discutat despre furtuna cu gheață din iarna trecută, cea care a rupt cablurile de curent și a doborât milioane de copaci între Kittery și Fort Kent; au discutat despre ciclonii care au apărut în august 1985; au discutat apoi despre uraganul cu măzărliche din anul 1927. Ei, *fost-au* niște furtuni, sigur că da. *Fost-au* niște furtuni, pe Dumnezeu.

Sunt convins că au dreptatea lor, și nu-i contrazic — rareori câștigi o controversă cu un yankeu bătrân adevărat, și nu câștigi niciodată dacă-i vorba despre vreme — dar pentru mine, furtuna din 21 iulie 1998 va fi întotdeauna *Furtuna*. Și cunosc o fetiță care gândește la fel. Poate că va trăi până prin 2100, date fiind beneficiile medicinei moderne, dar cred că pentru Kyra Elizabeth Devore aceea va fi întotdeauna *Furtuna*. Cea în care mama ei moartă a venit îmbrăcată în lac să-i vorbească.

Primul vehicul a venit pe drumul de acces spre casă numai pe la ora șase. S-a dovedit a fi nu o mașină de patrulă a poliției districtului Castle, ci o autoutilitară galbenă cu lumini galbene montate pe cabină și cu un tip îmbrăcat în salopeta Companiei de Electricitate Central Maine, aflat la comenzi. Tipul din celălalt scaun era un polițist, însă — era de fapt Norris Ridgewick, șeful districtual în persoană. Și a venit la ușa casei mele, având pistolul scos din toc.

Schimbarea de vreme promisă de tipul de la televizor sosise deja, norii și centrul furtunii fiind alungați spre est de-un vânt răcoros suflând puțin mai slab ca pentru o vijelie. Copacii continuaseră să cadă în pădurea udă preț de cel puțin o oră după ce se oprise ploaia. În jurul orei cinci am pregătit pentru amândoi sandvișuri cu pâine prăjită și brânză și

supă de roșii... mâncare amăgitoare, i-ar fi spus Jo. Kyra a mâncat fără tragere de inimă, dar a mâncat, și a băut mult lapte. O înfășurasem într-un alt tricou de-al meu și ea și-a prins singură părul la spate. I-am oferit panglicile albe, dar a scuturat hotărâtă din cap și a optat în schimb pentru o bandă elastică.

— Nu-mi mai plac panglicuțele alea, a spus.

Am hotărât că nici mie nu-mi mai plac și le-am aruncat la gunoi. Ki m-a urmărit cum fac asta și nu s-a opus deloc. Apoi am traversat sufrageria către sofa cu lemne.

— Ce faci?

Și-a terminat al doilea pahar cu lapte, a coborât anevoie din scaun și a venit la mine.

— Fac focul. Poate că toate zilele alea călduroase mi-au subțiat sângele. Asta ar fi spus mama, în orice caz.

S-a uitat în tăcere cum scot foaie după foaie dintr-un morman de hârtii pe care-l luasem de pe masă, cum le strâng în pumn și le arunc prin ușa sofei. Când mi-am spus că pusesem destule, am început să așez peste ele surcele.

— Ce scie pe paginile alea? a întrebat Ki.

— Nimic important.

— E-o poveste?

— Nu chiar. E mai degrabă un fel de... oh, nu știu. Un rebus. Sau o scrisoare.

— E-o scrisoare destul de lungă, a spus, apoi și-a așezat capul pe piciorul meu, ca și când ar fi fost obosită.

— Mda, am spus. Așa-s de obicei scrisorile de dragoste, dar nu face bine să le păstrezi.

— De ce?

— Fiindcă se...

Pot întoarce să te bântuie, a fost ce mi-a venit în minte, dar nu puteam spune asta.

— Fiindcă te pot face să-ți fie rușine mai târziu.

— Oh.

— Pe lângă asta, am spus. Hârtiile astea sunt ca și panglicile tale..., într-un fel.

— Nu-ți mai place de ele.

— Corect.

Atunci a văzut cutia — cutia din tinichea pe capacul căreia scria NIMICURILE LUI JO. Se afla pe teigheaua dintre sufragerie și chiuvetă, nu departe de locul unde atârname pe perete bătrâna Pistică Nebună. Nu-mi aminteam să fi adus cu mine cutia din studio, dar presupun că nu era nevoie s-o fi adus; eram destul de speriat. Și mai cred că ar fi putut veni... Într-un fel și singură. Acum *chiar* cred astfel de lucruri; am motive s-o fac.

Ochii Kyrei s-au luminat într-un fel în care nu se mai luminaseră de când se trezise din somnul ei scurt să descopere că îi murise mama. S-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare să apuce cutia, apoi și-a trecut degetele peste literele încrustate pe capac. M-am gândit ce important e pentru un copil să aibă o cutie de tinichea. Trebuia să ai una în care să-ți ții lucrurile secrete — cea mai bună jucărie, cea mai frumoasă bucată de șnur, prima bijuterie. Sau o fotografie de-a mamei tale, poate.

— E atât de... *frumoasă*, a spus pe-o voce moale, admirativă.

— Poți s-o păstrezi dacă nu te deranjează că scrie NIMICURILE LUI JO pe ea și nu NIMICURILE LUI KI. Sunt înăuntrul câteva hârtii pe care vreau să le citesc, dar le pot găsi alt loc.

S-a uitat la mine să vadă dacă nu glumesc, a văzut că nu glumesc.

— Mi-al plăcea, a spus pe acea voce moale, admirativă.

I-am luat cutia din mâini, am scos dinăuntru carnețelele, notițele și tăieturile din ziare, apoi i-am dat-o înapoi. A deschis și a închis de mai multe ori capacul, ca exercițiu.

— Ghici ce-o să pun în ea, a spus.

— Comori secrete?

— Da! a spus, și chiar a râs pentru o clipă. Cine a fost Jo, Mike? O cunosc? O cunosc, nu-i așa? A fost unul dintre oamenii din fligidol.

— Ea...

Mi-a venit o idee. Am frunzărit printre tăieturile îngălbenite din ziare. Nimic. Mi-am spus c-o pierdusem pe undeva pe drum, apoi am văzut un colț din ceea ce căutam ieșind din mijlocul unuia dintre carnețele. Am scos-o de acolo și i-am dat-o lui Ki.

— Ce-i asta?

— O fotografie pe invers. Ține-o ridicată spre lumină.

A făcut asta și s-a uitat vrăjită la ea preț de multă vreme. Vag, ca-ntr-un vis, am văzut-o pe soția mea în mâna ei, soția mea stând pe plută în costumul ei de baie din două piese.

— Ea e Jo, am spus.

— E flumoasă. Mă bucul să-mi pot ține luclulile în cutia ei.

— Și eu mă bucur, Ki.

Am sărutat-o pe creștetul capului.

Când a bătut șeriful Ridgewick în ușă, mi-am spus că e mai bine să deschid cu brațele ridicate în aer. Arăta ciudat. Ce-a părut să detensioneze situația a fost o întrebare simplă, nepremeditată.

— Pe unde stă Alan Pangborn în ultima vreme, domnule șerif?

— E-n New Hampshire, a spus Ridgewick, coborând puțin pistolul (după un minut sau două și l-a pus la loc în toc fără să pară că-și dă seama ce face). El și cu Polly sunt foarte bine. Mai puțin artrita ei. Aia-i na-soală, cred, da' încă mai are zile bune. O persoană poa' să reziste destul de mult dacă are parte de câte-o zi bună din când în când, așa cred eu. Domnule Noonan, am o mulțime de întrebări pentru dumneavoastră. Știți asta, nu-i așa?

— Da.

— Prima și cea mai importantă, e la dumneavoastră copilul? Kyra Devore?

— Da.

— Unde e?

— Aș fi bucuros să vă arăt.

Am străbătut coridorul din aripa de nord a casei și am rămas în fața ușii dormitorului, uitându-ne înăuntru. Cuvertura era trasă până sub bărbia copilei care dormea profund. Ținea câinele din pluș într-o mână — vedeam doar coada lui mizerabilă ieșindu-i dintr-un capăt al pumnului și nasul din celălalt. Am rămas acolo multă vreme, fără ca vreunul dintre noi să spună ceva, uitându-ne la ea cum doarme în lumina unei seri de vară. În pădure, copacii încetaseră să mai cadă, dar vântul încă mai sufla. Pe la streșinile Sarei Laughs, acesta scotea un sunet ca o muzică străveche.

EPILOG

De Crăciun a nins — un strat politicos de cincisprezece centimetri care i-a făcut pe colindătorii ce umblau pe străzile Sanford-ului să pară

ieșiți din *It's a Wonderful Life*. Când m-am întors, după ce am verificat-o pe Kyra pentru a treia oară, era unu și un sfert în dimineața zilei de douăzeci și șase, iar ninsoarea se oprise. O lună întârziată, rotofeie, dar palidă, se uita pe furiș prin puful compact de nori.

Îmi făceam iarăși Crăciunul cu Frank și numai noi mai rămăseserăm treji. Copiii, inclusiv Ki, căzuseră la datorie, răpuși de bacanala anuală a mâncărilor și-a cadourilor. Frank era la al treilea scotch — dacă exista o poveste demnă de al treilea scotch, aceasta fusese, cred —, însă eu de-abia sorbisem câteva guri din primul. Cred că m-aș fi avântat mai serios asupra sticlei dacă n-ar fi fost Ki. În zilele când sunt cu ea nu beau de obicei nici măcar un pahar cu bere. Iar s-o am în grijă trei zile la rând... dar la dracu', *kemo sabe*, dacă nici Crăciunul nu ți-l poți petrece cu copilul tău, la ce dracu' mai e bun și ăsta?

— Ești bine? m-a întrebat Frank când m-am așezat la loc și-am mai sorbit o gură din pahar.

Am surâs la asta. Nu e bine *ea*, ci ești bine *tu*. Păi, nimeni n-a spus vreodată c-ar fi prost Frank.

— Ar fi trebuit să mă fi văzut când m-a lăsat Departamentul Protecției Sociale să am grijă de ea pentru o săptămână în luna octombrie. Trebuie s-o fi verificat de douăsprezece ori înainte să mă pun în pat... și apoi *tot* am verificat-o. Mă ridicam și mă uitam pe furiș la ea, îi ascultam răsuflarea. N-am dormit nici o clipă vineri noaptea, iar sâmbătă am ațipit poate trei ore. Așa că acum dau dovadă de-un mare pas înainte. Dar dacă suflă o vorbă despre ce ți-am spus, Frank — dacă aud cei de la Protecție că am umplut cada înainte să fie distrus generatorul de furtună — pot să-mi iau adio de la șansele pe care le am s-o adopt. Probabil că va trebui să completez un formular în trei exemplare înainte să-mi dea voie să particip măcar la ceremonia ei de absolvire a liceului.

Nu avusesem de gând să-i spun lui Frank despre partea cu umplutul căzii, dar o dată ce-am început să vorbesc, mi-a ieșit aproape totul pe gură. Presupun că trebuia să fac asta cu cineva dacă voiam să-mi continui vreodată viața. Am crezut că atunci când avea să vină timpul, John Storrow se va afla de partea cealaltă a confesionalului, însă John nu vrea să vorbească despre nici unul dintre lucrurile întâmplare atunci dacă nu e absolut necesar pentru procesul aflat în derulare, care acum o are în cauză în întregime pe Kyra Elizabeth Devore.

— O să-mi țin gura, nu-ți face griji. Cum merge lupta aia cu adopția?

— Încet. Am ajuns să disprețuiesc sistemul juridic al statului Maine, la fel și DPS-ul. Dacă-i iei separat pe cei care lucrează în birourile astea, totu-i bine, dar când îi pui la un loc...

— E rău, hă?

— Mă simt uneori ca un personaj din *Bleak House*. Asta-i cea în care Dickens spune că nimeni nu câștigă la un proces în afară de avocați. John îmi spune să am răbdare și să mă consider norocos, că *facem* progrese uimitoare, având în vedere faptul că sunt creatura cea mai de neîncredere, bărbat alb necăsătorit de vârstă mijlocie, însă Ki a stat în grija a două familii de când a murit Mattie și...

— Nu are nici o rudă printr-unul din orașele învecinate?

— Mătușa lui Mattie. N-a vrut să aibă nimic de-a face cu Ki când trăia Mattie și acum manifestă un interes chiar și mai scăzut. Mai cu seamă de când a aflat că...

— ... că n-o să fie bogată Ki.

— Mda.

— Whitmore a mințit în legătură cu testamentul lui Devore.

— Categorie. A lăsat totul unei fundații care trebuie să finanțeze răs-

pândirea calculatoarelor la nivel planetar. Cu tot respectul pentru măcinătoarele de numere ale lumii, nu-mi pot închipui o operă de caritate mai lipsită de inimă.

— Cum e John?

— Își revine destul de bine, dar n-o să-și recapete niciodată complet funcțiile brațului drept. Aproape că era să moară din cauza pierderii de sânge.

Frank mă îndepărtase de subiectele îngemănate legate de Ki și de custodie destul de bine pentru un om bine intrat în al treilea pahar de scotch, iar eu mă arătasem cât se poate de dornic să-l urmez. De-abia suportam să mă gândesc la lungile zile și la și mai lungile nopți pe care le petrecea în casele alea în care-i pune la păstrare Departamentul Protecției Sociale pe copii așa cum ai pune-un bibelou pe care nimeni nu-l mai vrea. Ki nu trăia, ci doar exista în casele ei, palidă și apatică, asemenea unui iepure bine hrănit, ținut într-o cușcă. De fiecare dată când îmi vedea mașina oprită în fața casei revenea la viață, fluturând din brațe și dansând cum dansează Snoopy pe cușcă. Week-endul nostru din octombrie fusese minunat (în pofida necesității mele obsesive de a o verifica la fiecare aproximativ jumătate de oră după ce adormea), iar sărbătoarea de Crăciun fusese chiar și mai bună. Dorința ei nețărmurită de-a fi cu mine era de folos în sala de judecată mai mult ca orice altceva... și, totuși, roțile tot încet se învârtteau.

Poate la primăvară, Mike, îmi spusese John. Era un alt John în zilele de-acum, palid și serios. Temerarul puțin arogant care nu voise altceva decât să se ia în coarne cu domnul Maxwell "Bani Căcălău" Devore nu se mai vedea nicăieri. John învățase ceva despre moralitate în ziua de douăzeci și unu iulie și învățase ceva și despre cruzimea idioată a lumii. Bărbatul care se instruisese să salute cu mâna stângă, nu cu dreapta, nu mai era interesat să petreacă până să-i vină rău. Se întâlnea cu o fată din Philly, fiica uneia dintre prietenele mamei sale. Habar nu aveam dacă era sau nu ceva serios; "Uncu John" a lui Ki își ține gura despre partea asta a vieții lui, dar când un bărbat tânăr acceptă singur și nesilit de nimeni să se întâlnească cu fiica unei prietene de-a mamei lui, de obicei e ceva serios.

Poate la primăvară: asta a fost mantra lui la sfârșitul acela de toamnă și la începutul iernii. *Ce nu facem bine?* l-am întrebat odată — asta se întâmpla chiar după Ziua Recunoștinței și după o altă amânare la proces.

Nimic, a replicat. *Adopțiile părinților unici merg întotdeauna încet, iar când pretendentul la adopție e bărbat, merg și mai rău.* În acel moment al discuției, John a făcut un gest discret și urât, ridicând indexul de la mâna stângă ale cărei celelalte degete erau ușor strânse în pumn.

Asta-i discriminare sexuală pe față, John.

Mda, dar de-obicei se justifică. Dă vina pe fiecare nemernic dezaxat care-a avut vreodată de gând să-i dea jos chiloțeei unui copil, dacă vrei; dă vina pe birocrație, dacă vrei; la dracu', dă vina pe razele cosmice, dacă vrei. E-un proces lent, dar o să-l câștigi la capăt. Ai un dosar curat, o ai pe Kyra care spune: "Vreau să fiu cu Mike" fiecărui judecător și lucrător de la DPS pe care-l întâlnește, ai destui bani să te ții de capul lor indiferent de cât o târăgănează și indiferent de câte formulare-ți aruncă sub nas... și, mai mult ca orice, amice, mă ai pe mine.

Dar mai aveam ceva — ce-mi șoptise Ki în ureche când m-am oprit să-mi recapăt suflul pe scări. Nu-i spusese nimic lui John despre aia, și-a fost unul dintre puținele lucruri despre care nu i-am spus nici lui

Frank.

Mattie spune că-s puștoaica ta cea mică acum, îmi șoptise ea. Mattie spune c-o să ai meleu glijă de mine.

Asta încercam să fac — atât cât mă lăsau nenorociții ăia leneși de la Protecția Socială, dar era greu să aștept.

Frank a ridicat sticla de scotch și a îndreptat-o spre mine. Ki voia neapărat să facă un om de zăpadă, iar eu voiam să pot da ochii cu sclipirea soarelui pe zăpadă fără să mă deranjeze migrenele.

— Frank, cât crezi de fapt din tot ce ți-am povestit până acum?

Și-a turnat singur în pahar, apoi n-a făcut decât să tacă o vreme, uitându-se în jos la masă și gândindu-se. Când și-a ridicat iarăși privirea, avea un zâmbet pe față. Semăna atât de tare cu al lui Jo, că mi-a frânt inima. Iar când a vorbit, a făcut-o cu obișnuitul lui accent irlandez vag de Boston.

— Sigur, iar io-s un irlandez pă jumătate bat ce tocma-a terminat d-ascultat babacu' tuturor poveștilor cu fantome dă noaptea dă Crăciun, a spus. Cred fiecare cuvîntel, fricosule.

Am rîs și a rîs și el. Am rîs amîndoi mai mult pe nas, așa cum fac bărbații când stau treji până târziu, când poate au luat la bord câte ceva, și nu vor să trezească toată casa.

— Haide-acu' — cât crezi cu adevărat?

— Totul, a repetat, renunțând la accent. Fiindcă a crezut și Jo. Și din cauza ei. (A arătat cu capul în direcția scărilor, ca să știu la care se referea ea.) Nu seamănă cu nici o fetiță pe care-am văzut-o vreodată. Sigur, e dulcică, dar are ceva în ochi. La început am crezut că-i pentru că și-a pierdut mama așa cum și-a pierdut-o, dar nu-i asta. E mai mult de-atât, nu-i așa?

— Da, am spus.

— Se simte și la tine. V-a atins pe amîndoi.

M-am gândit la arătarea urlătoare pe care reușise Jo s-o țină cât am turnat eu leșie în sulul putred de canava. Un Străin, îi spusese ea. Nu reușisem să mă uit bine la ea, și probabil că asta era bine. Probabil că asta era foarte bine.

— Mike?

Frank părea îngrijorat.

— Tremuri.

— Sunt bine, am spus. Serios.

— Cum e acum în casă? m-a întrebat.

Încă mai locuiam în Sara Laughs. Amînasem plecarea până la sfârșitul lui noiembrie, când aveam să scot la vânzare casa din Derry.

— Tăcută.

— Complet tăcută?

Am încuviințat din cap, dar asta nu era în întregime adevărat. De vreo două ori mă trezisem stăpînit de senzația de care pomenise Mattie odată — că mai era cineva în pat cu mine. Dar nu era vorba de-o prezență periculoasă. De vreo două ori simțisem miros (sau crezusem că simt) de parfum Red. Și uneori, chiar și atunci când nu e absolut nici un curent de aer, clopoțelul lui Bunter mai scutură câteva note muzicale. E ca și când cineva care se simte singur vrea să spună salut.

Frank a aruncat o privire asupra ceasului, apoi s-a uitat înapoi la mine, cerînd parcă îngăduință.

— Mai am câteva întrebări — pot?

— Dacă nu poți sta treaz până la cele mai târzii ore măcar în dimineața Zilei Ochilor Vineți, am spus, bănuiesc că n-o poți face niciodată. Spune.

— Ce ai spus poliției?

— N-a trebuit să le spun prea multe lucruri. Footman a vorbit destul să le ajungă — prea mult pentru gustul lui Norris Ridgewick. Footman a spus că el și cu Osgood — Osgood conducea mașina, agentul comercial de curte al lui Devore — au trecut pe acolo pentru că-i amenințase Devore că vor păți multe rele dacă n-o vor face. Poliția statală a mai găsit printre obiectele personale ale lui Devore de la Warrington și o copie a unei chitanțe. Două milioane de dolari transferați într-un cont din Grand Caymans. Numele mângălit pe copia după chitanță e Randolph Footman. Randolph e numele mijlociu al lui George. Reședința actuală a domnului Footman e închisoarea Statală Shawshank.

— Cu Rogette cum stau lucrurile?

— Ei bine, Whitmore a fost numele de fată al mamei ei, dar cred că nu greșesc dacă spun că sufletul lui Rogette i-a aparținut lui Tati. Suferea de leucemie, a fost diagnosticată în 1996. La oamenii de vârsta ei — n-a avut decât cincizeci și șapte când a murit, apropo — e o boală fatală în două din fiecare trei cazuri, dar făcea chemoterapie. De aici și peruca.

— De ce a încercat s-o omoare pe Kyra? Nu înțeleg asta. Dacă ai îndepărtat dominația pe care Sara Tidwell o exercita asupra planului nostru pământesc când i-ai dizolvat oasele, blestemul ar fi trebuit să se fi... de ce te uiți la mine în felul ăla?

— Ai fi înțeles dacă l-ai fi întâlnit măcar o dată pe Devore, am spus. Țasta-i bărbatul care-a dat foc întregului TR ca mod de a-și lua rămas bun când s-a dus în vest către însorita Californie. La el m-am gândit chiar în clipa când i-am scos femeii peruca, m-am gândit că au făcut cumva schimb de identitate. Apoi mi-am spus: *Oh, nu, ea e, sigur că da, Rogette e, pur și simplu și-a pierdut cumva părul.*

— Și ai avut dreptate. Chemoterapia.

— Dar mă și înșelam. Știu mai multe despre fantome decât știam înainte, Frank. Poate că cel mai important lucru e că ceea ce vezi prima dată, ceea ce gândești prima dată... de obicei aia-i adevărat. El a fost în ziua aceea. Devore. A revenit la sfârșit. Sunt sigur de asta. La sfârșit n-a mai fost vorba de Sara, nu pentru el. La sfârșit n-a mai fost vorba nici de Kyra. La sfârșit a fost vorba de sania lui Scooter Larabee.

Tăcere între noi. Preț de câteva clipe, a fost atât de profundă, că am auzit chiar și casa cum respiră. Poți auzi asta, să știți. Dacă ascuți cu mare atenție. Țasta-i un alt lucru pe care-l știu acum.

— Christoase, a spus într-un sfârșit.

— Nu cred că Devore a venit spre est din California s-o omoare, am spus. Nu ăsta a fost planul original.

— Atunci care a fost? Să-și cunoască nepoata? Să-și revadă vecinii?

— Dumnezeuule, nu. Tot nu înțelegi ce-a fost el.

— Spune-mi tu, atunci.

— Un monstru uman. A venit înapoi ca s-o *cumpere*, dar Mattie n-a vrut s-o vândă. Apoi, când a pus Sara stăpânire pe el, a început să pună la cale moartea lui Ki. Cred că Sara n-a putut găsi o unealtă mai potrivită.

— Câți a omorât ea în total? a întrebat Frank.

— Nu știu sigur. Cred că nici nu vreau să știu. Judecând după notițele și tăieturile din ziare ale lui Jo, aş spune că au mai fost poate patru altele... crime dirijate, le putem spune așa?... Între anii 1901 și 1998. Toți au fost copii, toți cu nume începând cu *K*, toți rude foarte apropiate ale celor care i-au omorât.

— Dumnezeuule.

— Nu cred că Dumnezeu a avut prea mult de-a face cu asta... dar Sara i-a făcut să plătească, asta-i sigur.

— Îți pare rău pentru ea, nu-i așa?

— Da. Aș fi sfâșiat-o în bucăți înainte să-i dau voie să pună și numai un deget pe Ki, dar sigur că-mi pare rău. A fost violată și ucisă. Copilul ei a fost înecat în vreme ce ea însăși trăgea să moară. Dumnezeu, *ție* nu-ți pare rău pentru ea?

— Presupun că da. Mike, știi cine-a fost celălalt băiat? Băiatul care plângea? A fost cel care a murit de septicemie?

— Majoritatea însemnărilor lui Jo se concentrează pe partea asta — de la ea a pornit. Royce Merrill cunoștea bine povestea. Copilul care plângea a fost Reg Tidwell junior. Trebuie să înțelegi că, până în septembrie 1901, când Red-Tops au susținut ultimul spectacol în Districtul Castle, aproape toți cei de pe TR știau că Sara și cu băiatul ei fuseseră uciși și aproape toți cam bănuiau cine o făcuse.

Reg Tidwell și-a petrecut mare parte din luna august ținându-se de capul șerifului districtual Nehemiah Bannerman. La început a fost în speranța de a-i găsi în viață — Tidwell voia să se organizeze o echipă de căutare — și apoi a fost pentru a le găsi cadavrele, după care a fost pentru a-i prinde pe ucigași... fiindcă, de-ndată ce-a acceptat ideea că muriseră, n-a avut nici urmă de îndoială că fuseseră uciși.

Bannerman s-a arătat înțelegător la început. Cu *toții* s-au arătat înțelegători la început. Cei din Red-Tops fuseseră tratați minunat în timpul șederii lor pe TR — asta-l înfuriase cel mai tare pe Jared — și cred că-l putem ierta pe Don Tidwell că a făcut o greșală crucială.

— Despre ce greșală vorbești?

Păi, a ajuns la convingerea că Marte e raiul, mi-am spus. TR-ul trebuie să li se fi părul raiul, chiar până în clipa când Sara și cu Kito au plecat să facă o plimbare — băiatul ducând cu el o găletușă pentru mure — și nu s-au mai întors. Trebuie să li se fi părut că au găsit în sfârșit un loc unde să fie negri și să li se permită, totuși, să respire.

— Să creadă că vor fi tratați ca niște oameni normali când lucrurile se înrăutăteau, doar fiindcă fuseseră tratați astfel când lucrurile mergeau bine. În loc de asta, cei de pe TR s-au adunat toți împotriva lor. Nici unul dintre cei care bănuiau ce făcuse Jared și cu protejații lui nu le-au *iertat-o* de-a dreptul, dar când au sărit deja așchiile....

— Le iei apărarea alor tăi, îți speli rufele murdare cu ușa închisă, a murmurat Frank și și-a terminat băutura din pahar.

— Mda. Când cei de la Red-Tops au cântat la Bâlcii Districtului Castle, micuța lor comunitate de lângă lac începuse deja să se despartă — toate astea, înțelegi, le știu din însemnările lui Jo; nu se suflă nici o vorbă despre astea în nici una dintre monografiile orașului.

Până la Ziua Muncii, hărțuirea fățișă începuse — așa i-a spus Royce lui Jo. Cu fiecare zi, situația devenea din ce în ce mai urâtă — din ce în ce mai înfricoșătoare —, dar Son Tidwell era hotărât să nu plece, nu până nu va afla ce li se întâmplase surorii și nepotului lui. Se pare că și-a ținut rudele de sânge acolo în pajiște, chiar și după ce toți ceilalți plecaseră spre niște locuri mai prietenoase.

Apoi a întins cineva cursa. Cam la un kilometru și jumătate distanță de ceea ce acum se cheamă Pajiștea Tidwell se afla un luminiș în pădure; în mijlocul lui se afla o cruce mare făcută din lemn de mestecăn. Jo avea în studio o fotografie cu ea. Acolo și-a celebrat comunitatea negrilor serviciul religios după ce le-au fost închise ușile bisericilor din localitate. Băiatul — Junior — obișnuia să meargă deseori acolo să se roage sau doar să șadă și să mediteze. Erau mulți cei din oraș care-i cunoșteau rutina. Cineva a montat o capcană pe micuța potecă din pădure pe care o folosea băiatul. A acoperit-o cu frunze și cu ace de brad.

— Iisuse, a spus Frank.

Părea că-i e rău.

— Probabil că nici n-a făcut-o Jared Devore sau băieții lui, tăietorii de lemne — ei nu mai voiau să aibă de-a face cu oamenii Sarei și-ai lui Son după crime, au păstrat distanța față de ei. S-ar putea să nu fi fost nici măcar vreun prieten de-al băieților ăia. Însă ei nici nu *aveau* prea mulți prieteni. Dar asta nu schimba faptul că oamenii ăia de lângă lac nu stăteau cumiți la locul lor, că zgândăreau lucruri care-ar fi fost mai bine dacă le-ar fi lăsat în pace, că refuzau să accepte un răspuns negativ. Așa că a întins cineva capcana. Nu cred c-a existat intenția de-a omorî băiatul, ci doar de a-l schilodi. Poate de a-l vedea cu piciorul tăiat, condamnat la o viață întreagă de mers cu cârje. Cred că e posibil să fi mers atât de departe cu gândul.

În orice caz, a funcționat. Băiatul a călcat în capcană... și, pentru destul de multă vreme, nimeni nu l-a găsit. Durerea trebuie să fi fost îngrozitoare. Apoi septicemia. A murit. Son a renunțat. Trebuia să se gândească și la alți copii, ca să nu mai spun de cei care rămăseseră alături de el. Și-au împachetat hainele și chitarele și au plecat. Jo a reușit să le dea de urmă undeva prin Carolina de Nord, unde încă mai trăiesc mulți dintre urmașii lor. Și, în timpul incendiului din 1933, cel pornit de odată tânărul Max Devore, cabanele lor au ars din temelii.

— Nu înțeleg de ce n-au fost descoperite cadavrele Sarei și al fiului ei, a spus Frank. Înțeleg că ceea ce ai mirosit tu — putrefacția — nu exista într-un mod fizic. Dar cu siguranță că la vremea aceea... dacă ceea ce numești tu Stradă era atât de populată...

— Devore și cu ceilalți *nu* i-au îngropat acolo unde i-am găsit eu, nu de la început. Trebuie să fi târât cadavrele adânc în pădure întâi — poate chiar în locul unde se află acum aripa de nord a Sarei Laughs. Le-au acoperit cu ierburi și s-au întors în acea noapte. Trebuie s-o fi făcut în noaptea aceea; să le fi lăsat mai multă vreme, ar fi atras toate animalele carnivore din pădure. Le-au dus altundeva și le-au îngropat în sulul de canava. Jo n-a știut unde, dar bănuiala mea e Bowie Ridge, unde-și petrecuseră ei majoritatea verii tăind lemne. La dracu', Bowie Ridge și acum e un loc destul de izolat. Au dus cadavrele undeva; am putea la fel de bine să spunem doar atât.

— Atunci cum... de ce...

— Nu numai Draper Finney a fost bântuit de ceea ce făcuseră, Frank — cu toții au fost. De-a dreptul *bântuiți*. Cu posibila excepție a lui Jared Devore, bănuiesc. El a mai trăit zece ani și se pare că n-a ratat nici o masă din cauza greții. Însă băieții aveau vise urâte, beau prea mult, se luau la harță prea mult, se certau... se zbârleau și numai dacă pomenea cineva de Red-Tops...

— La fel de bine ar fi putut umbla pe stradă purtând pancarte pe care să scrie TRAGEȚI-NE UN ȘUT, SUNTEM VINOVAȚI, a adăugat Frank.

— Da. Probabil că nu-i ajuta cu nimic că majoritatea oamenilor de pe TR le ofereau tratamentul tăcerii. Apoi Finney a murit la cariera de piatră — s-a sinucis la cariera de piatră — cred eu — iar băieților tăietorii de lemne ai lui Jared le-a venit o idee. S-au molipsit de ea ca de-o răceală. Doar c-a fost mai degrabă ceva condiționat. Ideea lor era că, dacă vor dezgropa cadavrele și le vor înmormânta la locul unde avusese loc crima, lucrurile vor reveni din nou la normal pentru ei.

— A dat și Jared curs ideii?

— Potrivit însemnărilor lui Jo, pe atunci nici nu se mai apropiau de el. Au înmormântat mâna de oase — fără ajutorul lui Jared Devore — acolo de unde, într-un sfârșit, am dezgropat-o eu. Au făcut-o la sfârșitul toamnei sau la începutul iernii lui 1902, cred.

— *Voia* să vină înapoi, nu-i așa? Sara. Înapoi de unde să poată să-i lucreze cu adevărat.

— De unde să lucreze întregul oraș. Da. Așa credea și Jo. Îndeajuns ca să nu mai vrea să se întoarcă la Sara Laughs o dată ce-a descoperit o parte din lucrurile astea. Mai ales când a început să creadă că e însărcinată. Cât de tare trebuie s-o fi speriat când am început să încercăm să facem un copil și eu am propus numele Kia! Iar eu n-am observat nimic.

— Sara credea că se poate folosi de tine s-o ucidă pe Kyra dacă Devore ieșea din joc înainte să poată termina treaba — la urma urmei, era bătrân și avea sănătatea șubredă. Jo a pariat pe faptul că, în schimb, tu o vei salva. Asta crezi tu, nu-i așa?

— Da.

— Și a avut dreptate.

— N-aș fi reușit singur. Din noaptea când am visat-o pe Sara cântând, Jo a fost alături de mine la fiecare pas. Sara n-a putut-o face să tacă.

— Nu, Jo nu se lăsa cu una, cu două, a fost Frank de acord, și s-a șters la un ochi. Ce știi despre de două ori stră-mătușa ta? Cea care s-a căsătorit cu Auster?

— Bridget Noonan Auster, am spus. Bridey, pentru prietenele ei. Am întrebat-o pe mama și jură pe tot ce poate că nu știe nimic, că Jo n-a întrebat-o niciodată de Bridey, dar cred că e posibil să mintă. Tânăra femeie a fost în mod sigur oaia neagră a familiei — îmi dau seama de asta numai după sunetul vocii mamei când se pomenește numele ei. Habar nu am cum de l-a întâlnit pe Benton Auster. Să zicem că venise în partea de lume unde se află Prout's Neck să-și viziteze niște prieteni și că începuse să flirteze cu ea la un picnic public cu scoici prăjite. Asta-i o ipoteză la fel de bună ca oricare alta. Se întâmpla în 1884. Ea avea optsprezece ani, el douăzeci și trei. S-au căsătorit, o slujbă din aceea oficiată pe fugă. Fiul lor, Harry, cel care l-a înecat de fapt pe Kito Tidwell, a venit pe lume șase luni mai târziu.

— Așa că el avea doar șaptesprezece ani când s-a întâmplat, a spus Frank. Dumnezeu mare.

— Iar pe atunci mama lui devenise mare credincioasă. Spaima lui despre ce ar gândi ea dacă ar afla a fost o parte a motivului pentru care a făcut-o. Mai ai vreo întrebare, Frank? Fiindcă încep să-mi cadă ochii-n gură.

Mai multe minute, n-a spus nimic — începeam să cred că terminase, când a spus:

— Încă două. Te deranjează?

— Cred că-i prea târziu să dau acum înapoi. Care-s întrebările?

— Arătarea de care ai vorbit. Străinul. Asta mă nedumerește.

N-am spus nimic. Și pe mine mă nedumerea.

— Crezi că există posibilitatea să se întoarcă?

— Întotdeauna vine, am spus. Cu riscul de a suna pompos, Străinul se întoarce în cele din urmă după fiecare dintre noi, nu-i așa? Fiindcă suntem cu toții doar niște mâini de oase. Iar Străinul... Frank, Străinul vrea să aibă ce-i dincolo de oase.

A reflectat la cuvintele astea, apoi a înghițit și restul scotch-ului dintr-un singur gât.

— Mai aveai o întrebare?

— Da, a spus. Ai început să scrii din nou?

Câteva minute mai târziu, am urcat scările, am verificat-o pe Ki,

m-am spălat pe dinți, am verificat-o iarăși pe Ki, apoi m-am urcat în pat. De unde mă aflam, puteam să mă uit prin fereastră la luna palidă care strălucea pe zăpadă.

Ai început să scrii din nou?

Nu. În afară de-un eseu cam lunguț despre cum mi-am petrecut vacanța de vară pe care poate o să i-l arăt Kyrei peste câțiva ani, n-am mai scris nimic. Știu că Harold e agitat și, mai devreme sau mai târziu, cred că va trebui să-l sun și să-i spun ceea ce deja bănuiește: că mașina care a funcționat atât de bine atât de multă vreme s-a oprit. Nu e stricată — mărturia asta a ieșit fără nici o clipă de respirație tăiată și fără vreo pauză în bătăile inimii —, dar, chiar și așa, mașina s-a oprit. În rezervor este benzină, bujiile scânteiază și bateria dă curent, dar cuvântomotorul nu zice nimic acolo în mijlocul inimii mele. L-am acoperit cu o prelată. M-a servit cu conștiinciozitate, vedeți voi, și nu-mi place gândul că se depune praful pe el.

În parte, de vină e felul în care a murit Mattie. Mi-a trecut prin minte cândva în toamna asta că am descris morți asemănătoare în cel puțin două dintre cărțile mele, iar literatura populară de ficțiune e plină ochi cu alte exemple ale aceluiași lucru. Ai ajuns la o dilemă morală pe care nu știi cum s-o rezolvi? E protagonistul atras sexual de o femeie prea tânără pentru el, să zicem? Ai nevoie de-o soluție rapidă? Nimic mai ușor. "Când povestea începe să lăncezească, scoate-l din dulap pe tipul cu pistolul." Raymond Chandler a spus asta, sau ceva de genul ăsta — destul de bine zis, *kemo sabe*.

Crima e cel mai cumplit fel de pornografie, crima înseamnă lasă-mă să fac ce vreau, dus până la extrema absolută. Cred că până și crimele inventate trebuie luate în serios; poate că asta-i o altă idee pe care mi-am format-o vara trecută. Poate că mi-a venit când se zbătea Mattie în brațele mele, sângele curgându-i în valuri din capul spulberat și murind oarbă, continuând să-și strige fiica și când părăsea lumea asta. Să mă gândesc că e posibil să fi scris o moarte atât de malefic de convenabilă într-o carte, *indiferent când*, mă scârbește.

Sau poate că nu-mi doresc decât să mai fi avut puțin timp la dispoziție.

Mi-amintesc că i-am spus lui Ki că e mai bine să nu păstrezi scrisorile de dragoste; ce-am gândit, dar nu am spus, e că se pot întoarce să te bântuie. Eu oricum sunt bântuit... dar nu vreau să mă bântui cu bună știință, iar când am închis cartea mea cu vise, am făcut-o nesilit de nimeni. Cred că aș fi putut turna și leșie peste visele alea, dar de la asta mi-am oprit mâna.

Am văzut lucruri pe care nu m-am așteptat niciodată să le văd și am simțit lucruri pe care nu m-am așteptat niciodată să le simt — cel mai puțin neînsemnat fiind ceea ce am simțit și încă mai simt pentru copilul care doarme într-o cameră mai în josul coridorului de-a mea. Ea e puștoaica mea cea mică acum, iar eu sunt puștiul ei cel mare, și ăsta e lucrul cel mai important. Nimic altceva nu mi se pare că are măcar jumătate din importanța acestuia.

Thomas Hardy, care se presupune că a spus că cel mai meșteșugit trasat personaj dintr-un roman nu e altceva decât o mână de oase, n-a mai scris romane după ce-a terminat *Jude neștiutul*, și asta când se afla în culmea geniului său narativ. A continuat să scrie poezie pentru încă douăzeci de ani, iar, când l-a întrebat cineva de ce a renunțat la proza de ficțiune, a spus că nu poate înțelege nici de ce a tras-o după el atât de multă vreme. Privind retrospectiv, i se părea o prostie, a spus el. N-avea sens. Înțeleg foarte bine la ce se referea. În timpul dintre acum și oricând își amintește Străinul de mine și se hotărăște să se întoarcă, trebuie să

fie și alte lucruri de făcut, lucruri care să însemne mai mult decât umbrele alea. Cred că aş putea să mă întorc să zdrăngănesc din lanțuri în spatele peretelui Casei Fantomelor, dar gândul nu mă atrage. Mi-am pierdut apetitul pentru sperietori. Îmi place să cred că pe Mattie ar duce-o gândul la Bartleby din povestea lui Melville.

Am pus deoparte tocul de scrib. În ultima vreme prefer să nu.
Center Lovell, Maine: 25 mai 1997 — 6 februarie 1998

NOTA AUTORULUI

Într-un anumit sens, romanul de față pune în discuție aspectele legale ale custodiei copiilor în statul Maine. Pentru înțelegerea acestui subiect, am cerut ajutorul prietenului meu, Warren Silver, un avocat excelent. Warren m-a călăuzit cu grijă și, de-a lungul drumului, mi-a mai spus și de existența unui dispozitiv vechi și ciudat, numit Stenomask, pe care l-am preluat și modificat imediat, ca să servească ingratelor mele scopuri. Dacă am făcut greșeli de procedură în povestea care urmează, dați vina pe mine, nu pe consultantul meu legal. Warren m-a rugat — destul de franc — să introduc în carte un avocat "bun". Tot ce pot spune e că am făcut ce-am putut în privința asta.

Îi mulțumesc și fiului meu, Owen, pentru suportul tehnic oferit în Woodstock, New York, și prietenului meu (și coleg în formația Rock Bottom Remainder), Ridley Pearson, pentru suportul tehnic oferit în Ketchum, Idaho. Îi mulțumesc lui Pam Dorman pentru lectura ei înțelegătoare și pătrunzătoare a primei variante a manuscrisului. Îi mulțumesc lui Chuck Verrill pentru că a editat cartea într-un fel monumental — numai bine, Chuck. Îi mulțumesc lui Susan Moldow, lui Nan Graham, lui Jack Romanos și lui Carolyn Reidy de la Scribner, pentru grija pe care mi-au purtat-o și pentru încurajare. Și îi mulțumesc lui Tabby, care a fost iarăși alături de mine când am avut greutăți. Te iubesc, draga mea.

S.K.